

Автор номер едно на "Ню Йорк Таймс"

ФИЛИПА
ГРЕГЪРИ

Вещицата

ФИЛИПА ГРЕГЪРИ

ВЕЩИЦАТА

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Родена в Кения през 1954 г., Филипа Грегъри завършва история, защитава докторат по литература на 18 век в Единбургския университет, работи като журналист и продуцент за Би Би Си. Първият ѝ роман незабавно става световен бестселър и тя се посвещава изцяло на писателската си дейност. След успеха на поредицата бестселъри от епохата на Тюдорите и екранизацията на „Другата Болейн“ е наречена „кralица на историческия роман“.

Манастири и абатства рухvat в пламъци по заповед на крал Хенри VIII. Една млада жена, оцеляла по чудо в такъв пожар, се озовава отново в суровия външен свят. Святото ѝ убежище е унищожено, тя не може да разчита на нищо друго, освен на своята красота и магическите си умения. Влюбена в млад и красив, но женен благородник, Алис се обръща в отчаянието си към магията, за да ѝ помогне да стане негова жена.

Постепенно младото момиче попада в собствените си примки и само някакво чудо може да ѝ донесе спасение. В свят, където ереста води към кладата, а магьосничеството — към бесилото, младата жена е в постоянна смъртна опасност. И Алис тръгва по своя път, лутайки се между отчаяна страст, пороци, ненавист, поквара и алчност.

Победа или провал очакват жената, готова да пожертва вяра и любов, да предаде онези, които я обичат, да се покори на властелина на сенките, за да постигне целите си?

ГЛАВА 1

В съня си долових тежката, сярна миризма на минаваща вешица, издърпах грубата завивка над главата си и прошепнах: „Дево Марийо, Майко Божия, моли се за нас“, за да ме защити тя от изпълнения ми с ужас кошмар. После чух викове и ужасяващия пукот на алчни пламъци, събудих се в пристъп на паника, надигнах се на сламеника си и се огледах изплашено из белосаната килия.

Стените бяха оранжеево алени от потрепващата светлина на отразени пламъци; дочух и крясъци на гневни, развилнели се мъже. Разбрах веднага, че се беше случило най-лошото. Лорд Хюго бе дошъл да ни унищожи, лорд Хюго беше дошъл за абатството — бояхме се, че ще стане така, още откакто реквизиторите на крал Хенри бяха преценили, че сме богати, и ни бяха обвинили несправедливо, че сме покварени. Наметнах роклята си, сграбчих броеницата и пелерината си, напъхах краката си в обувките, разтворих рязко вратата на килията и надникнах в изпълнения с дим коридор на сградата, където спяха послушниците.

Абатството беше построено от камък, но мертеците щяха да изгорят, също гредите и дървените подове. Дори в този момент пламъците може би се прокрадваха нагоре, под краката ми. Чух леко изскимтяване от страх и разбрах, че това е собственият ми, изпълнен с малодушие глас. От лявата ми страна бяха процепите на отворените прозорци. През тях се виеха струйки червен дим, като езиците на гладни влечуги, промъкващи се към лицето ми. Надзърнах навън със сълзящи очи и видях — черни на фона на огъня — фигурите на мъже, които сновяха по моравата пред сводестата манастирска галерия с ръце, пълни със съкровища, нашите съкровища, свещени съкровища от църквата. Пред тях гореше буен огън и пред невярващия ми поглед тези воители на Сатаната изтръгваха украсените със скъпоценни камъни корици и хвърляха пърхащите страници на нашите книги в пламъците. Зад тях се виждаше мъж, възседнал едър дорест кон — черен като смъртта на фона на

светлината от огъня, отметнал назад глава, той се смееше като дявола: беше лорд Хюго.

Обърнах се, изхълцвайки от страх, и се закашлях от пушека. Зад мен бяха единичните килии, където младите послушници, моите сестри во Христe, още спяха. Направих две крачки надолу по коридора, за да заблъскам по вратите и да им закреця да се събудят и да се спасяват от този дявол, нахълтал през портите ни, и от огнената смърт, която той носеше. Протегнах ръка към първата врата, но димът ме задуши и не можах да издам и звук. Писъкът заседна в гърлото ми, преглътнах и отново се опитах да изпищя. Бях хваната в капана на този сън, безгласна и безсилна, краката ми газеха през сяра, очите ми лютяха от дима, в ушите ми ехтяха виковете на еретици, проправящи си с разрушения път към вечното проклятие. Почуках леко на една врата. Не издавах нито звук.

Никакъв звук.

Простенах отчаяно, едва чуто, а после подхванах полите си и побягнах от сестрите си, от своя дълг и от живота, който бях избрала. Побягнах надолу по опасното спираловидно стълбище, като плъх, бягащ от горяща копа сено.

Вратата в подножието на стълбите беше залостена, до нея се намираше килията, в която спеше моята майка во Христe, игуменката Хилдебранд. Поколебах се. Именно за нея, преди всички останали, трябваше да рискувам живота си. Заради всичките си млади сестри бе редно да изкреця предупредително: но за да спася майка Хилдебранд, би трябвало да изгоря жива, и това не би надхвърлило дълга ми към нея. Трябваше да блъскам по вратата ѝ, докато я изтръгна от пантите, трябваше да закреця името ѝ, не биваше в никакъв случай, за нищо на света да тръгвам без нея. Тя беше моя закрилница, тя бе моя майка, тя беше моя спасителка. Без нея щях да бъда нищо. Спрях за миг — дадох ѝ едва частица от секундата — после подуших дима, стелец се изпод вратата на манастирската трапезария, хвърлих се към резетата на задната врата, отворих ги с трясък и се озовах навън, в западната градина: от бледите билкови лехи в мрака около мен лъхаше хлад.

Чувах виковете от вътрешността на абатството, но тук, навън, в градините, всичко беше спокойно. Затичах по строго симетричните градински пътеки, хвърлих се в тънката сянка на

вратата във външния зид и спрях за миг. Над бързото туптене на пулса си чух шума от пукането на цветните прозорци в горещината, а после — мощен трясък, когато те бяха разбити от хвърлена поставка за свещ или сребърно блюдо. Чувах как реката тече от другата страна на вратата, плискайки се по камъните, и ми показва пътя за връщане към външния свят, сякаш ми го сочеше с пръст моят личен дявол.

Не беше твърде късно, още не бях излязла през вратата. За миг, за време, колкото половин дихание, спрях, подлагайки на проверка смелостта си да се върна — представих си как блъскам по вратите, троша прозорците, викам моята майка, майка Хилдебранд, и сестрите си, и се изправям пред онова, което предстоеше, редом с нея, стиснала ръката ѝ в своята, заобиколена от всичките си сестри.

Чаках не повече от миг.

Побягнах през градинската вратичка и я затръшнах след себе си.

Никой не ме видя как си отидох.

Само очите на Бог и Благословената Му Майка бяха приковани в мен. Чувствах как изгарящият им поглед се впира в гърба ми, когато запретнах поли и побягнах. Побягнах от опустошения параклис и горящото абатство, побягнах бързо, като предателка и страхливка. И докато бягах, чух зад гърба си един-единствен тъничък писък — прекъснат рязко. Вик за помощ от някой, който се беше събудил твърде късно.

Викът не ме разколеба — нито дори за секунда. Побягнах, сякаш самите порти на ада се разтваряха зад гърба ми, и докато бягах, оставяйки майка си и сестрите си да умрат, си спомних за братоубиеца Каин. И вярвах, че докато стигна до селцето Боус, клоните на дърветата и ластарите на бръшляна ще ме изпорежат, докато бягам — ще оставят върху мен своите следи — така че ще бъда белязана завинаги, като Каин, с Божието проклятие.

* * *

Морях се канеше да си ляга, когато чу шума пред вратата на колибата — жаловито драскане и леко скимтене, като че ли отвън

имаше бито куче. Изчака няколко дълги минути, преди изобщо да пристъпи към прага. Морах беше знахарка, гадателка; мнозина идваха до вратата за омагьосани дарове, и никой не си тръгваше разочарован. Разочарованието идваше по-късно.

Морах зачака знаци, които да ѝ подсказат кой е посетителят ѝ. Дете? Онова едничко проплакване беше немошно, като от болно невръстно дете. Но никое болно дете, дори хлапето на някой пътуващ калайджия, не би намерило кураж да потропа на вратата на Морах в тъмните часове. Момиче, наедряващо около талията, измъкнало се, докато строгият баща спи? Посетител от света на сенките, взел формата на котка? Вълк? Някое уродливо, слугесто, ужасяващо създание?

— Кой е там? — попита Морах: старческият ѝ глас беше остър и рязък.

Мълчание. Не мълчанието на отсъствието, а мълчанието на създание без име.

— Как те наричат? — попита Морах, с изострен от страха ум.

— Сестра Ан — дойде отговорът, тих като въздишка от ложе на умиращ.

Морах пристъпи напред и отвори вратата. Сестра Ан влезе прегърбена в стаята: обръснатата ѝ глава проблясваше непристойно на светлината на догарящата свещ, очите ѝ бяха потъмнели от ужас, лицето — осеяно с петна и ивици от сажди.

— Светците да са ни на помощ! — възкликна Морах без особено вълнение. — Сега пък какво са ти сторили?

Момичето залитна към рамката на вратата и протегна ръка да се закрепи.

— Няма ги вече — каза тя. — Майка Хилдебранд, сестрите, абатството, църквата. Свършено е с тях. С всички. Изгорени от младия лорд.

Морах кимна бавно. Очите ѝ обхождаха бялото, изпоцапано лице.

— А ти? — попита тя. — Не беше заловена за измяна или ерес? Не беше похитена от войниците, от младия лорд Хюго?

— Не — каза момичето меко, тихо като въздишка.

— Избягала си — каза Морах безцеремонно, без съчувствие.

— Да.

— Някой видя ли те? Някой проследи ли те дотук? Идва ли някой след теб, за да прогони с огън *мен*, също като теб и непорочните ги сестри?

— Не.

Морах се засмя, сякаш тази вест ѝ достави особена, злобна наслада.

— Бягаше твърде бързо за тях, а? Твърде бързонога си, та да те настигнат тлъстите войници? По-бърза от сестрите си, убедена съм. Остави ги да изгорят, нали? А ти си запретна полите и си плю на петите? Така няма да попаднеш в календара на светците, моя малка мъченице! Вече изгуби тази възможност!

При тези подигравки девойката сведе глава.

— Може ли да вляза? — попита смирено.

Морах отстъпи назад и я измери внимателно с поглед.

— За да останеш ли? — попита небрежно — сякаш светът пред вратата ѝ не беше непрогледно тъмен, а вятърът, понесъл със себе си дъжда, не виеше все по-силно из потъналата в мрак долина.

Сестра Ан кимна, онемяла от изтощение.

— Задълго ли? — подметна презрително Морах.

Сестра Ан кимна отново. Тъмните размазани петна по остриганата глава и по лицето ѝ придаваха вид на старо впрегатно животно.

— Връщаш се да живееш тук? — попита Морах, подхващайки отново въпроса заради насладата от реакцията на Ан.

Ан вдигна глава.

— Ще ме приемеш ли обратно? — попита тя. — Наруших обетите си — не бях покорна. Побягнах, когато дойдоха войниците — аз съм предателка и страхливка. Моят дом е разрушен, а сестрите ми са мъртви, или им се е случило нещо дори по-лошо. Аз съм нищожество. Аз съм едно нищо.

Тя замълча за миг.

— Майка ми е мъртва — продължи после с много нисък глас. — Майка Хилдебранд, игуменката. Тази нощ тя ще бъде в рая, в рая заедно с всичките си дъщери, с всичките си верни дъщери. — Сестра Ан поклати унило глава. — Това е единственият дом, който съм познавала, освен манастира. Ще ме приемеш ли обратно, Морах?

Морах се поколеба за момент. Момичето се връщаше: тя беше разбрала това в мига, когато го видя да прекосява прага. Но Морах беше жена, чиито умения я караха да се наслаждава на всеки миг.

— Бих могла — каза тя замислено. — Ти си млада и силна, и притежаваш Зрението. Ти беше дете, подхвърлено ми от феите, дадено ми да го обучавам, трябваше да ме наследя като знахарка, но ти избра монахините. Не съм ти намерила заместница. Би могла да се върнеш — тя се вгледа в бледото, навъсено лице, в чистите му линии. — Достатъчно красива си, за да подлудиш един мъж — каза тя. — Би могла да се омъжиш. Или пък можем да те продадем за нечия любовница.

Сестра Ан продължаваше да държи погледа си сведен, очите ѝ бяха приковани в калните ѝ обувки и мръсните тръстики върху пръстения под. После тя погледна Морах. Очите ѝ не бяха черни, а тъмносини, бездънни.

— Аз съм Христова невеста — заяви тя. — Не мога да се венчая за никой мъж. Не мога да си служа с черни изкуства. Няма къде да отида и наруших обетите си, но бях обречена за Христова невеста до живот, и все още съм Христова невеста. Ще Му принадлежа до деня на смъртта си. Никога няма да бъда притежание на никой мъж. Никога няма да си служа с уменията на дявола. Вече не съм твоя ученичка.

Тя извърна лице от димящата свещ и направи крачка към вратата. Запратен от вятъра дъжд нахлу през отворената врата и я удари в лицето. Тя дори не мигна.

— Влез! — нареди Морах раздразнено. — Хайде, влизай вътре! Ще говорим още за това. Ще говорим за това по-късно. Но тази вечер не можеш да продължиш.

Ан позволи на Морах да я хване за ръка и да я отведе до малкия огън в центъра на стаята, където затрупаната жарава проблясваше под торфа.

— Легни да спиш тук — каза Морах. — Гладна ли си? В гърнето има овесена каша.

Ан поклати глава и, без дума повече, се отпусна на колене пред огъня, тършувайки в роклята си за броеницата.

— Спи тогава — каза отново Морах, и се качи по една разкривена стълба до надвисналия над половината от стаята полуетаж.

От тази малка наблюдателница тя можеше да следи момичето, което не заспа в продължение на цял час; то стоеше на колене пред огъня и се молеше съвсем искрено, движеше устни и премятеше зърната на броеницата. Горе, скрита в мръсното си гнездо от окъсани завивки, Морах извади торбичка с 12 изгладени бели кости, после, на светлината на димящата лоена свещ, изсипа три от тях и призова силите, които притежаваше, за да разбере какво щеше да стане с монахинята сестра Ан, сега, когато тя вече не беше монахиня.

Подреди ги в редица и се взря в тях: от задоволство тъмните ѝ очи се присвиха така, че заприличаха почти на цепки.

— Омъжена за лорд Хюго! — изрече тя тихо. — Или почти! Обилна храна, охотен живот. — Тя се наведе малко по-напред и добави: — Смърт в края на историята. Но смърт има в края на всеки път — а при това тя можеше да умре още тази нощ.

Тя вдигна костите, пхна ги обратно в парцаливата торбичка и ги скри под сламеника си. После придърпа около раменете си окъсан, гъмжащ от въшки вълнен шал, изрита грубите си обувки с дървени подметки, и заспа, усмихвайки се насън.

* * *

Сестра Ан се събуди първа на сутринта, очаквайки да чуе почукването на монахинята, която я призоваваше на утринна молитва. Отвори очи, готова да извика: „*Deo gratias!*“^[1] в отговор на познатото „*Benedicite!*“^[2], но цареше тишина. Примигна, когато видя над очите си тъмни греди и извивката на сламен покрив, вместо простата, богоугодна бяла мазилка на килията си. После очите ѝ потъмняха още повече, когато внезапно осъзна загубата си, зарови лицето и остриганата си глава в голямото парче плат, служещо за възглавница, и заплака.

Тихичко, под нос, тя редеше молитвите си, отново и отново, без голяма надежда да бъде чула. Около нея не се носеше утешителният напевен звук на други молитви, нямаше го сладкия, силен аромат на тамян. Нямаше ги ясните, високи гласове, извисени в прослава на Бога и Неговата Майка. Тя беше напуснала сестрите си, беше изоставила своята майка, игуменката, на жестокостта и яростта на

опустошителите и на мъжа, който се бе смял като самия дявол. Беше ги оставила да изгорят в леглата си, и беше побягнала като бързонога горска нимфа, обратно към някогашния си дом, сякаш през последните четири години не беше живяла като дете на абатството и любимка на майка Хилдебранд.

— Будна ли си? — попита Морах рязко.

— Да — отвърна момичето без име.

— Донеси прясна вода и разпали огъня. Тази сутрин стаята е студена като слабните на светец.

Момичето стана с готовност и придърпа пелерината около раменете си. Почеса меката бяла кожа на шията си. По целия ѝ врат и зад ушите имаше нишка червени ухапвания от бълхи. Тя ги разтри, мръщейки се, докато коленичеше пред огнището. От огъня в малкия кръг от парчета кремък, забити в пръстения под, беше останала само сива пепел с розова сърцевина. Тя сложи малко подпалки и наведе остриганата си глава да раздуха огъня. Купчината подпалки засия в червено. Тя духна малко по-силно. Парчетата дървесна кора засияха по-ярко, а после червена огнена линия започна да разяжда дървото и се промъкна надолу по него. Стигна до една клонка, сложена напъряко отгоре, и светлината угасна, изтлявайки сърдито. После, с леко потрепване, сред облаче дим, клонката се запали и започна да гори с жълт пламък. Момичето седна на пети, отпускатки се назад, и потърка лице с мръсната си ръка. Мирисът на дим от дърва бе полепнал по пръстите ѝ, и тя трепна и се дръпна от него, сякаш бе подушила кръв.

— Донеси водата! — извика Морах от леглото си.

Момичето напъха крака във влажните си обувки и излезе навън.

* * *

Колибата се издигаше самотно, на няколко мили западно от селото Боус. Пред нея минаваше матовосребрият река Грета, която течеше бавно, без вълни. В тази част коритото на реката се издигаше и снишаваше; тя течеше през големи варовикови плочи, дълбока и опасна зиме, неравномерно дълбока в сушаво време. Колибата беше построена до един от по-дълбоките вирове, който винаги бе пълноводен, дори през най-сухите лета. Когато сестра Ан беше малка

и всички я наричаха с кръщелното ѝ име Алис, а Морах беше Вдовицата Морах и се ползваше с уважение, децата от селото често идваха тук да се плискат и да плуват. Алис си играеше с тях, с Том и половин дузина от останалите. После Морах изгуби земята си, беше ѝ отнета от някакъв фермер, който претендираше, че я притежава. Морах — жена без мъж, сприхава и независима — беше спорила с него пред енорията и пред църковния съд. Когато загуби спора (всички знаеха, че ще стане така, понеже фермерът беше благочестив и заможен човек), тя го прокле пред цялото село Боус. Той се разболя още същата нощ, а по-късно умря. Всички знаеха, че го е погубила Морах със змийския си поглед.

Ако той не беше толкова ненавиждан в селото, след случилото се нещата щяха да тръгнат зле за Морах. Но вдовицата му беше мила жена, доволна да се отърве от него, и не се оплака. Повика Морах във фермата, помоли я за лапа, която да облекчи болката в гърба ѝ, и ѝ плати многократно по-скъпо, за да се увери, че Морах вече няма да таи опасна злоба. Смъртта на стария фермер беше обяснена съвсем лесно с това, че в семейството му мнозина страдали от слабо сърце. Морах внимаваше да не се хвали.

Тя така и не си получи земята обратно. А след онзи ден селските деца не идваха да си играят в дълбокия вир пред вратата ѝ. Онези посетители, които се осмеляваха да извървят самотния път до дома ѝ в тъмнината, идваха увити в наметалата си, под прикритието на нощта. Тръгваха си с малки китки от билки или с късчета изписана хартия, които да носят под дрехите си, а понякога — с глави, пълни с блянове и невероятни обещания. В селото се помнеше преданието, че в колибата край реката винаги е имало прочута с уменията си жена. Веща жена, магьосница, незаменима приятелка, опасен враг. Морах — без земя, от която да се издържа, и без мъж, който да я защитава — подхранваше опасното суеверие, приемаше заслугите и заплащането за церовите, и хвърляше вината за смъртните случаи върху другите местни магьосници.

Само Том все още идваше открито по пътя от Боус, и всички знаеха, че той ухажва малката храненица на Морах, Алис, и че двамата ще се венчаят веднага щом неговите родители дадат съгласието си.

Те се ухажваха едно цяло дълго лято, седнали край реката, която течеше толкова плавно и така тайнствено в дълбоките недра на

речното корито. Цяло едно дълго лято те се срещаха всяка сутрин, преди Том да отиде да работи в бащините си ниви, а Морах да повика Алис да отиде до тресавището и да намери някое листо или бурен, които ѝ трябваха, или да копае в каменистата градина.

Държаха се много нежно и почитателно един с друг. За поздрав и на раздяла се целуваха нежно по устата. Когато вървяха, се държаха за ръце, а понякога той обвиваше ръка около кръста ѝ, а тя облягаше златистокестенявата си глава на рамото му. Той никога не я сграбчваше, нито я дърпаше грубо, нито пъхаше ръце в кафявия ѝ шал или под сивата ѝ пола. Най-много обичаше да седи до нея на брега на реката и да я слуша как разказва истории и измисля приказки.

Любимото ѝ време беше, когато родителите му работеха на нивите на лорд Хю и Том можеше да я води във фермата и да ѝ показва кравата и телето, прасето, раклата за чаршафи, калаените съдове и голямото дървено легло с плътните стари завеси. Тогава Алис се усмихваше, тъмните ѝ очи ставаха топли като на котка, която са погалили.

— Скоро ще бъдем заедно — прошепваше Том.

— Тук — казваше Алис.

— Ще те обичам през всеки ден от живота си — обещаваеше Том.

— И ще живеем тук — казваше тя.

Когато Морах изгуби земите си и не си ги получи обратно, родителите на Том потърсиха за него невеста, по-добра от това момиче, което нямаше да му донесе нищо друго, освен една порутена колиба и парче земя около нея. Алис може и да знаеше за цветята и билките повече от всеки друг в селото, но на родителите на Том не им трябваше снаха, която знае двайсет различни отрови и четирийсет различни църа. Те искаха хубавичко, пухкаво момиче, което да донесе тлъста зестра от ниви, а може би и някоя излизаща на паша крава с отбито вече теле. Искане момиче с широки бедра и яки плещи, което да може да работи по цял ден на нивите им и да им приготвя хубава вечеря вечер. Момиче, което щеше да роди без много бавене и суетене, та във фермата да има още един Том, който да я наследи.

Алис, с нейната вълниста, златистокестенява, свободно пусната коса, с нейната кошница с листа и бледото си, сдържано лице, не беше тяхната избраница. Те откровено казаха на Том да си я избие от ума, а той пък им каза, че ще се ожени, за която си поиска, и че ако го

принудят, ще отведе Алис — дори чак до самия Дарнтън — ще го направи и ще стане слуга, ако трябва.

Това бе невъзможно. Лорд Хю нямаше да допусне двама млади хора да се вдигнат ей така и да напуснат земята му без негово позволение. Но да се въвлича човек като лорд Хю в домашни спорове, не беше добро решение. Той идваше и отсъждаше достатъчно справедливо, но на тръгване си харесваше някоя калаена кана от половин литър, или пък виждаше кон, който трябваше да притежава, каквото и да му струва. И макар че се представяше за щедър, плащаше за коня по-малко, отколкото за масло на пазара в Касълтън. Лорд Хю беше проникателен човек със суров поглед. Най-добре беше да решават всички проблеми далече от него.

Пренебрегнаха волята на Том. Отидоха тайно при игуменката в абатството и привлякоха вниманието ѝ към Алис. Заявиха, че детето притежава святата дарба на изцеляването, че е истинска познавачка на билките, но че е изложена на ужасна опасност от съжителството си със своята настойница — старата Морах. Предложиха на абатството щедра сума, като дарение от свое име, за да я приемат там и да я държат зад стените си.

Майка Хилдебранд, която можеше да изслуша дори лъжа, изречена от непознат — и да я прости — ги попита защо са толкова нетърпеливи да махнат малкото момиче от пътя си. Тогава майката на Том се разплака и ѝ разказа, че Том си е загубил ума по момичето, и че това момиче не е подходящо за него. Било твърде странно и различно от тях. Завъртяло главата на Том, навярно с някаква отвара — защото кой бе чувал за момък, който иска да се ожени по любов? Той щеше да се съвземе, но докато лудостта още го владееше, трябваше да са разделени.

— Ще я видя — беше казала майка Хилдебранд Изпратиха Алис в абатството уж да занесе съобщение, и тя беше преведена през готварницата, през намиращата се в съседство трапезария, и изведена през малката врата до мястото, където седеше майка Хилдебранд, в градината с лечебните растения на слънчевия западен край на абатството, загледана надолу към реката — тук по-дълбока и по-пълна с риба. Алис се приближи към нея през градината в маранята на есенния следобед, и майка Хилдебранд си помисли, че

златистокестенявата ѝ коса блести като ореол на светец. Тя изслуша съобщението на Алис, усмихна се на малкото момиче, а после тръгна с него сред оградените цветни и билкови лехи. Попита я дали разпознава някои от цветята и как би ги използвала. Алис се оглеждаше из оградената със зидове топла градина, сякаш се беше прибрала у дома след дълго пътуване, и докосваше всичко, което виждаше, малките ѝ мургави ръце се стрелкаха като полски мишки, търсещи зърна, от едно листо на друго. Майка Хилдебранд слушаше високия детински глас и неприсъщия за дете авторитетен тон.

— Това е ливадник — каза Алис уверено. — Помага при болки в корема, когато човек го претовари твърде много. Тази прилича на седефче. — Тя кимна сериозно. — Билка, помагаща много при потна болест, когато се запари заедно с невен, лайкучка, киселец и драцена — Тя вдигна поглед към майка Хилдебранд. — Накиснато в оцет, може да предотврати болестта, знаехте ли? А тази не я познавам. — Тя докосна билката, сведе главица и я помириша. — Ухае хубаво, значи е подходяща за разпръсване по пода — каза тя. — Има ясен, чист мирис. Но не знам какви свойства притежава. Не съм я виждала никога преди.

Майка Хилдебранд кимна, без нито за миг да откъсва очи от малкото личице, и показва на Алис цветя, които тя никога не беше виждала, и билки от далечни страни, чиито имена дори не бе чувала.

— Ще дойдеш в кабинета ми и ще ти покажа на една карта къде се срещат — обеща майка Хилдебранд. Сърцевидното лице на Алис се повдигна към нея. — И навярно би могла да останеш тук. Мога да те науча да четеш и пишеш — каза старата игуменка. — Имам нужда от малка писарка, малка умна писарка.

Алис се усмихна с озадачената усмивка на дете, което рядко чува мили думи.

— Готова съм да работя за вас — каза тя колебливо. — Мога да копая, и да вадя вода от кладенеца, и да бера билките, които ви трябват. Ако работя за вас, мога ли да остана тук?

Майка Хилдебранд докосна с ръка бледата, заоблена буза на Алис.

— Би ли искала да направиш това? — попита тя. — Готова ли си да приемеш духовен сан и да оставиш зад гърба си света, който познаваш? Това е голяма стъпка, особено за малко момиче. А със

сигурност имаш роднини, които те обичат? Нима нямаш приятели и близки, които обичаш?

— Нямам близки — каза Алис, отричайки се от тях с присъщата на дете лекота. — Живея със старата Морах, тя ме е прибрала преди дванайсет години, когато съм била бебе. Тя няма нужда от мен, не ми е роднина. Сама съм на света.

Старата жена повдигна вежди:

— И няма никой, когото обичаш? — попита тя. — Никой, чието щастие зависи от теб?

Наситеносините очи на Алис се разтвориха широко.

— Никой — каза тя твърдо.

Игуменката кимна.

— Искаш да останеш.

— Да — каза Алис. Още щом видя просторните тихи стаи с подовите от тъмно дърво, тя беше решила да остане. Закопня силно за чистотата на голите бели килии, за тишината и реда на библиотеката, за хладната светлина на манастирската трапезария, където монахините се хранеха мълчаливо и слушах ясен глас, редящ свещени слова. Искаше да стане жена като майка Хилдебранд: стара и почитана. Искаше стол, на който да седи, и сребърно блюдо за вечерята си. Искаше чаша, направена от стъкло, не от калай или кост. И копнееше пламенно, както копнеят само гладните и мръсните, за чиста риза и хубава храна. — Искам да остана — каза тя.

— Защо? — попита майка Хилдебранд.

Алис се смръщи, опитвайки се да придаде форма на мислите в детинското си съзнание.

— Ако заживея тук, ще имам възможност... — започна тя бавно. — Възможност да водя истински живот. Може да се науча да бъда добра, да се поддържам чиста. Ще ми давате храна... — момичето хвърли плах поглед към игуменката, но тя продължаваше да се усмихва съчувствено. — Ще ми давате храна — повтори Алис. — У дома често оставам гладна. А ако ме биете... — тя отново погледна нагоре и допълни с надежда: — това сигурно няма да става много често.

Игуменката, която беше виждала немалко от бедността по този свят и се бе наслушала на разкази за нея, бе трогната до сълзи от думите на детето.

— Често ли те бият?

Алис кимна.

— Често — отвърна тя протичко. — Аз съм ученичка на Морах, тя ме обучава да стана знахарка. Ако объркам нещо, ме бие, за да го направя по-добре следващия път. Но аз бих предпочела да живея тук и да работя за вас.

Майка Хилдебранд положи ръка върху топлата, мръсна глава на детето.

— А твоят млад любим? — попита тя. — Ще трябва да се откажеш от него. Няма да можеш да го виждаш никога повече, Алис. Това е тежка цена.

— Не знаех, че има такива места — каза протичко Алис. — Не знаех, че човек може да е толкова чист, не знаех, че някой може да живее така, освен ако не е лорд Хю. Не знаех. Фермата на Том беше най-доброто място, което бях виждала, така че исках да отида там. Не познавах нищо по-добро.

— А ти искаш най-доброто — подсказа внимателно майка Хилдебранд. Копнежът за хубави неща беше трогателен у толкова невръстно същество. Не можеше да го нарече „суета“ и да го осъди. Малкото момиче харесваше градината с билките толкова, колкото и среброто в трапезарията.

Алис се поколеба и вдигна поглед към старата жена:

— Да, така е. Не искам да се връщам при Морах. Не искам да се връщам при Том. Искam да живея тук. Искam да живея тук завинаги, вечно.

Майка Хилдебранд се усмихна.

— Много добре — каза тя мило. — Винаги, вечно и завинаги. Ще те науча да четеш, да пишеш и да рисуваш, да работиш в помещението за приготвяне на отвари, преди да се наложи да помислиш за полагането на свещените обети. Малко момиче като теб не би трябвало да постъпва в ордена на твърде ранна възраст. Искam да бъдеш сигурна.

— Сигурна съм — каза Алис меко. — Вече съм сигурна. Искam да живея тук завинаги.

Тогава майка Хилдебранд беше въвела Алис в абатството и я бе поверила на една от младите послушници, която се беше засмяла на

силния ѝ акцент и бе скъсила едно расо, за да я облече в него. Бяха отишли заедно на вечеря и на молитва.

И Том — верен на нрава си, я чака, докато слънцето залезе и луната, сякаш присмиваща се на влюбените, се появи да бди заедно с него, а Алис — вярна на своя нрав, се навечеря с топло мляко и хляб от хубави глинени съдове, и заспа кротко на първия чист сламеник, който бе виждала някога.

През цялата нощ игуменката бдя над малкото момиче. През цялата нощ стоя на колене на най-ниското молитвено столче в параклиса и се моли за нея. „Опази я, Свята Майко“, завърши тя, докато монахините започнаха да влизат една по една, отправяйки се към скамейките си в сънено мълчание, за първата от осемте служби за деня. „Пази я, защото мисля, че в лицето на малката Алис сме открили едно необикновено дете“.

Майка Хилдебранд възложи на Алис да работи в билковата градина и помещението за приготвяне на отвари, и я подготви да положи обетите си. Алис се учеше бързо, научиха я да чете и да пише. Тя запаметяваше тържествените ритми на литургията, без да разбира думите, после бавно започна да разбира латинския, а след това — да чете и да пише на него. Безгрешно, безусловно очарова майка Хилдебранд, която я обикна като родна дъщеря. Беше любимката на абатството, галеница на всички монахини, тяхна малка сестра, тяхното чудо, тяхната благословия. Жените, лишени от собствени деца, изпитваха особено удоволствие да учат Алис и да играят с нея, а младите момичета, които тъгуваха за малките си братя и сестри у дома, можеха да милват Алис, да се смеят с нея и да я гледат как расте.

Том — след като продължи да се навърта около портите на манастира няколко седмици и на няколко пъти яде бой от вратаря — се прибра унило във фермата при родителите си и в болезнено мълчание зачака Алис да се прибере у дома при него, съгласно преданото ѝ обещание.

Но тя така и не го стори. Тишината и редът в манастира ѝ действаха успокояващо след гневните изблици и проклятията на Морах. Уханието на помещението за приготвяне на отвари и мирисът на билките оставяха дъха си по ръцете и дрехата ѝ. Научи се да обича меката прохлада на чистите чаршафи, допира им до кожата ѝ, гледаше без съжаление как обръснаха мръсната ѝ коса с гърчещите се в нея

въшки, и приглади колосаните гънки на забрадката около лицето си. Майка Хилдебранд ѝ възлагаше да пише писма на латински и английски за абатството, и мечтаеше да я натовари със задачата да препише и украси с цветни миниатюри една Библия, великолепна нова Библия за абатството. Алис се научи да се моли на колене, докато болката в краката изчезнеше от ума ѝ и тя можеше да види през притворените си клепащи единствено как зашеметяващите багри на прозорците в абатството и изображенията на светците се вият като небесни дъги. Когато беше на четиринайсет, след като беше постила цял ден и се бе молила цяла нощ, видя как статуята на Света Богородица обръща прекрасната си глава и ѝ се усмихва, направо на нея, на Алис. Тогава повярва в онова, на което само се беше надявала преди — че нашата Повелителка я беше избрала за специална задача, за специален урок, и се отдаде на живота, изпълнен със святост.

— Нека се науча да бъда като майка си — шепнеше тя. — Нека се науча да бъда като майка Хилдебранд.

Тя видя Том само още веднъж. Говори с него през малката решетка на масивната порта, в деня, след като беше положила обетите си. Със сладкия си, ясен глас му каза, че е Христова невеста и че никога няма да познае мъж. Каза му да си намери съпруга и да бъде щастлив с нейната благословия. После затвори капака на прозорчето в дебелата врата пред изненаданото му лице, преди той да успее да ѝ извика, или дори да ѝ даде месинговия пръстен, който носеше в джоба си за нея още от деня, в който си дадоха клетва, като деветгодишни деца.

* * *

В студеното първо утро на своя нов живот сестра Ан потрепери и се загърна по-плътно с пелерината си. Потопи кофата в реката и я помъкна обратно по пътеката към колибата. Морах, която я наблюдаваше как се бе унесла в блянове край реката, не каза нищо, а слезе с тропот по стълбата до огнището и кимна на сестра Ан да напълни котлето и да сложи вода да се топли.

Не каза нищо, докато си делиха малко парче хляб със снощната овесена каша, наквасена с гореща вода. Използваха една и съща чаша,

за да пият от киселата, миризлива вода. Тя беше кафява и дъхаше на торф от тресавищата. Сестра Ан внимателно обърна чашата така, че устните ѝ да не се докосват там, откъдето бе пила Морах. Морах я наблюдаваше изпод гъстите си черни вежди и не казваше нищо.

— Е — каза тя, след като Ан беше измила чашата, чинията и калаената лъжица и ги беше сложила до огнището — Какво ще правиш?

Сестра Ан я погледна. Бляновете ѝ за миналото ѝ бяха напомнили къде ѝ беше мястото.

— Трябва да намеря друго абатство — каза тя решително — Животът ми е отдаден на Христос и Святата Му майка.

Морах прикри една усмивка и кимна.

— Да, малка сестричке — каза тя. — Но всичко това не беше изпратено единствено за да постави на изпитание вярата ти, страдат и други. Всички манастири са посещавани от кралските реквизитори, всички са разпитвани. Вие в Боус бяхте достатъчно глупави да превърнете в свои врагове лорд Хю и сина му, но абатствата никъде не са в безопасност. Кралят е хвърлил око на богатството им, и обятията на твоя Бог вече не са широко разтворени. Смея да кажа, че в рамките на петдесет мили оттук няма абатство, което би се осмелило да отвори вратите си за теб.

— Тогава трябва да замина. Трябва да измина повече от тези петдесет мили, да стигна на север до Дърам, ако трябва, или на юг до Йорк. Трябва да намеря друго абатство. Положих свещените си обети, не мога да живея в света.

Морах зачопли зъбите си с една клонка от кошницата с подпалки, и се изплю точно в пламъците.

— Имаш ли готова история? — попита тя невинно. — Подготвила ли си вече някаква измислена история?

Сестра Ан гледаше безизразно. Кожата на главата ѝ вече не беше толкова лъскава, пухкава като мъх светлокестенява коса я покриваше като сърбяща сянка. Тя я потри с мръсна ръка и остави ново тъмно петно. Тъмносините ѝ очи бяха хлътнали от изтощение. Изглеждаше стара като самата Морах.

— Защо ми е да измислям история? — попита тя. После си спомни своето малодушие. — О, Дево Марийо, Майко Божия...

— Ако са те видели да офейкваш, тежко ти — каза бодро Морах.
— Не мога да си представя, че някоя игуменка би те приела с готовност, след като узнае, че щом си подушила дима, си хукнала да бягаш като последна грешница.

— Мога да се покая...

Морах се изкиска невярващо:

— По-вероятно е да те изхвърлят навън по долна риза, та чуждите хора да се възползват от теб, както им е угодно — каза тя. — С теб е свършено, сестро Ан! Обетите ти са нарушени, твоето абатство е димяща развалина, сестрите ти — мъртви, изнасилени или избягали. Така че какво ще правиш?

Сестра Ан зарови лице в ръцете си. Морах я изчака да се успокои, докато раменете ѝ спряха да се тресат, а изречените през хълцане молитви утихнаха. Това отне известно време. Морах запали малка черна лула, вдъхна замайващия билков дим, и въздъхна доволно.

— Най-добре остани тук — предложи тя — Най-добре ще е да постъпиш така. Тук ще получим вести за сестрите ти, и ще разберем какво е станало с тях. Ако игуменката е оцеляла, ще те потърси тук. Тръгнеш ли да скиташ, няма да знае къде да те намери. Може би всички момичета са побягнали като теб — пръснали са се по старите си домове — може би всички ще получат прошка.

Сестра Ан поклати глава. Димът беше горещ, огънят — близо до спалните помещения. Повечето монахини сигурно бяха изгорели в килиите си, докато спяха.

— Съмнявам се, че са се измъкнали — каза тя.

Морах кимна, прикривайки развеселеното пламъче в очите си.

— Ти излезе първа, а? — попита тя. — Най-бързата? — Направи пауза, за да подчертае думите си. — Тогава нямаш къде да отидеш. Никъде.

Сестра Ан се олюля от удара. Морах забеляза бледността на кожата ѝ. Момичето се бе поболяло от потрес.

— Ще те приема обратно — каза Морах. — А хората ще си мълчат. Ще бъде така, сякаш никога не си отсъствала. Минаха четири години, и сега ти се върна. На шестнайсет си, нали?

Момичето кимна, без да чува ясно думите ѝ.

— Готова да се омъжиш — каза Морах със задоволство. — Или да споделиш легло — добави тя, спомняйки си гадаенето по кости и

младия лорд Хюго.

— Не и това — каза Ан, с много нисък глас. — Ще остана при теб, Морах, и ще работя за теб, както преди. Сега зная повече, и мога да чета и пиша. Освен това познавам повече билки и цветя — градински цветя, не само диви. Но ще върша само богоугодна работа, само изцеляване и бабуване. Никакви магии, никакви заклинания. Аз принадлежа на Христа. Ще се придържам към обетите си тук, възможно най-добре, докато успея да намеря място, където да отида, докато успея да намеря игуменка, която е съгласна да ме приеме. Ще върша богоугодна лечителска работа тук, ще бъда Христова невеста тук... — тя се огледа наоколо и допълни сломено: — ... на това окаяно място. — Ще върша тази работа възможно най-добре.

— Хубаво — каза Морах, напълно невъзмутима. — Ще работиш за мен. А след като младият лорд замине на север да тормози шотландците и забрави новото си забавление — да измъчва монахините — може да слезеш до Касълтън и да се опиташ да научиш някакви новини.

После с усилие се изправи на крака и изтръска мръсната си рокля.

— Сега, след като се върна, можеш да окопаеш онази леха — каза тя. — Обрасна с бурени, откакто ти си тръгна. Намислила съм да насадя там малко репи за зимните месеци.

Момичето кимна, изправи се на крака и отиде до вратата. Отстрани беше подпряна нова мотика — заплащане в натура, задето беше омагьосала влизащия в чужд имот добитък на един съсед.

— Сестро Ан! — повика я тихо Морах.

Тя веднага се обърна рязко.

Морах я погледна намръщено:

— Няма да отговаряш на това име никога повече — каза тя. — Чуваш ли ме? Никога. Сега отново си Алис, и ако някой те пита, казвай, че си живяла при роднини близо до Пенрит. Ти си Алис. Това е името ти. Дадох ти го веднъж, сега ти го давам отново. Забрави, че си била сестра Ан: това беше друг живот, и той завърши зле. Сега си Алис — запомни това.

---

[1] Слава на Господа (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Бъди благословена (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Непосредствено след опожаряването на абатството плъзнаха войници и грабители, последвали слуховете за скрито съкровище и златни бокали. Нямаха голям късмет в селото Боус, където половин дузината семейства не се отнасяха любезно към непознати, и където повечето от тях сега бяха останали без работа, след като абатството бе разрушено и услугите им не бяха необходими. Морах разгласи, че си има нова ученичка, а ако някой помнеше предишното момиче, изчезнало преди четири дълги години, никой не спомена това. Не беше време за предположения и клюки. Около развалините на абатството още сновяха дузина скитници — бегълци от приюта на монахините, които нямаше къде другаде да отидат. Селяните от Боус заключваха вратите си, прогонваха всички, които предявяваха права над някое жилище, и предпочитаха да не говорят за абатството, за монахините, за нощта на пожара или пък за дребните кражби и плякосването на разрушеното абатство, които продължиха и по-късно.

Говореше се, че опожаряването на абатството било грешка. Войниците водени от младия лорд Хюго, се връщали у дома от набег срещу разбойниците по шотландската граница, и спрели в абатството само да сплашат монахините, да ги накарат да се подчинят на кралската воля, да предадат съкровището си и да се откажат от лошите си папистки порядки. Всичко започнало с разюздано забавление, с накладения буен огън от парчета дърво и катран. Щом пламъците плъзнали по манастира, Хюго вече не можел да направи нищо, а освен това всички монахини бяха загинали в първите минути. Така или иначе, младият лорд бил пиан и не можеше да си спомни нищо. Той се изповяда и се покая пред личния си свещеник — отец Стивън, поклонник на новата вяра, който не виждаше кой знае какъв грях в потъпкването на едно гнездо на вероломни паписти — а селяните събраха каквото можаха от разрушената сграда и после започнаха да извозват камъните. Само няколко седмици след завръщането си в колибата на Морах, Алис вече можеше да ходи където пожелае: никой

не разпозна в нейно лице полумъртвото от глад бездомно дете, което беше напуснало селото преди четири години. Дори да я познаеха, никой не би поел риска да съобщи за нея, защото това би накарало лорд Хю, или, което би било по-лошо — сина му, необуздания млад лорд — да връхлети върху селото.

Алис можеше да ходи свободно в селото, когато пожелаеше. Но тя кръстосваше най-вече земите около реката. Всеки ден, след като беше копала и плевела прашните буци пръст в зеленчуковата леха, тя слизаше до реката да си измие ръцете и да наплиска лицето си с вода. В първите няколко дни се разсъбличаше и нагазваше във водата с тракащи зъби, за да отмие от себе си мириса на пот, дим и бунци. Нямаше полза. Пръстта под ноктите и мръсотията в гънките на кожата ѝ не можеха да се изчистят в студената, дъхаща на тиня вода, а и без друго, когато изгазеше обратно до заскрежения бряг, трепереща и с настръхнала кожа, Алис имаше само мръсни дрехи за обличане. След няколко седмици престана да потръпва от отвращение при миризмата на собственото си тяло, скоро вече едва усещаше дори силната воня на Морах. Все още плискаше лицето си с вода, но вече не се надяваше да се поддържа чиста.

Подсуши лицето си, разтри го с мръсната си дреха от дебел вълнен плат и тръгна нагоре срещу течението, покрай речния бряг, докато стигна до моста, където реката течеше под път с естествена настилка от варовикови плочи — достатъчно широки, за да може да мине каруца по тях, достатъчно яки, за да издържат тежестта на воловете. Спря там и погледна надолу, в кафявата от торфа вода. Тя течеше толкова бавно, че сякаш почти не се движеше, сякаш реката беше мъртва, беше се отказала от живота, застивайки в неподвижни, тъмни езерца.

Алис не се лъжеше. Когато двамата с Том бяха малки, бяха разучили една от пещерите, осеяли речния бряг. Провирайки се като лисичета, те бяха слизали надолу и все по-надолу, докато проhodят се стесни и те заседнаха — но отдолу бяха чули силния, екнещ тътен на течаща вода, и разбраха, че са близо до истинската река, тайната река, която течеше по цял ден и цяла нощ във вечна тъмнина, скрита дълбоко под сухото речно корито.

Том се беше уплашил от отекващия, бушуващ шум толкова надолу под тях.

— Ами ако се надигне? — попита я той. — Ще излезе тук!

— Наистина излиза тук — бе отговорила Алис. Сезоните на младия ѝ живо; бяха белязани от прииждането и оттеглянето на речните води: сива суша лете, буйно течение по време на есенните бури. Клокочещите дупки, в които мудната вода се оттичаше през лятото, се превръщаха в ручей и водоскоци през зимата: водовъртежи, където кафявата вода се издигаше с кипене нагоре, бълбукайки от избухващото налягане на подземните потоци и подземните реки, преливащи от каменните си подземни корита.

— Там долу е Старият Таласъм — каза Том уплашено, с потъмнели очи.

Алис беше изсумтяла и беше плюла презрително в тъмнината пред тях.

— Не се страхувам от него! — заяви тя. — Мисля, че Морах може като нищо да се справи с него!

Том беше кръстосал палеца и показалеца си в знака за предпазване от магьосничество, беше изпълзъл заднешком от дупката и бе излязъл на слънчева светлина. На Алис ѝ се искаше да постои още. Не се беше хвалила напразно пред Том, вярно беше: отгледана от Морах, тя не се боеше от нищо.

— Досега — каза си тя тихо. Вдигна поглед към ясното небе над нея и към слънцето, което прежуряше безучастно. — О, Майко Божия... — подхвана тя, после млъкна рязко. — Отче — започна отново, и пак замлъкна. После устата ѝ се отвори в безмълвен писък и тя се хвърли по лице върху ниската, груба трева на мочурището. — Бог да ми е на помощ! — изрече със скръбен шепот. — Твърде много се страхувам, за да се моля!

Струваше ѝ се, че дълго е лежала отчаяна там. Когато отново се надигна, седна и се огледа наоколо, слънцето се беше изместило — беше средата на следобеда, време за службата в три следобед. Алис се изправи бавно, като старица, сякаш всички кости я боляха. Отправи се с малки, бавни крачки нагоре по хълма, натам, където пъпките на цъфтящия рано пирен блестяха като бледоморава мъгла по склоновете на хълма. Една калугерица се обади над главата ѝ и се спусна с пърхане надолу недалече от нея. Още по-високо в синия въздух кръжеше и се издигаше чучулига, която чуруликаше призивно, отново и отново: всяка по-висока нота бе придружена от размахване на

малките криле. Пчели се лутаха като пияни сред подранилите цветчета на пирена, мочурището се къпеше в мед. Всичко около нея беше живо, цъфтеше и ликуваше в топлия кипеж на късното лято — всичко, освен Алис, обхванатата от леден студ Алис, изстинала чак до костите си.

Тя се препъваше леко, докато вървеше: очите ѝ следяха овчата пътека в краката ѝ. От време на време тя простенваше съвсем тихо, като животно, заклещено в капан през безкрайно дълга тъмна нощ.

— Как ще се върна? — каза си тя, докато вървеше. — Как изобщо ще се върна някога? Как ще привикна да понасям това място?

Досами мочурището, където земята ставаше равна и правеше завой под ширналото се, безстрастно небе, Алис спря. Овчари бяха струпали малка пирамида от камъни, която показваше пътя. Алис приседна на един камък и се облегна на другите, затвори очи и вдигна към слънцето лице, застинало в гримаса на печал.

След няколко мига тя присви очи и погледна на юг. Пустите, мочурливи земи бяха съвсем равни, стелеха се и прехвърляха хоризонта в хиляда оттенъка на зеленото — от тъмния, пищен цвят на мъха около някое мочурище, до бледожълтия цвят на немощна трева, порасла върху камениста почва. Корените на пирена и на изсъхналите цветя се подаваха над пръстта, бледосиви и зелени — мрачен пейзаж със сурова, неуловима красота, наполовина пасище, наполовина пустош. Стъблата на младия пирен бяха тъмнозелени, цветчетата му — бледи като тънка мъгла. Алис погледна по-зорко. Някакъв мъж крачеше през пустошта, с шотландско наметало, праметнато през едното рамо, с решителна стъпка. Алис се изправи тихо, готова да се обърне и да побегне. Когато забеляза движението, мъжът се провикна, но гласът му бе отнесен от неспирния вятър, който духаше над мочурището дори в най-тихите дни. Алис се поколеба, готова да побегне, после мъжът извика отново, и гласът му долетя едва чуто:

— Алис! Чакай! Аз съм!

Реката ѝ посегна към джоба, към заоблените и топли зърна на броеницата. „О, не“, изрече тя. Седна отново на камъните и го зачака да се приближи до нея, гледайки го, докато той крачеше решително през мочурището.

Беше наедрял през четирите години на отсъствието ѝ. Когато тя замина, той беше момче, върлинест и непохватен, но със светлата хубост на младо жребче. Сега беше як, набит. Когато приближи, тя

видя, че лицето му беше зачервено от слънцето и вятъра, осеяно с тънки като паяжина спукани вени. Очите му, все още с онзи пронизващ син цвят, бяха приковани в нея.

— Алис — каза той. — Току-що научих, че си се върнала. Веднага дойдох да те видя.

— Фермата ти е в другата посока — каза тя сухо.

Той се изчерви още по-силно.

— Трябваше да отведа едно агне до Троухедс — каза. — Оттук минава пътят ми на връщане.

Тъмните очи на Алис обходиха бързо лицето му.

— Никога не би могъл да ме излъжеш, Том.

Той сведе глава и запристъпва от крак на крак с тежките си обувки.

— Заради Лиза е — каза. — Тя ме следи.

— Лиза? — попита Алис, изненадана. — Коя Лиза?

Том се приведе и седна сред пирена до нея, извърнал лице, загледан назад към пътя, по който беше дошъл.

— Лиза е жена ми — каза простишко. — Ожениха ме набързо, след като ти положи свещените си обети.

Алис трепна, сякаш някой я беше ощипал.

— Не знаех — каза тя. — Никой не ми събщи.

Том сви рамене:

— Щях да ти изпратя вест, но... — той млъкна и остави изречението недовършено — Каква полза би имало? — попита после.

Алис извърна поглед и стисна зърната на броеницата в джоба си толкова силно, че пръстите я заболяха.

— Никога не съм си те представяла женен — каза тя. — Предполагам, трябваше да очаквам, че ще се ожениш.

Том сви рамене:

— Променила си се — каза той. — По-висока си, така ми се струва, и по-закръглена. Но очите ти са си същите. Отрязаха ли ти косата?

Алис кимна, като придърпа шала малко по-плътено около обръснатата си глава.

— Прекрасната ти златна коса! — възкликна Том, сякаш се сбогуваше с нея.

Възцари се мълчание. Алис се взря в него.

— Значи се ожени веднага щом заминах? — попита тя.

Том кимна.

— Живи ли са още майка ти и баща ти?

Той кимна отново.

Лицето на Алис омекна — тя търсеше съчувствие от Том, надяваше се той да ѝ помогне.

— Те постъпиха жестоко с мен в онзи ден — каза тя. — Бях прекалено малка, за да бъда изпратена сред чужди хора.

Том сви рамене:

— Направили са каквото са сметнали за най-добре — каза той. — Не е имало как да предвидят, че абатството ще бъде изгорено, и в крайна сметка ти ще останеш бездомна и без съпруг.

— И в гибелна опасност — каза Алис. — Ако войниците се върнат може да ме заловят. Няма да кажеш на никого, че съм била в абатството, нали?

Погледът, с който той я стрелна, беше достатъчен отговор.

— По-скоро бих умрял, отколкото да видя как някой ти причинява зло — каза той с потиснат гняв. — Знаеш това! Винаги си го знаела! За мен никога не е имало друга, а и никога няма да има.

Алис извърна лице.

— Не ми е позволено да слушам това — кача тя. Той въздъхна, приемайки упрека, и каза:

— Ще опазя тайната ти. В селото мислят просто, че Морах има нова ученичка. Казвала е и преди, че търси момиче, което да върши тежката работа. Никой не се е сетил за теб. Ти си забравена. Говори се, че всички монахини са мъртви.

— Тогава защо дойде насам? — запита Алис.

Той сви рамене: грубата му кожа стана червена като тухла.

— Мислех си, че ще разбера — каза навъсено. — Ако беше загинала, щях да го знам. — Потупа се по гърдите. — Тук вътре — каза. — Където нося болката си по теб. Ако беше загинала, болката щеше да си отиде... или да се промени. Щях да разбера, ако беше умряла.

Алис кимна, приемайки предаността на Том.

— А твоята женитба? — попита тя. — Разбирате ли се? Имате ли деца?

— Две живи — момче и момиче — каза той с безразличие. — И две мъртви. — Той направи пауза. В гласа му се долавяше събиран четири години копнеж. — Понякога момичето прилича малко на теб — каза.

Алис обърна към него ясното си, сърцевидно лице.

— Чаках да те видя — каза тя. Том потръпна безпомощно. Гласът ѝ беше вълнуващ и сладък като църковно песнопение. — Трябва да ми помогнеш да се махна.

— Блъсках си ума да измисля как мога да ти помогна, как мога да те отведа от онази проклета старица и онзи бордей! — възкликна Том. — Но не мога да измисля начин! Лиза наглежда фермата, знае какво сме спечелили до последния грош. С майка ми са много близки. Поех риск, като изобщо дойдох тук да те видя.

— Винаги си бил готов на смели постъпки, за да бъдеш с мен — каза Алис насърчително.

Том заразглежда съсредоточено един мазол на дланта си. Зачопли мрачно твърдата кожа с късия си твърд нокът.

— Знам — каза навъсено. — Тичах при теб като кученце, когато бях дете, а после те чаках отвън, пред абатството като бито куче.

Той премести поглед към съсредоточеното лице на Алис.

— Сега, когато ти излезе от абатството, всичко отново се промени — каза колебливо. — Реквизиторите на краля заявиха, че не сте истински монахини, а свещеникът на лорда казва, че Хюго е сторил добре, като ви е прогонил. Абатството вече го няма, ти отново си свободна жена, Алис. — Той не смееше да я погледне, а беше забил поглед в земята под краката си. — Никога не съм преставал да те обичам — каза. — Ще бъдеш ли моя любима сега?

Алис поклати глава с инстинктивно отвращение.

— Не! — възкликна. — Клетвите ми все още са в сила. Не мисли така за мен, Том. Аз принадлежа Богу.

Тя помълча и го стрелна с кос поглед. Предстоеше ѝ да открие труден път. Той трябваше да бъде изкушен да ѝ помогне, но не и изкушен да прегреши.

— Иска ми се да ми помогнеш — каза тя внимателно. — Ако имаш пари, или кон, който мога да заема, бих могла да намеря абатство, което може да ме приеме. Мислех си, че може би знаеш за някое такова място, или че можеш да ми намериш място някъде?

Том се изправи на крака.

— Не мога — каза той простичко. — Фермата върви зле, имаме само един работен кон, и никакви пари. Бог е свидетел, че бих сторил всичко на света за теб, Алис, но нямам нито пари, нито кон за теб.

Бледото лице на Алис беше спокойно, макар тя да крещеше вътрешно.

— Навярно все пак ще измислиш нещо — каза тя. — Разчитам на теб, Том. Не знам какво ще стане с мен без твоята помощ.

— Ти беше тази, която винаги мислеше — припомни ѝ той. — Аз просто дойдох да те видя, тичайки, както куче се отзовава на свирката на господаря си, както съм правил винаги. В мига, когато научих, че абатството е опожарено, се сетих за теб. После, когато чух, че Морах си има ново момиче, си помислих, че може да си ти. Дотичах при теб. Нямах планове.

Алис също се изправи и застана до рамото му, много близо. Усети мириса на застояла пот по кожата му, вонята на стара кръв от клането на животни и на вкиснато мляко от доенето. Той миришеше като бедняк, като стар човек. Тя отстъпи назад.

Том сложи длан върху ръката ѝ и Алис застина, заставяйки се да не го отърси от себе си. Той се взря в лицето ѝ. Тъмносините очи на Алис, искрени като на дете, срещнаха погледа му.

— Ти не ме желаеш като мъж — изрече той с внезапно прозрение. — Искаше да ме видиш и говориш сладко, но единственото, което искаш, е да те спася от живота с Морах, точно както твоята стара игуменка те спаси от нея преди.

— Защо не? — запита настойчиво Алис. — Не мога да живея там. Морах е затънала в грях и мръсотия. Не мога да остана там! Не те желая като мъж, моите обети и желания не са такива. Но отчаяно се нуждаю от теб като приятел, Том. Не знам какво бих правила без твоята помощ. Ние си обещахме да си бъдем верни и винаги да си помагаме, когато единият от нас е в нужда или в беда. — Тя още по-упорито продължи да му внушава чувство за вина. — Аз щях да ти помогна, ако беше изпаднал в нужда, Том. Ако имах кон, ти никога нямаше да ходиш пеш. Знаем, че обетите ни са дадени отдавна — каза тя искрено. — И че ако абатството съществуваше, аз бих била там и сега, като предпочитана дъщеря на игуменката, най-обичана от сестрите — гласът ѝ затихна и тя се загледа към далечния хоризонт, като че ли все

още виждаше топлата билкова градина и залеза над притихналите дървета. — Знам, че нямам никакви права над теб — продължи тя с много тих глас. — Но, Том, аз няма към кого да се обърна. Няма кой да ми помогне, нямам нито един приятел на този свят, освен теб. Ако не ми помогнеш, съм обречена на греха и мръсотията на Морах, без надежда за спасение.

Том поклати бавно глава, сякаш за да я проясни.

— Объркан съм! — възкликна той. — Алис, кажи ми простичко какво искаш да направя! Знаеш, че ще го направя. Знаеш, че винаги съм правел каквото си искала.

— Намери ми място, където мога да отида — каза тя бързо. — Морах не научава нищо, а аз не смея да отида по-далече от Касълтън. Но ти можеш да обиколиш и да разпиташ хората. Намери ми някой манастир, където е безопасно, а после ме отведи там. Лорд Хюго не може да вилнее из целия север. Трябва да има други абатства, които не са застрашени от злобата му: Хартълпул, Дърам или Уитби. Намери място, на което мога да отида, Том, и ме заведи там.

— Нима се надяваш да откриеш отново своята игуменка? — попита Том. — Разбрах, че всички монахини са загинали.

Алис поклати глава. Помнеше горещината в пушека, която я беше предупредила, че пламъците са много близо. Спомни си тънкия ясен писък от болка, който бе чула, докато се хвърляше през градинската врата.

— Ще намеря нов орден, ще приема ново име, и отново ще положа обетите си — каза тя.

Том примигна.

— Позволено ли е да направиш това? — попита той. — Няма ли да се запитат коя си и откъде идваш?

Алис му хвърли преценяващ, кос поглед:

— Навярно би могъл да се застъпиш за мен, Том. Би могъл да им кажеш, че съм ти сестра, нали?

Том отново поклати глава:

— Не! Не знам! Предполагам, че бих могъл. Алис, не знам какво мога да направя и какво не мога! Главата ми се върти!

Алис протегна към него меката си бяла ръка и го докосна леко в средата на челото, между очите, влагайки цялата си сила във върховете на пръстите си. Почувства как пръстите ѝ се затоплят, когато силата

потече през тях. За един замайващ миг си помисли, че можеше да прави с Том каквото си пожелае, да го накара да повярва във всичко, да направи всичко. При докосването ѝ Том затвори очи и се олюля към нея, както се олюлява калината под полъха на вятъра.

— Алис — изрече той, и гласът му беше изпълнен с копнеж.

Тя отдръпна ръка и той бавно отвори очи.

— Трябва да вървя — каза тя. — Обещавах ли, че ще ми намериш място?

Той кимна и каза:

— Да — подръпвайки наметката на рамото си.

— И ще ме заведеш там?

— Ще направя всичко, каквото мога — каза той. — Ще разпитам кои абатства са безопасни. И когато намеря място, ще те заведа дотам, каквото и да ми струва.

Алис вдигна ръка за сбогом и го загледа как се отдалечава. Когато той беше твърде далече, за да чуе, тя изрече едва чуто след него волята си.

— Направи го, Том — каза тя. — Направи го начаса. Намери ми място. Отведи ме отново в някое абатство. Не мога да остана тук.

* * *

Застудя. През септември цяла седмица бушуваха бурни ветрове, а когато утихнаха, мочурищата, хълмовете и дори долината се забулиха в гъста мъгла, която не се вдигна с дни. Морах се залежаваше в леглото все до по-късно и по-късно всяка сутрин.

— Ще стана, когато огънят е запален, а овесената каша — гореща — казваше тя, като гледаше Алис от леглото. — Няма голяма полза и двете да мръзнем до смърт.

Алис държеше главата си наведена и не говореше много. Всяка вечер вдигаше ръце към светлината на огъня и разглеждаше дланите си, за да види дали са задебелили. Кожата се беше зачервила и възпалила, после се беше покрила с мехури, а мехурите се бяха спускали и после бяха заздравели. Закръглената възглавничка под палеца ѝ вече бе задебеляла, а в основата на всеки пръст кожата ставаше суха и твърда. Тя втриваше лойта от овчите руна в мазолите, като се

мръщеше отвратено на наситената, неприятна миризма, но въпреки това ръцете ѝ се втвърдяваха и ставаха червени и груби.

— Все още съм годна да бъда монахиня — шепнеше си тя. Прехвърляше зърната на броеницата си, преди да си легне, и казваше вечерните молитви, без да знае кое време е, далеч от дисциплината, налагана от камбаната в параклиса. Една вечер се запъна и осъзна, че вече забравя думите. Забравяше молитвите си. „Още съм годна да бъда монахиня“, изрече мрачно, преди да заспи. „Още съм годна да бъда монахиня, ако се добера скоро до някое абатство“.

Чакаше вести от Том, но новини не идваха. В Боус научаваше само объркани истории за огледи и промени. Реквизиторите на краля ходеха навсякъде, настояваха за отговори в смълчаните обители, проверяваха съкровищата на ордени, дали обет за бедност. Никой не знаеше колко далеч ще стигне кралят. Той беше езекутирал един епископ, беше обезглавил Томас Мор, най-почитания мъж в Англия, бе изгарял монаси на кладата. Твърдеше, че цялото духовенство му принадлежи — енорийски свещеници, викарии, епископи. А сега ламтеше за абатствата, за мъжките и женските манастири. Искаше тяхната власт, искаше земята им, не можеше да оцелее без богатството им. Не беше време да се опиташ да постъпиш в орден с лъжливо име и обгорено расо.

— Аз съм прокълната и моето проклятие ме следва — казваше си Алис с негодувание, докато наливаше от кладенеца вода за Морах и вадеше репи от студената, лепкава земя.

Алис понасяше зле студа. След като четири години бе спала в каменна сграда, където огромни огньове биваха разпалвани, за да горят по цяла нощ, глиненият под в колибата на Морах ѝ се струваше непоносимо влажен и мразовит. Започна да кашля през нощта, а кашлицата ѝ преминаваше в разтърсващи ридания от тъга по изгубения ѝ дом. Най-ужасни от всичко бяха сънищата — когато сънуваше, че е на сигурно място в абатството, че се обляга на коленете на майка Хилдебранд и чете на глас на ясната светлина на восъчни свещи. Една нощ сънува, че майка Хилдебранд бе дошла в колибата и я беше повикала, влачейки се по колене в калта на зеленчуковата леха. „Разбира се, че не съм мъртва!“ — бе възкликнала радостно майка Хилдебранд. Алис почувства как майчинските ѝ ръце я обгръщат и я притискат плътно, усети чистия, сладък аромат на колосаната ѝ риза.

„Разбира се, че не съм мъртва“, беше казала игуменката. „Ела си у дома, с мен!“.

Алис се вкопчваше в дрипавата си възглавница и затваряше очи по-здраво, за да продължи да спи, да живее в съня. Но винаги я събуждаха студът на пода или гневният крясък на Морах, тя отваряше очи и отново познаваше болката от загубата, и биваше принудена да се изправи отново пред факта, че е далече от дома и далече от жената, която я обичаше, без надежда да види отново някога майката игуменка или някоя от сестрите си.

Валя със седмици — силен, пороен дъжд се лееше безспир от небесата като сълзи. Всяка сутрин, когато се събуждаше, Алис откриваше сламеника си мокър от пръстения под на колибата, а дрехата и наметката си — влажни от ситните капчици на утринната мъгла. Роптаейки, Морах ѝ правеше място в леглото, и я будеше по един-два пъти на нощ, за да слезе по паянтовата стълба и да разпали наново огъня. Всеки ден Алис излизаше надолу по реката към Боус, където растяха дъбове, брястове и брези, за да търси подпалки. Всеки ден довличаше у дома повален клон от яко дърво и го насичаше със старата брадва на Морах. Носенето на дърва за подпалки можеше да отнеме повечето часове от деня, но трябваше също и да се изсипва нощното гърне на мокрото бунцище, да се мъкне вода от реката, да се вадят репи и моркови от лехата със зеленчуците. Веднъж седмично трябваше да се ходи на пазар в Боус — изморителен, дълъг път — пет мили дотам и обратно по хлъзгавата крайречна пътека или по опасния главен път. На Алис ѝ липсваше добре приготвената, богата храна в абатството, тя ставаше все по-бледа и слаба. Лицето ѝ измършавя и се изопна. Когато отиде в Боус един ден, някакво дете я замери с камък зад гърба ѝ, а когато тя се обърна и го наруга, момчето зави от страх, срещнало празния ѝ, безумен поглед.

Със студеното време дойдоха и болестите. Всеки ден нов посетител тропаше на вратата на Морах, и искаше от нея или Алис заклинание, отваря или муска, за да се предпази от болки в стомаха, простуда или треска. В Боус имаше четири раждания, Алис придружаваше Морах и измъкваше на бял свят окървавени, недорасли, пиццаци бебета.

— Имаш ръце за тази работа — каза Морах, като гледаше тънките, дълги пръсти на Алис. — И си се упражнявала с бебетата на

разни просякини в онова твое абатство. Можеш да поемаш всички раждания. Имаш нужните умения, а аз вече остарявам твърде много, за да излизам среднощ.

Алис я гледаше с безмълвна омраза. Израждането на бебета беше най-опасната задача за една знахарка. Твърде много неща можеха да се объркат, на риск бяха изложени два живота, хората искаха и майката, и бебето да оцелеят, и виняха акушерката, ако бебето беше болно или умреше. Морах се опасяваше от провал, боеше се от омразата на селото. По-безопасно беше за нея да изпраща Алис сама.

Хората в селото бяха напрегнати, изпълнени с подозрения. Една знахарка бе заловена в Болдрън, на по-малко от четири мили разстояние: заловена и обвинена, че е изпратила мор по добитъка на съседа си. Свидетелствата срещу нея бяха впечатляващи. Съседите се кълнях, че са я виждали да тича по реката, краката ѝ се движели бързо по водата, но оставали сухи. Някой я видял да шепне в ухото на кон, и конят окуцал. Една жена каза, че се били сдърпали заради парче бекон на пазара в Касълтън и че оттогава насам ръката я боляла и тя се страхувала, че може дори да изгние и окапе. Някакъв мъж се кълнеше, че бил настигнал знахарката в мъглата на Болдрън Лейн, а тя го проклела и изведнъж конят му се подплашил и той паднал. Едно малко момче от селото свидетелстваше, че я видяло да лети и да говори с гълъбите в гълъбарника на имението. Хора от цялата област сипеха доказателства срещу нея, процесът отне дълги дни.

— Всичко това са глупости — каза Алис, връщайки се от Боус с новините. — Това би могло да се случи на всеки; може да е детски кошмар. Сякаш всички са полудели. Вярват на всичко. Всеки може да каже всичко срещу нея.

Изражението на Морах беше мрачно.

— Това е лоша привычка — каза тя навъсено. Алис стовари торба с продукти на пода до огъня и хвърли три тлъсти резена бекон в супата, която къкреше в гърне, поставено на триножник. — Лоша привычка — повтори Морах. — Виждала съм да се разпространява и преди, също като чума. Понякога по това време на годината, понякога посред лято. Това става винаги, когато хората са неспокойни и бездейни, и изпълнени със злоба.

Алис я погледна уплашено.

— Защо го правят? — попита тя.

— За забавление — каза Морах. — Есента е скучен и унил сезон. Хората седят около огньовете и разправят истории, за да се плашат взаимно. Има настинки и пристъпи на треска, които нищо не може да излекува. Зимата и гладната смърт ги дебнат. Хората имат нужда от някого, върху когото да хвърлят вината. Освен това им харесва да се събират заедно, да крещат и да сипят обвинения. Тогава заприличват на едно животно, животно със сто усти и сто биещи сърца, и без никаква мисъл. Само настървение.

— Какво ще й направят? — попита Алис.

Морах плю право в огъня.

— Вече започнаха — каза тя. — Провериха я за белези, че е кърмила дявола, и изгориха белезите с нажежен ръжен. Ако раните загнойт, това е доказателство за магьосничество. Ще й завържат ръцете и краката, и ще я хвърлят в река Грета. Ако изплува жива — това е магьосничество. Може да я накарат да пъхне ръка в огъня на ковача и да се закълне, че е невинна. Може да я вържат навън в тресавището за цяла нощ, за да видят дали дяволът ще я избави. Ще се гаврят с нея, докато наситят страстта си.

Алис подаде на Морах купа бульон и панер с хляб.

— И после?

— Ще издигнат клада на поляната сред селото и свещеникът ще се помоли за душата ѝ, след това някой — вероятно ковачът — ще я удуши и после ще я изгорят на кръстопътя — каза Морах. — После ще започнат да търсят друга, сетне — трета. Докато се случи нещо друго — празник или ден, в който се чества някой светец — и си намерят различно забавление. То е като лудост, която прихваща цяло село. Това е лошо време за нас. Няма да ходя в Боус, докато знахарката от Болдрън не бъде погребана и забравена.

— Как ще си купуваме брашно? — попита Алис. — И сирене?

— Може ти да ходиш — каза Морах безчувствено. — А можем да караме и без тях седмица-две.

Алис стрелна Морах със студен поглед.

— Ще се справим без тях — каза, макар че стомахът ѝ къркореше от глад.

В края на октомври внезапно застудя рязко, и всяка сутрин имаше твърд бял скреж. Алис се отказа да се мие през зимата. Речната вода течеше буйна и кафява между камъните, които сутрин бяха бели и

хлъзгави от лед. Всеки ден тя с усилие замъкваше по склона до колибата пълна кофа вода за готвене; нямаше нито време, нито енергия да носи вода за миене. Растящата ѝ коса гъмжеше от въшки, черната ѝ монашеска роба вонеше на гранясало. Улавяше бълхите между пръстите си и без свян мачкаше малките им телца между показалеца и разръфания нокът на палеца си. Беше привикнала към миризмата и мръсотията. Когато изливаше съдържанието на напуканото нощно гърне на бунището, вече не се налагаше да извъръща глава и да потиска порива си да повърне. Изпражненията на Морах и нейните собствени, торът от кокошките и отпадъците се трупаха високо на сметището, а Алис ги разстилаше и ги вкопаваше в зеленчуковата леха, без да обръща внимание на вонята.

Чистите бели чаршафи и сладкото ухание на билки в помещението за приготвяне на отвари и цветята върху олтара на абатството ѝ се струваха като сън. Понякога Алис имаше чувството, че лъжата на Морах е истина и че тя, Алис, никога не е била в абатството, никога не е познавала монахините. Но после се събуждаше през нощта, мръсното ѝ лице бе изтръпнало и солено от сълзи, и разбираше, че отново е сънувала майка си и живота, който беше изгубила.

Можеше да забрави удоволствието от това да бъде чиста, но гладното ѝ, растящо, младо тяло ѝ напомняше всеки ден за храната в абатството. Цяла есен Алис и Морах се хранеха с рядка зеленчукова супа, в която понякога сваряваха парче бекон и мазнината от него се носеше отгоре на златисти кръгове. Понякога имаха резен сирене, винаги имаха черен ръжен хляб, а тестото от плътното, зле смляно зърно беше грубо и им присядаше. Понякога някоя благодарна фермерска съпруга им даваше вътрешности от току-що заклано прасе. Понякога им попадеше заешко. Морах имаше примка, а Алис стъкми мрежа за лов на риба. Двете кокошки на Морах, които живееха долу в къщата, изхранващи се мизерно с остатъци, снасяха добре в продължение на няколко дни, и Морах и Алис хапнаха яйца. В повечето дни закусваха с рядка каша, а след това гладуваха цял ден до свечеряване, когато хапваха супа и хляб, и понякога по някой резен сирене или месо.

Алис помнеше вкуса на задушения шаран от рибарниците на абатството. През постните дни ядяха съомга или пъстърва, или морска риба, донесена специално за тях от крайбрежието. Мирисът на печено

телешко в плътни пухкави пудинги, топлата, питателна овесена каша рано сутрин след молитвите, с малко добиван в абатството мед в средата, и с жълта като масло сметана за заливане, топъл ейл преди лягане, лакомствата в празничните дни — марципан, печени бадеми, захаросани плодове. Копнееше за тежката, топла сладост на греяното вино с подправки след празнична гощавка, еленовото месо в сос от портвайн, задушеното заешко, зеленчуците, изпечени в масло, за острия вкус на пресни череша. Понякога Морах я сритваше, за да я събуди през нощта, и подмяташе със сънено кискане „Стенеш насън, Алис, пак сънуваш храна. Упражнявай се в умъртвяване на плътта, мое малко ангелче!“ Алис откриваше, че устата ѝ се налива със слюнка в сънищата ѝ за обедите в тихата трапезария, докато някоя монахиня им четеше на глас, а начело на масата винаги седеше майка Хилдебранд, с протегнати ръце, благославяше храната и въздаваше благодарност за спокойното изобилие на живота им, и понякога хвърляше поглед надолу по масата към Алис, за да се увери, че малкото момиче има храна в изобилие. „Изобилие“, изричаше Алис с копнеж.

В края на октомври в Боус избухна епидемия от някаква болест, от която половин дузина деца и някои възрастни започнаха да повръщат и да се задушават с повърнатото. Всеки ден майки изминаваха пеша няколкото мили до колибата на Морах с някакъв подарък — кръгла, жълта пита сирене или дори по някое пени. Морах препече корени от копър на малкия огън, остави ги да се изсушат, а после ги счука на прах и даде на Алис лист хубава хартия, перо и мастило.

— Напиши молитва — каза тя. — Някоя хубава молитва на латински.

Пръстите на Алис приеха с радост допира на перото. Тя го хвана неумело в подутите си, мазолести ръце, сякаш беше ключът към кралство, което беше изгубила.

— Напиши я! Напиши я! — възкликна Морах нетърпеливо. — Една хубава молитва срещу болести.

Много внимателно, Алис натопа перото и започна да пише простичките думи на Господнята молитва: устните ѝ се движеха в такт с ритъма на латинския. Това беше първата молитва, на която майка Хилдебранд я беше научила.

Морах наблюдаваше любопитно.

— Готово ли е? — попита тя, и когато Алис кимна, безмълвно, защото гърлото ѝ се беше стегнало, Морах взе листа и го накъса на половин дузина квадратчета, изсипа ситния прах в тях, и подгъна краищата на хартията, за да запази праха.

— Какво правиш? — запита настойчиво Алис.

— Магия — отвърна Морах иронично. — Това ще ни поддържа сити през зимата.

Оказа се права. Хората в Боус и фермерите в цялата околност купуваха черния прах, загънат в специалната хартия, по едно пени фунийката. Морах купи още хартия и накара Алис отново да се залови с писане. Алис знаеше, че не може да има нищо грешно в изписването на Господнята молитва, но се смущаваше, когато Морах късаше хартията на парчета.

— Защо го правиш? — попита любопитно Алис един ден, докато гледаше как Морах стрива корена в хаван в скута си, докато седеше на столчето си край огъня.

Морах ѝ се усмихна:

— Прахът помага срещу болен стомах — каза тя. — Но онова, което му придава сила, е заклинанието, което пишеш.

— Това е молитва — каза Алис презрително — Не правя заклинания и не бих предавала изгорен копър и част от молитва срещу едно пени за фунийка.

— От него на хората им става добре — каза Морах — Вземат го и казват заклинанието, когато ги върхлети пристъпът за повръщане. Тогава пристъпът отминава.

— Как е възможно? — попита Алис нетърпеливо. — Защо един ред от молитва да ги изцелява?

Морах се засмя:

— Чуйте я само — монахинята бегълка! — възкликна тя, вгледана в огъня. — Чуйте момичето, което е работило в градината с билките и в помещението за приготвяне на отвари, и в лечебницата на монахините, и въпреки това отрича силата на растенията! Отрича силата на молитвата! Изцерява ги, моето момиче, защото в нея има сила. А за да кажат молитвата, трябва да си поемат дъх. Това ги успокоява. Нарещам им да отправят молитвата към небето, така че се налага да отворят някой прозорец и да вдишат чист въздух. Всички, които са умрели от повръщането, са били слаби и болнави, и са живели

сред панически страх в мръсни стаи. Заклинанието действа, защото е силно. И помага, ако вярват в него.

Алис се прекръсти — незабележим жест между гърдите. Морах щеше да ѝ се подиграе, ако беше видяла.

— А щом могат да платят за заклинание, значи могат да плащат за добра храна и чиста вода — каза разумно Морах. — Има вероятност да са по-силни, преди болестта да ги повали. Богатите винаги са благословени.

— А ако заклинанието не помогне? — попита Алис.

Лицето на Морах стана сурово.

— По-добре се моли на твоята Повелителка никога да не се провали — каза тя. — Ако не подейства, мога да кажа, че са били омагьосани от друга сила, или че заклинанието не е подействало, защото не са го направили както трябва. Ако не подейства, ще отида начаса при наследниците и ще се опитам да купя приятелството им. Но ако са жадни за мъст и добитъкът им също умре, тогава ние с теб трябва да стоим далеч от Боус, да се скрием и да гледаме да не се мяркаме пред очите на хората, докато тялото не бъде погребано и те не забравят.

— Това е грешно — заяви убедено Алис. — В абатството следвахме написаното в старите книги, познавахме билките, които отглеждахме, правехме от тях настойки и ги пиехме от размерени чаши. Това не е билкарство, а безсмислица. Лъжи, облечени в простонароден латински за страх на децата!

— Безсмислици, тъй ли? — запита Морах: бързо пламващият ѝ гняв се бе разбудил. — В това село има хора, готови да се закълнат, че мога да накарам някоя жена да пометне, като ѝ намигна! В това село има хора, които си мислят, че мога да убия здраво животно, като щракна с пръсти над ведрото, от което пие вода. В това село има хора, които мислят, че дяволът ми говори в съня ми и че всички негови сили са на мое разположение!

— Не се ли страхуваш? — попита Алис.

Морах се изсмя, дрезгаво и диво.

— Дали се страхувам? — попита тя. — Че кой не се страхува? Но повече се страхувам да не загина от гладна смърт тази зима, или да не умра от студ, защото нямаме дърва за горене. Откакто ми

откраднаха земята, нямам избор. Откакто ми отнеха земята, се страхувам. Та аз съм знахарка — разбира се, че се страхувам!

Тя остави настрана чукалото и хавана, а после започна да изсипва с лъжица праха; в едно късче хартия, после — в друго, без да й трепнат ръцете.

— Освен това — каза тя лукаво, — сега се страхувам много по-малко отпреди. Много, много по-малко отпреди.

— Наистина ли? — попита Алис, разпознала заядливата нотка в гласа на Морах.

— О, да — каза Морах весело. — Ако потърсят вещица в Боус сега, кого мислиш, че ще хванат най-напред? Една дребна старица с няколко билки в кесията, която си е тук от години и никога не е сторила голяма вреда — или една греховно красива девойка, която не говори с никого, нито пък се задява с мъжете. Момиче, което не е нито девица, нито жена, нито светица, нито грешница. Момиче, което виждат в Боус много рядко, но винаги загърнато с наметка и с покрита с шал глава. Момиче, което не разговаря с никого, и няма приятелки на своята възраст. Девойка, която отбягва мъжете, и свежда поглед, когато мъж пресече пътя ѝ. *Ти* си тази, която би трябвало да се страхува, Алис. На *теб* гледат като на странна жена, като на необикновен човек. Затова мислят, че *ти* притежаваш умението да лекуваш повръщането. *Теб* ще възхваляват или обвиняват *Ти* си тази, която би трябвало да се страхува!

— Невъзможно е да мислят, че това са заклинания! — възкликна Алис. — Още отначало ти казах, че са молитви! Ти ме помоли да напиша молитва и аз го направих! Невъзможно е да мислят, че правя магии!

— Хайде! — Морах махна нетърпеливо към нея. — Напиши още! Напиши още! Молитвата ми трябва, за да увия тези дози. Именно написаното от теб, Алис, кара праха да действа. Откакто ти се върна, копърът започна да лекува повръщането. Говори се, че *ти* си изкусната знахарка, а аз съм твоя прислужница. Казват, че дяволът те е пратил. Казват, че полите на расото ти са опърлени от огньовете на ада — и че си невеста на дявола.

— Кой казва това? — запитва Алис храбро, макар че гласът ѝ потрепери леко. — Не вярвам, че някой говори такива неща.

— Лиза — жената на Том — заяви тържествуващо Морах. — Тя казва, че си объркала съня на Том. Той изричал твоето име насън — сигурен признак за урочасване.

Алис се засмя горчиво.

— О, да — каза тя хапливо. — Вика ме да го избавя от острия й език.

— Прокълни я тогава! — Лицето на Морах светлееше в сенчестата колиба. — Опитай! Прокълни я да умре и направи Том вдовец, богат със зестрата й, за да може да се върне при теб и да можеш да работиш със загрубелите си ръце на неговата земя, където ще се възползваш от печалбата. Тя е безполезна, зловна жена, не е ничия приятелка. Няма да липсва на никого.

— Недей — каза Алис бързо. — Не говори такива неща. Знаеш, че не бих го направила, и че нямам нужната сила.

— *Имаш* силата — настоя Морах. — Знаеш това и аз също го знам! Ти избяга от силата си и се надяваше, че твоят Бог ще те опази, ако забравиш уменията си. Но ето те тук, обратно при мен, и сякаш никога не си отсъствала. Не останаха безопасни манастири, Алис! Нямаш къде да отидеш! Ще останеш с мен завинаги, освен ако не отидеш при някой мъж. Защо да не е Том? Харесваше го доста, когато беше малка, а той никога не е обичал друга жена. Би могла да убиеш Лиза. *Би трябвало* да убиеш Лиза. Мога да ти покажа начини да го направиш. Стотици начини. А после можеш да си живееш спокойно във фермата на Том, и да се миеш всеки ден, както копнееш да правиш, и дори да си казваш молитвите, а помисли си как ще се храним! Едно малко заклинание, а ще се променят много неща. Направи го, Алис!

— Не мога! — възкликна Алис отчаяно. — Не мога. А дори и да можех, не бих го направила. Нямам други сили, освен познанията, получени в абатството. Няма да прибъгвам до твоите заклинания. Те не означават нищо, ти не знаеш нищо. Никога няма да използвам твоите умения.

Морах сви рамене и върза фунийките прах с конец.

— Мисля, че ще го сториш — каза тя полугласно. — И мисля, че чувстваш силата си във върховете на пръстите, и усещаш вкуса й върху езика си. Не е ли така, моя Алис? Нима, когато си сама в пустошта и вятърът появява тихо, *не знаеш*, че можеш да го призовеш? Да му повеляваш да вее натам, накъдето искаш ти? Да доведе здраве или

болест? Богатство или нищета? Нима, когато стоеше на колене в абатството, не можеше да *почувстваш* силата около теб и вътре в теб? Аз мога да почувствам силата в себе си — о, да, и мога да я почувствам и в теб. Старата игуменка я е виждала съвсем ясно. Искала я е за своя Бог! Е, сега твоята сила отново е свободна и можеш да я използваш както пожелаеш.

Алис поклати глава.

— Не — заяви тя решително. — Не чувствам нищо. Не зная нищо. Не притежавам сили.

— Погледни огъня — каза Морах изведнъж. — Погледни огъня.

Алис погледна към него — купчината зле нарязан торф, който сияеше в оранжево, и горящия пън, който лежеше върху жаравата.

— Накарай го да запламти в синьо — прошепна Морах.

Алис долови в ума си мисълта за сините пламъци, задържа за миг образа на сини пламъци пред вътрешния си взор. Пламъците се олюляха, потрепнаха, а после се разгоряха в равномерен синьо-лилав цвят. Жаравата сияеше като лятно небе пепелта имаше наситен тъмно виолетов цвят.

Морах се разсмя възхитено. Алис рязко откъсна поглед от огъня, пламъкът лумна и отново грейна в оранжево.

Алис се прекръсти припряно.

— Стига, Морах — каза раздразнено. — Глупави номера за плашене на деца. Сякаш бих се заблудила от тях след детството с теб и твоите измамнически трикове.

Морах поклати глава.

— Нищо не съм докосвала — каза тя спокойно. — Това беше дело на твоя поглед, на твоя ум и на твоята сила. Можеш да побегнеш и да избягаш от това така бързо, както побягна от благочестивия си живот. Но и двете вечно ще те настигат, Алис. Накрая ще трябва да избереш.

— Аз съм монахиня — процеди Алис през зъби. — За мен няма да има магии и нечестиви умения. Не ги искам. Не искам теб. И не искам Том. Чуй ме сега, Морах: в мига, щом мога да си тръгна оттук, ще си отида. Кълна ти се, че ако можех да си тръгна още тази нощ, щях да си отида. Не искам нищо от това. Нищо от това. Кълна се, че ако можех, щях да си тръгна от това място сега и да не се върна никога.

— Тихо! — наречи внезапно Морах. Алис застина в мълчание и двете жени напрегнаха слух да чуят.

— Има някой отвън, пред вратата — изсъска Морах. — Какво чуваш?

— Кон — прошепна Алис. — Не, два коня.

В бърз жест Морах събори гърнето с вода върху жаравата на торфения огън. Пламъкът угасна веднага, стаята се изпълни с гъст дим. Алис затули устата си с длан, за да не се задуши.

Блъскането по дървената вратичка отекна като гръмотевичен тътен. Двете жени се свиха една до друга, с очи, приковани върху входа, сякаш вратата щеше да се разцепи и да се разпадне. Някой удряше по нея с дръжка на меч.

— Аз ще я отворя — каза Морах. В тъмнината лицето ѝ беше бяло като на удавница. — Ти се качи горе и се скрий под сламеника ми. Ако е ловецът на вещици, вероятно ще е за мен: ти може да се измъкнеш. Никой няма да послуша жената на Том, ако няма други, които говорят против теб; а и никой не е умрял тази седмица. Върви, момиче, само тази възможност мога да ти дам.

Алис не се поколеба: побягна към стълбата и нагоре като сянка.

— Идвам — изръмжа Морах дрезгаво — Не можете ли да не изтръгвате от пантите вратата на една старица?

Тя се увери, че Алис е скрита горе, а после махна дървеното резе, за да отвори вратата.

Двамата високи конници изпълниха хоризонта като великани. Около раменете им сияеха звездите, а високо над главите им се надбягваха върволици от облаци.

— Търсим младата знахарка — каза мъжът. Увил лицето си с шал, за да се предпази от студа, той беше въоръжен само с тояга и къс кинжал за намушкване. — Новата млада знахарка. Доведи я.

— Не съм съвсем сигурна... — подхвана Морах, с жален хленчещ глас — Тя не е...

Мъжът посегна надолу, сграбчи Морах за шала на врата ѝ и я повдигна, докато лицето ѝ се доближи до неговото. Конят се размърда неспокойно, а Морах изгъргори и се задави, ритайки с крака.

— Това е заповед на лорд Хю от замъка — каза мъжът. — Болен е. Исква младата знахарка и заклинанието срещу повръщане. Доведи я, и няма да ви се случи нищо лошо. Той ще ви плати. Ако я скриеш, ще

изгоря тази воняща колиба, и ще закова вратата ѝ с гвоздеи, за да изгориш и ти в нея.

Той отново пусна Морах да стъпи на крака, тя се препъна назад, докато се блъсна в рамката на вратата, и влезе обратно в колибата, притваряйки вратата зад себе си.

Алис гледаше надолу от леглото: очите върху бялото ѝ лице бяха огромни.

— Не мога... — подхвана тя.

Морах дръпна шала от раменете си, разстла го върху плочата на огнището и натрупа в него шепи билки, молитвеник с черна корица, четири фунийки с прах, лъскава буца кварц, вързана с дълго парче панделка, както и хавана с чукалото.

— Ще трябва да опиташ, иначе ще убият и двете ни — каза тя мрачно — Има шанс, и то добър. Други са били излекувани от болестта. Ще трябва да рискуваш.

— Мога да избягам — каза Алис. — Мога да се скрия в тресавището през нощта.

— И да ме оставиш? До разсъмване ще съм мъртва — каза Морах. — Чу го. Жива ще ме изгори.

— Не им трябваш ти — каза настойчиво Алис. — Не биха го сторили. Можеш да им кажеш, че съм останала да нощувам в Боус. Мога да се скрия край реката, в някоя от пещерите, докато обикалят да ме търсят.

Морах я погледна сурово.

— Нещо у теб горчи — каза тя намръщено. — При всичката ти красота нещо у теб горчи, Алис. Готова си да избягаш, нали? И да ме оставиш да се изправя пред тях. Би предпочела аз да умира, отколкото ти да рискуваш.

Алис отвори уста да отрече обвинението, но Морах тикна шала в ръцете ѝ, преди тя да успее да каже нещо.

— Готова си да ме изложиш на смъртна опасност, но аз няма да изложя себе си — каза Морах сурово, като я побутна към вратата. — Излизай, момичето ми, ще дойда в замъка, когато мога, за да разбера какво става с теб. Виж какво можеш да направиш. Там отглеждат и билки, и цветя. Може да успееш да използваш познанията си на монахиня, както и моите.

Алис вдигна вързопа. По лицето ѝ преминаваха тръпки.

— Не мога! — възкликна тя. — Нямам никакви умения, не знам нищо! Садях билки, правех онова, което ми нареждаха в абатството. А твоите изкуства са лъжи и безсмислици.

Морах се засмя горчиво. Мъжът отвън заудря пак по вратата.

— Идвай, момиче! — нареди той. — Или ще те изкарам навън с дим!

— Вземи моите лъжи и безсмислици, и собственото си невежество, и ги използвай, за да си спасиш кожата — каза Морах. — Наложил се да побутне Алис към вратата — Омагьосай го! — изсъска тя, докато водеше момичето през прага. — Имаш силата, чувствам я в теб. Ти накара пламъка да се разгори в синьо с мисълта си. Вземи в ръце силите си и ги използвай сега, заради себе си! Трябва да направиш магия на стария лорд, за да оздравее Алис, или и двете сме осъдени.

Алис изстена тихо от ужас, а после конникът се наведе, хвана я под мишниците и я вдигна на коня пред себе си.

— Хайде! — нареди той на спътника си и те обърнаха конете си, чиито копита прегазиха зеленчуковата леха. После изчезнаха в тъмнината, а брулецият вятър отнесе звука на галопиращите копита.

Морах почака малко пред вратата на колибата, без да обръща внимание на студа и на дима от загасения огън, който се виеше на гъсти спирали зад нея, заслушана в тишината, която се бе възцарила сега, след като Алис замина.

— Тя има сила — изрече Морах към нощното небе, като гледаше как накъсаните облаци преминават покрай полумесеца. — Зарече се, че ще замине, и в този миг конете дойдоха за нея и тя замина. Какво ли ще е следващото ѝ желание? Какво ще е следващото, което ще пожелае?

ГЛАВА 3

Алис никога не беше яздила галопиращ кон. Беше се вкопчила в лъка на седлото пред себе си, подмятана и тръскана при всяка едра крачка, която правеше препускащото животно. Вятърът брулеше лицето ѝ, а здравата хватка на мъжа зад нея беше като на тъмничар. Когато погледнеше надолу, тя виждаше надигащите се плещи на едрия кон; погледнеше ли напред, виждаше мятащата се грива. Минаха по малкия каменен мост, който водеше от пътя, прекосяващ пустошта, към Касълтън. Изпод копитата на конете хвърчаха искри. Те затрополиха по калдъръмената улица между дузината каменни къщи със същата главоломна бързина. В прозорците със затворени капаци не се виждаше нито една светлинка; по-малките къщи, разположени назад от главната улица по черните пътища, както и хижите зад тях, из пустошта, бяха тъмни и смълчани.

Алис беше толкова уплашена, че не ѝ стигна дъх да извика, дори когато конят зави рязко наляво, премина с гръмотевичен тропот по подвижния мост и през зиналата като черна паст голяма порта на замъка. Двама войници, невидими в тъмнината на входа, подвигнаха рязко, искайки парола, последва дрезгавият отговор от ездача, после навлязоха в осветеното от луната землище на замъка. В ума на Алис се запечатаха объркани впечатления от същински лабиринт — конюшни и стопански сгради от дясната ѝ страна, кръглата стражева кула отляво, носеше се воня на прасета; после прекосиха втори подвижен мост над дълбок ров със застояла вода, съпроводжани от гръмотевичния тътен на конските копита по дъските на моста, и се гмурнаха в тъмнината на друг вход.

Конете спряха, когато още двама войници пристъпиха напред с въпроса кой идва и се вгледаха в ездачите и Алис, преди да ги пропуснат с махване на ръка да влязат в една градина. Алис видя зеленчукови и билкови лехи, и силуетите на ябълкови дървета с голи клони; а точно пред тях имаше продълговата двуетажна постройка с големи двойни врати точно в центъра. Тя се очертаваше, масивна и

солидна, на фона на нощното небе. Алис дочу отвътре виковете и смеха на много хора. Вратата се отвори, един мъж излезе и се изпика безцеремонно срещу стената; ярка светлина на факли се разля в двора и до Алис долетя мирис на горещо печено месо. Поеха по дължината на сградата. Алис видя сиянието на огън от пекарница в малка, кръгла, подобна на кошер сграда, отделена от останалите вдясно от тях, а после пред тях се извисиха две зловещи кули, построени от сиви камъни, едри като скални блокове — тук не се виждаха светлини.

— Къде сме? — попита сподавено Алис, вкопчена в ръцете на мъжа, който я избута да слезе от седлото.

Той кимна към кулата, която се намираще в съседство с дългата сграда и каза кратко.

— Кулата на лорд Хю.

Вдигна поглед над главата ѝ и извика. От вътрешността на кулата отговори друг вик и Алис чу как някакво резе се плъзва леко назад.

— А онази кула каква е? — попита тя настойчиво и посочи зад тях, към отсрещната кула, по-малка и по-тумбеста, разположена във високата външна стена на замъка, без никакви прозорци в подножието и с каменно стълбище, издигащо се от външната страна до първия етаж.

— Моли се да не узнаеш никога! — каза мрачно мъжът. — Това е тъмничната кула. На първия етаж е помещението за стражата, а отдолу са килиите. Там е дибата, има менгемета за стискане на палци, преса и оглавник. Моли се никога да не ги видиш, момиче! Човек излиза оттам по-приказлив — но и по-висок! Много по-висок! По-слаб! А понякога и беззъб! По-евтино е, отколкото да платиш на зъбаря! — Той се разсмя грубо. — Насам! — Повика един войник, който излезе от сенките. — Ето я знахарката от Боус. Веднага я отведи с вързоп а ѝ при лорд Хю. Никой да не я закача. Заповед на негова светлост!

Той бутна Алис към войника, а войникът я поведе нагоре по каменното стълбище към сводестия вход. Дебелата, масивна врата стоеше отворена. Вътре припламваше факла и оставяше по стената отзад ивица черни сажди. От замъка лъхаше мраз, по стените избиваше влага. Алис потръпна и придърпа шала върху неравно остриганата си глава. Беше дори по-студено, отколкото във ветровитата хижа на Морах. Тук стените на замъка не позволяваха на вятъра да нахлува вътре, но никога не грееше слънце. Алис се прекръсти под

шала. Имаше предчувствието, че върви към смъртна опасност. Тъмният коридор пред нея — осветен по ъглите с димящи факли — напомняше на най-ужасните ѝ кошмари за манастира: мирис на пушек, пукот на пламъци, и безкрайно дълъг коридор без изход.

— Ела — каза мрачно мъжът и хвана Алис здраво под ръка. Тя се повлече зад него, нагоре по стълбище, което се извиваше и лъкатушеше във вътрешността на кулата, докато най-сетне той каза: „Ето тук“, и почука — три къси почуквания и две дълги — по масивната дървена врата. Тя се отвори със замах. Алис примигна. Вътре беше светло, половин дузина мъже се изтягаха по пейки до дълга маса: пред тях бяха разпръснати останките от вечерята им, две едри ловни кучета се бореха с ръмжене за няколко кокала в ъгъла. Във въздуха витаеше горещ, зловонен дим и миризма на пот.

— Девойче! — възкликна един. — Много любезно от ваша страна!

Алис се сви и се отдръпна зад войника, който още я държеше. Той поклати глава.

— Не — каза. — Това е знахарката от Боус, идва да види негова светлост. Той добре ли е?

Млад мъж в далечния край на помещението ги повика с жест да се приближат.

— Не е по-добре — каза той полугласно. — Иска да я види веднага.

Мъжът отметна назад един гоблен на стената зад гърба си и отвори тясна, сводеста врата. Войникът пусна Алис и тикна вързопа в ръцете ѝ. Тя се поколеба.

— Върви — каза младият човек.

Тя отново спря. Войникът зад нея постави ръка върху долната част на гърба ѝ и я побутна напред Алис, изгубила равновесие, влезе с препъване в стаята и мина покрай мъжете, които я гледаха. Пред нея, през отворената врата, се виждаше каменно стълбище с плитки стъпала, осветено от самотна мъждива факла. В горния край на стълбите имаше малка дървена врата. Докато Алис се качваше, вратата бавно се отвори.

Стаята беше тъмна, осветена само от светлината на огъня и от бледия пламък на восъчна свещ, сложена върху една ракла до малко, високо легло. До горния край на леглото стоеше дребен мъж, не по-

висок от дете. Тъмните му очи бяха приковани в Алис, а ръката му пригладдаше възглавницата.

Върху възглавницата почиваше главата на стар човек с измършавяло лице, белязано от болестта и страданието, с кожа, жълта като листата на бреза през есента. Но когато натежалите клепачи се отвориха рязко и очите се взряха в Алис, те бяха ясни и черни като на стар сокол скитник.

— Ти знахарката ли си? — попита той.

— Притежавам много малко умения — каза Алис. — И съвсем малко знания. Добре е да повикате някой начетен човек, аптекар или дори бръснар. По-добре е да повикате лекар.

— Те ще ме тормозят с поставяне на вендузи, докато умра — каза бавно болният. — Вече ми поставяха вендузи, и ме оставиха полумъртъв. Преди да ги изхвърля, казаха, че не могат да направят нищо повече. Оставиха ме да умра, момиче! Но аз няма да умра. Още не мога да умра. Още не съм осъществил плановете си. Можеш да ме спасиш, нали?

— Ще опитам — каза Алис, като стисна устни, за да не отрече уменията си. Обърна се към огнището и сложи върху плочата шала на Морах. На светлината от огъня развърза възела, разстла плата и подреди вещите. Дребният мъж се приближи и приклепна до нея. Главата му стигаше едва до рамото ѝ.

— Служите ли си с черни изкуства, мистрес? — попита той тихо.

— Не! — възкликна Алис на мига. — Нямам големи умения в билкарството — само каквото ме научи господарката ми. Трябваше да повикате нея.

Джуджето поклати глава.

— В цял Боус говорят за новата млада знахарка, която се появила неспойно откъде и живее със старата вдовица Морах край реката. Той не иска да си има вземане-даване с черните изкуства — каза, като кимна към неподвижната фигура в леглото.

Алис кимна. Оправи подвързания в черно молитвеник, и сложи билките, чукалото и хаванчето от дясната си страна.

— Какво е това? — попита джуджето, като посочи камъка и панделката.

— Кристал — каза Алис.

Дребосъкът моментално се прекръсти и захапа връхчето на палеца си.

— За гадаене на бъдещето? — запита той. — Това са черни изкуства!

— Не — каза Алис. — За откриване на огнището на болестта. Като търсенето на вода с върбова клонка. Търсенето на вода не е черно изкуство, всяко дете може да го направи.

— Да. — Мъжът кимна, приемайки довода. — Да, вярно е.

— Стига бърбрене! — разнесе се внезапната заповед от леглото. — Ела и ме излекувай, знахарке.

Алис се изправи, като държеше разнищената панделка на кристала между показалеца и палеца си, така че той висеше като махало. Докато вървеше, шалът, покриващ главата ѝ, се плъзна назад. Джуджето възкликна, когато видя покаралата нова коса.

— Какво е станало с главата ти? — попита то. После изражението му внезапно стана лукаво. — Обръсната ли е била, моя хубава девойко? Нима си избягала монахиня, побягнала от някое охолно абатство, където стариците богатейт и говорят изменнически приказки?

— Не — каза Алис бързо. От вътрешния двор под прозореца един петел изкукурига кратко, а после отново заспа. — Боледувах от треска в Пенрит и ми обръснаха главата — каза тя. — Не съм монахиня, и не разбирам за какви изменнически приказки говорите. Аз съм просто едно обикновено момиче.

Джуджето кимна с недоверчива усмивка, после скочи на мястото си до таблата на леглото и отново започна да милва възглавницата.

Алис се приближи.

— *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*^[1] — промърмори тя под нос. Камъкът върху панделката се залюля от само себе си в ленива дъга, в посока на часовниковата стрелка. — Това е богоугодно дело — каза Алис. Камъкът се залюля малко по-широко, малко по-бързо. Алис задиша малко по-спокойно. Никога не бе използвала махало в абатството, монахините гледаха на него с лошо око, като на свръхестествена сила. Камъкът беше на Морах. Благославяйки го, Алис се надяваше да остане в рамките на неясната граница, която отделяше богоугодните дела от тези на дявола. Но докато старият лорд я гледаше сърдито, а джуджето се усмихваше с лека, злобна усмивка,

тя се чувстваше също толкова застрашена да бъде изгорена като еретичка, кол кого и да бъде обвинена, че е вещица и удушена.

Тя положи върху челото на стария лорд ръката си, която потрепери съвсем леко.

— Болестта му е тук — каза тя, както беше виждала да прави Морах.

Джуджето изсъска, когато кристалът спря да се люлее кръгообразно и вместо това започна да се движи напред-назад.

— Какво значи това? — попита.

— Означава, че болестта не е в главата му — отвърна Алис тихо.

— Не видях пръстите ти да движат кристала?

— Стига си дрънкал — гневно се сопна старият лорд на джуджето. — Остави момичето да си свърши работата.

Алис отметна скъпите завивки, покриващи стария човек. Веднага видя как той потръпна от въздушния полъх, въпреки че в стаята беше топло. Тя предпазливо положи опакото на ръката си върху съсухрената му буза. Той гореше.

Започна предпазливо да движи ръка по плоския му корем. Прошепна: „Болестта му е тук“, и изведнъж почувства промяна в движението на камъка. Той започна да описва ясни кръгове, отново и отново и Алис кимна на лорда с подновена увереност.

— Стомахът ви е възпален — каза тя. — Ядете ли, или постите?

— Ям — каза старият човек. — Насилват ме да се храня, а после ме налагат с вендузи, и всичко хубаво от храната отива на вятъра.

Алис кимна.

— Ще ядете каквото пожелаете каза тя — Дребни неща, които ви изкушават. Но *трябва* да пиете изворна вода. Колкото можете. По четвърт литър на всеки половин час днес и утре. И водата трябва да е изворна, не от кладенеца във вътрешния двор. Нито от кладенеца в града. Пращайте някой да ви носи изворна вода от пустите земи.

Старият човек кимна.

— Когато ви е студено, поръчайте да ви донесат още завивки — каза Алис. — А когато ви е горещо, ги свалете от себе си. Трябва да се нагласите, както ви е удобно, и треската ще мине.

Тя се извърна от леглото към шала си, разстлан пред огъня. Поколеба се за миг при вида на фунийките с изгорен копър, а после сви рамене. Не мислеше, че ще помогнат с нещо, но нямаше и да навредят.

— Вземайте по едно от тези прахчета всяка вечер, преди да заспите — каза тя. — Повръщате ли много?

Той кимна.

— Когато усетите, че ще повърнете, трябва да наредите да отворят прозореца. — Дребосъкът до горната табла на леглото ахна приглушено. — И прочетете написаното на глас.

— Нощният въздух е опасен — заяви твърдо джуджето. — А какво е написано там? Заклинание ли?

— От чистия въздух ще престане да му прилошава — каза Алис спокойно, сякаш беше сигурна в действията си. — И не е заклинание, а молитва.

Мъжът в леглото се изкиска немошно.

— Ти си истински философ, момиче! — възкликна той. — Не заклинание, а молитва! В днешни дни може да увиснеш на въжето както за едното, така и за другото.

— Това е молитвата „Отче наш“ — каза Алис бързо: шегата беше твърде опасна в тази тъмна стая, където дебнеха за магьосничество и въпреки това искаха чудо, за да излекуват един старец. — А за треската ви ще ви счукам малко прах, който да вземате с питието си — каза тя. Посегна към малките сушени плодове на беладоната, които Морах беше сложила във вързопа. Взе само един и го счука в хаванчето.

— Ето — каза, като взе щипка прах. — Изпийте това сега. По-късно ще ви трябва още. Ще ви оставя малко за тази нощ, а на сутринта ще дойда пак.

— Оставаш — каза тихо старецът.

Алис се поколеба.

— Оставаш. Дейвид, намери й сламеник. Тя ще спи тук, ще се храни тук. Не трябва да се вижда с никого. Не искам клюки.

Джуджето кимна и се измъкна безшумно от стаята; завесата над вратата се люшна едва доловимо, когато мина през нея.

— Трябва да се прибера къщи, милорд — каза Алис задъхано. — Моята сродница ще ме търси. Мога да се върна отново, толкова

рано, колкото поискате, утре.

— Оставаш — повтори той. Черните му очи я огледаха от глава до пети. — Ето какво ще ти кажа, девойче: има хора, които се готови да ти платят, за да ме отровиш зад тези стени още тази нощ. Има такива, които ще те заловят като измамница, ако не успееш да ме излекуваш. Навън има хора, които са готови да се възползват от теб и да те хвърлят в крепостния ров, след като ти се наситят заради младото ти тяло. Ако оживея, ще бъдеш в най-голяма безопасност при мен. Оставаш.

Алис сведе глава и отново завърза вещите в шала на Морах.

* * *

През следващите пет дни Алис живя в малка стаичка близо до стаята на стария лорд. Не виждаше никого, освен лорд Хю и джуджето. Храна ѝ носеше джуджето; един ден тя го хвана да я опитва, а после опита и храната за лорд Хю. Тя го погледна въпросително, а той се ухили подигравателно и каза:

— Да не мислиш, че си единствената билкарка в областта, момиче? Могат да се намерят много отрови. А не са малко онези, които биха спечелили от смъртта на негова светлост.

— Той няма да умре този път — каза Алис. Говореше с истинска увереност. — Вече оздравява.

Всеки ден лордът ядеше все повече, сядаше в леглото, говореше с джуджето и с Алис с глас, силен и ясен като звън на камбана. На шестия ден каза, че иска да обядва в залата с хората си.

— Тогава ще се сбогувам с вас — каза Алис, след като го бяха издокарали с черна шапка върху дългата бяла коса, с обточена с кожа мантия върху дебелия подплатен жакет, и с бродирани пантофи на краката. — Сбогом, милорд. Радвам се, че можах да ви услужа.

Той я погледна с блеснал поглед:

— Още не си приключила със службата си — каза. — Още не съм свършил с теб, момиче. Ще се върнеш в дома си, когато аз кажа, не по-рано.

Алис наведе глава и не каза нищо. Когато вдигна поглед, очите ѝ бяха мокри.

— Какво има? — запита той. — Какво ти става?

— Заради моята сродница — каза Алис тихо. — Морах, която живее в пустошта край Боус. Получих вест, че е болна. Тя е единствената ми близка на този свят...

Тя хвърли крадешком поглед към него и видя, че той кима съчувствено.

— Ако бих могла да се прибера у дома... — почти прошепна тя.

Лорд Хю щракна с тънките си бели пръсти. Джуджето дойде при него и се поклони ниско. Последва приглушена, бърза размяна на реплики на език, който Алис не разбираше. После лорд Хю я погледна с широка усмивка.

— Кога се е разболяла твоята сродница? — попита той.

— Вчера... — каза Алис.

— Лъжеш — каза лорд Хю с благ тон. — Дошла е тук тази сутрин, питала за теб на портата, и заръчала на Дейвид да ти съобщи, че е добре и че ще дойде другата седмица да ти донесе още билки.

Алис стана аленочервена и не каза нищо.

— Хайде — каза лорд Хю. — Отиваме на обяд.

На половин път до вратата той спря отново и възкликна:

— Тя изглежда ужасно раздърпана! — обръщайки се към Дейвид. Старото расо на Алис, опърлено от огъня и овалено в калта, беше вързано на кръста ѝ с шал. На главата ѝ беше наметнат друг сив шал, завързан под брадичката.

— Намери ѝ рокля, някоя от старите рокли на Мег — подхвърли лорд Хю през рамо. — Можеш да ѝ я подариш. И свали она проклет шал от главата ѝ!

Джуджето махна на Алис да почака и разтвори една ракла в ъгъла на стаята.

— Мег беше последната му блудница — каза той. — Имаше една красива червена рокля. Умря от шарка преди две години. Прибрахме дрехите ѝ тук.

— Не мога да нося нейните дрехи! — възкликна Алис отвратено. — Не мога да нося червена рокля!

Джуджето измъкна една вишнева рокля от раклата, намери раменете, тръсна я и я разгъна пред Алис.

Алис се взря в цвета, сякаш го изпиваше с очи.

— О! — възкликна тя с копнеж и пристъпи напред. Платът беше изтъкан от мека фина вълна, топла, почти копринена на допир. Деколтетото, бухналите ръкави и подгъвът бяха обточени с тъмночервена копринена панделка. Мег беше горда жена, готова да се опълчи срещу законите, които забраняваха на хората с неблагороден произход да носят цветни дрехи. Имаше дори сребърен шнур, който се връзваше около талията.

— Никога не съм виждала толкова фин плат! — възкликна Алис благоговейно. — Какъв цвят само! И колко е приятна на допир.

— Към нея има бродиран корсаж — каза джуджето, като подхвърли роклята на Алис и се обърна отново към раклата. — И горна фуста в тон с нея. — Той затършува из раклата и измъкна корсажа с дълги надиплени ръкави и изящни сребристи връзки отзад, както и пищна червена пола със сребърна бродерия.

— Сложи я — каза нетърпеливо — Трябва да бъдем в залата, преди негова светлост да пристигне.

Алис посегна да вземе от него корсажа и фустата, но спря изведнъж.

— Не мога да нося рокля на блудница — каза тя. — Освен това от нея може да прихвана шарка.

Джуджето ахна, а после се задави от злобен смях.

— Не си чак толкова мъдра в края на краищата! — възкликна той; от очите му се процеждаха сълзи. — Да прихванеш шарка от рокля! Това е най-хубавото оправдание, което съм чуват — Той рязко хвърли корсажа и фустата към нея и Алис ги улови — Облечи я — нареди той, внезапно навъсен.

Алис все още се колебаеше. В ума си чу вик — нечий глас, нейният глас, който зовеше майка Хилдебранд да дойде и да я отведе. Да я спаси от този срам, точно както я беше спасила, преди толкова много години, от Морах. Тя поклати глава. Загубата на абатството и на майка ѝ бяха като кошмар, който хвърляше сянката си над всеки миг от деня ѝ. Дълга сянка на самота и опасност. Нямаше майка, която да я обича и закриля, вече не.

— Не мога да нося рокля на блудница — прошепна тя тихо.

— Облечи я! — изръмжа джуджето — Изборът е или това, или погребалният саван, госпожичке. Не се шегувам с теб. Старият лорд

постига своето и не търпи възражения. Ще те намушкам, както си стоя тук, и ще отида на вечеря сам, ако предпочиташ. Ти избираш.

Алис развърза колана си и плъзна робата си на пода. Джуджето я зяпаше, сякаш оценяваше кобила за разплод. Очите му се плъзнаха по издутината на гърдите ѝ под грубата, тъкана долна риза, огледаха преценяващо тясната талия и гладките ѝ млади и мускулести хълбоци. Устните му се присвиха в беззвучно изсвирване.

— Старият лорд винаги е имал набито око за хубавите девойки — каза си той тихо. — Изглежда, че е запазил най-доброто за предсмъртния си час!

Алис нахлузи роклята през главата си и я издърпа надолу; провря ръце през меките тъкани ръкави. Бяха подплатени отвътре с бяла коприна и имаха прорези, така че фината бяла тъкан се показваше през тях; захванати бяха на китките с тесни маншети с рогови копчета. Тя се обърна с гръб към Дейвид, а той пристегна алените връзки на гърба на роклята и ги завърза мълчаливо. Алис се обърна отново и измери с поглед корсажа и горната фуста.

— Не знам как се облича това — призна тя.

Дейвид я погледна любопитно.

— Мислех, че девойките не мечтаят за нищо друго — каза той. — Горната фуста се слага след корсажа и се връзва отзад. — Той вдигна фустата и Алис стъпи в нея, обърна се под ръцете на Дейвид и го остави да завърже полата на кръста ѝ. Тя се спусна от талията ѝ до пода с шумолене, оставяйки открит процеп отпред, през който да се показва чисто червеният цвят Алис пригладил с ръце полата: сребристата бродерия беше студена и бодлива под дланите ѝ. Полата беше прекалено дълга — Мег, държанката на стария лорд, беше висока жена. — Сега това — каза Дейвид. — Побързай, момиче!

Той протегна към нея корсажа и ръкавите, Алис промуши ръце през широко скроените висящи ръкави и отново се обърна с гръб към Дейвид, за да ѝ завърже връзките отзад.

— Като някаква проклета камериерка съм — изръмжа той, докато придърпваше сребристите връзки и ги промушваше през дупките. Завърза стегнато панделката в основата на корсажа и я напъха

така, че да не се вижда, на талията под корсета, който я пристягаше. Алис се обърна и застана с лице към него.

— Издърпай я отпред — нареди той. — И смъкни ръкавите надолу.

Алис издърпа корсажа надолу по талията си. Той също бе прекалено дълъг за нея: свършваше при извивката на хълбоците ѝ, а остро деколте отпред се спускаше твърде ниско. Обгръщаше я сковано, така че гърдите ѝ бяха притиснати и тялото и се очертаваше в една равна линия от пищната извивка на полата до квадратното деколте на роклята, което се показваше в горната част на корсажа. Тя дръпна горните ръкави от двете страни. Бяха дълги и широки, загънати назад, за да се покажат долните ръкави с прорезите по тях. Дейвид кимна.

— А коланът се поставя свободно отгоре — каза той. Алис завърза сребърния колан и го нагласи така, че дългият край се спускаше отпред, подчертавайки тясната ѝ талия и острата линия на корсажа, едва забележимо загатвайки съблазнителния триъгълник в горната част на бедрата ѝ. Тя прокара ръка по неравно подстриганата си глава; растящата ѝ коса беше златиста и остра като четина.

Дейвид кимна.

— Сладка като мед, по-сладка дори от Мег — каза той — Кой ли ще си натопи езика в това гърне?

Алис не му обърна внимание.

— Няма ли нещо, с което да си покрия главата?

Джуджето затършува из раклата.

— Нищо, което може да носиш, ако нямаш коса, на която да го закрепим — каза той. — Най-добре да отидеш гологлава.

Алис направи гримаса:

— Предполагам, че никой няма да гледа в мен — каза тя.

— Няма да гледат нищо друго! — възкликна той със злобно задоволство — Половината смятат, че си свята лечителка, а другата половина те смята за негова държанка. А пък младият лорд... — гласът му заглъхна.

— Какво? — попита Алис. — Какво за младия лорд?

— Той има набито око за хубавите девойки — каза простичко джуджето. — Освен това има сметки за уреждане с теб. Ако старият лорд беше умрял, той можеше да си спечели място в кралския двор, да

напусне онази проклетия, дето му е жена, и да се издигне в света, редом с великите лордове. Няма да ти благодари за стореното.

— Проклетия ли? Жена му? — попита Алис.

Джуджето ѝ направи знак да го последва през вратата, а после я поведе надолу по витото каменно стълбище. Докато минаваше покрай един прозорец, Алис вдъхна студения вятър, който пухаше откъм скованата от зимата пустош на запад от тях, през река Тийс. Носеше мириса на дома ѝ, на нейното детство. За миг тя дори закопня за малката колиба край реката и за притихналата пустош наоколо.

Джуджето се ухили.

— Тя се оплаква от него на стария лорд — каза. — Бил съм там, чувал съм я. Лорд Хюго не желае да идва в леглото ѝ и отказва да се държи мило с нея. Веднъж тя го разгневи толкова много, че той наби любимата ѝ камериерка пред нея. Твърде горд е, за да докосне жена си, но има толкова гневлив нрав, че би изплашил и самия дявол! Едно време старият лорд държеше Хюго изкъсо, но проклетницата е омръзнала и на двама им. Той внимаваше младият лорд да не я тормози прекалено, и все ѝ носеше разни дреболии и парфюми — дребни неща, които да подслаждат киселия ѝ като оцет нрав. Но тя започна твърде често да отприщва над тях бурите на гнева си; и двамата копнеят да се отърва, от нея.

— Не могат да го направят, така ли? — попита Алис смръщено.

Дейвид сви рамене.

— Кой знае какво може да се направи сега? — попита той. — Сега Църквата се управлява от краля, а не от наместника на Рим. Кралят прави с жените си каквото му е угодно. Защо младият лорд да не последва примера му? Законната съпруга е безплодна, но ако я прогонят, губят земите, които е донесла със себе си, и зестрата ѝ. А въпреки всичките си лудории Хюго никога не е направил дете на никое момиче. Така че проклетницата остава тук докато намерят начин да се отърва от нея, но да задържат богатството ѝ.

— Как може да стане това? — попита Алис.

— Ако бъде заловена в прелюбодеяство — прошепна Дейвид. — Или умре.

Около тях цареше студено мълчание, докато вървяха през празното помещение за стражите и надолу по стълбите към входа за голямата зала.

— А тя? — попита Алис.

Дейвид се покашля и плю презрително.

— Тя би направила всичко, за да се хареса на младия лорд — каза. — Би сирила всичко, за да се вмъкне в леглото му. Тя е страстна жена, която се е озлобила, похотлива жена, която не може да намери насита. Няма нещо, което не би направила за младия лорд. Чувал съм какво говорят жените от прислугата й. Тя се моли всеки ден за наследник, за да подsigури положението си. Всеки ден се моли младият лорд да се обърне към нея и да я дари със син. Моли се всеки ден старият лорд да я подкрепи, да не приеме новите порадки, според които една съпруга може да бъде напусната с такава лекота, с каквато се сменят ловните коне. И гори от страст към Хюго. — Той направи пауза и допълни: — Всички жени са така.

— А той — подхвана Алис. — Той дали...

— Шшт — каза рязко джуджето. Хвърли поглед през рамо, да види дали Алис е готова, и когато тя кимна, той отвори една от масивните дървени врати в стената на голямата зала.

---

[1] In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti (лат.) В името на Отца, и Сина, и Светия Дух. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Голямата зала беше високо, сводесто, мрачно помещение, имаше само тесни прозорчета високо горе в дебелите каменни стени. Буен огън гореше до източната стена, големи дънери се мятаха безредно и пламтяха, димът изпълваше стаята, късчета сажди и лека бяла пепел танцуваха във въздуха. До Алис, от лявата ѝ страна, върху високо издигнат подиум, имаше дълга маса с три празни резбовани стола с високи облегалки зад нея, с лице към залата. Надолу, по дължината на стаята се редяха четири дълги маси и пейки. На най-добрите места в онзи край на залата, където бе подиумът, седяха войниците и стражите, слугите, кухненските прислужнички и жените си съперничеха за местата най-близо до южната врата.

Стаята беше изпълнена с глъчка: три-четири кучета се боричкаха до източната стена, войниците удряха по масите и крещяха за хляб и ейл прислужниците викаха, за да бъдат чути над шума. В скобите на стените имаше горящи факли, и докато Алис гледаше, един добре облечен млад мъж се приближи до масата на лорда, свали изящен свещник от една поставка и запали бледозлатистите восъчни свещи в скосени поставки.

Джуджето Дейвид смушка Алис.

— Ще седнеш в централната част на залата — каза той. — Хайде, ще ти намеря място. — Той тръгна начело, със своята олюляваща се, почти накуцваща походка, между масите. Но преди да успее да настани Алис на едно празно място, в залата настъпи вълнение. Дейвид се обърна и потупа Алис по ръката, насочвайки вниманието ѝ към високата маса.

— Гледай сега! — възкликна той тържествуващо. — Ще видиш как посрещат негова светлост лорд Хю! Гледай!

Гобленът зад масата на подиума беше дръпнат назад, малката сводеста врата — отворена, лорд Хю пристъпи през нея и зае мястото си на големия украсен с резба стол в средата на масата. За миг се възцари изненадано мълчание, а после изведнъж се разнесе мощен,

възторжен рев, войниците и слугите нададоха приветствени възгласи, заудряха по масата с ножовете си и забарабаниха с обувките си по пейките.

Алис се усмихна на посрещането и видя как старият лорд кима, извъръщайки изпитото си лице в една посока, а после — в друга. „Изглежда добре!“, помисли си тя. След като в продължение на близо седмица го беше виждала като болник, в тясното пространство на кулата, беше изненадана да го види сега като господар на собствената му трапеза. Беше леко поруменял, от топлината и от задоволство при това посрещане с одобрителен рев и възгласи. „Аз го излекувах“, помисли си Алис с внезапен прилив на примесено с изненада удоволствие. „Аз го излекувах! Чакаха го да умре, но аз го излекувах.“ Тя протегна ръце, скрити в широките ръкави, чувствайки как силата тече през нея, надолу към върховете на пръстите ѝ.

Алис беше лекувала хора и преди — скитници и болни просяци в лечебницата на абатството, фермери в тежките им легла, селяни върху сламеници. Но старият лорд беше първият човек, когото беше излекувала и бе видяла как се вдига от леглото и поема властта си, своята голяма власт. „И това е мое дело!“, каза си Алис. „Аз имах необходимите умения, за да го излекувам. Аз му върнах здравето.“

Тя го погледна, усмихвайки се при тази мисъл, и тогава завесата зад гърба му помръдна отново и в залата влезе младият лорд Хюго.

Беше висок като баща си, със същото слабо, кокалесто лице като неговото. Имаше също и черните пронизващи очи на баща си, и клюнестия му нос. От двете страни на устата му имаше дълбоки гънки, и още две — в основата на веждите му, като постоянна намръщена гримаса. Но после някой извика: „Ей, Хюго!“ от пейките, и лицето му внезапно светна, сякаш някой беше доближил запалена главня до купа сено, във възможно най-веселата, най-радостна усмивка. Алис възкликна: „Майко Божия!“

— Какво има? — попита Дейвид, стрелвайки я с поглед. — Да не притежаваш Зрението? Видя ли нещо?

— Не — каза Алис, отричайки мигновено. — Не виждам нищо. Не виждам нищо. Просто видях... — тя млъкна наред изречението. — Просто го видях да се усмихва — каза тя безпомощно. Опита се да погледне към Дейвид, но не можеше да откъсне очи от младия лорд. Той стоеше с ръка, небрежно отпусната върху облегалката на стола,

обърнал лице към баща си. На светлината на факлите върху дългите му пръсти проблясваше скъпоценен камък — смарагд, зелен като подплатения му жакет, а кадифената шапка бе сложена накриво върху черната му къдрава коса.

— Ето я проклетницата — каза Дейвид. — Идва да седне от лявата страна на негова светлост.

Алис едва го чу. Тя все още се взираше в младия лорд. Той бе присъствал на опожаряването на абатството. Той бе онзи, който се беше смял, докато керемидите на покрива се пръскаха като фойерверки в горещината, а оловото се лееше като пламтящ водопад. Той беше виновен, че абатството бе изгоряло, че майка Хилдебранд беше мъртва, а Алис — отново изхвърлена, сама и уязвима, във външния свят. Той беше престъпник, затънал в грехове и безчестие. Беше подпалвач — извършил бе омразно престъпление. Беше убиец. Алис гледеше суровото му лице и знаеше, че би трябвало да го мрази като свой враг. Но Хюго притежаваше обаяние, по-силно от всякаква магия. Баща му каза нещо, което го развесели, той отметна глава назад, за да се разсмее, и Алис почувства как също се усмихва — както хората са готови да се засмеят заедно с едно дете или да се усмихнат на нечия буйна радост. Алис погледна към Хюго в другия край на залата и разбра, че, невидимо и незабелязано, собственото ѝ лице бе светнало от удоволствие, че го вижда.

— Виждаш ли каква гордост излъчва тази жена? — попита джуджето с ненавист.

Съпругата на младия лорд беше висока и изглеждаше по-възрастна от него. Тя се бе обгърнала с властта си като с наметка. Докато оглеждаше залата, лицето ѝ беше непроницаемо, поздравът ѝ към нейния свекър бе хладен, но безукорен. Забави се за секунда, просто от вежливост, преди да седне, така че лордовете се настаниха първи. После погледна право към долната част на залата и видя Алис.

— Поклони се — каза джуджето. — Поклони се! Наведи глава, за Бога! Тя те гледа.

Алис издържа погледа на студените сиви очи.

— Няма — каза тя.

Лейди Катрин се обърна към една от жените, които седяха зад нея, и зададе някакъв въпрос. Жената се втренчи в Алис, а после повика с пръст един слуга. Алис беше наясно с йерархията, и с това, че

към нея идваше най-незначителният прислужник, но не откъсваше очи от лицето на лейди Катрин.

— Като две котки на покрива на хамбар — промърмори Дейвид под нос.

Алис откри, че по дланите ѝ започват да лазят тръпки, защото бе забила нокти в тях. Държеше ръцете си здраво свити в юмруци, скрити от широките, дълги ръкави.

— Лейди Катрин ти нарежда да излезеш напред! — каза слугата, като спря рязко пред нея и едва не се подхлъзна по мръсните тръстики. — Иди при господарската маса. Тя те вика!

Алис хвърли поглед към Дейвид.

— Върви си по пътя — каза той. — Аз съм дошъл тук да вечерям. Ти върви да се занимаваш с женските истории. Ела право в стаята на негова светлост след вечеря. Не се бави.

Алис кимна, без да откъсва очи от четвъртитото, бледо лице на лейди Катрин. После тръгна да прекосява бавно залата.

Един по един бърборещите мъже и жени замлъкнаха и започнаха да я следят с очи. Една едра хрътка изръмжа и последва Алис по централната част на залата, нагоре по широката пътека между масите, докато тя спря, съзнавайки, че двеста души са вперили погледи в гърба ѝ, и срещна студените очи на лейди Катрин, втренчени в лицето ѝ.

— Трябва да ти благодарим за уменията — каза лейди Катрин. Гласът ѝ беше глух, с грубите, замъглени гласни на южняшкия акцент. — Изглежда, че напълно си върнала негова светлост към здравето.

Думите бяха мили, но изражението, което ги съпътстваше, беше ледено.

— Само изпълних дълга си — каза Алис. Не откъсваше очи от лицето на лейди Катрин.

— Можеш да ме изкушиш да се разболея още утре! — възкликна безгрижно, през смях, младият лорд. Войниците по пейките най-близо до масата се засмяха заедно с него. Някой подсвирна ниско и продължително. Алис гледаше само него. Черните му очи бяха полускрити от тежките клепачи, лениви, усмивката му — толкова топла, че сякаш двамата споделяха някаква тайна. Това бе покана да сподели леглото му, ясна като черковна камбана, която звъни за утринна молитва. Алис почувства как кръвта се надига към лицето ѝ в бавно плъзваща плътна руменина.

— Не го пожелавайте, милорд! — каза лейди Катрин с равен глас. После се обърна отново към Алис. — Откъде идваш? — попита остро.

— От земите край Боус — отвърна Алис.

Лейди Катрин се намръщи.

— Не говориш като тукашните хора — каза тя с подозрение в гласа.

Алис прехапа устните си отвътре.

— Живях няколко години в Пенрит — каза тя. — Имам сродници там. Те говорят по-меко, и ме научиха да чета на глас.

— Можеш да четеш? — попита старият лорд.

Алис кимна.

— Да, милорд — каза тя.

— Можеш ли да пишеш? — попита той, удивен. — На английски и на латински?

— Да, милорд — отвърна Алис.

Младият лорд плесна баща си по рамото.

— Ето ти писаря, който искаше! — възкликна той. — Момиче, което да ти бъде писар! Можеш да бъдеш сигурен, че няма да направи кариера в църквата и да те изостави!

От горния край на дългата маса най-близо до подиума се разнесе смях и един мъж в тъмни свещенически одежди вдигна ръка към Хюго като опитен майстор на меча, който признава сполучлив удар.

— По-добре тя, отколкото никой — каза старият лорд. Кимна на Алис. — Все още не можеш да си отидеш у дома — каза рязко. — Имам нужда някой да напише нещо под моя диктовка. Намери си къде да седнеш.

Алис кимна и тръгна към едно място в дъното на залата.

— Не — каза младият лорд. Обърна се към баща си: — Ако тя ще бъде твой писар, най-добре да седне тук — каза той. — Разрешаваш ли, Катрин?

Лейди Катрин разтвори устни в тънка усмивка:

— Разбира се, милорд — каза тя тихо. — Както желаете.

— Тя може да седи при твоите жени — каза младият лорд. — Хей! Марджъри, сместете се и направете място за младата знахарка. Тя

ще се храни заедно с вас.

Все така свела очи, Алис отиде отстрани до подиума и изкачи трите ниски стъпала. Край вратата на оградата около подиума имаше малка маса, около която на ниски столчета седяха четири жени. Алис придърпа пето столче и седна при тях. Те се спогледаха с взаимно недоверие, докато слугите донесоха на Алис калаена чиния, нож и масивна калаена чаша с герба на Касълтън.

— Ти ученичка на старата Морах ли си? — попита една от жените накрая. Алис разпозна една жена, която бе останала вдовица с хубава ферма недалеч от Слейтхолм, но властната ѝ снаха я беше прогонила от къщата.

— Да — каза тя. — Живях в Пенрит, а после дойдох да работя за Морах.

Жената се втренчи в нея.

— Ти си нейното намерено дете! — каза тя. — Малкото момиче. Живееше с нея, когато заминах, за да дойда тук.

— Да, мистрес Алингам — каза Алис: умът ѝ работеше бързо. — Отначало не ви познах. Заминах за Пенрит точно след като синът ви се венча. После се върнах отново.

— Чух, че си отишла в абатството — каза жената остро.

Една от другите жени нададе приглушен писък.

— Не и прислужница на монахиня! — възкликна тя. — Няма да седя на масата с прислужница на монахиня! Това е богоугодно домакинство, негова светлост не може да иска от нас да седим заедно с една еретичка!

— Останах там само три дни, на път за Пенрит, докато чаках коляра — каза Алис спокойно склонила пръсти в скута на вишневата рокля. — Не съм живяла там.

Мистрес Алингам кимна.

— Щеше да е лошо за теб, ако го беше направила — отбеляза тя. — Лично младият лорд Хюго поведе мъжете да оплячкосат абатството. Говори се, че сам той ограбил папистките съкровища от олтара, смеейки се на светотатството, което извършил. Били пияни — той и приятелите му — и той оставил хората си да подпалят постройките. Но прекалили, нещата се объркали, всички монахини изгорели в леглата си.

Алис почувства как ръцете ѝ треперят, и ги стисна по-здраво в скута си. Още усещаше мириса на дим от дърва. Още чуваше онзи едничък кратък писък. „Иска ми се да бях умряла тогава“, каза си тя. „Иска ми се да бях загинала в същия пожар като майката игуменка, тогава нямаше да съм принудена да седя тук и да слушам как разказват за смъртта и, все едно споделят някаква клюка“.

— Уверена съм, че е направил повече от това! — прошепна ниско една от жените, онази на име Марджъри — Цяло абатство, пълно с монахини! Сигурно е направил нещо повече от това да ги изгори в леглата им!

Алис се втренчи в нея, напълно ужасена, но жените гледаха изправения гръб на лейди Катрин.

— Шшшт — каза една от тях. — Слухът ѝ е остър като на кукумявка.

— И все пак, сигурна съм, че го е направил — каза Марджъри. — Не мога да си представя младият лорд да стои настрана, когато някъде развратничат. Ужасно е похотлив.

Друга от жените се изкикоти.

— Сигурно е измъкнал цяла дузина от леглата им, преди да ги застигне огънят! — възкликна тя. — Сигурно им е показал какво са пропускали!

— Шшшт! — каза една по-настойчиво, докато другите се превиваха от кикот. Алис седеше, извърнала лице, и се мъчеше да потисне горчивия вкус на жлъчката, която се надигаше неудържимо в гърлото ѝ.

— Тихо — каза мистрес Алингам с престорена загриженост. — Това сигурно разстройва момичето. Стояла си при тях три дни, и сигурно сте се сприятелили, нали?

Един петел, който кълвеше под масите в залата, изкряка, когато затичал се прислужник го ритна настрани.

— Не — каза Алис, потискайки надигащото се гадене — Старата Морах им дължеше някакъв труд в градината в замяна на това, че ползваше билките им. Изпрати ме да отработя дълга ѝ. Останах, докато работата беше свършена, а после си тръгнах. Не познавах добре никоя от тях. Бях настанена при слугите им.

В тъмнината на залата тя внезапно видя лицето на игуменката, меката ѝ, сбръчкана кожа и милата ѝ усмивка. За миг почти почувства

докосването на ръката ѝ, когато тя се облягаше на рамото ѝ, за да се разхожда из градината. Сега сухата, ароматна прохлада на билковата градина беше много далече.

— Така и не видях дори половината от тях — каза Алис, предлагайки допълнителни подробности. — Мисля, че по това време имаше някакви пости, а мен ме държах в къщичката на вратаря. Тези три дни бяха много досадни, зарадвах се, когато коларят дойде и ме откара до Пенрит.

Един от слугите, които поднасяха храната, се приближи до подиума и поднесе сребърно блюдо първо на стария лорд, после на младия, и едва тогава — на лейди Катрин. Те си взеха резени тъмно на цвят месо.

— Еленово месо — каза мистрес Алингам със задоволство — Дейвид умее да поръчва ястия.

— Дейвид ли? — попита Алис неволно — Дейвид ли поръчва храната?

— О, да — каза Марджъри. — Той е сенешал на стария лорд — ръководи всичко, което става в замъка, управлява арендаторите, ръководи обработката на земите и поддръжката на имението, наглежда останалите имения, казва на арендаторите каква реколта да отглеждат, и избира нужното за замъка. Младият лорд Хюго изпълнява отчасти ролята на сенешал за външните владения, управлява селата и раздава правосъдие заедно с баща си.

— Мислех, че Дейвид е слуга — каза Алис.

Мистрес Алингам се изкиска и Алис поруменя.

— По-добре да не те чуе, че го казваш — възкликна тя весело. — Той е най-важният човек в замъка след негова светлост и младия лорд Хюго.

— И най-опасният — каза една от жените с нисък глас. — Злобен е като змийче този Дейвид.

Наложи се да чакат дълго храната си. Разнасяха я на тънки калаени подноси, само двамата лордове и лейди Катрин се хранеха от сребърни съдове. Ядяха месото с пръсти и ножове, а после, с лъжици с дебела дръжка, гребяха от купи гъста супа; имаше и хляб, плътни самуни от добре смляно ръжено брашно. На високата маса получиха самун пшеничен хляб: Алис видя бледия му, съблазнителен цвят.

Цялата храна беше хладна, с изключение на супата, която беше направо студена.

Алис остави лъжицата си.

— Не ти ли харесва? — попита една от другите жени. — Казвам се Илайза Херинг. Не ти ли харесва?

Алис поклати глава.

— Студена е — каза тя. — И твърде солена за моя вкус.

— Приготвена е с осолено месо — каза мистрес Алингам. — И то, обзалагам се, от дъното на качето. Но винаги е студена. Носят я дотук от готварницата. Не съм хапвала топло месо, откакто напуснах дома си.

— Обзалагам се, че предпочитате да останете, въпреки студеното месо и всичко останало — каза Илайза Херинг остро. — Доколкото чувам, новата млада съпруга, за която се ожени синът ви, отказва да ви храни с еленово месо, било то топло, студено или сурово.

Мистрес Алингам кимна:

— Да можеше да я тръшне чумата! — възкликна тя, после млъкна и погледна Алис. — Можеш ли да направиш магия на жена, която не познаваш? — попита тя. — Можеш ли да направиш така, че сърцето ѝ да омекне към мен? Или дори да я погубиш? Наоколо върлуват много болести — няма причина тя да не прихване някаква треска.

Алис поклати глава.

— Аз съм билкарка, нищо повече — каза тя. — Не мога да правя заклинания, и не бих го сторила, дори и да можех. — Тя направи пауза, за да се увери, че всички жени слушат. — Не мога да правя заклинания. Притежавам единствено малко умения в билкарството. Именно тези умения излекуваха негова светлост. Не мога и не бих докарала болест на някого.

— Но би могла да накараш някого да се влюби? — попита младата жена на име Марджъри. Очите ѝ несъзнателно се спряха върху младия лорд Хюго. — Имаш любовни отвари и билки, които възбуждат желание, нали?

Внезапно Алис се почувства уморена.

— Има билки за възбуждане на желанието, но нищо не може да промени мислите на един мъж. Мога да накарам един мъж да изпита

достатъчно похот, за да легне с жена — но не мога да го накарам да я харесва, след като си е доставил удоволствие.

Илайза Херинг избухна в буен смях.

— Значи няма да стигнеш по-далече, Марджъри! — възкликна тя доволно. — Защото той е лягал с теб двайсет пъти, и всеки път те презира след това, докато отново му се прииска.

— Тихо, тихо! — обади се четвъртата жена отчаяно. — Тя ще чуе! Знаете я как се ослушва!

Един прислужник се приближи до всяка от тях и им наля ейл. Алис погледна към масата на лордовете. На ясната светлина от восъчните свещи виждаше как блестят сребърните съдове. Покривките и кърпите на масата бяха от бял лен, без нито едно петънце. Пиеха вино от стъклени чаши. Алис откри, че души въздуха, вдъхвайки мириса на чист горящ восък, на чисти покривки и добра храна. Това ѝ напомняше за абатството и за завладяващия порив, който изпита, когато за първи път видя чистотата и реда там. Тогава беше просто едно полугладно дете — беше готова да работи в абатството дори само срещу отпадъците от кухнята. През цялото си детство беше мръзнала, беше носила дървени обувки, краката ѝ не познаваха чорапи — ни дълги, ни къси, не знаеше какво е бельо. През зимата краката ѝ постоянно бяха сини от студ, освен когато се покриваха с червеникави петна от измръзване. Когато видя огньовете в абатството, дебелите вълнени раса и хубавите кожени обувки на монахините, закопня за тях така, както могат да копнеят единствено премръзналите и гладните. И най-вече — тя беше дете, търсещо нежност. Закрилата, която ѝ даваше Морах, суровият начин, по който споделяше с нея познанията си, не ѝ бяха достатъчни. Алис искаше майка, която да я обича — и в лицето на игуменката откри жена, изпитваща дълбока обич към своите послушнички и имаше мъдростта и куража да им го показва. Алис си беше поставила за цел да получи най-доброто, най-доброто, което абатството можеше да предложи. И наистина беше на път да се сдобие с най-хубавата килия, най-мекия сламеник, най-добре изтъканата наметка и най-мекото расо. Тя беше любимка на игуменката — обичана като дъщеря — и нищо не беше прекалено добро за нея. А после статуята на Богородица ѝ се беше усмихнала, потвърждавайки желанието ѝ да бъде там, на свято място, осенена от благодат.

Тя сведе глава над чинията си, за да скрие лицето си, изкривено от разочарование. За една нощ беше изгубила всичко: вярата си, приятелите си, възможността да води богат и изпълнен с удобства живот. Алис можеше да се издигне до най-високия пост в абатството можеше някой ден сама да стане игуменка. Но после, в една-единствена нощ, всичко си беше отишло. Сега тя споеше отвън и гледаше — отново. Беше загубила бъдещето си — беше загубила и майка си. Алис се застави да не мисли за майка Хилдебранд, та да не се посрами пред всички, като заплаче на масата от самота и съзнание за загуба.

На господарската маса поднесоха филета от съомга и салата от магданоз, салвия, праз и чесън. Алис ги наблюдаваше, докато им поднасяха храната. Зеленчуците и подправките бяха свежи — предположи, че са откъснати от лехата с растения за готвене. Съомгата имаше цвета на дива роза. Сигурно беше уловена с мрежа в река Грета тази сутрин. Алис почувства как устата ѝ се изпълва със слюнка, докато гледаше бледата сочна риба, лъснала от масло. Един от слугите, които поднасяха храната, бутна пред нея панер с хляб, дебело намазан с пастет от месо, подсладен с мед и бадеми, а другарят му наля още ейл в бокала на Алис.

Алис поклати глава.

— Не съм гладна — каза тя. — Искам да си почина.

Илайза Херинг поклати глава.

— Не можеш да станеш от масата, докато отец Стивън не каже благодарствената молитва — каза тя. — И докато лордовете и нейна светлост не си тръгнат. После пък трябва да сипеш своя дял в купата на прислужника, който събира милостиня за бедните.

— Нима те се хранят с остатъците от трапезата ни? — попита Алис.

— Радват се на това — каза Илайза остро. — Не давахте ли милостиня на бедните в Пенрит?

Алис си помисли за внимателно премерените порции на монахините.

— Давахме цели самуни — каза тя. — И понякога — по някое каче с месо. Хранехме всички, които тропаха на кухненската врата. Не им давахме остатъците от храната си.

Илайза изненадано повдигна оскубаните си вежди:

— Не е много великодушно — заяви тя. — Служителят на негова светлост лорд Хю обикаля бедняшките къщи с купата веднъж дневно, на закуска, с останките от обедната и вечерната трапеза.

Свещеникът, седнал начело на масата под подиума, се изправи и започна да се моли с ясен, проникновен глас на съвършен латински. После отново повтори молитвата на английски. Алис слушаше внимателно: никога преди не беше чувала Бог да бъде призоваван на английски, звучеше ѝ като богохулство — струваше ѝ се ужасна обида да се обръщаш към Бога, сякаш е някой съсед фермер, с обикновени думи. Но тя запази спокойствие, кръстеше се само когато другите го правеха, и се изправяше на крака заедно с тях.

Лейди Катрин, старият и младият лорд тръгнаха заедно към вратата до масата на прислужничките.

— Каква прекрасна рокля имаш — каза лейди Катрин на Алис, сякаш току-що я беше забелязала. Гласът ѝ беше дружелюбен, но очите ѝ бяха студени.

— Лорд Хю ми я даде — каза спокойно Алис. Срећна погледа на лейди Катрин, без да трепне. „Бих могла да те намразя“, помисли си тя.

— Твърде щедър сте, милорд — каза лейди Катрин с усмивка.

Лорд Хю изсумтя.

— Тя ще бъде хубаво момиче, когато косата ѝ порасне — каза той. — Ще трябва да я приемеш в покоите си, Катрин. Тя се справи много добре, спеше край мен, докато бях болен. Ако ще остава, най-добре е да спи при твоите прислужнички.

Лейди Катрин кимна.

— Разбира се, милорд — каза тя любезно. — Както наредите. Но ако знаех, че имате нужда от писар, можех и аз да пиша писмата ви. Предполагам, че латинският ми е малко по-добър, отколкото на тази... на това момиче — тя се позасмя.

Лорд Хю я стрелна с мрачен поглед изпод белите си вежди.

— Предполагам — каза той. — Но не всичките ми писма са подходящи да бъдат четени от една дама. И всичко това е моя лична работа.

Върху бузите на лейди Катрин се появиха две петна бледа руменина.

— Разбира се, милорд — каза тя. — Надявам се само, че това момиче ще съумее да ви служи.

— Ела в стаята ми сега — каза старият лорд на Алис. — Хайде, ще се облегна на теб.

Той направи знак на Алис да дойде при него и тя пристъпи пред лейди Катрин. Почувства негодуванието ѝ като полъх на студен въздух зад гърба си. Овладея една тръпка, която сякаш се прокрадна от основата на гръбнака ѝ нагоре, чак до неравно остригания ѝ, студен тил. После тежката ръка на лорд Хю се отпусна успокояващо върху рамото ѝ и той се облегна на нея, докато тя го водеше през голямата зала, през преддверието зад нея, и нагоре към стаята му в кръглата кула.

Той не я пусна, докато вратата не се затвори зад тях.

— И така — каза той. — Видя кучката, моята снаха, видя и сина ми. Разбираш ли сега защо не те пускам да се срещаш с никого, защо храната ми се опитва предварително?

— Нямате ѝ доверие — каза Алис.

— Дяволски си права — изръмжа старият лорд. Отпусна се тежко в солидния резбован стол до огнището. — Изпитвам недоверие и към двамата. Изпитвам недоверие към всички тях. Студено ми е — каза той сприхаво. — Донеси ми завивка, Алис.

Алис взе една от подплатените с кожа завивки от леглото и я подпъкна около раменете му.

— Трябва да спиш при нейните прислужнички — каза той рязко. — Не мога да те държа тук, за теб ще стане по-лошо, ако смятат, че си моя държанка. Но ще си държиш устата затворена за мен и делата ми.

Алис прикова тъмносините си очи върху него и кимна.

— И ще помниш, че аз бях този, който те повика, че аз командвам тук, и че докато умра, ще бъдеш *мой* писар и слуга, и на никой друг. Също и *мой* шпионин — допълни той рязко. — Можеш да подслушваш нейна светлост и да ми съобщаваш какво говори за мен, какво крои. Както и Хюго.

— А ако откажа? — попита Алис, с толкова тих глас, че той да не може да се засегне.

— Не можеш да откажеш — каза той. — Или ще се съ согласиш да бъдеш *мой* писар, *мой* шпионин, *моя* знахарка и *лечителка* — или, в противен случай, ще наредя да те удушат и да те захвърлят в

крепостния ров. Изборът е твой. — Той се усмихна коварно. — Свободен избор, Алис, няма да те възпирам.

Бледото, прекрасно лице на Алис беше спокойно като река в слънчев, безветрен юнски ден.

— Съгласна съм — каза тя спокойно. — Ще ви служа във всичко, което мога да направя — защото не мога да правя заклинания. И няма да разказвам на никого за делата ви.

Старият лорд я изглежда сурово.

— Добре — каза той.

ГЛАВА 5

Познанията на Алис по латински бяха подложени на изпитание до краен предел от писмата, които старият лорд разпращаше из цяла Англия. Той се допитваше как едно анулиране на брака между Хюго и Катрин би било посрещнато от семейството му и от нейните далечни роднини. Намекваше, че тя и Хюго — бидейки втори братовчеди — са в твърде близка роднинска връзка, и именно затова бракът им е безплоден, и би трябвало — „навярно“, „може би“, „вероятно“ — да бъде анулиран. Неговите писма бяха шедевър на смътните намеци. Алис превеждаше веднъж, а после и отново, за да налучка правилния тон на предпазливо запитване. Лордът се опитваше да прецени каква съпротива щеше да срещне от страна на равните нему, от страна на своите съперници и на закона.

Освен това той подготвяше съюзиците и приятелите си за собствената си смърт, изглаждайки пътя пред сина си. Изпрати две много тайни писма по специален пратеник до „обичните си братовчеди“ в замъка Ричмънд и в Йорк, нареждайки им как да действат, ако смъртта му бъде внезапна, ако изглежда като нещастен случай, или ако е предизвикана от болест, която може да бъде причинена от отравяне. Нареждаше им да търсят доказателства срещу съпругата на сина му и ги призоваваше да я осъдят и екзекутират, ако можеше да бъде открито или скалъпено някакво доказателство, което сочи към нея. Хвърляше най-мрачни подозрения върху намеренията ѝ и чувствата ѝ към него.

Ако (споменаваха им го само като възможност), ако престъплението сочеше към сина му — трябваше да си затворят очите за него. Наследството на Хюго беше по-важно от отмъщението. Алис, чиито очи не се вдигаха нито за миг от листа пред нея, осъзна, че екзекутирането на Катрин за убийство би било начин да се отърват чисто и безпроблемно от нея, и всъщност щеше да им излезе поевтино, отколкото ако бъдеше напусната заради безплодието си. Старият лорд нямаше да е умрял напразно, ако вината за смъртта му

можеше да бъде приписана на снаха му, синът му — освободен да се ожени отново, та в семейството да се роди един нов Хю.

Алис навеждаше неравно остриганата си глава над писмата, докато той диктуваше, и се опитваше да превежда, преструвайки се на сляпа и глуха, работеше, без да вниква в смисъла на това, което той казваше, подушвайки опасностите, които го заобикаляха — а заедно с него, и нея — както див заек подушва хрътките и се спотайва. Тя разбра за първи път, че страната се управляваше от цяла мрежа потайни, заговорнически земевладелци, които отговаряха само един пред друг и пред самия крал. Всеки от тях имаше само една амбиция: да задържи и увеличи богатството и влиянието на семейството си, а това можеше да бъде направено единствено чрез разширяването на границите на техните имения — и завещаването им в непокътнат вид на следващия наследник и на този след него.

Докато перото ѝ се плъзгаше по финия велен, Алис осъзна, че зачеването на син на Хюго и внук на стария лорд, не беше личен въпрос между Хюго и злонравната му съпруга дори не и семеен въпрос, засягащ стария лорд и сина му. Въпросът беше финансов, беше и политически. Ако Хюго наследеше стария лорд, а после умреше бездетен, титлата и позицията лорд на Касълтън щяха да бъдат свободни, именията щяха да бъдат разпокъсани между различни купувачи, фамилната история и герб — върнати на краля и продадени на онзи, който предложеше най-висока цена, и така великият благороднически род от Севера щеше да западне, историята му щеше да приключи, името му — да бъде забравено. Някой друг щеше да живее в замъка и да си присвои герба и дори фамилната история. За лорд Хю тази перспектива беше най-ужасното нещо на света; ако друго семейство заемеше мястото на неговото, това щеше да е равносилно на отрицание, че той изобщо някога е съществувал. Алис долавяше страха му във всеки продиктуван от него ред.

Той изпращаше писма и в кралския двор. Нареди голям товар със съкровища от опустошеното абатство на Алис да бъде изпратен на юг като подарък за краля. Съставянето на описа на вещите, който Алис превеждаше, беше истински шедьовър на лукавството — в него златните поставки за свещи се преименуваха в сребърни или дори месингови, тежки златни блюда направо изчезваха от списъка. „В края на краищата ние свършихме работата, Алис“, каза ѝ той един ден.

„Именно моят Хюго разруши абатството, вършейки възложената от краля работа с патриотична пламенност. Заслужаваме своя дял“.

Алис, която описваше среброто и златото, които беше лъскала и докосвала, спомняше си формата на сребърния потир на фона на бялата олтарна покривка и сладкия вкус на причастното вино, ухаещо на святост, наведе глава и продължи да пише.

„Ако не избягам оттук, ще полудея“, помисли си тя.

— Нещата в абатството се объркаха — каза лорд Хю. В гласа му се долавяше съвсем слабо съжаление. — Реквизиторите на краля ни казаха, че монахините били покварени; тогава отец Стивън и Хюго отидоха да поговорят със старата игуменка, да я убедят да плати глобите и да поправи поведението си. Навсякъде другаде, където бяха ходили, монахините или монасите бяха предавали съкровищата си, бяха признавали грешките си, и Хюго се беше отнасял към тях милостиво. Но старата игуменка беше упорита папистка. Не вярвам някога да е признала на краля правото да напусне вдовстващата принцеса Катерина Арагонска. — Лорд Хю изрече старателно титлата. Беше я наричал „кralица Катерина“ в продължение на осемнайсет години, и сега внимаваше да не допусне грешка на езика дори когато го слушаше единствено Алис. — Тя даде клетва да признае кralица Ан, но не съм сигурна колко искрена е била.

Той помълча.

— Не пожела да обсъжда вярата си с отец Стивън, дори когато той я обвинил в безнравственост и злоупотреби. Нарекла го „амбициозно младо пале“. — Лорд Хю изсумтя, развеселен против волята си. — Обидила го, гледала го предизвикателно, докато го принудила да извърне поглед, и изхвърлила и двамата — моя Хюго и отец Стивън. Прибраха се у дома като нахокани момчета. Рядка жена беше тази игуменка. — Той се подсмихна. — Искане ми се да се бях запознал с нея. Жалко, че всичко се обърка и тя загина.

— Как се е объркало всичко в абатството? — попита Алис. Внимаваше да говори с лек и небрежен тон.

— Хюго бил пиян — каза старият лорд. — Прибирал се към къщи с войниците си, от седем дни преследвали шайка погранични разбойници нагоре и надолу из долините. Бил пиян и настроен за лудории, а войниците му се били сражавали като бесни твърде дълго, и били също пияни от плячкосания ейл. Запалили огън да се стоплят и

да разгледат на светло плячката. Прибирали глоба; това беше законно — или почти. Отец Стивън отказал да иде с тях, за да вразуми монахините — още бил ядосан на старицата. Пратил съобщение на Хюго, в което му казвал да я прогони с огън — и да не ѝ спестява нищо. Войниците искали да се позабавляват, а някои от тях мислели, че изпълняват желанието на отец Стивън. Запалили огъня прекалено близо до сеновала, а после сградата се подпалила и всички жени загинали. Лоша работа.

— О — каза Алис. Пое си тихо дъх, за да успокои стомаха си, който се присвиваше.

— Нито една не се измъкнала — каза лорд Хю. — Лоша работа. Хюго ми разказа, че ги чул как пищят, а после усетил ужасен мирис на изгоряло месо. Миришело на кухня с полудял готвач, така каза.

— Днес ли трябва да бъдат изпратени тези писма, милорд? — попита тя. Ръката ѝ, която държеше свещта под восъка за печата, трепереше силно, и тя разкриви печата.

Следобед, когато старият лорд си почиваше, тя трябваше да седи в галерията за дамите над голямата зала и да шие. Стаята беше красива, най-хубавата в замъка. Имаше широк еркерен прозорец с изглед към вътрешния двор на имението запълнен с късове оцветено нормандско стъкло. Гредите на тавана бяха в ярки цветове: зелено, червено, алено и яркосиньо. По стените висяха ярки гоблени, а там, където се виждаше дървото, то беше украсено с резбовани фигури на пшенични класове, охранени агнета, вързопи с плодове и други храни, напомнящи за богатството на лордовете на Касълтън. Входът беше украсен с релефна резба, наподобяваща надиплен плат; същите мотиви, които се повтаряха из цялата стая и на пейката в нишата на еркерния прозорец, където Катрин можеше да седи с някоя избрана довереница, несмущавана от другите. Имаше огнище, хубаво като онова в манастира, и квадратен комин от дялан камък за отвеждане на дима, така че въздухът в стаята беше чист, а по стените не оставаха сажди. Подът сияеше с тъмния блясък на старо полирано дърво, и беше настлан с пресни билки, които се събираха на купчини, помитани от роклите на жените. Помещението беше дълго, три четвърти от дължината на голямата зала отдолу. Стаята на Катрин беше отляво в далечния край, и от нея се откриваше изглед към вътрешния двор през сводест прозорец със скъпо стъкло. Жените спяха в стаята срещу

нейната с тесни прозорци, през които се разкриваше изглед към реката, но проникваха течения и дори сняг, когато вятърът беше неблагоприятен. В съседство с тяхната се намираше друга малка стая, празна, ако не се брояха нахвърляните в нея вехтории и един счупен тъкачен стан.

През зимата, и през много от дните с лошо време през есента и пролетта, жените прекарваха всеки час, от закуска до мръкване, между четирите стени. Единственото им раздвижване беше да се качват и слизат по широките, плитки стъпала от голямата зала до галерията за закуска, обяд и вечеря. Единственото им занимание през зимните месеци беше да седят в галерията и да шият, да четат, да пишат писма, да тъкат, да пеят или да се карат.

Алис се преструваше, че лорд Хю я товари с допълнителна работа, и странеше от тях винаги, когато можеше. Не ѝ допадаше лукавото, непристойно клюкарстване на жените, а се боеше и от лейди Катрин, която никога не я заплашваше, нито повишаваше глас, но наблюдаваше всички жени, непрекъснато. В стаята се усещаше напрежението на неизречено, непрестанно съперничество. В дългите часове между обяда по пладне и вечерята, която се поднасяше по здрач, докато Хюго беше на лов, раздаваше правосъдие заедно с баща си, излизаше да събира наемите или да наглежда земите на имението, жените обикновено бърбеха една с друга, доста любезно. Но щом бързите стъпки на Хюго отекнеха по каменните стълби, жените оправяха шапчиците си, приглаждаха роклите си, хвърляха погледи една към друга, сравняваха външността си.

Алис не вдигаше очи. В галерията на дамите винаги имаше какво да се шие. Безкраен goblen на дванайсет рамки, който беше започнат от отдавна починалата майка на лейди Катрин и завещан на дъщеря ѝ. Алис не откъсваше очи от ръцете си и не спираше да прави бодове, когато Хюго отвореше с трясък вратата и влезеше с едри крачки в стаята. След първия миг, в който го видя, Алис никога повече не беше поглеждала направо към него. Щом той влезеше в някоя стая, Алис излизаше, а когато се налагаше да мине край него по стълбите, тя се притискаше към студените камъни, като държеше очите си сведени и се молеше той да не я забележи. Когато той беше близо до нея, Алис усещаше присъствието му върху кожата си, като полъх. Когато зад гърба ѝ се затвореше врата, дори извън полезрението ѝ, тя разбираше,

че е излязъл именно той. Изкушаваше се да го погледне, откриваше, че нещо винаги привлича погледа ѝ към него. Опияняваше се от копнеж да види дали лицето му е мрачно и затворено, с навъсено изражение, или грее от неговата бързо раждаща се, непринудена радост. Но знаеше, че когато той беше в стаята, лейди Катрин следеше зорко всички тях като часовой на наблюдателна кула. Лейди Катрин щеше да забележи и най-малката проява на интерес от страна на Хюго към някоя жена, и по-късно жената щеше да си плати за това — докрай. Алис се боеше от непрестанната ревност на лейди Катрин, страхуваше се от политиката на замъка и тайното, неизказано съперничество в галерията на дамите.

Страхуваше се и за обетите си. Преди всичко се страхуваше за обетите си.

Веднъж той спря, докато тичаше с лекота нагоре по стълбите, когато Алис слизаше, изчака на стъпалото до нея и небрежно сложи пръст под брадичката ѝ, като обърна лицето ѝ към светлината, падаща през тясното прозорче.

— Красива си — каза той. Оглеждаше я, сякаш търсеше някакъв недостатък във външността. — Расте ти златиста коса.

По главата на Алис бяха израсли златистокестеняви къдрици, все още твърде къси, за да ги пристяга назад, затова тя носеше косата си по детски, свободно пусната около лицето.

— На колко години си? — попита той.

Тя долови събуждането на интереса му, толкова осезаемо, че можеше почти да усети мириса му, и отвърна:

— Четиринайсет.

— Лъжкиня — отвърна той с равен тон. — На колко години си?

— Шестнайсет — каза тя начумерено. Не сваляше бдителния си поглед от лицето му.

Той кимна и каза:

— Значи достатъчно възрастна. — После нареди рязко: — Ела в моята стая довечера. В полунощ.

Бледото лице на Алис беше непроницаемо, сините ѝ очи — безизразни.

— Чу ли ме? — попита той, леко изненадан.

— Да, милорд — каза внимателно Алис. — Чух ви.

— И знаеш къде е стаята ми? — попита той, сякаш това можеше да е единствената пречка. — В кръглата кула на етаж над баща ми. Когато излезеш от неговата стая довечера, тръгни по стълбите нагоре към мен, вместо надолу към залата. А аз ще приготвя за теб вино, малка Алис, и сладкиши, и нежна игра.

Алис не каза нищо, оставайки все така с наведени очи. Почувства топлината, заляла бузите ѝ, и глухото блъскане на биещото си сърце.

— Знаеш ли на какво ми напомняш? — попита Хюго с поверителен тон.

— На какво? — попита Алис, подмамена да прояви любопитство.

— На прясна сметана — каза той сериозно.

Алис неволно вдигна очи към лицето му.

— Защо? — попита тя.

— Всеки път, когато те видя, мисля единствено за прясна сметана. Единственото, за което мога да мисля, е как разливам сметана върху цялото ти тяло и я облизвам — каза той.

Алис ахна и се отдръпна от него, сякаш докосването му я беше изгорило. Той се засмя на глас при вида на стреснатото ѝ изражение.

— Значи този въпрос е уреден — каза спокойно. Усмихна ѝ се със своята разтапяща сърцето усмивка, завъртя се кръгом и тръгна нагоре, като вземаше стъпалата по две наведнъж. Тя го чу как си подсвирква пътьом някакъв мадригал, весел като червеношийка.

Алис стоеше облегната на студените камъни и не чувстваше мраза, който те излъчваха. Чувстваше желание, горещо и опасно, във всяка частица на тялото си. Впи зъби в долната си устна, но не можеше да спре да се усмихва.

— Не! — каза тя сурово. Но бузите ѝ горяха.

* * *

Алис знаеше, че трябва да се види с Морах, и получи своята възможност през този следобед. Лорд Хю искаше някой да предаде съобщение до замък край Боус, и Алис предложи да го занесе.

— Ако се забавя, ще остана да пренощувам при моята сродница — каза тя. — Иска ми се да я видя за малко, и ми трябват някои билки.

Старият лорд я погледна и се усмихна с ленивата си усмивка.

— Но ще се върнеш — каза той.

Алис кимна.

— Знаете, че ще се върна — каза тя. — Мястото ми вече не е в пустошта, приключила съм с онзи живот. Също и с другия, който водех преди това. Все едно вървя из стая с много врати, които се затварят една след друга, когато ги подмина. Намеря ли малко сигурност, ми се налага да продължа, а старият живот ми бива отнет.

Той кимна и каза:

— Най-добре си намери мъж и затвори завинаги всички врати: тези пред теб и онези зад гърба ти.

Алис поклати глава.

— Няма да се омъжвам — каза тя.

— Заради обетите ти ли? — попита той.

— Да... — поде Алис, но прехапа устни, преди да се доизкаже. — Не съм давала обети, милорд — каза тя спокойно. — Просто съм една от онези жени, които не могат да се надяват да споделят легло. Това върви заедно с уменията за работа с билките. Моята сродница например, Морах, живее сама.

Лорд Хю се закашля и плю към огъня, който гореше в ъгъла на стаята му, а димът се стелеше, издигайки се към тясното прозорче отгоре.

— Преди известно време предположих, че си избягала монахиня — каза той с небрежен тон. — Простонародният ти латински е много слаб, затова пък си много добра в свещените текстове. Косата ти е била обръсната, и имаш апетита на всички монахини за най-хубавите неща. — Той се изсмя дрезгаво. — Нима си мислеше, малка сестро Синеочке, че не съм те виждал как милваш лена, колко обичаш светлината от восъчни свещи, как се киприш в червената си рокля и гледаш отблясъците на светлината по сребърните нишки?

Алис не каза нищо. Пулсът ѝ препускаше, но изражението ѝ остана спокойно.

— При мен си в безопасност — каза лорд Хю. — Отец Стивън е пристрастен към новите порядки и новата Църква — той е фанатичен реформатор, свят човек. Хюго обича новата Църква, защото вижда

какво може да спечели от нея: намаляване на броя на епископите — принцовете на църквата, прибиране на глоби от манастирските земи, влиянието, с което сега можем да се сдобием — като перове, работещи заедно с Короната — и отхвърлянето на духовните господари.

Старият лорд помълча и ѝ се усмихна за кратко.

— Но аз съм предпазлив — каза той бавно. — Тези обрати могат да се случат повече от веднъж в един живот. За мен няма значение дали в някоя църква има една-две картини, дали ям месо или риба, дали се моля Богу на латински или на английски. По-важното е кой ще бъде лорд на Касълтън и как ще преминем тези години на промяна. Няма да те издам. Няма да настоявам да чуя как полагаш клетва за вярност към краля. Няма да наредя да те разсъблечат и да те бичуват. Няма да наредя да бъдеш разпитвана, за да се разбере дали си еретичка, а когато се провалиш — да бъдеш предадена на войниците да се гаврят с теб.

Алис почти не обърна внимание на възможността, която ѝ се даваше.

— Или, във всеки случай — поправи се старият лорд, — все още не. Не и докато помниш, че си моя. Моя слугиня. Моя подчинена. Моя с думите, тялото и постъпките си.

Алис наклони глава, за да покаже, че чува думите му. Не каза нищо.

— И ако ми служиш добре, ще те пазя, може би дори ще ти помогна да напуснеш тайно страната, и ще те изпратя на сигурно място в някое абатство във Франция. Как ти се струва това?

Алис положи ръка в основата на шията си. Усети как пулсът ѝ блъска като чук в дланта ѝ.

— Както желаете, милорд — каза тя въздържано. — Аз съм ваша слугиня.

— Ще ти хареса ли някое абатство във Франция? — попита мило старият лорд.

Алис кимна безмълвно, задавена от надежда.

— Бих могъл да те изпратя във Франция. Бих могъл да ти дам документ за безопасно преминаване по време на пътуването ти, да ти дам препоръчително писмо до някоя игуменка, в което да обясня опасността, в която се намиращ, и да ѝ кажа, че си истинска дъщеря на нейната Църква — каза старият лорд непринудено. — Мога да ти дам

зестра, която да отнесеш със себе си в манастира. Това ли е нужно, за да откупя верността ти?

— Аз съм ваша предана слугиня — изрече задъхано Алис. — Но ще ви бъда благодарна, ако пожелаете да ме изпратите в нов дом в чужбина.

Старият лорд кимна, преценявайки я.

— И ще ми служиш безотказно дотогава, като заплащане за това, че ще уредя пътуването ти — каза той.

Алис кимна.

— Всичко, каквото заповядате.

— Предполагам, че ще трябва да останеш девица. Иначе няма да те приемат в манастира. Хюго започна ли вече да те задява?

— Да — каза Алис без заобикалки.

— Какво му каза?

— Не казах нищо.

Старият лорд избухна в остър смях, подобен на лай.

— Да, това е твоят начин, моя хитра лисичке, нали? Така че той несъмнено си мисли, че ще те има, аз си мисля, че си се заклела да работиш в мой интерес, а през цялото време ги следваш собствените си еретични вярвания, или тайнствените си изкуства, или изобщо правиш това, което си си наумила, а то не е нито едно от изредените неща, нали?

Алис поклати глава.

— Не, милорд — каза тя тихо. — Искам да отида в манастир. Искам да подновя обетите си. Готова съм да направя всичко, което поискате от мен, ако ме изпратите благополучно в моя орден.

— Имаш ли нужда от закрила срещу сина ми?

Алис поклати бавно глава.

— Искам да видя сродницата си. Мога да остана при нея тази нощ — каза тя. — Тя ще ме посъветва.

Той кимна и отпусна глава на облегалката на стола, сякаш внезапно се беше изморил. Алис тръгна мълчаливо към вратата. Когато хвана дръжката, хвърли поглед назад: той я наблюдаваше изпод свъсените си вежди.

— Не го трови — каза остро. — Забрави проклетите си отвари за убиване на страстта. Той има нужда от син, нуждае се от цялата си сила. Ще му кажа да се задоволява с ласките на жена си, когато

почувства похотта му да се надига. Ти си в безопасност под моите грижи. И смятам да спазя обещанието си да те настаня на сигурно място, когато работата ти тук бъде свършена.

Алис кимна.

— Кога ще бъде това, милорд? — попита тя с тих глас, като внимаваше да не издаде нетърпението си.

Лорд Хю се прозя.

— Предполагам, че когато въпросът с този проклет брак бъде уреден — отвърна той небрежно. — Когато се отърва от проклетницата и настаня нова снаха с плодовита утроба в леглото на Хюго. Ще ми бъдеш необходима, за да работиш тайно за мен, докато видя, че пътят ми е чист, но няма да ми трябваш след това. Ако изпълниш добре за мен тази задача, ще те настаня отново зад манастирски стени.

Алис си пое дълбоко дъх.

— Благодаря ви — каза тя спокойно и излезе от стаята. Спря за миг пред вратата му и се облегна на стената, като гледаше през тясното прозорче. Вятърът, който нахлуваше вътре, бе остър, носеше идващия откъм мочурището студ. За първи път от месеци Алис почувства как сърцето ѝ се окрили от надежда. Беше на път да се завърне у дома.

* * *

Взе назаем от Илайза Херинг едно дебело дребно конче, за да отиде до Боус, уверена, че може да се справи с твърде охраненото старо животно, като яздеше странично, спуснала червената рокля върху краката си, а един от конярите на замъка тичаше до нея. Докато кончето заобикаляше придирчиво купчините мръсотия по мократа улица, тя видя как няколко врати се откrehват, за да я видят, запратена шепа камъни изтрополи по стената зад гърба ѝ. Тя кимна на себе си. Нямахте приятели в селото. Бяха се страхували от нея като от магьосница, а сега щяха да я проклинат и ругаят като новата блудница на лорда — селско момиче, издигнало се до най-високото място в техния малък свят.

Остави писмото при управителя на замъка, знаейки, че дори той да се осмелеше да разчупи печата, нямаше да може да прочете латинския. После нареди на момчето да се връща в замъка на лорд Хю.

Щеше да е безопасно да продължи сама. Пътят от Касълтън до Боус и оттам до Пенрит минаваше по сухите земи над мочурището. Когато хвърли поглед нагоре към хълма от долината на Боус, Алис видя бледата му лента, която се простираше направо, сякаш пътят е бил замислен, за да раздели източните от западните земи. По него нямаше никакво движение. Това бяха диви земи. Пътниците, на които се налагаше да предприемат пътуване през тях, се изчакваха от двете страни на мочурището, в Касълтън на изток или в Пенрит на запад, за да могат да пътуват заедно и да се защитават взаимно. Имаше диви животни — глигани и вълци, някои споменаваха и мечки. През зимата се разразяваха внезапни снежни бури, а нямаше никакъв подслон. Най-лошото от всичко бяха разбойниците и пограничните бандити, мародерстващите шотландци, настойчивите просяци и скитници.

Алис се отклони от пътя и насочи кончето по малката овча пътека, която се простираше от Боус успоредно на река Грета, през гъсти гори от брези, брястове и дъбове, където елените се движеха тихо в сенките на дърветата. Тук реката беше пълноводна и широка, течеше бавно в своето широко каменисто корито. Под каменните плочи течеше по-дълбока, тайна река, голям подземен водоем, пълен с риби, които предпочитаха тъмните дълбини. Дори на кон, Алис долавяше тежестта на водата под земята, бавното ѝ, целеустремено движение в тайните пещери.

Кончето излезе тичешком изпод дърветата, като се задъхваше леко, а после започна да се изкачва на запад и нагоре през участъци от оскъдни пасища, които можеха да изхранват овце и може би няколко мършави крави, а после — още по-високо в пустошта. Преди чумата да мине през Боус, по времето, когато бе имало повече работници, някой бе отделил със стени пасищата. Сега камъните се бяха срутили и овцете можеха да тичат, където си искат. По време на стригането през пролетта или на клането есенно време ги подбираха по знаците, с които бяха белязани руната им. Всяко село имаше собствено клеймо — но всички стада принадлежаха на лорд Хю.

Тук реката беше придошла — бързо течаща, буйна вода, която заливаше каменливите брегове и наводняваше ливадите, превръщайки ги в големи отрязъци подгизнала земя. Алис яздеше край нея, заслушана в клокоченето и напора на водата, и се смееше, когато малкото конче кривнеше встрани, стреснато от някоя голяма локва.

Мътната вода неспирно премятеше късчета дърво и бурени, а досами реката бълбукаха потоци и клокочеха като гърнета със супа, плюейки още кафява вода, която потичаше, изпълнена с водовъртежи, надолу по течението. Ластарите на бръшляна, клюмащи от порутените, строени без хоросан стени, бяха гъсто окичени с матови черни плодове; гроздовете алени плодове по клоните на една калина се открояваха на фона на сиво-зелената, немощна зимна трева, осеяна с дребни, кафяви отровни гъби върху стъбла, подобни на тънки крачета. Алис скрита кончето и го изненада, подкарвайки го внезапно в лек галоп. Седеше не принудено на седлото и чувстваше вятъра в лицето си, докато качулката на пелерината ѝ се вееше назад.

Показаха се сивите каменни плочи на моста, водите зад него, разлели се в широка пелена от прииждаща вода, блестяща като излъскан калай. Колибата на Морах, подобно на малък Ноев ковчег, се издигаше върху едно по-високо хълмче, далеч от придошлите води. Алис се изправи в стремената и извика: „Хей! Морах!“ така че когато Алис се приближи в тръс върху кончето си, Морах вече стоеше на вратата, заслонила очи от ниското, червено зимно слънце.

— Какво е това? — попита Морах, без да поздрави.

— Взех го назаем — каза Алис небрежно. — Не се прибирам завинаги. Позволиха ми да дойда тук тази вечер. Трябва да говоря с теб.

Проницателните, тъмни очи на Морах обходиха бързо лицето на Алис.

— Младият лорд Хюго — заяви тя.

Алис кимна, без дори да попита Морах как се е досетила.

— Да — каза тя. — А старият лорд ми забрани да му давам нещо, което да убие похотта му.

Морах повдигна черните си вежди и кимна.

— Трябва им наследник — каза тя. — Можеш да вържеш това животно отвън, пред портата, не искам да се приближава до билките ми. Влизай.

Алис върза кончето за един разкривен глогов храст, който растеше до портата на Морах, повдигна полите на изящната си червена рокля, за да не се изцапат в калта, и влезе.

Беше забравила как вонеше това място. Бунището на Морах се намираше по посока на вятъра зад колибата, но сладникавият,

противен мирис на изпражнения и дъхът на урина витаеха из жилището, просмукваха се през стените. Бунището беше старо колкото колибата, от него винаги се бе носила отвратителна миризма. Малкият огън потрепваше сърдито по мокрите дърва, вътре се стелеше мъгла от черен дим. Няколко кокошки се разбягаха, когато Алис влезе: върху плочата на огнището се виждаха курешките им, зелени и лъскави. Под новите си кожени обувки Алис усети пода, хлъзгав от влага. Самият въздух беше влажен и студен поради многото придошла вода само на метри от прага. По здрач мъглата щеше да се разстеле по речната долина и да се просмуче под вратата и през малкия прозорец. Алис се загърна по-плътно в новата си наметка и седна до огъня, настанявайки се на столчето на Морах, без да пита.

— Донесох ти малко пари — каза тя рязко. — И цял чувал с храна.

Морах кимна.

— Откраднати? — попита тя без интерес.

Алис поклати глава:

— Той ми ги даде — каза тя. — Старият лорд. Даде ми и тези дрехи.

Морах кимна.

— Много са хубави — каза тя. — Достатъчно хубави за самата лейди Катрин. Достатъчно хубави за блудницата на лорд Хю.

— За такава ме смятат — каза Алис. — Но той е стар, Морах, и беше много болен. Не ме докосва. Той е... — тя млъкна рязко, когато мисълта ѝ хрумна за пръв път. — Той е мил с мен, Морах.

Тъмните вежди на Морах се склениха рязко.

— Значи му е за първи път в живота — каза тя замислено. — Мил? Сигурна ли си? Може би му трябваш за нещо, и просто дебне момента.

Алис се поколеба.

— Възможно е — каза тя. — Никога не съм познавала човек, който да прави планове за толкова далече напред. Помислил е за всичко — от смъртта си до смъртта на сина на младия лорд, който дори не е заченат. Отредил ми е място в кроежите си — да работя за него сега; той има нужда от писар, който е готов да пази тайни, и ще ме изпрати на сигурно място в някой манастир, когато работата ми приключи. — Тя млъкна рязко, срещайки недоверчивия тъмен поглед

на Морах. — Това е единственият ми шанс — каза простичко. — Той казва, че ще ме изпрати във Франция, в някой тамошен манастир. Той е единственият ми шанс.

Морах промърмори нещо под нос и се обърна, за да се качи по стълбата до полуетажа за спане.

— Сложи водата — каза тя. — Ще смачкам малко лайка. Трябва ми, за да си проясня мислите.

Алис наведе глава, раздуха огъня и сложи малкото трикрако котле с вода в червената жаравя. Когато водата закипя, Алис хвърли вътре шепа цвят от лайка и го остави да се запари. Когато Морах слезе с торбичката си с кости за гадаене, двете с Алис пиха, подавайки си една на друга единствената нащърбена рогова чаша.

Морах пи жадно, а после разтърси кесийката с костите.

— Избирай — каза тя, като поднесе кесията на Алис.

Алис се колебаеше.

— Избирай — повтори Морах.

— Това магьосничество ли е? — попита Алис. Не се страхуваше, сините ѝ очи бяха приковани предизвикателно върху Морах. — Това черни изкуства ли са, Морах?

Морах сви рамене.

— Кой знае? — каза тя безгрижно. — За един са черни изкуства, за друг — занаят на знахарка, а на трети пък му се струва, че някаква глупава старица мърмори безумия. Често показва истината — само това знам.

Алис сви рамене и след нетърпеливия жест на Морах взе една от издяланите плоски кости, после друга, сетне трета, от кесийката.

Морах се взря в избраното.

— Портата — каза тя най-напред. — Това е изборът ти, това е мястото, където се намиращ сега. Трите пътя, които се намират пред теб — животът в замъка с неговите радости и опасности, и облаги; животът на монахиня, за чието възвръщане ще трябва да се бориш като светица; или тук — бедност, мръсотия, глад. Но и... — тя се засмя тихо, — невидимост. Най-важното нещо за една жена, особено ако е бедна, особено ако ще остарее някой ден.

Морах започна да изучава втората кост, върху която бе надраскана с ръждивокафяво мастило руна.

— Единение — каза тя, изненадана. — Когато направиш избора си, имаш възможност за единение — да пътуваш, насочвайки сърцето и ума си в една и съща посока. Отдай сърцето си на някаква цел, и ѝ остани вярна. Една цел, една мисъл, една обич. Каквото пожелаеш: магия, твойт Бог, любов.

Лицето на Алис беше бяло, очите ѝ — почти черни от гняв.

— Не го искам — каза тя през зъби. — Не искам любов, не искам страст, не искам желание, не искам него. Искам да се върна, където ми е мястото, в манастира, където в живота ми ще има ред, спокойствие, сигурност и охолство. Това е всичко.

Морах се засмя.

— Не много, тогава — каза тя. — Не е много за една селянка от пустошта край Боус, бегълка, избягала монахиня. Не е кой знае какво желание — спокойствие, сигурност и богатство. Никак не искаш много!

Алис раздразнено тръсна глава.

— Ти не разбираш! — възкликна тя — Наистина *не* е голямо желание. Това е животът ми, това е, с което съм свикнала. Това е истинското ми място, мястото, което заслужавам. Имам нужда от него сега. Имам нужда от святост — и живот, в който мога да бъда спокойна. Святост и удобство.

Морах поклати глава, усмихвайки се на себе си.

— Това е рядко съчетание — каза тя меко. — Святост и удобство. Мислех си, че в повечето случаи пътищата към светостта са каменисти.

Алис сви рамене раздразнено.

— Откъде би могла знаеш? — запита тя. — Нима някога си следвала друг път, освен този на собствения си избор?

Морах кимна.

— Но следвам *един* път — напомни тя на Алис. — И с право ме наричат „мъдра жена“ Това ти казва руната на Единението. Избери един път и го следвай неотклонно.

Алис кимна.

— А последната?

Морах я преобърна, погледна двете страни и за миг се взря внимателно в тях.

— Един. Смърт — каза тя небрежно и пхна костите обратно в торбичката.

— Смърт! — възкликна Алис. — За кого?

— За мен — каза Морах с равен тон. — За стария лорд Хю, за младия лорд Хюго, за теб. Да не би да си мислеше, че ще живееш вечно?

— Не... — Алис се запъна. — Но... скоро ли имаш предвид?

— Винаги е твърде скоро — отвърна Морах с внезапно раздражение. — Ще имаш своите дни на страст, на избори, които да направиш, преди да стигнеш до нея. Но винаги е прекалено скоро.

Алис нетърпеливо чакаше още нещо, но Морах пиеше жадно чая си и не поглеждаше към нея. Алис извади кесийката с медни монети от джоба си и я сложи в скута на Морах. Морах я блъсна на пода.

— Няма повече — каза тя троснато.

— Тогава говори с мен — каза Алис. За миг бледото ѝ лице потръпна и тя отново приличаше на дете. — Говори с мен, Морах. На онова място съм като затворничка. Всички, освен стария лорд са мои врагове.

Морах кимна.

— Ще избягаш ли? — попита тя без особен интерес. — Ще избягаш ли отново?

— Сега имам коня — каза Алис: гласът ѝ се оживи, когато я осени идеята. — Имам коня, и ако имах пари... — Босият мръсен крак на Морах веднага се протегна и затисна кесията, която беше съборила на пода. — *Трябва* да има някои орден от монахини, в който биха ме приели — каза Алис. — *Трябва* да си чула за някое място, Морах!

Морах поклати глава.

— Не съм чувала за нищо друго, освен за реквизиторите и за глобите, и оплакванията срещу абатствата и манастирите, отнесени чак до краля — каза тя. — Твоето старо абатство е оплячкосано докрай — пейките от църквата, плочите от покрива, дори някои от самите камъни са съборени и откарани, за да зидат от тях стени или да ги поставят като издигнати стъпала за възсядане на коне. Първо от пратениците на лорд Хю от замъка, а сега, по негова заповед — от селяните. Доколкото чувам, същото е на север, и на юг. В Шотландия сигурно са се спасили от преследванията на краля, би могла да опиташ там. Но ще загинеш още преди да стигнеш границата.

Алис кимна. Протегна ръка за чашата, Морах я напълни отново и ѝ я подаде.

— Не си избрала най-подходящия момент — каза тя. — На хората им втръсна от богатството на абатствата, свещениците, монасите и монахините. Омръзна им тяхната алчност. Те искат нови хора да владеят земите им, или изобщо да нямат господари. Избрала си погрешното време да станеш монахиня.

— Избрах погрешното време да се родя — каза Алис горчиво. — Аз съм жена, която не се вписва добре в своето време.

Морах се ухили мрачно.

— Аз също — каза тя. — И още много други. Грешката ми беше, че се сдобих с повече, отколкото можех да опазя. Моят грях беше печалбата. Затова си послужиха с мъжкия закон и мъжката власт срещу мен. Съдът на мъжете, законът на мъжете; скрих се в старата сила, в старите умения, в женската сила.

Тя погледна Алис без съчувствие.

— Твоята грешка е, че все не можеше да си кротуваш — каза тя. — Можеше да живееш тук с мен, без да се страхуваш от нищо, освен от ловеца на вещици, но ти пожела Том и фермата му, и нивите му. После, когато видя нещо по-добро, побягна към него. Мислеха, че Том ще умре от мъка по теб, той ме помоли да ти заповядам да се върнеш у дома. Изсмях му се в лицето. Знаех, че никога няма да дойдеш. Беше видяла нещо по-добро. Искаше го. Знаех, че никога няма да се върнеш по своя собствена свободна воля. Щеше да останеш завинаги, нали?

Алис кимна.

— Обичах майка Хилдебранд, игуменката — каза тя. — Ползвах се с благоволението ѝ. И тя ме обичаше като своя дъщеря. Знам, че беше така. Тя ме научи да чета и да пиша, научи ме на латински. Обучаваше ме особено старателно и имаше големи планове за мен. Работех в помещението за приготвяне на отвари с билките, работех и в лечебницата и учех в библиотеката. Никога не се налагаше да върша тежка и мръсна работа. Бях любимката на всички, миех се всеки ден и спях в много меко легло. — Тя хвърли поглед към Морах. — Тогава имах всичко — каза. — Любовта на майка, най-истинската, най-чистата любов, която съществува, утеха и святост.

— Няма повече да намериш това в Англия — каза Морах — О, кралят няма да живее вечно, а може и да склочи набързо някаква

сделка с папата. Неговите наследници може да възстановят Църквата. Но английските монахини никога няма да те приемат обратно.

— Може да не узнаят, че съм избягала... — поде Алис.

Морах поклати категорично глава.

— Ще се досетят — каза тя. — Ти единствена си се измъкнала жива от сградата онази нощ. Останалите са изгорели в съня си.

Алис затвори очи за миг, усети мириса на дим и видя потрепването на пламъците, оранжеви върху бялата стена на килията ѝ. Отново чу онзи висок, единствен писък, когато тя се промъкна през портата, вдигна полите на расото си и побягна, без да я е грижа за другите, без да я е грижа за игуменката, която я беше обичала като дъщеря, и която спеше спокойно, докато димът тъчеше сивата си мрежа около нея и я държеше здраво, докато пламъците поглъщаха пухения ѝ дюшек, ленената ѝ долна риза, а после — умореното ѝ старо тяло.

— Единствената от общо трийсет — каза Морах със скрита гордост. — Единствената — най-страхливата, най-бързоногата, най-бързо превърналата се в изменница.

Алис сведе глава.

— Недей, Морах — каза тя тихо.

Морах премлясна с устни, отпивайки глътка чай от лайка.

— Е, какво ще правиш? — попита тя.

Алис предизвикателно вдигна поглед.

— Няма да бъда победена — каза тя. — Няма да падна до положението на поредната мръсна стара вещица от покрайнините на тресавището. Няма да бъда камериерка или писар. Искам да се храня добре и да спя добре, и да нося дрехи от хубав плат, да яздя, та краката ми да остават сухи, и няма да бъда принудена да водя живот на обикновена жена. Не искам да бъда омъжена за някой глупак, за да пропилявам живота си в работа всеки ден и да рискувам живота си всяка година, раждайки му деца. Ще се върна в някой манастир, където ми е мястото, по един или друг начин. Старият лорд няма да наруши обещанието си към мен — ще ме изпрати във Франция. Ако успея да се спася от задевките на младия лорд Хюго и злобата на жена му, и ако успея да опазя девствеността си на това място, където похотта е обзела мислите на всички — мога да се върна.

Морах кимна.

— Имаш нужда от доста късмет и доста сила, за да постигнеш това — каза тя замислено. — Сещам се само за един начин — тя направи пауза.

Алис се приведе напред.

— Кажи ми — нареди тя.

— Договор — каза Морах простишно. — Договор със самия дявол. Накарай го да те опази от младия лорд, да му внуши да насочи погледа си другаде. Знам достатъчно за черните изкуства, за да ти дам напътствия. Можем да призовем мрачния повелител, той със сигурност ще дойде заради теб — за такава свята малка душа като твоята. Можеш да си осигуриш завинаги желаните удобства. Това е пътят ти към спокойствието, реда и безопасността. Обречеш ли се на дявола, никога вече няма да бъдеш обикновена жена.

За миг Алис се поколеба, сякаш се изкушаваше да се обърне внезапно към ада, но после отпусна лице в ръцете си и изстена измъчено.

— Не *искам* да го правя — изплака тя, сякаш отново беше малко момиче. — Не искам, Морах! Искam някакъв среден път. Искam малко богатство и малко свобода! Искam да бъда отново в манастира с майка Хилдебранд. Страхувам се от дявола! Страхувам се от ловеца на вещици! Страхувам се от младия лорд и студената му като лед съпруга! Искam да бъда някъде на безопасно място! Твърде млада съм за тези мрачни избори! Не съм достатъчно възрастна, за да се опазя сама! Искam майка Хилдебранд! Искam майка си!

Тя избухна в буен плач, със заровено в ръцете й лице, накланяйки се леко към Морах, сякаш безмълвно молеше за прегръдка. Морах склучи ръце и опря брадичка върху тях, втречена в огъня, докато чакаше Алис да се успокои. Ни най-малко не се беше трогнала от скръбта.

— Не съществува безопасност нито за теб, нито за мен — каза тя спокойно, когато Алис се поуспокои. — Ние сме жени, които не приемат реда, налаган от мъжете. Няма безопасност за такива като нас. Нито сега, нито когато и да било.

Риданията на Алис отслабнаха, сблъскали се с непоклатимото като скала, мрачно безразличие на Морах. Тя млъкна и започна да търка лице с ръкава на фината си вълнена рокля. Едно парче дърво в огнището се прекърши и се разгоря с жълт пламък.

— Тогава ще се върна в замъка и ще рискувам — каза Алис, примирена.

Морах кимна.

— Навремето Светата Дева ме избра — каза Алис с много нисък глас — сякаш споделяше свещена тайна. Изпрати ми знак. Макар да прегреших дълбоко, надявам се и вярвам, че тя ще ме упъти как да се върна при нея. Ще приеме покаянието ми и ще ми даде опрощение. Не може да ме е избрала, за да ме види как пропадам.

Морах повдигна вежда, заинтригувана.

— Зависи каква богиня е — каза тя разсъдливо. — Има някои, които биха те избрали единствено за да видят провала ти. Именно това им доставя радост.

— О! — Алис сви нетърпеливо рамене. — Ти си езичница и еретичка, Морах! Губя си времето, като говоря с теб.

Морах се ухили, без да се разкайва.

— Тогава не говори с мен — каза тя спокойно. — Твоята Повелителка те е избрала. Значи тя ще те опази, за да играеш нейната игра, каквато и да е тя. Уповавай се на нея, мое благочестиво агънце! Какво търсиш тук тогава, защо искаш да ти гадая по руните и се молиш за бъдещето?

Алис приведе рамене и склочи ръце.

— Младият лорд представлява опасност за мен — каза тя. — Той може да ме отнеме от нашата Повелителка. И тогава ще бъда изгубена.

— Нима Тя не би го ослепила, за да те спаси? — запита Морах саркастично. — Няма да протегне святата си десница, за да му попречи да те опипва?

Алис я погледна навъсено.

— Трябва да намеря начин да се защита. Той иска да ме има за свое забавление — каза тя. — Заповяда ми да отида в стаята му довечера. Ако ме насили, никога няма да мога да се върна при монахините. Той ще ме използва и ще ме захвърли, а жена му ще ме изпъди. Ще имам истински късмет, ако изобщо успея да се измъкна от помещението на стражите, след като разберат, че младият лорд е приключил с мен.

Морах се изсмя.

— Тогава по-добре си дръж краката кръстосани и не забравяй латинския — каза тя — Моли се на твоята Повелителка, и вярвай на

стария лорд. — Тя помълча — Ако си готова да паднеш дотам, че да ги вземеш, моя светице, знам някои билки, които ще те направят по-малко привлекателна за него.

Алис вдигна поглед.

— Не мога да убивам страстта му — предупреди тя. — Старият лорд забрани това и ще ме държи под око. Не мога да давам на Хюго нищо, което да намали похотта му.

Морах се надигна от пода и отиде до китките с билки, които се полюшваха, провиснали от гредите на тавана.

— Ти си тази, която ще пие това — каза. — Пригответе отвара от него, всяка сутрин, и я пий, докато изстива. Тя убива желанието на мъжа към жената, която я пие.

Алис кимна.

— А какво се използва, за да се притъпи желанието на някоя жена? — попита тя небрежно.

Морах се обърна, тъмното ѝ лице под буйната сива коса светна дяволито.

— Женското желание? — каза тя. — Но, моя малка монахиньо, моя скъпоценна девица коя е тази страстна жена? Говорехме за младия лорд и как той се стреми да отнеме святата ти девственост!

— Стига — каза нацупено Алис. — Питам за една от жените в замъка.

Морах се изкиска.

— Ще трябва да се срещна с нея — каза тя лукаво. — Тази жена млада ли е или стара. Познала ли е мъж, или е девица? Копнее за неговата любов, за предаността му — или просто е разгорещена и ѝ се иска тялото му да я притисне, и копнее за неговата влага в себе си и да почувства как ръцете му обхождат тялото ѝ?

Алис се изчерви като роза.

— Не знам — каза тя мрачно. — Ако ме попита отново, ще ти я доведе.

Морах кимна, с развеселено искрящи очи.

— Направи го, хубава Алис — каза. — Непременно ми я доведи.

Алис пхна китката билки в джоба си.

— Нещо друго? — попита тя. — За да угася пламенността на Хюго? Нещо друго, което трябва да направя?

Морах поклати глава.

— Нямам други билки, но можеш да ми донесеш малко восък за свещи, когато дойдеш другия път, и ще направя изображения на всички тях — предложи тя. — Ние с теб ще превърнем всички тях в кукли, които да изпълняват волята ни.

Очите на Алис се разшириха.

— Това не може да се направи! — възкликна тя.

Морах се усмихна зловещо и кимна.

— Никога не съм го правила преди — каза тя. — Това е дълбока магия, много дълбока. Но старата жена, която беше тук преди мен, ме научи на думите. Тази магия никога не се проваля, само че...

— Само че какво? — попита Алис. Потръпна, сякаш внезапно ѝ стана студено. — Само че какво? — попита тя.

— Понякога те разбират погрешно.

Алис се приближи малко.

— Какво? — попита тя. — Кой разбира погрешно?

Морах се усмихна.

— Вземаш фигурките и ги обвързваш със силна магия. Разбираш ли?

Алис кимна, с бледо лице.

— Нарещдаш им да изпълняват волята ти. Заповядваш им да направят каквото желаеш.

Алис кимна отново.

— Понякога те не разбират правилно — каза Морах, с много нисък глас. — Чувала съм за една жена, която наредила на любимия си да се съживи отново. Той бил умрял от чума, и на нея ѝ било непоносимо да го изгуби. Направила восъчната кукла, докато той лежал студен и покрит с петна, в съседната стая, целият в отоци. Когато накарала куклата да върви, той също тръгнал, точно както тя заповядала.

Алис преглътна, за да раздвижи стегнатото си гърло.

— Значи бил по-добре?

Морах се изкикоти — нисък смях, от който я побиха ледени тръпки.

— Не — каза тя. — Бил мъртъв и студен, цял във възпалени рани, с безизразни очи, със сини устни. Но вървял зад нея, както била наредила; вървял зад нея, където и да отидела.

— Призрак? — попита Алис.

Морах сви рамене.

— Кой знае?

Алис поклати глава.

— Това е противно и нечестиво — възкликна тя. — Това са черни изкуства, Морах! Нечестиви като твоя договор с дявола. Казах ти преди, че няма да се докосна до магията. Изкушаваш ме и не ми носиш нищо добро!

— Почакай, докато изпаднеш в нужда — каза Морах с унищожителен тон. — Почакай да изгладнееш. Почакай, докато изпаднеш в отчаяние. А после ми донеси восъка. Когато изпаднеш в отчаяние — а това ще ти се случи, ангелче мое — ще се възползваш с радост от моите сили.

Алис не каза нищо.

— Гладна съм — каза Морах рязко. — Донеси ми храната, и да ядем. Имам достатъчно дърва само за още един час; на сутринта можеш да събереш още.

Алис я погледна с омраза.

— Ръцете ми започват да стават по-меки — каза тя. — А ноктите ми са чисти и отново растат. Можеш сама да си донесеш дърва, Морах. Донесох ти храна и пари, това трябва да е достатъчно.

Морах се засмя — рязък, остър звук.

— Значи малката девица има и нокти, така ли? — рече злорадо тя. — Тогава ще ти кажа — имам си цяла хубава купчина с дърва зад къщата. Сега донеси храната.

ГЛАВА 6

През ноември, докато дните ставаха по-мрачни и студени, работата на Алис като писар на стария лорд се увеличаваше. Той отслабваше и се уморяваше бързо. Пристигна ли пратеник с писма на английски или латински, викаше Алис да му ги чете: беше твърде изтощен, за да ги разгадава сам. Когато младият лорд Хюго идваше да му съобщава за присъдите, издадени в околността за споровете за граници на имоти, или новини от по-широкия свят, от Съвета на Севера или чак от Лондон, той държеше Алис да бъде край него. Понякога тя записваше думите на младия лорд, понякога само стоеше зад стола на стария и слушаше. После, щом Хюго си тръгнаше, развял вихрено тъмночервеното си наметало, намигвайки дяволито на Алис, старият лорд молеше Алис да му повтори онова, което беше съобщил Хюго.

— Така мънка! — възкликваше той.

Алис вече си беше изяснила причините за напрежението между стария и младия лорд. Младият лорд беше бъдещият наследник: войниците бяха негови, а също и слугите в замъка. Той искаше да направи семейството си по-изтъкнато и влиятелно във външния свят. Искаше да отиде в Лондон и да опита да си спечели място в кралския двор. Кралят беше надут самохвалко и глупак — готов да приеме с отворени обятия всеки, който бе склонен да го съветва и да го забавлява. Младият лорд искаше място в кръга на великите. Беше приел с готовност новата религия. Отец Стивън, също амбициозен млад човек, беше негов приятел. Хюго все говореше как ще построи нова къща, ще напусне замъка, който бе дом на рода му още откакто първият Хюго бе пристигнал тук с норманските завоеватели, беше приел титлата на лорд като свое васално право и беше построил замъка, откъдето властваше над околните земи. Хюго искаше да търгува, искаше да дава парични заеми с лихва. Искаше да плаща надници в брой, да прогони селяните от невзрачните им малки имоти и да увеличи още повече овчите стада по големите, безкрайни пасища.

Искаше да добива въглища в мините, искаше да кове желязо. Искаше свое място под слънцето. Искаше да поема рискове.

Старият лорд Хю бе против идеите му. Родът бе владял замъка поколения наред. Бяха построили единичната кръгла кула, заобиколена от стена и крепостен ров. Малко по малко бяха спечелили или купили още земя. Малко по малко бяха направили замъка по-голям, добавяйки втората кръгла кула за войниците, а после — залата с галерията над нея, добавяйки външната стена и външния крепостен ров, за да оградят фермата, втори кладенец, конюшни и голямата постройка около портата за войниците. Тихомълком, почти потайно, бяха уреждали бракове и кроили заговори, наследявали и дори нахлували като нашественици, за да разширяват владенията на лорда, докато границите на владенията им се простряха през Пенините на изток, и на запад почти до морето. Пазеха властта си, като не се набиваха на очи — държаха се на разстояние от завистта и борбите около трона.

Лорд Хю беше ходил в Лондон само половин дузина пъти през живота си: владееше до съвършенство умението да си намира оправдания, без да нарушава верността си към короната. Беше отишъл на коронацията на кралица Ан, защото тогава бе по-безопасно да те видят, че си там и поддържаш промяната, отколкото да отсъстваш; облечен в скромни дрехи, стараещ се да не се набива на очи — самото олицетворение на провинциален лорд, верен на короната. Гласуваше по договаряне, даваше подкупи и водеше преговори писмено. Когато го викаха в двора, отказваше, позовавайки се на лошо здраве, обезпокоителни размирици в земите си или, напоследък — на старост; и веднага изпращаше на краля щедър подарък, за да не изгуби изменчивото кралско благоволение. От сродниците си в двора знаеше кои са бъдещите фаворити и кои бе вероятно да изгубят кралското благоволение. Имаше шпиони сред кралските служители, които му съобщаваха нужните новини. Из цялата страна имаше хора, които му дължаха пари и услуги. Стотици бяха онези, които го наричаха свой сродник, разчитаха на него за благоволение и закрила и му заплащаха с информация. Той се разполагаше като лукав паяк в средата на мрежа, изтъкана от предпазливост и страх. Той беше представител на властта на краля в дивите земи на севера, и имаше своето място в големия Съвет на Севера, но никога не го заемаше повече от веднъж годишно. Никога не парадираше твърде явно с богатството или влиянието на

фамилията, понеже се боеше от завистливите очи на южняците. Следваше традициите на баща си и дядо си. Те живееха в своите земи, кръстосваха ги на кон по цели дни, но никога не напускаха границите на владенията си. Засадаха в собствените си съдилища. Раздаваха правосъдие така, както бе угодно за самите тях. Разгласяваха кралските закони и прилагаха онези от тях, които им бяха изгодни. Справяха се отлично с ролята си на тирани в сянка.

Най-големите им врагове бяха епископите — принцовете на църквата — и манастирите, а сега епископите трябваше да се борят за богатствата си, а можеше да се наложи да се борят и за живота си. Старият лорд виждаше как постепенно настъпват добрите времена за сина му, за неродения, все още незаченат наследник на сина му, и за неговия син след това. Внукът на Хюго щеше да е по-богат със земя от всеки лорд в Англия, щеше да има на разположение повече хора от повечето благородници. Можеше да се възползва от голямото си влияние и в делата си с Шотландия, и в делата си с Англия. Щеше да притежава собствено малко кралство. Кой можеше да предположи до какви висини би могло да се издигне семейството, ако чакаха и използваша предпазливостта и благоразумието си, както бяха правили винаги?

Но младият лорд Хюго не искаше да чака шанса да се сдобие с големите манастирски владения след може би пет или десет години. Не искаше да чака овцете да бъдат остригани, наемите за арендаторите да бъдат постепенно увеличавани, да чака внасянето на годишните ренти. Искаше богатство и власт веднага. Имаше приятели, които притежаваха товарни коли, един, който имаше флотилия от баржи, друг, който добиваше въглища и желязна руда, трети, който му говореше за кораби, кръстосващи океана и за съкровища, които можеха да се придобият от страни извън Европа, отвъд границите на познатия свят. Говореше за търговия, за даване на парични заеми с нови, доходни лихви. Никога не показваше нетърпението си пред баща си и Алис се боеше още повече от тази негова странна, неприсъща дискретност.

— Той иска да отиде в Лондон — предупреди тя стария лорд.

— Знам — каза той. — Възпирам го, но той няма да търпи това вечно.

Алис кимна.

— Чула ли си нещо повече? — попита старият лорд. — Някакви кроежи, някакви планове? Мислиш ли, че нетърпението му става толкова силно, че би ме отровил или затворил под ключ?

Ноздрите на Алис се разшириха, сякаш можеше да долови мириса на опасността във въпроса.

— Не съм чула нищо — каза тя. — Само казвах, че младият лорд няма търпение да си проправи път в света. Не го обвинявам в нищо.

Старият лорд цъкна нетърпеливо с език.

— За мен е важно да не се боиш да го обвиниш, Алис. Ти си в покоите на снаха ми, чуваш клюките на жените. Катрин знае много добре, че ако не зачене дете, преди да е изтекла годината, ще намеря начин да се отърва от нея. Най-доброто за нея ще бъде да се отърве от мен, преди аз да предприема някакъв ход. Хюго е полудял от желание да се добере до двора и до Лондон, а аз му препречвам пътя на юг. Подслушвай заради мен, Алис. Наблюдавай заради мен. Ти ходиш навсякъде, можеш да чуваш и да виждаш всичко. Дори не е необходимо да обвиняваш Хюго или Катрин. Просто трябва да ми съобщаваш подозренията си — и най-слабите си подозрения.

— Нямам никакви подозрения — каза Алис твърдо. — Лейди Катрин говори за вашата смърт като за някакво събитие в бъдещето, нищо повече. Никога не съм я чувала да признава, че се бои от развод или анулиране на брака. А лорд Хюго идва в покоите ѝ съвсем рядко, и аз никога не се виждам с него извън вашата стая.

Той помълча.

— Не се виждаш с Хюго извън моята стая? — поиска да се увери после.

Алис поклати глава.

— Той не те причаква?

— Не — отвърна Алис.

Беше вярно. Или отварата на Морах бе действала, или старият лорд бе дал ясно да се разбере какви са желанията му. Когато Алис се върна в замъка от колибата на Морах, Хюго ѝ беше намигнал без капчица разкаяние, но никога повече не ѝ бе казвал да отиде в стаята му. След това тя гледаше да не се изпречва на пътя на младия лорд, доколкото ѝ беше възможно, и гледаше в земята, когато трябваше да мине покрай него. Но една студена сутрин, в помещението за стражите

под личните покои на стария лорд, тя тъкмо слизаше по малкото стълбище, когато видя Хюго, който чакаше да се качи.

— Вечно бързаш, Алис — каза Хюго дружелюбно. Хвана я здраво за ръкава. — Как е баща ми днес?

— Той е добре, милорд — каза Алис. Не откъсваше очи от каменните плочи между ботушите му за езда — Спа добре, кашлицата му отслабна.

— Кашлицата му е от това влажно време — каза Хюго. — Можеш да почувстваш как мъглата се задава откъм реката, нали, Алис? Не те ли смразява до кости?

Алис хвърли бърз поглед нагоре към него. Смуглото му лице беше наведено към нея, много близо, сякаш очакваше да му прошепне отговора си.

— Не се оплаквам, милорд — каза тя. — А пролетта ще дойде скоро.

— О, чак след месеци — каза Хюго — Тепърва ни чакат дълги дни на тъмнина и студ. — Той прошепна думите „тъмнина и студ“ сякаш с тях я подканваше към осветената от огъня топлина на стаята си.

— Не чувствам студа — каза тя въздържано.

— Неприязън ли изпитваш към мен, Алис? — попита Хюго рязко. Пусна ръкава ѝ и обгърна с длани лицето ѝ, повдигайки го към себе си. — Казаха си на баща ми, че съм те поканил, и че ти не си имала желание. Неприятен ли съм ти, Алис?

Алис стоеше неподвижно и гледаше неотклонно сребристите белоти на яката му, падаща на гънки, сякаш тя можеше да охлади вълнението ѝ.

— Не, милорд — каза тя любезно. — Разбира се, че не.

— Но така и не дойде в стаята ми — отбеляза той. — И си разправяла разни истории на баща ми. Затова той ми каза да не ти посягам. Знаеше ли това?

Той държеше нежно лицето на Алис. Тя хвърли крадешком бърз поглед към очите му: той ѝ се усмихваше.

— Не знаех това.

— Значи ме харесваш? — запита той. Едва сдържаше смеха си от абсурдността на разговора. Алис чувства как и в нея с бълбукане се надига смях.

— Не ми подобава да ви харесвам или да не ви харесвам, милорд — каза Алис сдържано. Под пръстите му, по бузите ѝ лазеха тръпки.

Хюго спря да се смее, задържа неподвижно лицето ѝ с една ръка, и с връхчето на пръста си внимателно очерта линия от външния край на окото ѝ, надолу по скулата до ъгълчето на устната ѝ. Алис застина, неподвижна под ласката му. Той се наведе малко по-близо. Алис затвори очи, за да не вижда приближаващото се, усмихнато, решително лице на Хюго. Той се поколеба на сантиметър, после на милиметри от устните ѝ.

— Но аз те харесвам, Алис — каза той меко. — А баща ми няма да живее вечно. И мисля, че ще почувстваш студа, ако се върнеш отново в земите край Боус.

Алис мълчеше. Усещаше топлината на дъха му по лицето си. Устните му бяха много близо до нейните. Не можеше да се отдръпне от целувката му, можеше само да чака, безпомощна, с обърнато нагоре лице, с бавно, сънено затварящи се очи. После ръцете му се откъснаха от лицето ѝ и той се отдръпна. Алис отвори рязко очи и се взря в него изненадано.

— Когато сама пожелаеш, Алис — каза той мило, обърна се рязко, излезе бързо от стаята и изтича по витите стълби на кулата до стаята на баща си.

Никой не ги беше видял, никой не ги беше чул. Но лейди Катрин знаеше.

Когато повикаха Алис в стаята на жените, за да шие, лейди Катрин я настани на едно столче близо до себе си, където можеше да наблюдава лицето на Алис, докато другите говореха.

— Много си мълчалива — каза тя на Алис.

Алис вдигна поглед нагоре с любезната си, почтителна усмивка.

— Слушах, милейди — каза тя.

— Никога не говориш за собствените си роднини — каза лейди Катрин — Имаш ли други близки, освен лудата старица в пустошта?

— Не — каза Алис. — Освен онези в Пенрит — поправи се тя.

Лейди Катрин кимна.

— И нямаш любим? Нито годеник? — попита тя небрежно. Другите жени мълчаха, заслушани в разпита.

Алис само се усмихна, но направи леко движение с рамене и с глава, за да покаже съжалението си.

— Не — каза тя. — Не и сега. Някога имах любим — тя хвърли поглед към мистрес Алингам. — Вие сигурно го познавате, мистрес Алингам. Том от фермата с овцете. Но нямах зестра и заминах за Пенрит, а той се ожени за друго момиче.

— Може би трябва да ти дадем зестра и да те изпратим да се омъжиш! — възкликна ведро лейди Катрин. — Животът е скучен за теб тук, където не те вижда никой мъж и никога не се случва нищо. На нас ни е добре — всички сме омъжени, или вдовици, или сгодени — но едно момиче като теб би трябвало да се омъжи и да ражда деца.

Алис усети как капанът се разтваря пред нея.

— Много сте любезна, милейди — каза тя колебливо.

— Значи въпросът е уреден! — каза бодро лейди Катрин. Гласът ѝ стържеше като диамант по стъкло. — Ще помоля негова светлост лорд Хюго да потърси сред войниците добър мъж за теб, и лично ще ти дам зестра.

— Не мога да се омъжа — каза Алис внезапно. — Ако се омъжа, не мога да запазя уменията си.

— Как така? — попита лейди Катрин, като отвори сивите си очи много широко. — За да си лечителка, не е нужно да си девица, освен ако не се занимаваш с магия, нали?

— Не си служа с магия — каза Алис бързо. — Аз съм просто билкарка. Но не бих могла да си върша работата, ако принадлежа на някой мъж. Тя поглъща много време и е уморителна. Моята сродница живее сама.

— Но тя е вдовица — прекъсна я мистрес Алингам, и беше възнаградена с бърза, лека усмивка от лейди Катрин.

— Значи *можеш* да се омъжиш и въпреки това да запазиш уменията си — заяви тържествуващо лейди Катрин. — Ти си стеснителна, Алис, това е всичко. Но ти обещавам, че ще ти намерим чудесен млад съпруг, който ще бъде внимателен и ще се грижи за теб.

Илайза Херинг и Марджъри се закискаха, прикрили устата си с ръце. Рут, която повече от тях се боеше от лейди Катрин, остана безмълвна и започна да шие по-бързо, навеждайки се ниско над ръкоделието си.

— Нима не си ми благодарна? — попита лейди Катрин: гласът ѝ беше ясен, а под него — като подземна река — се долавяше

неподправена заплаха. — Нима не си ми благодарна, задето предлагам да ти дам зестра? И да те омъжа за добър мъж?

— Да, наистина съм благодарна — каза Алис с ясната си, искрена усмивка. — Наистина ви благодаря много, милейди.

Лейди Катрин насочи разговора към клюките от Лондон. Беше получила писмо от един свой далечен роднина на юг, в което се говореше за краля и нарастващата му студенина към младата Ан Болейн, новата кралица, макар тя отново да беше бременна. Алис, която винеше краля и блудницата, неговата мнима кралица, за всичките си беди, се усмихваше безизразно, докато слушаше, и се надяваше, че лейди Катрин просто се е забавлявала, измъчвайки я с обещания за женитба.

— А новата кралица беше просто една камериерка в спалнята на старата кралица, когато завъртя главата на краля — каза нетактично Илайза Херинг: — Само си помислете! Един ден служиш на някоя кралица, а на другия самата ти си кралица!

— А тази, на която е хвърлил око сега, лейди Джейн Сиймор, е служила и на двете! — каза Марджъри. — Служила е на старата кралица — мнимата имам предвид — а сега на кралица Ан.

— Хубаво е да имаш такава служба в двора — придворна дама — каза Илайза. — Помислете си докъде можеш да се издигнеш!

Лейди Катрин кимна, но лицето ѝ беше безизразно. Погледна Алис, сякаш за да я предупреди. Алис сведе глава и продължи да шие.

— Това са лондонски нрави — каза Катрин с прикрита заплаха. — Пък и това, което е правилно и уместно за краля, невинаги е препоръчително за неговите поданици.

— Разбира се, че не! — възкликна Марджъри, смутена. — Освен това, ако кралица Ан роди син, той ще я задържи! Никой крал не би напуснал съпруга, която го е дарила със син! Само безплодните съпруги получават такова отношение!

Лицето на Катрин побеля от гняв.

— Искам да кажа... — запъна се Марджъри.

— Бракът на краля беше анулиран, защото Катерина Арагонска е била съпруга на брат му — каза Катрин ледено. — Това беше единственото основание за анулиране на брака, а всички вие сте положили клетва за вярност, признаваща законната наследница на краля и валидността на брака му с кралица Ан.

Жените кимнаха, без да вдигат глави.

— Всякакви приказки за развод по прищявка на краля са държавна измяна — заяви Катрин твърдо. — Развод не може да има. Първият брак на краля беше недействителен и противоречащ на Божия закон. Не може да става дума за сравнение.

— С какво? — попита Илайза хапливо.

Сивите очи на Катрин се впиха в нея предизвикателно, докато тя се принуди да отмести поглед.

— Не може да има сравнение между заеманите от вас служби и службата на придворните дами — каза тя с язвителна яснота. — Никоя от вас не е достатъчно високопоставена да носи алено, без значение какви взети назаем дрехи използва Алис. Надявам се, че никоя от вас няма да пожелае да преобърне естествения ред, установения от Бога порядък. Освен ако Алис се надява да се види в пурпур? Омъжена за някой лорд?

Жените се засмяха в хор, покорно и притеснено.

— Чия е била тази рокля, Алис? — попита Катрин злобно.

— Казаха ми, че принадлежала на жена на име Мег — каза Алис тихо, след като се покашля, за да прочисти гърлото си.

— А знаеш ли коя е била тя, Алис? — попита Катрин.

Алис вдигна глава от ръкоделието си.

— Държанка на лорд Хю — каза тя тихо.

Катрин кимна.

— Мисля, че по-скоро бих предпочела да нося кафяво, отколкото да се перча във взети назаем цветни дрехи — каза тя. — Бих предпочела да нося кафяво като почтена жена, отколкото роклята на блудница, умряла от шарка.

Алис стисна зъби.

— Лорд Хю ми нареди да нося тази рокля, нямам друга — Тя стрелна с поглед лейди Катрин. — Надявам се, че не предизвиквам недоволството ви, милейди. Не смея да покажа неподчинение към лорд Хю.

Катрин кимна.

— Много добре — каза тя. — Много добре. Но най-добре е да вземеш назаем само роклята, Алис, а не и обноските на предишната притежателка.

Алис срещна суровия, изпълнен с подозрение поглед на Катрин.

— Аз съм девица — каза тя. — Не блудница. И такава ще си остана.

След това започна да избягва още по-внимателно местата, където можеше да срещне младия лорд. Когато той идваше в стаята на баща си, тя седеше в някой ъгъл, в сенките. Свали вишневата рокля, която старият лорд ѝ бе дал, и попита дали може да вземе нова от сандъка. Избра тъмносиня, толкова тъмна, че изглеждаше почти черна, и я носеше с черен корсаж, пристегнат така, че я правеше плоска като дъска. Роклята беше твърде голяма за нея и стигаше високо под брадичката ѝ, скривайки издутината на здраво притиснатите ѝ гърди. Затършува в сандъка и намери старомодна островърха шапчица в стила, който си беше отишъл заедно със старата кралица, мнимата кралица Катерина. Алис прибра растящата си къдрава коса под черна шапка, закрепена здраво с игли. После сложи върху нея триъгълната шапчица. Беше по-тежка от пребрадката на монахините и държеше потопло, когато косата ѝ беше прибрана вътре, но за миг напомни на Алис за успокояващия натиск на пребрадката, която беше носила толкова дълго и за допира на връзките ѝ около лицето.

— Приличаш на монахиня — каза старият лорд. Когато видя бързия, предпазлив поглед, който тя му отправи, каза: — Не, момиче, в пълна безопасност си. Приличаш на жена, която се опитва да бъде невидима. От кого се криеш, Алис? От лейди Катрин? От Хюго?

— Другата рокля беше мръсна — каза Алис с равен тон. — Изпратих я да я изперат. Освен това е време да сложа шапчица.

Лорд Хю повдигна побелелите си вежди.

— Можеш да си избираш от онзи сандък с дрехи — каза той. — Кажи на Дейвид да ти покаже и другия сандък. Докато си тук, имаш право да ги носиш, както и всяка друга жена в замъка. Но когато си тръгнеш, трябва да останат тук.

— Благодаря ви — каза Алис тихо. — Не е ли нередно да нося алено, милорд? Мислех, че само съпруга на земевладелец може да носи червено!

Лорд Хю се подсмихна:

— Аз налагам закона по тези земи. Законите са това, което кажа аз. Освен това жените така или иначе са без значение.

Замъкът се готвеше за коледното празненство, и пуйките и гъските се угощаваха, нищо неподозиращи, с допълнителната храна.

Старият лорд бе измъчван от кашлица, която го държеше буден нощем, поради което беше уморен и раздразнителен през деня. Веднъж, когато Алис излезе в утринния мраз да набере пресни билки в малката градина, тя се блъсна в някакъв мъж, дебело увит в наметало, който тъкмо влизаше, и залитна.

Той протегна длан да я задържи, и я хвана за ръката. Щом я докосна, тя разбра, че това беше Хюго.

— Изплаших те — усмивката му проблесна в сянката на качулката му. Въведе я бързо обратно в топлата кухня. Слугите спяха на пода пред огъня и по пейките. Хюго скрита двама-трима с обувтия си в ботуш крак и те сънено се отместиха. Той придърпа две столчета и бутна Алис да седне до проблясващата жаравя.

— Премръзнала си — каза той. Възвзе ръката ѝ. Около ноктите пръстите ѝ бяха посинели от студ.

— Берях билки, по които имаше лед — каза Алис. — Кашлицата на баща ви се е влошила малко.

Хюго възвзе студените ѝ ръце и ги сложи между топлите си длани. Когато чувствителността започна да се възвръща във вкочанените ѝ пръсти, Алис направи гримаса, отдръпна ръце и ги разтърси. Хюго се засмя тихо и се наведе напред, за да ги улови отново.

— Бях навън цяла нощ — каза той. Гласът му беше нисък; никой буден и бдителен слуга не можеше да ги чуе. — Не искаш ли да узнаеш какво съм правил, Алис?

Алис поклати леко глава и отмести поглед от напрегнатото му лице към огъня.

— Срегнах се с няколко приятели, които мислят като мен — каза той. — Единият от тях е син на земевладелци, заможен, макар и не с благороден произход. Друг е син на търговец. Всички сме млади, всички искаме дял от новия свят, който се заражда. Всички сме възпирани от бащите си.

Алис се раздвижи леко, сякаш искаше да се надигне. Хюго я хвана за наметката и я задържа на столчето.

— Слушай ме — каза той тихо — Виж как ти се доверявам.

Алис извърна лице. Хюго не я пускаше.

— Един от моите приятели се готви да измести баща си, да уреди да го обявят за луд, и да му отнеме земята и богатството. Майка му се е

съгласила да подкрепи искането му, жена му също. Коварен начин да се отнесеш с баща си, нали, Алис?

Алис не каза нищо. Хюго видя, че лицето ѝ беше порозовяло от топлината на огъня, но около тъмносините ѝ очи кожата беше бяла. Разбра, че тя се страхуваше.

— Аз не бих сторил това, Алис, освен ако не съм много силно изкушен — каза той. — Но баща ми ме възпира — нали сама го виждаш, Алис? Ако не беше заповедта му да остана тук, щях да бъда в Лондон. Ако не бяха кроежите му да задържи земите, донесени от Катрин като зестра, щях да съм свободен от нея. Ако не беше стремежът му да се крие, отчаяното му желание за мир и спокойствие, щях да съм в двора и да залагам на карта живота и богатството си, но за огромни придобивки. Нима не разбираш какво нетърпение ме измъчва, Алис?

Устните на Алис бяха здраво стиснати. Хюго държеше двете ѝ ръце. Ако не я беше хванал здраво, тя щеше да запуши с тях ушите си.

— Вашият шанс ще дойде, когато Бог пожелае — каза тя, тъй като той очакваше отговора ѝ. — Трябва да бъдете търпелив, милорд.

Той се надвеси напред, така че лицето му беше много близо до нейното.

— А ако не проявя търпение? — попита той. — Ако не проявя търпение и намеря някой да ми помогне? Ако баща ми е болен и никой не може да го изцели? Ако той умре? Ако тогава напусна съпругата си? Ако се отърва от жена си? Ако се отърва от съпругата си и потърся жена, на която мога да се доверя, която да управлява замъкa вместо мен, когато ме няма? Жена, която може да чете, която може да пише? Жена, която ще се съгласи да бъде моя, заклела се да брани интересите ми, зависима от мен? Жена, която ще бъде моите уши и очи, както ти гледаш и се ослушваш по заръка на баща ми?

Алис не можеше да помръдне. Шепотът му беше хипнотичен, той я подмамваше в някакъв капан, който тя не можеше да предвиди.

— Трябва да бъда свободна — каза тя с нисък глас, изпълнен с копнеж.

— Изкушавам ли те, Алис? — попита той меко. — Изкушават ли те богатството и властта?

Видя как очите ѝ потъмняха леко, сякаш от желание.

— И наладата — продължи той. — Ноци и дълги дни на наладата с мен.

Алис се дръпна рязко назад, сякаш беше плиснал студена вода в лицето ѝ. Тя дръпна ръцете си и ги освободи.

— Трябва да вървя — каза рязко.

Той се надигна едновременно с нея и плъзна ръка около талията ѝ, притискайки я близо до себе си. Устните му се озоваха близо до лицето ѝ. Алис почувства как главата ѝ се накланя назад, как устните ѝ се разтварят.

После той я пусна и отстъпи назад.

Алис залитна леко, изгубила равновесие.

— Върви си сега — каза той. Тъмните му очи светеха дяволито. — Можеш да си вървиш сега, Алис. Но започваш да научаваш кой е господарят ти, нали? Не можеш още дълго да се криеш зад баща ми. Имал съм много момичета, и познавам признаците. Ти вече ме желаш, макар че все още едва го осъзнаваш. Захапала си стръвта като съомга в придошъл пролетен поток. Можеш да плуваш до премала, но най-сетне ще те извадя на сушата. Ще ме сънуваш, Алис, ще копнееш за мен. И накрая ще дойдеш при мен и ще ме умоляваш да те докосна.

Усмихна се на пребледнялото ѝ лице.

— И тогава ще бъда мил с теб — каза той. — И ще те направя напълно моя. След това никога повече няма да бъдеш свободна.

Алис му обърна гръб и се запрепъва към кухненската врата.

— Вече си нагазила много дълбоко — каза той тихо на себе си, когато тя дръпна вратата да я отвори и затича през преддверието към голямата зала. — Нагазила си много дълбоко, моя Алис.

* * *

В продължение на дванайсет ноци Алис лежеше будна, докато чакаше утринната светлина да дойде с обичайната за зимата мудност. В продължение на дванайсет дни тя вършеше като насън работата си за стария лорд, пишейки каквото ѝ нареждаше той, без да вниква в смисъла на думите. Береше билки за него, правеше от тях отвари или ги счукваше в зависимост от силата им. Седеше в стаята на лейди Катрин, кимаше и се усмихваше, когато я караха да говори.

В продължение на дванайсет дни газеше през река от тъмнина и объркване. Никога не беше копняла по-силно за спокойствието и сигурността, които ѝ даваше майка Хилдебранд. Никога не бе усещала по-остро липсата на онези подредени, спокойни дни. В продължение на дванайсет дни Алис сновеше из замъка като призрак, а щом чуеше как някоя врата хлопва с трясък и веселото подсвиркване на Хюго, откриваше, че трепери, сякаш имаше треска.

Един ден тя беше до портата на замъка, когато той се зададе на кон, прибирайки се от лов, изгубил шапката си — отвяна от вятъра в пустошта — със светнало лице. Когато я видя, скочи от седлото и хвърли поводите на един от слугите.

— Убих великолепен дивеч за вечерята ти, Алис! — възкликна той радостно. — Глиган. Ще го изтърбушат, а главата му ще донесат и ще я положат в краката ти! И ще ядеш тлъсто месо и тъмен сос, и ще хрупаш препечената с мед кожа! Моя Алис!

Алис неумело посегна за кошницата си.

— Постя — каза тя задъхано. — Днес е денят на свети Андрей, милорд. Днес не ям месо.

Той се засмя безгрижно, сякаш нищо от това нямаше никакво значение.

— Какви глупости! — възкликна. — Алис, Алис, не се придържай към старите мъртви порядки, които вече не означават нищо за никого! Яж риба, когато ти се иска! Яж месо, когато си гладна! Недей отвърща лице от мен, и недей ми казва, че няма да обядваш с мен, когато цял ден съм препускал, и съм преследвал глиган!

Алис почувства как ръцете ѝ треперят. Стисна кошницата по-здраво.

— Трябва да ме извините — каза тя. — Аз...

Зад тях се разнесе вик, някой подкара една двуколка през тясната порта. Хюго продължи напред, положил ръце от двете страни на главата на Алис. Тя се притисна към стената, и тогава почувства как той нарочно обляга топлото си тяло върху нейното. Корсажът ѝ беше като броня, триъгълната ѝ шапчица — като шлем. Но когато Хюго се притисна към нея, тя почувства през дрехите си топлината на тялото му. Усети свежия мирис на чистата му риза, острия дъх на потта му. Коляното му, притискащо се към краката ѝ, лекото докосване на дебелото подплатено парче плат, което закриваше отвора на панталона

му, до бедрото ѝ — всичко това беше толкова интимно, сякаш бяха голи и сами заедно.

— Не копнееш ли да опиташ, Алис? — попита той: гласът му беше много тих в ухото ѝ. — Не бленуваш ли за вкуса на всички тези забранени хубави неща? Не мога ли да те науча, не мога ли да те науча, Алис, да нарушаваш някои правила? Да нарушиш няколко правила и да вкусиш малко наслада, сега, докато си млада, съблазнителна и пламенна?

И Алис, в сянката на входа, обгърната отвсякъде от топлината на Хюго и с шепота на мъжкото изкушение, звучащ в ухото, вдигна лице към него, затвори очи и позна своето желание.

Леко, като потрепване от пламъка на свещ, той докосна с устни отворената ѝ уста, вдигна глава и погледна замаяното ѝ лице с усмихнатите си тъмни очи.

— Тези нощи спя сам — каза тихо. — Знаеш стаята ми, в кръглата кула, над стаята на баща ми. В която нощ пожелаеш, Алис, остави баща ми, качи се по-високо в кулата, вместо да изтичаш да стоиш при онези глупави жени. Качи се по-високо в кулата, и аз ще ти дам нещо повече от целувка в някой вход, нещо повече от едно вкусане. Повече, отколкото можеш да си мечтаеш.

Алис отвори очи, замъглени от желание.

Хюго ѝ отпрати дяволитата си, безгрижна усмивка.

— Ще дойдеш ли тази нощ? — попита той. — Да запаля ли огън, да стопля ли виното, да те чакам ли?

— Да — каза тя.

Той кимна, сякаш най-после бяха сключили приемлива сделка; после си отиде.

Тази вечер Алис яде от дивия глиган, когато го донесоха на масата на жените. Хюго хвърли поглед зад гърба си и тя видя потайната му усмивка. Тогава разбра, че е загубена. Че нито билките, нито предупреждението на стария лорд към Хюго ще го спрат. И че никаква сила на волята не можеше да спре нея.

— Какво става с теб, Алис? — попита Илайза с грубовата добросърдечност. — Бяла си като платно, от близо две седмици не вечеряш, всяка сутрин си будна преди всички останали, а днес цял ден нищо не чуваш.

— Болна съм — каза Алис рязко. И горчиво.

Илайза се изсмя.

— По-добре се излекувай тогава — каза тя. — Не си голяма знахарка, щом не можеш да излекуваш себе си!

Алис кимна.

— Ще го направя — каза тя, сякаш най-сетне беше стигнала до решение. — Ще се излекувам.

В онази нощ, когато почувства как кожата ѝ гори на лунната светлина, и разбра, че луната ще осветява пътя до стаята на Хюго през двайсетте сребристи прозорчета, и че той ще лежи гол в леглото си, ще я чака и въпреки това няма да е убеден, че тя ще дойде, Алис стана и отиде в галерията на лейди Катрин, където имаше кутия с нови восъчни свещи. Алис взе три, уви ги в парче плат, върза здраво вързоп и запечата връвта. На другата сутрин изпрати вързоп по един от коларите на замъка до колибата на Морах, като му каза, че това е коледен подарък за старицата. Не изпрати съобщение — нямаше нужда.

* * *

В навечерието на коледното празненство една от кухненските прислужници изкачи каменните стъпала до кръглата кула, за да каже на Алис, че на входа за търговците и продавачите чакала някаква старица и питала за нея. Алис направи реверанс на стария лорд и го попита дали ще ѝ позволи да отиде и да се срещне с Морах.

— Да — каза той. Не му достигаше дъх, беше един от лошите му дни. Беше увит в дебело наметало и седеше до пламтящия огън, но въпреки това не можеше да почувства топлина. — Върни се бързо — каза.

Алис придърпа черната си пелерина около тялото и се плъзна като сянка надолу по стълбите. Помещението на стражите беше празно, ако не се броеше един полузадрямал войник. Алис тръгна през голямата зала покрай половин дузина мъже, проснати по пейките, които спяха след изпития на вечеря ейл, през стаичката за слугите, към готварницата.

Огньовете горяха, усещаше се мирис на печено месо и твърде дълго престоял дивеч. Подът беше преметен след обяда, в ъгъла имаше

купчини окървавени дървени стърготини, които чакаха да бъдат изнесени. Готвачите си хапваха добре, след като храната беше поднесена в залата, кухненските слуги бяха изпразнили каните с вино и сега дремеха в ъглите. Само прислужникът от готварницата, гол до кръста, въртеше неспирно монотонно дръжката на шиша, на който се печеше месото за вечеря, и се загледа в Алис, когато тя мина през готварницата, повдигнала поли, за да не се влачат в мръсотията.

Тя излезе през вратата на готварницата и се озова в градината с подправките и зеленчуците. Спретнатите салатени лехи се простираха покрай едната страна на пътеката, билките бяха засадени от другата; всички лехи бяха оградени с бордюр от чимшир. При кулата, която пазеше вътрешния двор, стражите я пуснаха да мине, подхвърляйки някакви пиперливи закачки зад гърба ѝ, но не я докоснаха. Знаеше се, че тя се намира под закрилата на стария лорд. Алис мина по моста, който се простираше над големия ров със застояла мътна вода, после — през външния стопански двор, притихнал под бледите лъчи на следобедното слънце, а в едно от ябълковите дървета с пълно гърло пееше кос. Тук имаше кошери и свинарници, кокошки сновяха наоколо и кълвяха по земята, имаше и дузина кози и две крави, едната — с отбито теле. Имаше навеси за складиране на зеленчуци и сено, както и хамбар, и множество други порутени, полуразрушени стопански постройки. От работата си за лорд Хю, Алис знаеше, че те никога нямаше да бъдат поправени. Беше твърде скъпо да се поддържа цяла ферма зад стените на замъка. Пък и понастоящем не съществуваше заплаха за мира на страната. Шотландски войски никога не идваха толкова на юг, а разбойниците по границата заплашваха онези, които пътуваха по самотните пътища, не сигурните и защитени ферми, не и самия велик лорд Хю.

Алис тръгна през стопанския двор към голямата порта, над която бе надвиснала заплашително подвижната решетка на крепостната врата, а подвижният мост се простираше над тъмните води на външния крепостен ров. Портата беше затворена, но в масивните дървени греди беше изрязана малка вратичка. На пост стояха само двама войници, но през отворената врата на помещението за стражите ги наблюдаваше офицер. Действително, в страната цареше мир, но младият лорд никога не се отнасяше небрежно към безопасността на замъка, и от войниците се очакваше да си заслужат парите, които им плащаше. Един от

стражите разтвори вратата за Алис, тя сведе глава и пристъпи навън във внезапно ярко зимно слънце. Щом излезе от сянката на замъка, Алис се почувства свободна.

Морах я чакаше, по-мръсна и по-прегърбена от всякога. Изглеждаше още по-дребна на фона на внушителния замък, отколкото до собственото си огнище.

— Донесох ги — каза тя, без да поздрави. — Какво те накара да размислиш?

Алис хвана Морах подръка и я поведе по-надалече от замъка. Пазарните сергии бяха подредени по протежение на главната улица на градчето, на тях се продаваха плодове, зеленчуци, месо, риба и големите, бледи пити сирене от мандрите на Кодърстън. Половин дузина пътуващи амбулантни търговци бяха разпънали сергиите си с галантерия, панделки, дори калаени съдове за продан, и подвикваха на минувачите да купят коледни подаръци за любимите и съпругите си. Алис видя Дейвид да върви между сергиите с продукти, като сочеше и избираше най-хубавите стоки и кимаше на един слуга зад него да плати в брой. Купуваше много малко. Предпочиташе да поръчва продукти направо от фермите в чифлиците, които принадлежаха на замъка. Тамошните фермери не можеха сами да определят цените, и всичко, от което лордът имаше нужда, можеше да се поръчва като част от онова, което му се полагаше по право.

Тя отведе Морах надалече, отвъд сергиите и бърбрещите жени, надолу по хълма. Седнаха на една ниска, зидана без хоросан стена, която бележеше границата на нечие пасбище. Оттам се откриваше изглед надолу по долината към реката, която се пенеше през скалите в подножието на замъка.

— Разхубавяваш се — каза Морах, без одобрение. Потупа Алис по лицето с мръсната си ръка. — Не ти отива черно — каза. — Но с тази шапчица изглеждаш като жена, не като дете.

Алис кимна.

— И си чиста — каза Морах. — Изглеждаш като дама. Лицето ти е по-закръглено, изглеждаш добре. — Тя се облегна назад, за да завърши огледа. — Гърдите ти стават по-големи, а лицето — по-изящно. И роклята ти е нова.

Алис кимна отново.

— Твърде си хубава — каза Морах лукаво. — Твърде хубава, за да останеш незабелязана, дори с тъмносиня рокля и триъгълна шапчица с размерите на къща. Мина ли действието на отварата? Или въпросът е по-скоро там, че външността ти го пленява въпреки отварата?

— Не знам — каза Алис. — Мисля, че говори с мен чисто и просто от лукавство и жестокост. Знае, че не го желяех, знае и че жена му ме дебне, както бухал дебне мишка. Играе си с мен, защото му е забавно. Проявява похотта си другаде. Но дяволът у него го кара да си играе с мен.

Морах сви рамене.

— Няма билка, с която можеш да спреш това — каза тя. — Похотта можеш да отклониш понякога, но не и жестокостта или желанието да си играеш с някого! — Тя сви рамене. — Той ще се забавлява, както пожелае — заключи тя. — Ще трябва да го изтърпиш.

— Не е само той — каза Алис. — Онази леденостудена проклетница, жена му, казва, че ще ми даде зестра и ще ми уреди брак. Мислех си, че е само предупреждение да стоя далече от проклетия й съпруг, но лейди Катрин вече е съобщила на един от офицерите, че ми търси съпруг — научих го от една от жените в свитата ѝ, Илайза, която е съпруга на войник.

— Това не може да стане, освен ако старият лорд не се съгласи — каза Морах, мислейки на глас.

— Не — съгласи се Алис. — Но ако кажат на войника, че сме практически сгодени, и че лейди Катрин ще ми даде зестра, а после се погрижи да останем насаме...

Морах кимна:

— Тогава ще бъдеш насилена, може да забременееш, или да бъдеш заражена с шарка, и губиш играта — заключи тя с мрачна усмивка. — Надуеш ли корема, има ли белези от шарка по хубавичкото ти лице, няма за теб връщане в някое абатство.

— Има и по-лошо — каза Алис потиснато. — Той ми говори за плановете и амбициите си, изкушава ме да се присъединя към неговата кауза. Не престава с опитите си да ме прелъсти.

— От желание? — попита Морах.

— Не знам! — избухна Алис. — От желание, или защото нравът му е такъв, а може обяснението да бъде и по-лошо.

— По-лошо ли?

Алис се наведе напред и зашепна на ухото на Морах:

— Ами ако иска да бъда в негова власт, за да ме спечели на своя страна срещу стария лорд? — прошепна тя. — Ами ако иска да следя стария лорд, да правя копия на писмата му? Ами ако ме превърне в своя пионка в играта си срещу стария лорд?

Морах сви рамене.

— Не можеш ли да му откажеш? — попита тя. — Да кажеш на стария лорд какво прави той, и да поискаш закрилата му?

Алис срещна гневно погледа на Морах. Морах огледа бледото ѝ, напрегнато лице, видя в очите ѝ ново изражение, нещо, подобно на глад.

— Значи той е успял да те заплени и ти най-сетне си готова да го признаеш! — възкликна тя с внезапно прозрение. Избухна в кикот. — Гориш от страст по него! Моята малка монахиня! Отваряш си пътя към ада с това страстно желание по него! Значи твоята Повелителка не може да те опази от горещината между краката ти! В крайна сметка твоят Бог няма цял за това!

Алис кимна унило.

— Желая го — каза тя. — Сега знам, че е така. Боях се, че ще го пожела, когато дойдох при теб за билките. Но си мислех, че ако успея да прогоня мисълта, ще мога да се опазя. После си мислех, че съм се поболяла, изгарях от горещина, не можех да спя, не можех да ям. Когато го видя, ми се струва, че ще припадна. Ако не го виждам, се поболявам до дъното на душата си от копнеж по него. В капан съм, Морах. Проклет да е — той ме плени.

Морах подсвири тихо, сякаш искаше да призове буря.

— Вземи го тогава — каза тя простишко. — Това би трябвало да изцели треската ти. Така казват винаги. Вземи го, както би взела бутилка вино, опий се с него, докато ти призлее, и после не го докосвай никога повече. Мога да ти покажа как да го имаш, без да заченеш. Вземи го и утоли глада си. Защо не?

— Защото съм Христова невеста — каза Алис през зъби. — Не мога да опитам веднъж и да разчитам на това, че веднъж, или два пъти, или дори сто пъти, ще ми бъде достатъчно. Аз съм монахиня. Не би трябвало дори изобщо да водя светски живот, *това* е причината. Не би трябвало да мога дори да поглеждам мъж. А сега погледнах, и го

видях, и го желая по-силно от живота си. Но аз съм *все още* Христова невеста и Хюго трябва да ме остави на мира. Много лесно забравяш, Морах. Забравяш обетите ми. Но аз не ги забравям!

Морах сви рамене. Не личеше да се разкайва за думите си.

— Какво ще правиш тогава?

— Не смея да му се доверя и се боя от ревността на жена му — каза Алис. — Трябва да намеря начин да се сдобия с някаква власт в тази мрежа, която всички те плетат. Накъдето и да се обърна, все съм впримчена, а те си играят с мен — всеки един от тях — сякаш съм малоумна селянка.

Морах кимна.

— Те ме използват — продължи Алис с нисък, изпълнен с негодувание глас. — Старият лорд ме има за свой единствен приятел и истински съюзник. Но без заобикалки ми заявява, че ме притежава, хванал ме е в капан — знае, че се боя от обвинение в ерес, че се боя да не бъда разобличена като монахиня. Младият лорд иска да ме впримчи като пионка срещу баща си, а освен това или ме желае, или иска да си поиграе с мен просто от жестокост. Лейди Катрин пък е готова да ме подхвърли на един насилник, за да ме накаже, задето съм спечелила доверието на стария лорд и съм привлякла похотта на младия. *Трябва* да имам някаква власт в тази игра, Морах. Аз съм като бебе сукалче сред вълци.

Морах кимна.

— Наистина се нуждаеш от женска сила, както се нуждаех и аз — каза тя. — Твоят Христос няма да те опази. Не и сега. Не и от истинска опасност и от мъжките страсти. Трябва ти друга сила. Старата сила. Силата на старата богиня.

Алис кимна.

— Нямам избор — каза тя. Студеният въздух около нея й се стори съвсем неподвижен и притихнал. — Нямам избор — повтори. — Бях тласната да стигна дотук, а сега съм натясно. Трябва да прибегна до онази сила, която мога да използвам. Дай ми онези неща.

Морах се озърна: ливадата беше пуста, глъчката на пазара беше останала зад гърба им. Никой не гледаше. Тя развърза платнения вързоп и Алис ахна.

Бяха три свършени модела, три фигурки с убедителна прилика, добре изваяни, като статуите в параклиса. Диплещата се рокля на

лейди Катрин и студеното ѝ остро лице, изваяни от восъка, бяха фини и бели като изображение върху камея. Роклята ѝ бе отворена отпред, краката — разтворени. Морах беше издраскала восъка при вагината ѝ, за да създаде илюзията за окосмяване, а вагината представляваше дълбока, несъразмерна дупка, издълбана с нагорещена губерка.

— Пасват си! — възкликна Морах с дрезгав кикот. Показа на Алис фигурката на младия лорд Хюго. Беше издълбала на лицето му онова сурово изражение — същото, от което Алис и целият замък се ужасяваха. Но около очите му се виждаха фините бръчици на онази вечно готова да се появи усмивка. Морах му беше оформила пенис, голям като уплътнението, което мъжете носеха отпред на панталоните си. — Сигурно му се иска да е толкова голям! — изкиска се тя.

Тя взе двете восъчни кукли и показа на Алис как се съчетават.

— Това ще обърне похотта му към нея — каза тя със задоволство. — Ти ще си в безопасност, когато той е в това положение.

Последната кукла беше старият лорд.

— Сега е по-слаб — каза Алис тъжно. — По-слаб и по-стар на вид.

— Не съм го виждала отдавна — каза Морах. — Можеш да го оформиш както пожелаеш — използвай за дълбаенето затоплен нож и пръстите си. Но внимавай.

Алис погледна трите фигурки с отвращение. Раздели лорд Хюго и лейди Катрин и отново ги уви.

— За какво да внимавам? — попита тя.

— След като си поела властта над тях, приела си ги за образи на истински хора, каквото и да направиш на тези фигурки, то се случва на хората — каза Морах тихо. — Ако искаш сърцето на стария лорд да омекне, разрязваш гърдите му, издълбаваш парченце восък, оформяш го като сърце, затопляш го, докато се разтопи, и го пускаш обратно в дупката. На другата сутрин той ще е нежен като жена с новородено бебе.

Тъмните очи на Алис се разшириха.

— Това за всички тях ли важи? — попита тя. — Значи мога да накарам лейди Катрин да се разболе, като прещипя корема ѝ? Или да направя младия лорд импотентен, като размекна пениса му?

— Да — каза с грейнала усмивка Морах — Това е силна магия, нали? Но трябва да ги подчиниш на себе си, да направиш така, че да олицетворяват онези, които искаш да промениш. А вече те предупредих, че те може да се престараят в покорството си. Могат да... разберат нещо погрешно.

В зимната ливада се възцари тишина. Алис срещна погледа на Морах:

— Трябва да го направя — каза тя. — Нямам ли сила, не съм в безопасност.

Морах кимна.

— Това е заклинанието — каза тя. Доближи уста до ухото на Алис и изрече напевно няколко безсмислени фрази, отчасти на латински, отчасти на гръцки, отчасти на френски, и отчасти — на английски, погрешно произнесени и неправилно дочути думи. Повтори го отново и отново, няколко пъти, докато Алис кимна и каза, че го знае наизуст.

— И трябва да вземеш по нещо от всеки от тях — каза тя. — Нещо, което е частица от тях — кичурче коса, парченце нокът, люспица кожа — и да го закрепим върху онази част от куклата, откъдето е взето. Малкият нокът — върху малкия пръст, косъмът — на главата, кожата — там, откъдето е отрязана. После вече ще имаш своята кукла и своята власт.

Алис кимна.

— Правила ли си го преди? — попита тя.

— Не — каза Морах категорично. — Не се е налагало. Идвали са жени да ме молят да смекча сърцата на съпрузите им, но това се прави по-лесно с билки във вечерята на мъжа, отколкото с восъчна свещ. Случвало се е някоя да поиска да направя така, че мъжът ѝ да умре, но никога не бих го направила. Рискът е твърде голям. Винаги съм мислила, че е твърде рисковано да правя тези неща.

— Защо го направи сега? — попита Алис направо.

Морах се вгледа в гладкото ѝ, младо лице и каза:

— Не знаеш, нали? Въпреки всичкото си учение и всички тези кроежи, си все още невежа.

Алис сви рамене.

— Не знам какво искаш да кажеш.

Морах сложи мръсната си ръка върху чистата ръка на Алис.

— Направих го за теб — каза тя троснато. — Направих го, за да ти дам шанс, да ти помогна да получиш каквото искаш, и да те спася, за да не бъдеш похитена от някой войник, или от младия лорд, или от двамата. Не ме вълнува мечтата ти да идеш в манастир, но ме е грижа за теб. Отгледах те като родна дъщеря. Не искам да те виждам легнала по гръб под някой мъж, който пет пари не дава за теб.

Алис се вгледа в суровото старческо лице.

— Благодаря ти — каза тя протичко. Погледна внимателно тъмните очи на Морах и повтори: — Благодаря ти.

— А ако заклинанието се обърне срещу теб — каза Морах предизвикателно, — ако бъде разкрито, или ако узнаят, че им е направена магия, не искам името ми да се намесва в това. Ще им кажеш, че сама си направила тези неща, било е твоя идея. Това е условието. Направих ги, но няма да поема опасността, която носят със себе си. Ако те хванат, кажи, че са твои. Искам да умра в леглото си.

Моментът на нежност между двете жени отмина бързо.

— Обещавам — каза Алис. Забеляза подозрителното изражение върху лицето на Морах. — Обещавам — повтори Алис. — Ще ти дам тържествена клетва. Ако някой ги намери, ще кажа, че са мои, направени от мен и използвани от мен.

— Закълни се в честта си, в старата си игуменка, и в своя Бог — каза Морах настоятелно.

Алис се поколеба.

— Закълни се, че ще ги представиш като свое дело — настоя Морах. — Закълни се, или ще си ги взема обратно!

Алис поклати глава.

— Ако някой ги намери, и без друго ще съм загубена — каза тя. — Това, че ги притежавам ще бъде *достатъчно*, за да ме обесят.

Морах кимна.

— Хвърли ги в крепостния ров на път за вкъщи, ако си размислила — каза тя. — Ако имаш нужда от магия, трябва да си платиш цената. Всичко си има цена. *Цената* за фигурките е твоята клетва. Закълни се в своя Бог.

Алис погледна Морах с отчаяно изражение.

— Нима не виждаш? — запита тя. — Нима не знаеш? Не мога да имам Бог! Моят Господ Иисус Христос и нашата Повелителка извърнаха лица от мен. Избягах от тях, когато напуснах манастира,

макар да се надявах, че ще останат с мен. Но всичките ми усилия не могат да ги задържат до мен. Докато живеех с теб, спазвах часовете за молитва, Морах — доколкото успях да отгатна правилното време. Но в замъка почти всички са станали протестанти, еретици, и не мога. Затова нашата Повелителка ме изостави. И *затова* изпитвам страст към младия лорд, затова посягам сега към твоите черни изкуства.

— Изгубила си своя Бог? — попита Морах с интерес.

Алис кимна.

— Затова не мога да се закълна в Него. Далеч съм от благоволението Му — Тя се изсмя дрезгаво. — Със същия успех мога да се закълна и в твоя — каза тя.

Морах кимна отривисто.

— Направи го — каза тя. — Положи длан върху моята и кажи: „Кълна се в Черния Повелител, във всичките му слуги, и в силата на всичките му изкуства, че ще владее тези кукли като мои собствени. Аз ги пожелах, аз ги владее, аз ги признавам.“

Алис сви рамене и отново се изсмя с горчивия си смях, който прозвуча донякъде като плач. Сложи тънката си бяла ръка върху тази на Морах, и повтори клетвата.

След като тя свърши, Морах улови ръката ѝ и я задържа.

— Сега му принадлежиш — каза тя бавно. — Сега го призова. Трябва да усвоиш уменията, Алис, трябва да познаеш господаря си.

Алис потръпна леко под ярката светлина на зимното слънце.

— Принадлежа му, докато успея да се върна в моето абатство — каза тя. — Ще му заема душата си. Така или иначе съм прокълната, докато не успея да се добера отново до някое абатство.

— Би се върнала в някое абатство, макар да си се отдалечила от своя Бог и си дала душата си на Мрачния повелител? — попита Морах. — Това е опасна игра, Алис.

Алис се изправи, притиснала вързопчето с восъчните фигурки към гърдите си.

— Намирам се в смъртна опасност — каза тя. — Застрашават ме Катрин, Хюго, самата аз представлявам опасност за себе си. Единственият път напред, които виждам, е да се опазя от докосванията му, а после с лъжи и пазарлъци да успея да намеря обратен път до някое абатство. Тогаваше разбера дали Светата Дева ще ми прости — Алис замълча, изражението се смекчи. — Ако ми прости, никога

повече няма да греша — обеща тя. — Няма да допускам дори най-дребното и простимо прегрешение.

— Ами ако не ти прости? — поинтересува се Морах.

Алис сви рамене.

— Тогава поне ще съм си осигурила безопасност и добра храна в света на мъжете. Няма да искам нищо повече и ще служа вярно на абатството, което ме приеме.

Морах се изсмя рязко и с мъка се изправи на крака.

— Така да бъде! — каза тя. — Щом това е твоето желание. Живот в святост, ако те приемат — живот с осигурени удобства, ако не те приемат. Желая ти късмет с плановете ти, Алис, със сигурност ще имаш нужда от късмет!

— Нима няма да намеря желаното убежище? — попита Алис и бледото ѝ лице изведнъж побледня още повече. — Виждаш ли нещо за мен в бъдещето, Морах? Нима ми е съдено да се проваля?

Морах се разсмя.

— Честита Коледа — каза тя. — Отивам да си събера коледните подаръци от моите съседи. Те ще бъдат щедри тази година, чумата не стигна до Боус, а болестта с повръщането отмина.

Алис сграбчи мръсния шал на Морах.

— Кажи ми — настоя тя. — Нима си видяла как се провалям? Нима ще стигна дотам да стана негова блудница и жена на някакъв глупак рогоносец?

Морах я отблъсна.

— Нищо няма да кажа! — заяви тя. — Направих онова, за което ме помоли, за да ти осигуря безопасност. Дано малките кукли ти служат добре. Тръгвам си.

Алис сви примирено рамене. Разбра, че няма да узнае нищо повече от Морах.

— Честита Коледа — свърна тя и бръкна в джоба си. — Ето — и подаде на Морах сребърна монета от три пенса — Негова светлост ми даде цяла шепа монети за дребни подаръци. Вземи това, Морах, и си купи бутилка медовина.

Морах отблъсна монетата.

— Днес няма да взема от теб нищо, освен клетвата ти — каза тя — Нищо, освен тържествената ти клетва, че ако намерят куклите, ще кажеш, че са твое дело.

— Обещавам! — каза Алис нетърпеливо. — Вече обещах. — Заклех се в името на самия дявол!

Морах кимна.

— Това вече е обвързваща клетва — каза тя. После отново издърпа шала върху главата си и се отправи обратно към града.

ГЛАВА 7

Отпразнуваха Коледа с поредица от пищни вечери в замъка, които започнаха в първия коледен ден и продължиха, докато падна ранният зимен мрак на дванайсетата нощ. Пристигнаха певци и танцьори, както и трупя мургави акробати, които можеха да ходят на ръце така добре, както и на краката си, и се въртяха като вихър из залата, прехвърляйки се от ръце на крака така бързо, че заприличваха на някакъв странен човек звяр — на някакво противно и отблъскващо създание. Бяха поканили един мъж с кон, който можеше да танцува на задните си крака и да предсказва бъдещето, като риеше с крак за „да“ или „не“ по земята.

На втория ден доведоха мечка, насила ѝ дадоха да пие вино, и я накараха да танцува из голямата зала, докато младите мъже скачаха и лудуваха около нея — като внимаваха да останат извън обсега на огромните, размахващи се лапи. Когато танцът им омръзна, те свалиха намордника ѝ и започнаха да насъскват срещу нея кучета, докато три хрътки бяха убити. После Хюго нареди да спрат. Алис видя, че беше разстроен от загубата на едно куче — бледокафява хрътка за лов на елени. Мечката продължаваше да се зъби гневно, и гледачът ѝ я нахрани с пшеничен хляб, накиснат в мед и силна медовина. След броени минути тя стана сънлива и мудна, и той успя да ѝ сложи обратно намордника и да я отведе от залата.

Намериха се хора, които искаха да я убият за забавление, когато беше сънлива и слаба. Хюго, който беше възбуден от опасността, въплътена в нея, и от бързината на внезапните ѝ нападения, беше склонен да го позволи, но старият лорд поклати глава. Алис стоеше зад стола му.

— Жал ли ви е за нея? За голямата мечка? — попита тя.

Той се изсмя рязко.

— Нищо подобно — каза. — Но гледачът продава играта ѝ много скъпо. Ако пожелаем да я убием, това би ни струвало много златни монети! — Той хвърли поглед назад към Алис с многозначителната си

усмивка. — Винаги проверявай кесията на един мъж, преди да се вгледаш в сърцето му, малка Алис. Там се взимат повечето решения!

На другия ден младите мъже излязоха на лов, и когато се върна, Хюго донесе все още жив елен, чиито тънки крака бяха вързани, за да могат да го пуснат в залата. Животното заскача, обзето от силен ужас, по големите сгъваеми маси, хлъзгайки се по полираната повърхност, като трескаво се оглеждаше из залата за изход, и хората се разбягаха с писъци и смях, за да се махнат от пътя му. Алис видя как блестящите му черни очи се изцъклят от страх, докато го гонеха от един към друг ъгъл. Видя как бяла разпенена пот затъмнява ръждивата му козина, докато го избутаха напред и нагоре до подиума, за да може старият лорд да забие ловния си нож в сърцето му. Всички жени около нея запищяха от удоволствие, когато изригна яркочервената кръв. Алис гледаше как еленът пада, как изящните му черни копита се мъчат да намерят опора, дори докато умираше.

Сутринта на дванайсетия ден организираха малък турнир. Дейвид беше заръчал на дърводелците от замъка да издигнат временна арена за турнири в полята край замъка, и красива шатра от раиран плат, в която старият лорд да седи удобно и да гледа ездачите. Катрин седеше до него, облечена в нова празнична жълта рокля, която се открояваше ярко под острата светлина на зимното слънце Алис седеше в тъмносинята си рокля на столче от лявата му страна, за да отбелязва броя на успешните удари на всеки участник.

Хюго бе чудовищен и впечатляващ в доспехите си. Лявото му рамо беше уголемено до огромни размери с помощта голям метален лист, оформен като внушителна рицарска ръкавица, обсипана с месингови гвоздеи. Дясното му рамо и ръката му бяха покрити, със застъпващи се, свързани метални плочки, подобни на змийски люспи, така че можеше да се движи свободно и да държи копието. Гърдите и коремът му бяха покрити с гладък, полиран нагръдник, оформен така, че да отклонява всеки удар, а краката му бяха обвити в кован метал. Той пристъпи сковано и тромаво към коня си — едрият дорест боен кон също беше покрит с броня от главата до опашката, и през отворите на покривалото за глава се показваха ясните му, възбудени очи, отворени широко, така че се виждаше бялото на очните ябълки.

— Опасно ли е? — обърна се Алис към лорд Хю.

Той кимна, усмихнат, и каза:

— Може да бъде и опасно.

Противникът на Хюго чакаше в другия край на арената. Катрин се надвеси напред, с блеснали от възбуда очи, и пусна жълтата си кърпичка. Конете в миг се втурнаха напред и двамата връхлетяха един върху друг. Когато се приближиха, пиките се сведоха, и Алис затвори очи, ужасявайки се да не чуе звука от удара на копие в тяло. Но чуваше само тътенът на копитата, а после и той утихна. Лорд Хю я смушка.

— Няма победа — каза той — Държат се като хлапета.

При втория тур Хюго нанесе удар по тялото на противника си, в третия получи удар в рамото, а в четвъртия пиката му удари неговия съперник право по покрития с метална броня корем и го свали от коня.

Над тълпата зрители се понесе мощен одобрителен вик, а хората от градчето, стълпили се край портата, хвърляха шапки във въздуха и крещяха: „Хюго!“

Хюго дръпна юздите на коня си и се отправи в тръс обратно надолу по арената. Хора се бяха навели над противника му и му сваляха шлема.

— Добре ли си, Стюарт? — провикна се Хюго. — Само малко останал без дъх?

Човекът вдигна ръка.

— Малко понатъртен — каза той. — Но ще оставя някой друг да те свали от коня!

Хюго се засмя и се върна в тръс на мястото си. Алис долови самодоволната му усмивка, скрита под шлема.

Състезаваха се до ранния следобед, а после влязоха вътре за късен обяд, когато светлината вече започваше да гасне. На приземния етаж на кулата Хюго смъкна доспехите си и изтича нагоре по спираловидните стълби по риза и панталони, като крещеше да му приготвят вана. Изкъпа се и облече червения си жакет навреме за обяд, после седна от дясната страна на баща си и започна да пие жадно. Докато лордовете се хранеха, пътуващите актьори пееха и танцуваха, а когато лорд Хю поръча да донесат купата, изми си ръцете и му поднесоха сладко вино, започнаха коледните игри. Прислужниците влязоха с маршова стъпка от кухнята, начело вървеше най-нисшият слуга; бяха нагиздени с пъстри одежди, крадени и взети назаем, на главите си вместо корони бяха наслагали тенджери от кухнята, размахваха вместо жезли дървени лъжици — гостите ги приветстваха

като господари за една нощ; сега те щяха да обърнат строгия ред в замъка с главата надолу, както изискваше традицията.

Лорд Хю се разсмя, освободи мястото си на високата маса и се настани на един стол до огнището, а Катрин застана зад него. Настаниха ги удобно, а после донесоха мръсна престилка за Хюго, и го накараха да поднесе вино на всички. Жените в залата се смееха пискливо и караха младия лорд да препуска из цялата зала, засипвайки го с поръчки. Момчето, което поднасяше храната, седеше в стола на лорда и раздаваше заповеди и присъди. Няколко мъже станаха прицел на възмутителни обвинения, че са задявали други мъже, затова ги навързаха един зад друг в дълга смееща се редица, за да видят как ще им се хареса пресищането. Няколко от прислужничките, които поднасяха храната, бяха обвинени в разпуснатост и в това, че са поемали ролята на мъжа, проявявайки похотливост. Те трябваше да се разсъблечат по долни ризи пред всички и да носят панталони през останалата част от празненството. Двама войници бяха обвинени, че крали по време на набезите в Шотландия с Хюго, двама от готвачите бяха набедени, че са мръсни. Една съпруга бе обвинена в изневяра, едно момиче, което работеше в онази част на готварницата, където се приготвяха сладкишите, беше обвинено в кавгаджийство, затова му завързаха устата с кърпа.

Прислужникът се кикотеше и сочеше един след друг слуги, които веднага започваха да пицят, възмутени от обвиненията, имаха правото да признаят вината си или да настояват, че са невинни, а ги съдеше ревящата тълпа.

После той насочи вниманието си към дребните дворяни. Двама от младите служители от благороден род бяха обвинени в безделничество, като наказание им беше наредено да стъпят на столовете си и да изпеят коледна песен. Един от сродниците на лорд Хю беше обвинен в лакомия — промъквал се в кухнята след вечеря, за да си изпроси марципан. Любимецът на Хюго, младеж, който винаги беше в помещението на стражите, разговаряйки за военно дело с офицерите, беше обвинен, че е подмазвач и блюдолизец, затова почерниха главата му със сажди от огнището.

Хората се смееха все по-силно и прислужникът стана по-дързък. Някой наметна на раменете му пурпурната наметка на лорд Хю, той стъпи на седалката на украсения с резба стол, подскачайки от крак на

крак, и посочи с пръст към Хюго, който се правеше на шут в дъното на залата с поднос и кана вино.

— Похот — обяви той тържествено. Залата се разлюля от смях. — Разпуснатост — каза той отново. — Ще назова жените, с които си бил.

Разнесоха се писъци и кикот, а жените около Алис смутено се раздвижиха. Прислужникът беше господар на днешния празник, можеше да изрече всичко, без да го заплашва наказание. Можеше да разобличи всяка от тях като любовница на Хюго. Но нямаше вероятност Катрин да забрави или пък да пренебрегне обвинението като забавление за празника.

— Как ще ги помниш всичките? — изкрещя някой от дъното на залата. — От старата година са минали повече от триста дни! Това са поне хиляда жени!

Хюго се ухили и зае предизвикателна поза, отхвърляйки престилката назад, за да покаже украсената с бродерия предница на панталона си, издавайки хълбоци напред, докато момичетата пицяха от смях.

— Вярно е — каза той. — По-скоро към две хиляди.

— Ще назова жените, които *не е* имал — каза бързо прислужникът. — За да спестя време.

При тези думи се разнесоха писъци на смях. Хюго се поклони. Дори старият лорд до огнището се подсмихна. Залата притихна, в очакване да чуе какво ще каже момчето, за да завърши шегата.

— Има само една жена, с която не е бил — каза момчето, довеждайки шегата докрай. Извъртя се рязко и посочи лейди Катрин, застанала до стария лорд край огнището — Неговата съпруга! Неговата съпруга! Лейди Катрин!

В залата се надигна невъобразим шум: хората се заливаха от смях. Прислужниките на Катрин, все още по местата си около масата на подиума, затулиха уста с ръце, за да потиснат смеха си. Хюго сведе глава разкаяно, дори старият лорд се смееше. Войниците се бяха вкопчили един в друг, а слугата смъкна пурпурната украсена със скъпоценни камъни шапка на лорд Хю, хвърли я във въздуха и я улови, за да се поздрави за остроумието. Само Катрин стоеше, побеляла от гняв, без да се усмихва.

— Сега старият лорд! — изкрещя някой. — Той какво е направил?

Прислужникът посочи тържествено към лорд Хю.

— Вие сте много, много виновен, и вината ви става все по-голяма всяка година — каза той.

Лорд Хю се изкиска и зачака.

— И всяка година, макар да вършите по-малко, ставате все по-виновен — каза прислужникът.

— Гатанка — викна някой. — Гатанка! Какво е неговото престъпление?

— Какво е престъплението ми? — попита Хю. — Че правя все по-малко и по-малко всяка година, а съм все по-виновен и по-виновен?

— Остарявате! — викна прислужникът тържествуващо.

Разнесе се гръмък смях, предвождан от лорд Хю. Той разклати юмрук към момчето и извика:

— Най-добре да не те виждам утре! Тогава ще видиш стар ли е мечът ми!

Прислужникът затанцува върху стола и събра кльощавите си колене, преструвайки се на обзет от ужас.

— А сега... — извика той, — нареждам да танцувате!

Той смъкна наметалото, остави шапката върху големия стол, и взе за ръка най-мръсната, най-долна и раздърпана прислужница от кухнята, за да поведат танца. Други хора, все още кикотещи се, се подредиха зад тях. Алис се наведе към Илайза.

— Видя ли лицето ѝ? — попита тя тихо.

Илайза кимна.

— По-ужасен е от миналата година — каза тя — А тогава беше доста дързък. Но това е традиция и не вреди. Старият лорд държи старите порядки, а Хюго не го е грижа. Слугите винаги превръщат Катрин в прицел на шегите си; не я харесват особено, а обичат Хюго.

Един от актьорите дойде до масата на дамите и положи грубите си длани върху раменете на Рут. Тя изписка тихо в знак на отказ, но той я повлече към дансинга.

— Ето ти забава! — възкликна Илайза радостно и хукна след Рул да си намери партньор. Алис тръгна през залата, подобна на сянка в

тъмносинята си рокля, за да застане при лорд Хю и да се върне с него до стола му на подиума.

— Няма ли да танцуваш, Алис? — попита я той, надвиквайки високите акорди на музиката и глухото бумтене на барабана.

— Не — каза тя кратко.

Лордът кимна.

— Стой зад стола ми, и никой няма да се осмели да те покани — каза той. — Това е грубовато забавление, но обичам да го гледам. А Хюго... — той млъкна, без да довърши. По-надолу в залата Хюго стоеше на колене пред една прислужница, наполовина скрита зад маска с форма на патешка глава. Катрин, с напрегнато и бледо лице, танцуваше неохотно с един от младите рицари. — Хюго е буен и непокорен младеж — каза старият лорд. — Трябваше да го ожения за момиче с огън в утробата.

Танцуваха цял следобед и до късно през нощта. Един младеж стана и запя мадригал с много сладък глас, млада циганка влезе в залата и изтанцува буен, непознат танц с дървени, потракващи плочки в ръка, после, съпроводени от гръмки аплодисменти, слугите излязоха от кухнята и потеглиха в процесия из залата, понесли печените меса, които поднесоха на господарската маса и в отделни блюда — по едно на четирима души — на всички останали маси. Това беше последното им ястие на пиршеството, и беше по-пищно от всички предишни. Имаше печен лебед, на който след печенето бяха поставили отново перата, така че беше бял, досущ като жива птица, надигнал глава от блюдото за сервиране. В другия край на господарската маса имаше паун с клюмнали пера на опашката. На останалите маси поднасяха нарязани късове месо от гъска, пуйка, скопени петли, дива патица. На това пиршество всички получиха от най-хубавия хляб — малки бели хлебчета от хубаво брашно, с дебела златиста кора и плътна бяла среда. Лордовете се хранеха с неутолим апетит; до тях Катрин обра всичко от чинията си с хляба и си взе още един резен месо от див лебед, макар че лицето беше все още изопнато и гневно.

Внесоха каните с вино, а блюдата следваха едно след друго. Алис, олюляваща се от умора, хапна малко, но пи от резливото червено вино, хладно, защото идваше от бъчвите в избата. Беше полунощ, когато най-после внесоха сладкишите — бяха два и ги поставиха на господарската маса. Съвършен марципанов модел на замъка, със

знамето на лорд Хю, веещо се над кръглата кула, беше поставен пред стария лорд. Жените станаха от страничната маса да го видят, и се стълпиха наоколо.

— Твърде красиво е, за да се нареже — каза Илайза с възхищение.

Пред Хюго поставиха малък модел на господарска къща в провинциално имение, разположена точно в средата на една градина, с малък захарен елен в парк, който заобикаляше къщата отвсякъде.

— Плановете ми за новата къща! — възкликна Хюго. — Дяволите да ги вземат тези слуги, знаят всичко, преди самият аз да го узная. Ето, сър, вижте какво са направили!

Лорд Хю се усмихна.

— Сега двете сгради може да се видят една до друга — отвърна той. — Знам къде бих предпочел да живея!

Хюго сведе глава, твърде преситен от виното и вечерята, за да спори с баща си.

— Зная предпочитанията ви, сър — каза почтително той. — Но това е една хубава моя мечта.

Хю кимна.

— Би ли понесъл да я изядеш? — попита той.

Хюго се засмя и вдигна в отговор ножа си.

— Кой иска резен от моята къща? — попита той. — Моята хубава малка къща, която нарисувах в миг на безделие, а после открих, че тези кухненски хрътки са откраднали книжата ми и са претворили мечтите ми в захар?

— Аз! — обади се подканващо Илайза.

Хюго ѝ хвърли една усмивка.

— Ти си готова да получиш късче от всичко мое, нали, Илайза? — каза той. — Готова си да умоляваш за малко внимание, нали?

Илайза нададе лек писклив смях в знак на протест. Хюго ѝ се усмихна, а после обърна похотливия си поглед към Алис.

— Алис? — попита той. — Ще опиташ ли моята красива играчка?

Тя поклати глава и се плъзна обратно към масата за жените в задния край на подиума. Когато другите се върнаха с блюдата си, Илайза сложи пред нея парче от марципановата къща.

— От него — каза тя, като кимна към гърба на стола на Хюго.

— Поднесе го за теб под носа на жена си. Даде ти входната врата. Внимавай — играеш опасна игра, Алис.

Когато вечерята приключи и по масите не беше останало нищо, освен заключителното блюдо сушени плодове и сладкото вино, Дейвид застана зад стола на лорда и започна да вика мъжете един по един да се качат на подиума, за да получат от лорд Хю подарък или кесия с монети. Хюго седеше от дясната страна на баща си и от време на време се навеждаше напред да каже някоя дума. Лейди Катрин седеше от лявата страна на лорд Хю, усмихвайки се леко и безизразно. Тя си беше разменила подаръци с жените от свитата си на първи януари, и не беше подготвила нищо за никого от слугите в замъка, нито пък за войниците. Редицата от слуги и войници се точеше безкрайно. Бяха цели четиристотин на брой. Алис, на масата за жените в задния край на подиума, неспособна да види нещо, задряма, уморена от веселието на коледните дни и двете безсънни седмици, които ги предшестваха.

— Това е досадно — прошепна ѝ недоволно Илайза. — Всички други раздават подаръците на Нова година. Само лорд Хю е твърде стиснат, за да събере всички на пиршество два пъти през тежкия сезон!

Алис кимна: не я беше грижа.

— Да си вземем още една кана вино! — предложи Илайза. Махна с ръка на една минаваща прислужница. Марджъри се намръщи.

— Ще се напиеш — каза тя.

— Не ме е грижа! — заяви Илайза. — Това е последният от празничните дни. Няма да ѝ трябваме довечера. Ще си облече най-хубавата нощница и ще лежи будна цяла нощ в стаята си, за в случай че виното е пробудило страстта на Хюго.

— Тихо — каза Рут с обичайната си предпазливост.

Илайза се изкикоти и си наля от новата кана.

— Може би коледният му подарък за нея е едно прилично чифтосване най-накрая — прошепна тя.

Уж възмутени, Марджъри и мистрес Алингам избухнаха в смях. Рут хвърли тревожен поглед назад към господарката им. Алис отпи от чашата си.

Харесваше ѝ мирисът на виното. Днес бяха сложили на масата на жените стъклени съдове в чест на празника, и на Алис ѝ се нравеше допирът на хладното стъкло до устните ѝ. В дома на Морах беше пила от глинени или рогови чаши, а в замъка пиеше от калаени. Не беше

усещала допира на стъкло до устните си от манастира насам. Това вино носеше собствения си вкус, не се чувстваше дъх на лошо почистен метал, стъклената чаша беше лека и тънка, съблазнителна. Алис отпи отново. Пиянството и варварството на празничните дни я бяха подминали. Никой не я беше дръпнал в някой тъмен ъгъл и не беше опитал да си открадне целувка, не беше танцувала с никого. Старият лорд бдеше за нея, и когато един войник се приближи и я покани на танц, старият лорд се намръщи и Дейвид го отпрати с махване на ръка. При тази гледка лейди Катрин се усмихна с тънката си усмивка и се наведе към масата на жените.

— През пролетта ще танцуваме на твоята сватба, Алис — каза тя, с отровно-сладък глас. Хвърли поглед към младия мъж, който се беше върнал на мястото си. — Това беше Питър — незаконен син на един от офицерите на лорд Хюго. Него съм ти избрала. Не мислиш ли, че изборът ми е добър?

Алис погледна надолу по залата към войника. Беше доста привлекателен, строен, с кестенява коса и кафяви очи, млад. Беше го видяла как промушва с нож едно умиращо куче по време на борбата между кучета и мечка. Беше го видяла да крещи от възбуда по време на боя с петли. Помисли си какъв ли би бил животът ѝ като негова съпруга, какво ще е да бъде обвързана завинаги с мъж, който изпитваше такива опасни приливи на възбуда при вида на чуждата болка.

— Много добре, милейди — каза тя. Усмихна се лицемерно, гледайки лейди Катрин право в очите. — Той изглежда чудесен човек. Баща му казал ли му е?

— Да — каза лейди Катрин. — Трябва да убедим стария лорд да намери подходящ писар, за да те замести, а после можеш да се омъжиш. Може би на Великден.

— Много добре — каза Алис тихо и сведе очи към чинията си, така че лейди Катрин да не види гневния блясък на яростна съпротива в очите ѝ.

Алис отпи отново от виното си. През всички дни на празненствата и нощите на пиянски игри, беше усещала как младият лорд я наблюдава. Лейди Катрин също я наблюдаваше. Алис допря студената чаша до бузата си. Трябваше да разкъса мрежата, мрежата, която те тримата — старият лорд, младият лорд и проклетницата —

бяха хвърлили около нея. Трябваше да вземе в ръце силата си, трябваше да накара малките кукли да оживеят и да изпълняват волята ѝ.

Над масата — тъй като беше Коледа — жените от свитата на лейди Катрин бяха поставили в полилея чисти восъчни свещи. На масата имаше сребърен свещник със свещи с бледия цвят на пчелен мед. Алис наблюдаваше полюшващия се жълт пламък и чистата прозрачност на восъка. В дима се долавяше съвсем лек дъх на сладост. Това бяха свещи от чист пчелен восък. Някаква мисъл изплува на повърхността в съзнанието ѝ и тя трепна, разбрала, че свещите сигурно са били изработени от монахините в абатството с восък от манастирските кошери.

Илайза наля още вино в чашата ѝ и тя отпи отново.

В кесията, завързана за колана на кръста ѝ, бяха трите восъчни кукли. Фигурките се удряха леко в нея, когато се движеше. Алис се беше изкушавала да ги хвърли от прозореца надолу по стръмната стена на замъка, за да се разбият в скалите и да паднат в реката долу. Равносилно на смърт беше да открият, че ги носи, а тя се страхуваше твърде много, за да ги скрие където и да било в замъка. Все още не беше намерила нужната смелост, или не я бе обзело необходимото отчаяние, за да ги използва. Пазеше ги като талисман, като последно оръжие, готово за използване, ако някога настанеше време за това.

Стипчивият хладен вкус на билковото вино нахлу в устата ѝ и тя почувства как се стича в гърлото ѝ. „Сигурно започвам да се напивам“, помисли си Алис. Всички гласове сякаш идваха отдалече, лицата около масата сякаш потрепваха, виждаше ги замъглено.

— Искан ми се... — каза Алис с надебелял език.

Илайза и Марджъри се смушкаха взаимно и се изкикотиха.

— Искан ми се да бях лейди Катрин — изрече завалено Алис.

Рут, мълчаливата, хвърли поглед зад гърба си да се увери, че двамата лордове, наблюдавани от лейди Катрин, все още раздават подаръците.

— Защо? — попита тя.

— Защото... — каза Алис бавно. — Защото... — тя спря отново. — Бих искала да имам собствен кон — каза тя простичко. — И рокля, която да е нова — да не е принадлежала на друга жена. И мъж...

Илайза и Марджъри избухнаха в смях. Дори Рут и мистрес Алингам се изкикотиха, прикрили уста с длани.

— Мъж, който да ме оставя на спокойствие — каза Алис бавно.
— Мъж, който да е обвързан с мен и женен за мен, но не ме закача.

— От теб няма да излезе кой знае каква съпруга! — каза Илайза през смях. — Бедничкият Питър май все ще остава на сухо.

Алис не я беше чула.

— Искам повече от обикновените жени — каза тя скръбно. — Искам много повече.

Сега вече всички жени се смееха открито. С тежката триъгълна шапчица, която се смъкваше от къдравата ѝ коса, и със сериозното си бледо лице, Алис беше крайно забавна. Наситено сините ѝ очи блуждаеха, опитвайки се да се взрат в свещите. Младият лорд Хюго, който сега усещаше присъствието и движенията на Алис сякаш с някакво шесто чувство, погледна назад и обхвана сцената с един бърз поглед.

— Младата ти помощничка май е прекалила с виното — каза той тихо на баща си.

Старият лорд хвърли поглед назад. Дейвид насочи вниманието му към друг от войниците, който идваше да получи подаръка си.

— Накарай да я заведат в стаята ѝ — каза той кратко на младия лорд. — Преди да повърне върху роклята си и да се посрами.

Хюго кимна и отблъсна стола си от масата. Лейди Катрин не беше чула разменените с тих глас реплики, и вдигна поглед изненадано.

— Баща ми има поръчка за мен. Ще се забавя само един миг — каза ѝ тихо Хюго, а после се обърна към жените.

— Ела, Алис — каза той твърдо.

Алис вдигна очи. На фона на светлината на свещите от залата лицето му беше обвито в сенки. Тя видя проблясването на усмивката му. Сред жените премина леко вълнение, като смута, който настъпва в кокошарник, когато до вратата се приближи лисица.

— Ще те придружа до покоите на нейна светлост — каза той твърдо. — Ти — кимна на Илайза. — Ела и ти.

Алис се изправи бавно на крака. Като по магия, подът под краката ѝ се разлюля и сякаш се стопи. Лорд Хюго я подхвана, когато тя залитна напред, и я повдигна. Кимна на Илайза, която отметна назад

гоблена и отвори малката врата в задния край на подиума. Излязоха в преддверието зад залата, и се качиха по ниските каменни стъпала до покоите на лейди Катрин горе. Илайза отвори широко вратата и Хюго влезе с бързи крачки в галерията, носейки Алис.

— Ще ти дам един шилинг, за да пазиш тук, и да си държиш езика зад зъбите — каза той кратко на Илайза.

Кафявите ѝ очи се разтвориха широко.

— Да, милорд — каза тя.

— А ако почнеш да клюкарстваш, ще наредя да те набият с камшик — каза той спокойно. Илайза почувства как коленете ѝ омекват от усмивката му.

— Кълна се, милорд — каза тя пламенно. — Бих направила всичко за вас.

Хюго ѝ кимна да отвори вратата към стаята на жените, и тя избърза пред него и я отвори със замах. Той тръгна по протежение на галерията, като носеше Алис с лекота. Тя отвори очи и видя за миг как лунната светлина от прозореца освети лицето му, а после отново потънаха в сянка. Той отвори вратата към стаята на жените и положи Алис върху един сламеник.

Без изобщо да бърза, той измъкна иглите от шапчицата ѝ и я хвърли настрана. Алис падна назад върху възглавницата, с бледо лице и затворени очи.

— Лошо ми е — каза тя.

Той я претърколи на една страна, развърза сръчно корсажа ѝ и роклята отдолу, така че когато я претърколи по гръб и повдигна първо краката, а после и тялото ѝ, да може да издърпа роклята през главата ѝ. Алис беше разсъблечена и остана само по долна риза. Тя падна назад върху сламеника, с ръце над главата, с разчорлена златиста коса, падаща на разбъркани кичури около лицето. Лорд Хюго седна на пети и я огледа — от малките мръсни стъпала до провисналата ѝ от сламеника ръка. Алис изхърка леко.

Лорд Хюго смъкна панталона си с лека въздишка и понечи да легне върху нея.

Ресниците на Алис политнаха нагоре и тъмните ѝ очи се отвориха, когато почувства как тежестта му се отпуска върху нея; той се приготви да затули устата ѝ с длан, за да заглуши протестния ѝ

писък, но очите ѝ, блуждаещи и замъглени, бяха топли и подканващи, и тя се усмихна.

— Здравей, любов моя — каза тя така непринудено, сякаш бяха женени от двайсет години. — Не сега, твърде сънена съм. Люби ме на сутринта.

— Алис?

Тя се изкиска с топлия, уверен смях на жена, която знае, че е дълбоко обичана.

— Не сега, казах — повтори тя. — Изтощена съм от исканията ти, и от исканията на сина ти. Остави ме да спя. — Клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха и Хюго видя как миглите ѝ докосват бузата.

— Познаваш ли ме? — попита той объркано.

Алис се усмихна.

— Никой не те познава по-добре от мен — каза тя. Претърколи се на една страна, по-надалеч от него, после посегна отново към него. С жест, толкова свойски, че сякаш бе несъзнателен, тя намери опипом дланта му, а после притегли ръката му около себе си и пъхна дланта му между успокояващо топлите си бедра. Следвайки настойчивото дърпане на малките ѝ ръце, Хюго се сгуши удобно, така че тялото му обви нейното отзад. Той почувства дълбоко болезнено желание, което обикновено би утолил бързо и грубо с някоя жена, независимо дали тя бе съгласна, или не. Но нещо в пиянския унес на Алис го накара да се колебае.

— На колко години си, Алис? — попита той. — Коя година е?

— Наближавам осемнайсет — каза тя сънено. — 1538 година е. Ти коя година мислеше, че е?

Хюго не каза нищо: умът му бушуваше като вихър. Алис сънуваше бъдещето две години напред.

— Как е баща ми? — попита той.

— Мъртъв е почти от дванайсет месеца — отвърна Алис сънливо. — Заспивай, Хюго.

Фактът, че тя така небрежно се обърна към него на малко име, го накара да се закове на място.

— А лейди Катрин? — попита той.

— О, тихо! — възкликна Алис. — Никой не е виновен. Тя най-сетне намери покой. А всичките ѝ земи останаха при нас, за малкия Хюго. Заспивай сега.

— Имам син? — запита настойчиво Хюго.

Алис въздъхна и се извърна. Надигайки се на лакът, Хюго погледна към лицето ѝ и видя, че беше дълбоко заспала. Той внимателно отдръпна ръка измежду краката ѝ, и видя как по лицето ѝ бързо премина искрица на съжаление. После тя се зарови по-надълбоко във възглавницата и отново заспа.

Той седна на сламеника и скри глава в ръцете си, като се опита да мисли достатъчно трезво, за да разбере. Алис или беше невъобразимо пияна, отдадена на някаква момичешка фантазия за него; или пък виното беше отприщило у нея нещо от магическите ѝ способности и тя беше изрекла истината. След две години той щеше да бъде лордът на Касълтън, Катрин нямаше да я има вече, а Алис щеше да е негова жена и майка на детето му.

Той се надвеси напред и разбърка огъня, така че светлината започна да потрепва в малката стая. Ясният, прекрасен профил на Алис проблясваше в полумрака.

— Какъв син ще имаме! — каза той тихо. — Какъв син!

Сети се колко уверено тя беше пхнала ръката му между краката си, и за ленивата ѝ заповед да се любят на сутринта, и отново изпита болезнено желание. За миг си помисли да я обладае докато тя спеше, без нейно съгласие, но после се възпря.

За първи път в живота си Хюго се поколеба, преди да посегне и да получи желаното удоволствие. Тя му бе позволила да зърне едно бъдеще, пълно с бляскави наслади. Беше му показала жена, равна нему, която го желаше така, както и той нея. Жена, която щеше да плете заговори редом с него и да участва в кроежите му, която го беше дарила със син, и щеше да го дари с още деца. Той искаше видението на Алис. Искаше тази интимна близост, искаше да бъде в нежни отношения с нея. Повече от всичко друго искаше тя да го дари със син.

Той се засмя меко в тишината на стаята. Искаше тя да го нарича „Хюго“, искаше да му нарежда кога да я люби. Искаше да я вижда уморена от грижите за сина му, уморена от неговата страст. Погледна невярващо отново към нея. Помисли си, че няма да стори нищо, за да наруши обещанието между тях. Нямаше да я насилва, нямаше да я плаши. Искаше я такава, каквато беше в онова зърнато късче от бъдещето: уверена, чувствена, весела. Силна жена, уверена в

собствената си сила да го командва и да управлява собствения си живот.

Той я наметна с някаква завивка. Тя не помръдна. Наведе се и нежно положи една целувка върху гладката извивка на шията ѝ, точно под ухото. Мирисът на кожата ѝ го възбуди отново. Той се засмя тихо. „Милейди Алис“, изрече меко. После се изправи на крака и излезе от стаята.

Илайза се навърташе до вратата, със светнало от възбуда кръгло лице.

— Всичко е спокойно, милорд — каза тя. — Не сте ли с нея? Не я ли желаете сега?

Лорд Хюго хвърли бърз поглед надолу по стълбите към голямата зала под тях.

— Вдигни си полите — каза рязко.

Устата на Илайза оформи малко изненадано „О“.

— Милорд... — изрече тя в неубедителен протест, примесен с възторг. Той хвана роклята ѝ в едната си твърда ръка и грубо я вдигна до кръста ѝ. Подпря я на каменната стена и грубо натика члена си в нея. Илайза изпищя от острата болка, а той веднага затули устата ѝ с длан и изсъска:

— Глупачка! Да не искаш половината замък да се изсипе тук?

Над ръката му, очите на Илайза се изцъклиха и го загледаха умолително. Той се задвижи в нея и след няколко тласъка застина, със здраво стиснати клепачи и уста, мрачно изкривена в спазъм на облекчение, което приличаше на гняв.

Илайза ахна от болка, когато той я пусна, и залитна на една страна, като се държеше за натъртената шия и бършеше чатала си с роклята.

Хюго бръкна в джоба си и ѝ подхвърли две сребърни монети.

— Ще си мълчиш и за това — каза той. Обърна ѝ гръб и тръгна бавно през галерията, надолу по стъпалата към голямата зала.

Тя отиде до вратата и го проследи как слиза по стълбите и спира в преддверието, оправяйки дрехите си, видя как после раменете му се изпъват назад, а усмивката му се появява, когато отвори вратата към подиума и се върна да седне при баща си и съпругата си.

— Проклет да си, Хюго — промълви тя. Трепна от болка и тръгна към стаята на жените. — Почти съсипана нова рокля

полуудушена, и обладана за един шилинг — каза си тя нещастно. Сви се на сламеника си, и хвърли поглед през стаята към Алис, която лежеше, все още спяща, както Хюго я беше оставил. — И всичко това, защото тази проклета никаквица те урочаса да не можеш да бъдеш мъж с нея — промърмори тя мрачно. — Видях те, долно копеле. Видях те да лягаш до нея и да пъхай пръст в нея и да не смееш да направиш повече, докато тя мълвеше заклинания срещу теб и цялото ти семейство. А после се възползва от мен! Проклет да си — възропта тя, като изхлузи роклята си и се покри с една завивка. — Долно копеле.

Алис се обърна в съня си, с протегната ръка, търсейки Хюго.

— Любов моя — прошепна тя.

* * *

На другия ден Алис беше болна, с натежали очи, пребледняла, отровена от виното. Не пожела да яде нищо, пиеше само вода. Всъщност всички в замъка, от Хюго, та чак до най-окаяната кухненска прислужница, бяха пили по-обилно, отколкото през цялата година, и сега си плащаха за това.

Едва след обяда някои от жените се почувстваха по-добре. После лейди Катрин им нареди да седнат в галерията и да шият, докато тя предеше. На Алис наредиха да чете на глас от книга с истории.

Алис, измъчвана от гадене и с пулсираща от болка глава, чете, докато зле отпечатаните думи затанцуваха пред очите ѝ. Бяха любовни истории, разкази за дами в замъци, и рицари, които ги боготворяха. Алис остави мислите си да се реят, докато четеше романа — знаеше, че животът не е като тези истории.

— Значи лорд Хюго те занесе по стълбите снощи? — Сухият глас на лейди Катрин прекъсна четенето. Алис примигна. — Отнесе те чак до стаята ти, нали?

— Съжалявам, милейди — каза Алис — Не мога да си спомня. Бях почти в несвяст и не знам какво съм правила.

— Той занесе ли я? — обърна се лейди Катрин към Илайза.

— Да — каза Илайза дръзко. Тази сутрин изпитваше болка отвътре и винеше Алис за това, че похотта на Хюго се бе извратила в жестокост.

— Във вашата стая? — попита лейди Катрин.

— Да — каза Илайза отново.

— И ти беше с тях? — поиска да се увери лейди Катрин.

Илайза се поколеба. Би дала много да си отмъсти на Хюго, казвайки, че ѝ е наредил да остане отвън. Но рисковете бяха прекалено големи. Гневът на младия лорд беше бърз и непредсказуем, а тя имаше петна по роклята и две сребърни монети по шест пенса, които щяха да подкрепят едно обвинение срещу нея.

— Да — каза тя. — Той я хвърли на сламеника ѝ и ми нареди да я наглеждам и да се уверя, че няма да повърне и да лежи в мръсотията като куче.

Бледата кожа на Алис се изчерви до алено.

— Колко неприятно за него — каза лейди Катрин с лека тържествуваща нотка в гласа. — Мисля, че ще е по-добре в бъдеще да пиеш ейл, Алис.

— И аз мисля така, милейди — каза Алис тихо. — Много съжалявам.

Лейди Катрин кимна с ледена усмивка и се изправи, докато мистрес Алингам премести чекръка ѝ в едно петно зимна слънчева светлина, която падаше върху дървения под, ярко оцветена от рисуваното стъкло на еркерния прозорец.

— Той направи ли това? — прошепна настойчиво Алис на Илайза. — Хвърли ли ме?

— Легна до теб — каза Илайза злобно. — Спасих ти кожата пред милейди, като не казах. Той ми даде две сребърни монети по шест пенса, за да стоя на пост. Стоях да пазя на вратата, когато той те хвърли на сламеника ти, разсъблече те и легна до теб и пъкна пръст в теб.

Алис побеля и придоби изражение, сякаш щеше да падне.

— Не е възможно — каза тя.

— Но се случи — каза Илайза рязко. — Видях да го прави.

— Но аз не чувствам нищо — каза Алис.

— За какво си шушукате, момичета? — намеси се лейди Катрин.

— За цвета на коприната, лейди Катрин — каза Илайза веднага. — Мисля, че е твърде ярка. Алис иска да я запази така, както си е.

Илайза вдигна гоблена, който Алис така старателно бе шила през изминалата седмица, и лейди Катрин го огледа замислено, наклонила

глава на една страна.

— Разпорете го — каза тя. — Права си, Илайза, трябва да е в поблед цвят, всеки може да види това. Алис ще трябва да спре да чете, да го разпори и да започне работата съвсем отначало.

Алис взе чифт сребърни ножици и започна да реже конците — седемдневен труд, който трябваше да бъде извършен отначало. Илайза се наведе над гоблена.

— Не е боляло, защото си го искала — прошепна тя. — Остави го да ти свали роклята и хвана ръката му и я насочваше, като последна блудница! И то след всичките ти приказки, че не искаш да бъдеш с мъж.

Алис почувства как целият ѝ свят се размества и разклаща.

— Не е възможно — каза тя.

Илайза сви рамене:

— Нищо ли не помниш?

Алис затвори очи. Смътно, като сън, си спомняше сънлива чувственост, увереност и привързаност, които не беше изпитвала никога през живота си в будно състояние. Спомни си някакъв жест, как се претърколи на една страна и притегли ръката му върху себе си, как пхна дланта му между бедрата си. Лицето ѝ се обля в пот и алена руменина.

— О, боже мой — каза тя.

— Какво си спомняш? — попита Илайза нетърпеливо. — Какво каза, за да го спреш?

Алис поклати безмълвно глава.

— Пожелах го — каза тя. Беше толкова нещастна, че гласът ѝ прозвуча глухо.

— Какво?

— Бях пияна и го пожелах — каза Алис отново. — Ако беше пожелал да ме обладае, щеше да може да ме има. *Ти* нямаше да го спреш, а аз нямаше да искам той да спре. Той можеше да ме обладае като която и да било малка блудница в замъка, нямаше да намеря думи да го спра. Чувствах се покварена и разпусната. Той можеше да ме има. — Тя ожесточено разтърка очи с опакото на дланта си. — Загубена съм, ако не успея да спра тази болест — каза тя. — Ще загубя всичко, ако не успея да се опазя. Загубена съм, освен ако не използвам силата

си. Трябва да се опазя с цялата сила, която мога да овладеея. — Тя рязко захвърли ръкоделието си и тръгна към вратата.

— Алис! — възкликна заповеднически лейди Катрин. — Какво си мислиш, че правиш? Как се осмеляваш да излизаш безцеремонно от стаята, без да съм те освободила?

Алис се обърна ожесточено към нея, цялото ѝ лице пламтеше от гняв и отчаяние.

— О, оставете ме на мира, лейди Катрин! — възкликна тя с горчивина. — Вече не се боя от вас. Единственото, което можехте да ми отнемете, вече го няма. Не съм родена да бъда жена като вас, жена като тези... — тя направи рязък, пренебрежителен жест към четирите жени, чиито зашеметени лица бяха обърнати към нея, със зяпнали уста. — Тези жалки, глупави слугини. Но сега видях себе си истински. Не съм по-добра от никоя от вас. У мен няма *нищо* специално. Аз съм грешница и глупачка. Но поне сега виждам ясно пътя си. Сега съм жена без страх.

Лейди Катрин се отдръпна, уплашена от гнева ѝ, но после поде разярено:

— Не се осмелявай да ми говориш така, момиче...

— Поемам властта си — зарече се Алис. — И занаят вие няма да ме наричате „момиче“! Няма да ме командвате! А вашият съпруг няма да ме използва за своя играчка. Вие двамата ме тласнахте към това и аз ще се възползвам от силите си!

— Спри! — изпищя Катрин. Алис ѝ хвърли поглед, подобен на горяща главня, излезе от стаята и затръшна вратата. Чуха как краката ѝ изтрополиха надолу по каменните стъпала, чуха и тряска на вратата на голямата зала.

— Тя отива ли си? — попита мистрес Алингам.

Само лейди Катрин остана на мястото си: останалите се стълпиха до широкия еркереи прозорец и изпружиха шии да видят стъпалата, по които се слизаше от голямата зала под тях в градината, а оттам пътеката водеше до къщичката на вратаря отвъд вътрешния крепостен ров.

— Отива си — потвърди Илайза? — Сега е в градината, отправя се към портата. Да изтичам ли след нея и да наредя да я върнат обратно, милейди?

Лицето на лейди Катрин беше бледо, устата — здраво стисната, докато тя овладяваше страховете и подозренията си.

— Остави я да си върви — каза тя. — Остави я да си върви.

* * *

Старият лорд забеляза отсъствието на Алис чак вечерта точно преди вечеря, когато искаше да продиктува едно писмо. Дейвид дойде в женските покои да пита за нея, и лейди Катрин, чието грозновато лице остана напълно безизразно, му каза, че Алис я няма.

— Ще дойда вместо нея — каза тя. Наметна тъмна пелерина на раменете си, смъкна качулката над главата си, и го последва до стаята на стария лорд в кръглата кула. В тъмния ъгъл на стълбите подминаха младия лорд Хюго, който ги чакаше, без да се прикрива. Той протегна ръка да я спре.

— Алис — каза той. Никога преди лейди Катрин не го беше чувала да говори с такъв тон: той изрече името на момичето с огромен, всепоглъщащ копнеж.

Съпругата му смъкна качулката на пелерината си. Костеливото ѝ лице гореше от омраза към него, очите ѝ го гледаха тържествуващо.

— Така си и мислех — каза тя, с отровна жлъч в тона. — Така си и мислех.

Хюго се отдръпна.

— Мадам, аз...

Сенешалът Дейвид си размени един поглед с Хюго и продължи нагоре по стълбите до стаята на стария лорд, където не можеше да ги чува.

— Не си прави труда да се преструваш — каза тя разпалено. — Питам се каква власт има тя над теб и стареца. Предполагам, че си ляга и с двама ви. — Устата ѝ се изкриви от гняв. — Ляга си и с двама ви! Той, оглупелият от старост, и ти, който тичаш след всичко, което носи пола! Още щом я видях в онази рокля на блудница, разбрах какво става. Но чаках и наблюдавах. Виждах те как я оглеждаш и *знаех* какво си мислиш. Бог знае, че съм го виждала достатъчно често! Бог знае, че съм те виждала да гледаш безброй жени с тази твоя усмивка и този похотлив поглед. После те видях да гледаш нея, видях те да я изнасяш

от празненството. Отнесе я в леглото ѝ, нали? И плати на онази глупачка Илайза да извърне поглед! Плати на онази глупачка Илайза да се престори на сляпа, да ме излъже и да ми се присмива тайно. Плати ѝ да развратничи!

Тя се нахвърли върху него и го удари силно с разтворена длан през лицето. От звънката плесница Хюго се дръпна рязко назад, а после застана неподвижно.

— А аз? — Гласът ѝ се усили от страстен шепот до сподавен, яростен писък — Какво остава за мен? *Мен* никога не ме гледаш така. Никога не идваш в стаята ми с тази усмивка! Всяка блудница в замъка може да получи похотлив поглед от теб! Всяка развратница в града, всяка пачавра във всяко село може да те има между мръсните си крака — но мен, собствената си съпруга, пренебрегваш! — Тя го хвана здраво за раменете. — Пренебрегваш ме! — каза тя. По лицето ѝ се лееха сълзи. Тя го разтърси силно и изпищя отново: — Пренебрегваш ме!

Хюго стоеше скован, докато тя продължаваше да стиска раменете му, цялото му тяло я отблъскваше със своята неподвижност.

— О, господи! — възкликна тя във внезапен прилив на копнеж. — Хюго, направи с мен това, което правиш с нея! Обладай ме тук! — Тя се отдръпна назад в сянката на стълбището и трескаво дръпна нагоре роклята си, улови шнура на панталона му, задърпа предницата на панталона му, притисна се към бродираното уплътнение и изстена, когато почувства натиска на твърдата бродерия. — Направи го сега! — каза тя отчаяно.

Хюго отстъпи назад и я отблъсна от себе си. В сенките тя видя лицето му, равнодушно, сякаш издялано от камък.

— Достатъчно — каза той, с нисък и спокоен глас. — Не съм докоснал момичето, независимо от какво се боиш и какви женски клюки си чула. И с пръст не съм я докоснал. Занесох я до сламеника ѝ и ѝ съблякох роклята, завих я и я оставих там.

Лейди Катрин залитна, сякаш я бе зашлевил. Пусна края на роклята си и я приглади върху хълбоците си. Все още се задъхваше, но студенината на гласа на Хюго пронизваше съзнанието ѝ като лед. Лицето ѝ беше бяло и изопнато.

— Свалил си ѝ роклята и не си я обладал? — попита тя, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Хюго кимна и се обърна да си върви.

— Хюго! — Лейди Катрин изтича надолу по стъпалата след него и се вкопчи в ръката му. — Хюго, кажи ми, че не си я пожелал. Кажи ми, че не си я пожелал и затова не си я обладал!

Той спря на най-долното стъпало и ѝ отправи жестока полуусмивка.

— Какво сега, милейди? — попита той язвително. — Първо ми се нахвърляте, задето съм я обладал, а сега не можете да повярвате, че не съм.

Лейди Катрин издаде лек стон и дръпна ръкава на жакета му за фините прорези.

— Моля те! — изрече умолително тя. — Кажи ми честно какво се случи между вас. Непоносимо ми е да не знам. Непоносима ми е мисълта как ти...

— Не можеш да понесеш какво? — попита той язвително. — Не можеш да понесеш да легна с нея, не можеш да понесеш и да *не* го направя. Трябва да ми кажете, мадам, какво да направя, за да ви удовлетвори.

Тя се втренчи в него, сякаш не можеше да разбере какво говори.

— О, господи, Хюго — каза тя жадно. — Не искам да лягаш с нея. Но най-много от всичко не искам да я щадиш. Бих предпочела да я изнасилиш, вместо да я пощадиш. Не разбирам какво се случва, ако си внимателен с нея. Не разбирам какво означава това! Какво си мислиш, ако се отнасяш нежно с нея? Искан ми се да я беше изнасилил и наранил! Искан ми се да я беше разкъсал отвътре, за да утолиш похотта си, вместо да бъдеш нежен!

Той отново вдигна поглед към нея и за миг тя трепна от презрението, изписало се по лицето му.

— Би предпочела да я изнасиля, вместо да я пощадя — каза той зачудено. — Искан едно малко шестнайсетгодишно момиче, поверено на грижите ти, да бъде изнасилено и разкъсано отвътре от собствения ти съпруг? За Бога, мадам, вие сте противна жена.

Тя ахна и залитна назад към каменната стена.

— Не я докоснах, защото тя беше толкова топла и толкова любяща — каза той, с много нисък глас. — Яви ѝ се видение и тя ми предсказа бъдеще, бъдеще за мен и за нея. Баща ми ще умре и аз ще бъда господар тук. Тя ще ме дари със син.

— Не — изстена лейди Катрин и се свлече на пода, защото коленете ѝ се подкосиха.

— Приемете го и свиквайте с това, лейди — каза Хюго, без угризения в гласа. — Току-що ме ударихте за последен път. Дните ви тук свършиха. Ще взема в леглото си момичето от пустошта край Боус.

— Зестрата ми... — каза лейди Катрин. — И земите ми...

— По дяволите парите ви — изруга Хюго. — По дяволите земите ви! Вървете по дяволите и вие! Искam момичето и ще рискувам всичко — дори самия замък — за да я получа.

Той се дръпна рязко от нея и тръгна с едри крачки през помещението на стражите.

Лейди Катрин остана да седи на стълбите в студа дълги минути, после се надигна тромаво, като старица. Студената светлина на изгряващата луна проблесна през тясното прозорче върху слабото ѝ, злобно лице. После тя изрече една дума, най-опасната от всички думи в нейния страшен, опасен свят:

— Вещица.

ГЛАВА 8

Лорд Хю седеше до огнището в малката си стая с каменни стени, когато лейди Катрин нахълта вътре, без да почука. Той вдигна поглед от огъня, когато я видя, и повдигна едната си вежда.

— Повиках момичето — каза той. — Помолих за Алис.

— Тя вече не може да бъде ваш писар — каза лейди Катрин. Говореше тихо, но гласът ѝ потрепваше от гняв. — Трябва да говоря с вас, милорд, налага се да настоявам да я намерите и да я изправите на съд.

— Какво е направила? — попита лорд Хю уморено. — Избягала ли е? Липсва ли нещо от стаята ви?

— По-лошо от това! — изсъска тя. — Хиляда пъти по-ужасно от това.

Тя зачака да види дали старият лорд изглежда впечатлен. Той остана невъзмутим.

— Милорд обвинявам я в най-тежкото от всички престъпления — каза тя. Задъхваше се в нетърпението си да съсипе Алис. — Обвинявам я в престъпление, по-ужасно дори от убийство.

— Какво е направила? — попита той отново.

— Вещица е — каза тя.

В горещата малка стая се възцари зашеметено мълчание.

— Не го вярвам — каза той безизразно. Но Катрин се залови за моментното му колебание като нападаща пепелянка.

— Вие самият я подозирате! — възкликна тя тържествуващо. — Вие сте по-близък с нея от всеки друг! И сам я подозирате!

— Не я подозирам — каза старият лорд; но тонът му беше несигурен.

— Е, аз я обвинявам! — отекна гласът на Катрин. — Обвинявам я в магьосничество. Омагьосала е лорд Хюго. Той току-що ме наскърби открито и каза, че няма да намери покой, докато не я обладае. Това е плод на магьосничество, милорд, и вашият син е жертвата.

Малко руменина се върна в лицето на стария лорд.

— Бога ми, Катрин! — възкликна той пренебрежително. — Мислех, че говорим за черни изкуства! И преди си виждала Хюго да изпитва похот към някое момиче. Ще отмине.

После протегна ръка към нея, усмихна ѝ се с усилие и каза мило:

— Хайде, знам, че това те безпокои, но тя е просто едно от увлеченията на Хюго. Няма повод да повдигаш обвинения в магьосничество, освен магията, която едно младо момиче плете, когато е влюбено. Не става дума за нищо повече от това.

Лицето на Катрин беше побеляло от злоба.

— Не, милорд — каза тя жлъчно. — Разбирате ме погрешно. Лорд Хюго ми каза, че можел да я има, а не го е направил. Отрече да ѝ е посягал без нейно съгласие. Каза ми, че тя направила заклинание и той видял бъдещето, с нея като своя жена. Казва, че ще се откаже от земите, които му донесох като зестра, да, и дори от замъка, за да има нея и сина, който вярва, че тя ще зачене. *Това* е магьосничество, милорд, не ухажване.

Старият лорд се раздвижи неспокойно.

— Ще се видя с Хюго — каза той. Протегна ръка към масата до себе си и разклати малък сребърен звънец. Един слуга дойде тичешком и му беше заповядано да намери младия лорд. Лорд Хю погледна Катрин.

— Можеш да си вървиш — каза той.

— Не — заяви тя.

Посрещна удивения му поглед без страх.

— Ще остана — каза тя. Жълтите ѝ зъби бяха оголени в гримаса на неприкрита злоба. — Твърдя, че той е омагьосан, твърдя, че вие също сте наполовина омагьосан. Тук е нужна жена с бистър ум. Трябва да се повика ловецът на вещици. Не смея да вярвам на вашата преценка, милорд, заради собствената ви безопасност не смея да ѝ се доверя.

Очите на стария лорд я стрелнаха гневно.

— Можеш да останеш, но трябва да мълчиш.

— Повикайте и Илайза Херинг — предложи лейди Катрин. — Тя придружи негова светлост и вещицата, когато той я отнесе от залата. Тя ще знае какво се е случило между тях.

Старият лорд кимна.

— И капелана на замъка — настоя тя. — Отец Стивън. Той е свят човек и ваш верен служител. Искам само да осигуря своята и вашата безопасност, и безопасността на лорд Хюго. Ако тя е вещица, в което съм убедена, тогава трябва да бъде заловена, милорд. Заловена, подложена на изпитание и удушена.

— Това са глупости... — поде старият лорд. — Празни приказки и женска злоба... Когато Хюго дойде, ще обясни всичко. — Той събра сили и нареди: — А ти няма да казваш нищо. Ще си държиш езика зад зъбите. Позволявам ти да останеш, но ако проговориш, ще наредя да те изхвърлят от стаята ми. Мога да направя това, мадам, помнете.

— Ще си мълча — обеща тя с готовност. — Но го попитайте едно нещо, преди да го освободите и преди да повярвате на лъжите, които ще изрече заради нея.

— Какво? — изръмжа той.

— Попитайте го как ще умрете — каза Катрин, с укрепнал от злоба глас. — Вещицата предсказала смъртта ви, както и тържеството си над мен. Казала, че ще умрете догодина.

Лорд Хю ахна.

— Кой би могъл да знае по-добре? — попита Катрин с копrien гласец. — Тя ви дава лекарството, тя приготвя билките ви. Тя е до вас, когато сте болен. Ако не ви урочаса направо, може да ви отрови. А сега му е обещала смъртта ви.

Лорд Хю поклати глава.

— Тя е моя служителка — каза той по-скоро на себе си. — Тя е моята малка помощничка.

— Но ако някой друг я подстрекава? — каза бързо Катрин — Тя може да се превърне във ваш много силен враг! Помислете си къде я поставихте, милорд! Вие я издигнахте толкова високо, колкото и Дейвид, вашия довереник! Тя знае всичките ви тайни, ваша болногледачка е. Ако бъде настроена срещу вас от амбиция, или страст...

Вратата се отвори и влезе Хюго. При вида му Катрин се обърна рязко и изтича зад гърба на стария лорд. Така, отпуснала ръка върху високата облегалка на стола и с очи, приковани върху лицето на съпруга ѝ, тя създаваше впечатлението, че двамата се бяха обединили срещу него.

Младият лорд обхвана сцената с един бърз поглед и се усмихна подигравателно, като видя преbledнялото лице на съпругата си.

— Е, Катрин, отново се срещаме — каза любезно той. После направи две бързи крачки напред и коленичи пред баща си и каза: — Повелителю мой, разбрах, че сте ме повикали. Надявам се да не съм ви накарал да чакате?

Старият лорд протегна длан и я положи върху тъмнокосата къдрава глава на сина си. Зорките очи на Катрин видяха, че ръката му трепери леко.

— Лейди Катрин ми донесе някои тревожни вести — каза той тихо. — Обвини Алис, моята помощница, че е вещица. Твърди, че ти си омагьосан, Хюго.

Хюго се изправи на крака и стрелна Катрин с весел поглед.

— Мисля, че тук няма друго магьосничество, освен магията на една хубава девойка — каза той. — Не биваше да тревожиш баща ми с нашите кавги, Катрин. Нещата ще се развият зле за теб, ако тичам при него всеки път, когато имам основания да се оплаквам от теб.

Тя си пое рязко дъх, доловила предупредителните нотки в гласа му, но старият лорд я накара да замълчи с един жест.

— Това не е шега работа — каза той твърдо. — Катрин твърди, че Алис обещала да зачене син от теб и че според нея аз ще умра. Вярно ли е това?

Хюго се поколеба.

— Тя не знаеше какво говори...

— В транс ли беше? — Старият лорд се наведе напред, с мрачно лице.

— Не. — Хюго се поколеба. — Момичето беше пияно, или полузаспало. Тези приказки бяха подбудени от виното.

— Вещиците могат да използват виното, за да ги дари със Зрението — предупреди старият лорд. — Тя позна ли те?

Хюго се поколеба: спомни си увереното кискане на Алис и топлотата на гласа ѝ, когато каза „никой не те познава по-добре от мен“.

— Не знам — каза той. Умът му трескаво търсеше безопасен изход за Алис. — Не зная, сър. Говорих с нея много малко.

— Кога се случи това? — попита старият лорд. Катрин, възпирана от обещанието да мълчи, се наведе напред, сякаш искаше да

изсмуче думите от устата на съпруга си.

— Вчера, след вечерята по случай Дванайсетата нощ — каза Хюго неохотно. — Когато я отведох в стаята ѝ — по ваше нареждане, милорд, спомнете си. Тя беше пияна.

Катрин кимна. Старият лорд я стрелна с поглед през рамо.

— Застани малко по-надалече, Катрин — каза той. — И не забравяй обещанието да си държиш езика зад зъбите.

Очите на Хюго се присвиха.

— Нейна светлост лейди Катрин навярно е чула погрешно някои думи, които ѝ казах по време на разгорещена кавга — каза той на баща си. — Не ми подобава да ви кажа какво изрече тя, нито пък какво направи в тъмнината на стълбището. Нека се задоволя да кажа, че тя ме удари, и ме обиди, и ме разгневи, а аз бях навярно твърде рязък с нея. Тя ме умоляваше да я обладая като блудница на стълбите, и аз бях оскърбен да видя как моята съпруга — и ваша снаха се държи толкова долно. — Катрин леко ахна от ужас при добре премереното предателство на Хюго. — Има и още, сър, и то е по-лошо — каза Хюго остро. — Но няма да ви уморявам с него. Готов съм да я помоля за прошка и да оставя тази кавга да приключи тук.

Старият лорд повдигна вежда към Катрин:

— Това ли е всичко? — попита той — Ако Хюго ви помоли за прошка, и ви се реваншира като съпруг — той наблегна на думата „реваншира“ и горещината на неспирното желание на Катрин се надигна в бледите ѝ бузи, — ще може ли с това спорът да бъде приключен, и Алис да работи за мен? Не е нужно да бъде на служба в покоите ти, ако имаш нещо против нея, Катрин. И не е нужно Хюго да я вижда.

— Не — изрече лейди Катрин с усилие. — Не и докато отец Стивън не узнае това, милорд. Не и докато не изслушаме Илайза.

При вида на намръщеното лице на стария лорд тя се наведе напред.

— Лорд Хюго казва, че това не е нищо повече от караница — но с устата му говори магията — каза тя настойчиво. — Разбира се, че ще се опита да я защити! Трябва да проведем допълнително разследване, не просто да го предпазим, а да предпазим и вас, милорд. Тя предсказа именно *вашата* смърт.

Старият човек се прекръсти.

— Кажи да повикат Илайза — нареди той на сина си. — И повикай свещеника.

Хюго сви рамене, сякаш станалото едва ли си заслужаваше труда, а после отвори вратата на бащината си стая и извика: „Хей!“ надолу по каменните стъпала към помещението за стражите. Едно от момчетата дотича.

— Доведи Илайза Херинг и отец Стивън — каза Хюго.

Тримата зачакаха в неловко мълчание, докато прислужницата и свещеникът влязоха. Лорд Хю изглежда намръщено и двамата.

— Повиках ви, отче, за да изслушате един разговор — каза той. — Изглежда, че имаме нужда от мъдростта ви.

Отец Стивън кимна сериозно: тъмният му, напрегнат поглед забеляза руменината на Катрин и прикрития гняв на Хюго. Илайза се отдръпна колкото можеше по-близо до вратата, пребледняла и замаяна от чувство на вина.

— Всичко е наред, Илайза — каза мило старият лорд. — Никой не те обвинява в нищо.

Тя трепереше толкова силно, че едва можеше да говори. Тъмните ѝ очи се стрелнаха от лицето на младия лорд към каменното изражение на господарката ѝ.

— От теб се иска само да кажеш истината — каза любезно старият лорд. — Каквото и да ни кажеш — *каквото* и да е то, Илайза, — ти си под моя закрила. Можеш да кажеш истината.

— Накарайте я да се закълне — каза лейди Катрин, като се опитваше да говори, без да си отваря устата.

Старият лорд кимна и Хюго стрелна с поглед съпругата си, оценявайки куража ѝ да дръзне да се обади, когато ѝ беше наредено да мълчи.

— Под клетва тогава — каза старият лорд. Кимна на свещеника, който пристъпи напред към масата до малкия прозорец и донесе Библия.

— Заклеваш ли се в Светото Писание, в светия живот на Иисус Христос, в светата Му Майка и в Бог Отец да кажеш истината? — попита той Илайза. — Помни, че мощта на дявола е много силна в тези смутни времена. Трябва да бъдеш на страната на Бог или да се предадеш на ада. Ще кажеш ли истината?

— Амин — промърмори Илайза. — Кълна се. О, господи!

— Кажи ни какво се случи, когато лорд Хюго отнесе Алис от залата снощи — каза старият лорд. — Кажи ни всичко и помни, че ще гориш в ада, ако излъжеш.

Илайза се прекръсти и стрелна Хюго с бърз изплашен поглед. Той я наблюдаваше студено. Тя потръпна от страх.

— Младият лорд ми нареди да тръгна с тях двамата — започна тя. После спря като запотена кобила, на която са дръпнали юздата.

— Продължавай — каза сприхаво старият лорд. — Закле се да говориш!

— Той ми каза да чакам пред вратата на нашата стая, да пазя — каза тя. Очите ѝ бяха приковани върху стария лорд.

Той кимна нетърпеливо.

— И той я внесе вътре и я облада? *Продължавай*, момиче, няма да изненадаш никого тук!

Илайза навлажни устни.

— Не — каза тя. — Промъкнах се вътре след тях, да гледам. Бях любопитна. Алис говореше толкова много за девствеността си — за неприязънта си към мъжете. Бях любопитна да я видя с негова светлост.

Тя млъкна рязко, като стрелна с бърз поглед мраморното лице на лейди Катрин.

— Продължавай — каза сурово старият лорд.

— Той я хвърли на сламеника ѝ и я разсъблече по долна риза — каза Илайза. — Смъкна си панталона и легна върху нея.

Лейди Катрин изсъска като змия. Старият лорд протегна ръка, за да я накара да замълчи.

Погледът на Илайза се луташе между потиснатия гняв на лейди Катрин и заплашителната мрачна усмивка на младия лорд.

— Не смея да говоря! — произнесе тя с усилие.

Старият лорд се приведе напред, хвана я грубо за ръката и я принуди да коленичи пред него.

— Аз съм господарят тук — каза той. — Дори сега, в старческата си немощ, все още аз командвам тук. Заповядвам ти да говориш и ти обещавам закрилата си — каквото и да кажеш. Сега ми кажи, момиче — какво стана, когато той легна върху нея?

— Тя го омагьоса! — изрече Илайза с тих стон. — Чух я да се киска, и после изрече заклинание или нещо такова — не можах да го

чуя ясно — а после му обърна гръб и заспа.

— Не я е обладал? — попита старият лорд невярващо. — Не я е обладал, когато я е разсъблякъл и е легнал върху нея?

Илайза поклати глава и каза:

— Тя направи нещо. Посегна назад към него, взе дланта му и обви ръката му около себе си, и сложи дланта му върху своята... — тя млъкна, без да довърши.

— Между краката си? — попита старият лорд направо.

Илайза кимна и преглътна с усилие.

— После какво? — попита той.

— Той я попита дали го познава, и коя година е, и на колко години е тя — изрече Илайза бързо и припряно, приковала очи в стария лорд. — Не можах да чуя всичко — продължи тя. — Тя говореше много тихо.

— Чу ли изобщо нещо? — попита старият лорд. — Кажете истината сега, момиче!

Тя кимна.

— Май каза, че е на осемнайсет — отвърна тя. — Като че ли каза, че е 1538 година.

Катрин изпусна дъха, който беше сдържала, в дълга, доволна въздишка.

Старият лорд погледна към сина си.

— Тя предсказа ли смъртта ми? — попита.

Хюго кимна.

— Да, татко — каза той честно.

— А другите неща — че ще зачене син от теб. Каза ли тя всичко това?

Хюго сви рамене.

— Да — каза той.

Старият лорд сви рамене.

— Каза ли как ще умра? — попита той.

Хюго поклати глава:

— Не попитах. Тя говореше като в полусън. Бях прекалено изненадан, за да я разпитвам, и... — той млъкна, без да се доизкаже.

— И? — попита старият лорд.

— Изпитвах силна нежност към нея — каза Хюго неловко. — Никога преди не съм се чувствал така с жена, дори и с предпочитаните

от мен блудници. Искаше ми се да я оставя да спи, изпитах чувството, че искам да пазя покоя ѝ.

Старият лорд нададе кратък смях, подобен на лай.

— Това не е магьосничество — това е любов — каза той кратко. — Мислех си, че никога няма да се хванеш на тази въдица, Хюго. Добре си се подредил!

За миг двамата мъже се усмихнаха широко един на друг, стоплени от чувство на съучастие.

— И то по една малка повлекана от пустошта — каза Хюго зачудено.

Баща му се изкиска.

— Човек никога не знае — каза той меко. — Зле ще паднеш, Хюго. Бас държа, че ще е така! Тя хубавичко ще те разиграе!

— Това няма значение! — изсъска лейди Катрин. — Тук има магия! Какво ще кажете за това, дето е казала, че годината е 1538? А това, че е казала, че е на осемнайсет? На колко е сега? Шестнайсет! И годината е 1536! Ами вашата смърт? Ами аз? Тя е в съюз с дявола, предсказва края на всички ни — и това ще стане само след две години, ако не бъде спряна сега!

Старият лорд кимна.

— Какво мислите? — попита той свещеника.

Лицето на мъжа беше мрачно.

— Не знам какво да мисля — каза той. — Положението изглежда много неприятно. Ще трябва да помисля и да се помоля за напътствия. Бог ще ни прати знак, за да ни предпази от тези ужаси, свили гнездо зад стените ни.

Лейди Катрин се наведе напред, с очи, проблясващи на светлината от свещите.

— Собственият ви господар е заплашен от скорошна смърт, а вие още не знаете какво да мислите? — попита тя.

Свещеникът отвърна на погледа ѝ без страх.

— В показанията срещу нея има зложелателство — каза той спокойно. — Може би това момиче не я харесва, вие със сигурност имате причина да я мразите, милейди. Ако е вещица, това ще проличи в говора и държанието ѝ. Мисля, че трябва да я видим и да отсъдим по това, как ще се държи, когато бъде обвинена.

— И да я оставим да омагьоса всички ви? — изкрещя Катрин.

— Успокойте се, мадам — изръмжа старият лорд. Кимна на Хюго. — Повикай Алис — каза той. — По-добре да я доведем тук.

Свещеникът хвърли кратък поглед към Катрин и се настани зад масата в прозоречната ниша.

— Мен тя няма да омагьоса — каза той твърдо. — Изпратил съм на смърт много вещици. Гледал съм как подлагат на изпитания много жени, когато други, силни мъже са се извъръicali ужасени. Аз съм безмилостен в службата си на Бога, лейди Катрин. Ако тя е на страната на дявола, тогава със сигурност има основания да се бои от мен.

Хюго отиде бавно до вратата, повика отново един слуга и му нареди да намери Алис.

— Не вярвам в нищо от това — каза той небрежно. — Нито в магия, нито във вещици, нито в заклинания. Вярвам в света, който мога да видя и докосна. Всичко останало е приказки за плашене на малки деца.

Отец Стивън размени поглед с него.

— Знам, че предпочиташ да мислиш така, Хюго — каза той кротко. — Но самият ти се приближаваш опасно много до ереста, ако отричаш падналия ангел и битката против греха.

Хюго сви рамене. За няколко мига се възцари мълчание. Илайза се промъкна по-близо до вратата.

— Мога ли да говоря? — попита Катрин.

Старият лорд кимна.

— Може да съм прибързала — каза Катрин с по-спокоен тон. Старият лорд впи пронизващ поглед в лицето ѝ. — Бях ядосана на съпруга си и разгневена на момичето. Може да съм прибързала в обвиненията си.

Те чакаха. Хюго я гледаше с открито подозрение.

— Както казвате, милорд, не е сигурно, че Хюго е омагьосан. Възможно е просто да е завладян от желание и нежност. — Гласът ѝ не трепереше от ревност, самоконтролът ѝ беше железен. — Може би се чувствам оскърбена като негова съпруга, но като господарка на замъка, като ваша повереница, това не ме засяга — каза тя.

Старият лорд кимна.

— Следователно? — попита той сухо.

— Остана да ме тревожи само едно нещо в цялата тази ситуация — каза тя.

Старият лорд чакаше.

— Вашата безопасност, татко — каза тя. — Ако момичето желае смъртта ви, има добра възможност да ви навреди. А ако е вещица, тогава всички сме в опасност. Трябва да знаем дали тя владее черни изкуства, преди да можем да преценим дали да я отпратим, или не. Ако притежава определени сили, тогава не можем да се отнасяме с нея като с непокорна слугиня. Тя ще причини ужасни злини на всички ни. Трябва да знаем. Заради собствената си безопасност.

Свещеникът кимна. Старият лорд хвърли поглед към него.

— Какво предлагате, лейди Катрин? — попита той.

Катрин си пое рязко дъх. Не поглеждаше съпруга си.

— Изпитание — каза тя. — Проверка за нея. За да разберем дали е вещица или не.

Хюго трепна неволно.

— Не харесвам тези изпитания — каза той. Бързият поглед на баща му го накара да млъкне.

— Отче? — попита старият лорд.

— И аз мисля така, милорд. — Отец Стивън кимна. — Трябва да разберем дали лечителските й дарби са богоугодни, или не. Лейди Катрин смята с право, че не може да се вземе решение тя да бъде отпратена или пък задържана тук, докато всички сме в неведение. Може би едно по-леко изпитание? Да вкуси нафора?

По лицето на Катрин премина разочаровано изражение, което тя бързо прикри.

— Да я потопиш в реката ли се надяваше, Катрин? — попита злобно младият лорд. — Или да я покачиш върху горяща купа сено?

— Нищо подобно! Нищо подобно! — каза старият лорд нетърпеливо. — Твърде възможно е тя да е добро момиче и честна слугиня, срещу която да не може да се каже нищо, освен че е събудила твоите желания, Хюго, и че притежава някои умения. Ще направим онова, което препоръчва свещеникът. Тя ще приеме нафора под клетва и ако нафората я задави, тогава вече ще знаем какво да правим.

Илайза беше ококорила очи.

— Да си вървя ли? — попита тя.

— Стой тук! — каза сприхаво старият лорд. — Къде е момичето?

ГЛАВА 9

След като бе изхвърчала стремглаво от женската галерия, Алис стигна тичешком чак до външната порта, но тогава се поколеба. Въздухът бе леденостуден, миришеше на сняг. Къщите в града бяха затворени и притихнали. Колибата на Морах беше на половин ден път пеша оттук. Майка Хилдебранд си беше отишла завинаги. Алис чувстваше отсъствието на абатството и загубата на майка си в пустотата около себе си, в тихото, сухо шумолене на зимния вятър около стените на замъка. Нямаше къде да отиде.

При портата на замъка свърна назад и тръгна бавно край външната стена на жилището на свещеника. Няколко неохранени кокошки кълвяха по студената земя. Дебела свиня, издута от прасенца, грухтеше в кочината. Алис потръпна, когато слънцето се спусна ниско зад високата кръгла кула. Прекоси втория подвижен мост и влезе зад вътрешните стени на замъка. Майка Хилдебранд беше мъртва, абатството беше в руини. Алис нямаше къде да отиде, освен обратно в замъка, излагайки се на злобата и злорадството на жените.

Главата ѝ още бучеше от виното и от внезапния прилив на гняв. Тръгна бавно покрай лехите с билки към кладенеца в центъра на малката градина. Извади кофата и пи от ледената, леко солена вода, усети неприятния ѝ вкус да се плъзга в гърлото ѝ. После продължи да върви покрай голямата централна сграда към пекарницата — малка постройка, кръгла като кошер, разположена между мрачния черен силует на тъмничната кула и градината с лечебни растения. Алис бутна вратичката, отвори и надникна любопитно вътре.

Беше топло и тихо. Двете големи, заоблени пещи задържаха топлина като в тухларна. По пода, по масите, по лавиците, дори по калаените съдове, окачени на куки, имаше тънък бял слой брашно. Хлебарите бяха излезли след сутрешната си работа — бяха се потили край пещите, за да изпекат наведнъж хляба за закуска, обяд и вечеря. Сега сигурно бяха отишли в града да намерят някоя кръчма, или в голямата зала на замъка, за да играят комар или да дремят. Алис влезе

тихо вътре и затвори вратата след себе си. Помещението ухаеше сладко на прясно изпечен хляб. Алис се отпусна на колене в бялата пепел до плочата на огнището, и откри, че по лицето ѝ се стичат сълзи. За миг се озова отново в готварниците на абатството, гледайки как сестрите мирянки пека и варят. За миг си спомни вкусния бял хляб, омесен от смляно от самите тях брашно, изпечен в собствените им пещи, спомни си как я стопляха отвътре прясно изпечените хлебчета за закуска след утринната молитва в ранната сутрин.

Алис тръсна глава, подхвана тежките поли на тъмносинята си рокля и разтърка очи. После се отпусна на пети и остана взряна в топлото сърце на жаравата в продължение на дълги минути.

— Огън — изрече тя замислено, гледайки към огнището. Изправи се и свали два малки тенекиени съда от стената. С единия загреба вода от кофата до масата. Сложи го пред огъня.

— Вода — каза тихо.

Взе шепя студена пепел, паднали сажди и тухлен прах от задната част на огнището.

— Земя — каза тя, и сложи купчината пред себе си. После дръпна празния тенекиен съд напред, за да завърши квадрата, и изрече:

— Въздух.

Начерта триъгълник в брашното и пепелта, разсипани по студения под, и свърза трите върха на огъня, земята и въздуха.

— Ела — изрече тя шепнешком. — Ела, Повелителю. Имам нужда от силата ти.

В пекарницата беше тихо. В отсрещния край на вътрешния двор, в готварницата на замъка, беше избухнала свада, разнесе се шум от затръшване на врата. Алис не чуваше нищо.

Начерта нов триъгълник, преобърнат, свързвайки точките на земята, въздуха и водата.

— Ела — повтори тя. — Ела, Повелителю мой. Имам нужда от силите ти.

После предпазливо се изправи, повдигайки роклята си внимателно, като жена, която пристъпва по камъните на брод през буйно течение. Прекоси линията, наруши границата, стъпи в петоъгълника. Отметна глава, шапчицата ѝ се плъзна назад и тя затвори очи. Усмихна се, сякаш някаква сила се бе вляла в нея от огъня, водата, земята и въздуха — от големите камъни на пода под

краката ѝ, от въздуха, който трептеше и проблясваше около главата ѝ, от излъчващата се от пещта топлина, която внезапно стана гореща, възбуждаща.

— Да — каза тя.

Нямаше какво повече да прави.

Алис остана неподвижна за един дълъг миг, чувствайки как силата се надига и нахлува в нея през стъпалата ѝ, поемайки я с всеки дъх, чувствайки я как пулсира във връхчетата на пръстите ѝ. После изправи глава, нахлупи качулката си, усмихна се скритом на себе си, и излезе от нарисуваната на пода фигура.

Изля водата обратно в кофата. Закачи тенекиените съдове отново на куките, и замете прахта по пода с едно бързо, небрежно движение, така че петогълникът изчезна. Развърза кесията, окачена на колана ѝ. Восъчните кукли на Морях легнаха студени в ръката ѝ. Алис ги преобърна, оглеждайки с усмивка вярно пресъздаденото лице на Хюго: изражението ѝ стана сурово, когато видя куклата, изобразяваща Катрин, с неприличния прорез отпред. Отиде до купчината дърва, натрупани отстрани до пещта, и издърпа един пън от дъното на купчината. Бутна восъчните кукли колкото можа по-навътре, а после внимателно върна пъна на мястото му. Отстъпи назад и огледа преценяващо купчината. Изглеждаше недокосната. Тя вдигна шепа прах от пода и го духна върху пъна, та да изглежда прашен като останалите.

— Скрийте се — каза тя тихо. — Скрийте се тук, мои малки красавци, докато дойда да ви взема.

После седна да се стопли край огъня.

Едва тогава, сякаш в точния момент, когато вече можеше да бъде намерена, слугата се зададе, задъхан, през вътрешния двор и хвърли поглед, без особена надежда, в пустата пекарница.

— Лордът те търси — каза той, тревожен и задъхан. — Веднага. Трудно ми беше да те намеря.

Алис сви рамене с безразличие.

— Кажи му, че не си могъл да ме намериш — рече тя. — Излязох от стаята на лейди Катрин без позволение. Изгубих самообладание. Не искам да ѝ служа, нито на него, нито на когото и да било друг. Ще ѝ се наложи да изтича при него, за да се оплаче от мен. Няма да отида.

Слугата равнодушно сви рамене.

— Трябва — каза той. — Всички са там. Младият лорд и проклетницата, старият лорд и свещеникът. Даже и Илайза Херинг. Сега търсят теб. Най-добре ще е да идеш, и то бързо.

Сините очи на Алис го загледаха напрегнато.

— Какво правят всички? — попита тя. — Какво прави там отец Стивън? И лорд Хюго? Какво искат от мен?

— Стана истински скандал — отвърна той. — Лейди Катрин е побесняла, и старият лорд май е на нейна страна. Но трябва да отидеш.

Алис кимна.

— Идвам — каза тя. — Изтичай и им кажи, че идвам.

Тя изтри лице с ъгълчето на ръкава си, провери пръсти през заплетените си къдрици, избутвайки по-дългите кичури зад ушите си и издърпа шапката напред, така че дори кичурче да не се показва около лицето ѝ. Издърпа надолу дългия корсаж на синята рокля, изтръска простата, синя долна фуста, а после прекоси двора до вратата на замъка. Мина през залата, където един прислужник трупаше пънове върху огъня, за да поддържа помещението топло за вечерята, и през преддверието зад подиума, откъдето водеше стълба към кулата. Качи се по стълбите, мина през помещението на стражите, кимвайки като кралица на безделническите войници и на един слуга, и отиде горе до вратата на лорд Хю. Тя стоеше отворена. Чакаха я. Алис, спокойна, с високо вдигната глава и предизвикателно изражение, пристъпи в ярко осветената стая и чу как вратата се затвори зад гърба ѝ.

Тя погледна в лицето стария лорд, който седеше в стола си край огъня. Смътно осъзна присъствието на лейди Катрин, застанала зад него, отпуснала собственически ръка върху украсената с резба облегалка на стола му, тържествуваща и сияеща. Свещеникът стоеше далече от огъня, до масата в прозоречната ниша; пред него имаше подвързана в черно Библия и сребърен поднос, покрит с бял лен. До него стоеше Илайза с разширени от ужас очи. Алис хвърли поглед към нея и тогава видя ръцете ѝ. И двете бяха стиснати в юмруци, с палеца между показалеца и средния пръст в стария жест за предпазване от магия. Сините очи на Алис потъмняха леко. Започваше да осъзнава от какво трябва да се бои.

Младият лорд Хюго стоеше възможно най-далече от останалите. Беше се проснал в един стол, изпружил напред краката си в ботуши за езда, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на панталона. Лицето му

под шапката беше мрачно и навъсено. Той срещна бързия поглед на Алис с гневно изражение; в очите му се криеше предупреждение.

Алис си даваше сметка за опасността, в която се намираше. Хвърли отново поглед към стария лорд, оглеждайки бързо лицето му. Беше восъчно блед, а ръцете му, отпуснати върху украсените с резба странични облегалки на стола му, трепереха.

— Има тежко обвинение срещу теб, Алис — каза той. — Най-тежкото обвинение, пред което може да се изправи един християнин.

Алис срещна открито погледа му.

— Какво е то, милорд? — попита тя.

— Магьосничество — каза той.

Лейди Катрин неволно издаде лека въздишка, като жена на върха на насадата. Алис не я погледна, но цветът се отдръпна от бузите ѝ, лицето ѝ пребледня.

— Твърди се, че си предсказала смъртта ми — каза старият лорд. — Че си казала, че ще бъдеш господарка на замъка и че ще родиш на лорд Хюго син и наследник. Твърди се, че според предсказанията ти всичко това щяло да се случи само след две години.

Алис поклати глава.

— Не е вярно, милорд — заяви тя уверено.

Хюго се приведе напред.

— Сън ли беше, Алис? — попита настойчиво той. — Нищо ли не си спомняш?

Алис хвърли поглед към него, а после се обърна отново към стария лорд.

— Не съм го казвала — заяви тя.

Старият лорд хвърли поглед към отец Стивън.

— Възможно е момичето да е било в транс и сега да говори истината, както си я спомня — каза безпристрастно свещеникът. — Ако е истинска ясновидка, е възможно да говори искрено. Чувал съм за някои много благочестиви пророци, които са предсказвали бъдещето, без да осъзнават какви слова изричат. В Евангелието има свидетелства за говорене на непознати езици и други чудеса. Но може да е и капан от дявола.

— Можеш ли да предвиждаш бъдещето, Алис? — попита старият лорд.

— Едва ли — каза тя хавливо. Когато те се втренчиха изненадано в нея, тя каза остро: — Ако имах такива способности, милорд нямаше да стоя тук и да чакам да бъда обвинена в магьосничество от лейди Катрин, която ме мрази от деня, в който ме видя за първи път. Ако можех да предвиждам бъдещето, щях да бъда много далече от замъка, преди да настъпи днешният ден. Всъщност, ако можех да предвиждам бъдещето, нямаше да стоя безпомощна в колибата на Морах, когато вашите хора дойдоха и ме отведоха против волята ми.

Старият лорд се подсмихна неохотно.

— Как тогава ще обясниш тези свои думи, тези предсказания, Алис? — попита той.

Алис, цялата мокра от пот под тъмносинята рокля, се засмя.

— Блян, милорд — каза тя. — Глупав блян. Трябваше да бъда по-благоразумна и да не му се отдавам, и достатъчно благоразумна, за да не го изричам. Но бях пияна и изпълнена със силно желание.

Привеждайки се напред, Хюго забеляза потта, избила по бледото ѝ чело.

— Преструвала си се? — попита той.

Тя се обърна и го погледна право в лицето; сините ѝ очи бяха честни като на дете.

— Разбира се, милорд — каза тя. — Нима мислите, че не зная как вземате жените, за да се възползвате от тях, и ги захвърляте? Искях да ме пожелаете, и исках да държите на мен, исках да ме смятате за нещо повече от другите момичета. Затова се престорих, че имам Зрението и ви обещах всичко, което желае сърцето ви. Искях само да ви подмамя, за да ми бъдете верен.

Очите на Хюго се присвиха.

— Желаела си ме през цялото време? — попита той.

Алис го погледна дръзко.

— О, да — каза тя. — Мислех, че знаете.

Той разбра лъжата, прозвучала високо и ясно като черковно песнопение. Но кимна.

— Тогава това обяснява нещата — каза Хюго. — Момичешки хитрости и глупави игри. — Той се изправи на крака и се протегна. Главата му докосна резбованите и белосани греди. — Свършихте ли, татко? — попита той баща си. — Момичето е залагало примки, за да

ме оплете — той се усмихна печално, — а пък аз си бях достатъчно оплетен.

После се обърна към лейди Катрин.

— Дълга ви извинение, мадам, бях съблазнен от една привлекателна блудница — и то не за пръв път. Когато останем насаме двамата, ще ви се реванширам щедро. — Той нададе нисък прелъстителен смях. — Ще се отнасям с вас така, както наредите — каза той.

Ръката на Катрин се вдигна към основата на шията ѝ, сякаш за да укроти пулса ѝ.

— Все още не всичко е приключило — каза тя.

Старият лорд вече се отпускате назад на стола си, придърпвайки с крак едно ниско столче.

— Защо не? — попита той. — Момичето се призна за виновно в лъжа и обясни, че изреченото от нея пророчество е било лъжливо. Виждаме достатъчно добре защо би излъгала. Замъкът е достатъчно голям, Катрин, ще се погрижа тя да не се изпречва на пътя ти. Можеш да спиш спокойно в леглото си, сега, когато си получи обратно Хюго. Момичето е лекомислена лъжкиня. — Той стрелна Алис с лека усмивка. — Само толкова.

— Тя трябва да бъде подложена на изпитание — каза лейди Катрин. — За това се споразумяхме всички. Трябва да премине през изпитанието.

Алис не можа да потисне уплашеното си ахване. Лейди Катрин ѝ се усмихна лъчезарно. Цветът се отдръпваше от лицето на момичето, то изглеждаше готово да припадне.

— Споразумяхме се, че трябва да бъдеш подложена на изпитание за магьосничество — каза лейди Катрин с копринен гласец. — Ако наистина не си виновна в нищо по-лошо от неуспешен опит за прелъстяване, тогава изобщо няма да имаш от какво да се боиш.

Хюго властно протегна ръка към Катрин и тя неохотно излезе от сигурното си място зад стола на стария лорд, за да застане до съпруга си. Той плъзна ръка около талията ѝ и погледна надолу към неприветливото ѝ, напрегнато лице.

— Хайде, милейди, стига — каза той. Гласът му беше нисък. Катрин се люшна към него като ясеново дърво, разклатено от ветрец. — Да отидем в стаята ви и да оставим Алис да върши задълженията си

на писар. Напълно съм излекуван от похотта си към нея, а ако синът от Алис в нейното предсказание е бил лъжа и нещо, казано за да ме подмами, тогава ще направя син на вас.

Той се обърна към вратата все още с ръка около талията на Катрин, и тя, почти опиянена от своето лесно възпламенимо желание, тръгна с него.

Всичко беше свършило. Почти.

Алис замръзна, страхувайки се да помръдне, внимавайки да не развали магическото въздействие на Хюго, налагайки си със силата на волята си да стане почти невидима. Свещеникът мълчеше, местейки поглед от Катрин към Хюго, и обратно към застиналата неподвижно Алис, оставяйки ги да уредят въпроса, както предпочитат. Лорд Хю беше уморен от всичко това, удовлетворен от изхода. Всичко беше свършило.

— Не! — извика лейди Катрин с внезапна енергичност. Изскубна се от обгърналата я ръка на Хюго и се обърна отново към стария лорд. — Ако е невинна, тогава не бива да се бои от изпитанието. Трябва да я изпитаме, преди да можем да поверим здравето ви на нейните грижи, милорд. Именно това се съгласихме да направим. Това би трябвало да направим. И аз няма да изляза от тази стая, докато то не бъде направено!

— Катрин! — каза Хюго заповеднически. — Ти си моя съпруга, *нареждам* ти да оставиш този въпрос. Той е уреден удовлетворително за всички ни.

— Не и за мен! — Тя се нахвърли върху него, задъхвайки се. — Не удовлетворява мен! Не ме удовлетворява! Готов сте да ме изведете от стаята като блеещо агне, милорд. И знам защо! За да й спестите изпитанието! Признайте го! Вие не ме искате! Никога не сте ме искали! Целта ви е да спестите на своята блудница усилието да покаже, че не е магьосница! И защо? — Гласът ѝ укрепна, стана по-пронизителен. — Защото сте омагьосан да я защитавате. Да я защитавате от праведния гняв на баща ви, и сте готов да изложите на опасност живота му, и моя живот, за да можете да я имате!

Тя падна на колене пред стария лорд.

— Изпитайте я! — настоя тя, като жена, която моли за подарък, какъвто може да се получи веднъж в живота. — Подложете на изпитание вещицата! *Накарайте* я да приеме изпитанието.

Старият лорд погледна Хюго.

— Кажи ми истината — каза той троснато. — От това ли я предпазваш? Ако има някаква вероятност тя да е вещица, трябва да говориш, Хюго. Никой от нас не може да си играе с изкуствата на дявола. Дори да е от обич към едно момиче.

Хюго се засмя нервно, напрегнато.

— Съвсем не — каза безгрижно. — Няма нищо подобно. Но ще направим каквото желаете, милорд, каквото желаете. Бих казал, че вече загубихме твърде много време с този въпрос. Предполагах, че ви е втръснало от него. Не се боя от това слугинче, не виждам причина да протакам повече. — Той се засмя по-непринудено. — Хайде да приключваме и да вървим да вечеряме.

Старият лорд присви очи.

— Не — каза той тихо. — Тя може да се подложи на изпитанието. Никой няма да пострада, ако е невинна, а не съм сигурен в теб, Хюго. Не съм сигурен в теб по този въпрос. — Той се обърна към Алис: лицето ѝ беше зеленикавобяло. — Алис, ще положиш клетва — каза той. — Прави, каквото ти нарежда отец Стивън.

Алис потръпна — едва доловимо движение, което издаде дълбокия ѝ страх.

— Много добре — каза тя спокойно.

Свещеникът пристъпи напред и поднесе към нея Библията.

— Сложи лявата си ръка върху Светото Писание — каза той. — Вдигни дясната си ръка и кажи: „Аз, Алис от Боус, тържествено се кълна и заявявам, че не съм вещица.“

— Аз, Алис от Боус, тържествено се кълна и заявявам, че не съм вещица — изрече Алис с равен тон.

Един пън падна в решетката на огнището и изпрати дъжд от искри нагоре. Стаята беше така притихнала, че при този шум всички трепнаха леко.

— Никога не съм си служила с черните изкуства — произнесе монотонно свещеникът.

— Никога не съм си служила с черните изкуства — повтори Алис.

— Не съм си имала работа с дявола.

— Не съм си имала работа с дявола.

— Никога не съм виждала лика му, нито лицата на неговите слуги.

— Никога не съм виждала лика му, нито лицата на неговите слуги — повтори Алис. Ритъмът на клетвите я притискаше. Тя почувства как роклята ѝ отново овлажнява под мишниците, почувства студена пот да се стича по гръбнака ѝ. Помъчи се да запази спокойно изражение. Призляваше ѝ от страх.

— Не съм се сношавала с дявола, нито с някой от неговите слуги, нито с някое от неговите животни.

— Не съм се сношавала с дявола, нито с някой от неговите слуги, нито с някое от неговите животни — каза Алис. Гърлото ѝ се бе стегнало от страх, устата ѝ беше пресъхнала. Тя облиза устни, но самият ѝ език беше сух.

— Не съм кърмила дявола, нито някой от неговите слуги, нито някое от неговите животни.

— Не съм кърмила дявола, нито някой от неговите слуги, нито някое от неговите животни — повтори Алис.

— Не съм правила възъчни изображения, нито съм изричала заклинания. Не съм призовавала призраци, нито вещици, нито вещири, нито някое от нечестивите създания.

— Не съм правила възъчни изображения, нито съм изричала заклинания. Не съм призовавала призраци, нито вещици, нито вещири, нито някого от нечестивите създания.

Гласът на Алис потрепери леко, но тя отново го овладя.

В пълната тишина на малката стая тя чу как сърцето ѝ биеше толкова силно, та си помисли, че всички ще го чуят и ще разкрият страха ѝ. Толкова ясно виждаше в ума си възъчните кукли, та ѝ се струваше, че всеки, който я погледне в лицето, ще може да ги види. Връхчето на пръста, с който беше начертала петоъгълника, потръпваше и я щипеше. Под нокътя ѝ беше останало малко брашно.

— И за да докажа, че не съм омърсена от тези дяволски умения... — поде свещеникът.

— И за да докажа, че не съм омърсена от тези дяволски умения... — повтори Алис. Опита се да се прокашля, за да прочисти гърлото си, но то беше прекалено стегнато.

— Приемам осветения хляб, тялото на нашия Господ Иисус Христос — завърши свещеникът.

Алис се втренчи в него в ням ужас.

— Повтори го — каза той, с поглед, внезапно изострен от подозрение.

— Приемам осветения хляб, тялото на нашия Господ Иисус Христос — каза Алис. Беше обгърнала здраво ръце около тялото си, от страх гласът ѝ бе отслабнал и едва се долавяше. Ноздрите на лейди Катрин се издуха, сякаш можеше да подуши ужаса на Алис.

Свещеникът вдигна сребърната табла и махна от нея ленената покривка. В средата на блестящия поднос имаше голямо бяло парче нафора с кръст върху него.

— Приемам тялото на нашия Господ Иисус Христос, и ям — каза свещеникът.

— Приемам тялото на нашия Господ Иисус Христос, и ям — изрече задъхано Алис. Погледна плътното парче нафора и разбра, че нямаше да е в състояние да го преглътне. Гърлото ѝ беше твърде стегнато, устата ѝ беше суха. Щеше да се задави с парчето, и тогава щяха да я хванат.

— И ако съм дала лъжлива клетва, ако наистина съм вещица, тогава нека то ме задави, и нека онези, събрали се за свидетели тук, правят с мен каквото пожелаят, защото съм прокълнатата — диктуваше настойчиво свещеникът.

Самите думи заседнаха на гърлото на Алис. Отвори уста, но от нея не излезе звук, опита се да прочисти гърло, но успя да издаде единствено дрезгав грачещ звук.

— Тя се задави! — възкликна възбудено лейди Катрин. — Задави се и не може да изрече клетвата!

— Кажи го, Алис — каза старият лорд, като се наведе напред.

— И ако съм дала лъжлива клетва, ако наистина съм вещица — гласът на Алис беше дрезгав, гърлото ѝ дращеше — тогава нека то ме задави, и нека онези, събрали се за свидетели тук, правят с мен каквото пожелаят, защото съм прокълнатата.

— Това е тялото на нашия Господ Иисус Христос — каза свещеникът, взе нафората от таблата и я поднесе към устата на Алис. — Яж.

Тя се олюля на място, коленете ѝ омекнаха, всички очертания се размазаха пред ужасените ѝ синьо-черни очи. Гаденето от снощното вино се надигна с вкус на жлъчка в гърлото ѝ. Тя преглътна, за да не

повърне, и откри, че гърлото ѝ отказва да реагира. Жлъчката се събираше, надигаше се. Тя допря ръка до лицето си и откри, че е мокра от ледена пот. Знаеше, че ще повърне, дори ако само отвори уста.

— Яж, момиче — каза старият лорд троснато и настойчиво. — Не ми харесва това бавене.

Алис преглътна отново. Гаденето беше неудържимо, стомахът ѝ се присвиваше от спазъм на страх, гърлото ѝ беше стегнато от ужас, жлъчката се надигаше неудържимо, щеше да я избълва в мига щом разтвореше устни.

— Тя не може! — прошепна тържествуващо лейди Катрин. — Не смее!

Подтикната да я опровергае, Алис отвори уста. Свещеникът натъпка нафората вътре: голямата шепа от тънък като хартия хляб наполовина я задави, наполовина я задуши. Почувства как дробовете ѝ се борят за въздух, знаеше, че трябва да се изкашля, знаеше, че когато се закашляше, щеше да избълва всичко — жлъчка, повръщано и нафора; и тогава щеше да бъде загубена.

Алис изправи рамене и затвори очи. Нямаше да умре. Не сега. Не и от ръцете на тези хора. Задъвка решително. Избута с език голямо парче от сухата, ронлива нафора към задната част на гърлото си и с усилие преглътна. Продължи да дъвче. Преглътна. После задъвка пак. Преглътна. После преглътна още веднъж конвулсивно и задачата беше изпълнена.

— Отвори си устата — каза свещеникът.

Тя отвори уста пред него.

— Преглътнала я е — каза той. — Тя издържа изпитанието. Не е вещица!

Алис се олюля и щеше да падне, но младият лорд веднага се озова зад нея. Хвана я за кръста и я отведе обратно до стола ѝ. Наля ѝ чаша ейл от каната и хвърли поглед към свещеника.

— Предполагам, че вече може да пие? — попита той язвително.

Младият мъж кимна и ѝ даде чашата. За миг топлите му пръсти докоснаха като тайно, успокояващо послание нейните, които бяха леденостудени.

— Радвам се — каза лейди Катрин. — Това е най-добрият изход, на който можехме да се надяваме. Алис доказва невинността си.

Старият лорд кимна.

— Може да остане — каза той.

— И да живее при жените от моята свита, както досега — каза лейди Катрин бързо. — И ще ми обещае нещо. — Тя се усмихна на Алис. — Ще ми обещае, че повече няма да си има работа със съпруга ми, и че повече няма да разправя как ще има дете от него.

Старият лорд кимна.

— Това е справедливо — каза той на Алис. — Обещай, момиче.

— Кълна се в това — каза Алис, с много нисък глас. Още се потеше, залькът нафора бе заседнал, плътен и лепкав, дълбоко в гърлото ѝ.

— А когато родя дете, както знам, че ще стане тази година, ще знаем, че Алис е напълно невинна — каза лейди Катрин сладко. — Алис може да впрегне уменията си в задачата да ме направи плодовита, за да мога да родя наследник.

Старият лорд кимна уморено.

— Да — каза той. — Алис може да види дали разполага с билки, които ще помогнат.

— Разчитам на това — каза лейди Катрин. Зад любезния ѝ тон се таеше огромна заплаха. Алис, която седеше без позволение в присъствието на лейди Катрин, се раздвижи неспокойно, когато разпозна подновената опасност.

— Негова светлост ще легне с мен, не с теб, Алис — каза Катрин тържествуващо. — И аз ще му родя син, а не ти, Алис. И когато нашият син се роди, ти ще си свободна да си вървиш, Алис.

— Да — каза отново старият лорд. — Сега си вървете, всички. Ще си почина преди вечеря.

Илайза хукна към вратата и изчезна долу, без да я подканват повече. Алис уморено се изправи на крака. Хюго хвърли поглед към нея, а после отиде при лейди Катрин, която властно му направи жест да я хване под ръка.

— Да отидем в стаята ми — каза тя. Погледът, който вдигна към мрачното му лице, беше жаден. Задъхваше се от страст. Той беше обещал да легне с нея, и поражението на Алис я беше възбудило. — Нека двамата да отидем в моята стая, милорд.

Алис, останала сама в стаята със стария лорд, тръгна бавно към вратата, сякаш беше много, много уморена.

— Направи така, че да зачене, за Бога — каза старият лорд. Той се беше облегнал назад в стола си, очите му бяха затворени. — Няма да имам покой, докато тя не роди син, или докато не се отърва от нея, а не мога да се отърва от нея поне още година. — Той въздъхна. — Ще бъдеш в опасност през всеки ден от тази година, докато тя зачене дете, или докато Хюго извърне поглед от теб. Той трябва да бъде сляп за теб, и глух за теб, и безчувствен към теб. Помогни ѝ да зачене, ако можеш, Алис — или избягвай желанието на Хюго. Някой ден късметът ти ще се изчерпи. Днес висеше на косъм.

Алис кимна, без да каже нищо, после се измъкна от стаята и закуцука бавно надолу по стълбите към помещението на стражите. Илайза я чакаше.

— Помислих си, че ще се задавиш и ще те убият — каза тя, с разширени очи.

— И аз — каза Алис мрачно.

— Върни се с мен и кажи на останалите! Няма да повярват!

— Не — каза Алис.

— О, хайде! — настоя Илайза. — Няма да ми повярват, ако не им разкажеш и ти.

— Не — повтори Алис.

— Помислих си, че ще умра от уплаха! — възкликна Илайза развълнувано. — А когато се забави да повториш клетвата, си помислих, че ще те хванат! Никога не съм виждала нещо подобно! — Тя хвана Алис за ръката. — Хайде! — настоя тя. — Ела да разкажеш на другите!

— Пусни ме! — каза Алис, внезапно отърсвайки Илайза от себе си. — Пусни ме, проклета да си! Пусни ме!

Тя бутна грубо Илайза настрана и побягна надолу по стълбите, през залата, където слугите нареждаха големи кани с ейл и бира, и навън през двора към пекарницата. Едва там, когато се вмъкна през вратата, затръшна я зад гърба си и се отпусна до плочата на огнището, тя си позволи да се разплаче. И тогава, за свой ужас, почувства как позивът за повръщане се връща, надига се пак в гърлото ѝ.

Коленичи, обръщайки се с лице към жаравата в пещта, и почувства как гърлото ѝ се свива, за да удържи напирещата жлъчка. После повърна, блъвайки жлъчката в пепелта. Шест пъти се напъна и

повръща, докато стомахът ѝ се изпразни, а в устата ѝ остана кисел вкус.

И именно тогава Алис позна страха. Защото в жаравата на огъня, цяла и недокосната, неопетнена в бялата си, кръгла форма, лежеше осветената нафора. Без никаква следа отгоре, цяла, каквато беше, когато тя се беше заклела, и я беше сдъвкала и преглътнала. Беше я задавила, както тя знаеше, че ще стане.

ГЛАВА 10

Нощта приближаваше, ставаше все по-тъмно и по-студено, и Алис, все още скрита в убежището си в пекарницата, слушаше виковете и глъчката по време на вечерята, а после — раздразнителните гласове на уморени слуги, които раздигаха масата. От вътрешния двор долавяше виковете на слуги, които излизаха от замъка и отиваха в града, чуваше маршируването на войниците, които се връщаха от поста си при портите на замъка — няколко ритмични стъпки, а после — безредно, тромаво влачене на крака към помещението за стражите, няколко подвижнати шеги, и най-сетне — вцепеняващата тишина на нощта. Алис продължаваше да чака, потънала в мрак и тишина, чакаше луната да се издигне над тъмната, масивна грамада на замъка, чакаше да угаснат последните потрепващи свещи по прозорчетата. Чакаше часовете на най-дълбоката нощ, седнала върху изстиващата плоча на огнището в пекарницата.

Тъй като ставаше все по-мразовито, тя взе някакво парцаливо старо палто, окачено зад вратата, загърна с него слабите си рамене и сложи няколко малки подпалки в жаравата. Когато те потрепнаха и пламнаха, тя сложи върху тях един сух пън. После остана напълно неподвижна, взираше се в пламъците и мълчеше. Седеше неподвижна и безмълвна в островче от самота, сякаш чакаше нещо да я споходи — някаква яснота или някаква надежда. Знаеше, че е грешница; далече, далече от Бога на своята майка, от Бога на невинното си детство в манастира. Въпреки часовете, прекарани на колене, въпреки усмивката върху лицето на статуята, на нея нямаше да ѝ бъде простено, задето беше избягала от сестрите си, когато огньовете на ада бяха пламнали около тях. Нямаше да ѝ бъде простено за греха на похотта. Не можеше просто да се възползва от услугите на дявола „временно“. Беше толкова далеч от Христовия мир, че повръщаше, ако ядеше хляба, осветен в Негово име.

Алис хвърли върху огъня още един пън. Пламъците потрепнаха и хвърлиха зловеци, движещи се сенки около нея. Навън в двора някой

изпищя в престорен страх и извика „Да ме пази Господ!“, но Алис не се прекръсти. Знаеше, че единствена тя в целия този замък, не можеше в никакъв случай да се надява на спасение. Седеше до каменната плоча на огнището, сякаш превърнала се и самата тя в камък, и гледаше как в пламъците изгарят надеждите ѝ, шанса ѝ да се върне в абатството, шанса ѝ за опрощение. Цяла нощ тя бдя и чака край гаснещия огън, както майка бди край леглото на умиращо дете. Цяла нощ Алис гледаше как бъдещето ѝ изстива и рухва, и накрая прие отчаянието си.

— Загубена съм — изрече тя тихо, само веднъж.

С всичките ѝ планове — за бягство от замъка, за връщане в някое абатство, за възраждане на Църквата на Рим и убежище за нея — беше свършено. Алис разбра, че никога нямаше да бъде игуменка, нито дори отново послушница. Не можеше да вярва, че ще оцелее на някое свято място. Бог я беше белязал — беше се страхувала, че ще стане така — по време на изпълненото ѝ с паника бягство. Тя не можеше да сподели шепнешком греховете си в изповедалнята, не можеше да яде осветения хляб. Осветеното вино щеше да вкисне, ако тя само се приближеше до него. Светената вода би се превърнала в лед. Нафората би заседнала в гърлото ѝ и би я задавила, та да я повърне на стъпалата на олтара, и тогава те щяха да видят, всички щяха да видят късчето нафора, недокоснато от нейната осквернена, греховна уста. Никоя игуменка не би пропуснала да забележи у нея белезите, които я сочеха като жена, затънала в грях, жена, предала се на дявола. Не можеше да си проправи обратно път към светостта нито с хитрост, нито с лъжа. Не можеше да се изповяда и да получи опрощение. Беше затънала прекалено дълбоко. Беше черна като дълбините на реката в полунощ.

Алис изпусна дълга, тежка въздишка на отчаяние. Старият живот наистина си беше отишъл, така безвъзвратно, както си бе отишла майка Хилдебранд заедно с цялата си мъдрост, обич и доброта — беше отвяна от вятъра над пустошта в облаче бяла пепел и обгорени одежди. Старият живот си беше отишъл и Алис никога нямаше да го получи обратно.

Тя остана да седи и да жали за него в продължение на два дълги часа, приковала очи в пламъците и в бялата осветена нафора, сияеща бледо сред червените, горещи въглени. Алис я гледаше — неизгорена, дори не и овъглена — и знаеше, че е далече от Христос, и от майка Му,

и от своята майка игуменка. Вече беше толкова далече от тях, сякаш бе в ада.

При тази мисъл тя се сепна и кимна.

— Аз съм прокълнатата — изрече тя зачудено. — Прокълнатата. — За миг изпита съжаление към себе си. В по-спокойни времена, в един по-добронамерен свят, тя би станала добра монахиня, свята жена, мъдра жена. Мъдра и обичана като майка Хилдебранд. — Прокълнатата съм — повтори Алис, усещайки върху езика си вкуса на вечното проклятие. — Прокълнатата без надежда за опрощение.

Тя седя неподвижно още няколко мига, после посегна към машата и измъкна неизгорялата нафора от пламъците. Беше хладна на пипане. Алис я погледна и лицето ѝ остана студено и безизразно като камък пред това чудо. После я взе между дланите си и започна да я къса и троши, докато нафората стана на две, на двацет, на хиляда парчета, и тя хвърли всички късчета в пламъците, а късчетата най-сетне пламнаха, изгоряха и изчезнаха. Алис се усмихна.

— Прокълнатата — отново каза тя, и този път думата прозвуча като напътствие, което трябваше да следва.

Сега разбра, че щеше да остане в замъка, докато успееше да разбере в каква посока ще се развият събитията и как това щеше да се отрази на стария лорд и на младия Хюго. За нея в бъдеще не можеше да има никакво абатство, никакъв манастир. Алис щеше да остане завинаги в светския живот, в него трябваше да поеме своята власт, със своите женски сили и с мощта на жена, обречена да гори в ада. Трябваше да накара Хюго да отвърне очи от нея. Трябваше да го накара да легне с жена си. Катрин трябваше да зачене. Алис знаеше, че всякакъв друг краен резултат от днешните черни дела би бил лош за нея. Единственият ѝ шанс да използва замъка като средство за издигане до по-висши дела, единственият ѝ шанс да се измъкне беше да види как мъжът, когото желаше, се отвръща от нея и се връща при съпругата си. Да наблюдава триумфа ѝ и да види син в прегръдките ѝ.

Алис кимна, лицето ѝ се озари по-ярко от светлината на огъня. Ако успееше да постигне това, щеше да бъде в безопасност за месеци, дори години. Ползваше се с благоволенieto на стария лорд, щеше да си спечели признателността на Катрин. Благодарение на тях двамата можеше да си изгради репутация, която би я отвела в домовете на най-видните личности в страната. Дори ако само останеше при лорд Хю и

спечелеше пълното му доверие, тя щеше да се храни добре, да спи на топло и да е свободна да пътува, когато и където пожелае. Но лейди Катрин трябваше да зачене. Не заченеше ли, и то скоро, тя щеше да потърси около себе си изкупителна жертва. Щеше да последва ново изпитание. А след него — и трето. И в някое изпитание — чрез вода, чрез огън, или с осветено вино — Алис щеше да се провали. И тогава я очакваше кошмарна смърт.

— Нямам изход — каза си тя тихо.

В ранните часове на сутринта, когато пекарницата беше непрогледно тъмна, а силите на разума и заученият кодекс на морала — в най-ниската си точка, Алис се наведе напред и издърпа пъна, който служеше за скривалище на восъчните фигурки.

Скришом, под наметката, тя подреди трите фигурки в скута на синята си рокля и започна да напява заклинанието, на което Морах я беше научила. Думите не означаваха нищо за нея, но докато ги шепнеше в тишината на тъмната пекарница, те сякаш я обвиваха в плащ от сила, нова сила, която тя можеше да овладее. Ритъмът на думите бе като песен. Алис ги изрече три пъти, с нисък, монотонен глас. Изричайки ги, галеше восъчните кукли с пръсти, докато восъкът стана топъл като кожа и пое отблясъка от огъня. Алис им нашепна още три пъти заклинанието, погали ги, призна ги за свои, после пхна ръка в кесията на колана си и извади книжна фунийка. В нея бяха увити три косъма. Дългия кафяв косъм Алис забодя на главата на куклата, която щеше да олицетворява лейди Катрин, късият черен косъм беше от Хюго, а имаше и един дълъг сребрист косъм от гребена на стария лорд.

Куклите сияеха на светлината от огъня, всяка — със свой тъничък кичур коса, всяка една се раздвижваше леко, докато Алис ги галеше и им шепнеше, когато назоваваше всяка една от тях и приемаше всяка от тях. Въглените изшумоляха тихо, като въздишка, и се наместиха в огнището с призрачен шепот. В мъждивата светлина на огъня и в сенките, Алис се надвеси напред, за да вижда по-ясно. Малките восъчни тела се раздвижиха едва доловимо под внимателното докосване на пръстите ѝ.

Куклите дишаха.

Бяха живи.

Алис изпусна лека въздишка на благоговение и страх. Наведе се над тях и ги погледна по-внимателно. После полека положи онази,

която трябваше да изобразява стария лорд, върху плочата на огнището.

— От теб не искам нищо — каза тя тихо на фигурката. — Искам да бъдеш здрав и силен. И да се грижиш за мен и да ме закриляш, докато желая да остана тук. А после да ме пуснеш да си отида.

Лицето на малката кукла беше безстрастно и непроницаемо в светлината на огъня. Алис го гледа няколко мига. После вдигна куклата, която изобразяваше младия лорд. За миг погледна към нея, към ясните черти и решителното, арогантно лице. После внимателно, много внимателно, прокара нокътя на пръста си по дясната му очна ябълка.

— Не ме виждай — прошепна тя. — Не чакай да ме видиш. Не ме гледай с любов. Не ме забелязвай, когато вляза в някоя стая, не се обръщай да ме зърнеш. Бъди сляп за мен. Бъди сляп за мен!

Тя внимателно прокара пръст по другото око и изрече отново:

— Не ме гледай, не ме забелязвай, не ме следи! Бъди сляп за мен! Бъди сляп за мен!

Примигна, за да проясни собствения си поглед, и с изненада откри сълзи по бузите си. Бръсна ги настрани с опакото на ръката си. Фигурката на Хюго беше лишена от зрение, с по едно гладко петно на мястото на всяко око. Алис кимна. Почувства се обгърната в собствената си сила. Нежната, копнееща частица от нея беше укротена, скрита. Очите ѝ блестяха в тъмнината, лицето ѝ светеше от съзнанието за собствената ѝ магия. Приличаше на вещица. Облиза устни като котка.

Приближи до себе си фигурката на Хюго, после се зае да остъргва с леки движения върховете на пръстите му.

— Не копней да ме докоснеш — каза тя. — Не ме докосвай. Не копней за допира до кожата ми. Не гали с ръка лицето ми. Не милвай косата ми. Не протягай ръка към мен, не ме прегръщай. Открадвам желанието ти към мен. Отнемам ти силата да ме усещаш. Не ме докосвай, не посягай към мен, не ме милвай.

Връхчетата на пръстите на двете ръце бяха сплескани, ноктите, които Морах така фино беше издълбала, се бяха стопили.

— Не докосвай тялото ми, нито лицето ми, нито косата ми — каза Алис. — Не слагай ръка между бедрата ми или върху гърдите ми, не докосвай шията ми. Не пожелавай допира ми. Не ме докосвай.

Тя се засмя: нисък, изпълнен с наслада смях, породен от гъделичкащото усещане за собствената ѝ сила, която се изливаше така мощно от утробата ѝ към върховете на пръстите ѝ, надолу към петите ѝ. После чу ехото на смеха си в пустата пекарница и се огледа боязливо наоколо. Придърпа наметката си малко по-плътно, обърна на една страна куклата, изобразяваща Хюго, и започна да милва ухото му.

— Не се ослушвай да чуеш гласа ми — каза Алис с нисък шепот. — Не го чувай. Не ме наричай с галени имена. Не разпознавай гласа ми сред всички други. Не се ослушвай да чуеш пеенето ми. Не се събуждай, когато не чуваш дишането ми в леглото до теб. Не наостряй уши да ме чуеш, когато съм далече. Не се ослушвай за стъпките ми, когато съм наблизо.

Тя внимателно галеше едното ухо, докато то изчезна почти напълно, а после обърна куклата и започна да гали и търка второто ухо, докато то също изчезна.

После отново сложи куклата по гръб в скута си и притисна показалец към устните ѝ.

— Не ми говори — каза тя. — Не ми шепни, не пей за мен, не се шегувай с мен, не се моли за мен. — С резки леки движения тя надраска устата на Хюго. — Не ме зови — каза тя. — Не ме зови. Не изричай името ми нито насън, нито когато си буден. Не позволявай името ми да стигне до устните ти.

Устата му беше гладко петно; но Алис все така продължаваше да я търка.

— Не ме целувай — каза тя. — Не поставяй устни върху моите. Не докосвай устните ми с езика си. Не ме целувай, не ме хапи. Не смучи зърната на гърдите ми, докато ме заболят от желание по теб. Не ме хапи по шията, раменете, или корема. Не ме докосвай с уста, не ме дразни с език, не ме смучи, докато завикам от удоволствие и започна да те умолявам да продължиш още.

Устата на Хюго беше безформена кухня. Алис беше търкала устните му, докато там не остана нищо. Восъкът се беше разтопил и устата се беше изтрила. От миниатюрното копие на Хюго, беше останало само грозно малко чудовище. Грозно малко чудовище, ослепено като някоя обитаваща пещерите риба, безпръсто като пометнато бебе, безуха, беззъбо, без венци, без устни, само със зейнала кухня на мястото на устата.

Алис се засмя отново и смехът ѝ беше дрезгав от пристъп на паника.

— А сега вие, милейди Катрин — каза тя меко.

Много леко, безкрайно внимателно, та взе куклата, която изобразяваше Катрин, и я сложи в скута си до куклата на Хюго. Обърна ги с лице една към друга и разлюля гротескния пенис към женската кукла. Потърка го в устата на куклата, потри го във врата и в корема ѝ. После ги залюля заедно в неприличен танц. Притисна ги една към друга, а после отново ги раздели. Плъзна противния восъчен пенис в женската кукла, и го извади отново. После положи женската кукла по гръб и притисна мъжката върху нея, така че пенисът се плъзна в чудовищната кухня, и те останаха заедно.

Алис взе парче панделка от кесията на колана си и завърза двете кукли заедно. На светлината от огъня малката женска кукла сякаш сияеше от задоволство, на потрепващата светлина бузите ѝ изглеждаха розови и топли. Върху нея, здраво вързано, беше безокото, безухо, безпръсто, останало без уста чудовище, което представляваше Хюго. Алис ги остави да лежат заедно на пода в краката ѝ и се взря в огъня.

След няколко безкрайно дълги минути тя се отърси от унеса си, наведе се и вдигна двете фигурки.

— И тъй... — изрече тя. — Хюго гори от страст по Катрин. Не може да я остави на спокойствие. Като обсебен е. Той е като човек, почти обезумял от желание. Копнее постоянно да усеща члена си вътре в нея. А тя... — каза Алис бавно. — Тя е доволна. Тя е неговото животно. Тя е неговата кобила за разплод, неговата блудница, негово покорно кученце. Той може да прави с нея каквото поиска, тя смята, че той не може да сбърка. Тя забравя всичко друго — всичко друго — каза натъртено Алис. — Тя забравя страховете и съперниците си, и враждите, защото е изтощена и пресушена, а после — отново изпълнена с радост, когато съпругът ѝ дотичва обратно при нея, както жадно куче тича към копанята с вода.

Алис още усещаше по езика си горчивината от повръщаното. Тя се изхрани и плю в пламъците.

— Той не поглежда друга жена — каза тя. Разлюля двете кукли заедно. — Не желае никоя друга. Прониква със силни тласъци в нея, сякаш иска със силата на любенето да си проправи път до рая. И Катрин обожаваше това — допълни тя с неприязън.

Тя задържа малките кукли заедно за още миг, а после развърза панделката, която ги съединяваше. Те се разделиха веднага, сякаш мъжката кукла се радваше да се освободи от връзките. Алис се намръщи леко, питайки се какво ли означаваше това. После остави куклата, изобразяваща Хюго, до тази на баща му върху плочата на огнището, и започна да гали корема на женската кукла.

— Неговото семе е в теб — каза тя меко. — И ти зачеваш момче. Наедряваш, бебето расте. — Умелите пръсти на Алис придадоха на въска нова форма. Катрин стана чудовищно огромна. — Наедряваш все повече и повече — каза Алис. Прозвуча по-скоро като проклятие, отколкото като заклинание за плодовитост. — Няма да допуснеш нещо да ти попречи. Нито страх, нито шок, нито нещастен случай. Ставаш все по-едра и по-едра, а апетитът ти е огромен. А после... — Алис се поколеба. — Лягаш в постелята си, в родилни мъки. И в болка и мъки раждаш син, който е копие на баща си.

Алис направи пауза. Прекрасното ѝ лице беше сгърчено от гняв и ревност.

— А после ме възнаграждаваш — каза тя строго на противно издута кукла. — Даваш ми в отплата кесия злато и благословията си. Даваш ми достатъчно пари, за да замина надалече, където поискам. И с теб се разделяме и не се налага никога повече да виждам теб или съпруга ти.

Алис събра трите кукли в скута си.

— Заклинанието е направено — каза им тя. — Вие сами си навлякохте всичко това. Това са съдбите, които желаете, или съдбите, които ме принудихте да ви създам. Заклинанието е направено и започва да действа в същия този ден.

Тя пхна трите кукли отново в кесията си и се смъкна от столчето си до плочата на огнището пред огъня. Загърна се с пелерината и затвори очи. След броени секунди заспа.

Когато пукна зората и започнаха да кукуригат петлите и да се обаждат животните, а после се събудиха и хората, Алис продължаваше да спи. Спа без сънища, които да помни. Но през цялата нощ и през цялото ранно утро, сълзите бликаха изпод затворените ѝ клепачи, в постоянен неудържим поток. А ръцете ѝ оставаха свити в юмруци, с палци между показалеца и средния пръст, в прастария, безполезен жест срещу магьосничество.

Когато момчето от пекарницата влезе точно след разсъмване да стъкне огъня, я намери там, с разбъркана руса коса, изцапана от пепелта, а когато я разтърси да се събуди и тя се надигна и седна, пепелта още лепнеше по нея, така че тя приличаше на Морах, приличаше на старица с буйна, разчорлена сиво-бяла коса. Лицето ѝ беше мръсно и в бледата светлина на зората петната мръсотия приличаха на сурови бръчки от години на неудовлетворен копнеж. Прислужникът от пекарницата никога не беше виждал Алис преди и се отдръпна уплашено от нея.

— Моля за извинение, госпожо! — каза той бързо, и когато тя мъчително се изправи на крака, той си плю на петите и изчезна във вътрешния двор, където замъкът изглеждаше леден и бял в сивата светлина на утрото.

Алис го последва навън през отворената врата чак до кладенеца в средата на двора. Присви пръст да го повика.

— Извади ми вода — каза тя: гласът ѝ прозвуча като дрезгаво грачене.

Момчето пристъпи плахо към нея, но остана извън обсега ѝ.

— Обещавах ли, че няма да ме урочасаш? — попита то.

Алис се засмя горчиво, изкашля се дрезгаво и плю.

— Обещавам — каза тя. После го погледна и сините ѝ очи блеснаха коварно. — Във всеки случай, не и този път.

Момчето потрепери, но се приближи и спусна кофата. Наложил се да я пуска три пъти, преди да разбие леда в кладенеца. После я вдигна с макарата нагоре, пълна до ръба. Алис сви дланите си в шепи, загреба ледената вода и пи жадно.

— Сега върви да си гледаш работата — каза тя. — Но не казвай на никого, че си ме видял.

— Няма, лейди! Няма — обеща с готовност момчето.

Алис го погледна, докато той почти се сгърчи от страх.

— Ще разбера, ако го направиш — каза натъртено тя. После се извърна и тръгна уморено към женските покои, за да се измие, да си смени роклята и да си срещи косата. Кесията с трите восъчни кукли се удряше в бедрото ѝ при всяка стъпка, която правеше.

Илайза врхлетя към нея в мига, щом Алис влезе през вратата: останалите вървяха близо зад нея.

— Къде беше? Нямаше те цяла нощ! — възкликна Илайза. После, когато Алис понечи да отговори, тя добави нетърпеливо. — Няма значение! Няма значение! Никога няма да познаеш какво става тук. Цяла нощ! Цяла нощ!

Останалите жени, с блеснали очи, почти изпаднали в истерия, избухнаха в смях. Алис почувства, че се усмихва, заразявайки се от тяхното веселие въпреки умората си.

— Какво? — попита тя.

— Лорд Хюго! — възкликна Илайза. — Никога няма да познаеш. Беше тук, с нейна светлост, цяла нощ. И видяхме, видяхме...

— Разкажи го както трябва! — упрекна я Марджъри. — Разкажи го от началото.

— Не искам да го чувам — каза Рут. — Лейди Катрин със сигурност ще влезе и ще те хване да клюкарстваш, Илайза.

— Ами върви да седиш при нея тогава! — каза Илайза, без да се разкайва. — А ако дойде — прокашляй се, за да можем да те чуем. Но *трябва* да разкажа на Алис. Ще умра, ако не го направя.

— Глупаво момиче — каза снизходително мистрес Алингам. — Не че не беше забележителна нощ! Толкова неприлично!

Рут излезе от стаята, а Илайза завлече Алис до едно ниско столче и седна в краката ѝ.

— След вечеря — поде тя задъхано — лорд Хюго дойде тук и каза, че иска да ни чуе как пеем и свирим. Рут свиреше на мандолина, а аз пях, после Марджъри пях. Той каза, че гласът ми е много сладък и ми се усмихна — знаеш как се усмихва!

— Да — каза Алис отегчено. — Познавам усмивката му.

Илайза ѝ намигна.

— Е, ти със сигурност я познаваш. Бога ми, наистина си хитруша! Изобщо не знаех, че го харесваш. Мислех си, че си се обрекла вечно да си сама! А ето че ти през цялото време...

— За снощи... — прекъсна я Марджъри.

— Да! — каза Илайза. — Е, след като пяхме, той поръча да донесат медовина, и накара всички ни да изпием по една чаша с него, а после взе каната и рече на лейди Катрин, така дръзко, просто не можеш да си представиш: „Мисля, че ще имаме нужда от това, за да утолим жаждата си тази нощ“. — Очите на Илайза се разшириха

многозначително. — После той каза: „Макар че, милейди, аз ви обещавам, че ще ви дам достатъчно за пиене! Устата ви ще прелива!“

Алис преглътна конвулсивно.

— Отвратително — каза тя.

— Има и по-лошо! — възкликна Илайза възхитено. — Те влязоха в стаята заедно, а нас просто ни зарязаха там, представи си как се чувствахме! Не знаехме дали да си вървим или да останем. Рут искаше да си тръгнем, но аз казах: не са ни освободили, той може да поиска нещо — затова останахме.

Тогава го чухме. Най-напред ги чухме да говорят, тихо, така че не можехме да чуем думите. После чухме лейди Катрин да казва: „Умолявам ви, милорд, умолявам ви да ме дарите със син. Направете го!“ — Илайза се изсмя пискливо и се плесна с ръка през устата.

— Тогава Рут си тръгна, знаеш я каква е. Но ние останахме. И тогава чухме лейди Катрин да стене. Звучеше, сякаш я боли нещо, затова си помислихме, че трябва да влезем, но после размислихме. Тя отново и отново повтаряше: „Хюго, Хюго, моля те, о, моля те“.

— Какво правеше той? — попита Алис. Помисли си, че знае отговора.

Илайза облиза устни.

— Надникнахме — каза тя. — Всъщност отворихме вратата, и тя беше дръпнала завесата, така че двамата не разбраха. Надникнах зад завесата, помислих си, че ако ме хванат, мога да кажа, че сме се разтревожили за нея. Да ме хванат! Нямаше да забележат, даже ако бяхме почнали да танцуваме и да пеем.

— Какво правеше той? — попита Алис. Беше много бледа.

— Беше я накарал да коленичи пред него — каза Илайза: гласът ѝ беше снишен до изпълнен с наслада шепот. — Беше си извадил члена и беше твърд като копие — видях го! И го търкаше по цялото ѝ лице, по очите ѝ, по ушите, по косата, навсякъде. И се търкаше във врата ѝ и в предницата на нощницата ѝ.

Алис беше съвсем неподвижна: мислеше си за малките кукли и за неприличния танц, който ги беше накарала да изпълняват, преди да ги върже заедно с панделката.

— Той ѝ разкъса нощницата — каза Илайза. — А тя просто си стоеше на колене там и го оставяше да прави каквото иска. А той се търкаше в гърдите ѝ. Тя беше безсрамна. Беше там с раздрана до пъпа

нощница и с ръце, здраво обвити около задника му, и само стенеше и стенеше за още.

Алис допря ръка до челото си: то беше студено и влажно.

— А после? — попита тя. — Предполагам, че я е обладал?

Илайза поклати глава:

— По-лошо — каза тя.

— Какво? — попита Алис.

— Каза ѝ да се качи на леглото и да разтвори широко ръце и крака — прошепна Илайза. Алис затвори очи за миг. — Тя изглеждаше отвратително! — каза Илайза със смесица от наслада и потрес. — Веднага разтвори крака и се разтвори отдолу с ръце.

Алис тръсна глава.

— О, достатъчно, Илайза. Не искам да знам.

Илайза беше неудържима.

— А той се качи на леглото и влезе с ожесточени тласъци в нея, сякаш я мразеше — прошепна тя. — После се измъкна и се отдръпна.

— Какво стана? — попита Алис.

— Тя изпищя — каза Илайза. — Изпищя, когато той влезе грубо в нея, а после изпищя пак, когато той се измъкна. Гърчеше се на леглото като змиорка. Беше подивяла! Непрекъснато го умоляваше да го направи!

— Той направи ли го? — попита Алис рязко.

Илайза поклати глава:

— Не както трябва, не както тя искаше. Отново и отново отиваше до леглото и я възсядаше, а после се отдръпваше. А тя отново и отново крещеше за още. После той я накара да стане от леглото.

Алис чакаше мълчаливо.

— Накара я да се разсъблече и да разкъса долната си риза на парчета — каза Илайза. — После ѝ каза да завърже парчетата като въже.

— *Мили* боже! — възкликна Алис нетърпеливо. — Ти защо не го спря? Защо поне не ѝ извика?

Илайза я погледна.

— Нима не знаеш? — попита тя. — Нима си толкова студена, че не разбираш? На нея ужасно ѝ харесваше. Тя искаше той да се държи с нея така. Искаше да бъде неговата кобила за разплод, неговото бито куче. Не беше негова съпруга, беше негова блудница.

Алис седеше напълно неподвижно, оставяйки ехото от изреченото заклинание да се разплиска над нея и около нея. Запита се колко ли голямо бе злото, което бе сторила.

— Той я накара да пълзи нагоре-надолу по пода — каза Илайза. — Накара я да лази на ръце и колене. Завърза очите ѝ с долната риза, за да не може да вижда, и я накара да пълзи наоколо. Понякога влизаше в нея изотзад, понякога отиваше до главата ѝ и насила притискаше устата ѝ върху себе си. И каквото и да правеше той — гласът на Илайза притихна от примесен с възторг потрес, — тя крещеше за още.

— Цяла нощ? — попита Алис студено. Мислеше си за двете кукли, вързани заедно, а после — рязкото им разделяне.

Илайза поклати глава.

— Той свали превръзката от очите ѝ и я сложи около собствения си гръб — каза тя. — Уви я около нея, така че бяха вързани заедно. После я вдигна и я положи върху себе си.

Алис почувства как в гърлото ѝ отново се надига позив за повръщане, макар стомахът ѝ да бе празен.

— Тя изпищя — каза Илайза. — Продължителен, много висок писък, сякаш този път той наистина я беше наранил. И двамата паднаха на пода и той я притисна по гръб върху тръстиките на пода, докато гърбът ѝ започна да кърви.

Алис се изхрачи и плю в жаравата.

— Дай ми малко ейл, Марджъри — каза тя тихо. — От тази история, която Илайза разказва, ми призлява до дън душа.

— Това е — изрече Илайза тържествуващо. — Историята свърши. Казах ти, че трябваше да си тук.

Алис отпи малко ейл. Беше топъл и застоял, след като бе престоял цяла нощ в каната.

— Той в леглото ѝ ли прекара нощта? — попита тя, но вече знаеше отговора.

Илайза поклати глава.

— След като свърши с нея, той развърза въжето и отскочи от нея, сякаш я мразеше — каза тя. — Лейди Катрин още лежеше на пода и той я зашлеви — по едната буза и после по другата — а после си нахлузи панталоните и я остави така. С насинен и окървавен гръб, и с отпечатъци от ръцете му по двете бузи.

Алис кимна.

— А тя оскърбена ли е? — попита безстрастно.

Илайза поклати глава.

— Пееше тази сутрин, когато ѝ занесох чашата с ейл. Беше сложила ръце на корема си и ми каза, че е сигурна, че е заченала дете. Сигурна е, че ще му роди син. Измолила си е влизането в рая и е удовлетворена.

Алис кимна и отново отпи глътка ейл.

— Хубаво — каза тя. — Хюго е отново с жена си, жена му носи неговото дете. Никой от тях няма да ми създава неприятности, спестени са ми нейната противна ревност и неговите опасни страсти. Мога да правя каквото трябва — да служа като писар на негова светлост и да поддържам него и близките му в добро здраве.

Тя стана от столчето и изтръска праха от роклята си.

— Горчив е — каза тя тихо на себе си. — Никога не съм знаела, че има горчив вкус.

— Кое? — попита Илайза. — Ейлът ли? Би трябвало да е подсладен.

— Не ейлът — отвърна Алис. — Вкусът на победата.

ГЛАВА 11

През целия февруари бе сковал лют студ. Реката замръзна и се покри с големи, дълги блокове от сиво-бял лед. Когато дамите се разхождаха по пътеката край реката, можеха да видят как водата бушува под дебелия кор. Алис потръпваше и се отдръпваше толкова назад, колкото позволяваха заснежените брегове. През втората седмица вятърът довя гъста мъгла през тресавищата от югозапад, и жените стояха вътре ден след ден. Когато се събуждаха, беше тъмно, после светлината оставаше бледа и унила през целия ден, сетне, в три следобед, отново се смрачаваше. В мъглата звуците бяха приглушени, а от прозореца в галерията не се виждаше реката отдолу — от стаята на стария лорд високо в кръглата кула вътрешният двор на замъка нито се виждаше, нито се чуваше.

Алис се стремеше да прекарва колкото можеше повече време със стария лорд в малката му стая в кулата. Там беше топло, а общуването с лорда и неговия управител Дейвид беше спокойно и приятно. Тя пишеше, каквото ѝ нареждаха — съдържани съболезнования до принцеса Мери за смъртта на майка ѝ, вдовстващата принцеса Катерина Арагонска, четеше на стария лорд откъси от пиперливи, непристойни романи, и слушаше неговите анекдоти и спомени за битки и турнири, за времето, когато е бил млад и силен, а Хюго дори още не е бил роден.

Настроението в галерията на жените над голямата зала беше злокобно. Лейди Катрин ту изпадаше в истерично веселие и нареждаше на жените да свирят, да пеят и танцуват, ту изпадаше в дълбока тревога и потиснатост, и тогава седеше на стана си, без да тъче, и въздишаше. Жените се препираха помежду си, раздразнителни като затворени в клетка животни. А един-два пъти седмично, тласкан от чужда воля, както воденичното колело се върти безспир, тласкано от водата, лорд Хюго идваше в женските покои, носейки кана с медовина.

Вечерта започваше доста весело, жените танцуваха, а лейди Катрин се суетеше развълнувано. Хюго пиеше много, шегите му

ставаха по-пиперливи. Той грабваше Илайза, ако тя беше достатъчно наблизно, и я галеше открито, пред съпругата си и другите жени. После вдигаше каната и я отпращаше към огнището, хващаше лейди Катрин за китката и я завличаше в спалнята. Докато жените оправяха стаята, премитайки счупените глинени съдове и подреждайки калаените чаши върху бюфета, те чуваха високите писъци на Катрин от болка, а после — задъханите ѝ, невъздържани пъшкания от наслада. В два сутринта, неизменно, Хюго освобождаваше жена си от въжето от чаршафи, с което винаги връзваше двамата, и се отправяше със залитане, със замъглен поглед и гневен, към собственото си легло.

* * *

— Това не е естествено — каза една нощ Илайза на Алис. Свещта беше угасена, лежаха в тъмното. В другите ъгли на стаята се чуваха тихото дишане на мистрес Алингам и боботещото хъркане на Рут. Илайза отдавна беше престанала да се смее на буйните „лудории“ на лорд Хюго и съпругата му. Всички жени бяха ужасени от обрата, който бяха приели нещата между двамата.

— Чу ли я тази вечер? — попита Илайза. — Мисля, че е омагьосана. Не е естествено една жена да умолява мъж така. И му позволява да прави с нея всичко, което пожелае.

— Тихо — каза Алис. — Това си е нейният начин. А тя ще се наспи добре нощес и ще бъде мила и кротка на сутринта. И скоро ще разберем дали ще се ожреби.

— По-скоро дали ще се окучи — каза Илайза със сънлив кикот. — Но не е естествено, Алис. Виждала съм по нея синини, които той е направил с колана си. А когато ѝ ги показвах, тя ми се усмихна... — Илайза замълча. — Беше ужасяваща усмивка — каза, неспособна да опише видяното. — Сякаш се гордееше.

Алис не каза нищо, и скоро Илайза вече дишаше дълбоко, просната напърно върху онази част от леглото, където спеше Алис. В продължение на час Алис лежа будна в тъмнината, гледаше как лъч лунна светлина се плъзга като студен пръст по тавана, и слушаше сумтящото хъркане на Илайза. После се измъкна тихо от леглото,

излезе в галерията и хвърли върху огъня два пъна и шепа борови клонки.

От клонките изригнаха малки пламъчета и остър смолист мирис изпълни стаята. Алис го подуши и седна на топлата овча кожа пред огъня да гледа пламъците.

Замъкът беше потънал в дълбока, зимна тъмнина и нощна тишина. Алис изпита чувството, че е единственото будно, или дори живо същество в целия свят. Жаравата приемаше формите на малки замъци и пещери. Алис се взря дълбоко в червеното ѝ сияние, опитвайки се да различи форми и картини. Сладкият стипчив мирис на горящия бор ѝ напомни за майка Хилдебранд и тихия ѝ кабинет, където гореше малък огън от борови шишарки. Алис имаше навика да сяда в краката ѝ и да се обляга на коленете ѝ, докато четеше, и понякога майка Хилдебранд нежно отпускате длан върху главата ѝ и се навеждаше напред да обясни нещо, или да се засмее търпеливо на някоя погрешно произнесена дума.

— Какво умно момиче — казваше тя с мекия си глас. — Какво умно момиче си ти, дъще моя Ан!

Алис потърка очи с ръкава на нощната си риза.

— Няма да мисля за нея — изрече тя в тишината на стаята. — Трябва да продължавам да не мисля за нея, да се възпирам от мисли за нея. Вече ще бъда без нея. Без нея, завинаги.

Вместо това се замисли за Морах и студената тъмна къщичка досами тресавището. Досега колибата на Морах сигурно вече бе затънала в сняг до стрехите. Алис направи гримаса, спомняйки си дългите, тъмни, зимни дни, и непрестанния, неблагодарен труд за прокопаването на пъртина от вратата до бунището, за да изнасят помията.

— Каквото и да правя сега — прошепна тя, — каквото и да ми струва — то е по-добро от онзи живот. Майка Хилдебранд щеше да знае това. Щеше да разбере това. Щеше да знае, че макар да съм много дълбоко затънала в грях... щеше да знае... — Алис млъкна, без да довърши. Знаеше, че игуменката никога не би приела аргумент, според който трудностите дават оправдание на грешника да върши грях след грях, стигайки до вратите на самия пъкъл.

— Няма да мисля за нея — повтори Алис.

Поседя известно време в мълчание, после огънят се раздвижи и я разбуди от бляна ѝ. Хвърли един малък пън върху омекналата жарава отзад и го загледа как засиява, а после почернява и пламва.

Зад гърба ѝ вратата към спалнята на лейди Катрин се отвори много тихо и Хюго излезе. Беше само по панталон, гърдите и гърбът му бяха голи, носеше в ръце ботушите, ризата и жакета си. Спря изненадано, когато видя Алис, така неподвижна до огнището. После се приближи.

— Алис — каза той.

— Хюго — отвърна тя. Не извърна глава да го погледне, не се беше сепнала при звука на глас в празна стая.

— Знаеше ли, че съм там? — попита той.

— Винаги знам кога си наблизо — каза Алис. Гласът ѝ беше сънлив. Хюго почувства как потръпва, когато се приближи към нея, сякаш тя беше обгърната отвсякъде от мощна сила.

— Не съм те виждал от дни — каза той. — Не съм те виждал, за да поговоря с теб, от вечерта на изпитанието ти.

Алис се сети за кесията с фигурките, все още прибрани на сигурно място вътре, натъпкана под сламеника в стаята ѝ. Сети се за ослепената фигурка на Хюго, която се притискаше и търкаше в тлъстия корем и широката като пещера цепнатина на куклата, изобразяваща Катрин.

— Не — каза тя.

— Излъга, нали? — попита Хюго тихо. — Когато им каза, че ме желаеш и че си изрекла лъжливо пророчество, за да ме впримчиш?

Алис сви рамене, сякаш това едва ли имаше значение.

— Това беше лъжа, но не знам истината — каза тя бавно. — Наистина не мога да си спомня онази нощ. Помня как ме изнесе от залата, но това е всичко. Останалото беше просто сън.

Хюго кимна.

— Значи не си изпитала желание към мен? — попита той. — Лъгала си, когато го каза. Не си ме желала тогава и не ме желаеш сега?

Алис обърна глава и го погледна. Едната страна на лицето ѝ беше розова от светлината на огъня, другата — обгърната в потрепващи сенки. Хюго почувства как дъхът засяда в гърлото му.

— О, да — каза тя меко. — Желая те. Мисля, че те искам от мига, в който те видях за първи път. Влязох в голямата зала и в лицето ти се бяха вдълбали сурови бръчки — и тогава те видях да се усмихваш. Влюбих се в теб тогава, в онзи миг, заради радостта в усмивката ти. Мразя, когато тя е с теб, омразна ми е мисълта, че я докосваш. Не мога да спя, когато знам, че си с нея. И те сънувам постоянно. О, да, желая те.

— Алис — промълви Хюго. Протегна ръка да докосне бузата ѝ, обгърна лицето ѝ с длан, сякаш тя бе рядко и прекрасно цвете. — Моя Алис — каза той.

Алис си пое хрипкаво дъх.

— Можеш ли да ме почувстваш? — попита тя. Отмести ръката му от бузата си и я огледа внимателно.

— Бъдещето ми ли предсказваш? — попита Хюго, развеселен.

Алис преобърна ръката и погледна чистите къси нокти.

Обърна ръката отново и погледна ясните, характерни извивки по връхчетата на пръстите.

— Можеш ли да ме усетиш? — попита тя пак. — Можеш ли да почувстваш докосването ми?

— Разбира се — каза Хюго, озадачен.

— С връхчето на всеки пръст? С всяко едно? — попита тя.

Той се засмя леко.

— Разбира се — каза. Думите се изляха от него, сякаш ги беше възпирал твърде дълго. — Моя малка любима, моя Алис, разбира се, че мога да почувствам докосването ти. Толкова дълго те чаках да протегнеш ръка към моята. Разбира се, че мога да те почувствам!

— Когато шепна, ето така — каза Алис, едва доловимо изричайки думите, — можеш ли да ме чуеш?

— Да — каза Хюго, изненадан. — Разбира се, че мога. Слухът ми е добър, Алис, знаеш това.

Алис протегна ръка към лицето му и започна да милва с безкрайна нежност клепачите му и осеяната е фини бръчици кожа около тъмните му очи.

— Можеш ли да ме видиш? — попита тя. — Можеш ли да виждаш така добре, както си виждал винаги?

— Да — каза Хюго. — Какво има, Алис? Да не се страхуваш, че съм болен?

Алис склучи ръце в скута си и погледна отново към огъня.

— Не — каза тя. — Няма нищо. Известно време си мислех, че искам да бъдеш сляп и глух за мен. Сега, тази нощ, съзнавам, че това не е вярно. Никога не е било вярно. Може би страстта ми към теб е по-силна от всичко друго. Може би желанието ми по теб е по-силно от желанието ми за безопасност. Навярно дори по-силно от... — тя не довърши. — От всичко друго — изрече немощно.

Хюго се намръщи.

— Какво „друго“? — попита той. — Какво искаш да кажеш с това „всичко друго“? За някакво билкарство или някакви бабешки хитрини ли говориш?

Алис кимна.

— Исках да извърнеш поглед от мен — каза тя. — Опасявах се от ревността на лейди Катрин. След онзи път — когато тя ме накара да се подложа на изпитанието — разбрах, че ще ме хване в някаква грешка, ще ме принуди да понеса някаква проверка. И че рано или късно ще се проваля.

Хюго кимна.

— И затова направи някакво глупаво момичешко заклинание, за да ме държиш далеч от себе си, нали — попита той, наполовина развеселен. — Сигурно губиш силите си, Алис. Защото ето ме тук, виждам те, докосвам те, чувам те и те желая.

Алис засия в тъмнината, като перла, внезапно извадена на светло.

Хюго се изкиска.

— Разбира се — каза той непринудено. — Какво друго може да се случи между теб и мен? Обичам те. Погледнах към долния край на залата и те видях в онази червена рокля, която ти беше твърде голяма, с горката ти остригана глава и чистото личице, и сините ти като нощта очи, и пожелах да те взема и веднага да си легна с теб. После безкрайно дълго чаках страстта да отmine — а вместо да отmine, тя се превърна в любов. Щях да те обладая онази нощ — Дванайсетата нощ. Щях да те обладая, когато беше пияна и не можеше нито да откажеш, нито да се съгласиш. Но когато те докоснах, те видях да се усмихваш, и тогава ти изрече името ми, сякаш бяхме любовници от години. И щом го стори — пожелах това да е така. Не исках да те имам като блудница. Не исках да те насилвам. Искам да си създам такъв живот с

теб. Не вярвам, че имаш Зрението. Не вярвам в тези неща. Не се боя, че си вещица или магьосница или каквото и да е от тези глупави шарлатански измислици. Но вярвам в един живот за нас двамата. Не, за нас тримата. За теб, за мен и за нашето дете: сина, който ще ми родиш.

За миг Алис мълчеше. Погледна отново връхчетата на пръстите му, а после доближи ръка до лицето му и внимателно докосна меката кожа около очите му.

— А съпругата ти? — попита тя меко.

— Това не я засяга — каза Хюго бързо. — Това, какво сме ти и аз един за друг, не я засяга изобщо. Освен това, тя получава добро „обслужване“ напоследък. Скоро трябва да зачене.

Алис обърна лице към него и го погледна спокойно.

— И каква е причината? — попита тя.

Хюго сви рамене.

— Защото ходя при нея — каза той нетърпеливо.

— И каква е причината? — попита пак Алис.

— Аз не... — Хюго млъкна наред изречението. — Мислиш ли, че това е твое дело, Алис? — попита той, готов да се разсмее.

Алис хвърли поглед зад гърба си към затъмнената стая и към покоите на лейди Катрин, където жената спеше, усмихвайки се дори насън на грубото отношение на съпруга си към нея, натъртена, изцедена, задоволена.

— Не знам! — каза тя остро. — Не мога да определя! Откъде да знам? Нямам опит в черните изкуства, не знам нищо повече от онова, което съм виждала да прави старата Морах в тресавището, за да измъква парите на глупави жени, като ги плаши. Не знам защо лягаш с нея. Нито пък знам защо я нараняваш и тормозиш. Това ме отвращава, Хюго. Не знам защо би трябвало нещата между вас двамата да бъдат такива. Не бих предизвикала такива отношения между никой мъж и жена — дори ако мразя жената. Направих ти заклинание, за да легнеш с нея — признавам това! Но в планове ми не влизаше да я биеш и заплюваш и да я принуждаваш да върши отблъскващи неща. Не планирах тя да те обикне заради това!

— Не знам защо е така — призна Хюго. Премести се да седне по-близо до Алис и обгърна с ръка рамото ѝ. Тя се наведе към него. — Това отвращава и мен — каза той, с много нисък глас. — Никога не съм се отнасял така към никоя жена — нито дори към най-жалката

блудница. Но нещо в мен ме подтиква да я зашлевявам и да я възсядам, и да я ругая... — той млъкна, без да довърши. — И колкото повече го правя, колкото по-лош съм, толкова повече тя ме обожава.

Той поклати глава.

— На сутринта това ме изпълва с отвращение до дъното на душата ми — каза. — И мога да я докосвам само когато съм пиан. Алис, трябва да я видиш. Тя лежи пред мен и ме умолява да ѝ причинявам болка, както пожелае. Това ме кара да се чувствам... омърсен.

Алис кимна.

— Направих заклинание, за да я дариш със син — каза тя меко. — Съжалявам, че те засегнах. Съжалявам, че направих такава магия. Бях тласната към това, не знаех какво друго да направя, за да си осигуря безопасност тук. Искях своя власт. Но сега ми се иска да не го бях правила, Хюго.

— Нима мислиш, че твоята магия я движи? — Хюго премести поглед от огъня към ясния профил на Алис. Целуна слепоочието ѝ, където се къдреше малък кичур коса. — Не мисля, че това се дължи на твоето заклинание, прекрасна моя Алис. Мисля, че Катрин винаги е имала вкус към болката. Тя пламенно искаше да се оженим, макар да знаеше, че не се интересувам от нея. Винаги ме е умолявала да легна с нея, дори когато бяхме още почти деца. Винаги ми е позволявала да бъда груб с нея. Никога преди не е било толкова лошо. Но и аз никога преди не съм изпитвал такъв гняв към нея. Никога досега не съм се чувствал жертва на принуда.

— Принуда? — попита Алис.

Хюго кимна.

— Знаеш защо — каза той. — Твоята безопасност зависи от това дали тя ще зачене. Не можеш да останеш тук, чакайки тя да ти заложи капан. Тя трябва да получи удовлетворение. Ти си била принудена да направиш своето заклинание, аз съм принуден да лягам с нея. Знам, че тя трябва да бъде задоволена, за да те остави на мира.

— Заклинанието не е променило нищо? — попита Алис. Обърна се, погледна го и той видя как лицето ѝ светна, сякаш бе снел някаква вина от нея.

— Абсолютно нищо — каза той искрено. — Всичко това са глупости, и ти не бива да се боиш така от силата си. Постъпвам, както

желая. Правя каквото реша. Изпълнявам дълга си към Катрин, както трябваше да направя отдавна. Върша го без страст, затова го правя, когато съм пиан, и го правя с жестокост. А тя — поради нещо извратено в апетитите си — обича да бъде пиан и груб с нея. Така че получава онова, което иска. В това няма магия.

Алис въздъхна леко.

— Страхувах се — призна тя. — Страхувах се, че всичко това е мое дело, и че грозотата и злобата на моето заклинание са те накарали да бъдеш груб и злобен с нея.

Хюго я взе в обятията си и я придърпа в скута си, обвил ръце около нея, опрял буза в нейната.

— Не се страхувай от нищо — каза той. — Искам бъдеще за нас. Но не вярвам в магии и във всичките стари заклинания и страхове. Ние градим нов свят, Алис. Свят, свободен от суеверието и страха. Свят, който можем да изследваме, пълен с нови земи и приключения, пълен с богатство и възможности. Не се придържай към старите мрачни порядки, Алис. Излез с мен в светлината и остави всичко това зад гърба си.

Алис обърна лице към него и опря буза до топлатата, набола брада по челюстта му.

— Толкова си странен — каза тя с полуусмивка. Дръпна се назад и докосна лицето му: пръстите ѝ проследиха бръчките около очите му, дълбоката резка между веждите му. — Толкова си ми непознат, и въпреки това имам чувството, че съм те познавала цял живот.

— Моят приятел, лорд Стануик, казва, че съм се разгонил като пръч! — възкликна Хюго с нисък смях. — Пиех с него онзи ден и му разказах, че обичам едно момиче толкова много, че има опасност да изменя на съпругата си, на баща си, и на дълга си. Той се смя до сълзи, и каза, че трябва да се запознае с теб. Трудно му беше да повярва в съществуването на момиче, което може да отклони вниманието ми от лова и разврата и от кроенето на планове за бъдещето.

Алис се усмихна.

— А ти? — попита тя. — Нима си — как го каза? Разгонен като пръч? Или е нещо истинско, което ще продължи?

Той обви по-здраво ръце около нея.

— Ще продължи до смъртния ми час — каза простичко. — Сърцето ми ти принадлежи, Алис, твой съм до смъртта.

Алис се раздвижи изведнъж.

— Не казвай това! — възкликна тя. — Не говори за смърт! Искам да живеем вечно. Искам да бъдем вечно млади. Искам тази нощ да продължи вечно!

Той се засмя.

— За Бога! Толкова си странна, Алис. Ще се обичаме, докато сме млади, и докато сме стари, а после ще остареем още и ще умрем и ще отидем на небето и ще бъдем два ангела заедно. Какво страшно има в това? Нима мислеше, че може да отида в ада заради няколкото си дребни гряха? Та аз се изповядах! Пречистен съм! А ти не може да си съгрешила никога в живота си. Не и с такова чисто и сладко лице като твоето. Не и моята малка девица Алис.

Алис се поколеба. Искаше да му разкаже за абатството, за дима, за паниката си в осветената от огъня тъмнина. Искаше да му каже, че беше побягнала от сестрите си и ги бе оставила да изгорят. Искаше да му каже, че някога е обичала някого и е била обичана. Че не беше наистина сирак, защото е била отгледана, наставлявана и обичана от майка. И че беше предала тази майка, а после се беше отрекла от нея. Беше я оставила да умре в съня си, обгърната от дим, изядена жива от пламъците.

— Какво има? — попита той.

— Нищо — каза тя.

Не се осмеляваше.

— Ще се откажеш ли от магията? — попита той. — От своите малки магии и заклинания?

Алис се поколеба.

— Защо искаш това от мен? Ти запазваш нещата, които ти дават власт — оръжията си, богатството си. Моята магия е единствената власт и сила, която имам. Тя ми осигурява безопасност тук.

Хюго поклати глава.

— Тя не прави нищо, освен да те плаши и да те кара да се чувстваш така, сякаш на плещите ти лежат всички грехове на света — каза той рязко. — Задръж си билките и кристала, и истинските умения, онези, които използва, за да излекуваш баща ми. Запази си церовете и захвърли магиите, Алис. Изложена си на истинска опасност, когато си играеш с тях. Не защото са истински — понеже те са само глупости за

сплашване на селяните, а защото дават на враговете ти повод да те нападат. Захвърли магиите и запази лечителските си умения.

— Добре — каза Алис неохотно. — Съгласна съм. Ще престана, освен ако не изпитам нужда от тях, освен ако нямам нужда от тази сила. — Сети се за фигурките в кесията си, натъпкана дълбоко в сламеника в стаята ѝ. — Никога не знам дали действа или не — каза тя искрено. — Бях сигурна, че съм направила магия на теб и Катрин, а сега ти ми казваш, че такива са собствените ви желания.

Той кимна.

— Винаги сме били такива — каза той. — Никоя магия на земята не може да ме накара да се отнасям така с жена, ако това не е както по мой, така и по неин вкус.

— Ще се откажа — каза Алис. — Изобщо не биваше да започвам, ако не беше онова изпитание. Страхувах се и исках някаква сила — на всяка цена.

Хюго обви здраво ръка около раменете ѝ.

— Не се страхувай — каза той, с нисък глас. — Обичам те, ще те закрилям. Сега си защитена от моята власт.

Той взе ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре. Сякаш подпечатваше обвързваща клетва, той положи целувка в средата на дланта ѝ и прегъна пръстите на Алис отгоре. Тя взе ръката му, за да направи същото за него. Целуна връхчетата на всички пръсти, едно по едно, сякаш за да ги благослови, сякаш за да ги запази цели. После седяха до огъня, докато тъмнината в тесните прозорчета започна да избледнява.

— Трябва да вървя — каза Хюго.

Алис поднесе лицето си към него за прощална целувка. Той го взе в двете си ръце и целуна устните ѝ, а после, много нежно, двата клепача.

— Спи — каза той и в гласа му имаше нежност, каквато никога не беше чувала от него преди. — Спи и сънувай отново времето, когато ще бъда с теб нощ и ден и никой няма да ни раздели.

— Скоро — прошепна Алис.

— Кълна се в това — каза Хюго.

— Искам да бъда твоя съпруга, Хюго — каза Алис меко. — Искам да принадлежа на този дом така, както ти, безспорно. И искам да ти родя син, както казах в съня си.

Хюго се засмя.

— Бракът е друго нещо, скъпа моя — каза той меко. — Ние с теб сме създадени да бъдем любовници, трябва да бъдем заедно. Но женитбата е делови въпрос: земя, имот, зестра. Не е за влюбени като нас. Искам да ме обичаш свободно, свободно да бъдеш моя. Не женитба, скъпа моя, а дълги нощи и дни на любов; и син за мен. Сега заспивай и сънувай това.

Целуна я отново и излезе от стаята. Алис остана за миг, заслушана в тихите му стъпки надолу по стълбището, а после влезе в стаята на жените и затвори тихо вратата.

Огледа се бързо наоколо. Никоя от тях не се беше размърдала, и четирите все още спяха дълбоко. Тя безшумно прекоси стаята, за да стигне до сламеника си на пода, и затършува сред сламата, като пъхна ръка дълбоко в леглото. Най-накрая намери кесийката с трите восъчни фигурки и я издърпа. Загърна раменете си с наметката и отиде боса до вратата.

Под краката ѝ каменните стъпала бяха студени като лед. Тя излезе като призрак през вратата и се отправи към портата, която охраняваше подвижния мост. Войниците спяха, нямаше опасност, за която да следи. Алис прекоси моста на пръсти, с вдървени крака, и отиде от онази страна, където се намираше крепостният ров.

Пъхна ръка дълбоко в кесията си и измъкна първата кукла, която намери. Беше куклата, изобразяваща лейди Катрин, гротескно грозна с чудовищната си сексуалност и изпъкнал корем. Алис потръпна, когато я взе в ръка, после я хвърли в рова.

Беше очаквала куклата да потъне, да потъне надолу в зелената вода и да изчезне. Никой не пресушаваше рова, никой не ловеше тук риба с мрежи. Всеки ден изхвърляха в него всевъзможни боклуци и мърша. Алис си мислеше, че малките кукли ще потънат до дъното и никой никога няма да ги намери. Или че, ако все пак някой ги намери, восъкът ще бъде обезформен и никой няма да предположи дори за миг, че са нещо друго, освен свещи, прахоснически захвърлени от небрежен слуга.

Малката восъчна кукла потъна под ледената вода, а после, докато Алис гледаше, се показва отново. Лейди Катрин се взираше в нея с подигравателната си, грозна усмивка. Малките восъчни очи я погледнаха.

— Не! — извика гласно Алис. — Потъвай!

Леден ветреца поя над рова. Восъчната кукла се люлееше по вълните. Лейди Катрин сякаш продължаваше да се усмихва, като че ли се наслаждаваше на страха на Алис.

— Потъвай, проклета да си! — Алис се свлече на колене върху замръзналия бряг, надвесвайки се към поклащащата се кукла. — Потъвай! Слез надолу!

Пристъпите на ветреца отвяха куклата по-наблизо до брега.

— Потъни! — промълви Алис. — Удави се!

Изведнъж тя се овладя.

— О, господи! Не исках да кажа това! — възкликна тя. В трескав пристъп на внезапна тревога тя протегна ръка към малката кукла. — Имах предвид куклата да потъне, това е всичко! — възкликна тя, сякаш даваше обяснения на мрака, който я заобикаляше отвсякъде. — Не говорех за удавяне. Просто искам да се отърва от нея.

Ветреца отнасяше куклата. В същия миг Алис чу някой да блъска по външната порта: слуги, които идваха на работа и искаха да влязат.

Алис подхвана нощната си риза с една ръка и стъпи в гладката като стъкло студена вода. Ахна при леденото докосване и посегна към малката кукла. Тя се отдалечи с клатушкане, достатъчно далеч, че Алис да не може да я стигне.

— Трябва да я взема — каза Алис.

Стисна зъби и влезе малко по-надълбоко. Водата се въртеше около коленете ѝ. Краката я боляха чак до костите от студа. Нещо слузесто и ледено докосна прасеца ѝ.

— Трябва да я взема — повтори тя.

Куклата се залюля и се отдалечи. Малката ѝ восъчна бяла глава се извърна от Алис, сякаш се инатеше, сякаш си играеше.

— Ела тук — каза Алис. Стисна здраво зъби, за да им попречи да тракат: студът сякаш разяждаше стъпалата ѝ, глезените ѝ, а сега отиваше нагоре към бедрата, когато тя пристъпи още по-нататък.

Малката кукла се завъртя на зимния утринен ветреца и лицето се обърна отново към Алис. Куклата се усмихваше.

Алис пристъпи още една крачка навън и усмивката на малката кукла стана по-широка, сякаш куклата всеки миг щеше да избухне в звънлив, злобен смях. Малките ѝ ръце се подадоха над водата, тя

посегна към Алис. Алис се протегна, пръстите ѝ бяха само на милиметри от малките восъчни ръце. Тя направи още една крачка напред, а после се запрепъва по мазната мръсотия на потопения под водата бряг на крепостния ров. Чу леките, идващи един след друг изблици на смях на куклата, когато стръмната стена на рова внезапно се спусна надолу и пропадна под краката ѝ. Подмамена в дълбините на рова, Алис падна като камък в слюзестата ледена вода: писъкът ѝ беше прекъснат изведнъж, когато в устата ѝ нахлу вода. Ръката ѝ се склочи над малката кукла, другата ѝ ръка стискаше кесията. Тя се замята безпомощно във водата.

Алис никога не се беше учила да плува: тя потъна, а после се показва на повърхността, задъхвайки се в безумен пристъп на паника. Когато лицето ѝ излезе над водата, тя успя да си поеме дъх, но после се задави безпомощно и почувства как отново потъва надолу.

Студът беше неин враг. Ледените зелени води на рова я хапеха, краката ѝ се бяха вкочанили, бедрата ѝ се мятаха безсилно. Студът нахлу дълбоко в корема ѝ. Алис потъна под водата и се появи отново на повърхността, като кашляше и се напъваше да повърне. Отвори уста да изпищи, но вълна от ледена зелена вода заля лицето ѝ.

— Не! — изпищя Алис. Помъчи се да си поеме дъх, погълна вода, тя нахлу в дробовите ѝ и я затегли надолу, повлече я под повърхността. Алис се задави, разтърси се от напън за повръщане и вдиша вода, която изпълни дробовите ѝ. Тогава изведнъж две силни ръце сграбчиха ръката ѝ, а после я хванаха под мишниците ѝ.

— Държа те, момиче — каза един далечен глас.

С големи усилия Алис беше извлечена от водата и извадена на брега, където започна да кашля и да повръща от моста.

— Спокойно, девойче, спокойно — каза мъжът.

Той я загърна с наметалото си и я затърка грубо, едновременно за да я подсуши и стопли.

— Хей! — извика той към помещението на стражите. — Пуснете ни вътре!

Той взе Алис на ръце и я внесе в помещението на стражите, след като един мръсен и разчорлен младеж отвори със замах вратата.

— Девойката се опитала да се удави — каза рязко мъжът. — Донеси ѝ гореща медовина, бързо. Някаква завивка, да я загърнем. И още едно наметало.

Момчето хукна. Алис, увита в наметалото на мъжа, измъчвана от напъни за повръщане, опипа неумело долната си риза и тикна опасната малка кукла в кесията си при останалите.

Мъжът я държеше. От устата на Алис се изливаше вода, тя плачеше и сълзите ѝ се смесваха с водата от рова, подмокри влажната риза, а урината ѝ беше също толкова леденостудена, колкото и всичко останало.

Мъжът я удари силно по гърба, Алис се задъха, пое глътка въздух, а после повърна огромно количество вода.

— Наведи си главата — каза той.

От носа на Алис бликна вода, косата ѝ бе прилепнала като водорасли по леденостуденото лице. Той продължи да я държи така, с наведена глава, неумолимо, докато тя спря да се дави, после я изправи, бутна я на стола и започна да разтрива ръцете ѝ.

Момчето нахълта вътре с димяща кана и сдиплена завивка.

— Добре — каза мъжът. — Чакай навън.

Раздра нощната риза на Алис от подгъва до яката и разтри хубаво тялото ѝ с топлата завивка. Кожата ѝ беше настръхнала, а стъпалата и пръстите на ръцете ѝ бяха посинели. От бедрото до глезена ѝ се процеждаше кръв от стотици малки порязвания и драскотини от ситните камъчета в рова. После мъжът я загърна плътно в дебелото си наметало, настани я в стола и поднесе чаша гореща медовина към устата ѝ.

Алис се изви и се отдръпна. Течността беше изгарящо гореща. Но той я притисна здраво и я принуди да пие. Течността се плъзна по разраненото ѝ гърло като течен огън.

— Хей, не те ли познавам? — попита мъжът.

Алис примигна и го погледна. Зъбите ѝ тракаха толкова неудържимо и тя трепереше толкова силно, че едва успя да го разпознае.

— Отец Стивън — каза тя, познала свещеника. — Аз съм, Алис. Прислужничката на лейди Катрин. Помощничката на лорд Хю.

— Още медовина — нареди свещеникът. Подаде ѝ чашата и Алис обви ръце около нея. Разтърсваха я дълбоки мразовити тръпки.

— Изпий я — каза той. — Настоявам. Ще прогони студа. Вече изглеждаш по-добре.

Алис кимна.

— Радвам се, че бяхте там — каза тя.

Той се намръщи.

— Защо го направи? — попита внимателно. — Това е мъчителна смърт, противен начин да си отидеш. И в крайна сметка със сигурност води към ада.

Алис едва не отрече, после се опомни.

— Страхувах се — импровизира тя бързо. — След изпитанието... Лейди Катрин ме подозира... страхувам се от второ изпитание, или трето. Тя може да ме обвинява, в каквото пожелае. През нощта не можах да заспя, а после се събудих, изпълнена с ужас. Не знаех какво да правя.

Зъбите ѝ изтракаха, сякаш отричайки лъжата. Алис ги стисна здраво, после отпи от чашата.

Той изглеждаше съкрушен.

— Дете, нямах представа — каза той. — Аз съм виновен за това! Нямах представа, че личната злоба на лейди Катрин срещу теб е толкова дълбока. Никога нямаше да позволя изпитание, за да удовлетвори нечия убийствена злоба! Грях е да се използва изпитанието за отмъщение. Трябваше да се сетя! И те докарахме до отчаяние!

Той млъкна рязко и направи две бързи крачки надолу из стаята.

Алис прокара ръка през косата си и изстиска малко от ледената вода. Наблюдаваше го, опитвайки се да прецени настроението му и величината на опасността, която я заплашваше.

— Трябва да се изповядаш — каза той. — Да се изповядаш и да се помолиш да ти бъде опростен грехът, че си опитала да отнемеш живота си. Това е смъртен грях, Бог го забранява изрично. Трябва да се бориш с отчаянието и страха си. Ще те помоля също да простиш и на мен. Бях твърде строг. Твърде усърдно търсех прегрешение. Това е грях. — Той се замисли за миг и допълни: — Това е грехът на суетата. Гордеех се, че съм известен като ловец на вещици, с това, че преследвам ереста. Мнозина са се изправяли пред мен и малцина са се измъкнали от правосъдието. Но трябва да се пазя от гордостта.

— Невинна съм — каза Алис пламенно. — Страхувах се, че лейди Катрин ще ме принуди да се подложа на друго изпитание. Че вие ще я подкрепите и ще ме подложите на разпит. И че някаква грешка — някаква невинна грешка — ще означава смърт за мен.

Той кимна, поразен.

— Сгрехих — каза. — Радвам се, че мога да раздавам възмездие за злодеите, но не и за невинен човек като теб. Трябва да ми простиш. Никога повече няма да подготвя изпитание за теб. Можеш да разчиташ на думата ми. Ще те закрилям срещу злобата. Ти доказа невинността си — веднъж при изпитанието с хляба, и веднъж — в рова. Защото ако беше вещица, щеше да изплуваш на повърхността, а ти безспорно се давеше, когато те измъкнах.

Алис кимна и се уви малко по-плътено в наметката. Отец Стивън забеляза движението и ѝ подаде нова чаша медовина.

— Пий — каза той. — А после трябва да отидеш в стаята си и да се погрижиш да се стоплиш и изсушиш. Не се страхувай повече, никога вече не те заплашва никакво изпитание. Никога няма да те подлагам на проверка и никой няма да те принуждава да понасяш изпитания, докато аз съм наблизо да те закрилям. Ти се давеше като християнка, не си вещица.

Алис кимна отново: лекият проблясък на задоволство в очите ѝ бе скрит зад чашата.

— Дали лейди Катрин е будна? Ще те тормози ли с въпроси, когато отидеш в стаята си?

Алис хвърли поглед към тясното прозорче на помещението за стражите. То сивееше от зимната зора.

— Възможно е — каза тя. — Тя е подозрителна към всичките си прислужнички. Аз имам по-голяма свобода от останалите, защото служа на стария лорд. Но тя ни наблюдава внимателно, и се страхува от всички ни.

Отец Стивън кимна.

— Тя има много поводи за опасения, бедната жена — каза той. — Хюго невинаги се отнася добре с нея, а на стария лорд му е втръснало от оплакванията ѝ. Той ме помоли да говоря с моя епископ за нейното отпращане и анулирането на брака.

Алис почувства как интересът ѝ се съживява.

— Може ли вашият епископ да реши това? — попита тя.

Отец Стивън бързо се озърна, за да види дали не ги подслушват.

— Разбира се, че не! — каза той. — Върховен глава на Църквата е кралят. Всички решения, свързани с бракове, се представят пред Църковния съд, а накрая — пред него. Но младият лорд и Катрин са в

близка роднинска връзка, а бабите и дядовците им също са били братовчеди. Предполагам, може да се твърди, че бракът е бил недействителен.

Алис леко си пое дъх.

— Ако препоръчате това, епископът ще изпълни ли съвета ви? — попита тя.

Отец Стивън се усмихна.

— Имам известно влияние върху негово преосвещенство — каза той самодоволно. — Но още не съм решил какъв съвет е редно да дам. Трябва да се помоля и да обмисля това, Алис. Приятел съм на Хюго, но по този въпрос трябва да бъда Божи служител преди всичко останало.

Алис кимна съчувствено.

— Това е тежка отговорност за вас, отче Стивън — каза тя. Беше вдигнала лице към него, тъмните ѝ очи гледаха открито и прямо. — Ще бъде толкова прекрасно, ако успеете да издействате освобождаването на младия лорд — каза тя. — Замъкът ще бъде пощастливо място! А на лейди Катрин ще ѝ бъде спестена болката, която понася сега.

Отец Стивън кимна.

— Бракът е тайнство — каза той. — Продължава, докато Бог му сложи край — освен ако е бил недействителен още от началото. Доводът за неговото анулиране не може да бъде прищявката на някой мъж или жена.

Алис кимна.

— Но никой не знае на какво е подложена нейна светлост — каза тя. — Станала е прицел на ужасни посегателства. И е толкова дълбоко затънала в грях, че им се наслаждава като животно.

Отец Стивън изглеждаше отвратен.

— Това трябва да спре — каза той. — С каквито и да е средства, длъжен съм да го спра. Това е смъртен грях.

— Ето! — каза той, без да довърши предишното си изречение. — Трепериш. Върви си в стаята и си облечи сухи дрехи.

Алис се обърна да си върви.

— Алис — каза отец Стивън колебливо. Тя се обърна. — Закълни се, че никога повече няма да мислиш за самоубийство — каза той. — Това е ужасен грях, *най-страшният* грях. Ще ти навлече ужасна

присъда, ще те обрече на цяла вечност в ада. Цяла вечност, Алис! Помисли за това.

Алис сведе глава: държеше здраво подгизналата кесия с магическите кукли в посинелите си ръце.

— Наистина мисля за това, отче — каза тя глухо. После се обърна и си отиде.

ГЛАВА 12

В топлата стая жените още спяха. Алис захвърли наметката и се вмъкна гола в леглото. Натъпка подгизналата кесия с восъчните кукли под възглавницата си и отметна влажната си коса от лицето. После заспа и в съня си видя замъка като своя собственост, видя, че има свои дами, които я наричат „лейди Алис“, почувства топлото тяло на Хюго, спящ до нея. Обърна се насън, изрече тихичко името му и се усмихна. Дори когато Илайза я разтърси грубо, за да я събуди, Алис не изгуби радостната увереност, която сънят ѝ бе дал. Усмихна се на Илайза. „Той ме обича“, помисли си Алис. „Той ме обича и обеща да намери начин да бъдем заедно.“

— Нейна светлост те вика — каза Илайза кисело. — Крещи да отидеш при нея, оплаква се, че си закъсняла. Най-добре ще е да побързаш.

Алис се отърси от ленивото си задоволство, скочи от леглото, навлече тъмносинята си рокля, натъпка косата си под тъмносиня шапчица и побягна през галерията към спалнята на лейди Катрин.

— Милейди? — попита тя, като отвори вратата.

Катрин седеше в леглото: фината ѝ ленена долна риза беше непоправимо разкъсана отпред, чаршафите — измачкани.

— Алис — каза тя и оголи жълтите си зъби в усмивка. — Алис, имам нужда от уменията ти.

— Разбира се, лейди Катрин — каза Алис спокойно. — Какво мога да направя за вас?

— Мисля, че очаквам дете — каза Катрин. Погледна Алис със светнало лице. — Предполагам, че едва ли е изненадващо!

Алис кимна, без да казва нищо.

— Негова светлост е ненаситен през последните седмици — каза Катрин. Облиза устни като чревоугодник, който се наслаждава на някакво ястие. — Явно не може да ме остави на мира. А сега ми е направил и дете.

— Много се радвам — каза Алис със слаб глас.

— Наистина ли? — подразни я Катрин. — Наистина ли? Намирам това за изненадващо, Алис. Мислех си, че ти и сама се надяваш за дял от ласките на лорд Хюго! Но той няма очи за никоя друга, освен за мен. Вярно ли е това?

— Знам, че напоследък е бил много често с вас, милейди — каза Алис. Почувства как у нея се надига гняв, кръвта запулсира тихо в главата ѝ. — Всички ваши дами са наясно, че негова светлост ви е посещавал често. Всички се радваме за вашето щастие.

Смехът на лейди Катрин се разнесе на леки вълни из стаята.

— Убедена съм — каза тя заядливо. — А ти, Алис? Отказа ли се от всяка надежда, че той ще погледне към теб?

— Да — излъга Алис с лекота. — Тук съм, за да служа на лорд Хю като негов писар и негова билкарка, когато той има нужда от мен. Когато той вече няма нужда от услугите ми, ще се върна у дома. Аз служа и на сина му, и на вас, милейди. Нищо повече.

Катрин кимна.

— Да — каза тя, подчертавайки твърдението. — Ти служиш на Хюго. Той може да те използва или да те захвърли. Няма значение.

Алис мълчаливо направи реверанс.

— Той може да те има, ако желае — каза Катрин протичко. — Вече няма значение. Ревнувах от теб и се страхувах, че ще ми го отнемеш. Но сега, когато очаквам дете, никой не може да ми го отнеме. Той може да ляга с теб, ако му е угодно, може да си доставя наслада с теб или да те изостави. Но аз го спечелих, Алис. Разбираш ли? Сега той е мой. Аз съм майка на неговото дете. И нито старият лорд, нито Хюго ще мислят за теб като за нещо повече от развлечение.

Алис не вдигаше очи от пода. Когато Катрин млъкна, тя вдигна поглед за кратко.

— Разбираш ли? — попита Катрин.

Алис кимна. Не можеше да говори; със силата на волята си призоваваше новината да се окаже невярна. Искаше Катрин да е безплодна, да остане безплодна. Не ѝ беше нужно Катрин да ѝ казва, че ако Хюго се сдобиеше със законен наследник, то значи Катрин беше победила и прошепнатите обещания на Хюго от миналата нощ щяха да бъдат забравени.

— Имам нужда от теб — каза лейди Катрин с по-различен тон. — Собствената ми майка е мъртва, както знаеш, а нямам приятели,

които да ме съветват. Старата ми дойка умря миналата година и в замъка няма никой, който може да ми каже как да се грижа за себе си и за здравето на детето. Лорд Хю твърди, че си опитна с билките, най-добрата лечителка, която е познавал. Очаквам да се грижиш за здравето ми и да ме съветваш. Ще очаквам от теб да ми помогнеш и при раждането. Искam син, Алис. Отговорността ще бъде твоя.

Алис дойде малко по-близо до високото легло.

— Ваша Светлост, имате нужда от лекар и акушерка — каза тя. — Изродила съм няколко деца, но за вашето здраве и здравето на вашия наследник трябва да имате лекар.

Катрин сви рамене.

— Когато времето наближи, ще си осигуря грижите на лекар — каза тя надменно. — Но междувременно ще се възползвам от съветите ти и постоянните ти грижи. Предполагам, че си присъствала на раждания? Че имаш опит?

Алис поклати упорито глава.

— Аз съм само на шестнайсет — каза тя. — Негова светлост лорд Хю беше така добър да се довери на моите билки, но изхвърли медицинските си съветници и не пожела да ги вижда повече. Беше му угодно да използва моите услуги, вместо техните. Само че вие нямате повод за оплакване срещу знахарките и акушерките в близост до замъка, милейди. Трябва да говорите с тях. — Тя не каза, че по-скоро е готова да умре, отколкото да се грижи за Катрин, но неприязънта между двете жени беше така натрапчиво видима, както и разплутото, полуголо тяло на Катрин.

— Ами онази старица в Боус? — попита Катрин, проточвайки обсъждането заради насладата да наблюдава бледото напрегнато лице на Алис и да слуша как Алис се опитва да се измъкне. — Тя би ли се грижила добре за мен?

Алис падна в клопката.

— Моята сродница Морах? — попита тя. — О, да, наистина. Тя е опитна. Присъствала е на много раждания. Би могла да дойде и да ви прегледа веднага, и да се грижи за вас. Тя е отлична акушерка.

Катрин кимна.

— Тогава ще взема и двете ви — каза тя невъзмутимо и тържествуващо. — Ще изпратя войниците да доведат Морах. Тя може да живее с нас тук. Може да се грижи здравето ми, и може двете да ми

служите. Ще искам да ми прислужвате денонощно, Алис. А сега искам да ме прегледаш и да ми кажеш дали очаквам дете? И момче ли е?

Алис направи реверанс, прикривайки гнева и страха си, и отиде да донесе малкия си вързоп от стаята на жените.

— За какво те повика? — запита Илайза настойчиво в мига, щом тя влезе. — В лошо настроение ли е днес? Хюго е останал с нея цяла нощ, нали?

— Не знам — каза Алис. — Сега не е с нея. Тя е преизпълнена с радост. Мисли, че чака дете. Аз трябва да потвърдя дали е така.

Другите жени възкликнаха, очите на Илайза се окръглиха.

— Най-сетне — каза тя. — Хюго най-сетне изпълни дълга си.

— Да — каза Алис сухо. — Хвала на Бога. И какъв акт на любов беше само!

— Вярно ли е? — попита Илайза. — Имало е фалшива тревога и преди. А ако някога проклетията е можела да попречи за забременяване, то това би се случило на нея.

— Съмнявам се, че е вярно — каза Алис. — Тя има всички основания да излъже. Но ще ѝ кажа „да“ или „не“. И ще кажа и на стария лорд. Ако тя лъже, ще му кажа веднага.

— Тихо! — възкликна мигновено Рут. — Върви, Алис, тя сигурно те чака. Да дойда ли и аз?

— Да — каза Алис. — Тя ме засипа с толкова заяждания и грубости, че чак сърцето ме заболя. Ела с мен, Рут, тогава тя ще си мери приказките.

— Какво ще правиш? — попита Рут любопитно, когато Алис взе молитвеника и кристала от вързопата си.

— Ще видя дали мога да усетя бебето — каза Алис спокойно. — Не гледай така удивено, Рут, това е доста обичайно умение.

Тя тръгна отново към стаята на лейди Катрин. Катрин се оглеждаше в очукано сребърно ръчно огледало.

— Какво е това петно на врата ми? — попита тя Алис.

Алис погледна малко по-отблизо.

— Синина, милейди — каза тя с равен тон. Видя следите от зъби. Той я беше хапал и смукал. Хюго беше направил това.

Катрин въздъхна продължително и с наслада.

— Откъде ли се е взела там? — попита тя невинно. — Каква синина, Алис?

— Следа от ухапване — каза Алис кратко.

— Ооо — въздъхна Катрин. — Бях забравила. Това беше Хюго. Той ме сграбчва и ме хапе и ме смуче, сякаш иска да ме изяде. Ще ни се роди лъв, не син, Алис! Защото той ме обладава като лъв!

Алис кимна хладно, но бузите ѝ бяха алени. Признаците на ревност не убягнаха на Катрин. Рядко ѝ убягваше нещо.

— Още ли си девица, Алис? — попита тя. — Мога да ускоря женитбата, за която говорихме. Младият войник все още е съгласен. Би ми било неприятно да си представям как остаряваш и се съсухряш, не познала любов. Да имаш мъж, който е луд по теб, е нещо прекрасно, Алис. Когато Хюго идва в леглото ми, се чувствам като кралица. А когато ме взема в обятията си и покрива цялото ми тяло с целувки! Алис, не мога да ти опиша какво е чувството! Тази наслада е толкова дълбока, че ми се струва порочна — като смъртен грях.

Алис почувства как гневът се надига като повръщане в гърлото ѝ.

— Вие сте благословена в любовта си, милейди — каза тя. — Сега можете ли да ми кажете кога кървихте за последен път?

Катрин се намръщи на прекъсването.

— Преди пет, не, преди шест седмици — каза тя.

— Прилошава ли ви? — попита Алис.

Катрин поклати глава.

— Усещате ли гърдите си чувствителни или наедрели? — попита Алис. Почувства как бузите ѝ парят от горещина, докато се заставяше да говори хладно за любенето на Хюго с жена му — тази дебела свиня, помисли си тайно Алис.

Катрин се засмя.

— Разбира се, че са чувствителни! — възкликна тя ликуващо. Разтвори долната си дреха, за да може Алис да я види. Едрите ѝ гърди с кафяви връхчета бяха белязани от двете страни с тънки червени линии, като малки редици от пълни с кръв мехурчета.

Рут ахна.

— Рани ли са това, милейди? — попита тя.

Катрин затвори очи, наслаждавайки се на спомена.

— О, той ме нарани — каза тя, с много нисък глас. — Върза ме, и ме пристегна, и ме облада изотзад.

Тя отвори очи: те бяха потъмнели от похотливи спомени.

— Не ти ли се иска той да направи това с теб, Алис? Не би ли ти харесало да те обладае? Да се покачи върху теб, както див жребец върху готова за любов кобила?

Алис се покашля. Изведнъж устата ѝ бе станала много суха.

— Не, милейди — каза тя протичко. — Изпитанието, което ме принудихте да изтърпя, прочисти както нрава, така и ума ми. Вече не се надявам на внимание от младия лорд. Във всеки случай — каза тя ледено — моите вкусове не са такива. Никога не бих се наслаждавала на болката. Сега ще положа длан върху корема ви и ще проверя дали мога да усетя бебе в утробата ви, милейди — каза тя. — Същото е като търсенето на вода, много хора го правят. Няма от какво да се боите.

Катрин кимна, подражана от хладината в гласа на Алис.

— Не се боя от нищо — каза тя. — Никой, освен него, не може да ми причини болка.

Алис извади молитвеника и промърмори няколко безсмислени думи на латински. Не посмя да благослови работата, както правеше някога. Споменът за крехкото късче нафора, което трябваше да бъде разкъсано на парченца, преди да успее да изгори, беше все още много ярък. Не смееше да призове името на Бог или на майка Му. Но размахна молитвеника и зашепна ниско, за да не може никой да каже по-късно, че е извършила работата, без да я благослови.

Докосна закръгления корем на лейди Катрин с леденостудените си малки ръце и забеляза със злобно задоволство как отпуснатата плът потръпна при докосването ѝ.

— Тази жена чака дете — каза тя високо. Кристалът лениво описа дъга надясно. Алис прехапа устна и усети вкуса на собствената си кръв, топла и солена като сълза. Катрин беше бременна.

— Какво казва? Какво казва? — попита Катрин.

— Възможно е да чакате дете — каза Алис бавно. От все сърце копнееше да отрече детето. Но нищо нямаше да го възпре да расте в тлъстия корем на Катрин. Желанието не можеше да го накара да изчезне.

— Попитай дали е син! — настоя Катрин.

— Детето от мъжки пол ли е? — попита Алис.

Кристалът се люшна отново.

Катрин нададе лек възхитен писък.

— Това „да“ ли е? Това „да“ ли е? — настоя тя.

Алис кимна.

— Повикай младия лорд! — нареди тя на Рут. — Ти стой тук — каза на Алис. — Той може би ще пита за теб.

Алис прибра кристала и молитвеника си и отиде до прозореца. Навън духаше режещ вятър, който носеше сняг от пустошта. Малката градина с билки и цветя във вътрешния двор долу беше покрита с бели преспи, снегът кръжеше вихрено между Алис на втория етаж и замръзналата земя отдолу. Нататък, в пустошта, колибата на Морах щеше да е побеляла, големи купчини сняг сигурно притискаха вратата. Ако валеше силно и дълго, войниците от замъка нямаше да могат да минат. Алис изпита силен копнеж да бъде там, в студа и самотата на тресавището. Всичко друго, само да не бъде тук, в тази малка, прекалено гореща стая с тази злобна, покварена жена, и с мъжа, когото обичаше, подчиняващ се на волята на жена си.

Хюго влезе, без да почука. Катрин не се покри. Долната ѝ риза беше разтворена, гърдите ѝ — изложени на показ, коремът ѝ — открит. Финият ленен чаршаф на леглото ѝ покриваше само наполовина космите на венериния ѝ хълм. Тя погледна Хюго, сякаш очакваше той да започне да я люби отново, пред Алис, пред Рут.

— Викали сте ме, милейди? — каза той рязко. Не поглеждаше към Алис.

— Имам новини за вас — каза тя. Потупа леглото си. — Елате и седнете малко по-близо.

Хюго не помръдна.

— Моля да ме извините, мадам, но не мога да чакам — каза той. — Днес излизам на лов и ме чакат. Ако се забавя, конете ще измръзнат. Има силен вятър.

— Остани си вкъщи тогава — каза Катрин подканващо. Сгуши се малко по-надълбоко в леглото. Зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили, още щом го видя. Алис откри, че не може да откъсне поглед от тях. — Мога да ти намеря забавление тук — предложи Катрин.

Хюго кимна.

— Довечера, мадам — каза той. — Обещах на баща си да има еленово месо за другата седмица. Трябва да уловя този елен днес.

— Тогава ще побързам и ще съобщя, че имам добри новини за вас. Очаквам дете и Алис смята, че то е момче.

Възцари се зашеметено мълчание. Хюго все още не поглеждаше Алис.

— Това е най-добрата новина, която можех да чуя — каза той равно, със спокоен тон. — Поздравявам ви, мадам. Надявам се да имаме здрав син. А сега трябва да вървя.

— Накъде се отправяте? — попита Катрин.

— Земите край Боус — каза той от прага.

— О, почакайте тогава! — каза тя, сякаш току-що ѝ беше хрумнало. — Почакайте, милорд. Идете до колибата на сродницата на Алис и ѝ наредете да дойде в замъка. Пратете един от хората си да се върне с нея. Имам нужда от уменията ѝ, а Алис се нуждае от съветите ѝ. Не е ли така, Алис?

— Морах е по-опитна от мен — каза Алис. Не вдигна поглед от пода. Знаеше, че Хюго не гледа към нея. — Но вие ще имате нужда от нея чак през октомври, милейди, за раждането. Би трябвало да я повикате тогава.

— Негова светлост не би искал да поемам рискове със здравето си — заяви Катрин.

Хюго поклати глава.

— Каквото пожелаете, мадам. Мога да я доведа днес. Но може би тя няма да е готова да дойде.

Катрин отвори много широко бледите си очи, изненадана.

— Тогава я принудете, милорд — каза тя простичко. — Ако сме убедени, че имаме нужда от нея, какво друго да направим?

Хюго се поклони.

— Много добре, милейди — каза той и тръгна отново към вратата.

— Не пожелахте „приятен ден“ на Алис — каза Катрин с копринен гласец. — Сега тя ще бъде незаменима за мен. Трябва да се отнасяте любезно с нея! Каквито и хитрини да е използвала в миналото, сега тя е моята любима камериерка!

Той се обърна с усилие. Срещна непроницаемия син поглед на Алис.

— Разбира се — каза студено. — Простете ми. — Линиите в основата на веждите му и в ъглите на устата му бяха дълбоки. — Приятен ден, Алис.

— Приятен ден, лорд Хюго — отвърна Алис. Почувства дълбока студенина, сякаш водите на крепостния ров се бяха просмукали от утробата във всичките ѝ крайници. Сега вече беше невъзможно да измести Катрин. Нямаше да има анулиране на брака, нямаше да се любят с Хюго в голямата, добре осветена стая. Хюго никога нямаше да спи спокойно нощем до нея. Катрин беше спечелила. И магията на самата Алис ѝ беше помогнала за това.

Хюго среща очите ѝ с твърд, гневен поглед, а после се обърна и излезе през вратата, преди лейди Катрин да успее да го задържи.

— Донеси ми роклята в розово и кремаво, Алис — каза лейди Катрин доволно. — Той ме харесва в тези цветове. И поръчай на някой слуга да донесе гореща вода и горещи чаршафи. Ще се изкъпя. Той обича да ухае сладко.

Алис направи реверанс като прислужница и се подчини.

* * *

Алис с изненада откри, че очаква с нетърпение да види Морах. Чакаше около външната порта войниците, които щяха да доведат Морах от Боус. Беше ужасно студен следобед, цареше навъсен, плътен, сив полумрак. Натезалите от сняг сиви облаци бяха надвиснали над сивите, застрашителни стени на замък. Мъглата в крепостния ров бе сиво-бяла, малките вихрушки от едри снежинки във въздуха бяха сякаш единственият източник на светлина в света. Алис се загърна плътно в пелерината си и пъкна премръзналите си ръце в ръкавите.

Чу ги, преди да ги види. Първо тропота на копита по калдъръма, а после — глухия шум, когато прекосиха подвижния мост. Тя излезе от сводестия вход, когато мъжът спря коня си и смъкна рязко дебело навлечената Морах на земята, сякаш се радваше да се отърве от нея.

— Ето, стара жено! — възкликна той. — Стига си ме ругала! Ето я Алис, дошла е да те поздрави и да ти покаже къде ще живееш. Нея обвинявай, че те отмъкна от пушливото ти огнище. Недей вини мен!

— Здравей, Морах — каза Алис.

Морах се отърси и придърпа шаловите около приведените си рамене.

— Алис — каза тя. Огледа критично девойката, забелязвайки напрегнатото изражение на бялото ѝ лице. — Тежки времена — каза тя. Не беше въпрос.

— Съжалявам, ако са те довели против волята ти — каза Алис. — Беше по идея и заповед на лейди Катрин. Не по моя.

Морах кимна.

— Чака дете, а? — попита тя.

Алис кимна.

— Куклите ли го направиха? — поиска да се увери Морах.

Алис дръпна Морах в прикритието на стената и доближи уста до ухото ѝ.

— Не знам — каза тя. — Как може да се разбере? Хюго каза, че отишъл при нея по свой избор, но никога не се е държал така с нея, преди да направя заклинанието. И имаше нещо толкова... — тя млъкна рязко. — Нещо много неестествено в начина, по който са заедно.

— Неестествено ли? — попита Морах с остър смях. — Откога можеш да поставяш граници на Природата, дете? Какво искаш да кажеш? Че я възсяда като куче? Че я бие? Че надува ловния си рог, когато стигне върха?

Алис се изкикоти неволно.

— Не и това! — каза тя. — Но останалото. При това се сношава с нея, като преди това я привързва към себе си с парче плат от чаршаф. Вързах куклите една за друга с панделка. Мислиш ли, че това е мое дело?

Морах стоически сви рамене.

— Възможно е — каза тя. — Може просто такава да е природата му. Заведи ме вътре, дете, студено ми е.

Алис кимна на стража, взе малкия вързоп на Морах и ръката ѝ, и я поведе отвъд външната стена, през вътрешния подвижен мост, който се простираше над призрачния, изпълнен с мъгла крепостен ров, през подгизналата от вода градина край жилището на свещеника, после я въведе в главната част на замъка. Поведо Морах през голямата зала, без да спира, въпреки че Морах се бавеше и се оглеждаше.

— Разкажи ми за домакинството — каза тя, докато Алис я теглеше нататък. — Това е голямата зала на лорд Хю, нали?

Алис кимна.

— Била съм тук преди, когато бях свидетелка по едно дело за кражба срещу фермера Рули — каза Морах. — Старият лорд седеше зад масата в големия си украсен с резба стол.

— Раздава тук правосъдие на всеки три месеца — каза Алис рязко. — И обядва и вечеря тук. — Тя дръпна Морах нагоре по стъпалата към подиума и отметна гоблена в дъното на помещението. — Тук влизаме — каза тя. — В това преддверие чакаме лордовете и нейна светлост, ако сме твърде подранили. Понякога те се събират тук и разговарят — тя кимна към една врата. — Оттук се отива в кръглата кула на лорд Хю, където са неговата стая и стражите му, там спи и младият лорд — тя дръпна Морах нагоре по стълбите отляво. — Това са стълбите нагоре към галерията, женската галерия, която е разположена над залата. Това са стаите на жените — тук живеем. Не си добре дошла в кръглата кула, освен по заповед на лордовете.

Морах кимна, следвайки Алис нагоре по стълбите, като оглеждаше гоблените, които висяха по стените.

— Ще имам нова стая, която ще дяля с теб — каза Алис. — Но все пак сме настанени в женската част на къщата. Лейди Катрин спи в далечния край на галерията, другите жени дялят една стая отсреща, а ние ще имаме отделна малка стая в съседство. Досега я ползваха за склад; казах им, че ни трябва по-голямо пространство, за да сушим билки и да приготвяме лековете си. Бих предпочела да можехме да сме в кръглата кула със стария лорд. Но Катрин ме следи внимателно.

— Заради младия лорд ли? — попита Морах, която се задъхваше, докато се качваха по стълбите.

Алис кимна.

— Ревнуваше — изрече тя във внезапен порив. — И ме подложи на изпитание. Опитваше се да се отърве от мен, Морах. Хюго ѝ беше казал, че ме обича. А снощи бяхме само двамата и той обеща... той обеща... — Алис млъкна рязко, с вкаменено от скръб лице. — Но тези неща вече нямат значение — каза тя с неуверен глас. — Няма значение какво ми е казал, нито какви планове правехме. Мечтаех да бъда негова съпруга. Но това не означава нищо. Сега тя очаква дете. Положението ѝ е непоклатимо.

Морах кимна. Алис я въведе в галерията на жените и отвори вратата към десния ъгъл на стаята.

— Стаята на лейди Катрин е отсреща — каза тя, сочейки. — Има изглед към вътрешния двор, по-топла е. Другите жени спят в съседната стая до нас, която гледа към реката. Нашата стая е същата като тяхната. И ние имаме гледка към реката.

Морах пристъпи вътре и се огледа наоколо.

— Легло — каза тя със задоволство. — Никога не съм спала в легло.

— Половин легло — каза Алис предупредително. — Ще го делим.

— И хубав огън, и ракла за вещите ни — каза Морах, оглеждайки бързо стаята. — Малко огледало и бюфет. Алис, за зимата това е по-удобно от колибата.

— И по-опасно — каза Алис предупредително. — Изпитанието не беше шега.

Морах ѝ хвърли кос, ясен, лишен от съчувствие поглед.

— Разчистила си пътя си с лъжа — заяви тя.

Алис кимна.

— Платих си — каза тя много тихо. Още виждаше ясно невредимото късче нафора, което беше сдъвкала, преглътнала, а после — повърнала в огнището, без да е оставила и следа върху него. — Лишена съм от Божията милост — каза тя. — Това се случи, когато накарах куклите да ми се подчинят.

— Не си могла да постъпиш по друг начин — каза Морах отривисто. — Ако един господар отказва да те защити — трябва да си потърсиш друг. Как иначе би могла да оцелееш? Ако твоят Бог ти е отказал милостта си, тогава трябва да използваш магия. Все едно да излезеш в буря само по долна риза. Имаш нужда от сила около себе си.

Алис кимна.

— Хюго обеща да ме закриля — каза тя. — Едва снощи се кълнеше, че ме обича — каза, че ще напусне Катрин, че ще се откаже дори от замъка, за да бъде с мен. Става това, което ти предрече, Морах, и това, което сънувах аз. Той каза, че е готов да изостави Катрин заради мен. А аз казах, че ще се откажа от магията, двамата с него сме в по-голяма безопасност без нея.

Морах махна пренебрежително с мръсната си ръка.

— Всичко това са само обещания — каза тя с присмех. — А сега той знае, че жена му чака дете.

Алис кимна.

— Да — каза тя безучастно.

— Говорила ли си с него оттогава? — попита Морах лукаво.

— Не — каза Алис. — Във всеки случай, не сме оставали насаме.

— Е, какво, даде ли ти знак? Някакъв намек? Може би те е срещнал на стълбите и ти е казал: „Не се бой, любима?“

— Излезе на лов — каза Алис отбранително.

— Прати ли ти съобщение, за да каже, че макар богатата лейди Катрин да носи неговия син и наследник, ти все още си неговата любима и обещанията са в сила? Че ще я отпрати и ще постави теб на нейното място?

Алис поклати сковано глава.

Морах се засмя дрезгаво.

— Тогава по-добре се моли тя да роди мъртво дете — каза тя съчувствено. — Или то да бъде малоумно, немошно и слабо създание, или болнаво момиче, излязло от разкъсана утроба, която никога повече не може да носи дете. Какво ще бъде този път, Алис? Нещо, малко по-силно от молитва? Дребно заклинание, та Катрин да пометне? Билки в храната ѝ? Отрова по чаршафите ѝ, та кожата ѝ да подпухне и да се покрие с мехури, да поболее бебето, щом то излезе?

— Тихо — каза Алис, като хвърли поглед към тежката врата. — Дори не говори за това тук, Морах. И не мисли такива неща. Вече се приближих твърде много до силата. Стоях в петоъгълника. Почувствах силата си от петите до върховете на пръстите си.

Морах изпусна дълбока, доволна въздишка.

— Стигнала си до нея — каза тя. — Най-сетне.

— Не я искам — прошепна разпалено Алис. — Почувствах силата и насладата от магията и изпитах възторга от нея. Сега знам какво имаш предвид, Морах, беше като най-силно вино. Но това няма да бъде моят начин. Ще се доверя на Хюго. Ще се доверя на обещанието му. Ще спазя обещанието си към него да изоставя магията. Искам да се освободя от тази сила, искам да бъда обикновена жена, която може да бъде отведена в леглото от обикновен мъж и да чувства наслада, голяма като тази, която изпитва Катрин, когато той я обладава. Искам такъв живот и такива наслади. Не твоите.

Морах се изкиска тихо, сякаш това нямаше особено значение.

— Ще *продължа* да вярвам на Хюго — каза Алис. — Колкото и трудно да бъде през следващите няколко месеца. Дори ако той се поколебае, ще продължа да вярвам. Разменихме си обещания. Аз му дадох любовта си, ще му остана вярна.

Морах сви пренебрежително рамене.

— Може би — каза тя, без да се впечатли. — Но какво става с куклите? На сигурно място ли са?

— Искам да се отърва от тях — прошепна Алис. — Хвърлих една в рова снощи, но тя не потъна. Трябваше да вляза вътре и да я извадя. Тя едва не ме удави, Морах. Беше куклата на лейди Катрин, и почувствах, че ме тегли навътре. Почувствах, че иска да се удавя. Чух я да се смее, докато потъвах. Чух я да се смее, Морах! Искам да се отърва от куклите. Трябва да си ги вземеш обратно.

Морах придърпа едно столче до огъня и се загледа в пламъците за момент. Когато вдигна поглед, старото й лице беше бледо като восък.

— Те са твои — каза тя. — Твоите свещи, твоите заповеди, твоите кукли. Не искам да са близо до мен. Няма да ги приема. Не съм изненадана, че са се опитали да те удавят. Около тях има сянка, която не мога да видя ясно. Но прилича на вода.

— Много вода? — попита Алис. Вгледа се в огъня, като Морах. Видя само тъмните късове торф и червената жарава.

— Достатъчно е само толкова, колкото да напълни дробовете ти — каза кисело Морах. — Дори е предостатъчно, ако е в дробовете ти, Алис. Както и да е, куклите са си твои.

— Мога ли да ги заровя? — попита Алис. Морах сви рамене.

— Може и да стане. Сянката, която виждам, е Вода, а не Земя.

— Мога ли да ги хвърля върху огъня, да ги оставя да се разтопят и да изгорят?

Морах наклони глава на една страна и погледна огъня.

— Това носи гибелна опасност — каза тя.

— Тогава какво да правя с тях? — попита раздразнено Алис.

Морах се засмя грубо и каза:

— Трябваше да помислиш първо за това.

Алис чакаше.

— О, добре де — каза Морах. — Когато времето се оправи, ще отидем в пустите земи и ще ги пуснем в някоя от пещерите. Ако

сянката около тях е вода, там ще има предостатъчно вода. Може би ще успеем да направим някакво заклинание, за да отнемем силата им. Къде ги държиш?

— При мен са — отговори Алис. — В кесията на колана ми. Нямах собствена стая, страхувах се да не ги намерят.

Морах поклати глава.

— Това не е безопасно — заяви тя. — Не трябва да бъдат близо до теб, да слушат гласа ти, да долавят най-ужасните ти мисли. Няма ли някакво място, на което да ги скриеш?

Алис поклати замислено глава.

— Никъде не съм сама! — възкликна тя нетърпеливо. — По цял ден, всеки ден съм с някого. Дори когато съм в билковата градина, наблизко винаги има някой — слуга или градинар, или някоя от кухненските прислужници.

Морах кимна.

— Скрый ги на някое противно и мръсно място — посъветва я тя. — В сметището на замъка или под някой стол за ходене по нужда. Някъде, където дори дете няма да надникне.

— Отвън, пред нужника! — възкликна Алис. Посочи към ъгъла на стаята, където една кръгла дупка беше изрязана в хоризонталната част на стената и покрита с дървен капак. — Там е мястото за облекчаване — каза тя. — Изпражненията падат в рова. Никой няма да търси там. Мога да ги окача да висят на канап под седалката.

Морах измери с поглед седалката в ъгъла.

— Това ще свърши работа — каза тя. — След време ще станат мръсни и противни. Никой няма да ги види. И каквато и сила да им е дало твоето заклинание, не мога да си представя как урочасват твой лорд Хюго да виси пред стената на замъка, докато ти изсипваш лайна на главата му.

Алис внезапно се изкикоти и цялото ѝ лице светна. За миг тя изглеждаше като момичето, което някога беше любимка на цялото абатство.

— Радвам се, че си тук — каза тя. — Сега ще поръчам да ти донесат гореща вода. Ще трябва да се изкъпеш.

ГЛАВА 13

Морах беше непреклонна относно къпането, срамуваше се да стои гола пред Алис, сигурна беше, че водата ще я разболее.

— Миришеш — каза Алис искрено. — Миришеш отвратително, Морах. Лейди Катрин никога няма да те допусне близо до себе си, ако миришеш така. Вониш като куп животинска тор през август.

— Тогава може да ме прати обратно в колибата ми — изръмжа Морах, докато слугите се качваха по стълбите с голямата вана и кофите с гореща вода. — Не съм молила никакъв грубиянин да пристига на кон, да ми изпотъпква цялата градина и да ме отвлича, за да дойда да помагам при раждането на бебе, което е току-що заченато.

— О, стига — каза нетърпеливо Алис. — Измий се, Морах. Цялата. И косата.

Тя остави Морах в димящата вана, а когато се върна с една рокля от сандъка, Морах седеше увита в покривката от леглото, възможно най-близо до огъня.

— Хората умират от намокряне — каза тя кисело.

— Умират и от мръсотия — отвърна Алис рязко. — Облечи това.

Беше избрала за Морах проста зелена рокля — рокля за работеща жена, без корсаж и без горна пола; и след като Морах я облече, завърза колана и скъсиха полата с около един фут, тя изглеждаше добре.

— На колко години си, Морах? — попита Алис любопитно. Морах сякаш си беше стояла на една и съща възраст през целия живот на Алис. Вечно прегърбена, сивокоса, сбръчкана и мръсна.

— Достатъчно стара — каза Морах неотзивчиво. — Няма да нося тази проклета шапка.

— Тогава само ще ти среща косата — каза Алис.

Морах отблъсна ръката ѝ.

— Престани, Алис — каза тя. — Може и да съм далече от дома си, но няма да се променя. Не искам да ме докосваш, не искам да те

докосвам. Мога да се защитавам: аз съм таралеж, а не питомно зайче. Стой настрана от мен и няма да те убода.

Алис се отдръпна.

— Никога не си искала да те докосвам — каза тя. — Дори когато бях малка. Дори когато бях бебе. Съмнявам се да си ме докосвала повече, отколкото се е налагало. Не помня да съм седяла на коляното ти. Не помня да си държала ръката ми. Ти си студена и сурова жена, Морах. Израснах край теб, изпълнена с безкраен копнеж за мъничко нежност.

— Е, откри я, нали? — запита Морах без следа от разкаяние.

— Намери майката, която искаше, нали?

— Да — каза Алис, признавайки истинността на казаното. — Да, *наистина* я намерих. И благодаря на Бог, че я намерих, преди да съм паднала в ръцете на Том от благодарност.

Злорадство просветна по лицето на Морах.

— А как се отплати за любовта? — попита тя. — Когато откри майката, която търсеше, когато намери жената, която да те прегръща и да те целува за лека нощ, да ти разказва истории за светците и да те учи да четеш и пишеш? Каква дъщеря беше ти, Алис?

Алис извърна към Морах пребледнялото си лице и каза:

— Недей.

— „Недей“? — повтори Морах, като нарочно се правеше, че не разбира. — Какво „недей“? Да не казвам как цялата тази обич беше толкова важна за теб, та още в първия миг, щом подуши дим, ти хукна като попарена котка? Да не ти напомням, че я остави да изгори с всичките ти сестри, докато ти си вървеше спокойно към дома? Да не ти напомням, че си Юда?

Може да съм студена, но поне съм почтена. Реших да ти дам храна и подслон и спазих обещанието си. Направих дори повече от това — макар че сега ти е удобно да го забравиш. Но аз наистина те люлеех на коленете си и ти разказвах приказки. Опазих те, както обещах, че ще сторя. Научих те на всичките си умения, предадох ти цялата си сила. От най-ранна възраст те оставях да гледаш всичко, да учиш всичко. В пустошта винаги е имало знахарка, и ти щеше да бъдеш знахарката след мен.

Но ти се оказа твърде хитра, за да бъдеш мъдра. Пожела сама да намериш съдбата си, и затова се зарече да обичаш вечно майката

игуменка и нейния Бог; но при първия намек за опасност побягна като сърна. Побягна от нея, обратно при мен; а после избяга от своя Бог обратно при магията. Ти си жена, която не е вярна на нищо и на никого, Алис. Вярна си на онова, което ще ти послужи да постигнеш целта си.

Алис се беше извърнала и гледаше навън през прозореца, където слънцето пробиваше носещите сняг облаци, сурово и ясно. Морах забеляза ръцете ѝ върху каменния перваз, стиснати така силно в юмруци, че кокалчетата на пръстите бяха побелели.

— Не съм много стара — каза Алис, с треперещ глас. — Още нямам седемнайсет. Няма да избягам отново. От пожара насам научих някои неща. Няма да избягам сега. Научих...

— Какво научи? — запита Морах.

— Научих, че за мен щеше да е по-добре да бях умряла с нея, отколкото да живея със съвест, обременена от смъртта ѝ — каза Алис. Обърна се отново към стаята и Морах видя, че лицето ѝ беше мокро от сълзи. — Мислех си, че ми стига да оцелея, че това е всичко, което има значение — каза тя. — Сега знам, че цената, която платих за бягството си, е висока, прекалено висока. За мен щеше да е по-добре да бях умряла редом с нея.

Морах кимна.

— Защото сега си сама — каза тя.

— Много, много самотна — каза Алис.

— И все още в опасност — поиска да се увери Морах.

— В смъртна опасност, всеки ден — каза Алис.

— И дълбоко затънала в грях — довърши Морах със задоволство.

Алис кимна.

— Вече не мога да получа прошка — каза тя. — Никога не мога да се изповядам. Не мога да се покая. Вече никога няма да достигна рая.

Морах се изкиска.

— Значи все пак си моя дъщеря — каза тя, сякаш отчаянието на Алис беше част от забавна комедия. — Моя дъщеря във всяко отношение.

Алис се замисли за миг, а после кимна. После сведе глава в знак, че приема поражението си.

Морах кимна.

— Все още можеш да бъдеш знахарка — каза тя бавно. — Трябва да видиш как всичко си отива от теб. Трябва да видиш как всичко ти се изплъзва, преди да помъдрееш достатъчно, та да се справяш без него.

Алис сви навъсено рамене.

— Имам Хюго — каза тя упорито. — Имам обещанието му. Все още не съм се превърнала в бедна стара вещица от тресавищата.

Очите на Морах светнаха лукаво.

— О, да — каза. — Забравям, че имаш Хюго. Каква радост!

Алис отпусна ръце.

— Това наистина е радост — каза тя предизвикателно.

Морах се ухили.

— Нима казах нещо друго? — запита тя. Засмя се. — Е! Кога ще я видя? Катрин. Кога ще я видя?

— Наричай я лейди Катрин — предупреди я Алис. — Предполагам, че можем да отидем да я видим и сега. Тя шие в галерията. Но си мери приказките, Морах. Нито думичка за магия, иначе тя ще се разправи и с двете ни. Вече не се бои, че съм ѝ съперница, но няма да устои на изкушението да се отърве от мен, ако ѝ дадеш доказателства, за да ме подложи на ново изпитание.

Морах кимна: лукавството се беше върнало в очите ѝ.

— Аз не забравям — каза тя. — Не мога да бъда купена с роклята на една никаквица. Ще мълча, докато бъда готова да проговоря.

Алис кимна и отвори вратата. Жените седяха в далечния край на галерията, жълтото зимно слънце се промъкваше през тесните процепи и блестеше върху ръкоделието им. Всички се обърнаха и загледаха втренчено, когато Алис въведе Морах в стаята.

— Във всеки случай — каза Морах, прикрила устата си с ръка, — не бях аз тази, която си послужи с магическите кукли, нали, Алис?

Алис стрелна Морах с яростен поглед и тръгна напред.

— Лейди Катрин — каза тя. — Позволете да ви представя моята сродница, Морах.

Лейди Катрин вдигна поглед от ръкоделието си.

— А, знахарката — каза тя. — Морах от тресавищата край Боус. Благодаря, че дойде.

Морах кимна.

— Не ми дължите благодарност — каза тя.

Лейди Катрин се усмихна, приела думите ѝ като комплимент.

— Защото не съм дошла по свой избор — продължи Морах дръзко. — Дойдоха до колибата ми и ме грабнаха от градината ми. Казаха, че го правят по ваши нареждания. Да разбирам ли, че съм свободна да си отида, ако пожелая?

Катрин беше поразена.

— Аз не... — поде тя. — Ами... Но, Морах, повечето жени биха се радвали да дойдат в замъка и да живеят с дамите ми, да се хранят добре, и да спят в истинско легло.

Морах се усмихна сияйно изпод гъстата си, сплъстена сива коса.

— Аз не съм „повечето жени“, Ваша Светлост — каза тя самодоволно. — Изобщо не съм като повечето жени. Затова ще ви бъда благодарна, ако ми кажете дали съм свободна да идвам и да си отивам, както пожелая?

Алис си пое рязко дъх, за да я прекъсне, но после се поколеба. Морах можеше да рискува, щом искаше, явно беше решила да се препира с лейди Катрин. Алис предпочете да избегне сблъсъка. Остави Морах да стои сама в средата на стаята, отиде да седне до Илайза и погледна бродерията ѝ.

— Разбира се, че си свободна — каза лейди Катрин. — Но имам нужда от помощта ти. Нямам майка или близки роднини, които да ме съветват. Всички ми казват, че ти си най-добрата знахарка в цялата страна, че те бива да помагаш при раждане и да отправяш проклетия. Вярно ли е?

— Не и за проклетията — каза Морах рязко. — Това са просто клевети и зловредни клюки. Не изричам проклетия и не правя магии. Но съм лечителка и мога да изродя бебе по-бързо от повечето бабувачки.

— Ще помогнеш ли за моето? — попита лейди Катрин. — Когато се роди през октомври? Ще обещаеш ли да ми помогнеш да родя здрав син през октомври?

Морах се ухили.

— Ако сте заченала здрав син през януари, мога да го изродя през октомври — каза тя. — Иначе... вероятно не.

Лейди Катрин се приведе напред.

— Сигурна съм, че съм заченала син — каза тя. — Можеш ли да определиш със сигурност? Можеш ли да ме увериш? Алис каза, че детето е момче, но можеш ли да разбереш това със сигурност? Можеш ли да прецениш дали е здрав?

Морах кимна, но не помръдна от мястото си.

— Мога да определя дали е момче или момиче — каза тя. — А по-късно ще мога да кажа дали е разположено както трябва.

Лейди Катрин ѝ направи знак да се приближи.

— Ако искам — каза Морах неотзивчиво, — мога да определя пола на едно дете — ако искам.

Лека вълна на потиснат трепет премина през жените. Рут хвърли поглед към Алис да види дали е изплашена от дързостта на сродницата си. Лицето на Алис беше ведро и спокойно. Знаеше, че Морах винаги се пазари упорито с този, който има нужда от услугите ѝ, а отношенията на самата Алис с лейди Катрин просто вече нямаше как да станат по-лоши.

— Алис, кажи на сродницата си да си мери приказките, защото ще наредя да я хвърлят на кучетата — каза лейди Катрин, с рязка предупредителна нотка в гласа.

Алис вдигна глава от бродерията на Илайза и се усмихна на лейди Катрин без страх.

— Не мога да ѝ заповядвам, милейди — каза тя. — Свикнала е да говори и да прави каквото ѝ е угодно. Ако не я харесвате, по-добре я изпратете да си върви, в страната има много знахарки. Морах не е нищо особено.

При това подмятане Морах повдигна вежда, но не каза нищо.

Лейди Катрин раздражено сви рамене.

— Какво искаш тогава? — попита тя Морах. — Какво искаш, за да определиш от какъв пол е детето, да се грижиш за мен през месеците на чакането, и да ми помогнеш да родя момче?

— По шилинг на месец — каза Морах, като отмяташе на пръсти исканията си. — Храна и ейл, колкото поискам. Както и правото да влизам и излизам от замъка, без някой да ме спира или да задава въпроси, денем и нощем.

Лейди Катрин се засмя неохотно.

— Стара майсторка на пазарлъците си ти — каза тя. — Надявам се, че израждаш бебета така умело, както се пазариш.

Морах ѝ отправи ленива, мрачна усмивка.

— И магаре, за да мога да отивам до колибата си и да се връщам, когато ми е необходимо — добави тя.

Лейди Катрин кимна.

— Разбрахме ли се? — попита Морах.

— Да — каза лейди Катрин.

Морах пристъпи напред, плю в дланта си и я протегна да се ръкува. Рут, която седеше в краката на Катрин, се присви и се дръпна назад, сякаш за да се предпази от зараза, но за изненада на Алис лейди Катрин се надвеси напред и улови ръката на Морах в твърда хватка.

— Забавна старица е тази твоя сродница — промърмори Илайза под нос.

— Тя е стара свадливка — каза Алис, обзета от внезапно, необяснимо раздражение. — Искате ми се въобще да не беше идвала.

— Негова светлост питаше за теб, Алис — каза лейди Катрин, без да си прави труда да поглежда към нея. — Лорд Хю е в покоите си. Има писарска работа за теб.

Алис се изправи на крака и направи реверанс. Хвърли поглед към Морах. Старицата беше единствената в стаята, която не правеше нищо. Всички, дори лейди Катрин, държаха в ръце ръкоделие или хурка. Морах намигна на Алис и придърпа едно столче за крака по-близо до буйно пламтящия огън.

— Ще се разберем с твоята сродница — каза лейди Катрин. — Имам някои обикновени неща за шиене, с които можеш да се заемеш, Морах.

Морах ѝ се усмихна.

— Аз не шия, милейди — каза тя любезно.

Сред жените премина нова вълна на трепет, но лейди Катрин изглеждаше развеселена.

— Нима ще седиш бездейна, с празни ръце? Докато всички работим? — попита тя.

Морах кимна.

— Тук съм, за да се грижа за вас и детето — заяви тя важно. — Трябва да мога да виждам — със зрението си на лечителка. Ако ви трябва някоя глупачка — тя се усмихна безразлично на заетите с работа жени, — някоя глупачка, която да ви замрежи шапчицата, има много такива. А аз съм само една.

Катрин се засмя. Алис дори не се усмихна. Тя направи реверанс на Катрин и излезе от стаята. Едва когато вече беше в кръглата кула, качвайки се по малкото вито стълбище към спалнята на лорд Хю, осъзна, че челюстта ѝ се беше стегнала от раздразнение и я болеше.

Лорд Хю седеше на една маса, пред него беше разгърнат тънък, гъсто изписан лист хартия.

— Алис! — възкликна той, когато тя влезе. — Трябва да ми прочетеш това. Написано е с дребни букви. Не ги виждам ясно.

— От Лондон ли? — попита Алис.

Старият лорд кимна.

— Донесе ми го птицата — каза той. — Един от пощенските ми гълъби. Умни птички, как се ориентират в това лошо време. Трябва да е спешно, щом моят човек ги изпраща в снега. Какво пише?

Писмото беше от един от хората на лорд Хю в кралския двор. Беше без подпис, с различни комбинации от числа за краля, кралицата, Кромуел и другите лордове. Лорд Хю си имаше собствени методи да се погрижи неговият суверен да не поднася неочаквани изненади на преданите си васали.

Алис прочете писмото и вдигна поглед към лорд Хю.

— Лоши новини — съобщи тя.

Той кимна.

— Кажи ми.

— Той пише, че кралицата е била на легло. Чакала е дете, момче, и го е изгубила.

— Охо — каза тихо лорд Хю. — Това е зле за нея.

Алис прегледа набързо листа.

— Сър Едуард Сиймор ще стане член на тайния съвет.

Тя хвърли поглед към лорд Хю. Той кимаше, загледан в огъня.

— Кралицата приписва помятането на шока от падането на Негово Величество — прочете Алис. — Но има човек, който е чул краля да казва, че Бог не иска да му дари синове от кралицата.

— Значи е свършено — заяви категорично лорд Хю.

Алис вдигна въпросително поглед към него.

— С кралицата е свършено — каза той, като говореше ниско. — Предполагам, че това ще е поредният развод. Или ще я провъзгласи за своя държанка и ще се върне към римокатолическата църква. Той е вдовец сега, когато Катерина е мъртва.

— Би могъл да се върне към папата? — попита Алис слисано.

— Може би — каза тихо лорд Хю. — Кралица Ан скоро ще си отиде, това е сигурно. Помятане, вина... — той млъкна, без да довърши.

— Значи той може да върне властта на папистките свещеници? — попита Алис.

Лорд Хю хвърли поглед към нея и се изсмя кратко.

— Да — каза той. — Може все пак да се намери безопасен манастир за теб, Алис. Какво ще кажеш за това?

Алис поклати объркано глава.

— Не знам — каза тя. — Не зная какво да мисля. Толкова е внезапно!

Лорд Хю се изсмя с краткия си смях.

— Да — каза той. — Трябва да си много бърз, за да следиш ходовете на кралската съвест. Изглежда, че сега и този брак се оказа против волята на небето. И звездата на рода Сиймор изгрява.

Той кимна към кожена кесия с писма.

— Тези дойдоха по вестоносец — каза той. — Прегледай ги и виж дали има нещо, което би трябвало да узная.

Алис разчупи печата върху първото. Беше написано ясно и просто, на английски, а датата беше от януари.

— От вашия братовчед, Чарлс — каза тя. — Пише, че ще има нови закони срещу просията — прочете тя.

Лорд Хю кимна.

— Пропусни тази част — каза той. — Можеш да ми я прочетеш по-късно.

— „Не помним по-студена зима от тази“ — прочете Алис. — „Темза е замръзнала и баржите не могат да се използват. Лодкарите, които превозват хора през реката, понасят много лишения, гладуват от липса на работа. Лодките на някои от тях са заседнали здраво в леда и са разбити. Говори се, че ще има зимен празник“.

Лорд Хю махна с ръка.

— Прочети ми това по-късно — каза той. — Нещо, което засяга севера? Някакви нови данъци?

Алис поклати глава.

— Пише за злополуката с краля, паднал по време на турнир.

— Вече знаех за това. Нещо друго?

— Предлага да пишете, предявявайки претенциите си за манастирските земи, които граничат с чифлиците ви — каза Алис. Почувства как устните ѝ оформят внимателно всяка дума, докато си мислеше за обширните плодородни нивя от двете страни на реката. Майка Хилдебранд обичаше да се разхожда в ливадите преди сенокос, вдъхвайки опияняващия аромат на цветята, които растяха диви и буйни сред тревата. В лятна вечер уханието им се прокрадваше през реката до градините, до стаите, дори до параклиса, като сладък, създаден от природата тамян. Сега тези земи бяха чужда плячка — принесени в жертва.

— Той пише: „Вие с Хюго сте възхвалявани заради товарите, които сте изпратили на юг, и за преданото си усърдие. Сега е времето да поискате от краля да възнагради труда ви. Той е готов също и да предложи пари за земите, заеми с добри условия, или замяна на земи. Казват, че един заем, взет за три поколения, би се изплатил многократно.“

Старият лорд кимна.

— Три заема със срок за изплащане двайсет и една години всеки — каза той меко. Поклати глава: — За мен е добре, но какво ще стане с Хюго? Има ли още нещо?

Алис обърна страницата.

— Цените на житото, въглищата и говеждото — каза тя. — Цените на кожите и виното.

— Още нещо за севера? — попита лорд Хю.

— Не — отвърна Алис. — Но законите срещу скитниците ще се отразят на земите ви.

Замълчаха за миг: старият лорд се взираше дълбоко в огъня, сякаш искаше да види ясно пътя си през промените, които се задаваха.

— Другото писмо — каза той рязко. — Преведи ми го. То е от наместника на епископа, а той пише на латински. Прочети ми го на английски.

Алис взе листа и придърпа столчето си до масата. В писмото си наместникът на епископа изброяваше в общи линии приемливите поводи и основания за анулиране на брака между лейди Катрин и лорд Хюго. Алис почувства как лицето ѝ внезапно пламва. Вдигна поглед към стария лорд. Той я гледаше насмешливо.

— Мога да отпратя старата проклетница. Яловата стара проклетница. Да я отпратя и да освободя Хюго. — Широка усмивка, лъчезарна като тази на сина му, смекчи чертите на мрачното му лице. — Успях! — каза той. — Ще освободя Хюго. Сега той ще си вземе някоя млада и закръглена нова съпруга с тлъста нова зестра, а аз ще доживея да видя наследника на името ни!

Изражението на Алис беше кисело.

— Значи не знаете?

— Какво да знам? — попита той, лицето му потъмня. — Изплюй камъчето, момиче, ти си източникът, от който научавам женските клюки. Трябва да ми съобщавааш каквито новини научиш, в момента, щом ги чуеш.

— Тя очаква дете — каза Алис. — Предполагам, че това променя всичко.

За миг той сякаш не я чу, но после лицето му светна от радост.

— Очаква дете! — Юмрукът му се стовари върху забравеното, вече излишно писмо. — Най-сетне бременна!

Той отметна глава назад и се разсмя. Алис го наблюдаваше със здраво стиснати устни.

— Най-сетне бременна! — повтори той. После се овладя. — Сигурна ли е? Ти прегледа ли я? Това не е слух за заблуда, нали, Алис? Дали не смята да си спаси кожата с преструвки за още няколко месеца?

Алис поклати глава:

— Бременна е. Прегледах я. А тя повика моята сродница, Морах, която ще остане с нас до раждането. Току-що се уговориха.

— Момче или момиче? — попита нетърпеливо старият човек. — Кажи ми, Алис. Какво мислиш? Момче или момиче?

— Мисля, че е момче — каза Алис неохотно.

— Казала ли е на Хюго? — запита старият лорд. — Бива си го това момче! Къде е той?

— Каза му — отговори Алис. — Той излезе на лов, за да има еленово месо за вас, сър. Не знам дали се е върнал вече.

— Излязъл е, без да ми каже? — попита старият лорд, лицето му внезапно потъмня. — Надува корема на тая проклетница, а после излиза, без да ми съобщи?

Алис не казваше нищо, седеше със склучени в скута ръце и сведени очи.

— Ха! — възкликна лорд Хю. — Не беше твърде доволен, нали?
Алис не каза нищо.

— Значи тя му каза тази сутрин и той веднага излезе? — поиска да се убеди лорд Хю.

Алис кимна.

— Вбесен, предполагам — каза старият лорд замислено. — Разчиташе на анулиране. Ще разбере, че сега това не е възможно.

Огънят пукаше. Старият лорд седеше безмълвно, замислен.

— Семейството е на първо място — каза той най-накрая. — Дългът е на първо място. Той може да намира наслади другаде — както винаги е правил. Но сега, когато съпругата му очаква дете, тя е негова съпруга завинаги. Смяташ ли, че детето е здраво?

— Още е рано — каза Алис. Думите излязоха с усилие през изстиналите й устни. — Самата кралица Ан може да ви каже, че много бебета биват изгубени преди раждането. Но доколкото мога да преценя, детето е добре.

— И е момче? — притисна я старецът.

Алис кимна.

— Това е добре! — каза той. — Много добре. Кралица Ан няма значение! Никога не сме били по-близо до сдобиването с наследник. Кажи на Катрин да си облече нещо хубаво тази вечер, ще пия за нейно здраве пред всички. Тя може да дойде в стаята ми веднага щом се облече. Ще изпия една чаша с нея.

Алис кимна.

— А аз, милорд? — попита тя. — Другите писма?

Лорд Хю я отпрати с махване на ръка.

— Можеш да си вървиш — каза той. — Сега нямам нужда от теб.

Алис се надигна от стола, направи реверанс и отиде до вратата.

— Чакай! — нареди той рязко.

Алис спря.

— Хвърли в огъня онези книжа от епископа — каза той. — Не трябва да рискуваме Катрин да ги види. Ще се разстрои. Не можем да рискуваме да я разстроим. Изгори ги, Алис, сега няма да има анулиране!

Алис пристъпи напред и събра в ръце дебелите листове. Бутна ги навътре в огъня и ги загледа как пламват, а после почерняват и се разпадат. Взираше се в огъня с безизразно, каменно лице.

— Можеш да си вървиш — каза меко старият лорд.

Алис му направи реверанс и излезе, като затвори бързо вратата зад гърба си. Джуджето Дейвид се качваше по стълбите, остроото му дребно лице беше любопитно.

— Изглеждаш ужасно, Алис — отбеляза той. — Болна ли си? Или сърцето ти е разбито? Какво прави старицата в стаята на дамите? Може би не те радва това, че твоята сродница заема мястото ти?

Алис обърна глава настрани и слезе по стълбите, без да отговори.

— Вярно ли е? — провикна се Дейвид след нея. — Вярно ли е това, което шушукат жените? Че лейди Катрин чака дете, а Хюго е влюбен в нея, и че тя отново се ползва с благоволението на лорда?

Алис спря на витото стълбище и погледна обратно нагоре към него. Бледото ѝ лице се мерзелееше в мрака.

— Да — каза тя протичко. — Всичките ми желания се изпълниха. Истинска благословия!

— Амин — каза Дейвид, и на лицето му се изписа иронична усмивка. — И ти си толкова изпълнена с радост!

— Да — каза Алис кисело и продължи надолу.

* * *

Хюго се върна късно от лов и дойде на господарската маса, когато поднасяха месото. Извини се любезно на баща си и целуна ръка на Катрин. Каза им, че ловът е бил много успешен. Бяха убили девет млади елена. Сега животните висяха в склада за месо, а рогата щяха да бъдат донесени за лорд Хю. От кожата, оцавени, ароматизирани и меки, щяха да направят люлка, нова люлка за новия лорд Хюго.

Той не погледна Алис нито веднъж, а тя през цялото време не вдигна поглед от чинията си и яде малко. Около нея разговорът на развълнуваните жени бълбукаше и се люшкаташе като развълнувано море. Морах също мълчеше — заета да опитва блюдо след блюдо с решителна съсредоточеност.

Когато вечерята приключи, Хюго и старият лорд дойдоха в покоите на дамите и жените им свиреха и пяха, а Катрин шиеше, докато разговаряха. Беше поруменяла, носеше нова кремава рокля с розова фуста и розов корсаж, с прорези, през които се виждаше

кремавата рокля. На светлината на свещите, с току-що измита и подредена коса и с лице, оживено от щастие, тя изглеждаше по-млада и по-красива. Лицето ѝ не изглеждаше така кокалесто, предишното сурово и алчно изражение беше изчезнало. Алис я гледаше как сияе при проявите на внимание от страна на Хюго, чуваше живия ѝ смях в отговор на шегите на стария лорд, и я мразеше.

— Трябва да набра малко билки на лунна светлина — каза тя тихо. — Ще ви помоля да ме извините, милорди, милейди.

Оживеното лице на Катрин се обърна към нея.

— Разбира се — каза тя пренебрежително. — Можеш да вървиш.

Старият лорд кимна, за да даде позволениято си. Хюго размесваше карти и не вдигна очи. Алис слезе по стълбите и прекоси пътеката, излезе през вратите на голямата зала и влезе във вътрешния двор откъм жилището на свещеника, а после свърна надясно, за да тръгне между зеленчуковите и билковите лехи.

Не ѝ трябваше нищо, но беше приятно да напусне горещата стая и да се озове под леденото, високо небе. Стоя няколко минути под лунната светлина, плътно загърната в наметката си, с качулка на главата. После мина бавно по цялата дължина на градината и обратно. Не правеше планове. Не мислеше. Беше загърбила всякакви мисли, планове и дори заклинания. Притискаше към сърцето си огромната болка от самотата, разочарованието и загубата. Хюго щеше да остане женен за Катрин, щяха да имат син. Един ден той щеше да бъде лордът, а Катрин — господарката на замъка. А Алис щеше винаги да бъде едва понасяната лечителка, писар, прибрана по милост. Презирана от Катрин, забравена от Хюго, осигурена с малка издръжка от стария лорд, защото в това голямо домакинство едно гърло повече или по-малко нямаше особено значение.

Можеше да се омъжи — да се омъжи за войник или фермер и да напусне замъка, за да го замени със своя собствена малка къща. Тогава щеше да работи от изгрев-слънце до късните часове, дълго след като се стъмнеше, да ражда дете след дете, всяка година, докато се разболееше и умреше.

Алис поклати глава, докато вървеше. Малката колиба в пустошта край Боус не ѝ беше достатъчна, абатството беше онова убежище, за което си бе мислила, че ще е вечно, замъкът беше само стъпка по пътя ѝ, а внезапното ѝ неочаквано желание към Хюго и любовта му към нея

бяха дар и радост, които не беше очаквала. И сега всичко това си беше отишло.

Зад нея вратата на залата се отвори и Хюго излезе.

— Не мога да остана дълго — каза той вместо поздрав. Обгърна студентите ѝ ръце с топлите си длани и ги задържа нежно. — Недей да скърбиш — каза той. — Нещата ще се наредят.

Алис повдигна бялото си, изопнато лице към него.

— Едва ли — каза тя хапливо. — Не ме утешавай с безсмислици, Хюго. Не съм дете.

Той се отдръпна леко.

— Алис, имай кураж — каза. — И двамата смятахме, че ще бъдеш в по-голяма безопасност тук, ако Катрин очаква дете. Сега тя е доволна и положението ѝ е сигурно, а ти и аз можем да бъдем заедно.

— Тайно — каза Алис горчиво. — Във входовете, тук, в градината с подправките по тъмно, нащрек да не би да ни следят.

Хюго сви рамене.

— Кой го е грижа? — запита той. — Обичам те, Алис, и те желая. Изпълних дълга си към Катрин, тя няма да иска повече. Ще ти взема къща в града, ако желаеш, и ще прекарвам нощите си там с теб. Можем да бъдем поне любовници! Искам те, Алис, това е единственото, което ме интересува!

Алис отдръпна ръце и ги пхна под пелерината си.

— Искях да бъда твоя съпруга — каза тя упорито. — Днес баща ти получи писмо от епископа, в което се обясняваше как може да се извърши анулиране. Бяхме много близо до възможността да се освободим от нея. Искях тя да си отиде. Искях да легна с теб в господарската спалня, не в някоя малка къща в града.

Хюго я хвана за раменете и я разтърси леко.

— Внимателно, моя Алис — каза той предупредително. — Говориш като жена, която иска да скочи много нависоко. Бих те приел от любов, желая те в леглото си. Готов съм да легна с теб в някоя канавка, върху билките, тук и сега. Мен ли искаш или името ми?

За миг Алис почувства как се вцепенява, после се раздвижи в ръцете му.

— Теб — каза тя. Той я прегърна силно, а студът и болката в корема ѝ се разтопиха в мощен прилив на желание. — Теб — повтори тя.

— Ще намерим някакъв начин — каза Хюго тихо. — Не се страхувай толкова, Алис. Ще намерим начини да бъдем заедно, и ще се обичаме. Не се страхувай.

Алис, затоплена и сгушена в наметалото му, отпусна глава на рамото му и каза:

— Ако тя умре...

Хюго застина неподвижно.

— Ако тя умре... — повтори Алис.

Той я отдалечи от себе си и огледа лицето ѝ, сините ѝ невинни очи.

— Това би било трагедия — заяви твърдо. — Недей да си мислиш, че ще посрещна на драго сърце този начин да се освободя от нея, Алис. Не допускай грешката да мислиш, че ще го позволя. Признавам, че подобна мисъл не ми е чужда. Пожелавал съм смъртта ѝ безброй пъти. Но никога не бих го сторил, Алис. А онзи мъж или жена, който стори зло на Катрин, ще бъде мой враг до живот. Мразил съм я — но тя е моя съпруга. Тя е лейди Катрин, господарката на Касълтън. Дължа ѝ закрилата си. Нарещам ти, *настоявам*, да направиш всичко по силите си тя да е здрава и щастлива. Тя е жена като теб, Алис. Изпълнена с желание и копнеж също като теб, като всяка жена. Може да е алчна, двамата с нея може да се държим в леглото по всевъзможни извратени начини. Но тя не е лоша жена. Не заслужава смърт. Няма да обмислям тази възможност. А тя ти се доверява, предоставяйки се на грижите ти.

Алис кимна.

— Заклевах ли се да я закриляш? — попита Хюго.

Алис срещна напрегнатия му поглед.

— Кълна се — каза тя спокойно. Усети в устата си лютивия вкус на лъжливата клетва.

— Трябва да вървя — каза Хюго. — Ще ме търсят. Хайде да се видим утре, Алис, ела сутринта в конюшните, ловният ми кон е болен, ще видиш какво му е и тогава ще можем да бъдем заедно. — Той я целуна нежно, бързо, по устата, а после се обърна и си отиде. Тя чу как вратата към коридора се затръшна, когато той влезе вътре, оставяйки я сама в градината.

— Ако тя умре... — изрече тихо Алис към осветената от луната градина, под ледената светлина на луната. — Ако тя умре, той ще се

ожени за мен.

ГЛАВА 14

На другия ден Алис успя да се измъкне и да отиде при конюшните едва преди пладне. Лейди Катрин страдаше от болка в гърба и нареди на Алис да я разтрие с масла и есенции. Алис разтриваше широкия ѝ месест гръб с усиливащо се нетърпение. Лейди Катрин, просната на леглото, пъшкаташе от задоволство и не я пускаше да си върви. Ръцете на Алис натискаха грубо, с омраза, плътта на другата жена: злобата бе пресушила целебната им магия. Едва съдържаше порива си да я щипе. След като приключи с втриването на маслото, по гладкия бял гръб на Катрин имаше червени ивици.

— Това беше добре, Алис — каза тя, в рядък миг на задоволство.

Алис направи реверанс, събра мазилата си в кошницата, и се шмугна като котка вън от стаята. Почти хвърли кошницата си на Морях и хукна към стълбите, затича надолу по виещите се каменни стъпала, през залата; излезе през кухненската врата и заобиколи до конюшните.

Нямаше полза. Хюго си беше отишъл. Слабоумното момче, което работеше с конете, ѝ се усмихна с празната си усмивка.

— Къде е младият лорд? — попита тя рязко. — Беше ли тук?

— Отиде си — каза момчето. — Отиде си отдавна, отдавна.

Алис потръпна и склочи пръсти, скрити в ръкавите, за да пропъди сянката на суеверен страх.

— Отиде си отдавна, отдавна — каза отново момчето.

Алис се обърна и тръгна обратно към замъка. Отделението за любимия кон на Хюго в конюшната беше празно, той надали я беше чакал дълго. Испита болезнено негодувание, задето той бе тръгнал така бързо; и разочарование, че е могъл да си отиде с такава лекота. Алис знаеше, че ако тя трябваше да го чака, би стояла там цял ден.

Видя го на обяд в средата на деня, той и отправи разкаяна усмивка и ѝ намигна, но не говориха. В гаснещата светлина на следобеда той излезе с коня си и хрътките си за лов на елени долу в долината, яздейки бързо покрай придошлата река, и тя го видя пак чак когато стана време за вечеря. Алис седеше на малката маса с

останалите жени и гледаше тила на Хюго, където тъмната коса се къдреше. Представи си допира на тези копринени кичури между пръстите си и какво ли би било да докосне с ръка тила му. Имаше чувството, че би могла да го сграбчи и да го разтърси от страст — и от гняв. Приключиха вечерята рано и Хюго дойде при тях в галерията на жените.

— Пак ме боли гърбът — каза Катрин със слаб глас и Алис загледа как тя се облегна на ръката на Хюго и влезе бавно в спалнята си. Докато вратата се затваряше, бдителният поглед на Алис видя как Хюго обвива ръка около талията на жена си. Алис го зачака да пожелае лека нощ на Катрин и да излезе отново при нея, Алис, докато тя седеше с другите жени край огнището. Вратата остана затворена. Алис долови насмешливата усмивка в черните очи на Морах. От спалнята на Катрин не се чуваше нито звук.

— Да, много нежен стана изведнъж — каза Илайза, с глас, заглушен от копринения конец за бродирание, който държеше в устата си. — Няма да има повече плесници и ругатни, сега, когато тя е на път да се ожреби.

Алис погледна пак към вратата. Тя си оставаше затворена.

— Той със сигурност ще се стреми да поддържа доброто й настроение — каза тя неохотно. — Нужен му е наследник, Катрин трябва да получава каквото поиска — поне през тези първи месеци.

Морах се изхрани и плю в огъня.

— На него това му харесва — каза тя презрително. — Усладжа му се да бъде с нея, докато носи неговото дете. Ще му харесва мисълта за бебето в утробата ѝ. Ще му харесват наедряващите ѝ гърди и пищността на тялото ѝ. Мъжете са като малки деца. Сам той ще суче от гърдите ѝ и ще се търкаля върху закръгления ѝ корем като новородено бебе. Точно сега той не е мъж, той е малко момче с нова играчка.

Илайза се изкикоти. Алис не каза нищо. Жените шиеха мълчаливо, всяка — изпънала шия да чуе какво става в съседната стая.

Вратата се отвори.

— Нейна светлост е уморена — каза Хюго. Погледна към Морах. — Ти или Алис, пригответе ѝ отвара, за да ѝ помогне да заспи. Тя има нужда от почивка.

Морах кимна към Алис. Хюго ѝ се усмихна с една от своите искрени, мили усмивки.

— Благодаря ти, Алис — каза той мило. — Можеш да я донесеш, когато е готова. — После се обърна рязко и се върна при съпругата си.

Когато отварата беше готова, Алис я даде на Рут да я занесе. Чакаше до огъня да види дали Хюго ще излезе пак. Той не излезе. Тази нощ, за първи път през дългия им, лишен от любов брак, той остана цяла нощ в леглото на съпругата си. За пръв път в живота си Катрин спа с ръка върху рамото на съпруга си, а кестенявата ѝ коса бе разпиляна по гърдите му.

Алис седеше до огъня с останалите и шиеше. Когато си легна до топлото, едро тяло на Морах, не заспа. Гледаше как тясната ивица сребриста светлина се мести от единия към другия край на стаята, докато луната равнодушно се движеше по небето. Алис лежеше по гръб, с отворени очи, без да вижда нищо, без да мисли нищо. Понасяше ревността, както би понесла пристъп на смъртоносна треска, стоически; отвратена до дъното на сърцето си, без да казва нищо.

Самото време беше против нея, принуждавайки я да стои затворена в замъка. Март беше ветровит, с чести дъждовни бури и вихрушки от гъст мокър сняг, който задръстваше входовете и влизаше, навяван от вятъра, през гледащите на запад прозорци, оставяйки локви по каменните подове. Небето сякаш бе надвиснало по-ниско от обикновено и притъмняваше рано следобед. Замъкът сякаш се гушеше зад стените, обсаден от зимата.

Алис никога не оставаше сама. Морах делеше леглото с нея нощем, лейди Катрин много често я викаше в галерията на жените, а старият лорд започна да седи при тях следобед, затова Алис не можеше да избяга в стаята му в кръглата кула. Хюго излизаше на езда всеки ден, препускаше все по-надалеч в полето, неспокоен като сокол в клетка. Чуваха истории за приключенията му: как някаква кръчма, която служела за свърталище на браконieri, била изгорена до основи, а мъжете и жените в нея — прогонени в заснежената пустош, за ожесточена битка на главния път с някакви просяци, за шумни скандали в някакъв публичен дом, истории за разврат и буйства с някакви маскирани актьори.

— Той е истински разбойник! — възкликна гордо старият лорд, когато научи за изблиците на жестокост на Хюго.

Алис не търсеше Хюго, нито пък той я викаше. Дълбока, потайна бездна от мълчание се беше разтворила между тях. Тя не го причакваше на стълбите, дори не се опитваше да привлече погледа му, когато той седеше с Катрин и нейните дами. Алис чакаше, както чака живата вода под замръзналия лед на реката, чакаше по-добри времена.

Той беше мил и внимателен с Катрин, а тя, понеже се хранеше добре и спеше добре, обслужвана от дамите си и спечелила благоволението на свекър си, сияеше от задоволство. Хюго легна с нея веднъж или два пъти, и макар че жените подслушваха, не чува викове от болка, нито пък на наслада, пронизвана от болка. През тези две нощи Алис седя будна цяла нощ край тясното прозорче, загледана към белия пейзаж от другата страна на реката, смразена до кости от ледения вятър, който духаше откъм високите пусти земи. Цяла нощ се вираше навън към снежната пустиня, с бяло лице и широко отворени очи, като кукумявка, без да вижда нищо. На сутринта Морах възкликна, когато видя леда по ръцете ѝ и наситените виолетови сенки под очите ѝ.

Един ден към края на март, когато Хюго се върна от езда, намери баща си в галерията на жените и го помоли за разрешение да замине, за да посети приятелите си в Нюкасъл. Алис застина и заби очи в ръкоделието си. Катрин се усмихваше и проявяваше подчертан интерес към плановете му.

— Разбира се, че трябва да отидеш! — заяви тя уверено. — Ние тук ще си бъдем много добре! Баща ти ще ни пази, а Морах и Алис ще се грижат за мен!

Хюго се усмихна на всички. Алис почувства погледа му върху себе си и не вдигна глава.

— Тогава ще замина с чиста съвест и ще се върна с леко сърце — каза той шеговито. — А вие и всичките ви дами трябва да ми направите списък с неща, които да ви донеса от града.

— Аз бих искала малко копиринени конци — каза Катрин замислено. — А Дейвид със сигурност ще има нужда от чай и подправки.

— Ще пътувам като амбулантен търговец — каза Хюго с усмивка. — Алис, мога ли да ти донеса нещо?

Алис вдигна поглед, с безразлично изражение.

— Не, благодаря ви, милорд — каза тя хладно. — Не ми липсва нищо.

Той кимна. Останалите жени поискаха дребни неща — цветни копиринени панделки за рокля, кесии с подправки. Хюго записа сериозно исканията им и пхна списъка в жакета си.

— Ще тръгна на разсъмване — каза той. — Затова ще се сбогувам с вас сега. — Взе ръката на Катрин и я целуна. — Бъди здрава, скъпа моя — каза той. Никой не можеше да остане глух за нежността в гласа му. — Бъди здрава заради сина ми, и заради себе си.

Алис се изправи тихо на крака и излезе от стаята. Спирайки за миг пред вратата, тя го чу как се сбогува с останалите, а после слезе до антрето между стълбите и входа към кръглата кула, откъдето трябваше да мине той.

Той слезе с леки стъпки по стълбите, като си подсвиркуваше.

— Алис! — възкликна, когато тя излезе на светло. — Радвам се, че ме изчака.

Между двамата се възцари кратко мълчание, докато Хюго гледаше преценяващо каменното лице на Алис.

— Съжалявам — каза той искрено. — Знам, че тези дни бяха тежки за теб. Толкова тежки за теб, колкото и за мен. Видях те как ставаш бледа и слаба, Алис, и това ме нарани дълбоко. Имам нужда да бъда далече, имам нужда да бъда далеч отук, Алис. Втръсна ми от тези зимни дни и тези дълги вечери с жени. Знам, че за теб е болезнено да гледаш Катрин. Знам, че това сигурно ти причинява мъка.

Алис извърна глава от него, но студената ѝ ръка се вкопчи в неговата.

— Трябва да понасям това — каза Хюго настойчиво. — Катрин е моя съпруга, носи в утробата си моя син, нямам избор, Алис. И не мога да копнея за теб и да те търся, и да си откъквам кратки мигове с теб. Искам да бъда или с теб, или без теб; този половинчат живот на случайна страст е по-лош от нищо.

Алис кимна неохотно.

— Трябва да се отдалеча от това място — каза Хюго настойчиво. — Разкъсан съм между единия дълг и другия, имам чувството, че ме дърпат в хиляда посоки едновременно. В някои дни чувствам, че искам да избягам!

— Щастливец си, че имаш свободата да избягаш — каза Алис сухо.

Той ѝ се усмихна и каза меко:

— Не ставай хаплива. Заминавам да помисля, Алис. Когато се върна, ще кажа на баща си, че с теб трябва да имаме известно време заедно. Можем да уредим нещо. Можем да намерим място наблизо, където да живееш удобно, където мога да бъда с теб. Заминавам, за да помисля как да го постигнем. Чакай ме.

Алис обърна бледото си, сериозно лице към неговото.

— Трябва да те чакам — каза тя неохотно. — Няма къде другаде да отида. Обичам те.

При тези думи той се усмихна лъчезарно, но нито в лицето, нито в гласа на Алис имаше радост.

— Изглежда, че съм просто жена като всяка друга — каза тя нацупено. — Нито клетвите, които ми даде, нито моите магии ме опазиха от тази болка.

— Скъпа... — поде той и я притегли по-близо до себе си. После вратата над тях, на стълбите се отвори и той пусна ръката ѝ и отмина, без да каже и дума повече. Алис се загледа след него с толкова силно желание, че го чувстваше почти като омраза.

В дългия месец на отсъствието си той пишеше всяка седмица на баща си и на Алис се падаше задачата да чете небрежно надрасканите му писма. Той говореше за търговската компания на своя приятел — „Ван Еслин и Син“ — и плановете му за разширяване. Говореше за сина на лорд Ньюкасъл, и за ноци на гуляи по реката. Пишеше добре, старият лорд и Алис понякога се разсмиваха заедно наред някое писмо, когато Хюго пишеше за схватка, приключила в река Тайн, или описваше някой уличен шарлатанин с танцуваща мечка. Писмата му извикваха ярко и живо образа му в ума на Алис и ѝ се искаше да чуе как неговият глас разказва тези истории, да види как онази внезапна усмивка стопля и осветява мрачното му лице. Забрави седмиците, в които копнееше за него и го търсеше, и как лунната светлина всяка нощ обхождаше стената на спалнята ѝ. Забрави киселия вкус на пресеченото желание, и страстта, която ѝ напомняше по-скоро на омраза, а не на любов. Вместо това се смееше с баща му и си мислеше — без да си дава съзнателно сметка за тази мисъл — „Ако двамата с него се оженим, ще бъде така“.

Старият лорд избърсваше очите си и казваше на Алис да прочете отново същата част, а после се разсмиваше отново.

— Какъв разбойник е само! — възкликваше. — Но на света няма никой, който може да му устои! Не съм ли прав, Алис?

И Алис, сама в стаята в кулата с бащата на мъжа, когото обичаше, се подпираше на облегалката на стола му и кимваше.

— Неустоим е — казваше тя.

Старият лорд подръпна една от къдриците ѝ, която се спускаше от задния край на шапчицата ѝ.

— Още ли гориш по него? — попита той.

Алис кимна, обърна глава и му се усмихна.

— Обичам го — каза тя. — И той ме обича.

Старият лорд въздъхна и я погледна съчувствено.

— Той трябва да се сдобие с наследник — каза тихо.

— Знам — каза Алис. — Но можем да се обичаме.

— Може би — каза старият лорд: той имаше зад гърба си цял живот, изпълнен с разврат, любов и битки. — Може би, за известно време.

Катрин също получаваше писма. Той пишеше всяка седмица, за да се осведоми за здравето ѝ и да ѝ разкаже онези новини от Нюкасъл, които смяташе за подобаващи за нея.

„Аз познавам истинския Хюго“, прошепваше си Алис, докато Катрин четеше писмата му на глас пред жените. „Знам какво е правел всъщност онази нощ, за която казва на Катрин, че са излезли на вечерно плаване, а после са си легнали рано. На баща си той пише истината, и знае, че ще прочита писмата му, истинските му писма. Катрин не го познава, не и така, както го познавам аз.“

Алис беше по-щастлива в дългите студени дни, докато Хюго отсъстваше. Спеше нощем — дълбок сън, толкова сладък, че ѝ беше почти непоносимо да се събужда на сутринта. Сънуваше, че Хюго си е у дома, че тя е облечена в розово-кремавата рокля на Катрин, че се обляга на ръката на Хюго, докато се разхождат в градината, че е лято, разгарът на лятото, и че небето се усмихва на тях двамата. Сънуваше, че спи в голямото легло на Катрин, и че Хюго е обвинил собственически ръка около нея. Сънуваше, че плава на търговския кораб на Хюго с високите мачти, плават до самия край на света, а Хюго е на руля, смеейки се заедно с нея, с очи, присвити, за да се предпазят от

ослепителния блясък на слънцето върху високите вълни. Сънуваше, че заема мястото на Катрин на високата маса в голямата зала. Хюго ѝ издърпваше стола назад да седне, защото тя беше бременна с неговото дете. Всички лица, обърнати към нея, се усмихваха. Поздравяваха я, защото тя носеше наследника. Докато се събуждаше, ги чуваше да викат: „Лейди Алис!“

Катрин бе щастлива и дейна, докато Хюго отсъстваше. Бременността ѝ отиваше. Нравът ѝ се беше смекчил, тя се смееше и пееше сутрин. Бузите ѝ бяха поруменели и тя порозовяваше, когато четеше писмата на Хюго, стигаше до края и казваше: „Тук има една мъничка част, която няма да ви прочета. Тя е само за моите очи“. После пъхаше писмото в кесията на колана си и го потупваше, сякаш за да се убеди в присъствието му.

Алис извърщаше глава от тези гледки. Катрин оставяше писмото разгънато на възглавницата си, четейки го показно, докато Алис решеше косата ѝ, подканвайки я да надникне. Алис възприе поведение на ледено безразличие: отказваше да падне толкова ниско, че да наднича тайно в писмото на Катрин, а и знаеше, че Хюго може да обещава всичко. За него любовните думи бяха като монети без стойност.

„Това не значи нищо“, казваше си тихо Алис. „Той планира живота ни заедно, живота си с мен. Каза, че има нужда от време, за да направи планове си. И докато прави планове, с тези няколко нищо незначещи думи той се грижи да не загуби благоволенieto ѝ. Няма да ѝ завиждам заради няколко думи. Те са като безсмислени заклинания. Не означават нищо. Не означават нищо.“

— Бога ми, изглеждаш кисела — каза Морах една вечер развеселено, докато си лягаха. — По младия лорд ли вехнеш?

Алис повдигна слабото си рамо, скочи в леглото и издърпа завивките чак до ушите си.

— Мъчително е, нали? — каза Морах. — Тази глупост, любовта? По-добре щеше да е да го бе държала на разстояние, вместо да се влюбиш и да го изгубиш, без дори да си го имала. По-добре щеше да сториш, ако беше забравила обещанието си към него да се откажеш от магиите, точно както той забрави обещанието си към теб.

— Не го е забравил — каза Алис ожесточено. — Ти не знаеш нищо за това, Морах. Не съм го изгубила. Той ме помоли да го чакам, и

аз чакам. Когато се прибере у дома, всичко ще бъде различно. Аз чакам. Щастлива съм да го чакам.

— Личи ти — каза Морах иронично. — Губиш хубавата си външност, лицето ти е бяло и изопнато. Ставаш все по-слаба с всеки ден. Гърдите ти се смаляват все повече и повече, коремът ти е плосък като дъска за игра на зарове. Ако чакаш още дълго, ще се износиш от чакане.

Алис легна и обърна лице към стената.

— Затрупай огъня, преди да дойдеш в леглото — каза тя студено.
— Заспивам.

* * *

Морах и лейди Катрин бяха сключили изненадващ съюз. Всеки ден и всяка вечер бърбреха и клюкарстваха в прекалено топлата галерия. Алис седеше възможно най-далеч от огъня и ги наблюдаваше.

— Като две вещици — промърморваше тя под нос.

Морах не се страхуваше от Катрин като останалите жени; а Катрин, рязка и заядлива по природа, бе доволна, че си е намерила някой, който не ѝ отстъпва. Един ден Морах настоя да отиде до колибата си, въпреки че валеше гъст и мокър сняг, а небето бе навъсено и заплашително. Лейди Катрин забрани.

— Можеш да отидеш утре — каза тя.

Морах кимна, отиде в стаята си и излезе с наметка на раменете и шал на главата.

— Казах, че можеш да отидеш утре — каза Катрин нетърпеливо.

— Да — рече Морах, без да се трогне. — *Бих могла* да отида утре, *бих могла* да отида и вдругиден, или идната седмица. Но желанието ми е да отида днес.

Катрин щракна с пръсти.

— Най-добре ще е да свикнеш, Морах, че в този замък нещата се случват според моето желание. А не според твоето.

Морах ѝ отправи ленивата си, потайна усмивка.

— Не и аз, милейди — каза тя. — Аз съм различна от останалите.

— Мога да заповядам да те нашибат с камшик — заплаши Катрин.

Морах посрещна гневния ѝ поглед без страх.

— Не бих ви посъветвала да го правите, милейди — каза тя. После обърна гръб и излезе от галерията, сякаш имаше разрешение да тръгне и Катрин ѝ беше пожелала: „На добър път“.

Възцари се зашеметено мълчание, а после Катрин избухна във висок смях.

— Бога ми, тази старица ще си намери белята — каза тя. Жените запригласяха на смеха ѝ, разменяйки си изплашени погледи. Единствено Алис седеше безмълвна. Когато Морах се върна вечерта, след като беше свършила тайнствената си работа, Катрин се държа с нея, сякаш никога не бяха спорили.

Един ден, в края на март, Хюго изпрати на Катрин писмо, в което пишеше, че ще се прибере у дома до няколко дни. Тя порозовя от удоволствие.

— Хюго се прибира у дома — съобщи тя. — И то още тази седмица! Липсваше ми. — Тя приглади роклята си над закръглените си гърди. — Чудя се дали ще му се видя различна. Как мислиш, Алис?

Алис гледаше пъновете в огъня.

— Очаквам да е така, милейди — каза тя любезно.

— Мислиш ли, че той ще ме желае както преди? — попита Катрин. — Помниш ли онези буйни нощи, когато беше заченат синът ни? Мислиш ли, че той все още ще е луд по мен?

Алис се обърна към Катрин с решително, дръзко изражение.

— Може би — каза тя. — Но най-добре ще е да внимавате, лейди. Амбициите ви ще завършат печално, ако грубите ви игри разтърсят бебето и го изкарат преждевременно от утробата ви.

Катрин стрелна с поглед Морах.

— Това не може да стане, нали? — попита тя с внезапен страх. — Нали това не може да се случи?

Морах присви устни.

— Зависи какво правите — каза тя. — Зависи как му харесва.

Катрин нададе лек възбуден смях. Наведе се към Морах и зашепна в ухото ѝ. Морах се изкиска.

— Това не би трябвало да навреди на бебето — каза тя високо. — Не и ако ви доставя удоволствие!

Катрин сложи ръка на сърцето си и се усмихна широко. После двете доближиха глави и зашушукаха като селски девойки пред кръчма.

Алис почувства необяснимо раздразнение към Морах.

— Ще ме извините ли, милейди? — каза тя, като се изправи на крака. — Трябва да почета на лорд Хю преди обяд.

Катрин едва вдигна поглед към нея, за да я отпрати с кимване. Морах шепнеше нещо, прикрила устата си с длан.

— А после той направил какво? — попита слисано Катрин. — Не знаех, че мъжете могат да правят това. Какво е казала жена му — за Бога?

Алис затвори вратата зад гърба си, облегна се на нея и затвори очи. Чувахе кискането им дори през масивното дърво. Обърна се уморено и тръгна надолу по стълбите, през антрето и нагоре по витото тясно стълбище на кръглата кула към стаята на лорд Хю.

Хюго беше там. Седеше на ниско столче в краката на баща си, когато Алис влезе в стаята, и скочи да я поздрави. Алис залитна и лицето ѝ преbledна, а после се обля в руменина.

— Мислех, че ще те видя чак след много дни — каза тя. — Хюго, о, Хюго!

Той взе ръката ѝ и я стисна силно, за да я предупреди да мълчи. Старият лорд премести поглед от слабото, поруменяло лице на Алис към ведро усмихнатото лице на сина си.

— Прибрах се по-рано — каза Хюго с овладян тон. — Имам да изложа пред баща си един голям замисъл, и исках да видя отново всички ви. Как е жена ми? Благополучно ли върви бременността ѝ?

— Тя е добре — каза Алис. Бе толкова останала без дъх, че едва можеше да говори, а не искаше да говори за Катрин. Искеше да го прегръща, да докосва лицето му, меката кожа около очите му, да целуне веселата му усмивка. Искеше да почувства ръцете му около тялото си, както я беше прегръщал онази нощ, онази първа нощ, и целувките му по косата си.

— Какъв е този твой план, Хюго? — попита старият лорд. Направи знак на Алис да застане зад стола му, тя прекоси стаята, за да отиде при него, и загледа оживеното лице на Хюго, докато той говореше.

— Става въпрос за Ван Еслин — каза Хюго. — Той има планове да подготви кораб за най-дългото плаване, което са предприемали — около Африка, та чак до земите на Япония. Разполага с корабния дневник на един холандски капитан, в който е показан безопасен път. Видях го, вярно е. И той планира да вземе стоки и разни дреболии, които да разменя през целия път и да се върне с товар от подправки и копринени платове и всякакви скъпи стоки. Това е великолепно възможност за нас, татко. Сигурен съм в успеха на начинанието.

— Търговия?

— Това не са дребни пазарски измами — каза Хюго бързо. — Почтена търговия е. Това е голямо приключение, по-възбуждащо от война, по-далечно от кръстоносен поход. Светът се променя, татко, и ние трябва да се променяме с него.

— А ако този голям кораб потъне? — попита цинично старият лорд.

Хюго сви рамене.

— Тогава губим залога — каза той. — Ван Еслин иска от нас само хиляда паунда, с които да го подкрепим. Можем да рискуваме хиляда паунда за облагите, които това начинание обещава да донесе.

— Хиляда паунда? — повтори слисано лорд Хю. — Хиляда?

— Но помисли какво ще получим в замяна, татко! — каза Хюго настойчиво. — Ще си върнем вложеното двайсетократно, може би петдесетократно. Ако при завръщането си донесат подправки и копринени платове, те могат да отидат в Лондон и да натрупат състояние, продавайки ги още на кея. Или могат да докарат товара в Нюкасъл, или дори да го откарат до Шотландия. Хората отчаяно търсят подправки — помисли си какви цени плащаме в готварницата! Това е начинът да направим състояние, а не като се мъчим да си събираме наемите от фермери, чиято реколта зависи от снега!

Лорд Хю поклати глава.

— Не — каза той бавно. — Не и докато аз съм господар тук.

Лицето на Хюго потъмня в един от внезапните му пристъпи на гняв.

— Ще ми обясните ли защо? — попита той, с треперещ глас.

— Защото ние сме благородници, а не търговци — каза лорд Хю с презрение. — Защото не знаем нищо за морето и за занаята на твой приятел. Защото богатството и успехът на нашата фамилия се крепят

на земята — придобиването и запазването на земя. Това е пътят към трайно богатство, останалото е просто използвачество и спекула в една или друга форма.

— Живеем в нов свят и сега нещата са различни — каза Хюго пламенно. — Ван Еслин казва, че дори не знаем какви земи може да открие корабът! С какви богатства може да се върне! Говори се за страни, в които използват златото и скъпоценните камъни като играчки! Където желаят нашите стоки повече от всичко друго!

Старият лорд отново поклати глава.

— Ти си млад човек с младежки амбиции, Хюго — каза той. — Аз обаче съм стар човек със старческа привързаност към реда. И докато съм жив, ще правим нещата постарому. Когато умра, можеш да постъпваш както пожелаеш. Но предполагам, че когато имаш собствен син, ще изпитваш също такава неохота да рискуваш наследството му, както аз нямам желание да рискувам с твоето.

Хюго изсумтя нетърпеливо и се устреми към вратата.

— Имам тук толкова власт, колкото и някоя жена! — изкрещя той. — Аз съм на трийсет и две години, татко, а вие ме третирате като дете. Не мога да го понеса! Ван Еслин е с една година по-млад от мен, а управлява бащината си компания. Бащата на Чарлс де Виър му е дал собствен дом и арендатори. Не мога да бъда ваша покорна пионка, татко, предупреждавам ви.

Лорд Хю кимна. Алис хвърли поглед към него, очаквайки, че ще избухне, но той седеше съвсем неподвижно, замислен.

— Разбирам това — каза той спокойно. — Кажи ми, Хюго. Кога иска парите този Ван Еслин?

— По това време догодина — каза Хюго. В разпалеността си, той се върна назад към баща си. — Но трябва да получи твърдо обещание за тях до есента.

— В такъв случай ще направя това за теб — каза старият лорд. — Ако Катрин благополучно роди син през октомври, тогава ще ти намеря хилядата паунда. И тези пари ще бъдат твои и на твоя син. Подарък за ознаменуване на раждането му. Можеш да правиш с тях каквото пожелаеш. Да купиш земя, която е добре поддържана и с установени ренти, или да ги хвърлиш на вятъра и да ги прахосаш по моретата с това начинание. Да видим как ще отсъждаш самият ти,

когато имаш да се грижиш за собствен син, за ново поколение, което идва след теб.

— Ако Катрин роди син, получавам хиляда паунда? — попита Хюго.

Старият лорд кимна.

— Имаш думата ми — каза той.

Хюго пристъпи бързо към баща си, падна на едно коляно и му целуна ръка.

— Тогава ще натрупам състояние — каза той възторжено. — Защото Катрин е сигурна, че носи момче. Нали, Алис? Така смяташ, нали?

Алис кимна сковано. Вратът ѝ беше схванат от напрежение.

— Ще отида при нея сега и ще видя как се чувства — каза Хюго с наслада. Той се поклони на баща си, кимна радостно на Алис и излезе с широки крачки от стаята. Алис не помръдна, когато вратата се затвори зад гърба му.

Старият лорд се изкиска.

— Най-сетне ще имам малко покой в този замък — отбеляза той. — Бих могъл да стана брачен посредник. Само чакай да видиш как ще я глези сега, когато тя означава наследник, бъдеще и хиляда паунда за него!

Алис раздвижи изтръпналите си устни в усмивка и взе книгата, от която му четеше.

ГЛАВА 15

Алис прекара вечерта от другата страна на огнището в галерията на жените, срещу Хюго, и гледаше с безстрастно изражение как Катрин го потупва по рамото с шеговит укор, отпуска ръка на рамото му и навива една от тъмните му къдрици около пръста си.

Наредиха на Алис да донесе за Хюго още вино от Осни. Тя застана на едно коляно, докато му го поднасяше. Той се наведе към нея и се усмихна.

— Добре ли си, Алис? — попита той полугласно, така че само тя да може да го чуе. — Когато пишех на баща си за всичките си дела, мислех за теб, представях си как четеш писмата. Пишех както на него, така и на теб, знаеш ли.

Ръката, с която Алис наливаше виното, потрепери леко и каната изтрака по ръба на чашата.

— Когато лягах с някоя блудница, си мислех за теб, Алис — каза той, с много нисък глас. — Питях се дали си играеш с мен. Дали през цялото време си си играла с мен, и с баща ми и жена ми. Какви тъмни игри играеш, Алис? Наистина ли в крайна сметка си се отказала от измамите и магиите, както обеща?

Той бързо хвърли поглед наоколо. Никой не ги наблюдаваше.

— Заминах, почти полудял от любов по теб — прошепна той.

— Където и да ходех в Нюкасъл, удоволствията не ми се усаждаха. Все се питах какво ли ще си помислиш за всяко нещо, дали ще ти хареса. А после ти се ядосах, Алис. Повярвах, че в крайна сметка си ме омагьосала. Мисля, че си ме измамила, за да смутиш покоя ми.

— Аз не владея магии, милорд — каза Алис сковано. — Умея да работя донякъде с билки, разбирам малко от болести и акушерство. — Тя го стрелна с бърз поглед изпод клепки, после се изправи с каната вино в ръце. — И моят покой също е смутен — каза тя.

Хюго вдигна поглед към нея и се засмя: белите му зъби блеснаха.

— Готов съм да бъда омагьосан — каза той. — Готов съм да бъда изкушен! Но виж в какво положение съм сега, Алис! В живота ми не може да има нищо до октомври — тогава ще получа всичко. Дотогава ние с теб можем да се веселим. Обаче тайно.

— Какво говориш? — прекъсна ги Катрин. — Какво казваш на негова светлост, Алис? Не мислиш ли, че е отслабнала, Хюго? Отслабнала и бледа. Страхувам се, че не я храним достатъчно добре. Беше толкова хубава, когато най-напред дойде в замъка, а сега е слаба и костелива като стара мома пред чекрък!

Жените послушно се засмяха в хор. Алис срещна бързия, проницателен поглед на Хюго с изражение на безмълвно негодувание.

— Болна ли си? — попита той с неутрален тон, за да могат всички да чуят.

— Не — каза Алис със същия спокоен тон като неговия. — Уморих се да седя вътре толкова много. Това е всичко.

— Оставете ни сега — намеси се Катрин. — Една от вас да се погрижи да затопли леглото ми. — Тя стрелна с поглед Хюго. — Макар да ми се струва, че след миг ще ми бъде достатъчно горещо — прошепна тя високо.

Хюго се засмя и хвана ръката, която тя протегна към него.

— Да вървим в леглото, милейди — каза той галовно. — Трябва да си почивате заради здравето на сина ми. Не знаете какво богатство ще ми донесе той!

Илайза влезе в спалнята на Катрин и се увери, че на пода и под възглавниците са разхвърляни пресни билки. После направи небрежен реверанс на двамата пред огъня, и жените се разотидоха по стаите си.

— Не изгаря от толкова силна страст по теб напоследък — подметна Морах, докато двете с Алис събличаха роклите си и бързо се вмъкнаха в студеното легло по долни ризи.

— Не — каза Алис кратко.

— Защо е така, как мислиш? — попита любопитно Морах.

— Не знам — каза Алис.

— Чудя се защо — каза Морах упорито.

— Старият лорд го държи здраво — каза Алис, във внезапен изблик на нетърпение. — Направи го днес, чух всяка дума. Ще помогне на Хюго да натрупа състояние, ако Катрин роди здрав син. Обеща му хиляда паунда, които Хюго да използва свободно за себе си.

Морах подсвирна ниско.

— Значи Хюго се продаде? — каза тя. — Тогава няма бъдеще за теб, Алис. Май онази работа, която свърши с куклите, е подействала по-добре, отколкото ти си мислеше!

— Хиляда пъти съм си пожелавала да разваля това — каза Алис.

— Защо? — попита Морах. — Защото сега го обичаш и желаеш? Защото го искаш толкова много, че си готова да рискуваш всичко, за да легнеш с него? Нима, докато го гледаш така студено и го подминаваш, без да поглеждаш назад, се молиш той да я напусне и да дойде при теб; така горящ от страст по теб, както гориш ти по него?

Алис отметна завивките и скочи на студения под.

— Да — каза тя през зъби. Разтърси коша за дърва и хвърли един пън върху огъня. — Поболяла съм се до дъното на душата си от любов по него. Не мога да ям, не мога да спя, а сега нощем той ляга отново с нея, и след това дете ще има друго, и трето, а за мен ще има само останки от вечерята й.

Морах се изкиска с наслада.

— Подай ми шала — каза тя. — И сложи още един пън да затрупаш огъня. — Добре си живеем в този замък. С теб е свършено сега, когато тя чака дете, знаеш. Дори без парите той няма да престане да си ляга с нея. Вече познава вкуса й.

Алис хвърли шала към Морах и попита:

— Какво искаш да кажеш?

Взе от сандъка с дрехите един гребен и стоманено огледало и започна да реши косата си. Сега тя беше дълга до раменете — разпилени меднозлатисти кичури. Алис задърпа нетърпеливо възлите.

— За вкуса й? — попита Морах. — О, мъжете се хващат в този капан, когато жените им чакат дете. Мъжете виждат как гърдите на жените им се наливат, виждат закръглените им кореми. Харесва им доказателството за собствената им мъжественост, дори в мига, когато сами я доказват. Две части са мъжко перчене, а една част е нещо друго. Нещо старо, по-дълбоко. А Хюго го е прихванал сериозно.

Алис издърпа безмилостно косата си и я нави в груба плитка.

— Сериозно? — попита тя.

Морах повдигна вежда и попита:

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш?

Алис кимна.

— Той я облада днес следобед — каза Морах. — След разговора с баща си. Ти беше още в покоите на стария лорд. Той нахълта тук, изгони всички жени от стаята, и я облада лудешки. Ако това е дело на магическите ти кукли, значи добре са си свършили работата. Не може да я остави на мира. Първо днес следобед, а после пак тази вечер.

Лицето на Алис беше потресено.

— Как бяха заедно? Беше ли така груб с нея, както винаги? Нима е бил нежен с нея?

Морах поклати глава.

— Този път не я върза — каза тя. — Но направи всичко друго, което му хрумна. Зашлеви я няколко пъти, дърпаше косата ѝ. После я накара да го поеме в устата си. Внимава за детето, затова не ляга върху нея. Когато тя го пое, зарева като бик от удоволствие.

— Престани — каза Алис рязко. — Отвратителна си, Морах. Откъде знаеш всичко това? Лъжеш.

— Гледах — каза Морах с усмивка, като подпъхна финия шал около раменете си и премести възглавницата зад разчорлената си глава. — Трябваше да знам. Естествено, че гледах.

Алис кимна. Нищо, което Морах правеше, не би я изненадало.

— А тя? — попита Алис рязко. — Защо го позволява? Сега, когато носи неговото дете. Защо все още настоява толкова?

Морах се изкиска.

— Не настоява, глупава малка девственице! — възкликна тя. — За какво ѝ е да настоява? Тя получава всичко, което една жена може да иска — и повече, отколкото една порядъчна жена би признала, че иска. Лежи си там, като розова, мека планина, и го оставя да опипва цялото ѝ тяло.

Алис се навъси.

— Той каза, че вече няма да ходи при нея, щом тя забременее — каза тя. — Каза, че трябва да му се роди син, и тогава ще дойде при мен. После каза, че ще замине за Нюкасъл, за да помисли какво да прави — че копнее да живее с мен, но въпреки това трябва да се грижи за доброто ѝ настроение. През цялото това време чаках и чаках. През всичкото това време, Морах! Чаках го безкрайно.

Морах я погледна без съчувствие.

— Върви при него тогава — каза тя. — Не можеш да пребориш нейната гореща страст, готовността ѝ да ражда деца, с твоята

манастирска студенина. Върви при него и му кажи, че го искаш, и че трябва да я остави. Направи му магия, обещавай му тъмнина и страст. Болка отвъд болката и наслада отвъд насладата. Има неща, които можеш да му дадеш, има неща, които можеш да направиш, за които той дори не си е мечтал с неговите малки пачаври. Кажи му, че си вещица и че ако дойде при теб, можеш да го дариш с наслади, за каквито простосмъртните мъже само си мечтаят. Той е като всички мъже, всички до един копнеят за магьосничество и поквара през нощта. Ако го искаш, Алис, вземи го! Нямах много време, нали знаеш.

— Време ли? — попита Алис на мига. — Прозряла ли си нещо в бъдещето, Морах?

— Махни се. — Морах плесна с ръце, отпъждайки Алис. — Нямах много време, макар да си млада и красива. Чумата може да дойде всеки миг и да бележи лицето ти. Чертите ти може да загрубеят от ветровете. Може да се разболееш и да изгубиш чистия цвят на кожата, на очите и косата си. Ставаш все по-слаба с всеки изминал ден от тази страст, която гори вътре в теб — още месец, и ще приличаш на грозна стара мома. Ако искаш нещо, трябва да си го вземеш веднага. Чакането не е изпитание за никой друг, освен за теб самата.

Алис кимна.

— Разкъсвана съм от страст по него — каза тя тихо.

— Да му кажа ли? — попита Морах. — Аз последна ги оставям през нощта. Мога да го отведа настрани и да му кажа, че ако напусне стаята на Катрин, може да дойде тук. А аз ще стоя да пазя, докато двамата приключите.

Алис се обърна към леглото и погледна старицата. На лицето ѝ беше изписано подозрение.

— Защо? — попита тя. — Защо би рискувала да оскърбиш лейди Катрин — ти, която се ползваш с нейното благоволение, плащат ти двойно повече, отколкото получават останалите, свободна си да идваш и да си отиваш, тъпчеш се като свиня и си свободна да ѝ казваш каквото мислиш? Защо ти е да рискуваш всичко това?

Морах се изкиска.

— Това е игра, дете — каза тя снизходително. — Това е като тълкуване на руни, или гадаене по карти, или правене на билкови отвари. Това е игра. Какво ще последва? Цялата магия е във въпроса — какво ще стане, ако...? Искam да узная какво ще стане с теб, когато

Хюго те има. Искам да видя как това се случва. Тази мисъл занимава въображението ми, това е всичко.

— Не можеш ли да го видиш? — попита Алис. — Защо не можеш да видиш бъдещето, както го виждаше някога, Морах?

Старата жена сви рамене.

— Виждам само, че нямаш много време; това би трябвало да ти е достатъчно. Когато гледам, всичко потъмнява, не мога да видя нищо друго, освен тъмнина и вода. Затова най-добре е да се държиш така, както би се държала всяка жена — независимо от предсказанията. Какво решаваеш? Да му кажа ли, че искаш да го видиш?

Алис се поколеба.

— Да — каза тя, с внезапна решителност. — Сега. Повикай го сега. Откъсни го от Катрин сега. Не мога да понеса мисълта, че ще легне пак с нея тази нощ.

Старицата кимна и се измъкна от леглото, наметна се с шала и се измъкна през вратата. Алис взе отново огледалото, прокара ръка през гъстата си коса, загледа как руменината се надига в бледите ѝ бузи. Чу от другата страна на галерията решителното почукване на Морах и провикването ѝ:

— Лорд Хюго! Старият лорд ви вика. Каза, че трябва да дойдете веднага!

Чу как Хюго промърмори някаква ругатня и бързите му стъпки към вратата. Чу го как се обръща към Катрин, как ѝ казва да заспива, а после как вратата на спалнята се затръшва зад гърба му. Той излезе в галерията.

Алис захвърли огледалото настрани и излезе от стаята си да го посрещне.

— Лорд Хю няма нужда от теб. Аз пратих Морах да те повика — каза тя. Държеше главата си много изправена, а косата ѝ се спускаше на златни вълни. Хюго се втренчи в нея, в тънкия памучен плат на нощницата ѝ и в бързия пулс, който туптеше във вдлъбнатината на шията ѝ под полуразтворената нощница.

— Алис — прошепна той.

Видя как мускулите на врата ѝ се раздвижиха, когато тя преглътна.

— За мен е непоносимо да лягаш с нея — каза Алис. — Ти ме помоли да изчакам, докато се върнеш от Нюкасъл, и аз чаках. Искам те

като свой любовник. Безброй пъти съм си мечтала как се връщаш у дома, при мен.

Мрачната усмивка на Хюго се появи на лицето му, и помръкна.

— Чу баща ми — каза той. — Знаеш колко много се нуждаю от наследник. Знаеш, че моето бъдеще и това на семейството ми зависи от наличието на наследник на този замък и тези земи. А той ми обеща онези пари, Алис. Не мога да разстройвам Катрин, когато тя носи детето, от което се нуждаю повече от всичко друго на света!

— Ами аз! — избухна Алис. — Разбирам от какво има нужда Катрин — да, и го получава! Разбирам от какво имаш нужда и ти! Но какво да кажа аз?

Хюго я погледна, от усмивката около очите му се появиха бръчици.

— Желаяш ме — каза той. Не беше въпрос.

Алис кимна.

— Морах излезе ли от стаята ти? — попита той.

Алис не вдигна поглед, само кимна отново.

— Ела тогава — каза той и плъзна ръка около талията ѝ, и тя го остави да я поведе към спалнята ѝ, да я подхване ловко и да я положи на леглото.

Издърпа нагоре роклята ѝ, за да я види гола, и нададе лек стон от удоволствие при гледката — като животно, помисли си Алис. Тя затвори очи и си помисли за нощите и дните, в които беше копняла за него, беше копняла за този момент.

— Това е Хюго — каза си тя. — Хюго, за когото мечтаех и копнеех, и когото желях повече, отколкото съм желала някого през живота си.

Но това не помогна. Чувстваше се студена и суха. Притесняваше я мисълта за болката, която щеше да ѝ причини, смущаваше я тежестта на тялото му.

Хюго вдигна нощната си риза и я нави около кръста си.

— Ако наистина беше вещица, тогава щеше да ме омагьосаш — каза той. — В Нюкасъл говореха за магьосничество. Казват, че ако мъж дори само докосне кожата на вещица, вече никоя друга жена не може да го възбуди отново.

Алис поклати глава.

— Не съм вещица — каза тя. — Ти ми нареди да се откажа от всичко това, направих, каквото ми нареди. Не мога да те омагьосам.

Започваше да ѝ става студено, както лежеше полугола пред него.

Хюго се отпусна върху нея и притисна Алис с тежестта си. Той беше ял месо с много подправки на вечеря и дъхът му беше кисел. Тя обви ръце около широките му рамене и изрече: „Хюго“, мислейки си как беше копняла за този момент — че това трябва да е онова, което беше искала, понеже го искаше от толкова отдавна.

— Ако беше вещица — каза Хюго, като се търкаше леко в нея, — с какви наслади би ме дарила, Алис? Мислиш ли, че вещиците могат да карат мъжете да летят? Мислиш ли, че могат да ги накарат да се отдават на похот по цяла нощ и цял ден? Ще призоваваш ли за мен девица след девица? До една — влажни от желание, до една копнеещи за мен. И всичките да лягат с мен и една с друга? Едно огромно, люлеещо се легло с жени, чиито уста, ръце и тела са само за моя наслада?

Когато думите му го изпълниха с възбуда, той изви гръб като дъга, подпря се на ръце и влезе със силен тласък в нея. Алис изпищя остро от болка — и веднага се изви и се дръпна от него.

— Не!

Хюго се засмя, сложи ръце върху слабите ѝ рамене и каза задъхано:

— Приеми го, Алис! То е това, за което гореше от желание! За това вехнеше! Ти какво очакваше? Докосване, нежно като това на собствените ти работливи пръстчета? Това прави един мъж, Алис! Привикни да го харесваш!

При всяка дума, която изричаше, той навлизаше с все по-дълбоки тласъци в нея. Алис дращеше трескаво по тялото му, опитвайки се да се надигне и да се отдръпне от ненаситната му похот.

— О! — възкликна внезапно Хюго и падна тежко върху нея.

За няколко мига останаха да лежат съвсем неподвижно.

Болката вътре в нея поотслабна и тя почувства как членът му се отпуска безжизнено и се измъква. Усети мириса на кръвта си и почувства как тя се стича на тънка струйка по студените ѝ бедра. Почувства как кожата около очите ѝ се стяга и изстива от засъхващите сълзи. Раздвижи се леко и Хюго се изтърколи от нея, като прасе, което

се въргаля в кочината си, и легна по гръб, втренчен безизразно в тавана.

Алис се промъкна малко по-близо и отпусна топлата си глава на рамото му. Чуваше как сърцето му блъска силно в гърдите, а после забавя ритъма си. Ръката му се обви около нея и я прегърна.

— Боли ме — каза Алис със слаб глас, като наранено дете.

Хюго се изкиска.

— Значи не си вещица — каза той. — Не си мърсувала с дявола, това е сигурно.

— Казах ти, че не съм вещица — каза Алис нетърпеливо. — Бях девица. Ти ми отне девствеността. И ми причини болка, Хюго.

Той кимна, сякаш това не беше от особено значение, и каза с безразличие:

— Девиците винаги изпитват болка първия път. Ти какво очакваше?

Алис не каза нищо. Светът на мечтите ѝ се разкриваше пред нея в горчиви краски.

Хюго се прозина и седна в леглото.

— Дай ми някакъв парцал — каза той. — Не мога да се върна така при Катрин.

Алис се измъкна от леглото и отиде тромаво до раклата с чаршафи. Чувстваше как по бедрото ѝ се стича топла струйка кръв. Подаде му парче лен.

— Да се върнеш при Катрин ли? — попита тя глуповато.

— Разбира се — каза той. Попи чатала си с бързи, твърди жестове, избърсвайки кръвта ѝ. Избърсвайки мириса ѝ. Вдигна поглед към потресеното ѝ лице и сви рамене.

— Хайде, Алис — каза нетърпеливо. — Чу баща ми, знаеш какво означава за мен това дете. През всяка нощ от живота си, докато бебето се роди, ще спя в леглото на Катрин. Ще се старая да бъде възможно най-доволна и спокойна. Дълга го на сина си, дълга го на своя род, и, за Бога, дълга го на себе си! От осемнайсет години искам да имам син! Толкова жени, една след друга, са оставали безплодни с мен. Сега моята съпруга, собствената ми законна съпруга, очаква моето дете и всички казват, че то ще бъде син. Разбира се, че ще бдя над нея, и че тя ще има всичко, което поиска!

— Сънувах син, който ще бъде наш — поде Алис. — Твой и мой.

Хюго се наведе напред и потупа бледата ѝ буза.

— Когато забременееш с моя син, ще бъдеш моя любимка — каза той безгрижно. — Докато Катрин носи моя син, аз съм на нейно разположение. Точно сега на света има само едно нещо, което може да ме държи далеч от Катрин.

— И какво е то? — попита Алис. Гърлото я болеше от усилията да сдържа гнева и да не издава страданието си.

Хюго се ухили.

— Мечтата за буйно, необуздало съвкупление с теб! — каза той през смях. — Откакто те видях, и особено след като всички те мислеха за вещица, си мислех, че ще ме вземеш — както, казват, вещиците вземали и обладавали мъжете. Мислех си, че ще ме възседнеш, както аз възсядам кон. Мислех, че ще знаеш начини, които ще ме накарат да полудея от страст по теб.

Алис поклати бавно глава.

— А вместо това аз се оказах просто поредната девица — каза тя меко. — Обикновено момиче.

Хюго се изправи, хвърли настрана окървавеното парче плат и притегли Алис в обятията си.

— Обикновените момичета също доставят наслада — каза той утешително. — Някой друг път, любима, когато не съм уморен от пътуване и задоволен от Катрин. Някой друг път ще бъде по-добре и за двама ни.

Алис кимна, долавяйки от тона на гласа му, че за него въпросът е приключен.

— Но не изпращай отново Морах да ме вика — каза той предупредително. — Катрин непременно ще научи, а тревогите може да навредят на бебето. Ще идвам при теб, когато мога да я оставя, без тя да разбере. Ще идвам при теб, когато тя спи.

— По ъглите — каза Алис. — Из входовете. Тайно, скришом.

Хюго се усмихна.

— Харесва ми така — каза той. — Трескаво, бързо. Няма ли да ти хареса да те обладавам така, когато сме твърде разгорещени от страст, за да чакаме подходящ момент?

Алис извърна глава, за да не може той да види гнева и негодуванието в очите ѝ.

— Като кое да е обикновено момиче — каза тя.

Той обви ръка около талията ѝ и я целуна небрежно по темето.

— Трябва да вървя — каза. — Сладки сънища.

Вратата се затвори тихо зад него. Алис тръгна уморено към леглото, хвърли се върху него по гръб и загледа как светлината на огъня потрепва по тавана. Не обърна глава, когато вратата се отвори. Знаеше, че не е Хюго.

— Глупачка — каза Морах беззлобно. — Мислех си, че гориш от страст по него. Можех да ти кажа, че ще боли, ако легнеш с мъж, когото мразиш.

Алис бавно обърна глава на възглавницата.

— Не го мразя — каза тя бавно. — Обичам го. Обичам го повече от самия живот.

Морах се изкиска тихо, злорадо, и се качи във високото легло.

— Да, така казваш — каза тя приятелски. — И си мислиш, че го обичаш така. Но тялото ти говори различно, дете. Цялото ти тяло казваше „не“, нали? Дори когато непрекъснато се опитваше да се убедиш, че си в рая.

Алис се надигна на лакът.

— Помогни ми, Морах — каза тя. — Болеше и ми беше омразно той да ме докосва така. А въпреки това по-рано потръпвах, само като ме погледнеше.

Морах се изкиска и струпави завивките от собствената си страна.

— Разочарована си от него — каза тя. — И мразиш Катрин. Разкъсваш се в много посоки едновременно и не мислиш за собственото си удоволствие. Овладей силата си, Алис! Открий какво искаш, и си го вземи. Тази вечер ти лежеше там и сякаш го умоляваше да те насили. Той иска жена, която да го подлудява — а не поредна жертва.

Алис дръпна завивките отново и се обърна настрани, с гръб към Морах.

— А ти гледаше — каза тя раздражено.

— Разбира се — каза Морах спокойно. — И мога да ти кажа, че е изпитал повече наслада от покварената радост на Катрин, отколкото с теб.

Алис не каза нищо.

— Ако бях на твое място — каза Морах замислено на вдървения гръб на Алис, — нямаше да бързам, щях да му поднеса вино и сама да

изпия една чаша. Може би щях да му дам някоя омайна билка. Щях да използвам пача трева, която внушава на мъжа блянове, изпълва го със страст и желание, докато това желание го подлуди и го втвърди, и той с часове наред не може да намери облекчение. Щях да му разказвам мръсни истории, щях да го оставя да ме гледа как се опипвам. Щях да му кажа, че съм вещица и че ако ме докосне, вечно ще копнее до лудост за докосването ми. А когато почти полудее от страст, *тогава* щях да му позволя да ме има. Нямаше да скимтя под него като насилвана кухненска прислужница.

Алис затвори очи и присви рамо.

— Но нямаше да направя нищо, докато не реша дали го искам или не — каза Морах в тихата стая. — Не бих искала да съм с мъж, когато имам с него сметки за уреждане. Не бих се съвкупявала с мъж, който не спира да ме лъже. Няма да му позволя да се търкаля върху мен, а после да се бърше и почиства, сякаш съм нещо мръсно. Бих го накарала да избира между мен и жена си. И бих използвала магиите си, за да го накарам да избере мен.

Алис се обърна и погледна Морах.

— На света няма магия, която може да се противопостави на един наследник — каза тя горчиво. — Мога единствено да се надявам, че кучката ще умре при раждането и наследникът ще умре заедно с нея.

Морах срещна погледа ѝ.

— А аз съм тук, за да се погрижа тя да не умре — каза тя спокойно. — В хубава мрежа си се оплела, малка Алис.

Алис отново обърна гръб на Морах и се тръшна в леглото.

— Сигурно ти се иска да бъдеш отново в абатството — каза Морах, втривайки сол в старата рана. — Там щеше да си защитена от цялата тази неудобна действителност. Да си на безопасно място с своята майка во Христe. — Тя направи пауза и допълни весело: — Жалко.

* * *

Алис си беше мислила, че е нещастна преди, но след тази нощ дните ѝ станаха още по-тежки. Времето бе против нея през дългия,

изпълнен със зимен студ април. Струваше ѝ се, че дългият сезон на тъмнина и студ никога няма да свърши.

Бе познала и по-тежки зими през детството си с Морах, когато храната и дори дървата за горене бяха оскъдни, и ден след ден Морах я пращаше да излезе в мразовития студ от обгърнатата в сняг колиба, за да загребе кофа сняг и да я сложи да се разтопи върху пламъка на малкия, скъпоценен огън. Нощем се бяха сгушвали заедно да се топят, и бяха се ослушвали за воя на вълчата глутница, който се приближаваше по здрач и на разсъмване. Морах хвърляше върху огъня ново парче торф и шепа билки и се смееше, сякаш лютият студ, болките в корема и протяжният самотен вой на вълците я забавляваха.

— Запомни това — казваше тя на Алис — широко разтворила очи и слаба като осиротяло агънце. — Запомни това. Никога не си навличай гнева на човек с власт, моя Алис. Намери мястото си и го опази.

И малкото дете с големите сини очи, твърде големи за бялото ѝ лице, кимваше и стискаше малките си юмручета, подобни на пилешки крака, в стария знак срещу зли очи.

— Онзи фермер беше лош човек — каза тя сериозно.

— Такъв беше — отвърна Морах с наслада. — А сега е мъртъв заради неправдата, която ми стори. Намери мястото си и го опази, Алис! А после избягвай грубите мъже с власт!

Тогава Алис бе почувствала дълбоко в себе си студ, железен студ, който не я беше напуснал цял живот, подобно на неизлечим леден израстък в корема. Всички ласки в абатството, всички буйни огънове от пламтящи пънове, всички килимчета от овча кожа и вълнени гоблени не можаха да я излекуват от него. Когато вятърът започнеше да вие около стените на абатството, тя потръпваше, вдигаше поглед към майка Хилдебранд, и питаше:

— Това вълци ли бяха? Това вълци ли бяха, майко Хилдебранд?

А старата игуменка се засмиваше, притегляше главата на детето към коленете си, прокарваше нежно пръсти през русата ѝ къдрава коса, и казваше:

— Тихо, мое малко птиче. Какво от това, дори да са вълци? Ти си в безопасност тук, зад дебелите стени, нали?

А детето отвръщаше, с дълбоко задоволство:

— Това е моето място сега.

„А сега нямам свое място, и отново ми е студено“, каза си Алис.

Седеше на кухненските стълби, с ръце, дълбоко пъхнати в ръкавите, извърнала лице към слабата жълта светлина на зимното слънце. Всички останали жени бяха вътре, бърбеха и се смееха в топлата галерия. Морах пееше някаква непристойна песничка, за да ги забавлява, а Катрин се смееше високо, поставила ръка върху растящия си корем.

Алис ги беше напуснала с тръпка на раздразнение, за да изтича долу в градината да набере билки. Нощем старият лорд страдаше от кашлица, която го изтощаваше много, и Алис искаше да набере за него цветовете от лавандула, за да му помогне да спи спокойно. Цветчетата бяха повехнали и замръзнали, трябваше да са ги обрали през лятото, докато са били още сочни, свежи, виолетови и уханни.

— Били са занемарени и изоставени, и сега са студени и изсъхнали — каза Алис, като гледаше шепата сухи цветове в скута си. — О, боже, Хюго.

* * *

Заради Катрин, която постоянно искаше компания, и нуждите на стария лорд, който един ден отпаднаше и се съвземаше на следващия, Алис би трябвало да бъде достатъчно заета и да няма време да изпада в униние. Но през всички онези дълги седмици, докато снегът натрупа, стопи се и натрупа пак, Алис се мръщеше до огнището, край прозорчето, или трепереше сама в замръзналата градина.

— Какво те мъчи, Алис, болна ли си? — попита старият лорд.

Джуджето Дейвид хвърли крадешком поглед към нея и се усмихна с лукавата си усмивка:

— Болна лечителка? Оглупяла мъдра жена? Повехнала билкарка? — попита той. — Какво си ти, Алис? Кратуна, в която дрънчат изсъхнали семена?

Само Морах в тъмната стая, която делиха нощем, успя да натисне точно болното място с мръсния си пръст.

— Умираш за него, нали? — каза тя безцеремонно. — Умираш отвътре за него.

В заетостта си Хюго едва я забелязваше. Пишеше безброй писма до Лондон, до Бристол и до Нюкасъл, и ругаеше гневно, когато доставянето и отговорите им се бавеха. Наглеждаше събарянето на големите камъни от централната арка на абатството, а мъжете ги влачеха през снега с шейни, за да ги натрупат на купчина там, където той възнамеряваше да построи новата си къща.

— Не замък — бе казал на Катрин. — Обикновена къща. Къща в стил „Тюдор“. Къща за живот в траен мир.

Той начерта планове за новата си красива къща. Тя щеше да има истински прозорци, а не тесни отвори в стените. Щеше да има димоотводи и огнища във всяка стая. Щеше да накара мъжете да изкопаят основи, но сега никой не можеше да забие дори нож в замръзналата земя. Вместо това той направи измервания, начерта скица и я показа на Дейвид, обсъждаше готварниците, пекарницата, броя на стаите и най-доброто изложение. Щом влезеше с едри крачки в замъка, когато следобед се спуснеше зимният мрак, всички жени в замъка започваха да пърхат оживено — като кокошки в курник, когато под пода му дебне лисица. Хюго обхождаше с тъмните си засмени очи всички до една, а после въвеждаше избраницата си в някой обвит в сенки вход за няколко минути груба наслада.

Алис забеляза, че той рядко вземаше една и съща жена два пъти. Никога не им причиняваше съзнателно болка, нито играеше с тях лудешките, жестоки игри, които бе играл със съпругата си. Обладаваше ги грубо, а след това ги отпращаше бързо.

И те го обичаха за това. „Бива си го!“ „Той е превъплъщение на стария лорд!“ „Той е истински мъж!“ — чуваше ги тя да казват. Веднъж той подаде ръка на Алис с похотлива усмивка, повдигнал тъмната си вежда. Алис гледаше през него, а лицето ѝ беше приветливо като студен камък. Той се изсмя кратко и се извърна. Тя го чу да си подсвирква, докато тичаше надолу по стълбите, приел факта, че го беше отблъснала, с такава лекота, с каквато бе приел и поканата ѝ. Тя вече не вълнуваше кръвта му както преди — твърде много неща бяха отклонили вниманието му. Той никога повече не дойде в стаята ѝ, докато Катрин спеше — Алис не го и очакваше. Тя беше рискувала с желанието си и беше изгубила Хюго — а беше изгубила и желанието си.

Останало ѝ бе само мъчителното съзнание, че се нуждае от него, с порив, по-дълбок от похотта. Алис чувстваше, че бе изпитала страстта му и я бе намерила за недостатъчна. Лекотата, с която я беше отпратил, я накара да почувства как властта ѝ — над него, над себе си, над останалите — пресъхва и изчезва като бледите залежи, когато светлината се бе процеждала като кръв от западния хоризонт в ранните следобеди на мрачните зимни дни.

Един ден кристалът върху кордата увисна надолу тежък и неподвижен, като отвее, когато тя положи длан на гърдите на стария лорд.

— Да не си изгубила силата си, Алис? — попита той остро, с широко отворени тъмни очи, нащрек като стреснат стар бухал.

Алис срещна погледа му, без да се смути.

— Така мисля, милорд — каза тя, изстинала до костите. — Не мога да получа каквото желая, а не мога да привикна да не го желая. Нямам нито желание, нито сили за каквото и да било. Сега изглежда, че съм изгубила и уменията си.

— Защо? — попита той кратко, не му достигаше дъх.

— Хюго — каза Алис. — Той пожела от мен да бъда обикновена жена, момиче, което да обича. Сега съм толкова обикновена, че ме подминава. Захвърлих силата си от любов към него, а сега нямам нито силата си, нито любовта.

При тези думи старият лорд се изсмя с острия си, подобен на лай смях, после се закашля и започна да хрипти.

— Тогава ми прати Морах — каза той. — Морах ще се грижи за мен вместо теб. Катрин казва, че ѝ има доверие за всичко. Че е чудесна лечителка, невероятна познавачка на билките.

Алис кимна смръщено.

— Както желаете — каза тя. Думите бяха студени като снежинки.

Старият лорд все още я използваше като писар, но по време на боледуването си и през Великите пости пишеше съвсем малко писма. Ала когато седеше до широкия еркереи прозорец на женската галерия в срядата след Великден, Алис видя половин дузина пощенски гълъби да долитат от юг. Те закръжиха около замъка в широки, решителни дъги, а после се насочиха като ято лениви стрели, към гълъбарниците си на покрива на кръглата кула. Това означаваше спешни новини от Лондон. Алис направи набързо реверанс на Катрин и излезе от

галерията за жените. Стигна до вратата на лорд Хю, когато вестоносецът слизаше по стълбите от покрива на кулата с малкото парче хартия в ръка. Алис го последва в стаята.

— Да го прочета ли? — попита Алис.

Лорд Хю кимна.

Алис разгъна писмото. Беше написано на латински.

— Не го разбирам — каза тя.

— Прочети го — каза Хю.

— Пише: *„На Велики вторник испанският пратеник отказа покана да вечеря с кралицата. Кралят изслуша литургията с него, а на брата на кралицата беше наредено да му прислужва“*.

— Това ли е всичко?

— Да — каза Алис. — Но какво означава?

— Означава, че с момичето на Болейн е свършено — каза лорд Хю без съжаление. — Хвала на Бога, че съм приятел с фамилията Сиймор.

Думите му прозвучаха като епитафия върху надгробен камък. Той затвори очи. Алис гледаше суровото му, неумолимо лице, докато той спеше, и се питаше дали кралица Ан вече знае, че е загубена.

След този ден за нея нямаше много друга работа в замъка, освен да чете на стария лорд и да седи с Катрин. Не можеше да ѝ се възлага да шие сложна бродерия — Катрин се оплакваше, че не е достатъчно внимателна. Беше изгубила интуитивното си познание за билките, а Катрин потръпваше при допира на студените ѝ пръсти. Ден след ден Алис имаше все по-малко и по-малко работа, оставаше ѝ само да наблюдава и да чака Хюго — а после да го вижда как я подминава, без да я забележи в сенките.

Тя отслабна и започна да пие все повече вино на вечеря, тъй като храната ѝ засядаше на гърлото. Това беше единственото, което ѝ помагаше да спи, а когато спеше, сънуваше дълги, прекрасни сънища, виждаше Хюго до себе си и сина му в ръцете си, и жълта рокля с прорези от червена коприна, поръбена със снежнобяла кожа.

Когато снегът премина в киша, а после — в дъжд, земята омекна. В края на април младият лорд вече излизаше с коня си всеки ден на разсъмване и се връщаше чак по здрач. Бяха започнали да копаят основите за новата къща и в деня, когато завършиха изкопа, той се прибра у дома рано, по пладне, изкалян, и нахълта в галерията на

Катрин, където тя шиеше гоблен: Морах лениво държеше копринените конци от едната ѝ страна, а Алис, Илайза и Рут поръбваха плата.

— Трябва да дойдеш и да видиш! — възкликна Хюго. — *Трябва*, Катрин. Ще видиш къде ще бъдат стаите, които съм планирал за теб и за нашия син. Тя може да дойде, нали, Морах? Може да язди дребния сив кон?

Погледът му бързо се стрелна покрай Алис към по-старата жена. Алис не вдигна очи от работата си, но го чувстваше близо до себе си, както пъстървата усеща сянката на рибаря.

— Ако конят е много кротък — отвърна Морах, — ездата няма да навреди нито на нея, нито на детето, но едно падане може да бъде фатално.

— Нека дойдат и всичките ти дами — каза Хюго великодушно. — Всички! Сигурно до болка копнеете да излезете — седите затворени тук като охранени ястреби! Няма ли да ти хареса отново да почувстваш мириса на пустошта, Алис? Да почувстваш вятъра в лицето си?

Катрин се усмихна на Алис.

— Тя не се отделя от баща ти — каза тя. — Вечно е с него или изпълнява негови поръчения. Може да остане тук. А също Марджъри и мистрес Алингам. Аз ще дойда с Илайза, Рут и Морах.

— Както желаш — каза Хюго с готовност. — Както желаш. Ще отидем утре. С теб ще излезем днес, след вечеря. — Той зърна лицето на Алис, сведено към ръкоделието ѝ. — Нали не ти се зловиди нашето удоволствие, Алис?

Подобно на заядливо дете, той бе обзет от капризно желание да види лицето ѝ и очите ѝ, да задържи вниманието ѝ.

Тя не вдигна поглед към него.

— Разбира се, че не, милорд — каза тя, със слаб, но спокоен глас. — Надявам се вие и нейна светлост да прекарате приятен ден.

— Милорд сигурно е жаден — намеси се Катрин. — Алис, поръчай да донесат вино за негова светлост, преди да ни оставиш. Наредено ти е да отидеш при лорд Хю, нали?

Алис стана и отиде да дръпне звънеца.

— Баща ми болен ли е? — попита Хюго.

— О, не — успокои го Катрин. — Сега Алис не се грижи за здравето му. Изгубила е уменията си. Не е ли странно? Сега за него се грижи Морах. Но той обича Алис да му чете. Нали, Алис?

Алис стрелна Хюго с бърз поглед изпод ресниците си.

— Да — каза тя. — Може ли да си вървя сега?

Хюго се усмихна, загледан замислено в нея, и я отпрати с кимване. Алис, забила очи в пода, с бледо лице, излезе през тежката врата и я затвори тихо зад гърба си.

— Вече не остава много време — каза Морах, като гледаше как Хюго проследи с поглед Алис до вратата. — Вече не остава много време — каза тя със злобно задоволство.

— Какво? — запита нетърпеливо Катрин.

Широката усмивка на Морах беше неудържима.

— Казах, че вече не остава много време. Спомних си за една стара история.

ГЛАВА 16

След вечеря старият лорд задържа Алис при себе си: беше получил по вестоносец писмо от братовчед си в Лондон. Човекът беше пътувал бавно, по суша, по Големия северен път, заедно с други хора, забавили ги бяха снежните преспи. Новините, които донесе, бяха отпреди една седмица. Но клюките и слуховете имат дълъг живот. Лейди Джейн Сиймор бе получила собствени покои в двореца Гринуич — великолепни като тези на кралицата. Рочфорд, братът на кралицата, нямаше да бъде удостоен с Ордена на Жартиерата. Тази чест бе оказана другиму. Кралят беше танцувал с лейди Джейн Сиймор цяла вечер. Кралят и кралицата щяха да присъстват заедно на турнир по случай майския празник, но в двора всички говорели за някаква кавга между кралицата и краля, по време на която тя разсъблякла невръстната принцеса Елизабет и я тикнала в лицето му, питайки настоятелно дали той може да открие недостатък, дори едничък недостатък, по набитото малко телце. Още едно съвършено дете щяло да последва първото, кълняла се тя. Но кралят ѝ обърна гръб.

Алис му прочете писмото, а после го изгори, когато той посочи с глава огъня. Имаше и писмо от Колежа по хералдика. Лорд Хю искаше да добави към щита си нова четвъртина в чест на новородения си внук. В семейството на Катрин имаше прецедент за подобна чест, и сега старият лорд и колежът се препираха доколко обосновано е искането, и каква цена ще трябва да се заплати, за да се добави този нов блясък към фамилното име. Той поклати глава, виждайки исканията им.

— Трябва да внимавам с амбициите си — каза. — Виж какво причинява амбицията на семейство Болейн, Алис. Най-безопасно е мястото ти да е някъде по средата на масата в голямата зала, не твърде близо до господарите.

От чифлика в Боус изпращаха един договор за наем, който той трябваше да прегледа. Един арендатор възразяваше срещу това удръжката от доходите му и случайните такси да бъдат заменени с твърд годишен наем. Искаше да плаща налозите си в натура, но

замъкът имаше отчаяна нужда от пари в брой. Алис четеше бавно средновековния латински на договора за наем, запъвайки се на архаичните думи. Лорд Хю гледаше пламъците в огнището, кимайки първо, за да покаже, че слуша, после — от умора, и накрая очите му бавно се затвориха. Алис прочете още няколко изречения, а после остави тихо пергамента и го погледна. Той спеше дълбоко.

Тя се надигна тихо от стола си, отиде безшумно до тесния отвор в западната стена и погледна навън. Долу, в далечния край на речния бряг, видя лейди Катрин, която вървеше трмаво, загърната в кожи, опряла ръка върху ръката на Хюго. Той се беше навел към нея, за да може да я чува над шума на буйната вода. Дори на такова разстояние Алис можеше да види изпълнения с обожание поглед, който Катрин отправяше към Хюго, и усмивката ѝ.

Старият лорд дремеше зад Алис, огънят пращеше зад решетката на огнището. Алис гледаше как Хюго се навежда към Катрин, как ѝ помага да прекоси калните участъци от пътеката. Малко по-назад ги следваше Морах, с кошница в ръка, заедно с Илайза Херинг, която вървеше до нея. Другите дами сигурно бяха останали вътре. Зад тях имаше двама въоръжени слуги на коне. Хюго не искаше да излага на риск безопасността на съпругата си и на неродения си син.

Алис почувства болка в ръцете и погледна надолу. Беше ги стиснала в юмруци и ноктите ѝ бяха вдълбали по четири дълбоки червени полумесеца във всяка длан.

— О, господи, тази ревност е моето разпятие — прошепна тя, но остана да гледа, неспособна да се отдръпне от прозореца.

Катрин се подхлъзна леко в калта и Хюго я задържа, обгръщайки с ръка талията ѝ. Алис почти можеше да чуе смеха ѝ, когато той я прегърна, после Катрин вдигна лице към него, той наведе тъмнокосата си глава и я целуна.

Алис почувства как бузите ѝ горят. Отнякъде, от дъното на ума ѝ, изплува споменът за куклата, която беше хвърлила в рова. Трите кукли бяха в кесията, повесени на връв под нужника, в очакване на времето, когато можеха да бъдат заровени. Алис беше отклонявала ума си от тях със същата упорита слепота, с която се възпираше да мисли за манастира, за майка си, за пожара.

Но когато видя Катрин да се подхлъзва толкова близо до онези дълбоки ледени води, тя си спомни пак за малката кукла, изобразяваща

Катрин, която бе захвърлила надалече в зелените води на рова, която се беше залюляла и беше обърнала лице към нея, а сетне ѝ се беше усмихнала и едва не я беше удавила със собствената си сила и злоба.

— О, но сега съм в безопасност — каза Алис на глас. — В безопасност съм тук вътре, докато ти си там навън.

Хвърли поглед назад в стаята. Старият лорд хъркаше, шапката му се беше килнала, главата му беше клюмнала на една страна. Топлото сияние на огъня хвърляше потрепващи червени отблясъци по каменните стени. Хрътката дремеше пред огъня, а лапите ѝ потрепваха от време на време насън.

— Тук нищо не може да ме достигне — каза Алис. Погледна отново навън през прозореца. — Но ти... — прошепна тя на Катрин. — Ти си много близо до водата. А заклинанието върху куклите беше много властно. Толкова властно, че твоят съпруг отиваше при теб и те любеше страстно, че забрави напълно за мен. Моята сила в куклите беше онова, което го привлече към теб. Моята сила в куклите беше онова, което сложи бебето в утробата ти. А куклата, предназначена за теб, се давеше, Катрин. Твоята кукла се давеше.

Алис замълча за миг, омагьосващите ѝ думи се отронваха, прошепнати, в тишината на стаята.

— Имах видение и в него ние с Хюго бяхме заедно — прошепна тя. — Може би това е означавало, че ще умреш, Катрин. Може би ще умреш. Може би ще се удавиш. Може би ще се удавиш сега.

Вървейки малко зад двамата, Морах спря за миг и наклони глава на една страна, сякаш се вслушваше в някакъв далечен шум.

— Може би ще се случи сега — прошепна Алис. Притискаше се към перваза на прозореца, облегнала се с цялото си тяло на студения камък, заставяйки волята си да проникне през самите стени на замъка.

— Може би сега, Катрин — каза тя. Започна да си тананика, много дълбоко и гърлено, завладяващ сънлив звук, като от рояк отровни пчели. — Може би сега — прошепна тя с копнеж. — Водата е много дълбока и много студена, Катрин. Камъните са много остри. Ако се подхлъзнеш и паднеш сега, течението ще те повлече надолу по реката и докато те измъкнат, дробовете и утробата ти ще са пълни с ледена вода. Ти за малко не ме удави. Зная какво е чувството. А скоро ще го познаеш и ти.

Морах стоеше нащрек като хрътка, която се ослушва да чуе ловджийския рог. После се обърна към замъка и се взря в него, обхождайки прозорчетата с втренчения си поглед, сякаш търсеше Алис, почти сякаш Алис беше я повикала с висок и ясен глас. Погледна право към тясното прозорче в голямата кула, където стоеше Алис. За момент двете жени се взираха една в друга и Алис разбра, че — въпреки разстоянието, въпреки теснотата на процепа и тъмнината на стаята — Морах я гледаше в очите и четеше мислите ѝ. После Морах изкрещя нещо нечленоразделно, предупредително, и затича към Катрин.

При вика Хюго се обърна и ръката му посегна към меча. Катрин се извъртя и загуби опора върху калта по пътеката, отстъпи назад и с тромаво залитане, присъщо на бременните, се препъна на самия край на пътеката. Размаха ръце като безпомощно дете. Алис, наблюдаваща сцената с горящи очи, тананикаше все по-високо и по-високо, дълбоко и гърлено; и сякаш силата на звука притискаше надолу дребната фигура, здраво увита в обемисти кожи. Размахвайки безпомощно ръце във въздуха, с широко отворена в писък уста, Катрин падна бавно назад. После изчезна — стремглаво, право през камъните досами реката, в дълбокия вир и надолу в бързо течащите води.

Хюго сграбчи меча си и го хвърли настрани, изкрещя за помощ към войниците, прескочи камъните и скалните блокове досами реката и понечи да се хвърли във водата. Но Морах беше по-бърза. Тя в миг се гмурна отвъд скалите, дълбоко във вира, и се спусна под водата като видра, която търси плячка. Показа се отново на повърхността и пак се гмурна.

— Махни се, Морах — прошепна Алис през прозореца, разтреперана от тревога. — Ти си моя сродница, не нейна. Работиш за моите интереси, не за нейните. Остави я, Морах. Остави я!

Морах тръсна глава, сякаш за да пропъди някакъв глас, който звучеше в ушите ѝ, и се гмурна отново. Мярна се нещо бяло, докато краката ѝ ритяха във въздуха, а после — вихрушка от пъстри, подгизнали платове, когато тя се показа на повърхността с Катрин в ръце. Хюго нагази вътре, до кръста във водата, и пое Катрин. Алис видя, че тя беше отпусната, може би зашеметена. Знаеше, че жената не е мъртва. Би било рядък късмет, ако си беше счупила врата или си беше разбила главата в някой камък.

Хюго взе Катрин в обятията си, после протегна ръка към Морах. Един войник скочи долу и предаде двете жени на другаря си на брега. Алис видя всичко, със сухи очи и преbledняло лице. Гледаше как Хюго взе Катрин отново в обятията си и затича, препъвайки се, към конете. Видя как Катрин се вкопчва в лъка на седлото с едната си отпусната ръка, докато ѝ помагаша да се качи на коня, а някой покачи Морах зад един от войниците. Малката кавалкада се изгуби от поглед зад извивката на кулата и Алис предположи, че ще побързат да се върнат в замъка през някоя от страничните врати. Вече всеки момент щеше да се вдигне тревога и хората щяха да се разтичат, всички щяха да се тревожат за Катрин и да хвалят Морах.

Алис се отблъсна сковано от прозореца и измъкна едно ниско столче, за да седне в краката на лорд Хю и да гледа пламъците на огъня. Потръпна леко, когато си спомни леденостудения зелен ров. После се наведе напред, подпря брадичка на ръцете си, втренчи се с безизразни, невиждащи очи в самото сърце на жаравата — и зачака да почнат шумът и виковете.

Не чака дълго. Лорд Хю се сепна и се събуди от крясъците в голямата зала, които отекваха горе в стаята му.

— Какво е това? Какво е това? — запита той. — Алис! Нападат ли ни? Какъв е този шум?

— Ще отида да видя, милорд — каза Алис спокойно.

Тя отиде до вратата, но когато я отвори, влезе Дейвид.

— Няма нищо тревожно, милорд — каза той бързо. — Лейди Катрин падна в реката, но лорд Хюго я доведе благополучно у дома. Прислужничките ѝ я слагат да си легне. Знахарката казва, че според нея детето не е пострадало.

— Хвала на Господа! — възкликна старият лорд, като се прекръсти. — Кажете ѝ, че ще дойда веднага. Алис! Чу ли това? Катрин е можела да се удави, и наследникът заедно с нея! За Бога! На косъм е било!

— Най-добре да отида при нея — каза Алис.

— Да, да. Иди, виж как е, и се върни право при мен. Ще дойда да я видя лично, когато ми позволи. И кажи на Хюго да дойде при мен веднага щом се убеди, че с жена му всичко е наред.

Алис се измъкна от стаята и затича надолу по стълбите към галерията на жените. Там цареше хаос. Слуги тичаха наоколо с кошове

дърва, кофи с гореща вода, кани греяно вино с подправки и гореща медовина. Прислужничките на Катрин крещяха заповеди, а после ги отменяха, държаха Катрин за ръцете и ту ги целуваха, ту ги разтриваха. Хюго, който крепеше Катрин, им крещеше да сложат грейка в леглото ѝ и да опразнят стаята, за да могат да я съблекат. Морах, без да обръща внимание на суматохата, се упъти към стаята на Алис, оставяйки след себе си мокра следа. Спря, когато видя Алис на вратата, и очите им се срещнаха.

— Плуваш като вещица — каза Алис, без да я е грижа кой я чува.

— А ти проклинаш като вещица — отвърна Морах с ненавист.

— Защо се месиш? — попита Алис, като сниши глас, така че думите ѝ се изгубиха във виковете. — Долови силата ми, знаеш какво правех. Защо се месиш в работата ми?

Морах сви рамене.

— Това е смърт, каквато не бих пожелала никому — каза тя. Потръпна, сякаш бе смразена до дъното на душата си. — Ужасно ще е да умреш от вода — каза тя. — Не можех да стоя безучастно и да гледам как една жена умира, погубена от вода. Не и млада жена, не и млада жена, която очаква дете, не и жена, на която служи. Ти си посурова от мен, Алис, щом можа да стоиш безучастно и да я гледаш как се дави.

— Държах я под водата с цялата сила, която имам — каза Алис през зъби.

— А аз я измъкнах — каза Морах яростно. — Да умреш така е нещо, което не би трябвало да сполита никоя жена. Бих предпочела всяка друга смърт пред тази от удавяне. Бих предпочела всяка друга смърт на света пред това да потъна под водата и да стигна до ада, мъчейки се да си поема дъх.

Алис хвърли поглед наоколо. Илайза Херинг беше достатъчно близо, за да ги чуе, макар че крещеше нареждания на някакъв слуга.

— Слава Богу, че си била там — каза Алис високо.

Морах се усмихна сияйно под сплъстената си сива коса, от която капеше вода.

— Благодаря ти за благопожеланията.

Тя се промуши покрай Алис и влезе в малката им стая, като затръшна вратата.

Алис се обърна и плесна с ръце.

— Вие, мъжете! — възкликна тя, с глас, който се извиси над шума. — Вън! Всички до един! Не можем да сложим лейди Катрин да си легне, докато всички сте тук. Илайза! Оправи ѝ леглото. Ей, момиче! — подвижна тя на минаваща прислужница. — Сложи тези грейки в леглото ѝ. А ти — обърна се към друга — погрижи се да разпалят силно огньовете в стаята ѝ и тук.

Стаята се опразни веднага.

— Изчезвайте! — ядосано нареди Алис на прислужничките и на дамите на Катрин, които още се тълпяха в стаята. Тя хвана другата ръка на Катрин, двамата с Хюго въведоха треперещата жена в стаята ѝ и я сложиха да седне в един стол край огъня.

— Донеси кърпи и чаршафи — нареди Алис на Хюго, без да го поглежда. Тя смъкна подгизналата кожена наметка на Катрин и я пусна на пода. После смъкна шапчицата ѝ, развърза връзките на роклята ѝ, и я разсъблече с твърди и груби ръце, докато жената остана гола.

Хюго ѝ подаде кърпите и двамата заразтриваха силно цялото тяло на Катрин, докато бялата ѝ кожа засия в розово и настръхването премина. После Алис я уви плътно в топлите чаршафи, а Хюго я вдигна и я сложи в леглото. Алис натрупа завивки върху нея и извади грейките, за да ги напълни отново с топли въглени, докато Хюго ѝ даваше да пие гореща медовина. Зъбите на Катрин тракаха жалостиво по чашата. Алис, до огнището, където гребеше въглени с лопатката, присви рамене.

— Студено ми е — каза Катрин.

Хюго стрелна Алис с отчаян поглед. В стаята беше горещо като във фурна. Лицето на Алис бе пламнало и поруменяло, челото ѝ — влажно от пот. Калта по ботушите на Хюго беше изсъхнала, превръщайки се в прах, от мокрите му дрехи се вдигаше пара.

— Пийнете още малко медовина — каза Алис, без да се обръща. Шумно затвори нажежения капак на грейката, после я уви в кърпа и я пъкна в леглото под краката на Катрин.

— Толкова ми е студено, Алис — каза Катрин. Гласът ѝ беше висок и тънък, като на дете. — Толкова ми е студено, Алис. Не можеш ли да ми дадеш нещо, което да ме стопли?

Алис се обърна към раклата и извади една от големите кожени пелерини на Катрин заедно с качулката.

— Поизправете се — каза тя. — Ще ви загърнем с това като с шал, качулката можете да сложите върху мократа си коса. Скоро ще се стоплите.

Заедно я повдигнаха в леглото. Алис извърна очи, когато робата ѝ се разтвори и разкри издутия ѝ корем. Прилича на буре с медовина — помисли си раздразнено Алис, — цялата в противни извивки. До закръглената гола жена самата Алис се чувстваше като сянка, като привидение, дошло от мрака. Тя подпъхна дебелиите кожи около Катрин, а после отново дръпна нагоре завивките и попита:

— По-топло ли ви е?

Катрин кимна и се опита да се усмихне, но лицето ѝ все още беше бледо. Хюго хвана студените ѝ ръце в своите. Огледа ги: ноктите бяха посинели.

— Трябва ли да ѝ пуснат кръв? — попита той Алис. — Трябва ли да повикаме лекар да ѝ пусне кръв?

Алис поклати глава и каза:

— Тя има нужда от всичката си кръв, защото е холеричен тип^[1].
Ще се стопли.

— А бебето? — попита той. Поизвърна се от леглото, за да може Алис да го чува, а Катрин — не. — Бебето е най-важно. Всичко наред ли е с бебето?

Алис кимна. Усещаше в устата си много кисел вкус. Не искаше да приближава лицето си твърде много към Хюго: мислеше си, че дъхът ѝ ще мирише лошо.

— Съмнявам се, че това ще навреди на бебето — каза тя. — След няколко дни ще се смеете на случката. И двамата.

Хюго кимна, но лицето му бе потъмняло от тревога.

— Дай боже да е така — каза той.

Алис се извърна.

— Трябва да отида при баща ти — каза тя. — Той ме изпрати да науча новини за лейди Катрин. Да пратя ли някоя от другите жени да седи при нея?

Хюго поклати глава.

— Аз ще отида при него — каза той. — И ще се върна веднага. Ти остани тук и я наглеждай. Имам ти доверие, искам ти да се грижиш за нея, Алис. Знаеш колко много означава това дете за мен. Той ще бъде моето бъдеще — и моята свобода. Той ще ми донесе състояние

тази есен, ако се роди благополучно и успеем да го положим в ръцете на дядо му.

Алис кимна.

— Знам — каза тя.

Хюго се обърна отново към леглото, където лежеше Катрин, обвила ръце около тялото си, треперейки в изгарящата топлина на спалнята.

— Ще кажа на баща ми, че си в безопасност и си добре — каза той. — Ще оставя Алис да се грижи за теб, и ще се върна след няколко мига.

Катрин кимна и се отпусна назад, стиснала челюст, за да възпре тракането на зъбите си. На фона на тъмните животински кожи собствената ѝ кожа беше бяла като плътен велен. Вратата се затвори тихо зад Хюго, когато той излезе.

Двете жени бяха сами. В стаята беше тихо. В галерията пред вратата на спалнята другите дами на Катрин чакаха около огъня, крякайки като разтревожени патици. Катрин нямаше сили да ги повика, не можеше да протегне ръка към звънеца. Беше във властта на Алис до такава степен, сякаш Алис я държеше вързана и със запушена уста и бе опряла в гърлото ѝ нож.

Алис се извърна от вратата и се приближи бавно до долния край на леглото. Бledoкафявите очи на Катрин погледнаха към нея.

— Изпитах чувството, че някой ме бута — каза тя. Устната ѝ потрепери, като на малко дете, понесло невъобразима грубост. — Стори ми се, че някой ме бута. Но там нямаше никой.

Алис погледна отново към нея, с безстрастно лице.

— Чух звук като от тананикане, някакво високо жужене — като от пчели, или сякаш някой тананикаше монотонно — а после почувствах някой да ме бута, да ме бута силно, да ме бута във водата — каза тя.

Прекрасното лице на Алис беше ясно и чисто, сините ѝ очи — спокойни.

— Това са фантазии — каза тя с напевен глас, сладък като песен. — Преживяхте тежък шок. Бременните жени са податливи на страхове и внушения, милейди. Близко до вас не е имало никой, милейди. Къде е бил онзи, който е тананикал, че после да ви бутне в реката? — Тя се позасмя.

Катрин измъкна ръка от гнездото от кожи и я протегна към Алис.

— Ще хванеш ли ръката ми, Алис? — помоли тя жаловито. — Страхувам се. Толкова се страхувам.

Алис се приближи малко. Чуваше тананикането в главата си, подобно на жужене от сънлив кошер. Знаеше, че ако докосне дори само върхчето на някой от пръстите на бялата студена ръка на Катрин, ще се поддаде на изкушението, ще грабне възглавницата и ще я притисне върху изплашеното ѝ лице. Тананикането беше твърде силно, за да му устои.

— Бях жестока към теб, Алис — каза Катрин със съвсем слаб глас. — Държах се с теб грубо и те измъчвах. Ревнувах.

Алис запази непроницаемо изражение, и продължи да слуша тананикането. Звукът се усилваше все повече и повече, докато Катрин ѝ правеше знак да се приближи.

— Съжалявам — каза Катрин меко. — Моля те, прости ми, Алис. Хюго те гледаше с такова желание, че не можех да го понеса. Моля те, прости ми.

Тананикането удавяше мислите ѝ. Катрин протягаше ръка към нея. Ръцете на Алис потрепериха от желание да се сключат около дебелия врат на Катрин и да стискат, да стискат, докато в това пълно, бяло, разглезено тяло не остане дъх.

— Моля те, Алис — каза Катрин жаловито. — Ти не знаеш какво е да чувстваш ревност, каквато аз чувствах към теб. Тя ме въведе в грях, накара ме да бъда груба към теб. Зная, че те дразнех и измъчвах. Страхувам се, че те превърнах в свой враг. Прости ми, Алис. Моля те, кажи, че ми прощаваш.

Алис пристъпи малко по-близо. Лицето на Катрин беше жалка гледка. Алис откри, че се усмихва, стоплена от радост заради това, което щеше да направи. Катрин протегна умоляващо ръце към убийцата си. Алис се приближи с още една крачка, протегна своите ръце...

— В името на Светата Дева — каза Катрин. — Хвани ръката ми, Алис, и кажи, че ми прощаваш.

При името на Света Богородица Алис се поколеба, затвори очи за миг и поклати глава. Пое си дълбоко дъх. Тананикането продължи да тлее гневно в главата ѝ още миг, а после отмина с бавен, дълбок и мек

тътен, сякаш някакъв тъмен рояк се беше върнал в пещера, да се скрие там, докато времето му настъпи отново.

Катрин посягаше към нея. Алис пристъпи напред и неохотно взе протегнатата ѝ ръка.

— Ревнувах — продължи Катрин пламенно. — Ти беше толкова красива, когато най-напред дойде в замъка, Алис. А Хюго беше толкова студен към мен. Ти си толкова умна и толкова начетена, и старият лорд те харесваше — а мен никога не ме е харесвал истински. Боях се, че ти ми ги отнемаш, и двамата, съпруга ми и моя настойник. Страхувах се, че ще ми отнемеш и мястото. Тогава нямаше да имам нищо, Алис.

Тя дишаше много бързо, но по бузите ѝ нямаше и следа от руменина. Беше бяла като восъчна кукла.

Алис, хванала ръката на Катрин, уповавайки се на собствената си сила, почувства тъмния рояк да минава отново през нея, през вените ѝ, през главата ѝ, навън през смъртоносните върхове на пръстите ѝ.

Ръцете ѝ станаха ледени, по-студени от тези на Катрин, по-студени от самата зимна река. Алис потръпна леко от вълнение и покри с другата си ръка вкопчилите се в нея пръсти на Катрин.

— Мисля, че умирам — каза Катрин задъхано. — Стаята е тъмна, толкова ужасно тъмна, Алис. Хвани ръката ми по-здраво, почти не те виждам.

Алис стисна ръката ѝ по-здраво, както ѝ беше наредено. Жестока, алчна усмивка се разля по лицето ѝ. Можеше да почувства студа и тъмнината, които се изливаха от нея, изливаха се през ръцете ѝ и се вливаха в Катрин.

— Студено ли ви е? — попита тя.

Катрин потръпна.

— Замръзвам, Алис! Замръзвам! — възкликна тя. — И всички свещи угаснаха! И огънят изгасна! Защо е толкова студено? Защо е толкова тъмно? Имам чувството, че тук няма абсолютно никой, който да ме обича или да държи на мен. Дръж ръката ми по-здраво, Алис! Говори ми! Страх ме е! Страх ме е!

Алис се засмя — студен, бълбукащ звук в ярко осветената, задимена стая.

— Тук съм, лейди Катрин — каза тя. — Не ме ли виждате? Огънят е разпален, ужасно горещо е. Нищо ли не можете да

почувствате? И всички свещи са запалени — прекрасните свещи от пчелен восък. В стаята е светло като ден, светлината е така ярка, сякаш грее слънце. Съвсем тъмно ли е около вас? Нима най-сетне всичко е тъмно за вас?

— Алис! — изрече Катрин умолително. — Задръж ме, Алис, моля те! Прегърни ме! Имам чувството, че водите ме дърпат надолу. Давя се, Алис! Давя се в леглото си.

— Да! — изрече тържествуващо Алис: собственото ѝ дишане беше забързано. — Ти ме хвана така миналия път, в рова. Повика ме при себе си, а после ме дръпна надолу! Но този път те давя аз! Не е нужно да стискам гърлото ти с ръце. Не е нужно да правя нещо повече от това, да хвана ръцете ти, както искаш, и ще потънеш, Катрин. Ще потънеш сама, ще се удавиш в леглото си.

— Алис! — изплака Катрин. Гласът ѝ беше изтънял, а в края на думата тя се задави, сякаш вълна от зелена ледена вода беше плиснала в устата ѝ.

Алис се засмя отново, лудо, безразсъдно.

— Давиш се, Катрин! — каза тя, удивена от собствената си сила. — Морах успя да те издърпа от реката, но нищо и никой не може да те спаси от удавяне! Потъваш, Катрин! Потъваш! Давиш се в леглото си!

Вратата щракна зад тях и Алис рязко се извъртя. Беше Хюго. Зад него бяха старият лорд и Дейвид. Хюго местеше поглед от едната жена към другата; лицето му беше озадачено.

— Какво има? — попита той.

Алис си пое дълбоко дъх. Ярکو осветената гореща стая сякаш се завъртя вихрено около нея, като цветовете в люлеещ се кристал.

— Страхува се — каза тя. Гласът ѝ долиташе сякаш от много далече. — И се е вкопчила в мен толкова здраво! Опитах се да повикам жените, но те не чуха. Усещам слабост.

Тя се олюля, докато говореше, и Хюго пристъпи бързо напред. Алис залитна към него; но сенешалът Дейвид беше този, който пристъпи напред и я улови, докато падаше.

Хюго дори не се обърна да я погледне. Беше взел Катрин в обятията си, а тя хълцаше на рамото му.

---

[1] По онова време лечението често се основава на Хипократовата теория за четирите телесни течности, чието

съотношение у човека определяло неговия темперамент — съответно лимфа — флегматик, жлъчка — холерик, кръв — сангвиник, и черна жлъчка — меланхолик. — Б.р. [↑](#)

ГЛАВА 17

Катрин боледува в продължение на много дни — през пролетните майски дни, когато слънцето изгряваше рано, а птиците пееха до здрач, до края на този бурен и слънчев месец; но не се оплакваше. Лежеше тихо в леглото си, което бе пренесено до малкия прозорец, така че тя можеше да сяда подпряна на възглавниците си, да вижда вътрешния двор и градината, и кипящия живот в замъка. Уморяваше се лесно и държеше Алис да бъде до нея, за да ѝ чете.

— Не мога да виждам печатния текст — казваше тя. — Толкова ме боли главата. А Алис чете толкова сладко.

Лорд Хю ѝ носеше книги и поеми, а дори и някои от писмата, които получаваше от Лондон — онези, в които се съобщаваше за процеса срещу кралица Ан и нейната екзекуция.

— „От френски палач, специално обучен и доведен оттам“ — прочете Алис на Катрин.

Катрин поклати глава.

— Никога не съм я харесвала — каза тя меко. — Кръстена съм на кралица Катерина, знаеш ли, Алис. Винаги съм мислела, че Ан Болейн ще се провали. Тя се провини в прелюбодеяние, първо с краля, а после с придворните му. Няма да скърбя за нея. Нейното издигане беше безбожно бързо.

— Не по-бързо от това на Джейн Сиймор — каза Алис благоразумно. — Тя е била придворна дама и на двете. И ще стане кралица на свой ред. Ако един мъж е крал или дори господар на съдбата си, той избира жената, която иска. И тя може да се издигне, стига той да пожелае.

Катрин обърна глава на възглавницата и се усмихна на Алис.

— Бракът по любов е най-добрият — каза тя доволно. — Бракът по любов между равни е най-добрият.

Хюго идваше всяка сутрин и седеше с нея до обяд. Обядваха заедно в стаята ѝ по пладне, и масата в голямата зала изглеждаше странно празна без тях. Алис често им прислужваше в стаята на

Катрин, докато се хранеха. Хюго приемаше услугите ѝ, без да ѝ обръща внимание. Той гледаше само Катрин, настоявайки тя да яде най-хубавите неща, да пие малки чаши вино от Гаскония, за да се подсили кръвта ѝ. Катрин бе тази, която благодареше на Алис.

Следобед, когато Хюго излизаше на лов, Алис пееше на Катрин и свиреше на лютня. Четеше ѝ и преписваше пасажии от книги, които Катрин искаше да изучи.

— Толкова се радвам, че си тук, Алис — каза кротко Катрин един ден. — Толкова се радвам, че си тук да се грижиш за мен. Чувствам се толкова слаба, Алис: на теб мога да кажа — но не казвай на Хюго. Чувствам се толкова слаба, че не мога да си представя да се почувствам някога отново силна. Радвам се, че си тук да се грижиш за мен. Не мисля, че щях да се съвзема след давенето без твоите грижи.

Морах, седнала бездейно край огъня в спалнята на Катрин, хвърли бърз, развеселен поглед към лицето на Алис. Алис ѝ отвърна с невъзмутим поглед.

— Кой би си помислил, че вие, двете момичета, ще станете толкова близки! — зачуди се Морах на глас. — Такива приятелки, каквито сте сега!

Алис разтегли устни в усмивка.

— За мен е голямо щастие да бъда ваша приятелка, милейди — каза тя вдървено. — Може би е редно да си починете сега.

Всеки следобед Катрин спеше във високото си легло, докато станеше време за вечеря, и тогава се обличаше, за да слезе в залата заедно с дамите си. Сред жените и мъжете, събрали се за вечеря, се понасяше лек одобрителен шепот, когато виждаха, че силите ѝ се възвръщат с всеки изминал ден.

— На косъм беше — каза Морах със задоволство, докато посягаше за ново парче бял пшеничен хляб на масата за дамите. — Наистина на косъм. За малко си помислих, че може да я изгубим.

— Това е истинско чудо — каза Рут набожно. — Истинско чудо, че тя бе спасена от удавяне, а после не умря от простуда, нито пък изгуби бебето. Благодарих на Бог за това.

— Истинско чудо е, че е станала толкова мила — прошепна богохулно Илайза. — Докато не се потопи във водата, беше кисела и стипчива като лимон. Сега е сладка като мед. И се държи мило с теб. — Тя кимна на Алис.

— Бебето ще се бои ли от вода? — попита любопитно мистрес Алингам. — Помня едно дете в Ричмънд, чиято майка падна в реката, то не можеше да докосне вода, без да потрепери.

— Помня я — кимна Морах. — Да, понякога им действа така, понякога пък плуват като рибки в буйната вода. Помните ли Джейд Малоумния? Майка му се удави, и аз самата пъгнах ръка в мъртвото ѝ тяло и го измъкнах като агънце от мъртва овца. Повихме го на самия бряг на реката, докато се надигаше големият потоп! А той можеше да плува така, сякаш беше по-скоро риба, отколкото човек!

Марджъри закима оживено и заговори за друг добър плувец. Алис се облегна назад, оставяйки разговора да се лее около нея. Тази вечер светлината на восъчните свещи беше много чиста и ярка, а виното беше сладко. Когато погледнеше наляво, виждаше гърба на Хюго, широките му рамене в уплътнения жакет, диплите на пелерината му. Гъстата му, тъмна коса се къдреше на тила, шапката му беше накривена по новата мода. Тя се взираше възможно най-упорито, призовавайки го със силата на волята си да усети присъствието ѝ, да се обърне, да я види.

Не успяваше. Той беше изгубил усет за нея.

— Бледа си, Алис — каза Илайза. — Пак ли ти е лошо?

Алис поклати глава.

— Не, добре съм — каза тя. — Малко съм уморена, това е всичко.

Марджъри духна върху късовете месо с подправки, които бе натрупала върху парче хляб пред себе си, и започна да се храни с наслада.

— Струва ми се, че не си добре от Коледа насам — каза тя. — Беше толкова лъчезарна и весела, когато най-напред дойде в замъка, а сега кожата ти е бледа като суроватка.

— Ще разцъфне през лятото — каза Морах. — Алис никога не е обичала да стои затворена вътре, а четенето и писането, с които се занимава, биха уморили всеки.

— За една жена не е естествено да има такива познания — каза безцеремонно мистрес Алингам. — Нищо чудно, че изглежда толкова слаба и безцветна. През цялото време работи с ума си, затова не изглежда закръглена и здрава, каквото трябва да е едно момиче.

— Безцветна? — повтори Алис, потресена.

Илайза кимна, с дяволито изражение.

— Защо мислиш, че нейна светлост стана толкова благосклонна към теб? Защото Хюго вече изобщо не поглежда към теб! Станала си слаба и кокалеста, Алис, и бяла като скреж. Той се гушка под завивките с Катрин, притиска се в тлъстия ѝ корем и благодари на Бог, че може да се докосне до повечко топла плът в тези студени нощи.

— Ще разцъфне през лятото — повтори Морах. — Оставете момичето на мира. Дългите, студени и мрачни дни на тази пролет биха уморили всекиго.

Морах успя да насочи разговора към други въпроси, но по-късно същата вечер, след вечеря, Алис се вмъкна в стаята на лейди Катрин, докато останалите пиеха медовина около огъня в галерията. Донесе със себе си свещ и я постави пред огледалото, за да види лицето си. Огледалото беше голямо и красиво, благодарение на сребристия му блясък отражението, което показваше, винаги беше приятно, смекчено. Алис остави свещта и се погледна.

Беше отслабнала. Роклята на блудницата Мег ѝ беше по-широка от всякога, коланът обхващаше талията ѝ и висеше ниско надолу, а корсажът, пристегнат възможно най-здраво, сплескваше малките ѝ гърди, но висеше отпуснато над корема ѝ. Тя отметна шала си назад. Раменете ѝ бяха мършави като на старица, костите на ключицата ѝ бяха като на врабче. Пристъпи малко по-близо да види лицето си. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, а около устата — горчиви бръчки. Беше изгубила детската си закръгленост, страните ѝ бяха слаби и бледи. Сините ѝ очи изглеждаха огромни, като на изоставено дете. От нея лъхаше на студ, самота и неутолен копнеж.

Алис направи кисела гримаса.

— Няма да си го върна, докато изглеждам така — промърмори тя под нос. Пристъпи малко по-близо. Сенките под очите ѝ бяха тъмни като синини. — Няма да си го върна изобщо — каза тя тихо. — Можеше да ме обикне, когато бях току-що пристигнала от пустошта, обучена от майката игуменка, и опитна като Морах. Можеше да ме обикне тогава и да ми бъде верен, и нищо от тези ужасни неща никога нямаше да се случи. Сега посегнах към магията, той беше омагьосан, и тя също, а мен нещо ме разяжда отвътре като огромен, ненаситен червей, така че цялата ми сила изтича и у мен е останал само копнежът ми по него.

Лицето в огледалото беше изпито. Алис вдигна ръка и усети сълзите по бузата си.

— И моята магия — каза тя меко. — Достатъчно копнеж и магия, за да наранявам и причинявам болка. Само това ми остана. Няма магия, която да принуди някой мъж да ме обича.

Тя въздъхна, пламъчето на свещта се олюля от дъха ѝ и изпусна димна следа. Алис загледа как димът се виеше към ярко боядисания таван от дървени греди.

— Стигнах твърде надалеч в желанието си да се освободя от него — каза тя тихо на себе си. — Използвах цялата сила, която имах, за да отвърна от себе си очите и ума му. Ще трябва да нагазя отново толкова дълбоко, за да си го върна.

Пламъкът на свещта потрепна, сякаш в знак на съгласие.

Алис се наведе напред.

— Да го направя ли? — попита тя жълтото пламъче.

То се наклони отново. Алис се усмихна и лицето ѝ отново светна от младост и радост.

— Разговор с пламъка! — каза тя тихо. — Пламъкът като съветник!

Стаята беше много тиха: тя чу как в галерията някой взе лютня и изсвири няколко акорда, за да опита звука. Акордите увиснаха във въздуха, сякаш Алис задържаеше самото време, докато вземаше решение.

— Това е по-дълбока магия — каза тя замислено. — По-дълбока от това, което аз знам. По-дълбока от магията, която Морак познава.

Пламъкът на свещта потрепна, сякаш я слушаше внимателно.

— Ще го направя! — заяви Алис внезапно. — Ще спечеля ли така Хюго?

Пламъкът подскочи и една искрица се стрелна от неравно място във фитила. Алис трепна изненадано, а после притисна ръце към устата си, за да удържи един изблик на смях.

— Ще спечеля Хюго! — възкликна тя с наслада. — Ще получа онова, което искам!

Тя грабна поставката със свещта и се обърна да излезе от стаята. Докато вървеше, пламъкът се дигнаше като гирлянда, осветявайки стените и голямото легло със завеси на Хюго и Катрин, сянката му се надигаше и подскачаше като едро дебнещо животно. Алис отвори

вратата към галерията и пристъпи напред, сред светлината и музиката. Свещта в поставката незабелязано примигна и угасна.

Жените се бяха събрали около огнището. Катрин, закръглена и затоплена, се беше облегла назад в стола си със затворени очи и слушаше как Илайза подръпва струните на лютнята. Алис мина като блед, студен призрак през стаята, носейки покритата свещ с поставката ѝ, и влезе безшумно в спалнята си.

Затвори вратата зад гърба си, но фалшивият тъничък гласец на Илайза продължаваше да прониква през стената. Алис се облегна на вратата, сякаш искаше да попречи на всички, които бяха отвън, да проникнат в стаята. После сви рамене, както прави някой комарджия, когато няма повече какво да губи, прекоси стаята, отиде до нужника и запретна ръкави.

Сбърчвайки нос от миризмата, тя пхна ръка надолу в пролуката на стената, за да напипа връвта и торбичката с восъчните кукли. Торбичката беше залепнала към стената на замъка, покрита със спечени изпражнения. Пръстите на Алис дращеха, опитвайки се да захванат нещо. Тя хвана едно ъгълче, откъсна торбичката от стената и се качи в стаята.

— Ъх! — промърмори полугласно. Отнесе торбичката до каменното огнище и дръпна горната част. Вкоравената връв поддаваше трудно, но накрая се скъса и восъчните кукли се изсипаха върху плочата на огнището.

Алис беше забравила колко са грозни. Малката кукла, която изобразяваше Катрин, с широко разтворени крака и гротескния тлъст корем, старият лорд с остро, алчно лице, и Хюго — обичният Хюго — с ослепените очи, с изтритите уши, с устата, подобна на размазано петно, и с пръсти, превърнати в тромави чуканчета. Алис потръпна и хвърли кесията в огъня: тя засъска и противна воня на бунище изпълни стаята. Алис придърпа едно столче, сложи трите кукли в скута си и се взря в тях.

Вратата зад гърба ѝ се отвори много тихо. Морах влезе, пристъпвайки едва чуто.

— О — каза тя тихо. — Почувствах магията ти още докато клюкарствах с останалите за новините от Лондон. Но не вярвах, че ще посегнеш отново към куклите.

Алис я погледна с безизразно лице. Дори не се опита да скрие как ужасно беше обезобразила малките фигурки на Морах.

— Приемаш отново силата си, така ли? — запита Морах.

Алис кимна, без да казва нищо.

— Чу какво казаха за вида ти на обяд — каза Морах, наполовина на себе си. Приседна на килимчето пред огнището до Алис. — Чу какво казаха за теб, че Хюго обича Катрин, че Катрин вече не се страхува от теб, защото си изгубила хубостта си.

Алис остана безмълвна, с малките кукли, подредени една до друга в скута ѝ. Морах взе ръжена и разбърка огъня, така че пънът падна назад и разкри дълбока червена пещера от жарава.

— Горчиво беше да чуеш това за себе си — каза тя, загледана в огъня. — Неприятно и горчиво е да съзнаваш, че външността ти повяхва, а пък ти е донесла толкова малко радост.

Алис не каза нищо. Куклите в скута ѝ блестяха влажно на сиянието от огъня, сякаш се стопляха и се връщаха към живот след дългото си бдение в студа, окачени пред стената на замъка.

— Ти понесе зле това, че Хюго те изостави — каза Морах меко. Не гледаше Алис, а се взираше в сърцето на огъня, сякаш можеше да види там повече неща. — Видя го как се гмурва в реката и измъква Катрин. Видя го да я увива в топли дрехи и да я прибира у дома. Видя го да я прегръща и целува, а сега го виждаш как, без тя да го вика, той е до нея всеки ден, и в леглото ѝ всяка нощ. Виждаш как тя наедрява, сияе и цъфти от любовта му! Докато ти — бедната, кисела малка Алис — ти си като кокиче в някой сенчест кът на гората. Растеш и цъфтиш в студ и тишина, а после умираш.

Мирисът от горящата кесия се виеше спираловидно около тях, като дим от дълбините на ада.

— Значи искаш да върнеш силата си — каза Морах. — Искаш отново да подчиниш куклите, искаш отново да ги накараш да изпълняват волята ти.

— Оформи го отново — каза Алис внезапно, като протегна към Морах обезобразената кукла на Хюго. — Направи го отново цял. Наредих му да не ме вижда, да не ме чува, да не ме докосва. Наредих му да легне с Катрин и да ѝ направи дете. Освободи го от заповедта ми. Направи го отново цял, нека отново бъде обзет от страст по мен. Направи го отново такъв, какъвто беше по Коледа, когато ме отнесе от

празненството, за да легне с мен, независимо от волята ми. Направи го, какъвто беше, когато я укротяваше с поглед и даваше лъжливи клетви, за да ме опази в безопасност. Направи го, какъвто беше, когато седеше край огъня — в същата тази стая, където седи тя сега — и ми казваше, че тя го отвращава, че ляга с нея само за да ме предпази, и че копнее с душа и тяло да бъде с мен. Направи го отново такъв, Морах! Нека бъде такъв, какъвто беше преди!

Морах седеше много неподвижно, после бавно, почти тъжно, поклати глава:

— Това не може да се направи — каза тя тихо. — Няма магия, която може да го постигне. Ще трябва да върнеш назад самото време, да върнеш назад сезоните до Коледа. Всичко, което се е случило тук оттогава, вече е *станало*, Алис. Не може да бъде променено.

— Някаква част от него може да бъде развалена — настоя Алис. Лицето ѝ бе дребно и изпито, а гласът изпълнен с жлъч. — Детето може да бъде премахнато, Морах. Детето може да бъде унищожено в майчината утроба. Детето може да се роди мъртво. Катрин може да умре. Тогава, дори ако той не ме обича — то поне няма да обича и нея. А когато тя си отиде, и детето също вече го няма, той ще се обърне пак към мен.

Морах поклати глава.

— Няма да го направя — каза тя меко. — Дори не и за теб, Алис, дете мое, мое бедно дете. — Тя поклати отново глава. — Помагала съм на жени да помятат — каза тя. — Урочасвала съм добитък, о, да, и съм помрачавала живота на хората. Но това винаги са били хора, които са ми били непознати, или такива, които съм имала причина да мразя. Или пък бебетата са били нежелани и жените отчаяно са искали да се отърват от тях. Не бих могла да навредя на детето на жена, с която живея, чийто хляб ям. Не бих могла да го направя, Алис.

Възцари се мълчание. Последният остатък от горящата кесия потрепна и се разпадна на пепел.

— Тогава ми кажи как да го направя аз — изсъска Алис. — Аз мога да ѝ го причиня. Щях да я удавя онзи ден, ако ти не се беше намесила, Морах. Ще приключа с нея сега. И те предупреждавам да не се бъркаш.

Морах поклати глава.

— Недей, Алис — каза тя предупредително. — Не мога да видя края на всичко това, а има толкова малко време...

Алис я погледна остро.

— Какво си видяла? — запита тя. — Какво време? За какво има малко време?

Морах сви рамене.

— Не мога да видя ясно — каза тя. — Виждам заек, пещера, студ и удавяне. И знам, че остава малко време.

— Заек? — попита Алис. — Мартенски заек? Магически заек? Заек, който всъщност е бягаща вещица? Какво означава това, Морах? Пещера? Удавяне? Това ли е трябвало да се случи с Катрин? Да се удави в пещера, да бъде завлечена под водата, и реката да я погребее?

Морах отново поклати глава:

— Заек, пещера, студ, удавяне, и много малко време — повтори тя. — Не ме разпитвай, Алис, защото няма да предприема нищо, ако не мога да видя пътя си. Познавам опасността, когато съм тласната към нея. Познавам страха от огъня и страха от юдата. Не ме принуждавай да вървя напред, когато долавям опасност пред себе си, Алис.

В стаята настъпи изпълнена със страх тишина. Жените седяха, неподвижни като подплашени сърни, очаквайки обзелият ги ужас да отmine. Минаха минути, преди някоя от двете да проговори. После тази, която проговори, беше Алис, но гласът ѝ изобщо не приличаше на нейния.

— Трябва да направиш нещо — каза тя бавно. Гледаше надолу, към куклите в скута си. Смесица от страх и възторг озари лицето ѝ.

— Защо?

— Защото куклите оживяха — каза Алис. Докато говореше, тя се наведе по-близо и видя как гърдите на фигурките се повдигат и спускат в бавен, въл ритъм, сякаш дишаха. — Живи са — каза тя. — Ще трябва да направим нещо с тях, Морах, или ще започнат да действат по своя воля.

* * *

Алис никога преди не беше виждала Морах изплашена. Жената сякаш се прегърби и се присви в себе си — като че ли ѝ беше студено,

като че ли бе гладна. Дългите, тежки години в пустошта, през които се изхранваше от зеленчуковата леха и малобройните, неохотно давани подаръци, в крайна сметка явно я бяха белязали, и последиците от удобния живот в замъка отминаха, сякаш никога не са били.

Бяха скрили куклите под възглавницата. Нощем Алис ги усещаше как се гърчат под главата ѝ. През деня чувстваше, че очите им я следят, през възглавницата, през завивката, докато се движеше из стаята. Те живееха редом с двете жени — три чудовищни малки призрака, призовани към живот, които вече не можеха да бъдат унищожени.

Двете жени се страхуваха. И Морах, и Алис се страхуваха, че някой ще види как покривката на леглото се раздвижва и ще я повдигне. Опасяваха се, че някоя старателна прислужница ще влезе, неповикана, да изтърси завивките. Бояха се от любопитно шарещите очи на Илайза Херинг или от някое изненадващо посещение от отец Стивън. Малките кукли бяха така живи в мислите им, та им беше трудно да повярват, че никой друг не ги виждаше, че никой друг не чувстваше присъствието им, че никой друг не чуваше от време на време по някой сподавен вик, заглушен от възглавницата, иззад затворената врата.

— Какво ще правим с тях? — обърна се Алис към Морах, на разсъмване на третия ден.

Някоя от двете жени не беше спала: малките кукли бяха шавали под възглавницата цяла нощ. Накрая те се бяха увили, за да се предпазят от студения утринен въздух, бяха хвърлили още дърва върху огъня, и бяха седнали, сгушени една в друга, на плочата на огнището, докато пламъците се разгоряха буйно.

— Можем ли да ги изгорим? — попита Алис.

Морах поклати глава.

— Не смея — каза тя. — Не и сега, когато се съживиха дотолкова. Не знам какво биха направили. — Лицето ѝ беше изпито и посивяло от страх и изтощение. — Ами ако изскочат от огъня и хукнат, целите топящи се и горещи, след нас? — попита тя. — Ако самите кукли не ни изгорят, тогава лорд Хю ще ни обвини в магьосничество. В името на всички богове, иска ми се никога да не ти ги бях давала.

Алис сви рамене.

— Ти ме научи на заклинанието, с което да им дам сила — възрази тя. — Трябва да си знаела, че ще оживеят и че ще се заробим с тях завинаги.

Морах поклати глава.

— Никога преди не съм чувала такова нещо — каза тя. — Никога не съм чувала да е толкова силно. Това е твое дело, Алис. Това е твоята сила. Твоята сила и голямата омраза, която вля в тях.

Алис стисна ръцете си в юмруци върху завивката.

— Ако имам такава сила, защо не мога да получа нито едно от нещата, които искам? — запита настойчиво тя. — Мога да правя толкова големи грешки, че да излагам на опасност живота си. Мога да предам майка си и всичките си сестри. Но малкото умение, необходимо да спечеля един мъж, отнемайки го от друга жена, ми убягва. Нямам голяма полза от силата си, Морах.

Морах поклати глава.

— Ти си изтъкана от противоречия — каза тя. — Затова силата ти идва на приливи и отливи. Едно след друго си обичала и предавала. А сега искаш Хюго. Какво би сторила, ако го имаш?

Алис затвори за миг очи. Зад тях, под възглавницата, в обвитото в сенки легло, оградено с плътни завеси, малките кукли лежах неподвижно, сякаш се бяха заслушали.

— Бих го обичала — каза тя с натежал от желание глас. — Бих го превърнала в свой любим. Ще го накарам да се опие от мен, така да се опие от мен, че никога да не погледне друга жена. Ще го превърна в свой слуга и свой роб. Ще го накарам да полудее по мен.

Морах кимна и придърпа малко по-плътено завивката около себе си.

— Тогава ще унищожиш и него — каза тя.

Алис трепна и отвори уста да възрази.

— Не — каза Морах. — Вярно е. Ако превърнеш един млад благородник в свой роб, ти го унищожаваш също както унищожават някоя старица, изгоряла на кладата. Твоята сила е по-тъмна сила от всяка друга, която съм познавала или за която съм чувала, Алис. Чудя се откъде ли дойде в онази тъмна нощ, когато те намерих, изоставена пред вратата ми.

Алис поклати глава.

— Искам само нещата, които другите жени имат — каза тя. — Мъжът, когото обичам, дом, в който да живея, удобства. Катрин притежава толкова много. Не искам нищо повече от онова, което има тя. Какво е това право, което тя има, а аз нямам?

Морах сви рамене.

— Може би ще го получиш — каза тя. — В малкото време, с което разполагаш.

— Колко малко? — попита Алис настойчиво. — С колко време разполагам, Морах?

Старицата сви рамене, лицето ѝ беше станало още по-сиво.

— Не мога да видя — каза тя. — Всичко помръкна за мен. Костите, огънят, кристалът, дори сънищата. Единствените неща, които виждам, са заек, пещера и студ. — Тя потръпна. — Смъртен студ — каза тя. — На стари години се научавам на страх.

Алис тръсна нетърпеливо глава.

— Аз също се страхувам — каза тя. — Всеки ден сме във все по-голяма опасност, докато куклите са тук. Хайде да вземем решение и да приключваме с тях. Не е безопасно да отлагаме.

Морах кимна.

— Има едно осветено място — там е издигнат малък кръст, край който четат проповеди, в пустошта край Боус — каза тя бавно. — От другата страна на реката, срещу моята колиба.

Алис кимна.

— Тинкърс Крос — каза тя.

— Да — отвърна Морах. — Това е осветена земя. Това е мястото за тях. А кръстът е близо до усамотен път. Никой не ходи там. Можем да тръгнем оттук на развиделяване, да бъдем там по пладне, да ги заровим в осветената земя, да ги поръсим със светена вода, и да се върнем тук до вечеря.

— Можем да кажем, че отиваме да вземем растения за засаждане — каза Алис. — От мочурището — пирен и цветя. Мога да взема коня.

Морах кимна.

— Заровим ли ги веднъж в осветената земя, те ще бъдат на сигурно място — каза тя. — Нека твоята света Богородица се погрижи за тях вместо нас.

Алис снижи гласа си до шепот.

— Няма да ни заровят, нали? — попита тя. — Помниш ли какво ти разказах за куклата на Катрин? Тя ме дръпна в рова, Морах. Искаше да ме удави, когато се опитах да я потопя. Нали малките кукли няма да намерят начин да ни погребат за отмъщение?

— Не могат да го сторят на осветена земя — каза Морах. — Със сигурност няма да имат сили на осветена земя, нали? Аз ги направих, а ти изрече над тях заклинанието. Заедно би трябвало да имаме власт над тях. Ако ги вземем скоро и ги сложим в осветена земя, преди да наберат сили...

Нещо в неподвижността на Алис я накара да застане нащрек. Гласът ѝ заглъхна и тя погледна Алис, а после проследи втренчения ѝ поглед. Върху покривката на леглото, излезли от укритието си, трите восъчни кукли стояха в редица, привели се напред, сякаш за да слушат. Докато двете жени гледаха, безмълвни от ужас, трите кукли пристъпиха с олюляване по-близо.

ГЛАВА 18

Наредиха да оседлаят и обаядят конете веднага щом конярите се събудиха. Оставиха съобщение за лейди Катрин и се надяваха всеизвестната твърдоглавост и независимост на Морах да им послужи за оправдание, задето са тръгнали без предизвестие и без позволение. И двете бяха бледи и мълчаливи, докато извеждаха конете в тръс от портата на замъка. От едната страна на седлото си Алис бе закачила лопата, а на самара беше вързана торба, която се издуваше и мърдаше.

Конете бяха неспокойни по целия път през градчето, плашиха се от сенките и мятаха глави. Морах се беше вкопчила несръчно в своя.

— Знаят какво носят — каза тя тихо.

Когато напуснаха настаната с калдъръм главна улица на Касълтън и поеа на запад по селските пътища, торбата спря да се движи и притихна, а конете тръгнаха по-спокойно.

— Сякаш искаха да ни издадат — каза Морах, като подкара коня си редом с коня на Алис и заговори много ниско. — У тях има силна омраза.

Алис беше пребледняла, напрегната, сините ѝ очи бяха станали почти черни от страх.

— Тихо — каза тя. — Взе ли светена вода?

— Отмъкнах я — каза Морах със сдържано задоволство. — Този отец Стивън никак не внимава с кутията си за фокуси; зарязал я е в стаята си, мисли си, че е в безопасност в замъка. Можех да взема и малко от хляба за литургията, но си помислих, че ще е по-добре да не го правя.

— Така е — каза Алис. Спомни си последния път, когато бе вкусила нафора, и несмляното късче, което се надигна цяло в гърлото ѝ. — По-добре да не го пипаме.

Двете жени продължиха да яздат в мълчание. Този ден имаше мъгла, която се кълбеше, и от време на време внезапно се разкъсваше, освобождавайки малки островчета от слънчева светлина по пътя, докато не се спуснеше отново като сива, влажна нощ.

— Ако тази мъгла се сгъсти, можем да си свършим работата, без да се страхуваме, че ще ни видят — каза Морах, като придърпа шала си пред устата. — Ще свършим всичко и ще се върнем в замъка навреме за вечеря.

Алис кимна.

— Ще се сгъсти — каза тя уверено. — Ще преживея този ден без опасност. Ще се спася от злобата на тези кукли. Ще се измъкна от всичко това и ще отърва кожата си.

Морах я стрелна с наполовина печален, наполовина развеселен поглед.

— Имаш силата — призна тя. — Призови мъглата тогава, потърси безопасността на всяка цена.

Алис кимна, донякъде на шега, донякъде сериозно.

— Гъста мъгла — повтори тя. — И моята безопасност на всяка цена, и... — тя замълча. — Хюго в обятията ми, преди да свърши денят!

Морах се изкиска и поклати глава.

— Нетърпелива развратница — каза тя е усмивка. — Искаш всичко и винаги начаса!

Мъглата се вдигна за миг и конете поеха по-бързо, в тръс, по пътя. Неподкованите им копита почти не издаваха звук по меката кал. От двете страни на пътеката цъфтяха буйни храсти прещип — яркожълти, лишени от уханье в студения въздух.

Ято калугерици се вдигна от една ливада край пътеката и описа кръг в небето, а крясъците им се понесоха по вятъра. Навсякъде около тях мъглата лежеше сива и гъста, но над двете жени, подобно на око, се разтваряше блестящо синьо небе с ярко слънце.

— Почувствай топлината на това слънце! — възкликна Морах с наслада. — Обичам слънцето след студена зима. През последните няколко дни бях премръзнала до кости. Все мръзних и треперех. Хубаво е да бъда пак навън, на слънце.

Алис кимна, отмятайки качулката на пелерината си. Косата ѝ, неприбрана под шапчица или боне, се виеше на златистокестеняви къдрици. Руменината се беше върнала по бузите ѝ.

— Този замък е като затвор — каза тя с негодувание. — Независимо дали Катрин е сладка или кисела, изтощително е да ѝ прислужвам.

Морах кимна.

— Щом се роди бебето, аз се махам — каза тя. — Връщам се в колибата си.

Алис кимна.

— В такъв случай ще се прибереш точно навреме за зимата — отбеляза тя. — Детето трябва да се роди през октомври.

Морах се ухили. В един храст пред тях един кос изпъчи гърди и изчурулика продължителен, звънлив зов. Морах изсвири в отговор, точно същите ноти, и косът, наполовина ядосан, наполовина озадачен, повтори песента си още по-високо.

— Знам — каза тя небрежно. — Но предпочитам да умра от студ в пустошта, отколкото да прекарам още една зима в този замък.

— Така ли? — попита Алис. — Това ли би предпочела наистина?

Морах се озърна и й усмивката се стопи.

— Не — каза тя. — В момента не мога да понасям студа. Бих направила всичко, само да не съм на студено и тъмно.

Алис сви рамене.

— Имаш пред себе си цяло лято — каза тя безгрижно. — Не се тревожи.

Морах се отърси от сянката, която я беше докоснала, вдигна лице към слънчевата светлина и притвори очи.

— А ти? — попита тя. — Ти ще чакаш ли Хюго? Когато приключим със задачата си? Ще се постараяш ли да се угоиш, ще се усмихваш ли, ще чакаш ли да му втръсне от уморената съпруга и повръщащото бебе? Мислех, че вече нямаш търпение да чакаш. Мислех, че отново се обръщаш към магията?

Алис гледаше право напред, към завихрилата се пред тях мъгла, която скриваше пътя им.

— Ти ме видя с Хюго в руните, а аз сънувах двама ни заедно, сънувах и сина, който ще имаме. Искам това, Морах, и двете с теб го видяхме. То трябва да е наблизо, в очакване да се случи. Кажи ми как мога да го получа.

Морах присви устни и поклати глава.

— Имаш силата си — каза тя. — И си млада, а когато не си болна от любов, си по-красива от всяко момиче в околността. Защо да чакаш и да вехнеш по Хюго? Има и други мъже.

Алис се загледа в правия път пред тях, който водеше нагоре по склона.

— Искам го — каза тя упорито. — В мига, в който го видях, познах желанието. Бях току-що излязла от манастира, Морах, а той беше първият мъж, когото виждах в живота си, първият мъж, подходящ за мен. Тогава го пожелах, както птица си търси другар. Нищо не може да ме спре. Нищо не може да спре него.

Морах се изсмя хрипкаво и плю.

— *Ти* го спря! — възкликна тя. — Накара го да спре на място. Направи го жесток и извратен, превърна го в чудовище спрямо собствената му съпруга. Накара ги да затанцуват ужасен малък танц. А сега той я обича.

Очите на Алис се присвиха, по изпитото ѝ лице се изписа злоба.

— Знам — каза тя през зъби. — Трябваше да поема риска той да ме обича, и да не се забърква в магии. Трябваше да му повярвам, че ще се грижи за мен. Но се боях за собствената си безопасност... — тя млъкна, без да довърши. — Не пожелах да поема риска — каза тя.

Морах се ухили.

— Значи все същата история — каза тя весело. — Бягаш, за да спасиш собствената си кожа, а после откриваш, че си загубила точно онова, от което имаш нужда.

Конят на Алис се сепна и пристъпи встрани, когато тя внезапно дръпна поводите.

— Да — каза тя рязко, сякаш остроумното подмятане на Морах я беше ударило силно като камък. — Да. За Бога, да.

За момент настъпи мълчание.

— Най-добре се откажи от него — каза Морах. — Това е другият урок, който ти дава животът. Когато нещо си е отишло — то си е отишло завинаги. Дори ако си го изгубила поради собствената си глупост или малодушие. Изгуби своята майка игуменка, изгуби и Хюго. Откажи се и от двамата. Пусни ги да си отидат. Миналото принадлежи на миналото. Намери си друга любов, Алис, и този път я задръж. Рискувай за нея.

Алис поклати глава.

— Трябва да имам Хюго — каза тя. — Между нас има твърде много обещания. Имах видение. Мога да го даря със син, и все още ми се струва, че Катрин няма да направи това. Трябва да бъда

господарката на замъка, Морах. Това е, което искам, там ми е мястото. Сънувах го отново и отново. Дори ако любовта си е отишла, дори ако съм го изкривила и променила — дори ако съм изкривила и променила себе си. Искам замъка. Искам да бъда на първо място в очите на Хюго и на стария лорд. Искам съня, който ми се яви, дори ако вече не съм достойна за него.

Морах сви рамене, наблюдавайки как Алис се оплита все повече.

— Как мога да го получа? — настоя Алис. — За Бога, Морах, постоянно се занимаваш с вехнеци от любов девойки. Как мога да го получа — него и замъка? Със сигурност има заклинания за това?

Морах се изсмя кратко.

— Няма заклинание, което да накара някой мъж да те обикне — каза тя. — Знаеш това така добре, както и аз. Няма хитрини, които да накарат любовта да дойде завинаги. Всичко, което магията може да направи, всичко, което билките могат да направят, е да породят похот.

— От похотта няма полза — каза Алис нетърпеливо. — Той си е достатъчно похотлив. И то с всички останали. Аз искам да желае само мен. Само мен.

Морах се усмихна.

— Тогава трябва да му доставиш някаква наслада, която никоя друга не може да му даде — каза тя. — Трябва да го накараш да обезумее от желание. Трябва да го оставиш да яхне богинята.

— Какво? — запита Алис.

Пред тях мъглата приличаше на сива, мокра стена.

— Дотук със слънцето — каза Морах и загърна раменете си с шала, навлязоха в тръс в тъмнината и тя ги обгърна.

Стъпките на конете станаха още по-безшумни по меката мокра кал. Около тях от листата на живите плетове капеше влага. Тъмнозеленият цвят на глоговите храсти беше осеян с белите петънца на пъпките. После живите плетове отстъпиха място на открити мочурища и те чуха далечния, подобен на въздишка шум на реката.

— Какво искаш да кажеш с това „да яхне богинята“? — попита Алис, с приглушен, нисък глас.

— Отрова — каза Морах небрежно. — Има една отровна гъба, малка и сива — нарича се земен корен.

— Знам я — прекъсна я Алис. — Ти я даваше изсушена и стрита в храната, за да лекуваш трескави сънища и похотливи видения.

Морах кимна.

— Но ядеш ли я прясна или леко запечена, за да е сладка, тя ще предизвика треска, да, и безумни сънища — каза тя. — Ако желаеш някой мъж толкова силно, че не те е грижа какво ще ти струва това, го подмамваш да я изяде, а после нашепваш най-дивите си мечти и видения. Танцуваш за него гола, слагаш го да легне по гръб, облизваш го от горе до долу, целия, както кучка ближе кученце. Правиш каквото ти дойде на ум, за да му доставиш наслада, по всякакъв начин.

Алис дишаше бързо.

— А той какво ще направи? — попита тя.

Морах се изсмя кратко.

— Ще има видения, ще му се явят сънища — каза тя. — Може да си помисли, че ти си богиня, може да си помисли, че лети високо в небесата и излива похотта си върху звездите. Ще приеме като свой всеки сън, който му нашепнеш — наслада или кошмар, изборът е твой.

— А след това? — попита Алис. — След като изпита насладата и се събуди?

Морах се изкиска с мудния си, зъл смях.

— Тогава ще използваш женската си сила — каза тя. — Тогава няма да е нужно магьосничество. Кълнеш се, че всичко, което е сънувал, е било истина — че си вещица и си го водила по дивите места, които само ние познаваме. Ако е достатъчно глупав — а ти достатъчно дръзка — той никога няма да помисли за друга жена. След теб за него другите жени ще са прости и обикновени като земята. Ти си огън, вода и въздух.

Лицето на Алис грейна.

— Ще го имам — каза тя. — Ще го впримча с това. Именно това искаше той от мен отначало. — Тя се поколеба за момент. — Но цената — каза тя, обзета от внезапна предпазливост. — Каква е цената за всичко това, Морах?

Морах се разсмя необуздано.

— Трябваше да станеш лихварка, а не вещица, Алис. Лихварка. Никога не докосваш нещо, преди да узнаеш цената. Никога не поемаш риск. Никога не залагаш всичко! Вечно внимателна, вечно пресметлива. Винаги стремяща се да опази себе си.

— Цената — настоя Алис.

— Смърт — отвърна Морах непринудено. — Смърт за мъжа.

При острия поглед на Алис тя кимна.

— Не веднага, а след известно време — каза. — Няколко дози не могат да променят много нещата, но ако го упояваш отново и отново, всяка седмица, да кажем, в продължение на шест месеца, тогава тялото му няма да може да живее без тази отрова. Той ще се нуждае от нея, както други мъже се нуждаят от храна и вода. Ще се нуждае от нея повече, отколкото се нуждае от храна и вода. Тогава става твой роб, твое вярно куче. Не е нужно да лягаш с него, освен ако не искаш, той се нуждае от света на сънищата — с или без теб. Той е като куче, което моли за паничката си с храна. И ще живее колкото едно куче — пет-шест години.

— Използвала ли си я? — попита Алис любопитно.

Усмивката на Морах беше сурова.

— Използвала съм всичко — каза тя студено.

Алис кимна и за кратко те продължиха да яздят мълчаливо: когато наближиха, шумът на реката се усили.

— Придошла ли е реката? — попита Алис с глас, приглушен от шала, който бе увила около лицето си.

— Не още — каза Морах. — Но се надига. Ако по хълмовете завали, тя ще изблигне от пещерите и ще наводни долината. Зимата тази година беше влажна.

— Ще можем ли да минем по моста? — попита Алис, взирайки се напред.

— Все още имаме няколко часа — каза Морах. — Но ако по хълмовете се разрази буря, няма да имаме много време, за да си свършим работата и да се приберем сухи у дома.

— Няма много работа за вършене — каза Алис. Вързопът с куклите се размърда, сякаш за да ѝ възрази.

— Насам тогава — каза Морах и понечи да свърне от калния път. Конете се поколебаха, преди да тръгнат по калната пътека, надолу по склона. Морах огледа разровената кал под копитата им. — Тази пътека е използвана наскоро — каза тя. Очите ѝ се насочиха към лицето на Алис. — Няколко конници — каза тя. — И кучета.

— Хюго — каза Алис. — Трябва да е идвал насам вчера, на лов. Няма значение, Морах. Днес имаме доста голяма преднина пред него. Той обикновено седи с нея до след обяда.

Морах се навъси.

— Искан ми се да си остане вкъщи цял ден — каза тя. Срита раздразнено коня си, та животното подскочи рязко напред и се запрепъва, хлъзгайки се по пътеката. Алис я последва.

— Ще сме свършили и ще сме се отправили към вкъщи, преди той да потегли — каза тя. — Няма къде другаде да отидем. Край Тинкърс Крос е единствената осветена земя в околността. Едва ли можем да копаем в гробището на параклиса.

Конят на Морах трепна, когато тя го срита отново.

— Не ми харесва това — каза тя раздразнено. — Ако той ни види с кална лопата, дори след като сме свършили, ще попита за причината.

— Ще скрием лопатата — каза успокояващо Алис. — Така или иначе ще бъде също толкова трудно да я върнем, колкото беше да я откънем. Ще скрием лопатата, чувалите и торбата и ще се приберем вкъщи с китки пирен и билки. Никой няма да ни разпитва, всички знаят, че ни трябва разни треви от мочурищата, за да поддържаме здравето на Катрин. Никой не се съмнява в нас, Морах.

— Къде ще ги скрием? — попита Морах твърдоглаво.

Алис сви рамене.

— Не знам! Защо си толкова кисела? Нима край речния бряг няма достатъчно пещери, та в тях да може да се скрие и половин армия? Ще ги натикаме в една от пещерите и ще ги вклиним здраво, за да не може реката да ги изхвърли отново. Водите се надигат; едва в разгара на лятото, когато започне сушата, ще бъде възможно някой да слезе пак в пещерите. Водите ще ги скрият заради нас.

Морах потръпна и плю през рамо.

— Ти можеш да ги скриееш — каза тя. — Аз няма да се приближа до пещера, нито до дълбока вода. Огледай се за подходящо място, докато пресичаме реката.

Алис кимна.

— Ще мина първа — каза тя. — Конете може да се изплашат от моста.

Това беше естествено образуваният каменен мост, който се намирал малко по-нагоре по течението срещу старата колиба на Морах, образуван от големи плочи варовик, а реката клокочеше като кафява супа отдолу. Придойдеше ли реката, мощни струи вода избликваха нагоре като фонтан през пукнатините в речното корито, изригваха подводните течения, и всяка пещера и понор по протежение

на брега се превръщаше в кипящ извор, носещ водите от разтопения сняг и дъждовни води, изтласкани нагоре от подземното езеро, за да се влеят в реката на повърхността. От двете страни на речния бряг, на цели шест фута от водата, минаваше линията на прилива, до която бяха стигнали изхвърлените клечки, слама и отломки от последното наводнение. Конете наведоха глави и започнаха да душат подозрително каменните плочи под копитата си, после внимателно преминаха от другата страна, леко като кози, с наострени уши, заслушани в шума на бурната вода отдолу.

— Ето едно добро място — каза Алис. Отворът на пещерата беше малко по-нататък по протежение на речния бряг. Тя се смъкна от седлото и хвърли юздата на Морах. Двата коня сведоха глави към ниската трева, с която бе обрасло мочурището, и захрупаха. Алис се изкачи тромаво по малкия склон и надникна в пещерата.

— Простира се цели мили в дълбочина — каза тя, с отекващ глас. — Не й виждам края. Може да продължава с мили навътре в склона.

Тя излезе отново и взе поводите от Морах.

Лицето на Морах беше напрегнато и изопнато.

— Чу ли водата да се надига? — попита тя. — Страхувам се да не се надигне по-рано. Не е хубаво да останем от тази страна на реката, ако водата се надига.

— Чух я, но беше далече надолу при дъното на пещерата — каза Алис. — Ще имаме достатъчно време. Хайде.

Двата коня се изкачиха с усилие нагоре по хълма и излязоха на сух терен, джапайки през мочурищата. Пред тях, по пътеката, видяха следи от конски копита.

На върха на хълма имаше каменна грамада. Навсякъде около тях се простираше обширната, суха пустош. Морах отметна шала от лицето си и се огледа.

— Така е по-добре — каза тя. — Тинкърс Крос е насам.

Тя тръгна напред, като срита коня си да поеме в тръс. Конят на Алис се движеше също в тръс отзад, дисагите се удряха в него на всяка стъпка. Сега, на върха на хълма, мъглата се бе разкъсала, макар че още лепнеше по страните на долината. Пред тях Алис видя стария келтски кръст, като тънък пръст, който сочеше нагоре. Около него имаше малък кръг от камъни — границата на осветената земя. Когато Алис се

приблужи до кръста, Морах вече беше слязла и връзваше коня си за един храст бодлива зеленика.

— Дай ми куклите — каза тя на Алис. — И им изкопай гроб.

Алис развърза дисагите от седлото и ги подаде, неотворени на Морах. Морах коленичи на мокрия торф и взе торбата в ръцете си. Започна тихо да напява някаква мелодия на куклите, докато Алис отвързваше лопатата от другата страна на седлото.

— Ако помниш някои от твоите молитви, добре е да ги кажеш — отбеляза Морах, без да вдига очи. — Колкото по-свят е ритуалът, толкова по-добре.

Алис сви рамене.

— Помня ги — каза тя. — Но изричани от мен, те със същия успех биха могли да бъдат казани отзад напред. Далече съм от Божиата милост, Морах. Ти сигурно си по-близо до небето от мен.

Морах сви рамене почти със съжаление.

— Не и аз — каза тя. — Не съм стъпвала в църква от двайсет години, а дори тогава не разбирах какво говорят. Направих избора си. Не съжалявам за него. Но никога повече не искам да влизам в най-дълбоките сенки, както направи ти. Тази магия е прекалено силна за мен.

Алис заби здраво лопатата в осветената земя и я измъкна със завъртане, изтръгвайки жилавите корени на тревите.

— Стигнах толкова надалеч, защото бях принудена — каза тя. — Ти ме посъветва да го направя. Каза, че ако изгубя един бог, трябва да потърся друг.

— Тихо — каза Морах, като се оглеждаше. Кесията в скута ѝ се раздвижи и тя стисна куклите по-здраво. — Не говори високо — каза тя. — Тук има магия, по-стара от кръста. Онази зеленика е посадена, за да бележи това място, преди да бъде издигнат кръстът. Старата магия е много силна тук. Не я буди сега.

— Това беше твоята воля — настоя Алис шепнешком, като заби лопатата по-дълбоко. — Аз избрах да я използвам, но заклинанието беше твое.

Морах вдигна поглед към нея. Тъмните ѝ очи шареха хитро.

— Бяхме се разбрали за нещо — каза тя.

Алис мълчеше, копаейки усърдно. Сега копаеше през каменистата почва, гробът за куклите беше вече с ширината на една

лопата.

— Ти ги поръча, ти пое отговорността за тях — настоя Морах. — Тези кукли са твои. Накарах те да се закълнеш, че няма да ме виниш за тях, каквото и да направят.

Алис не каза нищо, докато трупаше лопатите изгребана влажна пръст на малка купчинка.

— По право не би трябвало да съм тук — каза Морах с негодувание. — Това са твоите кукли, твоята магия и зла сила ги направиха толкова живи.

Алис се подпря на дръжката на лопатата и отметна назад кичур коса с мръсната си ръка.

— Стига — каза тя. — Достатъчно дълбоко ли е?

Морах се надвеси напред.

— Още малко — каза тя. — Нали искаме тези хубави малки създания да спят дълбоко.

Алис отново заби дълбоко лопатата, а после вдигна рязко глава.

— Какво е това? — запита тя. — Чу ли?

— Какво? — запита бързо Морах. — Какво?

Мъглата отново се спускаше, виейки се около тях. Алис се отдръпна.

— Мисля, че чух нещо — каза тя.

— Какво чу? — попита Морах. — Какво чу, Алис?

— Конне — каза Алис толкова тихо, че Морах едва чу думите. — Какво ще правим, Морах? Какво ще правим, ако някой дойде?

— Чувам ги! — възкликна тревожно Морах. — Чух рог!

Разнесе се внезапен силен зов на ловен рог, много близо до тях, а после от мъглата изскочиха две едри хрътки за лов на елени, втурнаха се покрай Морах, като едва не я събориха, и залаяха, диво, ужасяващо, срещу Алис.

Алис се хвърли назад, докато студеният камък на кръста зад гърба ѝ не я спря. Притисна се към него и кучетата, с изопнати вратове и настръхнала козина, зареваха срещу нея като лъвови.

— Хюго! — изпищя Алис, надвиквайки шума. — Хюго! Спаси ме! Отпъди кучетата си от мен! Спаси ме!

Рогът отново изсвири високо, после едър дорест кон се появи от мъглата, изправи се на задни крака, после спря неподвижно. Хюго скочи на земята с камшика си за езда в ръце и отпъди кучетата си.

Алис се хвърли към него и той я прегърна.

— Алис? — изрече той удивено.

Другите ловци се появиха от мъглата, един сложи нашийник с повод на всяко от кучетата.

— Алис, какво правиш тук? — Хюго се огледа наоколо и видя Морах, която се изправяше на крака, с лице, придобило болезнен сив цвят, и с торба в ръка, в която нещо риташе и се гърчеше.

— Какво носиш там? — попита той рязко.

Морах хвана здраво торбата и поклати глава. Изглежда, че беше онемяла от ужас. Тя клатеше глава все по-силно и по-силно, като малоумно дете, неспособно да говори.

— Какво носиш там? — запита отново Хюго, с глас, станал суров поради собствения му страх. — Отговори ми! Отговори ми! Кажи ми какво носиш в тази торба!

Морах не каза нищо, но торбата внезапно се укроти и притихна.

Тогава Алис изпищя — остър, пронизващ писък, изпълнен с неподправен ужас — и посочи. Торбата се пореше по шевовете, от дъното към върха, като изгнилата кожа на развалена праскова. Разпаряше се и се отваряше. А от нея, марширувайки като сакати войници, излязоха трите кукли. Мършавият стар лорд със заострения като клон нос, противно изглеждащата кукла, наподобяваща бременна жена, и безокият, безпръст, безуст, безух Хюго.

— Тя го направи! — изпищя Алис; думите се изливаха от устата ѝ като придошла река. — Тя го направи! Тя ги направи! Тя ги омагьоса! Морах го направи! Морах!

Измина един дълъг миг, в който Морах се взираше невярващо в лицето на Алис, после тя се извъртя рязко и се гмурна в мъглата, с вдигнати нагоре поли, хуквайки бързо, като преследвано животно, и потъна в най-гъстата мъгла на долината.

— Хей! — изкрещя Хюго. — Вещица! Вещица!

Той скочи на седлото, улови здраво Алис за ръката, и я придърпа на седлото зад себе си. Конят се дърпаше, за да препусне напред, и Алис сграбчи Хюго за раменете. Ловецът отвърза кучетата, те залаяха и обкръжиха ловците, сякаш не можеха да подушат следата. Едно от тях протягаше лапи към Алис, опитвайки се да я достигне, с широко отворена уста, с горещ дъх. Хюго го срита и изруга.

— Хей! Хей! — изкрещя той отново. — Вещица! Намерете вещицата! Търсете вещицата! Търсете я!

Едрото куче излая пак и се хвърли към Алис, но тогава ловецът наду рога, разнесе се силен, неблагозвучен, писклив вой и кучетата хукнаха в мъглата. Огромният жребец на Хюго се обърна и се втурна след тях. Алис притисна лице към гърба на Хюго и се вкопчи в кръста му, плачейки от ужас.

Морах беше пред тях. Тя се смъкваше с усилие надолу по склона, хлъзгаше се по калта, пълзеше по камъните, а после тръгваше отново нагоре, бягаше, за да спаси живота си. Кучетата я зърнаха и залаяха по-ожесточено. Когато чу звука, Морах се извъртя рязко, всички зърнаха бялото ѝ лице, после тя падна на ръце и колене и за миг се изгуби от поглед.

— Заек! — провикна се един млад човек. — Заек! Тя ще се преобрази в заек!

Докато той говореше, един заек се шмугна под краката им, изпънал назад уши с черни връхчета, отметнал назад глава, и хукна надолу по хълма към реката.

Кучетата се стрелнаха по новата следа, джафкайки като обезумели, докато заекът се отдалечаваше все повече от тях.

— Ще опише кръг! — изкрещя Хюго. — Пресечете ѝ пътя! Върнете я!

Алис, която се държеше здраво, докато конят скачаше и се мяташе под нея, крещеше сред вятъра: „Не! Не! Не!“, но Хюго не можеше да я чуе. Ловецът надуваше рога си, хрътките скимтяха, а кафявата зайка, с удрящи по земята дълги крака, се носеше плавно по земята на големи подскоци, очите ѝ бяха облепени от ужас така, че се виждаше бялото.

— Отправя се към реката, сър! — изкрещя един ловец. Настигаха плячката, но не достатъчно бързо. — Ще се вмъкне в някоя от онези дупки и никога няма да я измъкнем.

— По-бързо! — изкрещя Хюго. — Отрежете ѝ пътя! Не я оставяйте да стигне до брега! Вкарайте я в реката!

Хрътките се втурнаха напред, но зайката се отклони, направи завой и се откъсна. Конете се препъваха и хлъзгаха надолу по стръмния склон, ездачите ги пришпорваха. Зайката се бе отправила към каменния мост: виждаха я ясно как тича през сивите каменни

плочи, виждаха и хрътките, на няколко дължини зад нея, защото тичаха по-бързо по камъните. После тя скочи от моста, зави наляво, оставяйки кучетата да се зъбят и да се опитват да захаят въздуха, и се шмугна в дълбоката пещера, която Алис бе намерила по-рано. Джафкайки от яд, хрътките се хвърлиха към отвора.

— Отклонете ги! Отклонете ги! — изкрещя Хюго. — Ще се заклеят някъде. Тя ще ги подмами там долу и ще ги хване в капан.

Той скочи от коня си и закрачи с едри крачки към тях, с плющящ камшик. Хрътките отстъпиха озъбени назад и отидоха при ловеца, от зиналите им муцуни се стичаха лиги. Хюго, тресящ се от възбуда, отиде бавно до отвора на пещерата и предпазливо надникна вътре.

— Смъртоносна дълбочина — каза. — Бих слязъл там долу заради животно, но не и заради преобразена в заек вещица.

Мъжете кимнаха.

— Може да се върне — предупреди един.

— Или да се преобрази в змия в тъмнината — кимна друг.

— Какво ще правим? — попита младият. Те инстинктивно погледнаха към Алис. Тя се беше вкопчила в лъка на седлото, защото конят се движеше неспокойно, а когато вдигна глава, видяха, че лицето ѝ е цялото в следи от сълзи. Погледът ѝ беше безумен.

— Чакайте — каза тя, с треперлив и остър глас. Гръмотевичен тътен и пукот на мълния се разнесоха по високите, тъмни хълмове на запад, откъдето извираше реката.

Хюго се върна при коня и вдигна поглед към Алис.

— Да чакаме ли? — попита. — Какво искаш да кажеш с това, да чакаме?

Алис се разсмя истерично.

— Бурята дойде — извика тя. Погледна на запад. Няколко тежки капки дъжд паднаха мудно от небето, после още, и още.

— Е, и? — попита Хюго.

— Водата се надига — каза Алис. Гласът ѝ потрепери, а после тя започна да се смее, да се смее толкова силно, че не можеше да говори, докато сълзите се лееха по лицето ѝ. — Водата се надига. Докато вие чакате тук, на сухото, тя чака там вътре. И слуша.

Хюго я зяпна.

— Слуша? — повтори той.

— Тя ще чуе рева на надигащото се подземно езеро, ще чуе клокоченето на всички поточета, течащи към нея, а после ще почувства напора на всмукващото течение около глезените си, после ще го види, надигащо се бързо, около коленете си. Може да опита да излезе, може да се мъчи да се изкатери нагоре, но главата ѝ ще докосне каменния покрив на пещерата и водата ще се надига, все по-нагоре, и по-нагоре, докато залее лицето ѝ и тя няма да има къде да се скрие, и няма да има какво друго да вдишва, освен вода от придошлата река.

Хюго беше пребледнял.

— Искаш да кажеш, че ще я удавим в пещерата? — попита той.

От ужас лицето на Алис се бе разкривило в измъчена гримаса. От устните ѝ се изтръгваше високият кикот на лудостта.

— Вижте — каза тя, сочейки към линията, показваща докъде бе стигнал приливът. Сламата и клоните лежаха като панделка по протежение на речния бряг, цял ярд над входа на пещерата. — Нищо няма да изплува оттам — каза Алис, като се смееше неспирно. — Нищо! Завардете входа, а бурята ще свърши работата вместо вас. Дъждът ще бъде пратеният от вас мъчител. Дълбоката, придошла река ще бъде вашият палач. Морах е мъртва! Ще я застигне точно такава смърт, от каквато се боеше най-много!

ГЛАВА 19

Измина една дълга минута в пълна тишина, последвана от глухия тътен на гръмотевица и ярко, пурпурно жълто проблясване на светкавица, което очерта хоризонта на западните хълмове. Небето над тях беше ярко зеленикавожълто, с цвета на разлагаща се плът, а от запад бързо прииждаха облаци в тъмен, полунощен цвят.

Хюго вдигна поглед към Алис. Лицето ѝ бе погрозняло от напрежение. Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Единствената ѝ мисъл беше как да оцелее. Как да избегне обвинението в магьосничество, което неизменно щеше да последва. Смехът ѝ бе отвян от зловещ бриз, който навяваше бурята към тях, но бузите ѝ бяха още мокри.

— Не плачи — каза Хюго. Смъкна кожената си ръкавица и вдигна ръка, за да докосне леко бузата ѝ.

— Страхувах се — каза Алис. Когато ръката му докосна лицето ѝ, тя се обърна към нея, така че дланта му се допря до устните ѝ.

— От какво се страхуваше? — попита Хюго меко. — Няма да ти сторя зло.

Алис поклати глава.

— Не — каза тя. — Знам това.

— Тогава от какво се боеше? — попита Хюго.

— От нея. — Алис кимна към тъмния отвор на пещерата. — Тя беше направила няколко кукли, каза, че щели да изпълняват волята ѝ. Каза, че ако направела така, че куклите да се разболеят, щяла да разболе и хората, които те представляват.

Хюго кимна.

— Видях ги — каза. — Бяха ужасни.

— Ти ги видя, когато тя ги изтърси от торбата — каза Алис бързо, — когато тя остави торбата да се отвори и ги изтърси навън. Тя ми каза, че щяла да бъде господарка на замъка, че щяла да добие власт над баща ти, и над теб, и над мен, и над лейди Катрин. С куклите.

Хюго погледна Алис и тя видя по лицето му да преминава стар, суеверен страх.

— Това са глупости — каза той неуверено. — Но трябваше да ми кажеш.

Алис сви рамене.

— Как бих могла? Вече никога не те виждам насаме. Баща ти е твърде стар и болнав, за да го плаша с подобни мрачни опасения. А не бих искала да безпокоя лейди Катрин, не и сега.

Хюго кимна.

— Но какво правеше с нея? — попита той. — Когато се приближих?

— Беше се съгласила да престане с това — каза Алис. — Обеща да ги зарови в осветена земя, да премахне магията. Но не искаше да излезе сама. Принуди ме да дойда и аз. Не смееше да стои на осветената земя. Накара ме да изкопая дупката. Само аз можех да стъпя на осветената земя, защото тя беше черна магьосница — в съюз с дявола — а аз не съм.

Хюго кимна.

— Сигурно много си се страхувала — каза той. Протегна топлатата си ръка и склочи пръсти около нейната, която стискаше лъка на седлото.

Алис погледна надолу към него, с лице, светнало от радост при докосването му.

— Сега не ме е страх от нищо — каза тя. — Имам силата си, моята бяла сила, добра сила, която съм посветила на теб и на службата към семейството ти. Използвах силата си за вас, за да опазя всички ви. Борех се с нейното зло — и никой от вас не знаеше.

Хюго пхна крак в стремето и се метна на седлото зад Алис.

— Хайде — каза през рамо на мъжете. — Ще се приберем у дома. Трябва да говоря с негова светлост и с отец Стивън по този въпрос. Алан, ти препречи дупката с камъни, толкова големи, колкото можеш да носиш, и чакай тук с Питър, докато водата се надигне и я покрие. Кучетата може да останат при теб.

Младите мъже кимнаха.

Хюго се поколеба.

— Ако държите на мен... — поде той. — Нито дума за това на никого. Ако искате да ме последвате до Нюкасъл, по време на

пътуванията ми, или до Лондон — нито дума. Ще кажем на всички, че жената е паднала в реката и се е удавила. Ясно ли е?

Мъжете кимнаха, със сериозни лица.

— Ако започнете да клюкарствате — каза Хюго предупредително, — ако се разбъбрите като глупави момичета, няма да знам кой от вас е разнасял тази история. — Той местеше поглед от един към друг. — Ще прогоня всички ви, така че никога повече няма да си намерите служба в знатен дом — каза той. — Ще се върнете при бащите си, моите сродници, а аз ще им кажа, че не сте достойни да живеете под моя покрив.

Мъжете кимнаха.

— Имате думата ми — казваха те, един по един, като клетва. — Имате думата ми.

Хюго кимна и цъкна с език на коня си. Младият ловец застана зад него. Отново пое нагоре по пътеката в мочурището към Тинкърс Крос. Хюго обгърна Алис по-здраво с ръцете си.

— Липсваше ми — изрече той с внезапно учудване. — Подготвих онова пътуване толкова внимателно, и бях толкова зает с фермите, замъка и новата къща, както и с грижите си за Катрин, че бях забравил насладата от докосването ти, Алис.

Алис кимна. Тя се облегна на него, чувствайки топлината му, движението на тялото му в ритъм с крачките на едрия кон.

— Виждах те бледа и мълчалива, и не се разтревожих от това — каза Хюго, обзет от угризения. — Помислих си, че ми се цупиш заради онази нощ. И изпитвах гняв към теб, задето ми отказа втори път. — Той оброни глава напред и притисна буза към главата на Алис. — Съжалявам — каза простичко. — Не се грижих за теб така, както беше редно.

— Бях много нещастна — каза тихо Алис.

Хюго я прегърна плътно.

— Аз съм виновен — каза той. — Искях да бъда свободен от любовта ти, от обещанията, които ти бях дал. Всичко ми се струваше... — той млъкна, без да довърши. — О, не знам! Твърде сложно. От една страна Катрин, полуудавена и болна. От друга баща ми, който отпада, но все пак като че ли ще живее вечно. Не мога да забравя и новата си къща, която искам повече от всичко на света, а баща ми отказва да ми даде средствата! А после се появи ти, гледайки ме с големите си очи

като някоя заблудена сърна. Аз съм себичен, Алис, това е истината. Не исках повече тревоги.

Алис обърна леко глава и му се усмихна.

— Аз не ти създавам тревоги — каза тя уверено. — Аз съм единствената, която може да ти помогне. Аз съм единствената, която държи на теб. Тази зима се поболях да наглеждам баща ти, да се грижа за съпругата ти, и да се боря с голямата злина на Морах, която Катрин настоя да въведе в семейството ви. Ако не бях аз и моята бяла сила, не знам какво щеше да направи Морах.

Хюго поклати глава.

— Иска ми се да вярвам, че не може да е така — каза той. — Но я видях. А после видях заека. Това е лоша работа, Алис.

— С добър край — заяви Алис твърдо. — Няма да мислим повече за това. Аз се борих срещу нея, а ти я уби, и работата е свършена.

Ръцете ѝ върху лъка на седлото бяха побелели от напрежение, пръстите я боляха.

— Да, свършено е и ще си мълчим за това — каза Хюго. — Не искам да разстройвам Катрин, не и точно сега. А и баща ми ще се разтревожи. Ще съберем тези малки кукли и ще ги дадем на отец Стивън. Той ще знае какво да прави с тях. И няма да казваме нищо повече по този въпрос.

Алис кимна отново.

— Имаш късмет, че аз те намерих — каза Хюго. — Ако беше някой друг, щеше да се опита да залови две вещици, не само една.

Алис поклати глава.

— Аз се подложих на изпитание — каза тя студено. — Не съм черна магьосница. Посъветвах лейди Катрин да не взема Морах в замъка и я предупредих, че макар аз да съм само билкарка и лечителка, за Морах винаги се е говорило, че се занимава с нечестиви дела. Предупредих я, предупредих и теб. Никой не пожела да ме послуша.

Хюго кимна.

— Вярно е — призна той. Замълча за миг, докато конят му вървеше нагоре по пътеката към високите пусти земи. — Сигурно си имала странно детство, Алис, съвсем сама в пустошта с жена като Морах за твоя майка.

— Тя не ми беше майка — каза Алис. — Радвам се, че е така. — Тя помълча. — Майка ми, истинската ми майка, беше дама — каза тя. — Загина в пожар.

Хюго спря коня си и погледна надолу към земята.

Лопатата лежеше там, където я беше пуснала Алис, до малката дупка. Торбата беше на земята, разпрана от край до край. Но никъде не се виждаха малки восъчни кукли.

Вятърът раздвижи пирена около тях, а дъждът започна да пада на едри, тежки капки. Алис вдигна качулката на главата си и почувства как вятърът подръпва наметката ѝ. Никъде по подгизналата земя нямаше кукли.

Хюго скочи от коня и зарита наоколо из туфите пирен.

— Не мога да ги видя — каза той. — Ей! Уилям! Ела и ми помогни да ги потърся.

— Да потърсите какво, милорд? — попита Уилям, като слезе и поведе коня си напред.

— Куклите, куклите, които старицата носеше в торбата си — каза Хюго нетърпеливо. — Видя ги.

Младият човек поклати глава:

— Нищо не видях, милорд — каза той. — Само видях старицата да хуква, а после хрътките подгониха един заек към пещерата.

Хюго примижа под дъжда, който бе станал проливен.

— Нищо ли не видя? — попита той.

— Не, милорд — каза Уилям: кръглото му лице беше мокро, косата му — прилепнала към главата.

Хюго се поколеба, без да знае какво да каже, после се изсмя и го тупна по гърба.

— Качвайте се на конете, ще си вървим у дома — каза той и сам се метна обратно на седлото. — Отведете и тези коне обратно в замъка.

— Няма ли да търсите куклите? — попита тихо Алис.

Хюго сви рамене и обърна коня си към вкъщи.

— Ако са били направени от луга или лой, ще се стопят доста бързо — каза той. — Може би са се натрошили под копитата на конете. Може би са били просто измама за окото като повечето дела на магьосниците. Намират се на осветена земя — ако *това* има някакво значение — да забравим за тях.

Алис се поколеба за миг, като хвърли поглед назад към храста зеленика. В корените му се мерна нещо бяло; тя се наведе напред да види. Хюго я хвана по-здраво през кръста.

— Не се тревожи — каза. — Хайде да се махаме, ще се изсипе порой.

Той обърна коня, но Алис не откъсваше очи от корените на зелениката. Видя миниатюрен бял корен, като червей, като малка восъчна ръка. Видя миниатюрна, безформена бяла ръка. Ръката ѝ помахаша.

— Да вървим! — възкликна тя с внезапно нетърпение.

Хюго обърна коня и той се устреми напред, препускайки през целия път през горния край на пустошта, докато най-сетне забави ход, за да прегази брода южно от замъка.

— Какво ще кажем на лейди Катрин и баща ти? — попита Алис: брулещият вятър отвя думите ѝ.

— Че Морах е паднала в реката и се е удавила — каза Хюго. — А когато дойде време да се роди бебето, ти ще можеш да помогнеш, нали, Алис? Нали ще се грижиш за него и за Катрин?

— Да — каза Алис. — Присъствала съм на всяко раждане, на което е бабувала Морах, откакто бях на две години. И сама съм изродила няколко бебета. Не исках да се грижа за Катрин, докато ме мразеше, но сега мога да се справя достатъчно добре. Ще се грижа за него като за свое родно дете.

Хюго кимна и я прегърна по-плътно.

— Благодаря ти — каза той сериозно.

— Няма да те проваля — каза Алис. — Ще използвам всичките си сили, за да опазя здравето на Катрин. Вашето бебе ще се роди, и аз ще се грижа то да е добре. Заради теб, Хюго, и заради себе си. Защото твоето богатство и свободата ти зависят от него. А аз те обичам толкова много, че искам да бъдеш богат и свободен.

Хюго кимна и Алис долови, че той се усмихва. Тя се облегна назад в богатото, топло палто, почувства как топлината на тялото му я сгрива цялата и прониква в нея, а ръката му обгръща по-здраво талията ѝ.

— Имам за теб новини, които пазех — каза тя. Поколеба се не повече от миг, преди да изрече лъжата. — Очаквам дете, Хюго — каза

тя. — Ще родя твоето дете. Легнахме заедно само веднъж, но се оказа, че съм плодовита, а ти си страстен и силен с мен.

За миг Хюго замълча.

— Сигурна ли си? — попита слисано. — Много скоро е.

— Минаха почти два месеца — заяви Алис твърдо. — Той ще се роди на Коледа.

— Коледа! — възкликна Хюго. — И си сигурна, че е син?

— Да — каза Алис решително. — Сънят, който имах след коледното тържество миналата година, е бил истинско прозрение. Ти и аз ще имаме син и ще бъдем любовници, ще живеем като съпруг и съпруга.

— Катрин е моя съпруга — напомни й той. — И носи сина ми.

— Но аз нося друг син — каза Алис гордо. — И синът, който ти ми направи, ще бъде силен и красив. Вече го знам.

Хюго се изкиска.

— Разбира се — каза той успокояващо. — Моята умна Алис! Моето прекрасно момиче! Той ще бъде силен, красив и с блестящ ум. И ще го направя богат и влиятелен. Той и неговият полубрат могат да бъдат приятели. Ще ги отглеждаме заедно.

Хюго отпусна поводите и едрият кон тръгна по-бързо, полюшвайки ги в лек галоп.

— Баща ми ще се радва — каза Хюго, като повиши глас, за да надвика вятъра, който брулеше лицата им, и шума на дъжда. — Неговите държанки народиха куп синове — но собствената му съпруга, майка ми — само един.

— А коя го обичаше най-много, и коя обичаше той най-силно? — попита Алис предизвикателно.

Хюго присви широките си рамене.

— Това въобще няма значение — каза той пренебрежително. — Любовта не е за нас. Земя, наследници, състояние — това са нещата, които са важни за благородниците, Алис. Бедните могат да си имат своите любви и страсти. Ние се интересуваме от по-сериозни неща.

Алис се облегна назад и опря глава на рамото му.

— Един ден ще обичаш пламенно като селянин — каза тя меко. — Един ден ще бъдеш луд от любов. Ще бъдеш смирен до крайност заради любовта си.

Хюго се засмя.

— Съмнявам се — каза той. — Съмнявам се в това.

Известно време яздиха мълчаливо: Алис — преценяваща лъжата за бременността, която трябваше да осигури безопасността ѝ, независимо какво би казал някой в замъка срещу нея или срещу Морах. Хюго не би допуснал да изгуби шанса за още един син, дори да го носеше жена, заклеймена като вещица. Докато вярваше, че тя носи детето му, щеше да е готов да умре, за да я защити. Но щом лъжата беше разкрита...

Алис поклати глава: не можеше да планира повече от един ход напред, да прави кроежи и да се доверява на сънищата, в които се бе виждала в градината, облечена в розово-кремавата рокля на Катрин. Пръски дъжд, донесени от вятъра, я удариха в лицето, нисък гръмотевичен тътен се надигна зад хълмовете на запад и отекна понаблизо.

Алис бе осенена от внезапно видение: как Морах се вслушва във воя на бурята в тъмната пещера, опряла глава в каменния таван, водата реве и се плиска около коленете ѝ, а хрътките я чакат отвън. Примигна. За миг почувства твърдия, неподатлив камък със собствения си тил, докато се катереше упорито нагоре, по-далеч от водата. Водата около глезените ѝ беше леденостудена, кипнала от подводни течения — надигащ се прилив, който скоро вече бушуваше около коленете ѝ, леещ се неспирно, усукващ полата около бедрата ѝ. В тялото ѝ силно се удрияха късове плавей, тя се препъна, падна във водата и изскочи отново, подгизнала и трепереща, тромава поради тежестта на водата, просмукала се в роклята ѝ.

Сега вече водата сякаш я беше вкусила и искаше още. Голяма вълна се блъсна в пещерата, запрати я настрани, тя удари лицето си в скалната стена и почувства тежестта на земята над себе си. Почти не ѝ оставаше време да изпълзи навън и да се изправи пред мъжете, които я чакаха, но ужасът от удавянето внезапно стана по-силен, отколкото страхът ѝ от хрътките, и тя задраци по стената, опитвайки се да се измъкне обратно навън. Ръцете ѝ, разранени и кървящи, се блъскаха в стената на пещерата, а после внезапно попаднаха във водна бездна — реката бурно си проправяше път навън. Тя протегна ръце като сляпа, блъскайки се в бързото течение, копнеейки за студеното докосване на въздуха. После пръстите ѝ докоснаха тавана на прохода, който извеждаше от пещерата.

Бе чакала прекалено дълго. Тесният изход от пещерата вече бе изпълнен до тавана с бушуващите води на прииждащата река. Оставаше ѝ само малкото въздух, запазил се под тавана на пещерата, и когато обърна лице нагоре, за да вдиша, в пещерата нахлу с рев нова вълна и водата, която бе стигала до кръста ѝ, се покачи и стигна до раменете ѝ. Роклята ѝ беше натежала от вода, течението се вихреше около цялото ѝ тяло. Блъскана и теглена от водите, тя изгуби опора и падна, в главата ѝ отекна ревът на водата, нахлуваща в ушите, носа и устата ѝ. Жаждата за живот я блъсна отново нагоре, към последното малко, кухо пространство с въздух под тавана на пещерата. Но когато стигна догоре, главата ѝ се удари в тавана на пещерата и отворената ѝ, давеща се уста усети само вкус на вода. Алис изстена.

— Какво става? — Гласът на Хюго я върна рязко към настоящето, към риска, който беше поела, към ръката му, успокояващо обвита около нея. — Каза ли нещо?

— Нищо! — възкликна бодро Алис.

Мощна буря бе разстлала тъмна завеса надолу по долината, притулвайки хълмовете навсякъде около тях.

— Реката е придошла — каза Хюго със задоволство. — Вещицата се е удавила. — Той бръсна водата от очите си, пришпори дорестия кон и каза: — А сега да побързаме към дома.

* * *

Слуховете около внезапното изчезване на Морах от замъка не можеха да бъдат предотвратени. Твърде много хора знаеха, че е излязла с Алис и бяха видели Алис да се връща сама с Хюго. Уилям не беше видял нищо, но останалите ловци бяха станали свидетели на онази прословута гледка — вещица, която се преобразява в заек — и нямаше да си мълчат вечно. Затова пък вестта можеше да бъде скрита поне от Катрин. Хюго повика жените в галерията, докато Катрин си почиваше преди вечеря, и им каза, че ако чуе дори една дума — само една дума — за случилото се с Морах в присъствието на Катрин, ще нареди да набият онази, която я е казала, и ще я изгони от замъка по долна риза.

Жените отвориха широко очи и зашушукаха.

— Тя се удави — каза Хюго дръзко. — Със собствените си очи я видях да пада в реката и да се дави. И онзи, който отрича това, ме нарича лъжец. — Ръката му леко докосна колана, където обикновено висеше мечът му. — За такова нещо бих убил мъж и бих наредил да накажат с бой жена. Не мога да ви спра да бъбрите помежду си — той ги обходи с тъмния си, обвинителен поглед, — никоя сила на земята не може да попречи на това. Но произнесете ли само една дума на подозрение или съмнение пред лейди Катрин, ще ви се иска да сте се родили неми.

Само Илайза намери смелост да се обади.

— Ами Алис? — попита тя.

— Алис остава при нас — каза Хюго. — Тя е добра приятелка на нашето семейство. Сега тя ще се грижи за лейди Катрин и за сина ми, когато той се роди. Ще бъде така, както беше, преди Морах да дойде в замъка. Можете да забравите Морах. Нея вече я няма.

Той изчака да види дали някой ще каже нещо, после се усмихна със суровата си усмивка на повелител и излезе от галерията да потърси баща си.

Алис бе отишла там преди него и седеше в здрачната стая на едно столче в краката на стария лорд, съобщавайки му новините още преди да дойде Хюго.

— Морах вече я няма — каза тя без предисловие.

Старият лорд я погледна изпитателно.

Алис кимна.

— С нея бяхме заедно във високата част на пустошта. Тя правеше някакви нередни неща с едни восъчни кукли и аз тръгнах с нея, за да я спра. Хюго беше излязъл с хрътките си, те я видяха и я подгониха в една пещера, и я оставиха там да се удави.

Старият лорд не казваше нищо: чакаше.

— Тя беше вещица — каза Алис сурово. — Добре, че е мъртва.

— А ти не си — каза старият лорд бавно.

Алис вдигна бледото си лице към него.

— Не, милорд — каза тя тихо. — Не умрях по време на суровото изпитание, на което лейди Катрин настоя да ме подложат, когато ме мразеше; не умрях и сега. Аз се помирих с лейди Катрин и съм нейна приятелка. Влюбена съм в сина ви, обичам и почитам вас. Кажете ми,

че мога да остана във вашето домакинство, под ваша закрила. Свободна съм от Морах и съм свободна от миналото.

Старият лорд въздъхна и положи длан върху ръката ѝ.

— А силата ти? — попита той. — Нали я изгуби, когато дойде Морах и когато Хюго не пожела да те обикне.

Алис вдигна към него светнал поглед.

— Върнах си я — каза тя. — Морах я беше откраднала от мен, беше откраднала и здравето ми. Знаеше, че ще застана между нея и вас. Знаеше, че ще закрилям вас и близките ви от магьосничеството ѝ. Тя се постара да бъде болна и слаба, започваше да осъществява злокобните си кроежи срещу всички ви. Сега, когато е мъртва, си възвърнах силата и мога да ви пазя. Кажете ми, че мога да живея тук под ваша закрила, като ваша служителка.

Усмехнат, старият лорд сведе поглед към грейналото лице на Алис.

— Да — каза той меко. — Разбира се. Поисках да те имам до себе си от първия ден, в който те видях. Не създавай неприятности между Катрин и Хюго, искам законен наследник, а след този искам и друг. Вие с Хюго можете да бъдете каквото искате един за друг — но не разстройвайте снаха ми, докато носи моя внук.

Алис кимна покорно, взе ласкавата му ръка и я целуна.

— Имам новини за вас — каза тя. — Добри новини.

Старият лорд чакаше, повдигнал вежди.

— Чакам дете — каза Алис. — Детето на Хюго. Той легна с мен в нощта, когато се върна от Нюкасъл. Аз не съм като Катрин, не е трудно да ми се угоди, не зачевам трудно. Чакам дете от Хюго. Пропуснах два пъти месечното си кървене. Бебето ще се роди около Коледа.

Старият лорд грейна.

— Това е добре! — възкликна той. — Това наистина е добра новина. А мислиш ли, че ще бъде син, Алис? Можеш ли да кажеш дали ще бъде момче?

Алис кимна.

— Момче — каза тя. — Силно, красиво момче. Внук за вас, милорд. Ще бъде горда да съм негова майка.

Старият лорд кимна.

— Много добре, много добре — каза той бързо. — А това означава, че Хюго вероятно ще остане тук, докато се роди вашето дете. Благодарение на теб и Катрин, ще го задържа здраво у дома.

— Да — каза Алис енергично. — Катрин не може да го задържи у дома, но той ще остане заради мен. Ще задържа Хюго у дома заради двама ни, милорд. Искам да замине за Лондон или на това свое плаване също толкова малко, колкото го искате и вие, милорд.

Старият лорд се изсмя с резкия си, лаещ смях.

— Омагьосай го тогава — каза той. — И го задръж край себе си. — Той замълча за миг и я погледна със съжаление. — Не се цели по-високо, отколкото ти се полага, Алис — каза тихо. — Никога няма да бъдеш негова съпруга. Винаги ще бъдеш дама на Катрин. Каквото и да става в двора — аз не говоря за тези неща — каквото и да става в двора, ние тук сме обикновени хора. Катрин е твоя господарка, ти ѝ служиш добре. Хюго е твой любовник, а също и твой господар. Не отричам, че съм привързан към теб, Алис, но ако забравиш какво дължиш на господарите си, ще те изхвърля от замъка още утре. Служи на Катрин почтено и добре, позволявай на Хюго да си доставя удоволствие с теб, когато пожелае. Така задържах моите жени. Съпруга за наследниците и жена за удоволствие. Това е редно и разумно. Това е начинът, по който трябва да се постъпва.

Алис държеше главата си сведена, а негодуванието си — скрито.

— Да, милорд — каза тя покорно.

* * *

Дейвид я хвана за ръкава, докато тя минаваше край него по зле осветените стълби.

— Разбрах, че твоята сродница е мъртва — каза той меко.

— Да — отвърна Алис безизразно. Гласът ѝ не потрепна, лицето ѝ остана спокойно.

— Жестока смърт — да се удави в студената речна вода — каза Дейвид.

Алис се взря в него, докато го принуди да отклони поглед.

— Да — каза тя.

— И какво ще стане с теб сега? — упорито продължи Дейвид.

Алис се усмихна в лицето му.

— Ще се грижа за лейди Катрин — каза тя. — Ще служа и ще отдавам дължимото уважение на лорд Хю и на неговия син. Какво друго?

Дейвид я притегли малко по-близо, дръпна ръкава ѝ, така че тя се наведе и устата му се доближи до ухото ѝ:

— Помня те, когато беше странно малко създание, дошло от пустошта — каза той. — Видях те гола, как заменяше дрипите си с дрехата на блудницата. Чух, че си понесла изпитанието за магьосничество. Видях те да се поболяваш и да вехнеш по младия лорд. Сега те питам: какво следва?

Алис издърпа ръкава си от хватката му и се изправи.

— Нищо — каза тя меко. — Ще служа на лейди Катрин и ще ѝ помогна по време на раждането. Ще се подчинявам на негова светлост лорд Хю и ще почитам сина му. Няма нищо повече.

Джуджето кимна. Усмихна ѝ се и зъбите му проблеснаха в тъмнината.

— Питам се — каза той. — Наистина се чудех какво ще стане с теб. Мислех, че имаш силата да преобърнеш този замък надолу с главата. Когато доведе старицата, вещицата, с цялата ѝ сила, помислих, че се готвиш да действаш. Наблюдавах те и се чудех кога ще предприемеш своя ход. Смятах, че ти ще бъдеш новата господарка на замъка. След като си толкова близка със стария лорд! Толкова силна в магьосничеството си, че да обуздаеш буйния нрав на Хюго! А ако имаш дете — както прозря във видението си — каква съпруга би била за него!

Алис си пое рязко дъх, но задържа неотклонно погледа си върху тъмното му, гневно, дребно лице.

— Какво се обърка? — попита джуджето любопитно. — Какво се обърка между теб и старата вещица? Бяхте на път да постигнете целта си, нали? Старата вещица се ползваше с доверието на Катрин, само вие двете с нея щяхте да присъствате на раждането. Какво щеше да стане? Детето щеше да се роди мъртво? Удушаване с пъпната връв? Бебето да тръгне със задника напред? Да тръгне да излиза на обратно и да се удави в кръвта? — Той се изсмя — остър, жесток смях. — Но ти се оказа прекалено припряна, нали? — продължи той. — Искаше Катрин да умре, да я махнеш от пътя си и Хюго да е само твой? Видях те как

вехнеш, как слабееш и губиш красотата си. Омразата те разяждаше отвътре, сякаш утробата ти бе пълна с червеи, нали, малка Алис? Затова направи заклинание и накара Катрин да падне в реката, нали? Направи заклинание и я натика в дълбока вода, навлечена с дебелите кожи, та да се удави.

Алис беше побеляла като мляко, от което са избили маслото.

— Глупости — каза тя дръзко.

— А старата я измъкна — каза джуджето. — Знаеш ли, аз доста харесвах старицата, майка ти.

— Не ми беше майка — каза Алис. Усещаше цялото си лице неестествено вдървено. — Просто живеех с нея. Истинската ми майка загина в пожар.

— Пожар ли? — запита остро джуджето. — Никога преди не съм чувал това.

— Да — каза Алис. В гласа ѝ се долавяше дълбоко отчаяние. — Майка ми, истинската ми майка, загина в пожар. За мен вече нищо не е такова, каквото трябва да бъде, откакто тя си отиде.

Джуджето наклони глава на една страна, разглеждайки я като някакъв странен екземпляр.

— Значи вече си изгубила една майка, погубена от огън, и една — от вода — каза той без съчувствие в гласа. — Та да те наричам ли вече „лейди Алис“? Ще последва ли Катрин твоите две майки? Със силата на огъня? На водата? Или на земята? А може би на въздуха? Ами ти? Какво ще избереш — замъка или някое скрито място в града, за да го превърнеш в публичен дом във всяко отношение, освен по име?

Алис направи гневно една крачка надолу по стълбата, а после се обърна и отново погледна нагоре. Лицето ѝ беше озлобено.

— Ще ме наречеш „лейди Алис“ — каза тя пламенно. Джуджето се отдръпна пред внезапния ѝ гняв. — Ще ме наречеш „лейди Алис“ — а пък аз ще ти кажа: „Сбогом!“ Защото ще бъда законна съпруга на Хюго. А ти ще бъдеш просяк пред портата ми.

Тя се обърна и затрополи надолу по стълбите, развявала полите на хубавата си рокля, без да погледне назад. Дейвид остана на стъпалото, вслушвайки се в стъпките ѝ по витото каменно стълбище.

— Съмнявам се, че това ще се случи — каза той на студените каменни стени. — Наистина много се съмнявам.

Катрин беше сломена, когато научи за загубата на Морах. Тя заплака и се вкопчи в Алис, когато ѝ съобщиха, а Алис обви ръце около нея и двете се прегърнаха като осиротели сестри.

— Сега трябва да останеш с мен — каза Катрин. Едва успяваше да говори от ридания. — Имаш нейните умения, тук си, за да ми помагаш, точно както и тя беше до мен, за да ми помогне, когато за малко не се удавих, когато едва не изгубих живота си. Ти си нейна дъщеря, обичах ви и двете. Но о, Алис! Тя ще ми липсва!

— Ще липсва и на мен — каза Алис. Сините ѝ очи преливаха от непролети, привидно искрени сълзи. — Тя ме научи на всичко, което знаеше, предаде ми всичките си умения. Сякаш ми предаде грижите за вас, преди да ни остави.

Катрин вдигна доверчиво поглед:

— Мислиш ли, че е знаела? — попита тя. — Мислиш ли, че през цялото време е знаела в своята мъдрост, че ще ни остави?

Алис кимна.

— Каза ми, че е видяла тъмнина — каза тя. — Мисля, че е знаела. Мисля, че когато ви извади от реката, е знаела, че ще трябва да плати за това. И сега реката я взе.

Катрин нададе още по-силен вопъл.

— Тогавя значи е умряла, за да ме спаси! — възкликна тя. — Дала е живота си за мен!

Алис погали лицемерно Катрин по косата и каза:

— Тя би искала така. И тя, и аз, правим с радост тази жертва. Аз изгубих майка си заради теб и не — гласът ѝ потрепна леко, — няма да съжалявам за това.

Катрин ридаеше неудържимо.

— Моята приятелка, Алис! — възкликна тя. — Моята единствена приятелка.

Алис я залюля нежно, гледайки надолу към подпухналото, покрито с петна от сълзи лице.

— Бедната Катрин — каза тя. — В какво състояние си само!

Тя повиши глас и повика жените. Рут дойде веднага.

— Повикай Хюго — каза Алис. — Катрин има нужда от него.

Той дойде начаса и се отдръпна стреснато, когато Катрин, бърчейки несвързано, протегна ръце към него със скръбен вопъл. Той падна на колене пред стола ѝ и я прегърна.

— Тихо, тихо — прошепна нежно в косата ѝ. Вдигна поглед към Алис, без да я вижда. — Не можеш ли да ѝ дадеш нещо? — попита той. — Нещо, което да я успокои? Едва ли е добре за детето тя да се разстройва така.

— Тя има нужда да се успокои — каза Алис разсеяно.

Катрин изхълца и прегърна Хюго по-здравно.

— Знам — каза тя, като подсмърчаше. — Но тя ме разсмиваше. Представяше всичко като шега. Разказваше ми неща за живота си, които ме разсмиваха до сълзи. Не мога да повярвам, че няма да влезе сега и да се изсмее в лицата ни.

Алис стрелна с бърз поглед вратата. Гобленът се полюшна. За миг изглеждаше твърде вероятно Морах да влезе, оставяйки след себе си диря от вода и леденостудени речни водорасли, и да се изсмее в лицата им с широко отворена, посиняла уста на удавница.

— Не — каза Хюго бързо. — Това няма да стане, Катрин. Тя се удави. Опитай се да не се разстройваш така. — Той се обърна към Алис и каза: — *Със сигурност* можеш да ѝ дадеш нещо, за да я успокоиш, нали?

— Мога да ѝ дам извлек от блатно кокиче — отвърна Алис студено. Отиде в стаята си. В раклата за чаршафи бяха шишенцата, праховете и билките, които двете с Морах бяха събрали. На леглото беше бялата памучна нощна риза на Морах. На течението от отворената врата тя се раздвижи за миг и се надигна леко на леглото, сякаш щеше да стане и да тръгне към нея. Алис се втренчи упорито в ризата. Ръкавите се раздвижиха леко, сякаш искаха да посочат обвинително към нея. Алис се облегна на вратата и продължи да я гледа упорито, докато накрая като че ли я принуди да се отпусне отново и да застине неподвижно.

— Ето — каза тя, когато се върна в галерията.

Хюго взе чашата от нея, без да вдига поглед, и започна да дава на Катрин глътка след глътка, като наблюдаваше лицето ѝ и ѝ говореше с нисък, успокоителен глас. Когато тя спря да ридае, седна в леглото и избърса лице с кърпичката си, той погледна към Илайза и каза:

— Хайде! Пригответе леглото на нейна светлост! Тя трябва да спи сега.

Илайза се сниши в реверанс и отиде в стаята на Катрин.

— Имаш ли нещо, което да ѝ помогне да заспи? — попита той Алис през рамо.

Тя се върна в стаята, която беше делила с Морах. Един път се беше разместил в малкия огън, сенките подскачаха и танцуваха около леглото. За миг ѝ се стори, че върху раклата до горния край на леглото седи някой, с лице, обърнато към вратата. Алис се облегна на вратата и притисна силно ръка към сърцето си. После взе отварата от счукано маково семе за лейди Катрин, за да може нейна светлост да спи добре в удобното си, голямо легло.

Хюго взе извлека, без да благодари, изведе от галерията Катрин, обвил с ръка наедриялата ѝ талия, и я въведе в спалнята ѝ.

Алис ги загледа как излизат, видя как главата на Катрин се отпуска на рамото на Хюго, чу жаловития ѝ глас и неговите нежни уверения. Алис стисна устни, обуздавайки раздражението си.

— Няма ли да те е страх да спиш сама тази нощ? — обърна се Илайза към Алис, когато вратата се затвори зад двамата.

— Не — каза Алис.

Илайза нададе лек писък.

— В леглото на мъртва жена! — възкликна тя. — Докато възглавницата още носи отпечатъка от главата ѝ! След като се е удавила в същия този ден! Аз бих се страхувала, че ще дойде да се сбогува! Те така правят! Ще дойде да се сбогува, преди да намери покой, бедната старица.

Алис сви рамене.

— Тя беше една бедна старица, а сега е мъртва — каза тя. — Защо да не почива в мир?

Рут я погледна остро.

— Защото е във водата — каза тя. — Как ще се надигне в деня на Страшния съд, ако тялото ѝ е цялото подпухнало и подгизнало?

Алис почувства как изтръпва от ужас.

— Това са глупости — каза тя. — Не искам да ги слушам. Лягам си.

— Да спиш? — попита мистрес Алингам, изненадана.

— Разбира се, за да спя — отвърна Алис. — Защо да не спя? Ще си облека нощната риза, ще завържа връзките на нощната си шапчица, и ще спя през цялата дълга нощ.

Тя излезе безшумно от стаята и затвори вратата след себе си. Съблече се — както бе казала, че ще стори — и завържа връзките на нощната си шапчица. Но после придърпа столчето си до огнището, хвърли нов пън в огъня и запали нова свещ, така че всички сенки в стаята бяха прогонени и стана светло като ден, и остана будна цяла нощ — та Морах да не дойде при нея, цялата студена и мокра. Та Морах да не дойде при нея, да положи ледена ръка на рамото ѝ и да каже отново: „Вече не остава много време, Алис“.

* * *

На другия ден Алис повика една прислужница от кухнята и двете прочистиха от стаята всякакви следи от Морах. Кухненската прислужница се отзова с готовност — очаквайки да получи като подарък дрехи или бельо. За неин ужас, в акт на пълно прахосничество, Алис струпа всичко на купчина и го свали до огнището в кухнята.

— Нима ще изгорите вълнена рокля! — Готвачката пристъпи бързо напред, измервайки с поглед купчинката дрехи. — И хубава долна риза!

— Пълни са с въшки — каза Алис безизразно. — Искаш ли рокля, пълна с въшките на една мъртва старица? Държиш ли да ги прихванеш?

— Може да се изпере — каза готвачката, заставайки между огъня и Алис.

Сините очи на Алис не издаваха чувствата ѝ.

— Тя ходеше сред болни хора — каза. — Нима мислиш, че може да се отмие чумата? Искаш ли да опиташ?

— О, изгори ги! Изгори ги! — възкликна готвачката с внезапно нетърпение. — Но трябва после да почистиш огнището ми. Не забравяй — приготвям тук храната на самия лорд.

— Имам някои билки — каза Алис. — Отстъпи назад.

Готвачката се оттегли бързо към огъня от другата страна на кухнята, където прислужникът от готварницата въртеше шиша, и продължи да наблюдава Алис, но отдалече. Алис тикна вързопа в червеното сърце на огъня.

Известно време той тлееше сърдито. Алис продължи да гледа, докато крайчецът на старата рокля на Морах се подпали, потрепна, а после избухна в пламъци. Алис измъкна малка бутилка от джоба си.

— Смирна — каза тя и капна по една капка във всеки ъгъл на плочата на огнището, а после три капки в сърцето на огъня. — Почивай в мир, Морах — прошепна тя достатъчно ниско, та да не я чуе някой. — Ти знаеш и аз знам какви сметки имаме да уреждаме помежду си. Ти знаеш, и аз знам кога ще се срещнем пак, и къде. Но остави ме дотогава да следвам собствения си път. Ти имаше своя живот и направи своите избори. Остави ме свободна да направя своите, Морах!

Тя отстъпи една крачка назад и загледа пламъците. Те потрепнаха в синьо и зелено, когато маслото се разгоря. От другата страна на кухнята готвачката си пое рязко дъх и направи знака за предпазване от магии. Алис не ѝ обърна внимание.

— Ти се грижеше за мен като майка — каза тя на огъня. Пламъците запълзяха алчно около плата, вързопът се разпадна и запламтя ярко, после се сгърчи и се превърна в тъмни въглени. — Сега го признавам. Сега е твърде късно да ти благодаря или да ти се отплащам с някаква добрина — продължи Алис. — Ти се грижеше за мен като майка, а аз те предадох като враг. Сега призовавам обичта ти към мен, твоята майчина любов. Ти ми каза, че не ми остава много. Дай ми свобода през това кратко време. Остави ме да живея живота си, Морах. Не ме преследвай.

За миг тя замълча, наклонила глава встрани, сякаш се заслушваше за отговор. Тежкия, димен мирис на смирната изпълни кухнята. Прислужникът, който се стараеше да не гледа Алис, завъртя шиша по-бързо: скърцането на шиша зазвуча като скимтене. Алис чакаше. Не се случи нищо. Морах си беше отишла.

Алис се извърна от огъня с ясна усмивка, и кимна на готвачката.

— Всичко е свършено, дрехите са изгорени, а огнището е почистено — каза тя мило. — Какво приготвяш за вечеря на господаря?

Готвачката ѝ показва дузината печени пилета, които чакаха да бъдат овалени в специална паста от бадеми, ориз и мед, които вече бяха готови за смесване, сандаловото дърво, което трябваше да придаде розов цвят на сместа.

— Основното блюдо ще бъде пилешко в бял крем — каза тя. — И овнешки пържоли — имам няколко хубави парчета месо. И кълцано месо с ядки, сушени плодове, лук и подправки. Печено еленово месо. Има и риба, камбала, донесена от крайбрежието. Бихте ли искали да приготвя нещо специално за лейди Катрин? — попита тя угоднически.

Алис обмисли предложението.

— Питателни сладки десерти — каза тя. — Нейна светлост обожава сладки неща и има нужда от всичките си сили. Яйчени кремове, може би ломбардски млечен десерт с много сироп.

— Тя става все по-закръглена и хубава — каза готвачката с възхищение.

— Да — каза Алис със сладък гласец. — Става по-дебела с всеки ден. Едва ще има място за лорд Хюго в леглото ѝ, ако стане още по-едра. Изпратете в покоите ѝ чаша греяно подсладено вино с подправки, сладки пудинги и кейкове, тя огладнява много сега, когато е вече в петия месец.

Готвачката кимна.

— Да, Алис — каза тя.

Алис спря на път към вратата, повдигнала едната си вежда.

Готвачката се поколеба. Алис не помръдваше. Възцари се тежка тишина, готвачката срещна сините очи на Алис, после извърна поглед.

— Да, мистрес Алис — каза тя, удостоверявайки неохотно Алис с това почетно обръщение. Алис се огледа бавно из кухнята, сякаш предизвикваше някой да възрази. Никой не проговори. Тя кимна на момчето от готварницата, а то припряно остави шиша, за да ѝ отвори вратата към коридора. Тя излезе, без да благодари.

Спря за миг, когато вратата се затвори зад гърба ѝ, и се заслуша, да не би готвачката да възроптае срещу нея, да започне да злослови за амбициите ѝ или да заяви, че тя е вещица. Чу силна плесница, и как неочакваното наказание накара момчето от готварницата да извика.

— Хващай се за работа — каза ядосано готвачката. — Нямаме цял ден.

Алис се усмихна, тръгна по коридора и се качи по стълбите до галерията за жените.

Катрин си почиваше в стаята си преди обяд, а жените, събрали се около огнището в галерията, си открадваха един час безделие. Рут четеше памфлет за значението на литургията, Илайза се беше унесла в блянове, загледана в огъня. Мистрес Алингам дремеше, с килната настрани шапчица. Алис кимна безучастно на всички, подмина ги и влезе в собствената си стая.

Прислужницата беше измела тръстиките от пода, както ѝ беше заповядано, и беше оставила метлата. Алис я взе и премете старателно всяко ъгълче, събирайки прахта и останките от слама в средата на стаята. Внимателно събра всичко и го хвърли в огъня. После взе парцал и избърса навсякъде, навсякъде, където можеше да се е докосвала ръката на Морах или да се е допирала главата ѝ, всяко място, където можеше да се е докосвала полата ѝ или да са стъпвали краката ѝ. Алис обикаляше отново и отново из стаята като малък паяк, който тъче мрежата си. Обикаляше и обикаляше, докато накрая не остана място, което да не беше избърсала. После сгъна парцала отново и отново, сякаш за да скрие мириса на Морах в ленения плат — и го хвърли в сърцето на огъня.

Роптаейки, прислужницата беше донесла нови завивки и покривка за леглото, и Алис ги приглади над единствената възглавница. Изтърси завесите на леглото и ги завърза назад с големи панделки. После отстъпи назад и огледа стаята с лека усмивка.

Щедро бе да отделят такава стая за две лечителки, две акушерки, които трябваше да помагат при раждането на единствения син и наследник. Беше голяма колкото съседната стая, където спяха четирите жени, по две на сламеник. Но като стая за една жена, която спи сама, това беше направо стая за благородна дама. Беше голяма почти колкото стаята на лейди Катрин, леглото беше голямо колкото нейното, драпериите по стените — почти толкова фини. Беше по-студена от стаята на Катрин — със западно изложение и изглед към реката — но по-просторна и проветрива. Алис беше предпочела да не разпръсква по пода нови билки и слама, но стаята миришеше на чисто. Беше светла, тук нямаше следи от женски безпорядък, нямаше гърненца с пудра за лице, нито кремове, нито недоядени захаросани плодове като в стаята на Катрин. Роклите, пелерините, шапчиците и бельото на

Алис бяха в едната ракла, всичките ѝ билки, чукалото и хаванът, кристалът ѝ инструментите на занаята ѝ бяха прибрани в другата.

Имаше един стол, с облегалка, но без ръкохватки, и едно столче. Алис придърпа стола до огъня, подпря крака на столчето, и се вгледа в пламъците.

Вратата се отвори. Илайза Херинг надникна в стаята.

— Ето къде си била! — каза тя неловко.

Алис вдигна глава и погледна Илайза, но не каза нищо.

Илайза се озърна и каза, изненадана:

— Измела си.

Алис кимна.

— Няма ли да дойдеш да седнеш при нас? — попита Илайза. — Сигурно се отегчаваш сама тук.

— Не се отегчавам — каза Алис хладно.

Илайза се поразмърда смутено, пристъпи малко по-навътре в стаята, после отново отстъпи назад.

— Ще дойда да спя тук с теб, ако искаш — предложи тя. — Едва ли искаш да си сама. Можем да бъбрим и да се смеем вечер. Марджъри не би имала нищо против да се изнеса.

— Не — каза Алис меко.

— Наистина няма да има нищо против — каза Илайза. — Вече я питах, защото предположих, че ще искаш компания.

Алис поклати глава. Илайза се поколеба.

— Лошо е да скърбиш твърде много — каза тя мило. — Морах беше противна старица, но те обичаше — това беше ясно за всеки. Не бива да скърбиш за нея твърде дълго, Алис. Не е редно да седиш тук съвсем сама, скърбейки за нея.

— Не скърбя — каза Алис. — Не чувствам нищо. Не изпитвам никакви чувства към нея, към вас, жените, или пък към лейди Катрин. Не се тревожи излишно за мен, Илайза. Не чувствам нищо.

Илайза примигна.

— Това е от преживяния потрес — каза тя, опитвайки се да оправдае студенината на Алис. — Имаш нужда от компания.

— Не искам компания и не мога да те пусна да спиш тук — каза Алис. — Хюго ще иска много често да остава насаме с мен тук. Подготвила съм стаята за нас двамата.

Очите на Илайза се разшириха, устата ѝ оформи едно безмълвно „О“.

— Ами нейна светлост? — запита тя, когато успя да проговори. — Тя може сега да не е добре, Алис, но има достатъчно сили, за да те изхвърли обратно на улицата. Хюго никога не би си позволил да я разгневи, докато тя носи неговото дете.

Алис изви устни в хладна усмивка.

— Ще свикне — каза тя. — Сега всичко ще бъде различно.

Илайза примигна.

— Само защото Морах се удави? — попита тя.

Алис поклати глава.

— Това няма нищо общо с Морах. Очаквам дете от Хюго. Ще бъде син. Нима искаш да ми кажеш, че той ще позволи на Катрин да ме командва, когато тя носи негов син, а аз — също?

Илайза ахна задавено.

— Но нейният е законен! — възрази тя.

Алис сви рамене.

— Какво от това? Винаги е добре да имаш повече синове, а Хюго няма друг. Мисля, че ще възпитават и двамата като наследници, докато се уверят, че наистина има сигурен наследник, ти не смяташ ли така?

Илайза задържа вратата и се озърна.

— Това гадателство ли е? — попита тя. — Пророкуване и гадателство?

Алис се засмя уверено.

— Това е познанието на една простосмъртна жена — каза тя. — Хюго спи с мен, откакто се върна от Нюкасъл. Сега, когато очаквам неговото дете, искам стая за себе си и може би някоя прислужница, която да ми помага. Защо би възразила Катрин? За нея това няма да промени нищо.

— Поставяла те е в доста лошо положение преди — каза предупредително Илайза.

Алис кимна.

— Да — каза тя. — Но през цялото време е отпаднала и уморена, а аз съм единствената, която може да успокои страховете ѝ. Ще се вкопча в мен, каквото и да правя. А аз ще се грижа достатъчно внимателно за нея.

Илайза кимна с неохотно възхищение.

— Дълъг път измина, Алис — каза тя.

— Сега ме наричат „мистрес Алис“ — каза Алис. — Би ли позвънила да донесат вана и ведра с гореща вода? Мисля да се изкъпя.

— Сама си позвъни! — възкликна Илайза, мигновено възмутена.

Алис се надигна рязко от стола и хвана Илайза за раменете, разтърси я и я задържа, приближавайки гневното си лице много плътно до нейното.

— Ще те предупредя само веднъж, Илайза — каза Алис през зъби. — Сега тук всичко е различно. Вече не съм Алис. Нося внука на лорд Хю, от неговия син, който е бил безплоден с всички жени, освен с мен и със съпругата си. Преди мен по важност е само съпругата му. Мога да те смятам за своя приятелка, а мога да те смятам и за свой враг. Но няма да останеш тук дълго, ако сме врагове.

Изведнъж желанието за борба напусна Илайза.

— Голяма си късметлийка — каза тя с вяло негодувание. — Дойде като нищожество, а сега ще те наричат „мистрес Алис“.

Алис поклати глава.

— Дойдох като начетена жена, като лечителка и писар на негова светлост — каза тя гордо. — Аз съм дъщеря на благородна дама. Достойна съм за това. Аз съм толкова достойна да бъда господарка тук, колкото е достойна Джейн Сиймор за короната. Сега позвъни за гореща вода. Ще си взема вана.

Илайза кимна, бавно.

— Да, мистрес Алис — каза тя.

* * *

Двама слуги качиха голямата бъчва по витите стълби, внесоха я в стаята на Алис и я оставиха близо до огъня. Една кухненска прислужница дойде с ленен чаршаф и го разстла по стените и дъното на бъчвата. Двама мъже зад нея носеха големи ведра с вряла вода. Изляха я вътре и се върнаха за още две. Алис ги изпрати за пета кофа, която да оставят отстрани до бъчвата с черпак, за да добавя още вода, ако иска. Тя затвори вратата след тях и отвори раклата, в която държеше билките. Имаше сушени орлови нокти и розови листенца в една ленена кесия, тя взе една шепа и ги разпръсна по водата. Имаше и

малко шишенце с масло от лайка, и тя натри косата си с него. Седна в горещата вода, облегна се на стената на бъчвата, и разтри цялото си тяло, стривайки цветните листенца по кожата си. Ръцете ѝ се плъзгаха по гърдите и около тях, докато зърната щръкнаха, втвърдени, и тя усети гъделичкане при допира им. Изтръска мократа си коса, остави я небрежно да се спусне като водопад от страни на бъчвата и от нея закапа вода по пода.

Когато водата изстина, тя се надигна от ваната, уви се в топъл чаршаф и седна самотно и мълчаливо край огъня. Подуши кожата на ръката си над лакътя, чувствено като животинче. Миришеше на полски цветя от листенцата, а светлата ѝ коса ухаеше на мед. Тялото ѝ беше гъвкаво, стройно и прекрасно. Лицето ѝ беше мрачно.

— Довечера — каза си тихо Алис. — Довечера, Хюго.

ГЛАВА 20

Алис, изкъпана, напръскана с благоухания, намазана с ароматни масла и облечена в проста синя рокля, със синя панделка на талията, трябваше да чака с всичкото престорено търпение, което бе способна да прояви, през целия дълъг и тягостен ден. Лейди Катрин все още бе твърде опечалена, за да слезе на обяд. Тя хленчеше за компания и Хюго, когато погледна в галерията на жените на път към залата, се съгласи да се храни с нея в стаята ѝ. Така старият лорд остана да се храни сам, в уединение, в центъра на дългата господарска маса, гледайки намръщено изпод тъмните си вежди. Когато отнесоха месните ястия, Алис стана от масата на жените, отиде при него и се наведе до стола му, за да попита нещо. Жените чуха резкия му смях; после той ѝ отвърна нещо с нисък глас и ѝ кимна небрежно към едно столче в края на масата; тя седна и той разговаря с нея, докато обядът приключи. Дейвид, който наблюдаваше как поставят пред тях големия поднос със сладкиши, плодове и сладко вино, ги следеше бдително.

— Алис няма ли вече да седи при жените на лейди Катрин? — попита той стария лорд. — Ваша гостенка ли е тя сега, милорд?

Старият лорд му хвърли искрящ поглед изпод вежди.

— Отегчих се — каза той твърдо. — Нямаше с кого да разговарям. Ако снаха ми е забравила дълга си да се храни на масата ми, а синът ми се оттегля с нея в стаята ѝ като камериерка — какво да правя аз? Да седя като онемял?

Дейвид кимна.

— Попитах само, за да знам къде да поръчам да сложат чашата ѝ — каза той, оправдавайки се. — Ако желаете тази жена да се храни с вас, ще наредя да преместят чашата ѝ тук.

Старият лорд удари с юмрук по масата:

— Когато Катрин отсъства, Алис може да използва нейните блюда и прибори, нали? — настоя той раздразнено. — Кога през целия

си живот не съм имал до себе си жена, която да гледам, когато пожелае? А от всички жени в замъка Алис изглежда най-добре. Тя ще седи с мен, когато Катрин не е тук, и може да пие от стъклена чаша и да се храни от сребърно блюдо. Ясно ли е?

Дейвид се поклони мълчаливо. Когато се изправи, видя Алис да го наблюдава, сините ѝ очи светеха развеселено.

— Много ти благодаря, Дейвид — каза тя хладно. — Мило е от твоя страна, че мислиш за удобството ми. Никога нямаше да получа тази покана, ако не беше ти.

Старият лорд се изсмя кратко и щракна с пръсти да донесат още вино. Алис пое гарафата от виночерпеца и наля виното вместо него, навеждайки се напред, така че той видя обещаващата извивка на гърдите ѝ в деколтето на роклята ѝ.

— Хубава блудница — каза старият лорд с усмивка, отметна глава назад и пресуши чашата.

Без свян, Алис се усмихна в отговор.

* * *

Когато обядът приключи, тя отиде с лорд Хю в стаята му и писа писма под негова диктовка, докато дневната светлина не помръкна. Той трябваше да сключва нови съюзи сега, когато семейството на Джейн Сиймор се ползваше с благоволение, и се носеха слухове, че набързо венчаната невеста очаква дете. За нея се говореше, че се опитва да помири краля с дъщеря му Мери.

— Отново папистка принцеса в двора — каза лорд Хю замислено. — И всичко се върти и променя, всичко е непостоянно като нрава на блудница.

Алис позвъни да донесат свещи и чаша греяно вино с подправки за стария човек.

— Уморих се — каза той искрено. — Дълго се бави това бебе на Катрин. Кога трябва да се роди твоето?

— В края на ноември — каза Алис. — Когато започваме да се готвим за празнуването на Коледа.

Лордът кимна, клепачите му се отпуснаха сънливо.

— Ще бъде весело — каза той. — Е, за нас най-малкото. А какво мислиш за Катрин? Ще роди ли друг син след този?

Алис сви рамене.

— Коренът й поначало не е жилав — каза тя пренебрежително. — Но няма причина да не роди още деца. Обаче може да й трябва доста време да зачене, не е много плодовита, нали? Зачеването на това дете й отне девет години!

Старият лорд се размърда неспокойно.

— Трябваше да го оженя за друга — каза той раздразнено. — Но сключването на този брак стана толкова лесно, при положение че управлението на имотите й беше и без това в ръцете ми, и така нататък. Но ако знаех, че ще прихваща толкова бавно, никога нямаше да я омъжа за Хюго.

Алис отиде зад стола му и го погали по челото. Той се отпусна назад на твърдата облегалка на стола, успокоен от докосването й.

— Не се тревожете — каза тя. — По това време догодина ще имате двама внуци — нейния син и моя. По това време догодина отново ще съм бременна от Хюго.

— Ще създадеш табун от жребци? — попита той, подсмивайки се, със затворени очи.

— Искам да остана тук — каза Алис искрено. — Искам Хюго. Искам и вашата закрила. Нима има по-добър начин да получа желаното?

Старият лорд поклати глава.

— Няма по-добър начин — каза той. — Докато носиш моя внук, аз съм на твое разположение. Знаеш какво означава това дете за мен.

Алис кимна.

— Знам — каза тя.

Старият лорд въздъхна и известно време остана да седи мълчаливо. С бавни, леки движения Алис прокарваше пръсти по челото му, усещайки меките резки на набръчканата стара кожа под върховете на пръстите си.

— Ще ти дам земя, Алис — каза лорд Хю, наслаждавайки се на увереното й докосване. — Когато се роди синът ти, ще ти даря земя. Жена като теб би трябвало да има малко богатство, малко власт.

Алис се усмихна, без да спира дори за миг да плъзга пръсти по челото му.

— Бих искала фермата до колибата на старата Морах — каза тя без колебание. — Мястото е хубаво, а Морах и без това твърдеше, че има право на собственост над някои от земите. Ще се радвам, ако успея да им отнема цялата ферма. Това ще бъде наказанието им, задето ограбиха Морах. — Тя се разсмя с тих, мек смях и допълни: — Малко възстановяване на реда.

— Може би — отвърна лорд Хю. — Ще поръчам на Дейвид или Хюго да я огледат.

Алис кимна, лекият натиск на върховете на пръстите ѝ се забави, за да бъде в същия ритъм като дишането му, което бе станало по-дълбоко. След няколко мига той вече спеше, а тя придърпа едно столче до краката на стола му, седна, облягайки се на него, и се загледа в огъня.

Той протегна ръка насън и докосна главата ѝ. Тя развърза шапчицата, сложи я настрани и остави ръката му да се отпусне върху разбърканите ѝ къдрици. Седяха заедно дълго време. Алис гледаше огъня и чувстваше закрилящата топлина на ръката му върху главата си като благословия. Тя затвори очи. Топлият, успокояващ, чист мирис на стаята ѝ напомняше за абатството и за докосването на майка Хилдебранд. И Алис зачака, притворила очи.

Хюго не се забави. Влезе с едри крачки, отметнал пелерината от раменете си; шапката му се бе кривнала от ездата. Той спря на прага пред гледката, която представляваха: познатият профил на баща му, чиито черти се бяха смекчили в съня, и младата красота на Алис под неговата закрила.

— Тихо — каза Алис, като се изправи на крака и издърпа Хюго от стаята. — Той е уморен. Цял следобед писах писма под негова диктовка.

— Бях на езда — каза Хюго. — Катрин бе отпаднала след обяда.

— В такъв случай само ние двамата сме будни — каза Алис, с малка, потайна усмивка. — Само ние двамата, будни, и... — тя замълча и хвърли поглед към Хюго с изражение, което обещавахе всичко. — Само ние двамата, будни и... неспокойни — каза тя.

Хюго я стрелна с бърз, преценяващ поглед изпод тъмните си вежди.

— Къде са прислужничките на Катрин? — попита той. — Оставих Рут и Марджъри да седят в спалнята ѝ. Къде са другите?

— Отидоха в Касълтън — каза Алис. — Можеш да влезеш в стаята ми и няма да има кой да те види.

Хюго кимна.

— Върви преди мен — каза той. — Увери се, че Катрин още спи и вратата ѝ е затворена.

Алис кимна и тръгна първа надолу, по витото стълбище и през преддверието на голямата зала, а после се качи до галерията за жените над нея. Огънят догаряше в решетката на огнището. Вратата към стаята на Катрин беше затворена. Алис и Хюго се промъкнаха през галерията и влязоха в стаята на Алис, безмълвни като призраци.

Хюго затвори вратата зад тях и пусна резето.

— Това наистина е промяна, Алис — каза той. — Мислех, че след онзи първи път си открила, че не съм по вкуса ти.

Алис тръсна глава, за да освободи косата си, и тя се спусна около лицето ѝ като дъжд от мед и злато. Отметна я от очите си и се усмихна уверено на Хюго, преценявайки силата на неговото надигащо се желание.

— Ти ме облада като девица, като обикновено момиче — каза тя. — Никога повече няма да бъде така. Отдръпнах се от теб, за да усвоя уменията си. Трябваше да намеря своите учители, трябваше да позная някои тайни изкуства, преди да мога отново да легна с теб.

— Какви изкуства? — попита Хюго: гласът му потрепери леко.

— Знаеш за тях — каза Алис простичко. — Мечтал си за тях, но едва ли си вярвал, че са осъществими между мъж и жена.

Хюго докосна устните си с език.

— Чувал съм — започна той — за изкуства, които една жена, умела и опитна жена, може да използва, и които могат да накарат един мъж да полудее по нея. Чувал съм и че ако легнеш с вещица, тя може да те отведе до самите предели на рая — дори отвъд тях. Чувал съм също, че тогава чувстваш неземна наслада, наслада над всяка друга, която една обикновена жена може да ти даде — той се разсмя нервно, възбудено. — Но това са само лъжи и измами, нали?

Алис поклати бавно глава, косата ѝ се люшна напред. Хюго се наведе към нея.

— Ухаеш на мед — каза той.

— Аз мога да направя всички тези неща — обеща Алис. Направи пауза, претегляйки думите си. — Ако се осмеляваш.

— Осмелявам се — каза Хюго бързо. — Желая ги.

Алис се усмихна и прекоси стаята. Хюго я проследи с очи. Тя отвори раклата с билки и извади гарафа вино с подправки и две чаши. Докато той гледаше, тя наля по една чаша за двамата, обърна се настрани за секунда — само половин секунда — и изсипа от дланта си голяма щипка стрит земен корен в чашата му.

— Пия за твоето желание — каза тя. — Дано получиш всичко, за което мечтаеш.

Хюго вдигна чашата и я пресуши на три нетърпеливи глътки.

— А твоето желание, Алис? — попита той. — Когато легна за първи път с мен, ти не изпитваше желание.

Алис сви рамене.

— Бях обикновена девойка — каза тя. — Ти ме помоли да загърбя силата си от любов към теб — и аз така и направих. Но после ти откри — нима не беше така? — че в замъка има много обикновени момичета. Но само една магьосница.

Хюго се засмя, малко треперливо.

— Магьосница — каза той. — С умения на магьосница — той навлажни устните си с език. — Не вярвам твърде в магьосничеството, Алис. Ще трябва да се справяш със съвременен мъж, неверник.

Алис се усмихна, уверена в билкарските умения на Морах.

— О, Хюго — каза тя, а в гласа ѝ се долавяше смях. — Ти проявяваш вяра и неверие, както ти е угодно. Но когато си навън, в студената пустош, мъглата се стели около теб и реката приижда, виждаш тъмна магия и познаваш страха. А когато си тук с мен, в тази стая, ще бъдеш заплепен от вълшебство и ще познаеш най-съкровения си желания.

— Променила си се — каза той.

Алис кимна.

— Открих господарката си, тъмната повелителка на всички знахарки и магьосници, и се поучих от нея. Трябваше да стана едно цяло с нея, сякаш бяхме любовници. И сега познавам уменията ѝ.

— Какви са те? — попита Хюго. — Уменията на твоята господарка?

Алис допря ръце до задната част на роклята си и бавно, почти небрежно, започна да развързва панделките, с които беше пристегната. Хюго гледаше мълчаливо как тя сви рамо и отърси роклята от себе си.

Отдолу беше гола. Избута роклята надолу от хълбоците си и се измъкна от нея. Не носеше долна риза, нито пък фуста. При вида на тялото ѝ, когато осъзна, че тя беше планирала това прелъстяване, Хюго си пое хрипливо дъх. След като се изкъпа, тя се беше облякла така, че лесно да остане гола пред него. Той посегна да я сграбчи, но Алис посочи с жест към стола.

— Седни, Хюго — каза тя любезно, внушителна в голотата си.

Хюго пристъпи покорно към стола, препъвайки се, когато стигна до него. Алис го наблюдаваше внимателно.

— Трудно ли ти е да вървиш, Хюго? — попита тя.

Той отвори уста да проговори, движейки се бавно.

— Трудно ти е да вървиш и да говориш, трудно ти е да посегнеш към мен — каза Алис. — Можеш само да гледаш.

Хюго, с отпуснати мускули, хванат в капана на упойващата напитка, се отпусна на стола си, очите му, потъмнели от разширените зеници, и за миг не се отделяха от бялото тяло на Алис с къдравите златисти косми отпред.

— Ще ти кажа на какво ме научи моята господарка — каза Алис с напевен, омагьосващ глас. — Научи ме да танцувам така, че мъжът да застива на място от страст. — Косата на Алис падаше като светла завеса по раменете и по гърдите ѝ: тя се изви на една страна, а после — на друга. Хюго не можеше да откъсне очи от тялото ѝ.

— Не мога да се движа — изрече Хюго с надебелял глас.

— Тя ме научи да призовавам сестрите си да ме докосват — каза Алис. Ръцете ѝ обгърнаха с длани собственото ѝ лице, затвориха се над гърлото ѝ, заедно се спуснаха надолу по гърдите ѝ и ги погалиха. Зърната, розови и твърди, потрепнаха през завесата от коса. Алис отметна глава назад така, че шията ѝ се оголи, обгърна в длани гърдите си и тръгна към Хюго. — У мен винаги ще има наслада — прошепна Алис. — Винаги ще има наслада, която да дам на този, който я пожелае. Сестрите ми са готови да дойдат при мен във всеки миг, във всеки миг, в който поискам. И са готови да ме гаят, да ближат тялото ми и да ме целуват. Можеш ли вече да ги видиш, Хюго? Те идват при нас двамата. Идват да доставят наслада на мен и да угодят на теб.

Той разтвори устни от желание. Алис го възседна, изправена, и потри в устните му първо едната си гърда, а после другата. Хюго

търсеше докосването ѝ, въртейки глава като бебе. Ръцете му се присвиха върху бедрата, но не можеше да посегне и да я задържи.

— Моята господарка дойде сега — изрече Алис с благоговееен шепот. — Сега тя е с мен в стаята. О, господи! Виждаш ли я, Хюго? Тя е гола като мен, а косата ѝ е черна. Нейното докосване изгаря кожата ми като огън, а целувките ѝ ме карат да копнея за още и още. С нея са сестрите ми — десет, двацет момичета, всичките голи. Всички те са дошли да танцуват за теб. Хюго!

Хюго не можеше да откъсне очи от Алис, но чувстваше сборището от жени около себе си. Усещаше очите им върху себе си и все по-силната топлина на телата им. Алис, наблюдавайки го през цялото време, прокарваше с галещ жест ръцете си през корема към съвършената вдлъбнатина на пъпа си.

— Можеш ли да ме почувстваш, Хюго? — попита тя. — Можеш ли да почувстваш мен, и всичките ми сестри, и моята веща господарка? Можеш ли да ни видиш, всичките голи, можеш ли да видиш звездите в косите ни и усмивките ни?

Хюго потрепери — мощна, неовладяна тръпка, която разтърси цялото му тяло.

— Алис.

Ръката на Алис помилва корема ѝ и се плъзна надолу към къдравите златисти косми.

— Погледни, Хюго — каза тя. — Във всичките ти противни играчки с Катрин, случвало ли се е тя някога да застане гордо пред теб, позволявала ли ти е да я видиш?

Без да каже и дума, Хюго поклати глава.

— Тогава ме погледни — каза Алис. — Аз не се срамувам, не ме е страх. Никой мъж не може да ми причини болка, не страдам по никой мъж. Сестрите ми и аз си даряваме взаимна наслада, която никой мъж не би могъл да ни дари. Но ние ще ти позволим да бъдеш с нас, Хюго. Ще ти позволим да легнеш с нас, да играеш с нас, да ни възбуждаш. — Тя раздели с две ръце космите и деликатно потри с показалец своята розова, разтваряща се плът.

— Дай на мен — каза Хюго настойчиво. — Дай на мен, Алис.

Тя отново вдигна глава към него, и му се усмихна подигравателно.

— Ах! Трябва да почакаш — каза тя. — Трябва да почакаш, докато можеш да ни видиш всичките. Всичките ми сестри искат да ги вкусиш, всички до една искат да те докоснат. Всички жадуваме за твоето докосване, Хюго. Сестрите ми и аз. Виждаш ли ни? Виждаш ли ни сега?

— Мога да видя теб — каза Хюго. — И мога да ги почувствам, мога да почувствам ръцете им върху мен.

Алис се приближи изведнъж.

— По косата ти и по лицето ти, Хюго — прошепна тя. — Можеш ли да почувстваш устните им по лицето и по врата си? Можеш ли да усетиш уханието им, Хюго? Аромата на косите им и тяхната пот, и тяхната влага? Те са готови за теб. Копнеят за теб. Мислиш ли, че можеш да ни доставиш наслада? Мислиш ли, че ще успееш да доставиш наслада на всички ни?

Хюго отметна глава назад и изстена. Алис подразни отворената му уста с едното си зърно, после с другото, а после плъзна мокрите си пръсти в устата му.

— Това е нейният вкус — каза тя. — Това е вкусът на моята сестра, на Небесната Богиня. Харесва ли ти?

Хюго смучеше трескаво, челото му беше влажно от пот, тъмните му къдрици прилепваха към лицето, измъчваше го неудовлетворена похот.

— Да — каза той. — Сега я виждам! Виждам бялото ѝ тяло и косата ѝ.

Алис се наведе напред и потри гърди в лицето му, ахвайки леко, когато наболата му брада одраска зърната ѝ.

— Това е моята сестра, Слънчевата Магьосница — каза тя. — Чувстваш ли топлината на кожата ѝ? Тя е безсрамна, Хюго! Не я интересува нищо, освен похотта и насладата!

Хюго изстена високо и блъсна с глава движещите се гърди на Алис.

— Дай ми своята топлина, Слънчева Магьоснице — настойчиво пожела той. — Искам твоето безсрамие.

Алис се смъкна леко към скута му, стройните ѝ бедра го обхванаха.

— Тя идва да седне върху теб — прошепна тя. — Звездната Богиня иска да почувства тялото ти между краката си.

Омаята на земния корен не позволяваше на Хюго да се движи. Той можа само да извие гръб, когато Алис се смъкна ниско и се отдръпна, сниши се пак, а после, поддавайки се на собствената си похот, го стисна с бедра и започна да се търка в панталона му, в уплътнението отпред.

— Искам... искам... — заекна Хюго. От устата му се стече слюнка, очите му се бяха извъртели и се виждаше само бялото.

— Искаш всички ни — каза Алис. — Всяка една от нас по всеки начин, който можеш да си представиш.

— Да — каза Хюго. — Алис, моля те!

Алис развърза панталона му: той беше гол отдолу. Той се изви нагоре и тя смъкна тялото си надолу, за да го посрещне. Когато се сляха, тя почувства как у нея нахлува мощен прилив на наслада и се вкопчи в плътните подплатени рамене на жакета му, докато вълните на насладата я заливаха отново и отново.

— Тя е тук! — възкликна Алис тържествуващо. — Господарката те е пленила. Отвори очи и я погледни. Посяваш семето си в нея, отвори очи и виж господарката, на която никога няма да намериш равна, никога няма да замениш, никога няма да отблъснеш.

Хюго, почти ослепял от упойката, отвори с усилие очи и я видя.

— Мистрес... милейди... Алис! — възкликна той изненадано.

— Аз съм господарка само на себе си — каза Алис, ликуваща в силата си. — Най-сетне сама съм си господарка.

После падна напред, склочи ръце около врата му, чу рязкото му ахване, когато тялото му се стегна и запулсира в нея, а после притихна.

Когато се успокоиха, тя се надигна, отдръпна се, придърпа около раменете си наметката и хвърли шепа борови шишарки върху огъня. Върна гарафата с вино и чашите обратно в раклата, като през цялото време наблюдаваше дълбокия, подобен на транс сън на Хюго; клепачите му потрепваха, сякаш сънуваше нови и нови разюздани оргии. Той изстена веднъж-дваж и надигна хълбоци нагоре, в пустотата.

Алис сложи нов пън върху огъня и разпръсна борови иглички върху него, така че стаята замириса сладко на смола. После придърпа столчето, седна, обвила колене с ръце, и зачака Хюго да се събуди от сънищата, чиито толкова ярки цветове, остри миризми, и интимни докосвания бяха по-силни от действителността. Алис гледаше как

любимият ѝ мъж се изправя и се мята рязко назад в стола си, издава отново хълбоци напред, в опиянен екстаз, зовейки я по име веднъж, после още веднъж; и се почувства толкова далеч от него, сякаш вървеше по студения речен бряг в заснежената пустош, а той лежеше мъртъв и вцепенен в гроба.

Той се съвземаше бавно. Примигна и се огледа слисано наоколо, поклати объркано глава, а после впери поглед в Алис, спокойно седнала до огнището, с коса, спускаща се като водопад по голите рамене, с отметната назад пелерина. Светлината на огъня играеше в хиляди топли отсенки на прасковения цвят по голата ѝ кожа.

— Алис — каза той, — кое време е? Колко дълго съм спал? Яви ми се такъв сън!

Алис се усмихна спокойно, със загадъчен поглед:

— Почти е време за вечеря — каза тя. — Не си спал, това не беше сън. Бях тук, ти беше тук, всички те бяха тук с нас през цялото това време.

Хюго се надвеси напред и сграбчи ръцете ѝ.

— Наистина ли? — запита той. — Не е било сън? Били са тук, сестрите ти? И сме били заедно, всички?

Алис се засмя с дълбок звънлив смях, преливащ от наслада.

— О, да — изрече тя с глас, мек като коприна. — Всички бяхме тук и ти се наслади на всяка една от нас. Беше толкова хубаво, Хюго, нали?

— Да — съгласи се Хюго, замаян. — О, да. Боже мой, Алис. Чувал съм за такива неща, но никога не съм и сънувал, че могат да се случат. Но ги видях! Докоснах ги.

— Докосна ги! — съгласи се Алис, с усмивка. — Докосна всички ни. Обещах ти преживяване, надминаващо всяко, което някога си имал. Какво очакваше, Хюго? Някакви хитрини на развратница? Или противните жестокости, които си позволяваш с Катрин? Мога да ти дам това, за което си мечтаеш — върха на желанията ти, най-хубавото от тях.

Хюго се облегна в стола и отново затвори очи.

— Чувствам се пиян — каза той. — Чувствам се така, сякаш съм пил една седмица, а после съм сънувал в продължение на година.

Алис сви рамене.

— Времето не означава нищо, когато си с всички нас — каза тя. — А целувките ми и целувките на сестрите ми са като силно вино за един мъж.

Хюго отвори очи и я погледна: внезапно погледът му бе станал проникателен.

— Това някаква измама ли е? — попита той остро. — Да не би да си скроила някоя хитрост? С билки или отрови, или нещо подобно? Кажи ми истината, Алис. Никога не бих пожелал повече удоволствие, от онова, което ми даде — но сега съм буден и искам да знам истината. Не съм някакъв селяндур на панаир, когото можеш да заблудиш. Това не променя любовта ми към теб — така че ми кажи. От виното, което ми даде, ли беше? Или имаше някаква друга измама?

Алис се засмя.

— Ти ми кажи, Хюго — каза тя. — Бил си пиан много пъти, бил ли си някога надарен с такава мъжка мощ, когато си пил? Виждал ли си сестрите ми преди, независимо дали си бил пиан или трезвен? Събуждал ли си се някога с бистра глава, чувствайки се силен, след като си пил?

Тя залагаше на силата на упойващата гъба.

— *Знаеш* какво си видял. *Знаеш* какво си направил! Дали е била една жена, или двацет? Удоволствие от една жена ли изпита, или от двацет? Аз ли бях, или господарката на сънищата ти, приела моя образ, заедно с всичките ми лукави, съблазнителни сестри?

Хюго кимна, облегна се назад и отново затвори очи.

— Силна, най-силна магия — каза той. — Вие бяхте много, наистина много. И ти, Алис, като повелителка на всички тях.

Алис се усмихна, надигна се от столчето и застана пред него.

— Да — каза тя спокойно. — Аз съм повелителка на всички тях. Аз владеея силата си. И винаги, когато пожелаея, мога да те даря с насладата, която изпитваш с нас. Винаги, когато поискаш, и винаги, когато се съглася.

Очите на Хюго потъмняха от последните следи от омаята и от желание.

— Значи ще дойдат отново? — попита той.

Алис се усмихна.

— Когато ги призова — каза тя. — Сестрите ми и аз — ние обичаме да си играем с теб, Хюго.

Хюго се усмихна.
— Алис — каза той. — Любов моя.

ГЛАВА 21

През цялата следваща седмица и през седмицата след това, Катрин беше ленива и уморена. Сутрин жените, които ѝ прислужваха, намираха възглавницата ѝ влажна от пот и сълзи. Нощем спеше лошо, сънувайки отдавна починалата си майка и баща си, който бе наклеветен, че е говорил предателски думи против краля, и бе умрял в студените килии на тъмницата в Йорк, в очакване на процеса срещу него. Денем скърбеше за Морах — за единствената приятелка, която си беше създала през всички години, които бе прекарала като повереница на лорд Хю и съпруга на младия Хюго. Сякаш загубата на Морах се беше прибавила към всички загуби, които бе понесла през живота си, и скръбта ѝ заради всички тях беше преляла и се процеждаше от очите ѝ, между краката ѝ, от самите пори на кожата ѝ, в постоянна, неспирна, студена влага.

Катрин, която се държеше тиранично с дамите си и грубо със слугите, спря да дава заповеди или да предявява искания. Алис нямаше нищо какво друго да прави, освен да седи с Катрин сутрин, преди обяда, а после отново следобед, когато Хюго излизаше да язди сам. Катрин пиеше много билково вино — френско червено вино — за което Алис я уверяваше, че ще укрепи кръвта ѝ, а на обяд и вечеря лапаше като прасе в кочина, с безсрамна лакомия. Замаяна и сънлива от виното, оригваща се от изобилната и пикантна храна, и отпаднала, докато навлизаше в петия месец на бременността си, Катрин дремеше на леглото си всеки следобед, и заспиваше веднага след вечеря. Ако Хюго пожелаеше, двамата с Алис можеха да бъдат заедно цял следобед и цяла вечер, докато жена му дремеше, а след като тя потънеше в пиянски сън — и цяла нощ.

А той имаше желание, и то какво. Земният корен упражняваше мощната си магия почти всеки ден и Алис откри, че той имаше нужда от все по-малки и по-малки дози, за да потъне в своите похотливи блянове. Когато изплуваше от тях, със замъглени очи и отпуснати мускули, винаги казваше на Алис, че тя е неговата любима, неговата

единствена любов. След месец на замаяно, изпълнено с халюцинации любене той изглеждаше толкова пристрастен към самата Алис, колкото и към земния корен. Не беше нужно тя да плете блянове и фантазии — нейният мирис, вкусът ѝ, насладата, която му доставяше тялото ѝ, стигаше, за да го хвърли в трескава похот. Алис го беше хванала като в капан в гъстите, непроходими гори на собствените му желания и Хюго изобщо не се бореше да се освободи.

— Хвана го на въдицата си, нали? — попита я старият лорд една сутрин, докато тя гледаше как Хюго прекосява вътрешния двор под прозореца на кръглата кула.

— Милорд? — попита тя, без да се обръща. Сега, когато гледаше Хюго, сърцето ѝ се стопляше от сладка искрица на чувство за собственост: сега Хюго беше неин, никоя друга жена дори не го изкушаваше. На мигновените му изблици на похот, на безгрижното удовлетворяване на страстта му в тъмни входове беше сложен край, всички жени в замъка го знаеха. Хюго беше увлечен, луд по мистрес Алис. Единствената жена, която не го знаеше, бе лейди Катрин.

— На въдицата си — повтори старият лорд. — Захапа кукичката, оплете го в мрежата и го измъкна на сушата. Много ли се мята той в мрежата, хубава Алис? Или е от онези, по-студенокръвните — стигат му и два тласъка?

Алис се изкикоти неволно.

— Тихо — каза тя. — Не подобава да се говори така за младия лорд.

— А той продължава ли да говори за Лондон? — попита настойчиво старият лорд. — Казва ли, че смята да отиде в двора и да ме изостави? Споменава ли онова свое проклето плаване?

Алис се усмихна с гордост.

— Ни най-малко — каза тя. — Пътуването все още занимава ума му, още е решен да получи хилядата паунда. Но с кораба ще отплават други, сега той няма да напусне замъка. Мога да го задържа.

— Задръж го, докато онзи кораб потегли от пристанището, и ще имаш моята признателност — изръмжа старият лорд. — Можеш ли да го задържиш до следващата пролет?

— Той няма да ме остави, докато нося неговото дете — каза Алис. — Освен това познавам Хюго: когато види сина, с който ще го

даря, той няма да може да се откъсне от нас. Ще го опазя заради вас, милорд.

Лорд Хю кимна.

— Погрижи се да го направиш — каза той. — Но недей да му пречиш да управлява земите. Трябва да ги обикаля, да разговаря с хората. Понякога на пазарите ни лъжат с налозите, които ни дължат. Някои ферми изостават с плащането на наема вече месеци наред. Арендатори умират, женят се, раждат, променят сумата на наемите си и не ни плащат такси. Във всяко село има агент, който ни докладва и ни събира налозите. Всеки от тях взема дела си от онова, което по право е наше. Строи се новата му къща, и аз съм сигурен, че работниците нарочно не бързат. Редно е той да налага навсякъде правата ни, а не само да наднича под полата ти, Алис.

Алис поклати глава.

— Катрин е тази, с която той седи през деня — каза тя. — Бих излизала да яздя с него, какво би било по-добре за всички нас от това не само неговите очи и уши да следят за всичко наоколо, а и моите? Но Катрин го задържа у дома през часовете, които той преди прекарваше извън замъка. Ако негодувате, че той занемарява работата си по вашите земи, тогава Катрин е тази, която би трябвало да вините.

Старият лорд се намръщи.

— Още ли е болнава? — попита той нетърпеливо. — Какво я мъчи?

Алис сви рамене.

— Отпаднала е — каза тя. — Чувства се слаба. Храни се, за да поддържа силите си, но колкото повече яде, толкова повече натежава и толкова по-ленива става. Като че ли силите и жизнеността ѝ се топят. Може би ще се почувства по-добре, когато времето се затопли. Тя има нужда от слънце. И още тъгува за Морах.

Старият лорд присви и повдигна раздражено рамене, заприличвайки на ядосана хищна птица.

— Липсва ѝ старата вещица, така ли? Би трябвало да се срамува от себе си.

Алис се усмихна слабо.

— Странно е, нали? — каза тя. — Бихте си помислили, че скърби за родната си майка. А аз, която съм отгледана от Морах, я познавам такава, каквато наистина беше, и не скърбя кой знае колко. — Тя

замълча, после допълни: — Сякаш аз съм благородна дама и господарка на замък, а не тя.

Старият лорд лукаво повдигна вежда и я изгледа.

— Не — каза той кратко.

Алис го погледна.

— Не си го и помисляй — посъветва я старият лорд. — Радвай се на това, което спечели, мистрес Алис. Стигна до толкова високо положение в този замък, колкото беше възможно. Приятно ми е да бъдеш около мен, Хюго е луд по теб, сега дори Катрин те харесва и се нуждае от теб, пък носиш и в утробата си моя внук. Но ако се опиташ да преобърнеш естествения порядък, ако се опиташ да си пробиеш път в средите на знатните, ще наредят да те изхвърлят обратно на бунището. Тук не е кралският двор. Не можеш да натрупаш състояние, като лежиш по гръб.

Сините очи на Алис проблеснаха остро от гняв, но тя не каза нищо.

— Чуваш ли ме? — настоя старият лорд.

— Чувам ви — каза тя спокойно.

— Запази амбициите си за своя син — напомни ѝ старият лорд.

Алис му се усмихна.

— Както желаете, милорд — каза тя вежливо. — Какво дете ще бъде той!

— Да — каза старият лорд, все още раздразнен. — Позвъни за отец Стивън, искам да ми чете. Липсваше ми, докато беше на път, далеч от нас.

— Аз ще чета — предложи Алис, като тръгна към масата и книгите.

— Искам отец Стивън — каза старият лорд. — Искам мъжки глас. Жените са нещо хубаво, стига да си знаят мястото, Алис. Но човек може да се умори от тях.

— О, да — съгласи се Алис. — Понякога много се уморявам от бърбенето в галерията — такива клюки и глупости! Такава врява вдигат тези глупави жени, които нямат какво друго да правят, освен да ядат и да стават все по-дебели и мързеливи. Веднага ще ви доведе отец Стивън, и ще изпратят Хюго при вас, когато се прибере у дома. Той може да ви разкаже за новата къща, днес отиде да нагледа строителите.

Старият лорд се ухили иронично, забелязвайки как Алис бе преобърнала оплакването му.

— Умна малка уличница — каза той тихо.

Алис се усмихна в отговор, направи му прелъстителен реверанс, и бързо излезе от стаята.

* * *

В галерията за жените Катрин не беше станала от леглото си, макар че наближаваше пладне и беше време за обяд. Рут беше в стаята ѝ и ѝ показваше една след друга различни рокли. Катрин раздражено отхвърляше всички с махване на ръка.

— Не ми стават — каза тя. — Това бебе става все по-едро и по-едро. Трябваше да ги преправиш, трябваше да отпуснеш шевове, Рут. Казах ти да го направиш, а ти си мързелива и немарлива.

Рут поклати глава.

— Наистина ги преправих, милейди — каза тя тихо и уплашено. — Преправих ги, както ме помолихте. Но това беше миналата седмица, милейди. Изглежда, че сте наедряла още в талията.

Катрин въздъхна и се облегна назад.

— Издувам се като мехур — каза тя жаловито. — Това бебе ме изтощава. — Тя стрелна с поглед Алис, която стоеше на прага, и попита жално: — Не можеш ли да ми помогнеш, Алис? Толкова съм уморена.

— Добре ли се храните, имате ли апетит? — попита Алис, като пристъпи напред и положи длан върху челото на Катрин. Кожата ѝ беше мазна и влажна. Катрин обърна лице към Алис.

— Толкова си хладна — каза тя. — Ръцете ти са толкова хладни и благоуханни. Искане ми се да можеше да ми е хладно.

— Изпихте ли греяното вино с подправки? — попита Алис. — Изядохте ли си бисквитите?

— Да — въздъхна Катрин. — Но не се чувствам гладна, Алис. Не искам да обядвам.

— Трябва да ядете — прекъсна я Илайза Херинг. — Трябва да поддържате силите си, милейди.

Алис кимна.

— Тя е права, милейди. Трябва да мислите за бебето. И да поддържате собственото си здраве. Трябва да се храните.

— Болят ме краката — оплака се Катрин.

Алис отметна назад завивките на леглото. Глезените на Катрин бяха отекли и порозовели, прасците ѝ, коленете, дори бедрата, бяха заприличали на сунгери от натрупалата се тлъстина, а кожата беше бяла и подпухнала.

— Трябва да ходите — каза Алис. — Трябва да ставате и да се разхождате всеки ден, милейди. Да се разхождате на чист въздух, или дори да яздите. Можете да яздите някой бавен и кротък кон.

Катрин извърна глава от прозореца, където небето синееше, а по него се плъзгаха няколко ивици бели облаци, които вятърът отвяваше на изток.

— Прекалено съм уморена — каза тя. — И ти казах, Алис, болят ме краката. Що за лечителка си? Когато ти казвам, че ме болят краката, ти ми нареждаш да ходя! Ако ти кажа, че съм сляпа, ще ми кажеш ли да гледам по-внимателно?

Алис се усмихна съчувствено.

— Бедната Катрин — каза тя със сладък глас.

Рут се ококори, когато чу Алис да нарича Катрин с кръщелното ѝ име, но лицето на Катрин светна.

— Морах ме наричаше така — каза тя печално. — И помня как майка ми ме наричаше така — „бедната Катрин“.

Алис кимна.

— Знам. Бедната, бедната Катрин — каза тя нежно.

— Чувствам се толкова уморена! Чувствам се толкова нещастна! — избухна Катрин. — Откакто Морах си отиде, имам чувството, че нищо не си заслужава усилието. Не мога да си направя труда да стана от леглото, не мога да си давам труд да се обличам. Искан ми се Морах да беше тук. Искан ми се тя да беше още тук.

Алис хвана ръката на Катрин и я потупа леко.

— Знам — каза тя. — Знам. И на мен ми липсва.

— А Хюго дори не го е грижа! — възкликна Катрин. — Казах му колко много ми липсва тя, а той казва, че тя била просто една бедна

старица и ако ми трябва някоя селянка, в земите ни имало хиляда като нея. Той не разбира!

Алис поклати глава.

— Мъжете не разбират — каза тя. — Морах беше много мъдра жена, жена, която беше видяла много неща и разбираше света. Но тя ме научи на всичките си умения, Катрин. А аз ще бъда тук през цялото време. Не мога да заема нейното място в сърцето ви, но всичко, което тя можеше да направи за вас и бебето ви, ще го направя аз, когато му дойде времето.

Катрин подсмръкна и затършува за кърпичката си.

— И не трябва да ставам за обяд, нали? — попита тя. — Чувствам се толкова отпаднала. Предпочитам да се храня тук.

Алис поклати глава, все още усмихната.

— Не, разбира се, че не — каза тя нежно. — Станете утре и се поразходете, когато се почувствате по-силна, но залата е шумна и претъпкана, а хората ви следят с такива любопитни погледи! Не е нужно да слизате на обяд, ако не искате. Здравето ви е по-важно от всичко друго.

— Казаха ми, че седиш със стария лорд? — попита Катрин. — Когато ме няма?

Алис кимна.

— Той ме помоли, и аз помислих, че така е най-добре — каза тя. — Той е своенравен човек и пожелае ли нещо, се стреми да го постигне. Не исках да настоява за вашата компания и тази на младия лорд. Знаех, че вие двамата искате да се храните сами тук горе. Помислих си, че ако разговарям със стария лорд, та да бъде в добро настроение, той няма да настоява вие да слезете долу.

Катрин кимна.

— Благодаря ти, Алис — каза тя. — Харесва ми да вечерям с Хюго тук горе. Уморявам се от това слизане в залата. Гледай старият лорд да е в добро настроение, та да можем ние с Хюго да оставаме насаме.

Усмивката на Алис беше сестринска.

— Разбира се, Катрин — каза тя. — Разбира се.

* * *

Следобеда, когато Катрин беше сънлива от обилния обяд и твърде много вино, Алис срещна Хюго в галерията на жените и го попита дали може да отиде с него да види новата къща.

— Не можем ли да отидем в стаята ти? — попита той полугласно.

Алис поклати глава.

— Жените на Катрин ще бъдат тук цял следобед — каза тя. — Ще трябва да почакате до довечера, милорд!

Хюго направи гримаса.

— Много добре — каза той. — Можеш да яздиш малкото сиво муле, или някое от товарните кончета.

Алис наметна раменете си с пелерина.

— Какво ще кажеш за кобилата на Катрин? — попита тя. — Достатъчно кротка е, нали?

Хюго се поколеба за момент.

— Да — каза той. — Катрин не е яздила от месеци, но един от конярите разхожда кобилата всеки ден.

— Тогава ще яздя нея — каза Алис.

Хюго се поколеба отново.

— Катрин може да се обиди — каза той.

Алис пристъпи малко по-близо, така че той да усети уханието на парфюм от косата ѝ, и повдигна лице към него.

— Много от онова, което притежава Катрин, доставя удоволствие и на мен — каза тя с копринен глас. — Голямо удоволствие.

Хюго бързо хвърли поглед наоколо. Рут седеше до огнището и шиеше. Когато срещна погледа му, тя отново сведе глава над работата си и ожесточено започна да прави бодове.

— Не ме дразни, Алис — каза той едва чуто. — Или ще оскърбя съпругата си, като те съборя и те обладая на прага на спалнята ѝ.

Очите на Алис се присвиха и тя се усмихна.

— Както желаете, милорд — прошепна тя с нисък глас. — Знаете, че ви желая. Чувствам как овлажнявам само при мисълта за вас.

Хюго възкликна, обърна се и взе наметалото си.

— Ще заведа мистрес Алис да види новата къща — каза той кратко на Рут. — Трябва да ѝ продиктувам някои нареждания за

строителя, за да ги напише.

Рут стана и направи лек реверанс, но остана със сведена глава, сякаш се боеше да забележи желанието по лицата им.

— Кажи на жена ми, когато се събуди, че ще се прибера у дома навреме, за да вечерям с нея — каза Хюго. — Ще изпратя Алис да се прибере преди мен, след като си свърши работата.

Рут кимна.

— Да, милорд — каза тя.

Хюго се обърна и излезе с широки крачки от стаята.

— Ще поръчам да приготвят конете — каза той през рамо.

— Наредете им да оседлят кобилата на Катрин — каза Алис. — Не харесвам товарните кончета.

* * *

Алис седеше неспокойно на седлото, докато кобилата премина кротко през подвижния мост и тръгна надолу по малкия хълм по пътя, който водеше към града. Беше яздила често товарните кончета от конюшните, но крачките на по-едрата кобила бяха по-дълги, тя се люшкаше по-силно, а земята ѝ изглеждаше много далече. Стиснала зъби, Алис съжаляваше за суетата, която я беше накарала да настоява да язди кобилата на Катрин.

От двете страни на пътя, хората се обръщаха да гледат преминаващите коне, жените неохотно се снисаваха в реверанси, а мъжете сваляха шапките си. Хюго се усмихваше ту на една страна, ту на друга, сякаш тези знаци на уважение бяха поднесени доброволно. Алис, готова да се пръсне от гордост, гледаше право напред, сякаш беше прекалено важна и високопоставена, за да ги вижда или чува.

На ъгъла на улицата беше спряна двуколка, от която продаваха прясна риба. Алис видя едно момиче, приблизително на нейната възраст, около седемнайсетгодишно. Девојката бе босонога, с кафяв шал около раменете и мръсна сива рокля отдолу. В полата ѝ се беше вкопчило едва проходило дете с бледо лице, а на хълбока си носеше друго дете. По лицето ѝ имаше рани, а окото ѝ беше заобиколено от тъмна синина. Косата ѝ, несресана и немита, висеше в дебели плитки

на раменете ѝ. Тя направи лек реверанс, когато те двамата и слугите им минаха с конете си покрай нея. Хюго дори не я погледна.

„Това можеше да съм аз“ — помисли си Алис, с безстрастно лице, вперила очи право напред. „Това можеше да съм аз — омъжена за Том, приемаща юмруците и похотта му. Това можеше да съм аз — ученичка на Морах, вечно мръсна, вечно бедна. Това можеше да съм аз — болнава, постоянно бременна, изтощена. Каквото и да съм сторила, за да го избегна, си е заслужавало“.

Пред нея Хюго яздеше уверено и с лекота. Синьото му наметало се дигнаше надолу, в тон с наситеното синьо на издутите му отпред панталони и подплатения му син жакет с прорези. Черните му ботуши за езда бяха от най-хубава кожа, добре лъснати. С парите, дадени за сините му велурени ръкавици със златната бродерия, всяко семейство в този град би могло да се изхранва в продължение на месеци. Алис гледаше гърба му, разкъсвана между желание и негодувание. Той се обърна на седлото и попита:

— Добре ли върви кобилата?

Алис му хвърли най-сияйната си усмивка.

— О, да — каза тя уверено. — Трябва да ми купиш моя собствена, Хюго. Дореста, също като твоя кон.

Хюго кимна разсеяно.

— Не си виждала новата къща преди, нали? — попита той.

Алис се поколеба и го остави да смени темата.

— Не — каза тя. — Видях плановете, когато ги чертаеше. А после съм виждала писмата от онези хора в Лондон, които проектират къщи по новата мода.

Хюго кимна.

— Чудесна къща е — каза той. — Копахме дълбоко в земята, така че ще имаме големи изби, в които ще държим храната на хлад дори през най-горещите лета.

Алис кимна. Калдъръмената настилка на града свършваше рязко. Тръгнаха по стария римски път, който водеше на север. Конете вървяха по-равномерно по този лесен терен и Алис започваше да свиква с дългите крачки на кобилата.

— С южно изложение е, заради слънчевата светлина — каза Хюго. — Построена е във формата на буквата „Н“, а входната врата е разположена точно в средата. Отляво след входа има салон за Катрин и

нейните дами. Изобщо няма голяма зала, няма голяма трапезария за всички. Няма вече да се храним заедно с войниците и прислугата.

Алис се усмихна.

— Това ще бъде голяма промяна — каза тя.

Хюго кимна.

— Такива са новите поръчки — каза той. — Извън Лондон вече не строят замъци за благородниците, а само къщи, красиви къщи с широки, прекрасни прозорци. Кому е нужна цяла орда слуги — цяла собствена армия? Винаги ще обучавам селяните във военно изкуство, винаги ще имам на свое разположение хора, които мога да призова в случай на война. Но не ни е необходим голям замък, готов всеки момент за обсада. Времената са мирни. Вече и шотландците, и пограничните разбойници не идват толкова далече на юг.

— И така спестяваш пари? — подхвърли Алис закачливо.

Хюго се ухили невъзмутимо.

— И в това няма нищо лошо! — каза той. — Баща ми е свикнал да разсъждава по старому, да вярва, че силата на един човек може да се измерва само с броя на хората, които са длъжни да го следват, когато тръгне на война. Бих предпочел да бъда господар на плодородна земя. Бих предпочел да плавам с кораби по моретата. Бих предпочел да накарам хората, на които плащам, да работят за мен — да работят всеки ден, не да лентяйстват в помещението на стражите за в случай че ми потрябват след година.

Алис кимна.

— Въпреки това ще имаш домашна прислуга — каза тя. — И някаква свита.

— О, да — каза Хюго. — Няма да искам от Катрин сама да приготвя вечерята си!

Алис се усмихна.

— Не, не мога да си представя Катрин да работи, за да се изхранва — каза тя.

— Ще имам домашна прислуга и коняри за конюшните, а Катрин ще задържи дамите си, и Дейвид ще остане с нас, разбира се. Но войниците могат да си вървят, а също и ковачът, началникът на конницата, ще премахна и пекарницата, и кръчмата. Можем сами да си приготвяме ейл и да си печем хляб, но вече не е нужно да храним целия замък.

Алис кимна.

— Новата ти къща ще бъде само за теб — каза тя. — Само за теб и за хората, които избереш да държиш край себе си.

Хюго кимна.

— Ще се отърва от хрантутниците, които не правят нищо, за да се издържат, а само ядат и безделничат — каза той.

Алис се засмя — лек, кръшен смях.

— Тогава ще трябва да разчистиш женската галерия! — възкликна тя. — Защото там се безделничи и се яде повече, отколкото където и да е другаде в замъка!

Хюго се ухили.

— Ще видя дали Катрин може да се задоволи с по-малко дами — каза той. — Но не бих желал да я лишавам от подobaваща компания.

Алис сви рамене.

— Напоследък тя не изпитва особено удоволствие от нищо — каза тя. — Не прави нищо друго, освен да лежи в леглото си, да въздиша и да яде. Не е шила в галерията от дни. Става само за да се храни с теб. Хюго, не знаеш колко ленива е станала.

Хюго се намръщи.

— Това едва ли е добре за детето — каза той.

Алис поклати глава.

— Многократно я умолявах да направи усилие, да стане от леглото и да се разходи малко, дори да е само из галерията. Времето става по-ясно и хубаво, тя може да седи в градината и да диша чист въздух. Но тя не иска. Чувства се уморена през цялото време и плаче за Морах и за родителите си. Ще трябва да бъдеш търпелив с нея, Хюго. Тя е стара за зачеване на първо дете, и е била безплодна в продължение на много години. Тялото ѝ не е младо, гъвкаво и силно. А и нравът ѝ е меланхоличен.

В продължение на няколко минути цареше мълчание.

— Да пуснем ли конете в лек галоп? — попита Хюго рязко. — Можеш да се справиш с коня на Катрин, нали?

Алис се засмя.

— Чувствам се така, сякаш тази кобила е моя собствена — каза тя. — Разбира се, че може да яздим в лек галоп. Не съм ли ти казвала, че не се боя от нищо, когато сме заедно?

Хюго ѝ се усмихна в отговор.

— Е, аз се боя достатъчно, за да искам да те опазя, когато носиш моя син — каза той.

Алис поклати глава:

— Той е на сигурно място в утробата ми — каза тя. — И никога не съм се чувствала по-добре или по-щастлива в живота си. С твоята любов имам всичко, което някога съм искала. Мога да яздя в лек галоп! Чувствам се така, сякаш мога да полетя!

Хюго се засмя и докосна леко ловния си кон с пети. Едрият кон в миг се устреми напред. Кобилата на Алис го последва незабавно и препусна бързо напред. Алис подскачаше на седлото, вкопчена в лъка му, молейки се Хюго да не погледне назад и да я види пребледняла и изплашена.

Не я видя. Яздиха няколко минути така по пътя, слугите се движеха в лек галоп зад тях. После Хюго дръпна поводите и дорестият кон и кобилата спряха рязко. Алис политна напред към шията на кобилата. Тя се хвана здраво за седлото, надигна се с усилие и се намести отново.

— Ето — каза той. — Тук ще бъдат портите. Ще вдигна голяма стена навсякъде около землището и ще оставя земята вътре както си е: дървета, храсти и трева. Ще оставя вътре зад стената да се разхождат елени, може би дори глигани, за да мога да ходя тук на лов. Тук, край портите, ще има къщичка за вратаря. Никакво помещение за стражите, никакви войници. А оттук ще тръгва алея към входната врата.

Той посочи пред тях. Алис видя двайсестина мъже, които копаеха и пренасяха пръстта.

— От тухли ли ще бъде къщата, или от камък? — попита Алис.

— Колоните на къщата са от камък, но фасадата ще бъде от тухли — каза Хюго гордо. — Тези тухли са красиви, в топъл цвят. Изглеждат добре на фона на камъка. Правят тухлите и ги пекат тук.

— А камъкът? — попита Алис небрежно, като се оглеждаше наоколо.

— От абатството — каза Хюго. — Поръчах да докарат камъните тук. Някои от тях са с красиви изваяния по тях. Ще използвам също и плочите от покрива им, и някои от гредите, които не бяха изгорени. Ще ти бъде ли забавно, Алис, да се любим под покрива на монахините?

Алис почувства как кожата ѝ изстива. Извърна се.

— И не е далече от реката — каза тя. Гласът ѝ беше напрегнат, но Хюго не забеляза нищо.

— Може да я отклоня, да я препреча с бент, и да направя няколко езерца — каза той. — За риболов и за наслада. Обичам шума на водата. Това е единственото нещо, което ще ми липсва, когато напуснем замъка — шумът на реката.

Алис кимна.

— Ще трябва да имаш и хубави градини — каза тя. — Ще наглеждам засаждането на лехи с билки и подправки, и на друга, истинска градина с красиво подрязани живи плетове. Трябва да има още овощна градина и птичарник!

Хюго се засмя.

— Да, ще го направиш — каза той.

— И помещение за приготвяне на отвари — каза Алис. Мислено усети чистия, лек мирис на помещението за приготвяне на отвари в манастира. — Ще имаме градина с лечебни растения, билкова градина, и помещение за приготвяне на отвари, където ще приготвям лекарства за теб и мен, и за нашето семейство.

— Можеш да вземеш някои от пособията на монахините — каза Хюго. — Много от нещата бяха изнесени непокътнати. Чукала и хаванчета, и мерителни стъкленици, и други подобни. Също и няколко хубави стъклени бутилки със златни надписи.

Алис почувства как устата ѝ пресъхва. После кимна, отметна глава назад и се засмя — висок, безразсъден смях.

— Да — каза тя. — Защо не! Можем да използваме всичко, което монахините са имали и което си взел от тях. Защо да се пропилява? Защо трябва нещо да се съсипва? Нека вземаме всичко, което ни трябва, докато направим къщата точно каквато я искаме!

Хюго скочи от коня си и протегна ръце към нея. Алис се плъзна от коня си и се облегна на него, когато той я прегърна плътно.

— Обичам те, Алис — каза той. — Обичам жаждата ти за живот. Би откраднала дори ризата на някоя стара монахиня, нали — ако имаш нужда от нея?

Алис погледна нагоре, към смуглото му усмихнато лице.

— Бих го сторила — каза тя. Изведнъж я обзе яростна, опустошителна радост. — Не мога да търпя монахините — вечно се изповядват и се пазят, и избягват греха. Искам да живея сега. Искам да

имах своите радости и удоволствия сега. Ако съм прокълнатата грешница, тогава поне ще приема наказанието си, докато вкусът на всичко, което съм искала, е още топъл върху езика ми.

Хюго се засмя заедно с нея.

— Трябва да направиш някаква магия тук — подтикна я той. — Когато работниците си тръгнат някоя вечер, ще дойдем и тогава можеш да призовеш дивите си сестри, та да легнем заедно на земята, между недовършените стени, да пропъдим спомена за монахините от самите камъни и плочи, и да посветим къщата на самите нас и на нашето удоволствие!

— О, да! — изрече глухо Алис. — Да.

ГЛАВА 22

— Искам зелена рокля — каза Алис лениво. Тя и Хюго се бяха проснали на високото легло в нейната стая. По стената имаше нови драперии с тон в новите завеси на леглото. В огнището гореше огън от благоуханни борови шишарки, поръсен с щипка тамян. Отвън лятното небе беше изпъстрено със златисти ивици, докато слънцето бавно залязваше. — Искам зелена копринена рокля за лятото.

Хюго повдигна един кичур от златистокестенявата ѝ коса.

— Скъпо момиче си ти — каза той безгрижно. — Подарил съм ти безброй ярдове коприна, за безброй рокли. А и без това нямаш право да носиш коприна.

Алис се изкиска с нисък, ленив смях.

— Можеш да ми я дадеш като предзнаменование — каза тя. — Баща ти ми обеща земя и пари, когато се роди синът ни. Тогава ще бъда свободен земевладелец.

— Така ли ти обеща? — Хюго изглеждаше изненадан. — Въртиш го на пръста си, моя малка вещице, нали? Не знам някога преди да е раздавал земя. Дори Мег, любимата му държанка, не получи земя от него! Много се е привързал към теб, нали?

Алис го погледна самотоволно.

— Обича ме, сякаш съм негова дъщеря — каза тя със сдържано задоволство. — И държи да отида с него, когато косите последното сено. А аз искам нова зелена рокля. Един търговец ми я показа вчера. От чиста коприна е, ще струва цяло състояние. Той я донесе да я покаже на Катрин, но тя няма да се побере и в чергилото за каруца. Вместо това той я показа на мен, и така копнея за нея, Хюго!

Хюго се изкиска.

— Упорито момиче! Имаш толкова рокли, колкото и Катрин — бих могъл да се закълна в това.

Алис въздъхна и го целуна леко по голото рамо, докато той лежеше отпуснат в леглото ѝ, с ръце и крака, позлатени от слънчевата светлина, която влизаше през прозорчето.

— Не — каза тя. — Катрин има повече рокли от мен. Има всички рокли от майчините си ракли. А ти си й купувал повече рокли, отколкото си купил за мен.

Хюго поклати глава.

— Проклет да съм, ако мога да се сетя кога — каза той. — Не съм й купувал повече от една на година през всички години, откакто сме женени. Но ти, Алис? Ти искаш по една рокля на седмица!

Алис се усмихна.

— Защо да нямам толкова рокли, колкото Катрин? — попита тя. — Предпочиташ да видиш в нова рокля мен, вместо нея, нали? И би предпочел да разсъбличаш мен, вместо нея, нали?

Хюго сви рамене.

— Колко има тя? — попита той с престорено отегчение.

— Дванайсет — каза Алис.

Хюго я претърколи по корем. Алис видя, че очите му светеха, а той се смееше.

— А колко имаш ти, моя малка вещице? — попита той.

— Единайсет! — каза тържествуващо Алис. — А сега искам зелена рокля!

— *Тогава* ще бъдеш ли удовлетворена? — запита Хюго. Алис седна в леглото, отметна косата си назад и се плъзна нагоре по тялото му, притискайки се към гърба му. Издаде леко хълбоци напред, побутвайки топлия, гол задник на Хюго.

— Нима искаш да съм удовлетворена? Удовлетворена и закръглена? Дебела и уморена? Скучна? — попита тя. Тласъците ставаха по-силни с всяка дума. Хюго изстена и затвори очи.

— Вещица — каза той под нос. — Би накарала дори мъртвец да почувства желание.

Алис се засмя и обви ръце около кръста му. Ръката ѝ се плъзна между корема му и измачканите чаршафи на леглото ѝ. Тя намери пениса му и го хвана здраво. Хюго изстена и се опита да се обърне.

— Не — каза Алис, шепнейки в ухото му. — Държа те във властта си, Хюго. Ще те държа така!

Хюго продължи да се бори само за миг, а после, тъй като ръката на Алис го притискаше настойчиво, той зарови лице по-дълбоко в леглото и почувства как тя неспирно се притиска на тласъци към тялото му, а ръката ѝ се движеше, докато той се отпусна неподвижно с

бавен стон. Алис положи буза върху запотената му плешка, и се отпусна, протягайки се като змия.

Хюго тръсна глава като човек, който се събужда от дълбок и упоителен сън, и се претърколи.

— Алис, любов моя — каза той.

Тя му се усмихна.

— Зелената рокля — заяви тя. — И панделки и ръкавици в тон с нея.

Той я взе в обятията си.

— Хиляда рокли — каза, като целуваше шията ѝ, вдлъбнатината на ключицата ѝ и разрошената ѝ коса. — Хиляда рокли в зелено, в сребристо, в кралско пурпурно или златисто. Каквото пожелаеш.

Алис се отпусна назад и затвори очи. Хюго я целуна по гърдите, а после зарови нос в корема ѝ.

— Още си много слаба — каза той замислено.

Очите на Алис се отвориха, тя му се усмихна:

— Питам се кога ще забележиш — каза тя.

Той седна в леглото.

— Да забележа какво? — попита. — Какво би трябвало да забележа?

Алис се протегна като котка.

— Ами че бебето на Катрин я прави все по-дебела и по-ленива с всеки ден, и че моето бебе ме остави слаба и стройна като девица.

Хюго сви рамене.

— Помислих си единствено, че различните жени понасят бременността си по различни начини. Но какво от това, Алис?

— Излъгах те — каза Алис хладно. — Излъгах теб и лорд Хю. Казах, че съм бременна, когато всъщност не бях.

Хюго се задави.

— Какво си направила?! — възкликна той.

— Излъгах — повтори Алис простиичко.

Хюго протегна ръка и обърна лицето на Алис към своето. Бръчките в основата на веждите му се задълбочаваха, устата му беше сурова и мрачна.

— Каза, че носиш моя син, и излъга мен и баща ми?

Алис кимна без страх.

Хюго я отблъсна от себе си и стана от леглото. Наметна жакета около раменете си и се взря през прозорчето към реката и зелените хълмове отзад.

— Защо? — запита той, без да се обръща.

Алис сви рамене.

— Морах току-що беше умряла — каза тя. — Страхувах се, че може да обвиниш и мен, и да наредиш да ме отпратят. Катрин ме мразеше, когато ме видя за пръв път; ако знаеше, че сме любовници, щеше да се обърне пак срещу мен. Баща ти се интересува най-вече от това да имаш син, който да те наследи. Имах нужда от нещо, което да ми осигури безопасност тук.

Хюго се обърна отново, за да я вижда.

— Ти си интригантка — каза той с неприязън. — Опитва се да ме впримчиш.

Алис седна, нахлузи долната си риза през главата и се измъкна от леглото, като връзваше връзките на раменете на бялата си ленена рокля, докато вървеше към него.

— Ти сам се вкара в капан — каза тя. — Страстта ти към мен те впримчи така, както никоя лъжа не би могла да го стори.

Хюго протегна ръка и докосна основата на врата ѝ. Пулсът ѝ биеше равномерно, неускорен от тревога, под пръста му.

— Не носиш моето дете — каза той с нескрито разочарование.

Алис му се усмихна.

— *Не го носех*, когато ти казах преди — каза тя. Сините ѝ очи блестяха. — Но вече не съм лъжкиня! Сега очаквам дете, както предсказах. Пропуснах месечното си кървене този месец и скоро ще бъде по-дебела, отколкото би могъл да си пожелаеш.

Лицето на Хюго, сгърчено в смръщена гримаса, се отпусна и стопли.

— Синът ни ще се роди през април — каза Алис с непоклатима увереност. — Радвам се, че е така, Хюго. Когато се любихме за пръв път, не беше хубаво. Ти беше лягал с Катрин и се върна в леглото ѝ. Нашият син можа да бъде заченат едва когато ти легна с мен, изпълнен с желание от все сърце и душа. А аз искам само син, заченат в страст.

Хюго я притегли към себе си.

— И мислиш, че е син? — попита той.

Алис кимна.

— Зная, че е син — каза тя. — Ще се роди, когато се раждат най-силните агнета, когато времето е хубаво. Ще се роди във великолепната ти нова къща, ако побързаш и ми направиш красива стая с дървена ламперия и големи светли прозорци. Направи ми стая с изглед към реката, където мога да имам слънчева светлина по цял ден, и аз ще те даря със син, в когото ще се съчетава най-доброто от двамата ни. Твоята смелост и моите умения. Представи си лорд, който владее магията, Хюго! Той може да се издига непрестанно, докато стане най-изтъкнатият благородник в цялата страна.

Той я притисна по-силно и възкликна:

— Какво момче ще бъде той!

Алис вдигна усмихнато лице към него.

— Колко високо би могъл да се издигне! — каза тя. — А дъщерята, която ще дойде след това — помисли си кой би могъл да ѝ бъде съпруг, Хюго! Колко високо може да се издигне семейството ни с нашите деца — с благородна кръв и владеещи магията!

За миг и двамата замълчаха. Алис виждаше амбицията, изписана по лицето на Хюго. Той и баща му бяха копнели за синове, но това царуване беше научило мъжете колко ценни са красивите жени като пионки в играта за власт.

Хюго се сепна и се върна към настоящето.

— Не ме лъжи никога повече — каза той. — Ще се почувствам като глупак, когато се наложи да кажа на баща си, а и всички в замъка ще разберат. Не обичам да ме залъгваш, Алис. Не ме лъжи повече.

Алис се изкиска небрежно.

— Обещавам — каза тя непринудено. — Тогава се наложи да излъжа, но никога повече няма да е нужно да лъжа. Сега съм в безопасност. Твоята любов ме закриля достатъчно, нали? Нищо, което направя, не може да ме лиши от любовта ти, нали, Хюго?

Той я обгърна с ръце и зарови лице в косата ѝ.

— Така е — каза. — Не можеш да направиш нищо, заради което да изгубиш любовта ми.

— И съм най-близката служителка на баща ти и негова най-доверена приятелка — каза Алис със задоволство. — А сега нося и неговия внук. Вече нищо не може да ме заплашва.

Хюго я залюля леко, чувствайки колко е крехка: нежността и желанието му се надигнаха отново.

— Нищо не може да те заплаши — каза той нежно. — Аз съм тук.

Алис обви ръце около него и го прегърна плътно. Ветрецът, който влизаше през прозореца, ухаеше на сено и полски цветя. Тя затвори очи и се усмихна.

— Сега съм в безопасност — каза тя.

— Но не ме лъжи — каза Хюго, с последни следи от негодувание в гласа. — Мразя жени, които лъжат.

* * *

Следващият ден беше последният от сенокоса, и Алис и Хюго излязоха да гледат как косачите трупат сеното във високите ливади между тресавището и реката. С тях излезе половината замък — готвачите, прислужничките, слугите, войниците, техните жени, младите пажове и момичетата, които се занимаваха с шиенето, печенето, варенето или преденето. Дори старият лорд излезе в този ден, яхнал як и набит боен кон, а Дейвид, много елегантен в черен кадифен костюм, яздеше до него. Стотина души от замъка почиваха в този ден, и крачеха със смях и песни през каменния мост в подножието на замъка към полетата в далечния край, а пред всички тях яздеха Хюго и Алис, възседнала новия си дорест кон, облечена в новата си зелена рокля.

Тя носеше косата си сресана, свободно пусната, падаща като водопад по раменете и надолу по гърба ѝ, украсена с панделки в зелено и златисто, в дръзко предизвикателство към модата, въведена от новата скромна кралица. Посребреното покритие проблясваше като истинско сребро на слънчевата светлина, а зелените панделки потрепваха около главата ѝ. Тя носеше светли кожени ръкавици за езда, украсени със зелени панделки, и нови светлокафяви кожени обувки. Дорестата кобила, която Хюго беше купил евтино на пазара в Апълби, беше кротка и Алис яздеше уверено, с вдигната глава, като раздаваше усмивки наоколо, сякаш притежаваше плодородните ниви и пеещите хора. Когато Хюго се наведе към нея и тихо ѝ каза нещо, тя се засмя високо, сякаш за да покаже на всички, че младият лорд споделя тайните си единствено с нея.

Катрин беше останала в замъка с Рут и Марджъри, няколко слуги, две готвачки и стражите.

— Не иска да дойде — каза Алис на Хюго. — Казва, че е твърде уморена, вечно е твърде уморена за каквото и да било. Ще бъде по-добре без нея.

Хюго не скри загрижеността си.

— Остават й три месеца до раждането на детето — каза той. — Ако се залежи сега, как ще се чувства през октомври?

Алис се беше изкикотила.

— Ще прилича на купа сено — каза тя грубо. — Стига, Хюго! Тя е уморена, иска да си почива; не можеш да я насилваш да идва. Поседи при нея вечерта, когато се приберем у дома, и й разкажи всичко за днешния ден. Не би било проява на доброта и любезност към нея да я извлечеш от стаята й и да я принудиш да излезе под горещото слънце, когато е толкова натежала и изтощена.

Това беше последната ливада от земите на чифлика, която трябваше да бъде окосена, и Хюго щеше да направи последния откос. Бяха оставили тясна ивица бледозелена трева, която чакаше Хюго да дойде и да я покоси с косата си. Хората от замъка се разпръснаха около ливадата, прислужничките и слугите започнаха да разстилат покривки, да вадят от кошниците големи кани с ейл и да разопаковат увити хлябове и парчета месо. Половин дузина музиканти стояха в един ъгъл на полето, като настройваха инструментите си за танците, вдигайки врява като виещи котки. Косачите и жените им чакаха на силното слънце от сутринта. Бяха отсекли клони и ги бяха огънали, за да направят от тях беседка, а вътре бяха направили място за сядане за стария лорд. Помогнаха му да слезе от коня си и той отиде да седне на сянка, докато Дейвид обикаляше ливадата, без да пропуска нищо, подреждайки всичко за празненството.

Бяха приготвили наточена коса за Хюго, а управителят на чифлика, който беше ръководил сенокоса, пременен в най-хубавите си дрехи, чакаше заедно с жена си, готова да подаде косата на младия лорд. Хюго скочи от седлото и хвърли поводите на един паж. После се обърна и помогна на Алис да слезе. Хванати за ръце, тръгнаха към фермера и неговата съпруга; Алис подритваше дългите купчини окосена трева, вдъхвайки сладкото, опияняващо ухание на ливадните цветя и току-що окосеното сено. Полите на новата й зелена рокля

шумоляха приятно, докато минаваше през стърнището. Алис вдигна глава към слънцето и закричи с едри, уверени крачки, сякаш ливадата беше нейна.

— Самюъл Нортън! — възкликна приятелски Хюго, когато се приближиха. Управителят на чифлика смъкна шапката си и се поклони ниско. Жена му се приведе с усилие и направи реверанс. Когато се изправи, лицето ѝ беше преbledняло; тя не поглеждаше Алис.

— Добра реколта от сено! — каза Хюго любезно. — Великолепна реколта от сено има тази година. Ще осигуриш на конете ми добра храна за много зимни вечери, Нортън!

Мъжът промърмори нещо. Алис пристъпи напред, за да го чуе какво казва. Когато направи това, жената трепна и се отдръпна назад с неволно, неудържимо движение.

Алис се сепна.

— Какво има? — попита тя направо жената.

Фермерът се изчерви и се смути.

— Жена ми не е добре — каза той. — Настояваше да дойде. Искаше да ви види, милорд, и лейди Кат... — той млъкна, без да довърши. — Тя не е добре — повтори фермерът.

Жената пак направи реверанс и започна да отстъпва назад: най-хубавата ѝ неделна рокля бръсна окосеното сено, и от него се вдигнаха и разлетяха семена.

— Какво има? — попита Хюго небрежно. — Болна ли сте, стопанке Нортън?

Лицето на жената беше все така бледо, тя отвори уста да отвърне, но не можеше да говори. Премести поглед от съпруга си към Хюго. Нито веднъж не погледна към Алис.

— Простете ѝ — каза фермерът Нортън припряно. — Болна е, знаете, женски моменти, женски фантазии. Цялата тази лудост в кръвта. Знаете какви са жените, милорд. И искаше да види лейди Катрин. Не очаквахме...

Лъчезарната бодрост на Хюго се помрачаваше бързо.

— Не очаквахте какво? — запита той заплашително.

— Нищо, нищо, Ваша Светлост — каза нервно фермерът Нортън. — Не искаме да ви обидим. Жена ми е приготвила подарък за лейди Катрин — някакъв талисман за късмет, или подобни женски измислици. Надяваше се да я види, да ѝ го даде. Нищо повече.

— Аз ще ѝ го дам — каза Алис с много ясен глас. Тя пристъпи напред, гънките на зелената коприна проблясваха около нея. Протегна ръка. — Дайте ми подаръка си за лейди Катрин и ще ѝ го предам. Аз съм най-близката ѝ приятелка.

Стопанката Нортън стисна малката кесия, която носеше на кръста си.

— Не! — възкликна тя с внезапна енергичност. — Ще го донеса сама в замъка. Това е реликва, пояс, благословен от света Маргарет, който помага на жените при раждане, и молитва към света Фелиситас, за да се погрижи детето да е от мъжки пол. На мен ми помогна много, половин дузина пъти. Лейди Катрин ще го получи. Ще го получите, Ваша Светлост лорд Хюго, за сина си! Ще го донеса в замъка и ще го сложа в ръцете ѝ.

— Дайте ми го! — възкликна Алис, с надигащ се гняв. — Ще ѝ го предам, заедно с вашите поздрави.

Тя протегна ръка към жената и стопанката Нортън трепна и се дръпна назад, като от опасно животно.

Откъм чакащите мъже и жени навсякъде из полето се разнесе съскане, както съска котка, когато долови опасност.

— Не и в твоите ръце! — Жената внезапно събра сили да проговори, остро и пискливо. — Бих го дала на всеки друг, но не и на теб! Това е свята реликва, спасена от абатството. Святите жени са я пазили, за да помагат на съпругите, на омъжените жени! За жени, които носят деца от своите съпрузи, деца, заченати в брак. За раждане в брачното ложе. Не е за такива като теб!

— Как смееете да се държите така с мен! — възкликна Алис задъхано. Посегна отново към торбичката в ръката на стопанката Нортън.

Сега успя да я види по-ясно. Беше малка кадифена кесия, протрита и изгладена в средата от целувките на жени, молещи се за леко раждане. Помнеше я от манастира. Държаха я в златно ковчеже близо до олтара и когато някоя бременна жена влезеше в параклиса, можеше да прошепне на някоя от монахините, че иска да целуне реликвата. Не отказваха на никоя жена, колкото и бедна, колкото и изпаднала да беше тя. Алис откри, че се бе втренчила в златистите бодове на кесията. Помнеше, че я бе ушила самата майка игуменка. *Моята* майка, помисли си Алис. Внезапната остра болка я разгневи.

— Самата вие не се различавате по нищо от крадец! — каза Алис. — Това нещо принадлежи на манастира, мястото му не е из ливадите. Дайте ми го!

— Вещица! — изсъска стопанката Нортън. Тя отскочи назад, за да не може Алис да я достигне, а после повтори думата: — Вещица!

Каза го тихо, но изреченото отекна така ясно, сякаш го бе изкрещяла. Всички косачи застинаха на място и притихнаха.

Алис почувства как светът около нея застива, сякаш тя бе из рисувано парче стъкло върху крехък прозорец с оловна рамка. Нищо не помръдваше, нищо не издаваше звук. Стопанката Нортън не биваше да изрича онази дума, а тя не биваше да я чува. Косачите, хората от селото, хората от града, и хората от замъка не биваше дори да се сещат за тази дума. Тя не биваше да бъде изричана. Алис не знаеше какво да каже или направи, за да пропъди внезапната опасност от така невинно започналата сутрин.

Хюго пристъпи напред.

— Нортън? — изрече той меко.

Фермерът каза отривисто: „Моля за извинение, милорд“, сграбчи жена си за лакътя и я поведе бързо през ливадата. При първата жена, която видя, той спря и бутна жена си към нея, като изрече с бърз и нисък глас някакви заповеди. Двете наведоха глави и побягнаха от полето като плъхове, изплашени от сърпа. Фермерът Нортън закричи обратно, с гневно зачервено лице.

— Проклети кавгаджийки — каза той, като мъж на мъж.

Хюго не се усмихваше.

— Трябва да внимаваш, стопанино Нортън — каза той. — Съпруга с такъв разпуснат език ще си навлече обвинение в клевета. Сериозна работа е да се подмятат такива обвинения. Една благородна дама не би трябвало да бъде принудена да слуша такива неща.

Мъжът не каза нищо. Изражението му беше упорито.

— Не мисля, че познавате мистрес Алис — каза Хюго спокойно. — Тя е скъпа приятелка на съпругата ми, работи като писар за баща ми. Тя е спътницата, която избрах днес. Ще водя танците заедно с нея.

От смущение лицето на Нортън доби наситено червения цвят на тухла. Алис го гледаше гневно, сините ѝ очи пламтяха предизвикателно. Той сведе глава в дълбок поклон.

Алис чакаше. После протегна ръка.

Той я пое неохотно и целуна въздуха точно над кожата ѝ. Тя почувства как грубата му, мазолеста ръка потрепери под докосването ѝ.

После Нортън се изправи.

— Срещали сме се преди — каза той дръзко. — Познавах майка ти, вдовицата Морах. Познавах те, когато беше дете и си играеше в прахта на улицата.

Алис му отправи студен, спокоен поглед.

— Тогава би трябвало да знаете, че тя не ми беше майка — каза тя. — Истинската ми майка беше благородна дама. Загина в пожар. Морах ми беше дойка, мащеха. Сега тя е мъртва, а аз съм отново там, където ми е мястото. В замъка.

Тя се обърна към Хюго.

— Ще седна при лорд Хю — каза тя мило, — на сянка, докато вие направите своя откос. Донесете ми шепа сено и цветя!

Говореше достатъчно ясно, та всички да я чуят как нарежда на младия лорд, както любовница нарежда на любовника си; а после се обърна рязко и тръгна през стърнището към сенчестата беседка, където седеше старият лорд. Разстоянието до там ѝ се стори много дълго — чувстваше погледите на косачите и на хората от замъка, следящи всяка нейна стъпка. Новата рокля метеше сеното около нея. Зелена — цветът на пролетта, на растежа... и на магията. Алис, обзета от желание да беше облякла рокля с друг цвят, държеше главата си изправена и раздаваше усмивки на всички страни. Но където и да паднеше погледът ѝ, хората извъръщаха глави и смутено пристъпваха от крак на крак. Тя вървеше през полето, както новопоявило се, опасно куче преминава през стадо овце. Хората отстъпваха като подплашени стари крави, внимаваха да са по-надалеч от нея.

Но те шепнеха. Алис чуваше тихия съскащ шепот на неприязънта, тих като вятъра, който шумолеше в неокосеното сено.

— Къде е лейди Катрин? — провикна се някой отзад, по-високо от останалите. — Къде е съпругата на Хюго? Искаме за сенокоса от замъка да дойде господарката, а не блудницата на замъка!

Алис държеше главата си високо изправена, очите ѝ се стрелкаха уверено ту към един, ту към друг от хората в полето, които я наблюдаваха, с непоколебима усмивка на уста. Но не успя да хване някого да говори. Лицата им си оставаха безизразни или уплашени. Нямаше кого да обвини в клевета. Колкото и бързо да се местеше

погледът ѝ от едно нацупено лице към друго, шепотът я изпреварваше. Почувства как роклята овлажнява под мишниците ѝ. Едва не се препъна, преди да се добере до беседката като престъпник, който търси свято убежище. После се спря. Нямаше стол за нея. Дейвид и старият лорд седяха.

— Ще ти създам неудобството да взема стола ти, Дейвид — каза тя рязко. — На слънцето беше горещо и искам да седна.

За миг, само за един кратък миг, изглеждаше, че той ще ѝ откаже.

— Остави момичето да седне — каза старият лорд раздражено. — Тя носи в утробата си моя внук.

Дейвид се надигна неохотно и отиде да застане зад стола на стария лорд.

— За какво беше всичко това? — попита старият лорд.

Алис седеше неподвижно, с ръце, скромно прибрани в скута, със спокойно изражение.

— Провинциални клюки — каза тя. — Завиждат ми — онези, които познаваха Морах и ходеха в противната малка колиба. Не могат да разберат как така съм стигнала оттам дотук. Съчиняват си измислици за магьосничество, с които не плашат никого, освен самите себе си. Онази тлъста стара проклетница, стопанката Нортън, си е вътълпила в дебелия глава, че съм омагьосала младия лорд и съм заместила Катрин. Искаше да ме оскърби.

Старият лорд кимна. Навън, на полето, Хюго беше съблякъл скъпия си подплатен жакет. Хубаво момиче с блестяща златиста коса беше пристъпило напред и държеше дрехата. Видяха как тя я допря до бузата си. Чуха поласкания смях на Хюго. Фермерът Нортън му подаде коса. Хюго нави нагоре белите си ленени ръкави, плю върху двете си длани, и хвана здраво косата. От тълпата се разнесе нестройно ликуване. Хюго бе много обичан тази година заради високите надници, които плащаше на майсторите, работещи по новата му къща, и заради бременността на съпругата му.

— Странно наистина, как те следва думата „вещица“ — каза старият лорд. Той гледеше как Хюго коси. Младото момиче, което носеше жакета му, фермерът Нортън и останалите косачи вървяха бавно зад Хюго, смеейки се. Настроението се бе разведрило. Музикантите засвириха нестройна мелодия, отмервайки с глухи, тътнещи удари ритъма, едно момче пееше.

Алис не каза нищо.

— Лошо е да ти прикачат подобна дума — каза старият лорд с неутрален тон. — Лошо звучи. За теб — но не само за теб. Също за мен и Хюго.

— Това са клюки и глупости — каза Алис кратко.

— Може би са чули за изпитанието? — предположи Дейвид услужливо. — Или за видението, което Алис е имала за себе си и Хюго? А може би изпитват подозрения към начетеността ѝ — необичайна за момиче, живяло в селска колиба? Или заради удавянето на старата Морах? Чух слух, че тя била вещица и се удавила, докато бягала.

Слънцето на полето беше много горещо, но в подводно зелената беседка Алис потръпна, сякаш ѝ беше студено.

— Нося сина на Хюго — каза тя спокойно. — Аз съм втората жена, на която е направил дете през целия си живот. Ако нещо се случи на Катрин или на детето ѝ, тогава моето бебе ще бъде *единственият* ви внук, милорд. Не мисля, че ни подхожда да клюкарстваме като хора от простолюдието за вещерство, магьосничество и други глупости. С Хюго сме любовници, и аз съм майка на неговото дете. Ако една стара глупачка като стопанката Нортън е решила да направи сцена и да развали един хубав ден, защо би трябвало ние да разстройваме покоя си?

Старият лорд кимна.

— Нищо чудно, че тази бременност е толкова дълга, Алис, тъй като това бебе те закриля от всички злини. Тринайсет месеца по мои сметки!

Алис се усмихна.

— Значи ви е казал — отбеляза тя непринудено. — Помолих го да ми прости за грешката. Искрах детето на Хюго толкова много, че сбърках признаците. Но сега съм сигурна. Скоро ще видите как коремът ми ще почне да расте. Но, надявам се, никога няма да стана толкова огромна като лейди Катрин!

Старият лорд се изкиска.

— Хитра лисица — каза той без гняв. — Не ѝ се подигравай. Синовете никога не могат да бъдат прекалено много. Има място и за двете ви.

Хюго беше стигнал края на реда. Наведе се и вдигна една стиска трева и стисна тъничките стъбълца на китка благоуханни цветя. Русото момиче изтича напред с жакета му и го подържа, докато той го облече. Когато го облече, Хюго се обърна и обви ръка около раменете ѝ, целуна я пламенно по двете бузи, и пхна цветята в деколтето на роклята ѝ. Девойката се облегна на ръката му и му се усмихна. Беше млада и лъчезарна, облечена в най-хубавата си яркосиня рокля, с деколте, изрязано много ниско, очертаващо закръглените ѝ гърди с цвят на сметана.

— Май останяхте без цветя, мистрес Алис — отбеляза Дейвид.

Алис се изправи и му се усмихна.

— Тогава ще накарам Хюго да ми набере още — каза тя дръзко.

Обърна гръб на двамата и излезе усмихната под ярките лъчи на слънцето. Навсякъде около нея хората разстилаха бели покривки по прясно окосената трева, косачите събираха с гребла сеното на дълги редове, за да съхне на вятъра и слънцето. Започнаха да наливат ейл и хората поднасяха глинените си чаши, за да бъдат напълнени. Алис тръгна към Хюго през полето, изпъчила плоския си корем напред, стремейки се да го накара да изглежда по-голям, усмихната, залагаща на силата си. Когато тя се приближи, момичето с цветята, пхнати в корсажа на роклята, се изви, измъкна се от небрежната прегръдка на Хюго, отстъпи назад, за да избегне погледа на Алис, а после се измъкна и си отиде.

— Алис — каза Хюго мрачно.

— Изхвърлил си цветята ми — каза Алис. Усмивката не слизаше от лицето ѝ.

Хюго се наведе, към купчината сено в краката си и вдигна откос трева, смесен с цветя.

— Ето — каза той грубо. — Вземи тези, ще открия танците.

— С мен ли? — попита Алис.

Лицето на Хюго беше мрачно.

— Тъй като предизвика буря, която ще трябва да укротя, ще танцувам първо с теб, а после с всяко момиче на това поле, докато всичките бъдат удовлетворени.

Усмивката на Алис не трепна дори за миг. Тя пое протегнатата ръка на Хюго и тръгнаха заедно към музикантите. И други се

подредиха зад тях. Но се движеха без смях, сякаш по задължение, сякаш единствено вроденото покорство им пречеше да откажат.

Алис отстъпи назад и се обърна с лице към Хюго, зачака музиката да започне, и застина. Зад рамото на Хюго видя познато лице.

Беше Том, а до него стоеше жена със сурово изражение, увиснала на ръката му.

Лицето на Алис не трепна дори за миг. Очите ѝ се плъзнаха по него без искрица на разпознаване, ясната ѝ лъчезарна усмивка остана безстрастна, непроменена — Том отърси жена си Лиза от ръката си и тръгна към танцьорите. Лицето на Алис беше маска на безгрижие, беше наклонила глава на една страна, заслушана в музиката, кракът ѝ потропваше в такт. Без да го е викала, Том вървеше неудържимо напред.

— Алис! — възкликна той.

Хюго се обърна рязко. Том стоеше непосредствено зад него, но дори не погледна лорда, не вдигна глава. Не му обръщаше внимание, сякаш Хюго беше просто някакъв стълб в ливадата.

Виждаше само Алис в новата ѝ зелена рокля, със зелено-златистите панделки, вплетени в златистокестенявата ѝ коса, съкрушително прекрасна.

— Алис — повтори той.

Алис го погледна, сякаш го забелязваше за пръв път. Наклони глава на една страна, сякаш гледаше някакво странно създание.

— Да? — попита тя, сякаш го подканваше да продължи.

Том преглътна с усилие.

— Ще те отведа — каза той и занарежда с отчаяна настоятелност. — Ще те взема, Алис. Ще те отведа. Знам какво говорят за теб... за теб не е безопасно тук. Ще те отведа сега.

Алис отметна глава назад и се разсмя. Ясен, остър звук, като от чупещо се стъкло. Тя тръсна плава и се усмихна на Хюго.

— Кой е този човек? — попита тя. — Малоумен ли е? Бърка ли ме с някого?

Том побеля, сякаш го беше ударила.

— Алис! — прошепна той дрезгаво. Хюго го потупа по рамото, с мрачно лице.

— Прекъсваш танците — каза той. — Върви си по пътя.

Том сякаш не почувства докосването, не чу думите на господаря си. Не прие предупреждението на Хюго. Очите му бяха приковани в ясното, спокойно лице на Алис.

— Искам да те спася, Алис! — каза той отчаяно. — Нарекоха те вещица — ти си в опасност. Ще те взема — ще те отведа, каквото и да ми струва!

Зад гърба му Лиза изрече „Том!“ — сурово, остро, заповеднически.

— Кой е този? — обърна се Хюго към Алис. — Някой твой приятел ли?

Алис обърна към него спокойния си ясен поглед.

— Не знам — каза тя безстрастно. — Не го познавам.

— Ще те взема — повтори Том. — Няма да те предам. Ще напусна фермата си и жена си, дори малките си деца. Ще те спася, Алис. Не е нужно да оставаш в замъка, при тези хора с техните пороци. Ще те отведа. Имам малко спестени пари. Ще намерим малка ферма някъде и ще те пазя. Ще ми бъдеш като съпруга, Алис! Ще ти бъда верен и ще те пазя с цената на живота си! — Той млъкна рязко. — Отново ще бъдеш добродетелна жена, Алис — каза меко. — Ти беше добро момиче, обичах те тогава. Още си добро момиче. Отново ще бъдеш моята малка любима.

Тя се взираше в Том с неприкрито удивление и погледът ѝ не трепна дори за миг. Гледаше право през него, сякаш той беше от слама, сякаш беше от вода, сякаш дори го нямаше там. Усмивката, която играеше по устните ѝ, не се поколеба нито веднъж.

— Бъбриш безсмислици, добри ми човече — каза тя хладно. — Не те познавам.

— Алис! — възкликна Том, а после спря внезапно. Не можеше да повярва, че неговата другарка в игрите, неговата детска любов, гледа през него, сякаш той е прозрачно стъкло. Сякаш не означаваше нищо за нея. Сякаш никога не бе представлявал нищо за нея. Взря се в нея за един дълъг миг, но лицето ѝ изобщо не се промени, нищо не наруши ведрото му безразличие.

После той се обърна рязко и се откъсна от нея, откъсна очи от спокойното ѝ, усмихнато лице, и хукна през тълпата, прескочи портата в края на полето и бързо се изгуби от поглед.

Алис се засмя отново с весел, безгрижен смях — и помахна на музикантите, които бяха изгубили ритъма и утихваха.

— Защо чакаме? Да танцуваме! — извика тя весело. — Да танцуваме!

ГЛАВА 23

Катрин спеше, когато се прибраха. Алис и Хюго минаха тихо покрай затворената ѝ врата до спалнята на Алис и поръчаха на Илайза да ги повика веднага щом Катрин се събуди. Хюго се приближи с големи крачки до тясното прозорче и погледна навън. Алис свали панделките от косата си и издърпа роклята си надолу, за да покаже топлите си рамене с цвят на сметана.

— Милорд? — каза тя меко.

Хюго хвърли поглед наоколо.

— Не сега — каза студено. — Кой беше онзи човек на полето?

Алис реши да не обръща внимание на това, че я беше отблъснал.

— Не го познавам — отвърна тя.

— Девојката, с която танцувах, онази, дребната, русата, каза, че той някога бил твой любовник. Жена му говорела против теб. Казва, че си откраднала покоя му, казва, че си му направила магия, за да не престава да те обича, че той не можел нито да спи, нито да яде, нито да я люби.

Алис се засмя.

— Не и аз — каза тя. — Но от това, което казваш, предполагам, че трябва да е бил Том от Рийдейл. Като деца играехме заедно, не съм го виждала от десет години. Ожени се за зла и опърничава жена. Тя е готова да вини всекиго за безрадостния си брак. Вината не може да се приписва на мен.

— Всичко това не ми харесва — каза Хюго.

Алис сви рамене и отметна назад косата си. Хюго се извърна и се загледа пак навън. Алис се поколеба. Пристъпи напред и обви ръце около кръста му, притисна се към гърба му.

— Довечера — каза тя меко, — довечера, Хюго, ще призова сестрите ми да бъдат с нас. Сестрите ми и аз ще играем заедно тази нощ. Ще ги повикам и те ще ме заобиколят с нежните си тела, ще легнат върху мен и ще ме дарят с безкрайна, безкрайна наслада.

Тя почувства възбудата в напрежението на раменете му, но той не се обърна.

— А какво ще остане за теб? — попита Алис кокетно. — Не, нищо няма да има за теб! Нито докосване, нито целувка, Хюго! Ще лежиш, сякаш окован във вериги, и ще гледаш, докато те ме докосват с пръсти, с устни, с езици. И ще гледаш как тялото ми се извива под техните ласки, и ще ме чуваш да викам от удоволствие.

Хюго въздъхна от страст, облягайки глава напред, притискайки чело към студения камък.

— Ще им позволя да ме вържат — каза Алис замислено. — Ще ме видиш разпъната и измъчвана за тяхна наслада. Ще ме видиш как се напрегам и дърпам копирените възли, докато те проникват в мен и ми доставят наслада и ме карат да викам и моля за освобождение.

Хюго се обърна в обятията ѝ и я притисна плътно към себе си, заравяйки нос в голите ѝ рамене, вдисвайки уханията на кожата и косата ѝ; но лицето му си остана мрачно.

— Тази сцена на полето беше грозна — каза той. — Трябва да внимаваш повече.

Алис се отдръпна от него, раздразнена.

— Не мога да направя нищо, за да предотвратя клюките — каза тя. — Хората ще привикнат с промяната. Когато видят сина ни, когато свикнат с това, че съм винаги до теб, когато разберат, че съм тук винаги — господарка на замъка във всяко отношение, освен по име.

Хюго поклати глава, неубеден.

— Искам Катрин да вечеря в залата тази вечер — каза той. — Носят се прекалено много слухове. Чуват се твърде много противни приказки за магьосничество и за това, как Катрин ще бъде изоставена.

Алис сви рамене и вдигна усмихнато лице към него.

— Не ме е грижа какво говорят — заяви тя уверено. — Знам, че нося твоето дете и че съм здрава и силна. Хората могат да говорят каквото си искат, могат да мислят каквото им харесва. Няма значение какво казват. Ти ще ме закриляш, баща ти ще ме закриля. Стариците, клюкарстващи в ъглите край огнищата, не могат да ми сторят зло.

Хюго поклати глава.

— Това вреди на всички ни — каза той рязко. — Глупачка си, ако си мислиш, че си в безопасност, Алис. Всяка дума, изречена против мен, всеки шепот против името ми, е заплаха и може да предизвика

размирица. Настанали са времена, в които хората биха се събрали в гневна тълпа по всякакъв повод. В наше време хората се боят от магьосничество, изпълнени са със страх.

След затварянето на манастирите навсякъде е пълно със скитници, кръстосващи пътищата, които разпалват у хората гняв заради загубата на светите убежища. Настъпиха промени, които никой не успя да предскаже. Малките манастири си отиват, а сред хората се шири гняв — те се придържат към старата религия, вкопчват се в старите суеверия.

Не ми е приятно да шушукат зад гърба ми. Обичам да виждам усмивки, когато излизам на езда. Искam името ми да бъде поне малко почитано. Харесва ми, когато някое хубаво момиче ми прави реверанси и не ми е приятно, ако то хукне да бяга в мига, щом ти се приближиш, от страх, че сянката ти ще падне върху него. Постъпи лошо днес на полето, Алис. Нарекoхa те „вещица“ пред много хора, а ти не отрече.

— Ами ти? — запита настойчиво Алис с нарастващ гняв. — Ами ти, който се стремиш с такъв копнеж към онова, което ти даряват моите магьоснически умения, който ме умоляваш да ти направя магия? Ти ми нареди да повикам сестрите си в новата ти къща — да я бележа със своята магия! Ти, който искаш да оставя следите от своята магия навсякъде из новата ти къща, да пропъдя светостта на откраднатите камъни. Ти искаш всички наслади, но нищо от болките, Хюго! Искаш вълшебство в спалнята и святост през деня. Не можеш да бъдеш необикновен човек, да се издигнеш над тълпата, а после да очакваш да благославят името ти, когато преминаваш, яхнал едрия си кон.

Хюго поклати глава.

— Ти не разбираш — повтори той. — При всичката си начетеност, в това отношение си оставаш една глупава развратница. Защо според теб да се говори против краля е равносилно на смърт? Не защото той не се чувства в безопасност на трона си! Не защото му липсват войници! А защото клюките и слуховете са опасни. Държавната измяна започва с шушукания. А тук са започнали да шушукат за теб.

Алис се отдалечи от него, отиде към раклата, за да вземе дрехите си, и извади гребена си.

— Винаги говорят за изключителните — каза тя с нисък, гневен глас. — Цял живот съм била нечия любимка, цял живот съм се

отличавала от останалите. Хората винаги са ми завиждали и са се питали какви сили имам. Ще се движа открито. Аз съм фаворитката в замъка, аз съм като дъщеря на баща ти. Аз съм твоята дама.

Хюго не каза нищо, но поклати глава. Алис придърпа едно столче до огнището и извърна глава. Прокара пръсти през гъстите си кичури, за да разплете плитките, а после започна да ги реши отново и отново, докато гребенът започна да се движи гладко. Хюго, все още ядосан, неволно следеше хипнотичните движения на гребена, който се плъзгаше през гладката като коприна златиста маса на гъстата ѝ коса. Алис седна на столчето си пред празното огнище, затвори очи и тихо, гърлено затананика някаква песен. Хюго се облегна на стената, скръстил ръце, и я загледа безстрастно. Алис, даваща си сметка за присъствието му, въпреки че бе затворила очи, си помисли, че ще трябва да му даде малко вино с щипка стрит земен корен. Бяха минали няколко дни, откакто бе упоила за последен път Хюго, докарвайки го до лудост и страст. Тя изпитваше нужда, като гъделичкане във връхчетата на пръстите, да дръпне конците и да възбуди отново похотта на Хюго. Но този път щеше да го накара да пълзи към нея, молейки за докосването ѝ. Алис се усмихна, все така със затворени очи. Хюго не можеше да я нарича „развратница“ и „глупачка“, без да си плати за това с мъчително желание.

Почукването на вратата пресече чувствената магия на Алис, изтръгвайки и двамата от унеса. Беше Илайза Херинг.

— Мистрес Алис! Лейди Катрин е будна и пита за вас.

Алис оправи раменете на роклята си и тръсна полата, за да изглади гънките. Отметна косата си от лицето.

— Ще отида да поседя при Катрин — каза тя раздражено. — Ще ѝ кажа, че трябва да слезе в залата за вечеря. С това, че не желае да изпълни дълга си, тя излага всички ни на оскърбления.

Изражението на Хюго не ѝ говореше нищо.

— Не мисля, че ти влиза в работата да наставляваш лейди Катрин какъв е дългът ѝ — каза той меко. — Можеш да ѝ кажеш, че аз моля за това. Твоите желания по този въпрос нямат особено значение.

Алис се поколеба, смутена от раздражителността на Хюго.

— Довечера... — каза тя.

Хюго поклати глава:

— Ще те имам довечера, или когато аз предпочета — каза той рязко. — Но това не променя факта, че служиш на лейди Катрин. Не е редно да я караш да чака.

Алис го стрелна с мрачен поглед. Хюго отвърна на погледа ѝ, без страх, без нежност. Алис, с потъмняло от гняв лице, остави гребена и отиде при Катрин.

Тя се беше облегнала на фините си бродирани възглавници. Лицето ѝ беше поруменяло от съня, а очите ѝ бяха зачервени.

— Самотна съм — каза тя без предисловие.

— Съжалявам да го чуя — каза Алис, потискайки раздразнението си. В стаята бе задушаващо горещо. Прозорецът гледаше на изток към вътрешния двор и следобед тук притъмняваше, макар че лятното небе беше още бледозлатисто. Катрин беше поръчала да разпалят огъня, и пламъците се издигаха високо зад решетката на огнището; на масата горяха свещи. В стаята миришеше на застояло и кисело. Билките, посипани по пода, бяха увехнали и без аромат. На бюфета бяха струпани блюда със сладкиши и гърненцата на Катрин с помади, мехлеми и парфюми, висока чаша се бе наклонила на една страна, а изсипалите се последни капки от нея бяха оставили лепкави петна по полицата, имаше и празна кана от ейл.

— Сънувах лош сън — каза Катрин. — Сънувах, че Хюго ме е изоставил, заминал за Лондон. Че е отишъл в кралския двор. — Тя изхълца леко и добави: — Като татко.

Алис седна на леглото и взе закръглената, влажна ръка на Катрин.

— Не скърби — каза тя. — Не си е отишъл. Няма да отиде никъде. Мисли за бебето. Лошо е за бебето да плачеш. Хюго е доволен и щастлив тук. Не се кани да заминава. А дори и да стане така, Хенри е добър крал. Хюго не може да има неприятности, ако отиде в двора.

Катрин се отпусна на възглавниците. Лицето ѝ беше зачервено, малка струйка пот се стичаше между налетите ѝ гърди под нощницата.

— Боли ме гърбът — каза тя жално. — Пак ме боли.

Алис прикри нетърпението си.

— Цял ден ли си в леглото, Катрин? — попита тя.

Катрин кимна.

— Ако не се разхождаш, ще натежаваш и ще се уморяваш, и, разбира се, ще те боли — каза Алис. — Позволи ми да ти помогна да

станеш.

Катрин отново поклати глава.

— Не мога да се разхождам — каза тя капризно. — Куцам. Болят ме глезените и коленете. Краката ме болят навсякъде. Ти не разбираш, Алис. Твърде стара и твърде уморена съм, за да износя и родя това бебе. Нямам сили. — Тя подсмръкна и простена, после повтори: — Нямам сили.

Алис се надвеси напред и погали Катрин по челото, отмятайки назад кестенявата коса, прилепнала на безжизнени, редки кичури към лицето ѝ.

— Какво ще кажеш за една вана? — предложи Алис. — Мога да поръчам да донесат гореща вана, с билки в нея, за да намали умората ти. Мога да ти измия косата и тогава ще можеш да си облечеш хубава рокля за вечеря. Това няма ли да помогне?

Катрин обърна лице към галещата я ръка на Алис.

— Да — каза тя, като дете, което се опитва да угоди на някого. — Добре. Поръчай да ми донесат вана.

Алис изпрати прислужницата да слезе долу, като нареди да донесат най-голямата вана, застлана с най-финия лен, в стаята на лейди Катрин. Трябваше да проветрят чаршафите, с които да се подсуши и увие. Алис отиде в стаята си да вземе сухи цветя и малко масло от върбинка, за да го сипе във водата във ваната и да го сложи в огъня, за да ароматизира стаята.

Когато Алис влезе, Хюго дремеше на леглото ѝ, вдигнал краката си с прашните ботуши върху покривката. Лениво отвори едното си око, когато я видя, но не си направи труда да се помръдне.

— Какво правиш? — попита. — Добре ли е Катрин?

— Нервна е — каза Алис. — Помислих си, че една вана ще я успокои. Оплаква се, че сме я оставили цял ден сама. Не се е облякла. Днес дори не се е мила. Ще ѝ приготвя вана, ще ѝ измия косата и ще я накарам да се облече за вечеря.

— Добре — каза той. Протегна се и отново затвори очи. Мръсотията от ботушите му беше изцапала цялата нова покривка на леглото на Алис.

Тя се поколеба за миг, обзета от негодувание. „Всички в този замък, освен мен, получават от живота онова, което искат“ — помисли си тя. „Хюго може да си почива и да си мечтае за онази глупава

кокетлива селянка. Катрин може да се наикисне във ваната. Аз трябва да тичам от единия до другия.“ Тя кимна, без да каже нищо, и занесе билките и маслата в спалнята на Катрин. Илайза я последва, отваряйки вратите.

Голямата вана, застлана с ленени чаршафи, беше поставена пред огъня и беше напълнена до ръба с вода, от която се вдигаше пара. Илайза сложи билките и маслата до нея, а когато Алис ѝ кимна, помогна на Катрин да стане от леглото.

Краката на Катрин бяха още по-зле. Кожата около коленете и глезените ѝ беше бяла и подута. Големият ѝ корем стърчеше пред тялото ѝ, с издаден напред пъп. Гърдите ѝ бяха напрегнати, с изопната кожа, покрити със сини вени. Зърната се бяха подули и бяха кафяви и болезнени. Ръцете ѝ също бяха подути, с тъмночервен белег там, където венчалният пръстен се връзваше в пръста ѝ. Алис взе ръката ѝ.

— Боли ли? — попита тя.

Катрин кимна.

— Станал е твърде стегнат — каза тя. — Пръстът ми пулсира.

Алис задържа ръката на Катрин и обвини едната си ръка около широката ѝ талия, за да ѝ помогне да влезе във водата. Катрин потъна във ваната като изкаран на сушата кит, който се връща във водата, и въздъхнат от удоволствие.

— Донеси си лютнята — каза Алис на Илайза — и ни изпей нещо.

Катрин облегна глава на ръба на ваната. Алис сгъна едно парче лен и го сложи под дебелия бял врат на Катрин.

— Ето — каза тя. — Така ще ти е по-удобно.

Катрин затвори очи, но устата ѝ потрепна.

— Толкова съм уморена — каза тя жално. — Толкова уморена.

Алис взе шепа мокри билки и започна да търка раменете на Катрин с леки, кръгообразни движения. Катрин лениво вдигна към нея едната си ръка, а после другата, та Алис да я измие и изтърка. Когато стигна до пръстите на Катрин, Алис ги разтри с масло и внимателно подръпна венчалния пръстен. Той се беше впил здраво в пръста. Щеше да се наложи да повикат ковач, за да го среже. Щеше да се наложи да срежат венчалния пръстен от Хюго, за да го свалят от ръката на Катрин. Алис прикри една усмивка.

Катрин се наведе напред във ваната, пъшкайки, когато се преви над тлъстия си корем, за да може Алис да измие гърба ѝ. Алис заобиколи ваната, повдигна и изми единия крак на Катрин, после другия. Кожата беше податлива, пореста като гъба на допир. И двата глезена бяха толкова подути, сякаш бяха навехнат, а също и коленете. Алис ги притисна силно. Катрин явно не изпита никаква болка. Пръстите на Алис оставиха тъмnochервени следи.

Илайза настрои лютнята си и засвири съвсем тихо. Катрин се отпусна във ваната, докато едното ѝ бяло стъпало бе в ръцете на Алис, и затвори очи. Алис, чувствайки как целебната сила се надига и се излива през пръстите ѝ, започна да разтрива петата на подутия крак на Катрин. Долови липса на равновесие у Катрин, някаква неравномерност в тялото ѝ, нещо болнаво, нещо отровно вътре в нея. Взе другия крак и започна внимателно да го разтрива с масло.

След като приключи с краката на Катрин, тя отиде до горния край на ваната и много внимателно започна да излива вода върху кестенявата коса на Катрин, съсредоточавайки се върху кожата на главата и върху слепоочията, изми я със сапун, после я натри с балсам, а след това изплакна всичко, докато косата стана чиста.

Недоволното изражение на самотно дете беше изчезнало от лицето на Катрин, сякаш излекувана от докосването на Алис. Лицето ѝ беше розово. След като песента на Илайза свърши, Катрин затананика припева, а после махна с ръка.

— Изпей я пак! — каза тя. Илайза стрелна с очи Алис, намигна ѝ непочтително, взе пак лютнята и изпя песента още веднъж.

Катрин въздъхна от удоволствие.

— Водата изстива — каза Алис. — Трябва да излезеш, Катрин, иначе ще настинеш.

Илайза остави лютнята и отвори вратата на една прислужница. Алис вдигна затопления чаршаф и го уви около Катрин; Илайза наметна със затоплен чаршаф раменете и гърба ѝ.

— Почистете това — рязко нареди Алис на прислужницата и Илайза.

Отведе Катрин до леглото и избърса лицето, ръцете и раменете ѝ, после среса хубавата ѝ кестенява коса и я разстла около Катрин върху затопления чаршаф, за да изсъхне, без да се сплъсти и оплете.

Катрин лежеше като изрисувана статуя, порозовяла от топлината, усмихната. Алис освободи завесите и ги спусна около леглото. Слугите дойдоха и отнесоха ваната. След като си отидоха, като плискаха вода и ругаеха, в стаята стана много тихо. Алис завърза назад завесите при таблата на леглото, за да може Катрин да вижда как огънят пука, а пламъците горят ярко, благоуханни от тамяна.

Вратата зад Алис се отвори и в стаята влезе Хюго.

Той пристъпи до леглото и обви ръка около талията на Алис, за да я задържи на мястото ѝ.

— Добре ли сте, милейди Катрин? — попита той мило.

Миглите на Катрин потрепнаха и очите ѝ се отвориха. Тя се усмихна от радост, че го вижда.

— Хюго — каза тя. — Толкова дълго беше далече от мен!

Той кимна.

— Пренебрегнах те — каза той. — Оставих те да се грижиш сама за себе си и детето, а Алис ми казва, че не се движиш колкото трябва.

Катрин погледна Алис и се усмихна.

— Тя се грижи много добре за мен — каза.

— И докосването ѝ е чудодейно, нали? — попита Хюго.

Алис го погледна бързо. Той се усмихваше, но зад усмивката му тлееше някакъв умисъл. Алис можеше да усети мириса на похотта му като дим, понесен от вятъра. Тя се напегна и се опита да отстъпи встрани. Хватката на Хюго се затегна, а усмивката му не трепна нито за миг.

— О, да — съгласи се Катрин. — Разтриваше гърба, стъпалата и главата ми. Алис има целебна сила в пръстите си.

Алис долавяше възбудата на Хюго. Почувства как около нея се събира опасност, как тя полепва в ъглите на стаята, как се сгъстява и се кълби като дим от сурови дърва.

— Ще ви оставя — каза тя. — Ще оставя двама ви сами и ще поръчам да ви поднесат вечерята тук тази вечер.

— Не — каза Хюго, без да отмества очи от розовото, отпуснато лице на Катрин. — Искане ми се да видя как масажираш съпругата ми с маслата си, Алис.

Очите на Катрин се разшириха, но тя не каза нищо.

— Не е подobaващо... — започна Алис.

— Направи го — каза Хюго меко. — Правила си всичко друго, което съм пожелавал. Сега желая това.

Той повдигна чаршафа, който покриваше Катрин, и го смъкна от нея. Катрин, наслаждаваща се на вниманието му след седмици пренебрежение, остана да лежи неподвижна и му позволи да я гледа, остави очите му да обхождат подпухналото ѝ, бледо тяло, разплуто от бременността.

— Нравя ли ти се? — попита тя смирено.

Хюго положи длан върху огромния ѝ издут корем.

— Да — каза той. — А това ми се нрави най-много от всичко.

Той хвърли поглед към Алис, която стоеше неподвижна, наблюдавайки двамата.

— Направи го, Алис — каза той. Беше заповед.

Алис отиде бавно до масата, изсипа лавандулово и бадемово масло в дланта си и разтри длани, за да ги стопли. Мислеше трескаво как да се измъкне от тези двамата, как да излезе от стаята на Катрин, за да се озове в безопасността в галерията за дамите, където останалите седяха около огъня и бъбреха за сенокоса. Хвърли поглед към Хюго, докато заобикаляше, за да отиде от другата страна на леглото. Тъмните му очи искряха от възбуда. Изглеждаше способен на всичко. Алис подуши мирис на опасност, остър като дим от запалена купа сено.

Започна леко и внимателно да втрива масло в белите, подпухнали рамене и ръце на Катрин. Катрин повдигна глава, за да оголи дебелия си врат, затвори очи и се отпусна неподвижно.

С тих смях Хюго тръгна към вратата. Алис чу изщракването на ключалката, когато той завъртя ключа, а после шумоленето на жакета му, когато го захвърли. Когато се върна до леглото от другата страна, той бе навил ръкавите на ризата си и беше сипал масло в собствените си ръце.

— Ще повтарям движенията ти, Алис, и ще усвоя уменията ти — каза той. Гласът му беше мек като коприна; Алис долови в него надигаща се похот и не го погледна.

Зърната на Катрин се втвърдяваха, докато двамата галеха раменете и врата ѝ.

— Малко по-ниско? — предложи Хюго, с лека нотка на смях в гласа.

Алис движеше ръцете си с леки, милващи движения, с едва доловими докосвания, надолу към гърдите на Катрин. Хюго повтаряше движенията ѝ съвсем точно. Катрин леко изви гръб на леглото, повдигайки корем и гърди под ръцете им.

Хюго се изкиска. Дланта му се движеше уверено надолу и Алис гледаше как любовникът ѝ обгръща с длан закръглената гърда на жена си.

— Сега трябва да ви оставя — прошепна Алис. Не можеше да откъсне очи от уверената му, ласкава ръка. Катрин въздъхна от удоволствие, все още със затворени очи.

— Направи го, Алис — каза ѝ той, усмихвайки се лукаво при вида на напрегнатото ѝ, нервно лице.

— Направи го — повтори той.

Тя леко погали извивката на гърдата на Катрин.

— Заповядвам ти — изрече Хюго меко.

Алис плъзна длан по издутото зърно на Катрин и почувства как то се втвърдява под докосването ѝ със съблазнителна отзивчивост. Катрин изстена.

— Разтрий ме — каза тя.

— Направи го — настоя Хюго. Пресегна се през Катрин, взе другата ръка на Алис и я сложи върху другата гърда на Катрин. При докосването на Алис, Катрин се усмихна. Лицето ѝ, стоплено от наслада, обвито в сенки от светлината на свещите, беше прекрасно. Алис нежно милваше горещите ѝ гърди, разтриваше зърната с длан; почувства внезапно надигащо се желание да натиска по-силно, да удря по топлата, подпухнала, току-що измита кожа на Катрин, да я щипе, да я дразни, да я види как се гърчи, да възбуди желанието ѝ.

— Трябва да ви кажа, милейди, че се любих с Алис — каза Хюго тихо.

Алис ахна и застина, но Катрин, извила назад глава, с гърди, изпъчени нагоре към ръцете на Алис, не позволи на нищо да я отклони от алчната ѝ чувственост.

— Не можах да ѝ устоя — каза Хюго внимателно. — Тя е изключително лукава блудница.

Катрин се засмя — задъхан смях, дълбок и гърлен.

— Трябва да си доставяш удоволствие, където и когато пожелаеш, Хюго — каза тя. — Ти си мъж. Ти си господарят. Трябва да

имаш всичко, което желаеш.

— Отивам си — каза Алис меко. Обърна се към вратата, но Хюго беше по-бърз. Той в миг ѝ препречи пътя и тя застана пред него, разгневена, с пламтящи очи.

Алис никога не беше виждала Хюго да се усмихва с такава ленива и коварна усмивка.

— Обърни се, Алис — каза той.

За миг тя се поколеба; той я хвана внимателно за раменете и я обърна към проснатото пред тях, разплуто, покварено тяло на Катрин върху леглото. Катрин отвори очи и се усмихна на Алис: изглеждаше готова да я изяде. Алис потръпна — отчасти от отвращение, отчасти от неволно надигаща се страст. Беше хваната в капан от похотта на Хюго, във фантазията на Хюго, както самата тя често го беше впримчвала в своята.

Той леко я побутна обратно към леглото.

— Докосни я, Алис — каза той меко. — Докосни жена ми отново. Можеш да я галиш — или дори да я щипеш. Можеш да ѝ удариш плесница, ако желаеш. Предполагам, че ще ти се иска да ѝ удариш плесница. Тя няма да има нищо против. Това ѝ харесва.

Побутна я леко и Алис се наведе напред и плъзна ръка, все още хлъзвава от масло, от дебелията шия на Катрин надолу към пълните ѝ гърди. Катрин изстена тихо и протегна ръце към Алис.

Умелите ръце на Хюго се плъзнаха по гърба на роклята на Алис и развързаха връзките, разхлабвайки ги ловко и бързо. Алис се изправи да възрази, но Катрин, без да отваря очи, все още усмихната, хвана едната ѝ ръка и я дръпна обратно върху топлата, мека гърда.

— Разтрий ме — каза тя. — Алис, разтрий ме.

Хюго се изкиска с лукавия си кикот на разглезено момче, хвана Алис по-здраво и измъкна връзките от дупките с бърз, съскащ звук. Зеленият корсаж и широките ръкави се смъкнаха. Хюго бутна надолу бялата ленена камизола, така че гърдите и ръцете на Алис бяха голи. Тя издаде тих, нечленоразделен протестен стон.

— *Моята* рокля — напомни ѝ той. — Новата зелена рокля. На мое разположение, за да я смъквам от теб, когато пожелаеш, както се разбрахме.

Той развърза връзките на горната фуста и пусна скъпия бродат на пода. Развърза зелената копринена долна фуста и тя падна в кръг около

краката на Алис. Алис, хваната през кръста от ръката на Хюго, с две ръце, уловени от Катрин, стоеше наведена над леглото, само по фина долна риза.

— На леглото — нареди Хюго. Побутна я леко, а когато тя се възпротиви, я бутна по-силно. — Наистина го мисля, Алис — каза той. В ниския му глас се долавяше недвусмислена заплаха. — Нямах избор, мистрес — каза той.

Алис неохотно се качи на леглото до Катрин. Катрин обърна лице към нея и се усмихна.

— Хубава Алис — каза тя, заваляйки думите от желание. — Свали й долната риза, Хюго — каза тя. — Разсъблечи я.

Хюго издърпа долната риза на Алис от хълбоците и над главата ѝ с едно бързо движение, докато Катрин протегна ръка към нея и я дръпна надолу до себе си.

— Не мога да проникна във вас, милейди — каза Хюго на Катрин с надебелял глас. — Ще бъде опасно за бебето и лошо за млякото ви. Но мисля, че мога да ви доставя известно удоволствие.

Катрин се засмя — възторжен, преливащ с наслада смях.

— Водиш ми своята блудница? — попита тя. — Хюго, толкова си покварен! Водиш ми твоята блудница, за да ми достави наслада със сребърните си пръсти?

Хюго се изкиска.

— Малко съм покварен — съгласи се той. Говореха така, сякаш флиртуваха, спазвайки правилата на някакъв заплетен и сложен дворцов ритуал. Между тях Алис, гола и треперееща, се дръпна назад, когато намазаното с благоухания влажно тяло на Катрин се притисна в нея.

— Но тя би изкушила и светец, нали, Катрин? — попита Хюго с приятен глас. — Не можеш да ме виниш, че изпаднах в изкушение с Алис.

Той хвана в шепа един кичур от косата на Алис и дръпна главата ѝ назад. Покри устата ѝ със своята и Алис почувства как езикът му се плъзва безсрамно в устата ѝ, докато я целуваше силно и страстно, а Катрин гледаше. Слисана от собственото си надигащо се желание, тя чу ниското, възбудено кискане на Катрин.

Хюго я пусна.

— Виждаш ли как споделям тайните си с теб, Катрин! — каза той. — Ти си моята жена! Това е моята блудница.

Катрин взе отпуснатата ръка на Алис и я допря отново към гърдта си.

— Докосни ме пак — каза тя. — Както правеше преди.

— Няма да ми нареждате, сякаш съм играчка — каза Алис. Опита се да придаде сила на гласа си, но той прозвуча меко, капризно. Почувства как силата ѝ се изцежда от нея, почувства се смачкана от тях двамата. Дръпна се назад, далече от алчните ръце на Катрин, но Хюго беше зад нея и я притискаше напред. Ръцете му обгърнаха талията ѝ и започнаха да милват гърдите ѝ. Алис почувства топлината на познатите му ръце, които я галеха, обгръщаха с длани гърдите ѝ, внимателно дърпаха нейните втвърдяващи се зърна. Ръцете на Катрин бяха върху корема ѝ, обгръщаха тясната талия на Алис.

— Недей — каза Алис немощно. Чу съгласие в собствения си глас. Почувства в себе си надигащо се желание да бъде обладана и от двамата, да позволи на двамата да се възползват от нея, както пожелаят. Сякаш те бяха две богати, разглезени деца, а тя — нова играчка за тях, която да опипат и унищожат. Сякаш беше без стойност, нищожество, което можеха да дразнят, нараняват, отблъскват. Ако двамата си играеха с нея, докато я унищожат, ако я разкъсаха на парчета с лакомите си усти, това щеше да бъде справедливо. Щеше да бъде онова, което е заслужила.

— Недейте — каза Алис меко. Хюго долови съгласието ѝ и се засмя.

— Малка блудница — каза той нежно и я побутна напред, пенисът му се притискаше силно в гърба ѝ. — Алис, мисля, че копнееш да видиш колко ниско можеш да паднеш.

Алис се наведе напред над големия корем на Катрин, пхна нос в налетите гърди и започна с връхчето на езика си да ближе зърната на Катрин. Маслото имаше сладък и остър вкус. Алис се чувства впримчена в кошмар, сред вихър от замайващи, лепкави вкусове и нови забранени усещания.

Катрин потръпна от удоволствие при докосването на езика на Алис и я взе в обятията си. Сграбчи ръката на Алис и я пхна надолу между краката си. Алис, трепвайки от противоречивите чувства на

отвращение и похот, усети влагата ѝ, чувствайки как собствените ѝ бедра стават лепкави и мокри.

Катрин дишаше учестено. Ръцете ѝ притискаха ръката на Алис към тялото ѝ все по-настойчиво и по-настойчиво. Тя изви гърба си като дъга и започна да се търка в ръцете на Алис, стенойки, докато го правеше. Алис ахна леко и задъхано от отвращение и желание. Катрин и Хюго я притискаха от двете страни. Катрин се гърчеше под нея, Хюго се отпусна с цялата си тежест върху нея изотзад. Двамата си играеха с нея като две злобни котки с мишка. И в същото време Алис почувства внезапен прилив на желание да бъде между тях, ръцете на Катрин да я опипват, едната — върху гърдите, а другата — ужасно, възхитително — между краката. Почувства желание Хюго да се притиска към гърба ѝ — твърд като копие — твърд и хлъзгав от нейната влага, а после почувства как Хюго се надига и нахлува мощно в нея, в същия момент, когато Катрин сграбчи ръката на Алис, притисна горещата си влажна плът към ръката ѝ и я пхна дълбоко в нея.

Катрин и Хюго изстенаха едновременно, многократно надавайки едновременни тласъци, като опитни любовници, които заедно достигат освобождаване. Алис, разгорещена от желание, внезапно обезумяла, се въртеше и обръщаше между тях, но Хюго се отпусна, укроти се и я освободи.

Катрин се претърколи надалече от тях: дишането ѝ беше дълбоко и спокойно, лицето — розово и отпуснато. Хюго отпусна лице във възглавницата с дълбока въздишка. Алис лежеше между двамата, безмълвна от бяс, незадоволена. Малките костици на ръката ѝ, която Катрин беше притискала към плътта си, я боляха. Отвътре тялото ѝ беше горещо и разранено, чувстваше влагата между краката си, но не изпитваше удовлетворение.

Премести поглед от единия към другия; и двамата лежаха усмихнати, заситени. Никой от двамата не я погледна, никого от двамата не го беше грижа дали тя е изпитала някакво удоволствие, или не. Въпросът за дразнещото, незаситено желание на Алис нямаше значение. Чувството на Алис, че се дави в поквара, не представляваше интерес. Катрин придърпа завивките малко по-плътено, с лице, отпуснато в сънливо задоволство. Заспа.

Огънят прачеше леко, сладкото ухание на лимонова върбинка се носеше из стаята. Тримата — двете голи бременни жени и полуоблеченият млад господар — лежаха неподвижно. Лордът и неговата лейди заспаха.

* * *

Катрин слезе за вечеря в голямата зала, порозовяла, в розово-кремавата си рокля, с усмихнато лице, дебела като пудинг, с коса, разстлана по раменете, с изострен апетит. Облягаше се на ръката на Хюго, когато влязоха в голямата зала, и от всички в трапезарията се разнесоха одобрителни викове и поздравии. Алис зае старото си място на масата за жените и обходи всички със суров поглед, за да ги предупреди да не ѝ се подиграват за завръщането.

— Добре дошла отново при нас — каза Илайза, неспособна да се сдържи.

Алис срещна възбудения ѝ поглед със студена усмивка.

— Щастлива съм, че ще се храня отново с теб, Илайза, и с всички ви — каза тя спокойно. — Но не забравяйте, че аз нося сина на Хюго — нещо, заради което всяка от вас би дала годишната си заплата. Не забравяйте, че когато Катрин отново се оттегли в постелята си, аз ще седя до стария лорд и че съм негова фаворитка. Не забравяйте, че за абсолютно всяка от вас аз съм „мистрес Алис“. Съдбата ми може да има своите възходи и падения, но дори късметът ми да намалява, пак е по-голям от това, за което бихте могли да мечтаете.

Всички жени гледаха в чиниите си и мълчаливо ядяха бульона си. Алис не наруши възцарилото се мълчание. Наблюдаваше Хюго. Струваше ѝ се, че бе изминал половин живот от времето, когато седеше тук с Морах до себе си и гледаше гърба на Хюго с толкова силно желание, та имаше чувството, че ще умре от него. Сега гледаше раменете, врата и високо вдигнатата му глава с безмълвна омраза.

— Не се храните, мистрес Алис? — попита тихо Рут.

Алис погледна надолу към купичката си. Бульонът беше изстинал, гъсти бучки мазнина плуваха в него. Алис отпи глътка вино и усети металният му вкус от калаената чаша. Управителят Дейвид се беше погрижил на мястото ѝ на масата за жените да сложат калаени

съдове като на останалите. Стъклото беше само за господарската маса, а тя беше загубила мястото си там.

— Не съм гладна — каза тя кратко. — Ще помоля Хюго да ми изпрати нещо в стаята по-късно.

Тя стана от масата и отиде до стария лорд на господарската маса.

— Искам да стана от масата — каза тя тихо на ухото му. — Имам болки и ми е лошо. Искам да отида в стаята си.

Погледът, който лордът ѝ отправи, беше доста дружелюбен, но същевременно той се усмихна така, сякаш можеше да види какво става в сърцето ѝ.

— Не бъди завистлива, лисичке — каза той меко. — Ти си на второ място след Катрин. Винаги сме ти го казвали. Върви и си седни на мястото, яж и пий от калаени съдове. Някой път тя отново ще се оттегли в стаята си, и ти ще можеш пак да се разполагаш като кралица тук горе. Но когато тя предпочете да се храни с нас в залата, където ѝ е мястото, ти сядаш на масата за прислужничките — където е твоето място.

Алис хвърли поглед през масата към Хюго. Той слушаше някаква шега, която някакъв мъж му разказваше, крещейки, от мястото си по-надолу в залата. Когато изслуша края на историята, той отметна глава назад и избухна във висок смях.

— Не — каза старият лорд, като проследи погледа ѝ. — Решението ми не подлежи на обжалване. Още съм господар тук, Алис. Върви и седни, където ти е наредено.

Алис се усмихна с най-сладката си усмивка.

— Разбира се, милорд — каза тя. — Не исках да развалям доброто настроение и веселата компания на масата за жените с неразположението си. Но ако вие го желаете, разбира се, ще седна при тях.

Лорд Хю хвърли поглед назад към масата и се изсмя с острия си, подобен на лай смях при вида на четирите кисели лица. Те се напрягаха да чуят за какво си шепнат Алис и старият лорд.

— О, върви си — каза той снизходително. — Ще ти спестя веселието на тази тълпа. Върви си в стаята сега, но друг път ще трябва да седиш при глупавите кучки.

Алис му направи реверанс и се измъкна през вратата с окачен на нея гоблен зад тях. Долови погледа на Илайза, докато си отиваше, и си

спомни първия си обяд в замъка, когато ѝ бяха казали, че никой не може да си тръгне преди лорда.

— Сега нещата са по-добре за мен, отколкото бяха тогава — каза си Алис мрачно. Качи се по стълбите до галерията за дамите, бутна вратата, за да я отвори, и придърпа един стол пред огъня. — Сега нещата са по-добре за мен, отколкото в противната колиба на Морах. — Тя хвърли един пън в огъня и остана да седи, наблюдавайки как летят искрите. — Принудих ги да ме видят такава, каквато съм в действителност — каза си тя дръзко. — Дойдох тук като нищожество, а сега ме наричат „мистрес Алис“ и имам дванайсет собствени рокли. Имам толкова нови рокли, колкото и Катрин.

Тишината на стаята се сгъсти около нея.

— Принудих ги да ме видят каквато съм в действителност — повтори Алис. За миг тя замълча, вгледана в огъня.

— Гледат на мен като на негова блудница — каза после тихо. — Днес станах блудницата на Хюго. И всички го знаят.

ГЛАВА 24

Алис беше сама в спалнята си, когато останалите се качиха в галерията. Чу ги да говорят и да се смеят, чу прозвънването на стъкло по калай. Седеше край малкото си огнище, зад здраво затворената врата, и ги слушаше как играят на карти, докато Илайза пееше. После глъчката затихна, докато жените една по една се извиняваха и се прибираха в стаята си. Алис се ослуша за гласа на Хюго и го чу да подвиква: „Лека нощ“ на една от тях. Седна край огнището си и зачака.

Той не дойде при нея.

В ранните часове на сутринта, когато мракът бе още непроницаем, а луната залязваше на запад, Алис се загърна в един шал и тихо пристъпи към вратата. Отвори я и надникна навън. Огънят в дългата галерия беше загаснал, пепелта — студена. Вратата на Катрин беше затворена. Не се чуваше нито звук.

Алис спря за миг край огнището и си спомни онзи път, когато беше седяла там, потънала в копнеж по Хюго, а той беше дошъл от стаята на Катрин, беше обвил ръка около нея и ѝ беше казал, че я обича. Алис сви рамене. Това беше много отдавна. Преди смъртта на Морах, преди силната ѝ магия да беше поискала своето, преди тя да бе почнала да развратничи и да се отдава на поквара заедно с него — преди да го накара да извърши онова, към което го подтикваха думите ѝ.

Промъкна се до вратата на Катрин и внимателно завъртя дръжката. Открехвайки я леко, чу дълбоко ритмично дишане. Вмъкна се през вратата като призрак и надзърна.

В стаята беше тъмно. Всички свещи бяха угасени, а огънят беше изгаснал зад решетката на тъмнеещото огнище. Малкият прозорец гледаше към вътрешния двор и градината на замъка, нямаше никаква лунна светлина. Алис премигна, опитвайки се да се ориентира в сенките.

В голямото легло с балдахин лежеше Катрин, просната по гръб, изпъкналият ѝ корем под завивките се издигаше като планина. Едната

й ръка беше небрежно праметната над главата. Алис виждаше гъстото снопче тъмни косми под мишницата ѝ. Другата ръка бе обгърнала мъжа, който лежеше до нея. Алис пристъпи малко по-близо, за да види. Беше Хюго. Той спеше дълбоко, легнал на една страна, заровил глава в шията на Катрин, с ръка, праметната собственически върху тялото ѝ. Лежаха като брачна двойка. Лежаха като любовници. Алис ги наблюдаваше, без да помръдне, докато те дишаха равномерно и спокойно. Наблюдаваше ги, сякаш ѝ се искаше да изсмуче дъха от телата им и да ги унищожи със силата на ревността и разочарованието си. Хюго се размърда насън и изрече нещо.

Не беше името на Алис.

Катрин се усмихна — дори в тъмнината Алис можа да види спокойната радост в сънливата ѝ усмивка — и го притегли по-близо. После те отново се отпуснаха неподвижно.

Алис затвори тихо вратата и се промъкна обратно, през празната, студена галерия до собствената си стая, затвори вратата зад себе си, придърпа стола си до огъня, уви се в шала и зачака да настъпи денят.

В полумрака на зазоряването, преди слънцето да се издигне, докато небето вече се оцветяваше в бледожълто от обещанието за настъпващата слънчева светлина, Алис се приближи и отвори раклата с магическите си принадлежности. В ъгъла беше скътана старата кесийка с кости на Морах — руните.

Алис хвърли поглед зад гърба си. Вратата на спалнята ѝ беше затворена, никой в замъка още не се бе размърдал. Тя погледна навън през тесния прозорец. В бледата светлина видя ивици мъгла, която кръжеше и се издигаше над сребристата повърхност на реката. Докато гледаше, ивиците се издигнаха и започнаха да се диплят. Една от тях приличаше на жена, стара жена със сива коса и увит около нея шал.

— Не — прошепна Алис, когато я разпозна. — Не те викам. Ще използвам твоите руни, защото имам нужда да узная бъдещето си. Но не те призовавам. Стой си във водата. Стой далече от мен. Двете с теб ще разберем, когато дойде твоето време.

Продължи да наблюдава мъглата, докато тя се стелеше и отдръпваше, а после се слегна и утаи, сетне се извърна от прозореца и седна на рогозката пред огъня.

Разтръска торбичката, както комарджия разтръсква зарове, а после хвърли всички плочки пред себе си. Без да гледа знаците по тях,

избра три, като внимателно обмисляше всеки избор: ръката ѝ кръжеше над една, а после се местеше над друга.

— Моето бъдеще — каза тя. — Хюго ме използва като своя блудница, а сега се превръщам в жена без значение тук. Трябва да има нещо повече за мен. Покажете ми моето бъдеще.

Тя простря пред себе си трите избрани руни, една до друга, и прибра другите отново в кесията им.

— Сега — каза тя.

Първата, която бе изтеглила, беше с лицевата страна надолу. Задната страна беше празна и тя преобърна руната. Предната страна също бе празна.

— Один — каза тя, изненадана. — Нищо. Смърт.

И втората беше празна. Тя я преобърна, а после я обърна пак.

— Не е възможно, няма две празни руни — прошепна Алис полугласно. — Има само една празна руна. Всички останали са белязани.

Преобърна третата. Тя беше гладка и празна от двете страни, едната страна бе също толкова празна, както другата. Алис седеше съвсем неподвижна с трите безлики руни в ръка.

После вдигна глава и погледна към тесния отвор на прозореца. Мъглата, която се стелеше над реката, потрепна, след това потрепери отново и оформи силуета на полегнала жена.

— Знаела си — изрече Алис с нисък шепот към мъглата. — Каза ми, но аз не чувах. „Смърт“, каза ти. Смърт в руните. И аз те попитах: „Колко време?“, а ти не пожела да ми кажеш. Сега и твоите руни мълчат пред мен.

Тя наклони кесията и я изгърси. Останалите кости се изсипаха на пода. Всяка беше гладка, без следи от каквито и да било белези, като стар, излъскан череп.

Алис потръпна, сякаш почувства как студената речна вода напират около нея, сякаш дълбоката зелена влага се надигаше към брадичката ѝ, плискаше се около устата ѝ. Събра руните с един припрян жест, пхна ги в торбичката, и я захвърли в ъгъла на раклата. После, загърната плътно в шала си, пропълзя в леглото. Трепереше толкова силно, че не успя да заспи.

Хюго излезе на езда още на развиделяване, Катрин спа до късно. Жените в галерията изгледаха косо Алис, когато тя излезе от стаята си, със спокойно лице, наметнала червената си пелерина.

— Отивам в тресавищата — каза тя на Илайза. — Имам нужда от още билки за Катрин. Тя още ли спи?

— Да — каза Илайза. — Кога ще се върнеш?

Алис я погледна студено.

— Ще си бъда у дома навреме за вечеря — каза тя. — Ще си взема храна за обяд и ще хапна някъде навън.

— Ще дойда с теб до конюшните — каза Илайза.

Двете с Алис слязоха по стълбите, прекосиха залата, и излязоха през голямата врата към градините. Илайза подтичваше, за да не изостава от Алис, докато минаваха през портата, през моста и по моравата към конюшните.

— Кобилата е хубава — каза Илайза завистливо, когато конярят изведе новата кобила на Алис.

— Да — каза Алис с мрачно задоволство. — Хубава е. Беше скъпа — тя щракна с пръсти към конярчето. — Донеси ми малко храна от кухнята. Ще обядвам навън. — Момчето се поклони ниско и хукна.

— Хюго спа при Катрин цяла нощ — каза Илайза с поверителен шепот, като гледаше как момчето тича към вратата на готварницата.

— Знам — каза Алис студено.

— Отвърна ли се вече от теб? — попита Илайза.

Алис поклати глава.

— Аз нося неговия син — каза тя студено. — Мястото ми е сигурно.

Илайза я погледна с нещо близко до съжаление. Алис долови погледа ѝ и почувства как поруменява.

— Какво има? — запита тя. — Какво зяпаш?

— Щеше да бъдеш в по-голяма безопасност, ако се беше омъжила за онзи войник, който лейди Катрин ти избра — каза Илайза остро — Ако искаш да знаеш какво можеш да очакваш от един мъж, той щеше да е подходящият за теб. Хюго е изменчив като времето. Сега той се върна отново при Катрин, после ще бъде с друга жена.

Никога не можеш да кажеш, че положението ти е сигурно, ако се уповаваш на Хюго.

Конярят се връщаше тичешком с малка кожена торба в ръка. Върза я на седлото и изведе кобилата напред.

— Той ми купи това, нали? — каза Алис на Илайза, като сочеше кобилата. — Имам и цяла ракла, пълна с рокли. И нося в корема си неговия син. Положението ми тук е достатъчно сигурно, нали?

Илайза сви рамене, като държеше торбата за билките на Алис, докато конярят ѝ помагаше да се качи.

— Той е изменчив — каза тя отново. — Жена, която живее като блудница, трябва да отделя много пари настрана. Това е рискована работа. Ти се издигна много високо, Алис, но ми се струва, че вече слизаш по обратния път.

— За теб съм „мистрес“ Алис! — заяви гневно Алис. Изтръска полите на червената си рокля, приглади скъпата бродирана горна пола, и взе в ръка поводите. Сведе поглед към Илайза, сякаш тя беше просякиня пред портите, а Алис — изтънчена дама. — За теб съм „мистрес“ Алис — повтори тя.

Илайза сви рамене.

— Мисля, че вече не е така — каза тя. — Смятам, че вече падаш, Алис. Смятам, че това е началото на твоето падение.

Алис обърна спокойно кобилата и я пришпори към портите на замъка. Когато мина в тръс покрай войниците, те вдигнаха пиките си за поздрав, но Алис не погледна нито наляво, нито надясно. Пришпори кобилата надолу по малкия хълм на Касълтън, после премина край подножието на зъберите в основите на замъка, за да прекоси моста над реката и продължи нагоре към пустите мочурливи земи. Дръпна поводите на кобилата и спря, когато вече бяха в далечния край на речния бряг, а животното пъхтеше, останало без дъх. После тя погледна назад към замъка, сив и внушителен на светлината на лятното слънце. Алис се взря в него, сякаш искаше да го погълне, да го глътне наведнъж, за да утоли глада си, целия замък с лордове, дами, слуги, всичко.

После обърна кобилата и се отправи към тресавищата.

* * *

Не бе имала намерение да ходи до колибата на Морах: беше се запътила на запад от замъка, отправяйки се към тресавищата без никаква определена цел. Торбата за билки беше просто претекст, но когато живите плетове край пътя оредяха и местността стана по-дива, Алис видя туфа горски съсънки отстрани край пътя и спря коня. Плътна се от седлото и ги откъсна, уви ги в листа от лапад, а после, като водеше коня за юздите, тръгна надолу през полето към реката, търсейки из гъстата ливадна трева под краката си някакви други билки или цветя, които можеше да използва.

Нивото на речните води бе спаднало, както ставаше винаги през лятото, и сега реката се виеше мудно по големите плоски камъни, застиваше неподвижно в дълбоки, кафяви, дъхащи на торф вирове, изчезваше надолу в пукнатините на речното корито, а после, на няколко ярда по-нататък, набъбваше в малък, пресъхващ поток. Над един вир се стрелна птица, надавайки неспирно ясен, сладък зов. По-надолу по течението на реката водата сигурно се беше отдръпнала от гроба на Морах тялото ѝ сигурно се разлагаше и гъмжеше от мухи. Алис сви рамене и отклони мислите си от нея.

Алис тръгна по протежение на речния бряг, като водеше коня си, оглеждайки бреговете за билки, търсейки невинните личица на дребните полски цветя. Уханието на дива мащерка беше гладко и опияняващо, камбанките се поклащаха в равномерния, неспирен бриз над тресавищата. Малките тъмнолики планински теменуги се полюшваха, когато червените поли на дългата рокля на Алис ги докосваха. Далече нагоре, облаци от белите и бледоморави цветове на пореча се полюшваха на дългите си стъбла. Алис вървеше, сякаш можеше да избяга от самотата, да избяга от копнежа, да избяга от любовта на живота си, която беше придобила горчив вкус в мига, когато тя реши да я изопачи така, че да служи на целта ѝ.

Малката кобила пристъпваше бавно зад нея, а Алис вървеше, обзета от желание да бъде далече от замъка, далече от Хюго, далече от собствената си непресъхваща амбиция. Алис вървеше, търсейки бдително целебни билки, а мислите ѝ бяха объркани, не можеше да реши каква да е следващата ѝ стъпка. Бог я бе изоставил, любовта я бе изоставила, магията я беше вкарала в капан. Алис стъпваше уверено по познатите пътеки, но беше объркана и изгубена. Единственото, което все още бе в състояние да изпитва, беше жаждата за оцеляване

— по-силна и по-жива от всякога; а зад тази жажда — старата скръб по майка ѝ — майка Хилдебранд — която не я напускаше, остра и жива, дори когато руните мълчаха, а Алис беше лишена от Зрението, като всяка друга, обикновена жена. В ясения, слънчев ден, докато чучулигите се издигаха към небето, калугериците подвикваха и дъждосвирците крякаха, Алис вървеше сама, в своя собствен свят, изпълнен с мрак, студ и нищета.

Спря рязко. Беше стигнала почти до дълбокия вир преди старата колиба на Морах. Засенчи очи от яркото сутрешно слънце и погледна нагоре по хълма към колибата. Тя си беше същата, както винаги. Покривът от каменни плочи сякаш всеки момент щеше да се свлече на една страна, единственото миниатюрно прозорче беше тъмно и пусто. Не се виждаше да излиза дим — нито от прозореца, нито от вратата. Алис тръгна към колибата и върза коня си за глогината до градинската стена, отрупана с болнави белезникави цветчета. Тя повдигна полата си и се покатери през малката преграда за овцете. Зеленчуците на Морах започваха да никнат в лехата, задушени от плевели. Алис се взря в тях за миг, спомняйки си, че тя ги беше посадила, преди толкова много месеци, през есента. Струваше ѝ се странно, че Морах е мъртва, отдавна мъртва, а въпреки това репите ѝ растяха в лехата. Предната врата не беше залостена, малката кука никога не я беше държала здраво, тя се блъскаше в рамката, люшкана от лекия вятър. Алис предположи, че най-дръзките деца от Боус може да са отворили вратата, за да погледнат вътре, а после са побягнали, изтръпнали от ужас. Никое от тях не би посмяло да влезе.

— Аз ще посмея — каза Алис високо. Но остана отвън.

Вратата изскърца и се тръшна. Вътре в колибата нещо прошумоля. Алис си каза, че в колибата сигурно има плъхове, охранили се със запасите от семе за посев на Морах, направили си убежище в парцалите на леглото ѝ. Алис зачака на прага, почти сякаш очакваше да чуе как сприхавият глас на Морах ѝ вика да престане да се мотае и да влиза.

Шумоленето в колибата бе спряло. Въпреки това Алис се колебаеше, бавеше се да отвори вратата, да пристъпи през прага. После, докато се колебаеше, тя ясно чу шум от нечие движение. Някой се движеше вътре в колибата. Не плъх, това не беше шумолене на

дребно животно. Алис чу стъпки: някой пристъпваше тежко и бавно по пода.

Алис отстъпи неволно назад, ръката ѝ посегна зад гърба ѝ за поводите на кобилата. Стъпките в колибата спряха за миг. Алис отвори уста да извика, но не успя да издаде звук. Кобилата сведе глава, свила назад уши, сякаш подушила страха на Алис и странния, зловещ мирис на смърт от колибата.

Чу се друг шум, като от влачене, сякаш някой придърпваше столче до огнището. В ума на Алис се появи ясно образът на Морах, с капеща от нея речна вода, посиняла от студ, с кожа, подпухнала и подгизнала от месеците, прекарани под водата, измъкнала се от пещерата си, когато нивото на реката бе спаднало, тя бе тръгнала нагоре, срещу течението, към колибата си, и сега претегляше столчето до студеното си огнище, за да протегне белите си, подпухнали от водата ръце към пустото огнище. Влажен мирис на смърт сякаш започна да излиза на вълни от колибата. Алис си представи как полуизгнилото тяло на Морах се разлага, докато тя върви, как плътта се свлича от костите, докато тя чака Алис да дойде при нея. Докато чакаше в тъмнината на колибата Алис да отвори вратата.

Алис изстена леко от ужас. Морах беше вътре и я чакаше, беше дошъл мигът на разплата. Алис знаеше, че ако се обърне и побегне, щеше да чуе бързото жвакане на разлагащи се крака, тичащи зад нея, а после — да почувства леденостуденото докосване на пръсти по рамото си.

С вик на ужас Алис пристъпи напред, блъсна рязко вратата и я разтвори широко. В един миг най-ужасните ѝ кошмари се превърнаха в действителност.

Не си беше въобразила, че чува шум.

Не си беше въобразила, че чува стъпки.

В обвитата в сенки колиба се виждаше фигурата на жена, седнала пред огнището, загърната в наметалото си. Когато вратата се отвори с трясък, жената бавно се изправи и се обърна.

Алис изпищя — задъхан, задавен писък. В тъмнината на колибата не можеше да види лице. Можеше да види единствено как жената с покрита с качулка глава се изправя на крака и идва по-близо и по-близо, идва към нея и пристъпва през прага, така че слънцето

напълно огрява лицето ѝ. Алис притвори очи, очаквайки да зърне призрачно синя подпухнала плът, очаквайки вонята на удавен труп.

Не беше Морах. Жената беше по-висока от Морах. Лицето, което обърна към Алис, беше бяло, състарено и набраздено от страдания. Полускрита от качулката на наметалото, се виждаше гъста като грива бяла коса. Очите ѝ бяха сиви. Ръцете ѝ, протегнати към Алис, бяха слаби и осеяни със старчески петна. Трепереха, сякаш страдаше от паралич.

— Моля ви — беше всичко, което изрече. — Моля...

— Коя си ти? — попита Алис като обезумяла, с глас, изтънял от ужас. — Помислих те за Морах! Коя си ти? Какво правиш тук?

Жената цяла трепереше.

— Съжалявам — каза тя смирено. Гласът ѝ бе накъсан от старост или от мъка, но говорът ѝ беше бавен и сладък. — Простете ми. Мислех си, че това място е изоставено. Търсех...

Алис пристъпи по-близо, гневът се вливаше в нея като горещо вино, съживяваше я.

— Нямате право да бъдете тук! — изкрещя тя. — Колибата не е изоставена. Не е подслон за просяци и бедняци. Ще трябва да си вървите.

Жената умолително вдигна лице.

— Моля ви, милейди — поде тя, а после ярка, радостна светлина внезапно обля лицето ѝ и тя извика: — Сестра Ан! Скъпа моя! Моята малка сестра Ан! О, скъпа моя! Ти си невредима!

— Майко! — възкликна Алис, разпознала я с внезапна, ослепителна яснота, а после падна напред, ръцете на майка Хилдебранд я обгърнаха отново и я притиснаха, сякаш никога не се бяха разделяли.

Двете жени се вкопчиха една в друга.

— Майко, майко моя — беше единственото, което каза Алис. Игуменката почувства как тялото на Алис се тресе от ридания — Майко моя.

Хилдебранд внимателно я пусна.

— Трябва да седна — каза тя с извинителен тон. — Много съм слаба.

Тя се отпусна на едно столче. Алис се смъкна на колене до игуменката.

— Как дойдохте тук? — попита тя.

Жената се усмихна.

— Мисля, че Светата Дева трябва да ме е довела при теб — каза тя. — Боледувах през всичкото това дълго време, укривах ме верни и предани люде в една ферма близо до Стартфорт. Те ми казаха за този коптор. Някога тук живеела старица, но изчезнала. Мислех, че ако заживея тук и продавам церове на онези, които ме помолят за това, имам най-добър шанс да съм в безопасност. Надявахме се, че не след дълго никой вече няма да прави разлика между едната старица и другата.

— Тя беше вещица — каза Алис с отвращение. — Беше мръсна стара вещица. Всеки би могъл да ви различи.

Майка Хилдебранд се усмихна.

— Тя е притежавала повече познания, отколкото е било безопасно за нея — каза тя. — Такава съм и аз. Тя е била жена, помъдра, отколкото подобава на положението ѝ, такава съм и аз. Тя сигурно е била жена, която по случайност или по избор е живяла извън закона, такава съм и аз. Ще живея тук, скрита, в мир с душата си, докато времената се променят и мога отново да почитам Бог в избраната от Него Църква.

Тя се усмихна на Алис, сякаш това беше живот, който всеки би избрал, на който една мъдра жена би завидяла.

— А ти? — попита тя тихо. — Скърбях за теб и се молах за безсмъртната ти душа през всяка нощ от живота си, откакто те видях за последен път. А сега отново си при мен! Със сигурност Бог е добър. А ти, сестро Ан? Как се спаси от пожара?

— Събудих се, когато започна пожарът — излъга бързо Алис. — Хукнах към параклиса да ударя камбаната, когато ме хванаха. Отведоха ме в гората да ме изнасят, но успях да избягам. Отидох далече, чак до Нюкасъл, търсейки друг манастир, за да мога да опазя обетите си; но никъде не беше безопасно. Когато се върнах да потърся вас или някоя от сестрите, лорд Хю в замъка научи за мен и ме нае като свой писар.

Лицето на майка Хилдебранд беше строго.

— Той нареди ли ти да положиш клетва, за да се отречеш от своята Църква и от вярата си? — попита тя. Ръцете ѝ все така

трепереха паралитично, тя си оставаше същата крехка старица. Но гласът ѝ беше силен и уверен.

— О, не! — възкликна Алис. — Не! Лорд Хю вярва в старите ритуали. Той ме предпази от това.

— А ти спазваше ли обетите си? — попита старицата. Тя хвърли поглед към скъпата рокля на Алис, червената рокля на блудницата Мег, която беше умряла от шарка.

— О, да — каза Алис бързо. Вдигна бледото си, сърцевидно лице към майка Хилдебранд. — Спазвам часовете за молитва безмълвно, в собствения си ум. Не мога да се моля гласно, разбира се, нито мога да избирам какво да обличам. Но постя, когато е редно, и не притежавам никаква собственост. Не съм докосвана от мъж. Готова съм да ви покажа покорството си. Не съм нарушила нито един от най-важните си обети.

Майка Хилдебранд погали бузата на Алис.

— Добре си се справила — каза тя меко. — Ние с теб понесохме тежко и изнурително изпитание, дъще моя. Често си мислех, че е полесно за другите, онези, които загинаха в онази нощ и са в рая днес, отколкото за мен — да се опитвам да се придържам към обетите си и да се боря със свят, който става по-порочен с всеки изминал ден. А за теб трябва да е било също толкова трудно — каза нежно майка Хилдебранд — Слава на Бога, че сега сме заедно. Не трябва да се делим никога повече.

Алис скри лице в скута на майка Хилдебранд. Старата жена отпусна ръка върху светлокосата ѝ глава.

— Такава прекрасна коса — каза тя нежно. — Бях забравила, сестро Ан, че си толкова руса.

Алис ѝ се усмихна.

— Не съм виждала косата ти от момическите ти години — спомни си майка Хилдебранд. — Когато най-напред дойде при мен, от греховния свят, със светлата си къдрава коса и бледото си, красиво лице. — Тя направи пауза. — Трябва да се пазиш от греха на суетата — каза тя тихо. — Сега, когато отново си захвърлена в света като обикновена жена. Сега, когато си облечена в червена рокля, сестро Ан, и носиш косата си разпусната.

— Карат ме да се обличам така — каза Алис бързо. — Нямам други дрехи. И сметнах за редно да не излагам на опасност лорд Хю,

който ме закриля, като настоявам за тъмна рокля.

Майка Хилдебранд поклати глава, неубедена.

— Много добре — каза тя. — Налагало се е да правиш компромиси. Но сега можем отново да си създадем собствен живот. Ще започнем тук, в тази малка колиба. Ще създадем нов манастир тук. Само ние двете засега, а по-късно може да има и още жени. Ти и аз ще спазваме обетите си и ще водим живота, който ни е предписан. Ще бъдем малка светлинка в мрака на тресавището. Ще бъдем малка светлинка за света.

— Тук? — каза Алис, изумена. — Тук?

Майка Хилдебранд се засмя с някогашния си смях, изпълнен с увереност.

— Защо не? — каза тя. — Нима си мислеше, че службата на Светата Дева означава само пищни одежди, сребро и свещи, сестро Ан? Достатъчно разумна си, за да знаеш, че не е така! Нашата Повелителка е била скромна жена, вероятно е живяла в дом, не подобър от този! Синът ѝ е бил дърводелец. Защо би трябвало да искаме повече от онова, което е имала Тя?

Алис почувства как зяпва. Опита се да си събере мислите.

— Но, майко Хилдебранд — каза тя, — не можем да живеем тук. През лятото е поносимо, но зиме е ужасно трудно. Нямаме пари, нямаме храна. А хората ще говорят за нас, и после ще дойдат войниците...

Майка Хилдебранд се усмихваше.

— Бог ще се погрижи, сестро Ан — каза тя нежно. — Неспирно се молих за теб, неспирно се молих да заживея отново под правилата на нашия Орден, и сега, виждаш ли, моите молитви получиха отговор.

Алис поклати глава.

— *Не са* получили отговор — каза тя отчаяно. — Това не е отговорът на молитвите ви. Зная какво е тук! Мръсно и студено е. В градината не расте нищо, годно за ядене, зиме снегът се натрупва на преспи чак до вратата. Бог не иска да бъдем тук!

Майка Хилдебранд се засмя — старият ѝ, уверен смях.

— Изглежда, че си дълбоко посветена в мислите Му, та говориш с такава увереност! — каза тя тихо. — Не се плаши толкова, сестро Ан. Нека вземем онова, което Той ни дава. Той ни събра отново, дари ни с този покрив над главите ни. Не ще и дума, Той е добър!

— Не! Не е възможно... — упорстваше Алис. — Трябва да се махнем. Трябва да отидем във Франция или Испания. В Англия вече няма място за нас. Предизвикваме съдбата, ако останем тук и се опитаме да изповядваме вярата си.

Старата игуменка се усмихна и поклати глава.

— Заклех се да изповядвам вярата си тук — каза тя тихо. — Беше ми наредено да оглавя орден тук, в Англия. Никой не е казвал, че ако стане трудно, трябва да избягам.

— Ние няма да бягаме! — настоя Алис. — Ще намерим друг манастир, ще ни приемат. Ще спазваме обетите си, ще водим живота, който е редно да водим.

Игуменката се усмихна на Алис и отново поклати глава.

— Не — каза тя меко. — Бог ме дари с трийсет години на богатство и удобство, през които Му служех сред изобилие. Сега Той ме призова към лишения. Как да Му откажа?

— Майко Хилдебранд, *не можете* да живеете тук! — Алис повиши раздразнено глас. — Вие не знаете нищо за живота тук. Не разбирате. Ще умрете тук през зимата. Това е лудост!

Грубите думи на Алис бяха последвани от кратко, стъписано мълчание. После майка Хилдебранд проговори кротко, но категорично.

— Вярвам, че това е Божията воля — каза тя. — А моите обети за послушание ме задължават да изпълнявам волята Му. — Тя замълча за миг. — Както и теб — каза.

— Но не е възможно... — промърмори Алис непокорно.

— Както и теб — повтори майка Хилдебранд по-бавно, с предупредителен тон.

Алис въздъхна и не каза нищо.

Между двете жени се възцари мълчание. Алис, хвърляйки поглед нагоре от мястото си в краката на майка Хилдебранд, където бе коленичила, видя, че очите на игуменката бяха пълни със сълзи.

— Аз... — поде тя.

— Кога можеш да се присъединиш към мен тук? — запита настойчиво майка Хилдебранд. — Трябва да започнем новия си живот веднага. Трябват много неща, които ти можеш да осигуриш.

Разкаянieto на Алис трая само един кратък миг.

— Не зная кога мога да дойда — каза тя объркано. — Животът ми в замъка е толкова несигурен... — тя млъкна, без да довърши,

мислейки си за Хюго и Катрин, и за собственото си бебе, което растеше в утробата ѝ. — Бих могла да дойда навярно следващата седмица — каза тя. — Бих могла да дойда за няколко дни другата седмица.

Майка Хилдебранд поклати глава.

— Това не е достатъчно, сестро Ан — каза тя тихо. — Живяла си далеч от нашия свят Орден в продължение на много месеци, но преди това живя с нас много години. Не може да си забравила нашата дисциплина толкова скоро. Можеш да си отидеш сега, но трябва да се върнеш утре, облечена в проста черна рокля, и да носиш това, което лорд Хю е готов да дари доброволно. Що се отнася до останалото, ще отглеждаме сами храната си и сами ще си тъчем плат. Сами ще си направим свещи от тръстика и овча лой, и ще препишем сами книгите си по памет. Ще месим хляб и ще го продаваме на пазара, ще ловим риба и ще продаваме улова си. Ще правим прости лекарства и ще ги продаваме или раздаваме на хора, които са в нужда.

Алис държеше очите си сведени, за да не може майка Хилдебранд да види паниката ѝ и убедения ѝ, категоричен отказ.

— Бъдещето за нашата Църква изглежда много мрачно — каза майка Хилдебранд. — Но така е било и за самия свети Павел, или за свети Кътбърт, когато по-рано английската църква е била почти унищожена от езичниците. Тогава, както и сега, Господ призовал Своя народ да Му служи в тъмнина, в тайна и в нищета. Тогава, както и сега, тяхната вяра възтържествувала. Бог ни е призовал за особена мисия, сестро Ан, само Той знае колко велико ще бъде нашето дело.

Алис мълчеше. Майка Хилдебранд вече не приличаше на изнурена старица. Лицето ѝ беше осияно от радост, гласът ѝ — укрепнал от увереност. Тя млъкна и се усмихна на Алис с познатата, любяща усмивка.

— Върви си сега — каза кротко игуменката. — Сигурно приближава шестият молитвен час. Моли се, докато се връщаш в замъка, а аз ще се моля тук. Нали не си забравила дневните молитви, сестро Ан?

Алис поклати глава. Не можеше да си спомни и една дума от тях.

— Помня ги всичките — каза тя.

Игуменката се усмихна.

— Казвай ги в определените часове — рече тя. — Бог ще ни прости, че не сме на колене в параклиса Му. Ще разбере. А утре, когато дойдеш, ще ми изповядаш греховете си и ще започнем начисто.

Алис кимна безмълвно.

Игуменката се надигна от столчето. Алис видя, че тя вървеше много вдървено, сякаш гърбът, бедрените кости и краката я боляха.

— Малко съм отпаднала — каза тя, когато долови погледа на Алис. — Но щом започна да работя в градината, отново ще стана здрава и силна.

Алис кимна и излезе през вратата. Игуменката стоеше на прага. Алис отвърза юздата на кобилата, и тогава си спомни за торбата си с храна.

— Ето — каза тя. — Донесох си това за обяд, но ще го оставя на вас.

Мъдрото старо лице на игуменката светна в усмивка.

— Ето, виждаш ли, дете мое — възкликна тя възхитено. — Бог се погрижи за нас, и ще се грижи за нас отново и отново. Не бъди малодушна, сестро Ан! Уповавай се на Него, и Той ще ни доведе до голяма радост.

Алис кимна безмълвно, прескочи преградата за овцете и се настани на седлото.

— Много е хубава тази кобила — отбеляза игуменката. — Твърде добра за една обикновена служителка в замъка, бих казала.

— На лейди Катрин е — каза Алис бързо. — Тя носи дете от младия лорд и не може да язди. Искат да яздя нейната кобила, за да я раздвижвам.

Игуменката кимна бавно, местейки поглед от кобилата към Алис. За един миг Алис беше завладяна от смразяваща увереност, че старата жена разбира всичко, може да види всичко. Лъжите, магьосничеството, вървящите восъчни кукли, убийството на Морах, и леглото с трите извиващи се, ненаситни тела. Смехът на Хюго, когато я нарече своя покварена блудница, отекна в слънчевия следобеден въздух около тях.

Майка Хилдебранд се вгледа в лицето на Алис, без да се усмихва.

— Ела утре — каза кротко тя. — Мисля, че си била съвсем близо до много тежък грях, дъще моя. Ела утре, тогава можеш да ми се изповядаш, и с Божието напътствие аз ще опростя греховете ти.

— Не съм се доближила до греха — каза Алис задъхано. Успя да се усмихне ясно и искрено. — Дори за миг не съм се доближила до греха, хвала на Бога! — каза тя без колебание.

Майка Хилдебранд не се усмихна в отговор. Отмести поглед от скъпия, красив кон към богатата, добре изработена сбруя, а оттам — към Алис в червената рокля със сребристия бродиран корсаж и вишневочервената наметка, и предишната радост напусна старото ѝ лице. Изглеждаше така, сякаш я бяха ранили право в сърцето.

— Утре по пладне — каза тя твърдо, обърна се и влезе обратно в колибата.

Алис проследи как вратата се затваря зад крехката фигура, и остана да стои още миг. Не се чу изщракване на огниво, от зарешетения прозорец не се понесе дим. В колибата сигурно нямаше сухи подпалки, може би само една-две свещи от напоена с лой сърцевина от тръстика. Може би Морах беше скрила огниво. Но дори и да имаше — майка Хилдебранд нямаше да знае как да запали огън.

Алис рязко обърна кобилата към замъка.

— Хайде! — каза тя навъсено. Срита силно кобилата, а животното трепна и препусна напред, като едва не я хвърли от седлото. — Хайде! — нареди тя.

ГЛАВА 25

Когато Алис се приближи с коня си до вътрешната порта на замъка, надолу по стълбите се зададе тичешком Илайза, провря се покрай войниците и със сила я свлече от седлото.

— Ела веднага! Ела веднага! — възкликна тя с настойчив, тих глас. — Става дума за Катрин! Има болки. Никоя от нас не знае какво да прави! Слава Богу, че ти вече се върна! Канеха се да изпратят войниците да те търсят!

Алис позволи на Илайза да я помъкне бързо през подвижния мост, през голямата зала и нагоре по стълбите до галерията за дамите.

Там беше пълно с хора. Слуги влизаха и излизаха тичешком, с подноси в ръце. Пред огъня се проветряваха чаршафи. Някой беше пуснал в стаята хрътката на Хюго и животното изръмжа, когато видя Алис. Двама слуги се качваха с труд по стълбите, носейки ваната, други двама идваха зад тях с ведра гореща вода.

— Тя каза, че иска да се изкъпе — рече Илайза. — Искаше да я изкъпеш отново, както направи вчера. После каза, че чувствала болки в корема. Разхождаше се, за да почувства облекчение. Накарахме я да си легне. Самият Хюго дойде току-що, страхувахме се, че сте излезли заедно и че няма да ви има цял ден. Дейвид току-що отиде да съобщи на лорд Хю. Катрин е в спалнята си — върви при нея, Алис! Върви при нея!

Алис плесна с ръце.

— Изчезвайте оттук! — извика тя. Целият й гняв, страх и безсилно раздразнение прекипяха в един освобождаващ изблик на ярост. — Вън оттук, безполезни пияници такива! — изкрещя тя. Хвана един от слугите за рамото, завъртя го и го изблъска от стаята. Той залитна по стълбите и се сблъска с друг, който бързаше нагоре по тях с още завивки. Алис сграбчи един паж за ухото и го избута от стаята. Една от прислужничките се кикотеше безпомощно на хаоса. Алис я зашлеви силно през лицето и видя със злобно задоволство как по

бузата на момичето се появиха червените следи от върховете на пръстите ѝ.

— Сега се махайте — каза Алис на всички. — Ще ви повикам, ако ми потрябва някой от вас.

Видя ги как тичат към вратата на галерията, и тръгна бавно към спалнята на Катрин.

Хюго седеше до главата на Катрин и държеше ръцете ѝ. Прислужничките ѝ Рут, мистрес Алингам и Марджъри бяха от другата прана на леглото. Рут люлееше сребърна кадилница, която Алис разпозна като част от плячката на Хюго от манастира. Въздухът беше натежал от дращещия гърлото мирис на тамян. Марджъри мокреше с гъба челото на Катрин. Катрин се мятеше на възглавницата със затворени очи. От време на време изохкваше леко от болка и изопваше тяло нагоре, сякаш някаква гигантска ръка я сграбчваше за корема и дърпаше нагоре.

— Престани с това — каза раздразнено Алис на Рут. — И отвори някой прозорец. Тук вони.

Хюго вдигна очи, лицето му се разведри.

— Слава Богу, че се върна, Алис — каза той. — Никой не знаеше какво да прави, а докторът от Касълтън ще отсъства цяла седмица. Бях готов да повикам знахарката от Ричмънд.

— Кога започнаха болките? — попита Алис.

Щом чу гласа ѝ, Катрин отвори очи.

— Тази сутрин — каза тя. — Когато се събудих.

Алис кимна уверено, макар че това не ѝ говореше нищо.

— Ще трябва да я погледна — каза тя. — По-добре е да чакате отвън.

Хюго се наведе над леглото на Катрин и я целуна силно по челото. Докато минаваше покрай Алис, положи длан на рамото ѝ.

— Спаси сина ми — каза полугласно. — Нищо на света не е по-важно от това.

Алис дори не го погледна.

— Разбира се — каза тя рязко.

Жестът, с който Хюго я потупа по рамото, беше жест на мъж към доверен другар. Спомняйки си ръцете му, обгърнали в шепи гърдите ѝ, докато той я тикаше в задушаващата прегръдка на Катрин, Алис го

стрелна с гневен поглед, но той гледаше Катрин. Дори не беше видял Алис.

— Дай ѝ нещо, за да облекчиш болката ѝ — каза той меко. — Тя е много смела. Ще бъда отвън през цялото време. Ще вляза, ако ѝ потрябвам.

— Разбира се — каза Алис с леден тон.

Хюго излезе пръв от стаята; жените се шмугнаха бързо след него.

— Да остана ли? — попита Илайза.

— Какво можеш да направиш? — попита Алис жестоко. — Не разбираш нищо. Каква полза може да има от теб? Поръчай да донесат сандъка с нещата от стаята ми.

Катрин изстена отново и Алис отиде бързо до нея.

— Каква е болката? — попита тя.

— Като разтваряне — прошепна задъхано Катрин. — Като разтваряне и разцепване. Алис, помогни ми!

На вратата се потропа. В стаята влязоха двама слуги със сандъка с билките и маслата на Алис, оставиха го внимателно на пода и излязоха. Алис отвори сандъка и извади книжна фунийка със завит в нея прах.

— От дясната страна или от лявата? — попита тя.

Катрин изстена отново.

— Навсякъде — каза тя. — Чувствам се странно, Алис. Сякаш не съм аз. Чувствам се обладана от нещо друго.

— Отвори си устата — каза Алис. Изсипа сръчно праха в гърлото на Катрин, а после поднесе към устните ѝ чаша вода, от която да отпие. В миг руменината се върна в бузите на Катрин и тя задиша малко по-спокойно.

— Какво може да става, Алис? — попита тя. — Нещо не е наред с бебето, нали?

— Идва преждевременно — каза Алис. — Може ли да си сгрешила с датите, Катрин? Едва приближаваш седмия месец. Бебето още не би трябвало да идва.

Катрин ахна от нов пристъп на болка.

— Може и да съм, може и да съм — каза тя. — Но не и с два или три месеца. Има нещо нередно. Чувствам го!

— Какво чувстваш? — попита настойчиво Алис. В дъното на ума ѝ се таеше мисълта, че може би нещо се е объркало с бременността на Катрин. Че детето няма да се роди, или няма да е син. Или ще се роди мъртво. Ако пък Катрин умреше...

— Чувствам се странно — каза Катрин. Гласът ѝ сякаш идваше много отдалеч. — Помогни ми, Алис! Ти ме обичаш много, знам! Помогни ми, Алис! Имам чувството, че детето сякаш се изхлузва от мен, топи се и се изплъзва!

Алис отметна завивките назад. Пълните, подпухнали крака на Катрин бяха осеяни със сини вени, порозовели от топлина. Алис неохотно дръпна нагоре долната риза на Катрин и погледна. Долният чаршаф беше изцапан с бледа, гъста като крем течност.

— Това водите ти ли са? Изтекоха ли ти водите? — попита Алис.

Катрин поклати глава, тялото ѝ се сгърчи, тя бе разтърсена от болезнен спазъм.

— Не знам, не мисля така — каза тя. — Нямахте нищо друго, освен това изтичане.

— Нямахте кръв? — попита Алис.

— Не — каза Катрин. — Алис, задръж бебето в мен. Чувствам го как се топи.

Алис дръпна дрехата на Катрин надолу и положи ръка върху закръгления ѝ корем.

— Държиш се глупаво — каза тя твърдо. — Глупаво и истерично. Бебетата не се топят. Виждам, че те боли, и мога да ти помогна да понесеш болката си; но няма кръв, а водите ти не са изтекли. Бебето ти е още в утробата ти и е добре. Бебетата не се топят.

Катрин понечи да се надигне в леглото, подпирайки се с ръце. Погледна Алис; лицето ѝ беше обезумяло, косата — разрошена, очите — изцъклени.

— Казвам ти, че той се топи — изпищя тя. — Защо не искаш да ме чуеш, глупачка такава! Защо не искаш да направиш каквото ти казвам! Направи нещо, за да опазиш бебето! Той се топи. Чувствам го как се топи! Той се топи вътре в мен и се изплъзва!

Алис бутна Катрин обратно назад на възглавниците и я хвана здраво за раменете.

— Тихо — каза тя грубо. — Тихо. Това е невъзможно, Катрин. Греша. Бръщолевиш безсмислици.

Отпусна ръка върху закръгления корем на Катрин, а после я отдръпна отново в инстинктивен ужас. Катрин нададе нов стон.

— Казах ти — изплака тя.

Алис отново положи ръка: не можеше да повярва в онова, което чувстваше под дланта си. И отново, съвсем ясно, почувства как заоблената пълнота на корема на Катрин се сляга и спада. Нещо под дебелия слой плът се раздвижи и избълбука. Когато това стана, Катрин изстена отново.

— Бебето си отива — каза Катрин отчаяно. Тя надаваше дълбоки гърлени стенания, животинско ръмжене, което изобщо не звучеше като женски глас. — Не мога да го задържа. Той си отива — каза тя.

Алис отметна ризата на Катрин нагоре и погледна отново разтворените ѝ крака. Локвата от кремообразна бяла течност се беше разпростряла по чаршафите. Алис се задави и преглътна с усилие.

— Не знам какво е това нещо. Не знам какво да правя — промърмори тя.

Катрин дори не я чу. Тя изпъваше тялото си нагоре, и когато изпъчи корема си към тавана, Алис видя как формата на закръглената издутина се разлива и изменя като речна тиня.

— Не мърдай, не мърдай — нареди Алис безпомощно. — Лежи неподвижно, Катрин, и нищо няма да се случи!

— Той си отива! — изплака Катрин. — Не мога да го задържа вътре. Не мога да го задържа. Охххх!

Докато тя стенеше, Алис видя как родилният канал се разтваря и се разширява. Зърна бледо телце и в един внезапен миг на надежда си помисли, че бебето ще се роди цяло и здраво, че може дори да го спаси, че Катрин може да е объркала датите и бебето е готово да се роди.

— Виждам го! — възкликна тя. — Остави го да излезе, Катрин, остави го да излезе. Готова си да родиш. Остави го да излезе!

Катрин се отпусна на леглото, коремните ѝ мускули се мъчеха да изтласкат бебето навън, на бял свят. Алис пхна малките си, ловки ръце в родилния канал и внимателно улови телцето вътре. За миг напипа бебето — дребно, добре оформено; почувства закръгления му задник и един твърд, мускулест крак. Ръцете ѝ се плъзнаха по добре оформеното рамо и напипаха свитата му в юмруче ръчичка. Бебето лежеше на една страна. Съсредоточена, Алис се усмихна и плъзна ръце

нагоре по топлото, мокро тяло, за да намери главата, да го изведе навън, да го издърпа с главата напред. Рамото му беше заоблено и гладко на допир. Внимателните ръце на Алис посегнаха нагоре към закръгления му, твърд череп и усетиха фините очертания на лицето.

Катрин изстена отново, когато мускулите ѝ се присвиха. Алис измъкна ръце от стиснатите мускули, а после отново ги плъзна вътре, за да обърне и насочи телцето. Той се обръщаше, излизаше както трябва, с главата напред в света. Тя улови внимателно главата от две страни и я дръпна към себе си, вън от тялото на Катрин.

— Да — каза. — Държа го сигурно.

Алис беше забравила, че пред нея лежи съперницата ѝ, че това беше наследникът на Хюго, който щеше да застраши собствената ѝ сигурност, собствения ѝ син. Беше обсебена от желанието да помогне за раждането му. Движеше се в несъзнателния ритъм на всички акушерки, които пъхат ръце в майчината утроба, за да изведат бебето благополучно на бял свят. Алис пулсираше заедно с бебето, движеше се заедно с Катрин, нагаждаше докосванията и дърпанятия си към ритъма на раждането.

— Той идва! — прошепна тя развълнувано. — Той идва.

Малкото телце се обърна отново. Алис пъкна ръка дълбоко в Катрин, улови черепа и малкото рамо и дръпна спокойно и внимателно.

С ужасяваща лекота пръстите ѝ проникнаха през меката кора на черепа му и пробиха тялото, меко като сапун от луга. Една ръка се откъсна и остана в нейната, струя течност, пълна със съсиреци, бликна като водопад в дланта ѝ. Алис изпищя ужасено.

Когато тя изпищя, Катрин се смъкна надолу и в лицето на Алис блисна бяла слюз, гореща и мокра, пълна с бучки, която заля устата ѝ, очите ѝ, полепна по ръцете, по косата, по роклята ѝ.

— *He! He! He!* — изпищя Алис, като удряше с две ръце по ужасната гледка върху леглото на Катрин. — *He!*

Отново и отново Катрин се напъваше, и буца след буца излизаше от тялото ѝ сред бяла пяна, която зацапа чаршафите и стаята започна да вонят на лой.

— Това е восък! — възкликна Алис в пълен ужас. — О, боже мой, това е восък!

Тя отстъпи назад към прозореца, с ръце, покрити със спечен восък, скрила лице, по чиято кожа засъхваха малки парченца восък.

— О, боже мой, о, боже мой — повтаряше тя отново и отново. — Това е восък. Това е восък за свещи.

Катрин нададе един последен стон, а после се отпусна неподвижно.

— Боже мой! Това е восък за свещи! — продължи да повтаря Алис, докато думите изгубиха смисъла си и вече не бяха нищо повече от ужасен вой. — Восък! Восък! Восък!

Алис забиваше пръсти в лицето си, дращейки засъхващите петна, за да ги смъкне от кожата си, потръпвайки, когато усети восъка под ноктите си. Дращеше опакото на ръцете си, дланите си. Беше покрита с восък.

— Никога няма да бъда чиста — извика тя, а в гласа ѝ се прокрадваха високите, остри нотки на неудържима истерия. — Восък! Никога няма да го почистя!

Катрин лежеше по гръб, глуха за безумния шепот на Алис. Тялото ѝ беше изхвърлило мръсотията, тя беше изтощена и празна. Минаха дълги мигове, преди да се раздвижи, а после тя вдигна ръка и потупа невярващо корема си. Той беше изгубил формата си. Беше все още тлъст, месест и отпуснат; но вече не изпъкваше гордо. Бебето го нямаше вече. Тя бавно и с усилие се надигна в леглото, за да се отпусне на възглавниците, и погледна надолу към оплесканите чаршафи и към Алис, отдръпнала се до стената, с коса и лице, залети с восък, с потъмнели от ужас очи, с ръце, които трескаво и непрестанно чоплеха — по кожата, по косата, по роклята ѝ.

— Какво е това? — попита Катрин, с глас, изтънял от ужас. — Какво е това нещо? Какво е станало с мен?

Алис преглътна и се задави; преглътна отново. Невярващо сведе поглед към мърдащите си ръце, и ги укроти с усилие. Пое си дълбоко дъх.

— Няма бебе — изрече най-сетне дрезгаво. — Бебето ти е мъртво.

Катрин се надвеси напред и пхна пръст в едно от белите топчета.

— Бебето ми е било това? — попита тя.

Алис поклати глава.

— Никога не е било бебе, не и бебе от плът и кръв — каза тя. — От тялото ти излезе восък. Изобщо никога не е имало истинско бебе. — Гласът ѝ се извиси в лек писък, и тя затисна устата си с ръка, за да го потисне. — Само течение — каза меко. — Не и бебе.

Лицето на Катрин беше изпито и измъчено.

— Нямаше бебе? — попита тя. — Нямаше син за Хюго?

Алис поклати глава: не се доверяваше на гласа си.

Двете жени се втренчиха една в друга за миг, онемели от ужас.

— Не му казвай — каза Катрин. Гласът ѝ беше накъсан, почти безумен. — Не му казвай, че е било така.

Алис откри, че трие ръцете си една в друга. Докато търкаше, восъкът се сгъсти на ивици и се залющи като засъхнала кожа.

— Проклятие — каза тя. — Проклето да е това нещо!

— Не казвай на никого, че е било така — повтори Катрин, по-настойчиво. — Кажи им, че е било помятане. Не искам никой да знае за това. Не искам никой да знае за този... този ужас!

Алис кимна бавно, без да каже нищо.

— Ако узнаят... — Катрин не довърши. Очите ѝ обходиха с търсещ поглед унилото, ужасено лице на Алис. — Ако узнаят за това, ще се отърват от мен — каза тя с много нисък глас. — Ще кажат, че съм... противоестествена.

Алис кършеше ръце, опитвайки се да изтрие противния восък. Беше заседнал между пръстите ѝ. С бързи, нервни движения тя чоплеше ноктите си.

Катрин се взираше в нея.

— Как е възможно такова нещо? — настоя тя. — Алис? Виждала си много раждания. Как може да се случи подобно нещо?

Алис се поколеба. Споменът за восъчната кукла, изобразяваща Катрин, със закръгления восъчен корем, и малките бучки восък, които беше моделирала, за да оформи закръгления корем, беше много ярък и жив в паметта ѝ. Беше съединила восъчната кукла, изобразяваща Катрин, с противния восъчен пенис на куклата, която представляваше Хюго. Беше дала заповеди на куклата, казвайки ѝ, че бебето ще бъде истинско копие на баща си, на своя восъчен баща. Предупреждението на Морах, че „понякога те разбират погрешно“ изплува в паметта ѝ.

— Не знам — каза тя; инстинктът ѝ за самосъхранение победи ужаса. — Трябва да е някаква ужасна болест вътре в теб. Трябва да е

някаква зараза в тялото ти. Ти си стерилна и единственото, което можеш да заченеш, което можеш да изкараш от тялото си, е тази противна мръсотия.

Катрин почти не трепна: толкова дълбок беше ужасът ѝ.

— Аз съм виновна — каза тя бавно, сякаш учеше урок, който ѝ бе трудно да разбере. — Нещо не е наред вътре в мен.

— Да — каза Алис, без да я е грижа за огромния срам на Катрин. Замълчаха отново.

— Скрый го — каза Катрин. — Не искам никой да узнае. — Тя хвърли поглед към огъня — Изгори го.

Алис кимна. Катрин се извлече от леглото, задъхвайки се от усилието, и двете жени измъкнаха долния чаршаф, раздраха го наполовина и после го разкъсаха отново. Всяко парче навиха на руло и го сложиха върху малкия огън. Той започна да тлее мрачно, а когато восъкът се подпали, огънят потрепна и запраця, разгаряйки се със зловещ жълт пламък. Димът миришеше като в работилница за щавене на кожи.

— Косата ти — каза Катрин, с треперлив глас. — И лицето ти.

Тя внимателно изчопли восъка от косата на Алис. Алис затърка кожата на лицето си, докато малките бели люспи изпадаха от него. Потръпна, докато ги изчопляше от кожата си.

— Роклята ти — каза Катрин.

Червените ръкави на Алис бяха побелели до лакти от восъка, роклята ѝ беше опръскана отпред с бели петънца. Алис стоеше неподвижно, докато Катрин развързваше роклята ѝ, после се измъкна от нея. От раклата на Катрин взе стара рокля, която Катрин не беше носила, откакто забременя. Катрин мълчаливо пристегна Алис в роклята. Алис взе чист чаршаф, който се проветряваше край огъня, и оправи леглото.

— Ще трябва да влязат и да те видят — каза тя.

Катрин кимна.

— Ще питат за тялото — предупреди тя.

Алис кимна. Взе една купа и наля вътре малко вода, разкъса една кърпа за хранене и я завърза на малки възли, сипа вътре половин чаша червено вино и плисна останалото върху леглото. Течността се разля в тъмночервено петно. После тя покри купата с парче плат от масата.

— Никой няма да гледа това твърде отблизо — каза тя. — Може да ти се размине.

Катрин беше придобила болезнен жълтеникав цвят.

— Чувствам се слаба, сякаш ще припадна — каза тя.

Алис кимна.

— Приеми ги, а после ще можеш да си починеш — каза тя без особено съчувствие. — Как мислиш, че се чувствам аз? Повръща ми се. — Тя отиде да отвори вратата.

— Алис — спря я Катрин. Алис се обърна. — Закълни се, че никога няма да кажеш на никого. Никога на никого! — настоя Катрин.

Алис кимна.

— Особено на Хюго — каза Катрин. — Закълни ми се, че никога няма да кажеш на Хюго, че съм... — тя млъкна наскоро изречението, после довърши: — Че съм носила в утробата си чудовище.

Лицето на Алис беше сурово.

— Той ще трябва да узнае, че не можеш да зачеваш — каза тя с усилие.

Катрин се поколеба. Погледна Алис, сякаш я виждаше за пръв път, забелязвайки студенината на мрачното ѝ лице.

— Да — каза Катрин бавно.

— Няма да му кажа, че е било чудовищно — каза Алис. — Той никога няма да узнае от мен, че от утробата ти са излезли буци бял восък. Буци миризлив восък.

Катрин сведе очи.

— Срамувам се — каза тя, с много нисък глас.

Алис я погледна без съжаление.

— Ще опазя тайната ти — каза тя. — Няма да му кажа за това.

Изчака да чуе отговора на Катрин. Но отговор не последва и тя се измъкна през вратата.

* * *

Хюго чакаше най-близо до вратата, но когато Алис влезе, всички в претъпканата галерия млъкнаха и погледнаха към нея. Стариат лорд и Дейвид тръгнаха веднага към нея. Алис склони ръце и сведе поглед.

— Милорд — каза тя. — Лорд Хюго. Имам много тъжни новини. Родилните мъки на лейди Катрин започнаха преждевременно и тя изгуби детето.

Разнесе се неясно жужене от разговори и коментари. Очите на Хюго се впиха като горящи въглени в лицето на Алис, баща му беше мрачен като буреносен облак.

— Тя е в състояние да те приеме — каза Алис на Хюго. Срещна погледа му с изражение на безгранична нежност. — Толкова съжалявам, Хюго — каза тя. — Никой не можеше да направи нищо за Катрин. Още от самото начало за нея беше твърде трудно да зачене, а беше и болнава.

Той се провря грубо покрай нея и влезе в стаята на Катрин. Старият лорд се приближи и хвана Алис за ръкава.

— Какво е предизвикало помятането? — настоя той. — Тя слезе на вечеря снощи, да не би да се е преуморила?

Алис се наведе и доближи уста до ухото му.

— Детето щеше да се роди увредено — каза тя. — По-добре е, че вече го няма.

Старият лорд доби такъв вид, сякаш го бяха ударили.

— За Бога, не! — възкликна той. — Не! Някакво мръсно проклето сакато същество от моя род! И то след всички тези години на чакане!

— Може ли тя да има друго дете? — Управителят Дейвид се приближи до Алис — Според вас, мистрес Алис? Лейди Катрин ще зачене ли отново?

Алис срещна погледа му.

— Мисля, че не — каза тя. — Навярно е по-добре да повикате лекар, за да прецени. Но аз съм сигурна. Тя не може да зачене нормално дете.

Старият лорд се отпусна тежко в един стол, опря двете си ръце върху бастуна и се втренчи в далечината.

— Това е горчив удар, Алис — каза той меко. — Горчив удар. Бебето на Катрин вече го няма, а с него — и шансовете ѝ за друго. И всичко това — в един следобед. Горчив удар.

Вратата на Катрин се отвори отново и излезе Хюго. Лицето му беше спокойно. Линията между веждите му беше дълбока, устата мрачно свита.

— Тя ще си почива сега — каза той. — Някой да отиде и да седи при нея.

Илайза и Рут направиха реверанс и се вмъкнаха в стаята.

— Тя каза, че би искала да види вас, сър — каза Хюго на баща си. — Искаше да помоли за благословията ви.

— Благословията да върви по дяволите — каза старият лорд, като с мъка се изправи на крака и удари с бастуна си по пода. — Не желая да я виждам. Тя е безплодна, синко! И пропиля толкова години в този замък, че не искам и да ги броя. Ще я видя, ако може да докаже, че е плодовита. Няма полза от седене край постелята на болна безплодна жена. Няма полза от безплодна жена! Станал съм баща на двайсет и три копелета, доколкото знам, и на три законни деца, едното от тях — син. Никога не съм поглеждал втори път жена, за която зная, че е безплодна, и никога няма да го направя.

Той щракна с пръсти, давайки знак на пажа да отвори вратата, и закричи решително към нея. Хората в стаята се дръпнаха назад, за да го пуснат да мине, изплашени от гнева му.

— Ти — нареди той, като посочи към Алис. — Ела в стаята ми! Имам работа за теб! — После, когато Алис тръгна към него, изпъчила корем, който опъваше роклята ѝ, той се спря. — Не — каза. — Бях забравил. Върви да си почиваш. Върви и седни да шиеш, или да пееш, или нещо такова. Но гледай да си добре, Алис. Дейвид! Избери ѝ прислужница, която да ѝ помага и да ѝ носи нещата. И се погрижи да има удобен стол в стаята си. Тя трябва да си почива. Трябва да си почива. Трябва да е здрава. Тя носи детето на Хюго. И се погрижи да има за ядене всичко, което пожелае. Намирай ѝ всичко, каквото поиска! Тя трябва да има всичко, което поиска!

Дейвид се поклони усмихнато бързият му, остър поглед обходи Алис.

— Да, милорд — каза той.

Старият лорд кимна.

— Пази я — каза той. — Няма вече да излизаш на езда, Алис, трябва да си стоиш на сигурно място у дома. — Той погледна Хюго. — Не я оставяй да стане толкова дебела като другата — каза той. — Това беше проблемът там. Пази я, както би пазил добра кобила за разплод — да се храни, но да не се тъпче. Тя ще седи до мен на масата всяка вечер, за да мога да виждам какво яде.

Хюго кимна, без да се усмихва.

— Както желаете, сър — каза той студено. — Ще изляза за малко с коня си. Дойде ми до гуша от тези женски истории.

Старият лорд кимна.

— Дяволски си прав — каза той раздразнено. — Толкова приказки и разноски, и накрая — една ялова свиня.

Двамата излязоха от стаята. Хюго затрополи шумно надолу по стълбите, крещейки да му доведат коня. Прислужничките, слугите, свободните от дежурство войници и пажовете бавно излязоха от стаята, шепнейки помежду си, шушукайки клевети, скандални думи, зложелателни слухове. Алис стоеше в средата на стаята, без да помръдне. На излизане всички ѝ направиха нисък реверанс или поклон. Алис не се усмихваше, не реагираше на оказаната почит иначе, освен с рязко кимване. После Дейвид и Алис останаха сами.

— Има ли нещо, което искате да поръчате за вечеря тази вечер, мистрес Алис? — попита Дейвид лукаво.

— Искам най-доброто — каза Алис простичко. — Ще искам най-доброто от всичко — каза тя. — Най-доброто от всичко, с което разполагаме.

ГЛАВА 26

Катрин се събуди през нощта с писъци, и единствено Алис можа да я успокои. Катрин се потеше от кошмарни сънища и от треска. Алис ѝ даде малко от изсушените плодове на беладоната и я гледа, докато заспа. Кошмарите на три пъти събудиха Катрин и всичките ѝ дами. Три пъти една камериерка дойде и почука на вратата на Алис и каза, че лейди Катрин плаче неспирно и Алис трябва да бъде с нея. На третия път Алис даде голяма щипка сънотворен прах в чаша вино и я остави да хърка, просната по гръб.

На сутринта Катрин беше тиха, като упоена. Хюго дойде да я посети в стаята ѝ. Тя протегна ръце към него със стичащи се по тлъстото лице сълзи.

— Трябва да ме извините, мадам — каза той студено. — Не сте се пречистила в църква.

Катрин ахна невярващо и погледна лицето му. Той беше безжалостен.

— Хюго! — възкликна тя. — Толкова съм опечалена...

Той отстъпи назад към вратата, като стоеше далече от Катрин, сякаш тя беше чумава.

— Нечиста сте — каза той категорично. — Не мога да ви докосвам. Алис ще ви помогне.

— Но аз си мислех, че не вярваш в тези неща... — проплака Катрин. Хюго се поклони леко и излезе, без да ѝ обръща внимание, без да обръща внимание на Алис. Алис отстъпи, за да го пусне да мине, и затвори вратата зад гърба му със сдържано задоволство.

Старият лорд не желаше изобщо да вижда Катрин, макар че тя помоли да го види. Той каза, че бил твърде зает, за да дойде в галерията за дамите. Когато Катрин започнала да изпълнява задълженията си като господарка на замъка, можела да го вижда, когато пожелае. А междувременно той не притежавал никакви умения да се грижи за болни хора и не можел да я обслужва.

Катрин, изпаднала в немилост пред двамата лордове, заплака отново: по лицето ѝ мудро се затъркаляха топли сълзи.

— Мразят ме, защото бебето умря — прошепна тя на Алис. — И двамата ме мразят, защото бебето умря.

Алис убеди Катрин да закуси нещо, да седне в леглото и да си среши косата. Катрин се подчиняваше на всичко, което ѝ нареждаха, като дебело, безформено дете. Но не можеха да я възпрат да плаче. Подобната на восък течност продължаваше да се стича между краката ѝ, оставяйки петна по чаршафите, а по бузите ѝ бавно се търкаляха мазни сълзи. Тя не ридаше, не стенеше. Седеше тихо и правеше всичко, каквото искаха от нея. Но не можеше да спре сълзите си.

Алис остана с нея, докато дойде време за обяд, а после слезе в голямата зала, оставяйки Рут и мистрес Алингам да обядват с Катрин в стаята ѝ. Влезе през закритата с гоблен врата в задния край на високата маса. Когато остави завесата да се спусне зад гърба ѝ и тръгна да заеме мястото си отляво до стола на стария лорд, забеляза как сред мъжете в залата премина лека вълна на одобрение. Сега тя беше единствената жена, която носеше детето на Хюго. Единствено на нея можеха да се надяват за наследник. Жените в замъка можеха и да се боят от нея и да я мразят, а навън, в сянката на замъка, можеше да говорят заядливо за магьосничество и че на младия лорд му била направена магия, та да бъде обзет от лудост и похот; но един син беше по-важен от всичко. Всичко щеше да бъде простено на жената, която дареше Хюго със син.

Влезе старият лорд, с мрачно лице, съпроводен от Хюго. Алис остана права зад стола си, докато те седнаха, а после зае мястото си. Не поглеждаше Хюго. Знаеше, че той е твърде разгневен, за да говори. Тя наведе глава и разчупи хляба си. Хюго щеше да се съвземе.

— Ще ми трябваш, за да напишеш няколко писма днес следобед — каза старият лорд. — И ще поседиш в стаята ми да ми почетеш.

Алис наклони глава.

— С радост, милорд — каза тя.

Той изсумтя.

— Не си ли прекалено уморена? — попита той. — Спа ли добре?

— Трябваше да се грижа за лейди Катрин през нощта — каза Алис с равен тон. — Тя плачеше и питаше за мен. Викаха ме при нея три пъти.

Лорд Хю махна с ръка на Дейвид да повика виночерпеца.

— Изпий това — каза той рязко на Алис. — Пий много. Това ще подобри кръвта на бебето.

Той помълча, после каза:

— Това трябва да престане. За теб е твърде уморително да се суетиш около онази безплодна жена. Това трябва да престане. Катрин може да плаче на нечие друго рамо.

— Хюго? — Хюго вдигна лице от стиснатите си в юмруци ръце, положени на масата пред него, в които бе забил поглед. Старият човек кимна. — Погрижи се за това. Кажи на Катрин, че не може да безпокои Алис. Алис вече не може да ѝ прислужва. Алис не трябва да се преуморява.

Хюго кимна.

— Както желаете, татко.

— Да, огорчен си — каза старият лорд тихо. — Не е чудно. Девет години чакане, а после — нищо. Но ето какво ще ти кажа, момчето ми. Нашата сделка още важи. Ако Алис те дари със син, ще ти дам хиляда паунда. Един син върши също толкова добра работа, колкото друг, когато нямаме избор. Пак ще си получиш обещаното състояние. Как ти се струва това?

— Благодаря ви — каза Хюго. — Великодушен сте. Но аз исках парите, за да финансирам отплаването на кораба. Детето на Алис ще се роди чак през април. Дотогава моят приятел ще е намерил други хора, по-склонни да го подкрепят със средства.

Старият лорд кимна и започна замислено да троши хляба си.

— Имам някои идеи, които ще обсъдя с теб по-късно, Хюго — каза той. — Може да откриеш, че имаш парите навреме. Имам предвид още някои планове.

Хюго съумя да се усмихне мрачно.

— Вие сте голям майстор на кроежите — каза той.

Старият лорд кимна.

— Музика! — нареди той рязко на Дейвид. — И прати някой да ни разсмее. Втръсна ни от безпричинна меланхолия. Една безплодна жена не е нещастие за никой друг, освен за самата себе си. Донеси ми от новото вино, фламандското, и прати да доведат от Касълтън акробати, или жонгльори, или мечка, за Бога. Уреди поне бой с петли,

ако не може да се намери нищо друго! Няма да скърбя за Катрин! Имам нови планове! Намери някой да ме разсмее!

Дейвид кимна и щракна с пръсти на един от пажовете. Подхвърли сребърна монета високо във въздуха и момчето скочи към нея, улови я и изхвърча от залата: кучетата започнаха да лаят и да се зъбят по петите му при внезапно настъпилото вълнение. Половин дузина мъже скочиха забързано от пейките и донесоха инструментите си; започнаха да ги настройват нехармонично, и в припряността си се обсипаха взаимно с ругатни. После засвириха, а прислужничките станаха да танцуват — танц в кръг, стар селски танц. Алис, спомнила си музиката от своето детство, ги гледаше, кракът ѝ потропваше в такт.

— Танцувай с тях! — каза старият лорд. — Вземи дамите и танцувай с тях!

Алис му хвърли една усмивка и направи знак на Илайза и Марджъри. Те влязоха в кръга и се включиха в танца. Едно от момичетата танцуваше в средата, цокате другите се въртяха около нея; после момичето си избра партньорка и поведоха останалите наоколо по двойки, после второ момиче затанцува самичко в центъра на кръга. Момичетата извиваха шии и отмятаха глави, давайки си сметка за наблюдаващите ги мъже. Тропаха с крака в такт с музиката, а когато правеха дългите широки стъпки около кръга, слагаха ръце на хълбоците си и се поклащаха прелъстително. Алис, с развяваща се руса коса, танцуваше, хвърляйки погледи към Хюго. Когато беше неин ред да застане в центъра на кръга, тя започна да танцува и да се поклаща с вдигната глава, поруменяла, гордо изпъчила закръгления си корем. Когато той я погледна, тя му се усмихна уверено.

Той се ухили: мрачното настроение го напусна, гънката между веждите му изчезна. Каза нещо на баща си, скочи от подиума и се включи в танца. Когато дойде време Алис да си избере партньор, той пристъпи напред и се разнесоха леки ръкопляскания. След Хюго и другите мъже из залата пристъпиха в кръга и затанцуваха. Кръгът стана прекалено широк за пространството между масите и се раздели на два кръга, после — на четири. Музиката ставаше по-висока и настойчива, ритъмът на големия барабан — все по-завладяващ. Алис, в зелената си рокля, се въртеше, обзета от пристъп на тържествуваща чувственост, докато Хюго подскачаше и танцуваше около нея. Когато

музиката спря с мелодичен звън на камбанки, тя падна в обятията му, а той вихрено я повдигна и я качи на подиума.

В стаята си над залата, Катрин чуваше музиката, смеха, виковете, аплодиращи Алис, и радостния глух тропот на танцуващи крака. Седнала сама в голямото си легло, с недокоснатия обяд пред себе си, тя слушаше, а едрите сълзи се търкаляха по бузите ѝ.

* * *

Този следобед Алис трябваше да напише цял наръч писма за лорд Хю. Тя седеше на масичката в прозоречната ниша, в зелената си рокля, със зелена френска шапчица, покриваща косата ѝ, със зелен шал около раменете.

— Приличаш на ливада през пролетта — каза старият лорд. — Харесва ми да те гледам, Алис.

Тя му се усмихна, без да каже нищо.

— Сега на работа — каза той рязко. Седеше изправен в стола си, с ръка, изпъната и опряна на бастуна. Без да поглежда Алис, той бързо изреди списъка на хората, които трябваше да получат писмата му. Като топна перото в мастилницата, Алис започна да пише толкова бързо и ясно, колкото можеше.

Старяеше се да продължава да пише с бързината, с която говореше лорд Хю. Застави се да продължи да превежда резкия му, изпъстрен със специфични изрази английски език на класически латински. Застави се да стои със сведена глава, да играе ролята на предан служител, на неразбиращия писар на лорд Хю, молец за подкрепа всички свои приятели, които в момента заемаха високи постове в кралския двор за предстоящия развод на сина му с неговата съпруга на основание, че тя има твърде близко родство с него.

Старият лорд продиктува шест писма, после млъкна рязко.

— Ще трябва отец Стивън да напише писмото до Върховния съд — каза той. — Той ще знае как трябва да бъде формулирано, как да използва реториката, всички тези духовнически глупости.

— Ще го направи ли? — попита Алис със съмнение.

Лорд Хю я стрелна с коварна усмивка.

— Няма избор, скъпа. В ръцете ми е. Дадох му, напълно безвъзмездно, всички приходи и облаги от земите си. Той е практичен човек, амбициозен човек, както и пламенно вярващ в призванието си духовник. Свързал е своята звезда с моя Хюго, те си приличат. Издигането на Хю ще означава издигане и за него. Той знае цената да поддържа моята кауза в църковните съдилища.

— А какво ще стане с Катрин? — попита Алис с тих глас.

Лорд Хю сви рамене.

— Бог знае — каза небрежно. — Ако бяха старите времена, можеше да отиде в манастир. Сега не знам. Тя няма никакви близки роднини. Предполагам, че бих могъл да намеря някой, който да се ожени за нея. Някой вдовец, вече със синове, който може да си позволи безплодна жена, може и да свърши работа. Тя не изглежда зле, а Хюго казва, че е страстна в леглото. Ще ѝ върна част от зестрата. Или бих могъл да ѝ отредя малко домакинство някъде в моите земи. Тя може да вземе две от дамите си, и няколко слуги. — Той кимна. — Както желае. Ще бъде свободна да постъпи както пожелае. Ако не ми се противопостави, ще открие, че съм щедър.

— Хюго знае ли за това? — попита Алис.

Старият лорд поклати глава.

— Не, и няма да го узнае и от теб, моя хубавице. Ще му съобщя, когато получа отговорите. Ако са благоприятни, ще продължим с този план. Занеси на Дейвид тези писма вместо мен, и му кажи, че трябва да бъдат предадени веднага. Пратениците трябва да изчакат отговора и да се върнат веднага. Кажи му, че ще дам по един сребърен шилинг на всеки, който се върне бързо. И кажи на пратениците да не ядат и да не пият нищо в Лондон. В града пак има чума, не искам да я донесат тук. А после върви и си легни. Почивай. Ако Катрин те повика, кажи ѝ, че аз искам да си почиваш следобед.

Алис кимна, събра книжата и излезе.

* * *

Не беше забравила майка Хилдебранд. По пладне, когато приглади косата си, поглеждайки в огледалото, преди да слезе на обяд, видя пред себе си строгото лице на игуменката. Видя майка си,

застанала на вратата на малката колиба, засенчила очи срещу слънцето, загледана надолу по реката, как оглежда крайречната пътека, очаквайки уверено дъщерята, която бе намерила отново, сигурна, че тя ще дойде, доверявайки се на строгото обучение, навика и дисциплината, и — повече от всичко друго — уповавайки се на обичта, която съществуваше между тях двете. Щеше да чака в продължение на час, измъчвана от болки в старите си крака и изморения гръб. Пътеката щеше да си остане пуста. Отначало тя щеше да бъде озадачена — като послушница Алис никога не беше закъснявала за никой урок, никога не беше влизала, подтичвайки забързано, след останалите в параклиса. После щеше да се изплаши за дъщеря си — опасявайки се, че тя може да е паднала от коня, да се притеснява от някаква злополука, или от опасност, която застрашава Алис. После щеше бавно да се върне във влажната колиба, за да седне край празното огнище, да склучи ръце и да се помоли за душата на Алис, която не беше дошла, макар че бе обвързана от всички клетви на света да дойде; която беше изменила на дълга си към своя Бог, която беше изменила на майка си, на единствения останал човек на света, който я обичаше.

Алис можеше да си представи майка Хилдебранд, когато чу лекия одобрителен шепот, преминал по масата на обяд, когато тя влезе в залата с изпъчен напред корем, за да заеме мястото на Катрин. Когато сложиха храната пред нея, Алис внезапно си представи майка Хилдебранд, бореца се с влажните подпалки в колибата на Морах, и усети сухия вкус на вчерашен хляб. Алис си я представи ясно, когато мрачното намусено лице на Хюго се разведри, той пресуши чашата си и скочи да танцува; когато ръката му се плъзна надолу по гърба ѝ и опипа задника ѝ, а Алис остана неподвижна и прие ласката му, докато дългите ѝ мигли се спуснаха, за да скрият престорената възбуда в очите ѝ.

Когато превеждаше писмата, използвайки уменията, на които я беше научила майка Хилдебранд, част от ума на Алис още беше със старата жена. Склоновете на речните брегове бяха стръмни сега, когато реката бе станала по-плитка — нямаше да може да си налее вода. След като хлябът от вчера свършеше, нямаше да има нищо за ядене, освен ако не се изкачеше по хълма и не изпросеше нещо от минувачите по пътя. Алис си помисли за жената, която беше обичала като майка, видя

я как протяга ръка към непознати хора, как пътуващи търговци оскърбяват сдържаното ѝ достойнство.

Алис предаде писмата и указанията на Дейвид, като наблегна специално на опасността от чума в Лондон, и отиде в стаята си, затвори вратата, изрита обувките си и легна на леглото си. Загледа се нагоре в жълто-зеления балдахин, подобен на таван над главата ѝ — изящен, пищен, скъп. Знаеше, както бе знаела от мига, когато седеше в краката на майка Хилдебранд върху влажния глинен под на Морах, че нямаше да се върне да живее в малкия коптор край реката. Алис никога повече нямаше да изпитва глада и мизерията на бедняците зиме. Алис никога повече нямаше да чупи леда по реката, за да извади кофа мътна кафява вода. Алис никога повече нямаше да си чупи ноктите и да наранява ръцете си, ровейки в замръзналата земя за леденостудени репи. Не и ако можеше да управлява съдбата си.

— Не мога да се върна — изрече тя на пас. — Няма да се върна.

Отново се замисли за майка Хилдебранд, жената, за която беше копняла, за чиято предполагаема смърт бе скърбила всеки ден, и откри, че дълбоката болезнена рана вече я нямаше, беше изчезнала. Когато мислеше за майка Хилдебранд сега, то беше със страх от натрапничеството ѝ, с раздразнение, с тревога. Майка Хилдебранд вече не беше мъртва светица, която да бъде оплаквана. Беше жива заплаха.

— Тя трябва да си отиде — каза Алис тихо. — Трябва да замине в истински манастир. Бих отишла с нея, стига да отиде в истински манастир. Дори сега, дори когато Катрин е изоставена и всички признават, че Хюго е мой любовник, признават мен като майка на наследника; бих отишла с нея, ако отиде в истински манастир.

Алис се поколеба. Спомни си за покоя и дълбоката наслада на момичешките си години като любимка на майка Хилдебранд в абатството край реката. Помисли си за спокойните уроци по латински и гръцки, за задоволството си от това, че учеше толкова бързо; задоволство от това да бъде най-добрата. Спомни си помещението за приготвяне на отвари и уханието на билките и тинктурите. Помисли си за билковата градина за оградените лехи и пълзящите стъбълца на билките, за мириса на лавандулата, когато я разтриеше в ръцете си, за лекото като перце докосване на салвията, тръпчивото ухание на мента, когато откъснеше някое, стриеше и го задъвчеше.

Алис тръсна глава. Продължаваше да се взира в балдахина и завесите на леглото, но виждаше малкото русокосо момиче, което копнееше за покой и изобилие и което беше обичало майката игуменка дарила го и с двете.

— Не — каза накрая. — Не, не бих го направила. Не бих отишла с нея, дори ако отиде в друго абатство. Това беше животът през моминските ми години, точно както при Морах беше животът от детството ми. Няма да се върна назад към тези стари места. Приключих и с двете. Искане ми се и двете да бяха мъртви, изчезнали.

Вратата се отвори без почукване, и влезе Хюго.

— Почиваш си като дама, Алис? — изрече той завалено, като се подпираше на вратата. Беше останал в голямата зала, след като Алис и баща му бяха излезли. Музикантите бяха продължили да свирят, каните с вино обикаляха масите. Прислужничките бяха надошли от кухнята и всички бяха танцували буйно. Хюго и войниците бяха пили много, крещяха на жените, издърпваха ту една, ту друга встрани от кръга. Докато Алис и старият лорд работеха, пишейки и правейки планове за бъдещето, Хюго се беше забавлявал в залата. За Хюго нямаше работа. Той беше като лениво дете.

Алис се надигна, подпирайки се на едната си ръка.

— Баща ти ми нареди да си почивам — каза тя предпазливо.

Хюго се отдели от прага, затвори вратата и влезе, залитайки, в стаята: полагаше усилия краката му да не изостават от тялото.

— О, да — каза той с противен тон. — Сега ти си голямата му любимка, Алис, нали?

Алис не каза нищо, преценявайки доколко е пиян Хюго, опитвайки се да определи силата на сдържания му гняв.

— Един Господ знае защо! — възкликна той. — Заради намесата на твоята проклета селска знахарка изгубих детето си! Той изгуби внука си! Ако бяхме довели лекар, мъж, който наистина е учил и чел тези неща, от Йорк или от Лондон, сега Катрин щеше още да носи това дете! А аз щях да си получа парите през есента, и да имам наследник, който да дойде след мен.

Алис поклати глава.

— Бебето беше болно — каза тя. — Никога нямаше да бъде износено докрай, който и да беше помагал за раждането.

Тъмните очи на Хюго я погледнаха гневно.

— Знахарски глупости — каза той грубо. — Ти ми се закле, че детето е здраво. Закле ми се, че е здраво момче. Ти си лъжкиня и измамница. И всички думи, които ми казваш, са лъжи и измами.

Алис поклати глава, но не каза нищо, виждайки как гневът му се надига и се примесва със злоба.

— Свали си роклята — каза Хюго внезапно.

Алис се поколеба.

— Чу ме — процеди Хюго. — Свали си роклята. *Моята* рокля, помниш ли? Онази, която изравни броя на твоите рокли с дузината на Катрин. Онази, за която молеше като долна пачавра.

Алис се изправи и развърза връзките на роклята, изхлузи я, окачи я внимателно над долния край на леглото, разтвори студените ленени чаршафи и се плъзна между тях, като наблюдаваше Хюго през цялото време.

Хюго развърза връзките на тесния си панталон и го смъкна.

— Така — каза той. — Нашата лудория ли стана причина Катрин да изгуби бебето?

Алис поклати глава.

— Не — каза тя, като криеше колко е уплашена от гнева на Хюго. Похотта му, която беше държала в ръце, ѝ се беше изплъзнала. Той беше погледнал девойката на неокосената ливада и я бе пожелал. Беше обладал Алис без нейно съгласие, и се беше наслаждавал да има нея и Катрин едновременно, сякаш те бяха два еднакви предмета: две сляпо покоряващи се жени. Беше унижавал Алис, сякаш тя беше просто негова блудница — играчка за Катрин. Беше се освободил от властта на Алис и сега можеше да я използва както пожелае.

Той се покатери на леглото и коленичи над Алис. Дъхът му лъхаше тежко на вино и лук от обяда. Целуна я, месейки грубо гърдите ѝ с ръце. Алис почувства как мускулите ѝ се напрягат, а топлата влага между краката ѝ засъхва и изстива.

— Тогава те обладах като блудница — каза той.

Алис затвори очи и обвини ръце около шията му в лишена от любов пародия на страстта.

— На теб ужасно ти хареса — каза Хюго. — Всички жени са развратници по сърце. Ти, Катрин, русокосото момиче на сенокоса. Всичките сте пачаври.

— Аз не съм — заяви уверено Алис. — Аз нося детето ти. Аз съм единствената жена, която може да износи детето ти. И мога да те омагьосам, Хюго. Забравил ли си как се чувстваш, когато сестрите ми идват при мен?

Хюго поклати глава.

— Това, което ми трябва, е съпруга, а не интригантстваща вещица — каза той гневно. — Имам нужда от законен наследник, не копеле от жена без име, без семейство. Вече не зная как да овладеем живота си. Поглеждам Катрин и си мисля колко е луда по мен, и поглеждам теб и си мисля колко луд бях по теб. И всичко това се оказва безполезно. Истинска каша. Всички неща, от които се нуждаем, ми убягват. Всички неща, които наистина искам, са ми забранени. Единственото, което мога да правя, е да играя някакви налудничави игри с теб, и да ти направя син, който няма да бъде от полза за никого, и няма да послужи за нищо, освен на личната ми гордост.

— Можеш да разполагаш с живота си — каза Алис предпазливо. Хюго беше размекнат от пиене, раздразнителен. Алис почувства как надава вътре в нея безполезни тласъци. Ръката му се смъкна надолу и той неумело заопипва студената, отблъскваща сухота на Алис.

— Ако Катрин си отиде — каза Алис бързо, — а аз родя син, твой син, и вместо да мислиш за мен като за блудница и да се опитваш да ме унижиш като блудница, ти ме видиш такава, каквата съм — една много силна жена... Тогава няма да ми е нужно да имам зад гърба си семейство или име. Не е нужно да ти донеса състояние. Моите умения и моята сила са най-добрата зестра, която един мъж би могъл да пожелае. Можем да се оженим — точно както в онова мое видение. И твоята къща, твоята нова и прекрасна къща, ще бъде наша и на нашия син. И можем да живеем по новия начин, както ти искаше, заедно.

— И да имаме още синове — каза Хюго с пиянско въодушевление. Нададе още един тласък в нея. Алис го почувства, отпуснат и влажен, можеше да усети и мириса му — тежкия, застоял мирис на бельото му. Зъбите й изскърцаха от отвращение.

— Да, можем да имаме още синове — каза тя. — Ти ще бъдеш основател на нов род. Законородени синове.

— Повече синове, отколкото имаше баща ми! Повече синове, отколкото е имал дядо ми! — избъбри Хюго. — Втръсна ми от онова,

което говорят за мен — че не мога да стана баща. Ще се оженим и ще се преместим в новата къща, и ще имаме сто синове.

— Ще се оженим ли? — попита Алис меко, готова да заложи на Хюго капан с устно обещание за годеж. Едно обещание за женитба беше най-обвързващото от всички обещания, един почтен мъж не можеше да се отметне. — Нима ме молиш да се омъжа за теб?

— Стотици синове! — възкликна Хюго, внезапно обзет от пиянска бодрост. — Стотици.

— Ще се оженим ли? — прошепна Алис коварно. — Да се оженим и да имаме законни синове. Искаш ли да се ожениш за мен, Хюго?

За миг повярва, че той ще ѝ отговори, че ще получи честната му дума и шанс да го изнудва със собствените му педантични принципи. Но той въздъхна и се просна по лице, зарови се във възглавниците и захърка.

Алис се измъкна изпод него, наметна една завивка около голите си рамене и придърпа един стол до огнището. Загледа пламъците.

— Один — каза тя, мислейки си за празните руни. — Смърт на старите порядки и раждане на новите. Старите животи трябва да си отидат. Старата, скъпоценна любов трябва да отстъпи. Трябва да има смърт.

Един пън се размести и пламна: жълтата му светлина трепна по лицето на Алис, придавайки ѝ вид на омагьосана, на вещица.

— Смърт на старите порядки — повтори тя. — Трябва да има смърт.

Остана да седи мълчаливо за миг.

— Смърт — каза тихо — Не моята смърт, не на Хюго, не на стария лорд. Но трябва да има смърт. Старата преданост трябва да се промени. Старите любови трябва да умрат.

Дълго време тя не каза нищо повече, а наблюдаваше мълчаливо пламъците. Алис знаеше, че руните предричат смърт — надяваше се да откупи милостта им с една символична смърт на старата си любов и старата си вяност. Но в най-съкровеният кътчета на сърцето си Алис знаеше, че руните ще искат кръв.

— Не и моята кръв — изрече тя тихо.

Когато се събуди, Хюго беше бодър и гореше от нетърпение да тръгне на лов. Алис му помогна да облече жакета си, оправи плътния подплатен гръб и раменете и придърпа скъпата копринена подплата през прорезите на ръкавите и гърдите. Дори със сенките под очите от пиенето и с тъмния набол мъх по брадичката, Хюго беше много привлекателен. Алис отиде с него до вратата на женската галерия и го проследи как изтичва с лека походка надолу по стълбите, после кимна на Илайза, която седеше до огъня.

— Донеси ми писалището на Катрин — каза тя и седна на едно столче при тях. Мистрес Алингам бродираше нещо по дългия гоблен, по който работеха още откакто Алис дойде в замъка. Бяха го започнали майката на Катрин и дамите от нейната свита. Катрин и дамите ѝ бяха работили по него. Алис си представяше, че тя и нейните жени ще работят по него дълго след като Катрин напуснеше замъка след изпадането си в немилост. Само една четвърт от него беше завършена. Алис разсеяно издърпа гънките и погледна сложните, ярки цветове на шарките.

— Къде са Рут и Марджъри? — попита тя.

— Излязоха в градината — отвърна мистрес Алингам — Лейди Катрин спи, но питаше за теб след обяда.

Алис сви рамене.

— Бях при лорд Хю — каза тя. — Не мога да бъда непрекъснато на нейно разположение.

Мистрес Алингам повдигна тънките си вежди, но не каза нищо.

Илайза донесе пулта за писане от слонова кост, който принадлежеше на Катрин. В мастилницата, също от слонова кост, стоеше готово перо, имаше гладки листове хартия и къса свещ за восъчните печати, както и няколко парчета панделка. Алис го взе в скута си със задоволство, докосна всичко, приглади хартията, леко прокара връхчето на пръста си по перото.

Взе перото и написа:

Изпращам Ви тези неща по пратеник, защото не мога да дойда днес, както възнамерявах. Лейди Катрин в замъка

е болна и ми е наредено да се грижа за нея. Заради Вашата сигурност, и заради моята собствена, няма да излагам двете ни на опасност, нито ще привличам вниманието към нас, като настоявам за друго. Ще дойда възможно най-скоро. Не казвайте нищо на пратеника. Не ми изпращайте отговор. Ще дойда колкото мога по-скоро.

След като свърши да пише, тя сгъна листа три пъти и капна восък на три локвички около мястото на сгъването, а после притисна малкия печат във всяка от трите. Печатът беше миниатюрен вариант на фамилияния герб на Хюго, използван от дамите в семейството му от поколения насам. Алис внимателно изрисува по една елегантна буква „А“ под всеки печат, а после го остави да изсъхне.

— Какво пишеш? — попита Илайза, неспособна да съдържа повече любопитството си.

— В старата колиба на Морях се е заселила нова знахарка — каза Алис. — Нямам представа коя е и откъде е. Но \ изпращам някои неща. Когато на самата мен ми дойде времето, ще имам нужда от знахарка, която да помогне при раждането. Ако е опитна и добронамерена, ще повикам нея.

— За онази в Ричмънд се говори, че се справя добре с бабуването — предложи мистрес Алингам.

Алис кимна.

— Тогава ще изпратя подарък и на нея — каза тя. — Добре е да съм подготвена.

— Това не би могло да се случи на теб, нали? — Илайза кимна към вратата на Катрин, където Катрин спеше, сълзите продължаваха да се стичат изпод затворените ѝ клепачи, а леглото бе накувано с гъста, бяла слюз.

Алис поклати глава.

— Говори се, че това се дължи на някаква слабост у Хюго — каза Илайза, без да я питат. — Че той не можел да направи дете на никоя жена и че ако го стори, детето не оцелява.

Мистрес Алингам присви устни.

— Това помятане не прилича на никое, което съм виждала преди — каза тя. — Лейди Катрин не кърви.

Алис сниши гласа си, за да звучи като техните.

— Има нещо увредено в четирите й основни телесни течности — каза тя. — Помните как бе заченато детето. На нея винаги й е твърде горещо или твърде студено. Направих, каквото можах, за да възвърна у нея някакво равновесие, но детето беше заченато в горещина и сухота и изгубено във влага и студ. Мога да излекувам Катрин, но не мога да променя природата. Никой не може да я направи плодовита. Никой не може да почисти утробата й.

— Тогава той ще я напусне — изсъска възбудено Илайза.

Алис кимна и сложи пръст на устните си.

Двете жени се спогледаха с блеснали очи.

— А ти носиш детето му! — отбеляза Илайза.

Алис й се усмихна и се изправи на крака, изтръсквайки гънките на яркозелената рокля.

— А ти каза, че падам — напомни тя на Илайза — Подиграваше ми се, че падам. Нарече ме блудница.

Илайза почервения.

— Моля те да ме извиниш — каза тя. — Разговарях грубо с теб, Алис... мистрес Алис. Говорих твърде свободно, и сгреших.

Алис кимна. Отиде в стаята си и извади от раклата си старата тъмносиня рокля, роклята, която старият лорд й беше дал, също останала от Мег. Алис изтръска гънките. Майка Хилдебранд щеше да потъне в дрехата — тя беше отслабнала прекадено много. Но роклята беше ушита от хубав дебел вълнен плат и щеше да й държи топло, дори в онази влажна колиба, Алис я сгъна и слезе долу през пустата голяма зала, до готварницата.

Там беше тихо. Готвачките и слугините, които поднасяха храната, се бяха измъкнали и бяха отишли в Касълтън, за да се излягат в ливадите край реката, да гостуват на приятели, да се забавляват със свободните от дежурство войници. Прислужникът от готварницата беше там, задрямал край шиша, който въртеше по цял ден. Върху шиша имаше голямо парче печено говеждо, останало от обяда.

— Събуди се — нареди Алис.

Той скочи на крака в миг, като разтриваше очи с мърлявата си ръка. Когато видя Алис, се присви и се дръпна назад.

Алис му се усмихна.

— Ще изпратя малко храна на една знахарка в тресавищата, и една рокля — каза тя. — Трябва да ѝ ги занесеш. Позволявам ти да яздиш моята кобила.

Момчето примигна.

— Събери в една кошница всякакви хубави неща за ядене, които успееш да намериш — каза Алис — Едно голямо парче от този бут, хляб, плодове, малко сладкиши, и кана вино.

Момчето се поколеба.

— Върви — каза Алис — Ще кажа на готвачката, че аз съм наредила.

Момчето кимна и посегна към гредите, от които висяха дузина кошници. Свали една от тях и се упъти към килерите, разположени до хладната външна стена на замъка.

Алис се огледа наоколо. Подът беше посипан с тръстики. Изсъхнали и стари, те не бяха сменяни от месеци. Няколко кокошки и един петел кълвяха по пода, каменните плочи бяха изцапани с белите им и зеленикави курешки. Огънят от другата страна на стаята тлееше около голям боров пън. Щяха да го разпалят за вечеря, а после — да го затрупат през нощта. Едната страна на кухненската стена представляваше каменен блок с половин дузина каменни кухни, в които поставяха жаравя, варяха на нея сосовете и затопляха малки съдове. Всичко наоколо беше покрито с тънък слой черна прах.

Шкафовете нямаха ключалки. Всички складове бяха отворени — хранилището за месо, хранилището за риба, помещението с продукти за сладкишите. Дори избата за ейл беше отворена. Алис си спомни намеренията на Хюго да се премести в новата си къща и да изпъди голяма част от охолно живеещите обитатели на замъка, и разбра донякъде колко щеше да спести.

— Донеси една запечатана делва с вино — каза тя. — Най-доброто вино.

Момчето излезе от килера за провизии, с кошница, пълна с храна: половин пита сирене, два хляба, резен месо, купа ранни черешки, дебел резен шунка, гърне бадемова паста със стафиди.

— Има кълцано еленово месо със сушени плодове — предложи той.

Това беше едно от любимите блюда на майка Хилдебранд, но тя отказваше да яде месо на определени църковни празници. Алис не

помнеше църковния календар, който някога ѝ беше толкова добре познат.

— Не — каза тя. — Има ли блан-манж?

Блан-манж представляваше каша от пилешко или заешко месо, подсладена с мед и поднесена с щипка сандалово дърво, за да добие розов цвят. Майка Хилдебранд ядеше бяло месо в постен ден, ако не можеха да намерят риба. Прислужникът кимна и отиде до килера, напълни една калаена купа и се върна в главната кухня, като завърза ленена кърпа върху отвора на купата.

Той сложи кошницата на масата, а после отиде до избата да вземе виното. То се съхраняваше в огромни бъчви, с подложки, заковани под единия край, така че виното течеше надолу към канелката. Алис чу как виното се излива в каната, после момчето се върна в готварницата, сложи запушалката и избърса каната в ризата си. Алис я взе от него, загърна я с роклята, за да я опази на сигурно място в кошницата, а после тръгна пред него към конюшните.

Слабоумното момче беше там, проснало се върху бала сено на слънцето, и чоплеше зъбите си със сламка.

— Оседлай кобилата ми — каза му Алис. — Това момче ще изпълни една моя поръчка.

Момчето скочи на крака и кимна, като ѝ се хилеше.

— И го преведи през портата — каза Алис. — Той носи тези продукти по моя заповед.

Подаде писмото на момчето от готварницата.

— Дай това на старицата — каза. — Тя няма да ти направи нищо лошо. — Замълча за миг, изчака го да почувства силата ѝ. — Не бива да говориш с нея — каза бавно, натъртено. — Ако тя те заговори, не казвай нищо. Просто поклати глава. Тя ще те помисли за ням. Не бива да ѝ казваш нито дума.

Момчето кимна.

— Нито дума — каза Алис бавно, тихо. — Да не си посмял да се шляеш по пътя или да ядеш от храната. Ще разбере, ако предадеш помалко от онова, с което си тръгнал. Ще разбере, ако не си ми се подчинил и си говорил с нея.

Той поклати глава и преглътна нервно.

— Нали знаеш къде живееше знахарката от Боус? — попита Алис. — Помниш ли колибата край реката, преди да стигнеш до

каменния мост?

Прислужникът кимна.

— Занеси тези продукти там — каза Алис. Извади писмото и го пъхна отстрани в кошницата, така че беше напълно скрито. — Също и това писмо. Не го показвай на никого и не го изгубвай. Ще разбере, ако го направиш.

Момчето кимна отново. Алис му се усмихна.

— Когато се върнеш днес следобед, ще ти дам шест пенса — каза тя.

Момчето я погледна.

— Съгласен ли си? — попита Алис.

— Може ли вместо това да получа късче от някоя ваша панделка? — попита той. — Или нещо, което не ви трябва. Стара кърпичка?

— Защо? — попита Алис. Той сведе поглед към пода.

— За да се предпазвам от наказания — каза. — В готварницата говорят, че имате силата да получавате всичко, което поискате. Че можете да направите каквото поискате. Мислех си, че ако имам нещо ваше...

Алис поклати глава.

— Аз съм обикновена жена — каза тя, — лечителка. Имам особени умения, святи умения. Но никоя моя вещ не може да бъде талисман. Аз съм просто лечителка със свята сила. Не правя нищо за собствена облага.

Момчетата си размениха един потаен, невярващ поглед. Алис предпочете да не му обръща внимание.

— Бързай колкото можеш — каза тя, като излизаше от двора на конюшната. — И ми съобщи, когато се върнеш благополучно.

ГЛАВА 27

Въпреки внимателните указания на Алис, Хилдебранд изпрати отговор по прислужника от готварницата. Той беше написан на груба хартия — задната страна на сметка от някакъв хан. Писмото не беше запечатано. Алис стисна устни, когато го видя. Всеки можеше да го е прочел, докато бе стигнало до нея, а тя нямаше как да разбере. Типично бе за Хилдебранд изобщо да не се интересува дали са в безопасност, мислеше си тя. Тази жена беше обсебена от идеята за мъченичество, нарочно се излагаше на риск и опасност. Беше живяла толкова дълго далеч от света, че нямаше представа за опасностите, за гибелния риск, който Алис бе принудена да поеме заради нея. Алис даде на момчето обещаните шест пенса и пхна писмото в ръкава си. Излезе в билковата градина да го прочете.

Топлото вечерно слънце позлатяваше закътаната градина. Обградена от стените на замъка, градината беше на завет и улавяше топлината. Сънени пчели прелитаха тежко от растение на растение. Алис тръгна по тесните пътеки: зелената ѝ рокля леко докосваше билките и събуждаше уханието им. Пред нея, в цветната градина, в сянката на една беседка седяха Рут и Марджъри. Хвърлиха поглед към Алис, но не я заговориха.

Пекарницата от лявата страна на Алис беше тиха и студена. Старата, кръгла тъмнична кула зад нея беше безмълвна. Алис седна на ниската стена край една леха с мента и остави слънцето да огрява непокритата ѝ глава. Пурпурните цветчета изпускаха уханието си в неподвижния въздух. В овощната градина, отвъд цветната, птиците пееха пронизително и сладко. Оттатък овощната градина, във външния двор изцвили кон.

Алис измъкна писмото от ръкава си и го разгъна на коленете си.

„Скъпа дъще во Христe“ — беше започнала Хилдебранд, уличавайки Алис още с първите три думи. Алис се озърна. Наблизо нямаше никой. Откъсна горната част на писмото още преди да погледне останалото, смачка я, разкъсвайки с остриите си нокти меката

хартия, раздробявайки листчето и после натъпка всяко късче в кесията си.

Не обсъждам с теб причините за забавянето ти. Не може да има причини за бавене, когато Божията воля е изложена ясно пред нас. Кажи на лейди Катрин да не губи кураж и да се уповава на Светата Дева, която вижда нейните страдания. Можеш да я посетиш по-късно и да се погрижиш за нея. Очаквам те тази вечер.

В писания текст имаше празно място, после писмото продължаваше, с по-закръглен почерк и мек тон, сякаш майка говореше на дъщеря си, а не игуменка — на непокорна монахиня:

Моля те, ела веднага, Ан. Боя се не за себе си, макар да съм изтощена и да не мога да запали огъня или да извадя вода — боя се за теб. Какво правиш в онзи замък, та толкова се бавиш да ми се подчиниш?

— *Знаех си*, че няма да се сети как да запали огъня — каза Алис раздразнено. Приглади писмото в скута си. Докато се припичаше на слънце в градината, Хилдебранд, измъчвана от артритни болки, бореща се с огнивото, твърде крехка и твърде стара, за да замъкне кофа с вода от стръмния речен бряг до колибата, ѝ се струваше много далече.

Алис смачка листа на топка в ръката си и го пхна в кесията си, за да го изгори по-късно, после протегна крака пред себе си. Зелената рокля падаше на красиви дипли около тялото ѝ. Алис вдигна лице към слънчевата светлина и затвори очи.

— Ще те изгори слънцето, мистрес Алис, кожата ти ще стане кафява като на селянка — каза меко нечий глас.

Алис отвори очи. Пред нея стоеше управителят Дейвид, до него стоеше млада жена на около шестнайсет години. Беше белокожа и златокоса: косата ѝ беше по-руса от тази на Алис, очите — с по-светъл,

по-искрящ син цвят. Тялото ѝ беше пълно и закръглено: Алис забеляза колко изопнат и стегнат беше корсажът над твърдите млади гърди, видя и че полата на роклята ѝ беше къса, сякаш тя още растеше.

— Това е Мери — каза Дейвид, като посочи момичето. — Ще ви прислужва, както нареди лорд Хю.

Алис кимна, взирайки се в момичето. То отвърна на погледа ѝ, поглъщайки с очи всеки инч от роклята на Алис, дългата ѝ златистокестенява коса, зелената ѝ шапчица.

— Отдавна ли е на служба? — попита студено Алис.

— Цял живот работи като прислужница — каза бързо Дейвид. — Служила е в къщата на един търговец в Касълтън. Привлече погледа ми, защото е умна и чевръста. Помислих си, че ще ви допадне. Не исках да ви прислужва някоя от онези повлекани от кухнята. Бавни са като волове, и също толкова глупави.

Алис отново кимна.

— Много си хубава — каза тя на момичето: каза го така, че да прозвучи като обида. — На колко години си?

— Шестнайсет, милейди — отговори момичето.

— Наричай я „мистрес Алис“ — поправи я Дейвид остро — Мистрес Алис не е господарката на замъка. Тя е само една от дамите, които прислужват на лейди Катрин.

Алис отправи към Дейвид поглед, който би могъл да среже стъкло.

— Тъй като тя ще бъде моя прислужница, предполагам, че може да ме нарича, както ѝ харесва, стига това да се харесва на мен.

Джуджето сви широките си рамене.

— Както желаете, мистрес Алис.

— Имаш ли годеник или съпруг? — обърна се Алис към момичето.

— Не, милейди — каза то задъхано. — Девица съм.

Алис стрелна Дейвид със суров, подозрителен поглед. Той ѝ се усмихна насмешливо.

— Можеш да чакаш в женската галерия, докато пратя да те повикат — каза Алис рязко. Момичето направи реверанс и влезе в замъка.

Дейвид остана на мястото си. Взе щипка лавандула и я подуши, наслаждавайки се на уханието, подчертавайки колко спокойно и

удобно се чувства.

— Много е красива за селско момиче — отбеляза Алис.

— Да, наистина — отвърна Дейвид.

— Много прилича на онова момиче на полето, което взе цветята на Хюго по време на сенокоса.

— Всъщност е нейна сестра — каза Дейвид. Присви очи нагоре към синьото небе. — Сега, като го казахте, ми направи впечатление, че наистина много прилича на нея — каза той замислено.

Алис кимна.

— Да не мислиш да ме подмениш с някоя нова хубавица, Дейвид? Мислиш ли, че Хюго ще ме изостави заради някое внезапно увлечение, когато нося неговото дете и той от месеци е безпаметно влюбен в мен?

Дейвид отвори удивено очи:

— Разбира се, че не, мистрес Алис! Просто се подчиних на лорд Хю. Той каза, че трябва да имате собствена прислужница, моята задача беше да ви намеря такава. Ако тя не ви се нрави, мога да я отпратя. Ще кажа на младия лорд, че прислужницата, която съм предложил, е била твърде хубава за вашия вкус, и ще намеря някоя грозна и обикновена стара жена. Изобщо не е проблем.

— Няма значение — каза Алис рязко. — Не се страхувам, Дейвид. Можеш да доведеш сто такива като нея и да ги изпредиш на пътя на Хюго. Те няма да заченат от него. Няма да заемат моето място. Може да го забавляват, но няма да седнат на господарската маса. Мислиш ли, че старият лорд ще предпочете някоя селянка пред мен? — Тя се изсмя остро, наслаждавайки се на ядосаното изражение на дребосъка. — Ще наема момичето. Може да шие за мен и да изпълнява поръчки.

— Да ходи до Боус може би? — попита Дейвид бързо. — При старицата, която се е заселила там? Нова знахарка в старата ти колиба. Коя е тя, Алис? Може би още една сродница, с която всъщност нямаш никаква родствена връзка? Или Морах, завърнала се от мъртвите?

— Едва ли е призрак! — възкликна Алис, съвземайки се бързо от внезапната смяна на темата. — Не, тази е пътуваща знахарка, която е решила да отседне в колибата. Изпратих ѝ някои продукти и вест, че ще имам нужда от знахарка през пролетта, когато ми дойде времето. Или тя, или онази от Ричмънд ще трябва да дойде при мен.

— Разбирам.

Дейвид се обърна да си върви. Алис въздъхна шумно от облекчение, че се е справила толкова добре с разпита, на който бе подложена.

— А защо прислужникът от готварницата е трябвало да се преструва на ням? — попита Дейвид. — Защо не е можел да говори с нея? Да не би тя да знае тайни, които би могла да сподели, ако някой я попита?

Алис се разсмя високо — звук, радостен като птичата песен от овощната градина.

— О, това глупаво момче! — възкликна тя. — Наредих му да не я уморява с бърбенето си, и да не изяде храната по пътя, нито пък да спира, за да играе с приятелите си. А той си е помислил, че трябва да се държи като онемял! Искан ми се да съм била там, за да видя как този глупак се преструва на ням!

Дейвид се усмихна тънко.

— Глупак наистина.

Кимна на Алис и си тръгна. Алис го проследи как си отива; лицето ѝ остана сковано в безгрижна усмивка, докато той изчезна.

Слънцето прежуряше в гърба ѝ. Алис бе пламнала, косата ѝ, гъста като грива, сгорещяваше врата и главата ѝ. Потеше се. Зелената ѝ рокля беше твърде пристегната, корсажът — прекалено колосан и твърд. Влезе вътре на хлад и сянка. Докато се качваше по стълбите към галерията за жените, почувства дълбоко в главата си тежка болка; кожата зад ушите започна да стяга черепа ѝ като щипци.

* * *

Мери беше в спалнята на Алис, оправяше покривката на леглото и зяпаше през прозореца.

— Всичко е толкова изящно, милейди! — възкликна тя, когато Алис влезе. — Толкова фино и толкова красиво!

— Развържи ме — каза Алис, като се обърна. Момичето развърза корсажа, а след това роклята, и ги улови, когато Алис ги изхлузи и ги остави да паднат. — Боли ме главата — каза Алис. — Затвори капациите

на прозореца и иди да поседиш в галерията при жените. Искам да бъда сама. Повикай ме един час преди вечеря.

— Ще ви прибера роклята — каза Мери. Взе зелената рокля и тръгна към раклата с билките и маслата на Алис.

— Не в тази — каза Алис остро. — Аз съм билкарка, лечителка. Държа там всичките си лекарства. Не трябва никога да се доближаваш до тази ракла. Не трябва никога да я докосваш. Някои от тинктурите са много деликатни и ще се развалят, ако някой, освен мен ги докосне. Другата ракла е за дрехите ми.

Момичето направи реверанс, сгъна внимателно роклята на Алис и я прибра в раклата. Затвори я с трясък и каза:

— Съжалявам, милейди.

Алис се отпусна на възглавниците и затвори очи.

— Поръчаха ми да ви кажа, че лейди Катрин иска да ви види — каза внезапно момичето. — Забравих да ви съобщя веднага.

— Кажи й, че имам главоболие и си почивам — каза Алис, без да отваря очи. — Ще дойда при нея, когато стане време за вечеря.

Мери направи нов реверанс и излезе. Течението от отворените прозорци на галерията подхвана вратата и я затръшна. Алис трепна. През вратата дочу как Марджъри говори с Илайза.

— Милейди Алис си почива — каза Мери — Ще се види с лейди Катрин на вечеря.

Въпреки болката, Алис се усмихна. „Милейди Алис“ — каза си тя. „Милейди Алис“. Алис знаеше, че трябва да се види с Хилдебранд. Не можеше да поверява съобщения на никого в замъка — сведенията, получени от Дейвид, бяха твърде точни. Той знаеше всичко, което ставаше в замъка и в околностите. Тя не смееше да изпрати друго съобщение, не смееше да се довери на никого. А Хилдебранд, глупачката беше еднакво способна да изпрати незапечатано писмо и устно нареждане.

По време на вечерята Алис седеше до стария лорд и ровеше из храната в чинията си.

— Не се храниш, Алис — каза той веднага. — Неразположена ли си?

Алис успя да се усмихне.

— Малко ми е лошо, милорд — каза тя. — Освен това ми свършиха праховете, от които имам нужда.

— Някой ще ти донесе каквото ти трябва — каза той. — Могат да ги донесат веднага. За бебето е лошо, ако майката не се храни. Ще имаш, каквото поискаш.

Алис поклати глава.

— Трябва ми стрита на прах кора от бряст — каза тя. — И то от едно определено дърво, което знам. Не мога да упътя никого до него; то расте в една горичка край реката в началото на пустошта. Там има сигурно дузина брястове. Само аз знам кой е този, който използвам.

— Искаш ли да отидеш там? — попита старият лорд. — Ще те изпратя с носилка. За теб не е безопасно да яздиш.

— Бих се справила добре, ако яздя муле — каза Алис. — Няма да падна, а и ще се движа бавно. Нищо лошо не може да се случи на мен или на детето. Наистина имам нужда от праховете.

— Ще те придружат двама войници — реши лорд Хю — И новата ти прислужница. Дейвид каза, че ти е довел хубаво, здраво момиче, което ще ти служи с готовност. Можеш да отидеш утре сутринта и да се върнеш до обяд.

— Да — каза Алис. — А можем и да си вземем обяда с нас. Времето утре пак ще е чудесно, и тогава няма да ми се налага да бързам. Не искам да яздя в тръс или в галоп.

— Не, не — каза припряно старият лорд. — Излез за цял ден, Алис, ако искаш, стига да си в безопасност. Не стой на силна слънчева светлина и внимавай да не се преумориш.

— Много добре — каза любезно Алис. — Както желаете, милорд.

* * *

Тази вечер Хюго не дойде в галерията за жените, нито пък в стаята на Алис. Мери, новата прислужница, спа в стаята на Алис върху малко легло на колелца, което се изваждаше, изтърколвайки се на дървените си колела изпод голямото легло. Алис лежеше в тъмнината, слушайки равномерното дишане на Мери с нарастващо раздразнение. В полунощ я разтърси, за да я събуди и ѝ нареди да отиде да легне в галерията.

— Не мога да спя, когато си в стаята.

— Много добре, милейди — каза девойката. Светлата ѝ коса беше разрошена, на разпилени къдрици, бузите ѝ — порозовели. Тя примигна сънливо към Алис, все още полузаспала. Долната ѝ дреха, разтворена на врата, разкриваше примамливите извивки на гърдите ѝ.

— Върви — каза Алис раздразнено. — Няма да заспя, докато не остана сама.

— Много съжалявам, милейди — каза Мери. Излезе възможно най-тихо от стаята, поправяйки си опипом път в тъмнината. Затвори вратата на Алис тихо и внимателно, но после се блъсна в едно столче в галерията и то изтрака. После настъпи тишина. Алис се претърколи на другата страна и спа до сутринта.

На сутринта нареди на Мери да ѝ донесе ейл, хляб и сирене, и изяде закуската си, седнала сама в голямото легло. Поръча на Мери да налее гореща вода в едно ведро и да ѝ го донесе, и да ѝ стопли пред огъня кърпа, с която да се подсуши. Мери отиде до сандъка с роклите.

— Кафявата рокля — каза Алис. — Черният корсаж, и черната триъгълна шапчица.

Когато се облече, тя се погледна в ръчното огледало. Корсажът сплескваше корема и гърдите ѝ, така че приличаха на дъска. Хилдебранд нямаше да види заоблеността на бременността. Старомодната триъгълна шапчица падаше ниско на челото ѝ отпред и покриваше напълно косата ѝ отзад. Роклята беше в наситен, топъл ръждивокафяв цвят, с елегантна кройка — но по-различна от вишневочервената рокля на блудницата Мег, от всяка друга рокля, която Алис притежаваше.

— Можеш ли да яздиш? — попита тя Мери, докато слизаха по стълбите.

Мери кимна.

— Едно време баща ми притежаваше малка ферма — каза тя. — Държеше много коне. Развъждаше ги за дребните благородници из околните земи.

— Не я ли притежава вече? — попита Алис, вървейки начело през вътрешната порта, през подвижния мост и през външния двор до конюшните.

Мери поклати глава.

— Това бяха земи, които принадлежаха на абатството — каза тя. — Когато абатството беше опустошено, негова светлост лорд Хю

откупи земята от краля. Наемите бяха твърде високи за нас, трябваше да напуснем.

— Какво прави баща ти сега? — попита Алис безцелно.

Мери поклати глава.

— За него загубата на фермата беше равносилна на смърт — каза тя. — Върши някои неща — стриже овце през лятото, коси, копае канавки през зимата. През повечето време бездейства. Живеят много бедно.

— Можеш да яздиш моя кон — каза Алис. — Аз ще взема муле. Можем да се сменим, когато се отдалечим от замъка и не ни виждат. Лорд Хю се тревожи твърде много за моята безопасност.

Мери кимна и конярят изведе конете. Прислужницата яхна животното с лекота, разтръсквайки полите на сивата си рокля така грациозно, сякаш беше достатъчно знатна да носи цветни дрехи. Коняръчето ѝ подсвирна, а Мери отметна назад русите си букли и му се усмихна. Конярят повдигна Алис върху гърба на мулето и скрита животното, което пое бавно напред.

Двама войници се присъединиха към тях, когато минаха през портата и влязоха в Касълтън. Единият вървеше пред тях, другият — отзад.

Минаха бързо по моста и започнаха да се изкачват по хълма. Слънцето блестеше ярко по правия, блед път пред тях, очакваше ги поредният горещ ден. Алис, която чувстваше тежестта на триъгълната шапчица и топлината на плата на врата си, гледаше завистливо Мери, която седеше непринудено и уверено на кобилата и оглеждаше ръжта, която започваше да жълтее в нивите, както и бледозелената пшеница.

— Наближава жътвата — каза тя дружелюбно. — Беше добра година за зърното. А баща ми казва, че есента ще е добра за плодовете.

— Спри — нареди Алис рязко. — Сега ще се кача на собствения си кон.

Мери спря и войниците помогнаха на двете жени да си разменят животните. Продължиха да яздят мълчаливо, докато пътят се изкачваше все по-високо и по-високо, а нивите отстъпиха място на пасища с остра трева, годна единствено за овцете — а после навлязоха сред пирена, обвил като гъста пурпурна мъгла откритата пустош. Хълмовете около тях се простираха безкрайно в далечината, небето над тях се извиваше като голям син похлупак. Чучулиги пърхаха с

криле и се издигаха нагоре, пеейки безспирно. Над един зъбер отдясно лешояди, разперили широко криле, висяха без усилие в топлия въздух. Още по-високо над тях в небето кръжеше точица — скален орел.

Реката беше изчезнала, скрита отдолу, сякаш криеше тайни, твърде тъмни за слънчевата светлина. Твърдото, бяло варовиково речно корито отразяваше слънчевата светлина с каменен блясък. Алис се зарадва, когато навлязоха в зелената сянка на горичката.

— Можете да седнете тук и да обядвате — каза тя на тримата. — Аз ще навляза по-навътре в гората, трябва ми кора от едно специално дърво. Чакайте ме тук. Може да се забавя известно време, ще трябва да го намеря и да изрежа кората. Не идвайте да ме търсите, ще бъда в пълна безопасност и не искам да бъда обезпокоявана.

Двамата войници се поколебаха.

— Лорд Хю каза да ви пазим — възрази един от тях.

Алис му се усмихна.

— Какво може да ми навреди тук? — попита тя. — Няма никой на пътя, няма никой и в тази гора. Израснала съм тук, познавам тези места по-добре от всеки друг. Ще бъда в безопасност. Няма да бъда далече. Едва ли ще се отдалеча толкова, че да не ме чувате. Почивайте си тук, докато се върна.

Тя се отправи надолу по склона, докато кобилата ѝ пристъпваше внимателно през корените на пътеката, спря, когато изгуби спътниците си от поглед, и зачака. Изминаха дълги минути. Никой не я следваше. Алис обърна кобилата нагоре срещу течението и я срита, за да поеме в тръс, а после в лек галоп по тревистия бряг на реката, нагоре до колибата на Морах.

Майка Хилдебранд седеше на входа, обърнала умореното си старо лице към слънцето, сякаш попиваше топлината. Тя отвори очи, когато чу стъпките на коня, и се изправи, подпирайки се на рамката на вратата.

Алис слезе, завърза коня за глогината и прекрачи през преградата.

— Майко — каза тя. Бързо хвърли поглед наоколо. Откритите земи навсякъде около колибата бяха голи и пусти. Алис коленичи на прага и майка Хилдебранд положи треперещата си ръка върху главата ѝ и я благослови.

— Ти дойде най-сетне, дъще — каза игуменката.

Алис се изправи. В очите на старата жена се четеше решителност.

— Не мога да остана — каза Алис тихо. — Не още. Това дойдох да ви кажа.

Старата жена се отпусна на столчето на прага. Алис седна в краката ѝ. Майка Хилдебранд не каза нищо. Чакаше.

— На *мен* не ми липсва желание и готовност — каза Алис убедително. — Но лейди Катрин е болна, на прага на смъртта, и никой там не може да се грижи за нея. Тя пометна и сега от тялото ѝ изтича ужасно бяло течение, за което казват, че е проклятие, изпратено на нея и рода на лорд Хю заради извършеното светотатство, когато разрушиха нашия манастир. Там е нужна жена, положила свети обети. Тя се нуждае от мен, за да я защитя от страха. Никой не знае какво да прави. Тя изпитва смъртен страх, и то не по своя вина. Не мога да повярвам, че нашият милостив Господ би поискал от мен да я изоставя. А и няма да ме пуснат да си тръгна. Дори сега ме пуснаха от замъка само за да взема някои билки и малко брястова кора за нея.

Майка Хилдебранд не каза нищо. Седеше съвсем неподвижно, наблюдавайки финия профил на Алис, докато Алис седеше в краката ѝ, облегната на коленете ѝ, както седеше винаги — и лъжеше.

— Старият лорд не се намесва грубо във вярванията ми — каза Алис настойчиво. — Не го е грижа кой ритуал спазва, когато се моли Богу. Но синът му държи на новата вяра. Именно той опустоши нашето абатство, а сега е насочил вниманието си към всеки храм на мили наоколо. Баща му е шериф на графството, но Хюго е този, който обикаля и върши светотатства от името на краля. Той не вярва в нищо, не се доверява на нищо. Мрази истинната вяра, залавя и хвърля в тъмница наши братя по вяра. Ако знаеше, че сте тук — вие, майката на ордена, който той унищожи — ще ви открие и ще ви измъчва, докато ви принуди да се отречете от вярата си.

Майка Хилдебранд я погледна спокойно.

— Не се боя от него — каза тя тихо. — Не се боя от нищо.

— Но каква полза има? — запита пламенно Алис. — Каква полза има да рискувате да се изложите на опасност, когато с малко внимание, предпазливост и изчакване можете да заминете на сигурно място? Не е ли именно *това* службата към Бог? Да отидете на безопасно място, за да можете отново да живеете според законите Му?

Майка Хилдебранд поклати глава.

— Не, сестро Ан — каза тя. Да спасиш собствената си кожа не означава да служиш Богу. Ти говориш с убедителния глас на човека, изкушен от света. Говориш за хитрости и печалба чрез измама. Обетите, които сме дали, не са такива. Да вършим делото Божие означава да Го възхваляваме в словата си и да показваме присъствието Му в живота си. Никога не съм била умела с думите, никога не съм била особено умна; но мога да проявя мъдрост, показвайки чрез живота си един урок, който някоя по-начетена жена би описала в книга. Не мога да защитавам със слово истините — но мога да ги доказвам на дело. Мога да живея живота си и да умра, показвайки, че има неща, по-важни от това, да се вкопчваш в земните блага и да бягаш от смъртта.

— Нищо мъдро няма в това да умреш! — възкликна Алис.

Майка Хилдебранд се засмя тихо: сухата старческа кожа на лицето ѝ се набръчка леко от усмивката.

— Тогава всички хора са глупци! — каза тя меко. — Разбира се, че е мъдро да умреш, Алис. Всички ще умрат, единственото, което можем да избираме, е дали да умрем, запазвайки вярата си. Дали твоят опасен млад лорд ще дойде за мен или ще умра, заобиколена от приятели в удобно легло — това няма значение за безсмъртната ми душа, а само за терзаното ми от страховете тяло. Независимо къде и кога ще умра, аз искам да умра, запазвайки вярата си, и смъртта ми ще покаже, че най-важното нещо в живота ми е било да запазя вярата си.

— Но аз искам да живея — възкликна Алис упорито.

Старицата се усмихна.

— О, аз също! — каза тя, и дори Алис можа да долови копнежа в гласа ѝ. — Но не на всяка цена, дъще моя. И двете взехме това решение, когато положихме обетите си. Сега тези обети са по-трудни за спазване, отколкото ти се струваше, когато беше малко момиче, а абатството беше най-хубавият дом, на който можеше да се надяваш. Но обетите са все още обвързващи, а онези, които имат мъдростта да се придържат към тях, ще изпитат радостта да съзнаят, че са едно с Бог и святата Му майка.

И двете замълчаха.

— Върни се при другарите си — каза старицата тихо. — Кажим, че Катрин ще трябва да оздравее без теб. А после се върни тук. Ако

това чудовище, твоят млад лорд, те последва, тогава ще се изправим пред него с куража, който Бог ще ни даде. Ако не го стори, тогава ще си изградим нов живот тук в мир и покой.

— Пазят ме! — възкликна Алис. — Не мога да се отскубна от стражите. Няма да ме пуснат.

Майка Хилдебранд я погледна.

— Тогава остани тук — каза тя протичко. — Да ги изчакаме да те потърсят тук, и тогава ще се изправим срещу тях заедно.

Алис поклати глава.

— Ще дойдат веднага и ще заловят и двете ни — каза тя. — Изобщо няма да имаме шанс!

— Никой не може да плени една истински веща и мъдра жена — каза Хилдебранд. — Нейното сърце и ум ѝ принадлежат. Ако се покориш на обетите си, всички пречки по пътя ти ще изчезнат.

— Не знаете какво ще направят, когато ви хванат! — възкликна Алис.

Майка Хилдебранд се усмихна и поклати глава.

— Алис, укривам се от десет месеца, още от опустошаването на абатството. Знам точно какво ще ми причинят. Ще ме разпитват за вярата ми, ще настояват да се отрека от нея. После ще ми покажат инструментите за мъчения. Имате ли подземие за изтезания в замъка?

— Не знам — каза Алис неохотно. — Предполагам... не знам. Никога не съм го виждала.

Майка Хилдебранд се усмихна.

— А обвиняваш мен, че си затварям очите! — възкликна тя. — Тогава ще ти кажа, Алис. Лорд Хю наистина има стая за изтезания в замъка Касълтън. Тя е в тъмничната кула, в източния ъгъл, до стената на вътрешния двор. Покривът на кулата се вижда от пазарния площад в Касълтън. Намира се срещу кръглата кула, където са покоите на лорд Хю. Ако не знаеш за нея, тогава трябва наистина да си сляпа.

Говори се, че стаята била дълбока като изба, единственият вход към нея били тесни стълби, водещи към капак на пода в помещението на стражите, и че този вход бил охраняван от войници. Имат щипци за изтръгване на ноктите от пръстите на ръцете и краката, имат големи ножици, подобни на тези за стригане на овце, за да режат уши и да прерязват езици. Имат малко ковашко огнище, за да нагрят железата, с които жигосват плътта, имат и диба, на която да разтягат тялото ти,

докато всички кости бъдат изтръгнати от ставите и осакатееш с всичките си крайници.

— Стига — извика Алис, затиснала ушите си с ръце. — Стига!

— Имат преса, с която могат да изкарат дъха от тялото на човек и да строшат ребрата му. Имат инструмент, който държи устата ти отворена с остри метални плочки. Имат нашийник с шипове, насочени навътре, и го затягат многократно, докато шиповете се забият през кожата в гърлото ти.

— Не искам да чувам това! Няма да слушам! — възкликна Алис. Майка Хилдебранд я изчака да свали ръцете си от ушите.

— Знам опасностите, пред които се изправям — каза тя тихо. — Решението ми би било слаб и неубедителен акт на вяра, ако го бях взела без замисляне, нали? Знам какво могат да ми направят, ако ме заловят. Редно е да знам с какви мъчения може да се сблъскам. Нашият Господ е знаел през целия Си живот какво ще Го сполети. А моите страдания няма да са по-ужасни от едно разпъване на кръст. Няма да са по-ужасни от страданията, които Нашият Господ е понесъл доброволно заради нас. Ако Той ме призове да сторя това за Него, как мога да кажа „не“?

Вцепенена, Алис поклати глава.

— Страх ли е това, сестро Ан? Боиш ли се да поемеш по този път с мен? — попита майка Хилдебранд, и гласът ѝ беше изпълнен със съжаление. — Кажи ми, ако е така, и ще намерим за теб друг, безопасен начин.

Възцари се продължително мълчание. После Алис поклати глава.

— Не, майко — каза тя бавно. — Аз съм ваша дъщеря от мига, в който ви видях за първи път. Обещах да ви следвам, накъдето ме поведете. Ако Божията воля и вашето убеждение е, че трябва да поемем този риск, тогава не мога да откажа.

Майка Хилдебранд нежно положи длан върху главата на Алис в безмълвна благословия.

— Тогава защо чувствам, че се колебаеш? — каза тя меко. — Заради младия лорд ли е, сестро Ан? Нима ти е станал скъп?

Алис поклати глава отрицателно, но майка Хилдебранд дори за миг не отмести поглед.

— Прегрешила ли си, Ан? — попита тя тихо. — Нима си погледнала един женен мъж и си забравила неговите обети пред

съпругата му, и своите обети пред Нашия Господ? Да ми прости Господ, но когато те видях за пръв път в онази червена рокля, ме обзе страх, че си станала негова блудница.

— Не съм! — прошепна Алис.

— Той е млад и красив, говори се, че е похотлив и има голяма слабост към младите жени. Ако те е насилил, Ан, или дори ако те е прелъстил и ти си се съгласила, можеш да ми кажеш, и ще намерим начин да се покаеш. Можеш да изкупиш греха си. Нашата Повелителка е милостива, тя ще се застъпи за теб.

— Не съм сторила нищо — каза Алис предизвикателно. Вдигна поглед към Хилдебранд и за един миг старата игуменка видя гладното дете в билковата градина, което се кълнеше, че няма роднини и няма кой да го спре да постъпи в манастира.

Старата жена се поколеба за още миг, оглеждайки с търсещ поглед ясното, открито лице на Алис.

— Моля се да е така — каза тя най-накрая. — Върви сега, Алис, и им кажи, че няма да се върнеш с тях в замък. Трябва да започнем новия си живот тук веднага. Бог не трябва да бъде забавян с оправдания. Неговият призив е по-важен от този на една господарка на замък — който и да е съпругът ѝ.

Алис се надигна неохотно.

— Имате ли достатъчно храна? — попита тя.

Игуменката се усмихна.

— Пирувах царски с подаръка ти — каза тя. — Има храна в изобилие, а когато тя свърши, нашата Повелителка отново ще прати изобилие. Няма да гладуваме тук, сестро Ан. Няма да ни измъчват студ и самота. Бог ще ни направлява. Вярвам, че Той ще ми подреди трапеза, а чашата ми ще прелива.

— Ще запаля огъня — каза Алис.

— Можеш да го направиш, когато се върнеш — каза игуменката.

— Ще го направя сега. Колибата има нужда от проветряване. Колкото по-скоро бъде запален огънят, толкова по-добре.

Игуменката я пусна да влезе, затвори очи, за да се предпази от слънчевата светлина, и зашепна благодарствена молитва за това, че сестра Ан, най-прекрасното дете на абатството, беше намерена; намерена и отново върната при Бога. Каквито и да бяха греховете ѝ — а за десет дълги, опасни месеца във външния свят сигурно се бяха

насъбрали много грехове — момичето щеше да ги изповяда и да ги изкупи. Радост, по-голяма от тази на непорочното зачатие, беше да види това дете, обичната си дъщеря, завърнала се при нея. „Като блудния син“, прошепна тихо игуменката. Под затворените си клепачи усещаше парещи сълзи. Сестра Ан беше пощадена от пожара, беше пощадена и от изнасилване, и беше доведена у дома.

— Запали е — каза Алис рязко, като излезе отново на слънце с изцапани ръце. — След няколко минути може да сложите отгоре малко от дървата. Слагайте само по едно дърво, влажни са.

Старата жена кимна усмихнато.

— Ще тръгна покрай реката, за да те посрещна, когато се връщаш, след като отпратиш придружителите си — каза тя. — Реката тук тече под земята, понякога можеш да я чуеш, докато вървиш покрай бреговете — знаеше ли, Ан? Това ми напомни за нашата вяра — понякога скрита, а понякога открито показвана, но винаги жива.

Алис кимна. Не можеше да погледне пещерите, когато не бяха залети от водата, без да се сети за тялото на удавената Морах, гниещо в зловещата тъмнина на една от дупките. Не можеше да долови дълбоката, потайна мокрота на водата под скалите. Виждаше единствено проблясъка от варовиковите плочи. Чувстваше единствено безмилостната им сухота.

— Няма да се бавя — каза тя.

ГЛАВА 28

Алис потегли към Касълтън, без да поглежда назад. Мери, възседнала отново коня, яздеше зад нея. Войниците, отпочинали след обяда в гората, пристъпваха бодро. Водачът им си подсвиркваше тихо през зъби.

Хубавото време започваше да се разваля, по реката се кълбеше мъгла, събирайки се на гъсти валма над неподвижните вирове. На запад въздухът бе по-студен, зад тях на гъсти ивици се събираха облаци.

— По-добре да побързаме — каза през рамо войникът отпред. — Ще завали, а вие нямате наметка.

Алис кимна и мъжът затича бавно и равномерно. Мулето се движеше в тръс зад него, прахта под копитата му беше бяла като сол. Наблюдавайки дългите му, смешни уши, Алис се подрусваше неудобно в бавен тръс зад войника. Зад гърба си чуваше леките стъпки на кобилата си — тя пристъпваше бързо, а Мери държеше здраво юздите. Алис усещаше в устата си вкуса от прахта по пътя, чувстваше каменната му сухота по кожата на лицето си, в косата си. Усещаше мъртвешката му, кристална неподвижност навсякъде около себе си, докато се отдалечаваше от Хилдебранд и я оставяше сама в пустошта.

Тропотът на конските копита отекваше глухо по моста към Касълтън. Войникът забави ход, докато вървяха през града. Търговците на пазара прибираха стоките си, остър порив на вятъра повдигна платовете върху сергията на един тъкач и ги развя като знамена. Кобилата се подплаши, но Мери, седнала спокойно на седлото, последва движението му. При тази гледка мулето размаха дългите си уши.

— Прибрахме се тъкмо навреме — каза войникът. Стражите на портите им препречиха пътя е пики, а после ги вдигнаха за поздрав към Алис. Зад тях се разнесе глух тътен на гръмотевица.

— Дъждът идва — каза войникът. — Имахте късмет да се приберете у дома суха, мистрес Алис.

Алис кимна и му позволи да я повдигне от седлото под прикритието на портата.

— Някой да ми заеме наметало — каза тя рязко.

Бърз порив на вятъра навя дъжд в двора пред тях. Мери загърна раменете на Алис с войнишко наметало и Алис го издърпа над твърдата си триъгълна шапчица. Като наведе глава да се предпази от дъжда, тя притича през двора, през втората порта, през вътрешния двор, и влезе в голямата зала.

Спря в залата, когато се чу пукот на светкавица и вътре стана светло като ден, после отвън избухна мощен звук от гръмотевица. Един войник до огъня скочи и се прекръсти.

— Господ да ни е на помощ! — възкликна той. — Тази беше точно над главите ни.

— Къде е младият лорд? — попита Алис. — Къде е Хюго?

— С баща си, мистрес Алис — отвърна той. — Пристигна кралски пратеник, и те четат писмата.

Алис кимна и мина през залата, през преддверието, до кръглата кула. Докато се качваше по стъпалата на кулата, пътят ѝ внезапно се освети от ярка светлина на нова мълния. Алис се препъна и се вкопчи в стената, когато гръмотевицата разлюля сградата.

— Ще го направя — каза тя през зъби.

Докато претичваше през вътрешния двор, роклята ѝ беше подгизнала и сега прилепваше към бедрата ѝ, дърпайки я надолу. Беше студена и мокра като рокля на удавница.

— Ще го направя — повтори Алис.

Тя се качи по още дузина стъпала в кръглото помещение за стражите под стаята на стария лорд. Двама войници играеха на зарове.

— Младият лорд с баща си ли е? — попита ги Алис.

— Да, мистрес Алис — каза по-младият, като стана, когато я видя, и смъкна шапката си.

Алис кимна. Гръмотевицата отекна глухо, сякаш се беше забързала да вилнее около другата кула, тъмничната.

— Бурята премина — каза младежът. — Какъв трясък беше само този ей сега!

— Не е преминала още — каза Алис. Излезе от помещението и тръгна нагоре по следващото стълбище, вкопчвайки се в каменните стени, сякаш коленете ѝ бяха омекнали.

Оказа се права за бурята. Когато вдигна ръка да отвори вратата на стария лорд, бяла светлина се вряза като нож през тесния прозорец и падна в краката на Алис, а после мощен, гневен тътен от гръмотевица разтърси каменната кула. Алис трепна, дръпна се назад и почти падна в стаята.

Хюго, баща му и Дейвид седяха до огнището.

— Каква буря! — възкликна старият лорд. — Мокра ли си, Алис? Студено ли ти е?

— Не, не — каза тя. Долови, че гласът ѝ беше прекалено напрегнат, твърде тревожен. Пое си дъх и се овладя. — Трябваше да притичам през вътрешния двор, но се прибрахме, преди да започне дъждът — каза тя.

Хюго вдигна поглед към нея.

— Иди да смениш мокрите си дрехи — каза той. — Баща ми и аз сме заети със съобщения от кралския съвет.

— Тогава няма да ви смущавам — каза Алис. — Ще бъда готова да дойда и да пиша под ваша диктовка, ако желаете, милорд.

Лорд Хю кимна.

— Просто си помислих, че е редно да ви съобщя — каза Алис. — Става дума за новата знахарка в колибата на Морах. Много е странна. Срегнах я в гората, когато отидох да взема кората от бряст. Говореше много несвързано и безумно. Уплаши ме.

Хюго вдигна поглед.

— Направи ли ти нещо? — попита той.

Алис поклати глава.

— Не, но не бих искала да се доближава до мен, когато ми дойде времето — каза тя — Бях ѝ изпратила малко храна, защото си мислех, че може да ми бъде от полза. Но тя говореше толкова безумно и изглеждаше така странно! Не я харесвам. Не ми харесва това, че живее в колибата на Морах.

Старият лорд наблюдаваше любопитно Алис.

— Не е присъщо за теб да си така изплашена, Алис — каза той. — Заради състоянието ти ли е?

Алис сви рамене.

— От това трябва да е — каза тя. — Но жената явно ме взе за някой друг. Наричаше ме Ан, и ме убеждаваше да отида да живея с нея. Заповяда ми да отида в колибата и каза, че ме заплашва опасност, ако не отида при нея. Уплаши ме.

— Да не би да се е опитала да те омагьоса? — попита старият лорд.

— Не — каза Алис твърдо. — Нищо такова. Предполагам, че не е било нищо повече от глупавата ми фантазия. Не мога да се закълна, че върши нещо нередно, не отправям обвинение срещу нея. Но няма как да ми харесва, че живее толкова близо до нас. Не бих искала да живее там, където обичам да събирам нужните ми растения. А и тази колиба беше на старата Морах, значи сега е моя. Не искам тя да живее в колибата ми.

— Да я преместим? — каза старият лорд, като повдигна вежда към Хюго.

Хюго се изсмя.

— Ще я изхвърлим през границата в Уестморланд — каза той. — Там си имат достатъчно луди старици, няма да забележат една в повече.

Алис положи ръка върху корема си.

— Не искам да й сторя зло — каза тя. — Не искам да пострада заради мен. Искам да я отстраниш внимателно, Хюго. Нервна съм само защото наближава времето ми и не искам зложелателство около мен.

— О, да — каза Хюго. — Ще изпратя половин дузина мъже утре. Могат да я качат на кон и да я изпратят през границата. Няма да я видиш повече. Няма да те безпокои.

— Кажи им да не й причиняват зло — каза Алис. — Чувствам, че ще ме споходи лош късмет, ако й сторят зло.

Хюго кимна.

— Ще им кажа да бъдат внимателни с нея. Не се тревожи, Алис.

Тя отвърна:

— Тогава ще ви оставя да се занимавате с делата си, милорди.

Докато посягаше към вратата, блесна нова мълния и над главите им се разнесе дълбок тътен.

— Тази буря ще свърши работата вместо теб и ще отвее старата вещица през границата — каза лорд Хю.

— Духа в грешната посока — каза Хюго кратко. — Ще я отвее в Йоркшир, а това не бих пожелал никому.

Старият лорд се изкиска и Алис тихо затвори вратата след себе си.

* * *

Бурята не спря да кръжи около замъка цяла нощ. Когато Алис слезе на вечеря, пътът ѝ бе осветяван от светкавици, от които свещите заприличаха на черни пръчки с пламъци от сенки. Катрин остана горе, хленчейки от страх заради бурята, и се свиваше ужасено, щом чуеше тътен на гръмотевица. Прозорецът ѝ бе здраво залостен, със спуснати завеси, но въпреки това яркият блясък на мълнията очертаваше бързо сребриста линия около завесите за един миг, преди трясъкът на гръмотевицата да потопи света в тъмнина.

Алис беше поруменяла, искреше, сякаш самата тя беше обгърната в светкавици. Носеше яркожълта рокля, а косата си — пусната свободно по раменете. Смееше се, навеждаше се към стария лорд, усмихваше се през него към Хюго, кимаше на войниците на масата в дъното на залата, които я поздравиха с нестройно ликуване. Пи много от тъмното червено вино, което старият лорд настойчиво ѝ предлагаше. Хапна си добре.

— Значи кората от бряст е успокоила стомаха ти — каза одобрително старият лорд. — На бебето сигурно му е добре с теб, Алис. Ти не си позволяваш разни развратни игри, които да застрашат внука ми, нали?

Алис му се усмихна. Отвън светкавица разкъса мрака, а гръмотевицата изтреця мощно в отговор. Една жена в долния край на залата изпищя.

— Не, милорд — каза тя бодро. — Ще имате едно хубаво бебе на коляното си, когато настъпи пролетта.

Хюго кимна.

— Ще вдигна наздравица за това — каза той.

Рязко блесна светкавица и се разнесе силен гръмотевичен тътен. Една от прислужничките, които поднасяха храната, изпищя от страх и изпусна един поднос с месо, а кучетата, които се бяха свили уплашено

под сгъваемите маси, се втурнаха в залата, грабнаха кокалите и отново се свиха в скривалищата си.

Алис се засмя весело.

— Този дъжд ще унищожи пшеницата — каза Хюго мрачно.

— Може да изгубим част от нея, освен ако бурята не премине бързо и житото не успее да се съвземе и пак да се изправи.

Старият лорд кимна:

— Летните бури никога не траят дълго — каза той окуражително. — Тази ще изчерпи силите си за една нощ, а на сутринта слънцето отново ще грее ярко и ще изсуши житните ниви.

— Трябва да излезем, когато започнат да жънат пшеницата — каза Алис. — Да отпразнуваме началото на жътвата.

Един паж се качи на подиума да говори със стария лорд. Лордът се облегна назад в стола си, за да даде някаква заповед. Хюго се обърна към Алис.

— Навярно ще е по-добре да си останеш у дома — каза той. — Не те посрещнаха любезно миналия път, когато излезе в полята.

Светкавицата проблесна бързо като меч в залата. Алис срещна присвитите, преценяващи очи на Хюго със сияйна усмивка, която не трепна дори когато тътенът на гръмотевицата удави думите му.

— Не ме е грижа за нищо! — каза тя, с много нисък глас. — Дори когато бурята бушува около всички ни! Ела в стаята ми довечера, Хюго, ела в стаята ми и аз ще те отведа на пътешествие в бурята, което няма да забравиш никога. В нощи като тази сестрите ми излизат да играят, и аз ще бъда с тях. Ти си забравил силата ми, Хюго, но протегна ли ръка, нищо не може да ме спре по пътя към онова, което желая. Не се боя от тези селяни, за които всичко се върти около тяхното парче земя, прасето в кочината, и пчелния кошер. Не се боя от онова, което говорят, нито пък от онова, което могат да направят. Не се боя от нищо, Хюго. Ела в моята стая довечера и разбери какво е да играеш с гръмотевична буря.

Суровото, укорително изражение изчезна от лицето на Хюго, той задиша тежко и изрече с копнеж:

— Алис...

— След вечеря — нареди Алис и извърна глава. Дейвид беше до нея, а слугата, който поднасяше месото, прегъна коляно и ѝ предложи сребърното блюдо.

— Дай ми повече — извика Алис над тътена на бурята. — Гладна съм. Ще ям, докато се заситя. Дай ми повече!

Приключиха бързо вечерята: шумът на бурята правеше разговорите невъзможни, и дори най не суеверните бяха напрегнати и уплашени. За малко гръмотевиците утихнаха, когато се отдалечиха към горния край на долината. Но в началото на долината, край големия водопад, обърнаха посоката си и отново връхлетяха яростно по течението на реката, набраха скорост и вдигнаха водите на реката, така че те излязоха извън руслото ѝ и наводниха бреговете. Жените не пожелаха да седят в галерията, където прозорците дрънчаха от вятъра, а огънят пращеше и съскаше от падащия през комина дъжд. Легнаха си рано: Рут щеше да спи на легло на колелца в стаята на Катрин, да държи ръката ѝ, за да я предпази от нощните ѝ кошмари. Алис се разсмя открито при мисълта за това, отвори широко вратата си за Хюго, а после я залости след двамата.

Той беше доловил настроението ѝ, очите му блестяха. Чакаше я да му даде нареждания.

— Пий — каза Алис, като му подаде виното, в което бе сложила щипка земен корен. Пресуши собствената си чаша. — И се разсъблечи, Хюго, сестрите ми ще те приемат само ако си облечен единствено в небесни облаци.

Хюго смъкна бавно дрехите си: земният корен разпростираше упойващата си сила из тялото му, карайки краиците му да натежават. Алис видя как тъмните му очи стават още по-черни, когато зениците се разшириха под въздействието на гъбата.

— Алис, моята вещица — изрече той завалено.

— Легни на леглото — изрече тя шепнешком. — Сестрите ми идват. Ще дойдат при следващия гръмотевичен тътен. Ослушвай се за тях, Хюго! Когато мълнията разцепи небето, те ще връхлетят от облаците, с писъци и смях, със стелещи се зад тях коси. Те идват сега! Сега! Сега!

Алис стоеше гола пред тесния прозорец, с протегнати ръце.

— Виждам ги — каза тя. — Задават се сред блясъците на мълните, Хюго! Насам, сестри мои! Ето ме тук! Изведете ме в бурята, за да играя с вас.

Силен порив на вятъра нахлу през прозореца. Алис, терзана от чувство на вина, от желание, от трескава възбуда, се смееше лудо,

докато дъждът шибаше тялото ѝ.

— О, това е хубаво! — възкликна тя. Студеният, силен дъжд жилеше гърдите ѝ с хиляди парещи удари. — О, толкова е хубаво! — каза тя.

Обърна се към Хюго, изоставяйки предпазливостта.

— Да излезем навън — каза тя безразсъдно. — Да отидем до върха на кръглата кула.

— Навън — каза Хюго с надебелял глас.

Алис загърна голото си тяло с тъмносинята пелерина и наметна една завивка на раменете на Хюго. Той се препъваше, докато тя го водеше през галерията, надолу по стълбите и през преддверието до кръглата кула. Старият лорд беше още в залата, в помещението за стражите нямаше никой. Алис и Хюго се промъкнаха през него, тръгнаха нагоре по тесните, тъмни стълби, покрай стаята на стария лорд, покрай стаята на Хюго над нея, и още по-нагоре, докато най-сетне се озоваха на върха на кулата.

В един закътан ъгъл бяха заковани гълъбарниците, за да бъдат пощенските гълъби на сигурно място. На Алис ѝ се прииска да ги освободи — да захвърли скъпоценните птици навън, оставяйки ги на произвола на ветровете, та да се носят по тях и никога да не намерят пътя си до вкъщи. Ако не се брояха гълъбарниците, покривът беше пуст, настлан с плочи, негостоприемен: тясна куличка се издигаше нагоре, сочейки към самото око на бурята. Във въздуха около тях се носеше вой, вятърът ги блъскаше толкова силно, че отнасяше думите от устата им. Алис пристъпи до парапета и погледна надолу.

Стените бяха високи. Алис едва виждаше подножието на кулата, която се издигаше, подобно на странен зъбер, от отвесните скали на стръмния бряг над реката. Когато проблясваха мълните, Алис виждаше стръмните брегове, лъскави и мокри в тъмнината, които се спускаха отвесно надолу до речното корито. Всеки зъбер беше заострен като копие, а под тях реката се удряше и пенеше по остри камъни, разбивайки се във вълни от черна вода и бяла пяна. Алис остави пелерината да се развява зад нея и вдигна лице към проливния дъжд.

— Те са тук! — изкрещя тя. — Сестрите ми ни отвеждат да играем с бурята! Можеш ли да ги почувстваш, Хюго?

Вятърът беше смъкнал завивката от раменете на Хюго и я размяташе на всички страни. Дъждът шибаше якото му набито бяло тяло. Той отметна глава назад и се разсмя, докато вятърът го блъскаше, а дъждът обливаше поройно голотата му.

Алис се притисна към него, стисна бедрото му между краката си, докато стояха там, брулени от бурята. Светкавица ги заслепи за миг, а после ги потопа в тъмнина.

— Почувствай сестрите ми — каза Алис настойчиво. — Ние препускаме в бурята заедно с тях. Виж как ветровете ни дърпат и мятат. Ние сме навън в бурята, подмятани от вятъра, люшкани от мълниците. Бурята е наш любовник. Бъди бурята, Хюго! Бъди едно с бурята и приеми всички ни.

Умът на Хюго се гърчеше под въздействието на земния корен. Тялото му беше вледенено от дъждовната вода и същевременно гореше от собствената му телесна топлина и от треската, причинена от земния корен. Той диво сграбчи Алис, притисна я към увенчаната с кулички стена, и със сила проникна в нея. Алис, притиснала тяло към каменната стена, с рамене и глава над парапета, изложени на пълната сила на бурята, се разсмя високо.

— Ти си бурята, Хюго, ти си бурята! — извика тя. — Люби ме, докато ме подлудиш. Отказах се от всичко заради теб. Всичко е изгубено заради теб!

Хюго потъна в нея, отдръпна се, отново нададе тласък напред. При всяко движение Алис се озоваваше все по-близо и по-близо до ръба на високата стена, там, където височината на стената намаляваше и тя вече ѝ стигаше само до кръста. Под тях кипяха дълбоките, тъмни води на реката, носеше се шибана от вятъра пяна. Алис видя, че върви към смъртоносна опасност и се разсмя отново. Дълбоко в нея се смесваха страст и лудост. Тя стисна крака около кръста на Хюго и се облегна на стената. Хюго, сляп за всичко, освен за своята фантазия за вещици, бури и магическа похот, проникваше със сила в нея, отново и отново.

Едно последно движение отскубна Алис от високата стена, която ѝ служеше за опора, и тя увисна в нищото, над бездната. Хюго държеше хълбоците ѝ, краката ѝ обгръщаха кръста му, но тя всеки момент можеше да падне от върха на кулата. А после Алис, обезумяла от нуждата да получи удовлетворение и полудяла от желание да се

освободи от страха и вината си, пусна раменете на Хюго и протегна ръце над главата си, посягайки към пропастта. Светкавицата блесна, осветявайки нейното безумно, смеещо се лице и замаяната гримаса на Хюго, когато Алис се отпусна назад в нищото, все още вкопчена в Хюго само с краката си. Тя изпищя от удоволствие и вятърът откъсна звука от устата ѝ. Отвори очи и погледна надолу. Висеше от върха на кулата, под нея кипеше вихрушка от буйни ветрове, пороен дъжд и буйните води на реката, плискащи се по каменните блокове. Алис протегна ръце в нищото и се изсмя на глас, копнеейки за последния ужас на стремглавото падане, а после — чернотата.

После коремът ѝ се присви от похот и тя изстена, инстинктивно стисна по-здраво краката си около гърба на Хюго, принуждавайки го да се приближи все повече и повече, да прониква все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, изтръгвайки от него насладата до капка. Без да знае какво прави, без да го е грижа нито за сигурността ѝ, нито за заплашващата я опасност, а само за собственото му удоволствие, Хюго я издърпа от бездната и се отпусна тежко върху нея на каменните плочи на високия покрив. Дъждът се лееше върху двете блестящи от влага тела, докато те се търкаляха, оплетени във възела на похотта. После отекна нова гръмотевица, Хюго изстена и се отпусна върху нея.

Алис лежеше с отворена уста, опивайки се от дъжда. Косата ѝ беше мокра, подгизнала и сплъстена, отпуснатото тяло на Хюго ѝ тежеше. Изблъска го надигна се бавно и седна. Главата ѝ беше замаяна от виното, изпито на вечеря, и от властната магия на похотта и ужаса. Отблъсна се, за да се изправи на крака, и с олюляване отиде до ръба на кулата. Сега беше трезва, както някой пияница изтрезнява в мига, щом проумее опасността, в която се намира. Тя се подпря на една от купичките и надникна надолу в главозамайващата бездна. Не можеше да види подножието на кулата, беше прекалено тъмно и прекалено високо. Но чуваше шума на речната вода, която се разбиваше в скалите. Когато светкавиците отново разцепиха с пукот небето, Алис видя скалите далече, далече долу под себе си, видя главоломно високите им зъбери над кипящото речно корито. Алис отстъпи назад от ръба на кулата и се загърна с наметката. Потръпна.

— Бях твърде близо — каза тя — Твърде близо. Прекалено близо до ръба. — Тръсна глава като човек, който излиза от дълбок транс. —

Празната руна, празната руна — прошепна тя. — О, господи! Празната руна. Один.

За миг се втренчи надолу, а после се загледа нататък, към пустошта. Бурята бушуваше на изток: когато удари следващата мълния, тя видя дъжда като водна стена над мочурището и нагоре към възвишенията на Къмбърланд и Уестморланд. Реката щеше да се напълни бързо, Морах щеше да се удави отново в пещерата си. Реката можеше да се разлее в тъмнината, да прелее от бреговете си и хищно да погълне малката колиба и болната от артрит старица, да ги помете, преди да дойдат войниците.

— Спокойни сънища — отрони Алис иронично в мрака — Пожелавам ги на двете мои майки. Спете спокойно. Дано гръмотевичната буря отнесе и двете ви, дано дъждът отмие и двете ви от живота ми, дано ветровете ви отвейт далече от мен.

Тя се изсмя високо и дрезгаво, а после бавно се обърна отново към Хюго.

Той лежеше, където го беше оставила, тялото му беше студено и мокро. Алис се загърна плътно с пелерината си и повдигна капака на пода от каменни плочи. В гълъбарниците под малкия паянтов покрив птиците я наблюдаваха неспокойно и се размърдаха тревожно, докато тя минаваше. Алис стъпи върху тесните каменни стълби и пусна капака обратно на мястото му. Подмина стаята на Хюго и покоите на стария лорд. На половин път надолу по стълбите към помещението за стражите срещна един от войниците.

— Доведи някой от другарите си и идете да вземете лорд Хюго — каза тя рязко. — Напи се и искаше да излезе на покрива да види бурята. Погрижете се прислужниците му да го стоплят и изсушат и да го сложат да си легне. Мъртвопиян е, не може да ходи.

Войникът се ухили.

— Да, лейди Алис — каза той. Изтича долу до помещението на стражите прели нея и Алис чу бързия, жив изблик на мъжки смях. Слезе по стълбите, през помещението за стражите, където войниците се отдръпнаха, за да я пуснат да мине, хвърляйки потайни погледи към босите й, бели крака, и по стълбите нагоре до галерията за жените.

Мери чакаше до леглото й, когато Алис влезе в стаята. Без да каже нищо, тя взе от нея подгизналата пелерина и загърна Алис в топъл чаршаф. Алис, твърде уморена и замаяна, за да си прави труд да

си слага нощницата и нощната шапчица, се вмъкна между чаршафите си, увита и затоплена като бебе.

— Лека нощ, ваша светост — каза Мери грижовно и духна свещта.

Тази нощ Алис сънува сън. Той дойде от гръмотевичната буря и проливния дъжд отвън пред замъка. Дойде от кипящата придошла река около камъните в основите на замъка. Дойде от празната руна. Дойде от Морах — мрачна, скрита дълбоко в своята залята от водата пещера. Дойде от Хилдебранд — молеща се в тъмнината, докато сълзите се лееха по старческото ѝ лице, за агнето, което се беше изгубило, за дъщерята, която ѝ бе изменила.

Алис сънува, че е на път от Касълтън към колибата на Морах. Присъни ѝ се, че язди кобилата си. Беше чудесен ден, слънчев и ясен, и кобилата пристъпваше пъргаво по белия път. На Алис ѝ се присъни, че вижда синкавите листа на дивата салвия по речния бряг отстрани край пътя, и спира кобилата, за да откъсне свежите цветчета.

Кобилата спря Алис се смъкна от седлото и се наведе над растението. После се отдръпна ужасено. Брегът гъмжеше от червеи. Гъмжеше от бели ларви, мънички и тънки, гърчещи се заедно в огромно кълбо от тление. Когато се отдръпна назад към рамото на коня, видя, че брегът от другата страна на пътя също беше пълен с червеи. Беше хваната като в капан между две гъмжила от безмълвно гърчещи се ларви.

Алис понечи да скочи върху коня, но, както става в сънищата, нямаше седло и стремена. Не можеше да се качи. Тя опипа гърба на кобилата, после заобиколи от другата страна, надявайки се, че там може да види седло. Нямаше нищо, а тя чувстваше как бреговете се приближават. Целият чудовищен жив плет от ларви, пълзящи по всяко цвете, изпълващи всяка дупка, идваше все по-близо и по-близо.

Алис изпищя с все сили и писъкът ѝ разкъса тъканта на съновидението, раздра съня ѝ. Тя отвори очи и откри, че седи изправена в леглото, потна от ужас.

— Боже мой, боже мой! — изрече тя в тишината.

Замъкът тънеше в безмълвие, бурята беше преминала.

Отвън се чуваше тихото трополене на летен дъжд, а небето бледнееше от изгряващото сред облаци, окъпано във влага слънце.

— Боже мой — повтори Алис.

Преобърна възглавницата си: тя беше влажна от пот. Придърпа завивките малко по-плътно. Чувстваше се така измръзнала и трепереща, сякаш досега бе стояла навън, в бурята.

— Какъв сън! — каза си Алис в тишината на стаята си. — Какъв кошмар. И само безсмислици. Само безсмислици.

Тя тръсна глава, отпусна се отново на възглавницата, стисна завивките и се уви плътно с тях, за да се стопли.

— Глупости — каза си тихо тя. — Само глупости.

След броени минути вече спеше. Само след минути сънуваше отново. Отново яздеше надолу по пътя, яхнала хубавата си кобила. Отново видя билката, спря кобилата и се наведе към обраслия с цветя бряг. Под листата се движеше нещо бяло.

Алис се сви отвратно, помислила си, че това сигурно е червей, може би змия. После видя по-ясно.

Беше малка бяла ръка.

Алис изпищя високо, но от гърлото ѝ излезе само тих стон.

Докато гледаше, бялата ръка раздели листата на лапада като завеси, и малката восъчна кукла излезе навън. Беше куклата, която изобразяваше Хюго — най-ужасната от трите. Безока, безуха, безпръста, безуста. Тя вървеше, поклащайки се на малките си крачета, през гъстите листа и цветя на брега, надолу към пътя. Зад нея, като миниатюрни войници играчки, идваха другите две. Куклата, която изобразяваше лорд Хю, приведена и по-уморена, но маршируваща решително зад Хюго, а зад него идваше Катрин. Безпомощна, като омагьосана, Алис се приведе от кобилата си, за да вижда по-добре. Куклата, която изобразяваше Катрин, се беше променила. Големият тлъст корем беше изчезнал, откъснат. На тялото на куклата се виждаше подобна на пещера дупка с назъбени краища на мястото на корема. След себе си куклата оставяше пътечка разтопен восък от раната, подобна на слюзестата следа на охлюв.

— Къде отивате? — изстена Алис.

При звука на гласа ѝ куклите, изобразяващи Катрин и лорд Хю, спряха. Но малката кукла, представляваща Хюго, не можеше нито да я чуе, нито да я види, нито да я усети, нито да ѝ заговори. Продължи да се тътри неудържимо напред.

— В Касълтън — казаха двете малки кукли с пискливите си, невинни гласчета. — Да намерим нашата майка, която ни направи.

— Оставих ви! — изкрещя им Алис. — Оставих ви на осветена земя. Оставих ви там. Кротувайте! Нареждам ви да си лежите кротко.

— Искаме майка си! — изрекоха те с високите си, ясни гласове. — Искаме нашата майка, нашата майка, малката сестра Ан!

— Не! — Писъкът на Алис отново разкъса съня ѝ. Чу как вратата се разтваря рязко, когато Мери влезе в стаята да попита да не би да ѝ е зле.

— Не! — повтори Алис: сънят избледня, когато почувства дланта на Мери върху ръката си.

Но чу техния отговор, който долетя отдалеч, от онова място на три мили оттук по пътя за Касълтън:

— Искаме теб, майко — извикаха те радостно. — ИСКАМЕ ТЕБ!

ГЛАВА 29

Утрото беше ясно и слънчево, точно както беше предсказал старият лорд. Бурята беше удавила мъглата и отвяла облаците. Когато се събуди от втория си сън, Алис отиде до тясното прозорче и се загледа към пустошта, където бялата лента на пътя лъкатушеше змиевидно на запад.

Остана дълго така, взряна в пустошта, сякаш си мислеше, че може да види нещо да се задава по пътя. После сви рамене и се извърна.

— Не се боя от нищо — изрече тя полугласно. — От нищо. Не стигнах толкова далече, за да се страхувам от сънища. Не съм глупачка като Катрин. Няма да се боя от нищо.

Мери потропа на вратата и влезе, понесла блюдо с хляб и месо и кана с ейл. Алис се върна в леглото и се нахрани обилно, оглеждайки роклите си една след друга, докато Мери ги вадеше от раклата и ги разстилаше пред нея.

— Новата синя рокля — каза Алис накрая. — И ще нося косата си пусната.

Мери приготви роклята, наля гореща вода от каната в един леген, и помогна на Алис да се пристегне здраво. Роклята беше от някаква синя коприна, открита в раклата на Мег, ушита от шивачките на замъка в стила, предпочитан от новата кралица Джейн. Алис се усмихна. Роклята сякаш беше излязла на мода точно за да подчертае растящия ѝ корем. Корсажът беше скъсен, притискаше гърдите и се завързваше на гърба като корсет. Отпред обемът на роклята се събираше на корема. Дори девизи, облечени по такава мода, биха изглеждали бременни; Алис, чийто заоблен корем се подчертаваше от диплите на коприната, изглеждаше като кралица на плодовитостта. Тя отвори вратата, пожела „добър ден“ на дамите, и тръгна бавно през галерията, за да посети Катрин.

Катрин беше още в леглото. Подносът със закуската ѝ беше избутан настрана, тя пиеше ейл. Остави чашата, когато Алис се показа

на вратата, и протегна ръце към нея. Алис се наведе над леглото и позволи на Катрин да я прегърне и да зарови влажното си лице в шията ѝ.

— Алис — изрече Катрин нещастно. — Трябва да ми помогнеш.

Алис придърпа един стол до леглото, без да чака покана или позволение, и седна.

— По какъв начин, Катрин? — попита тя любезно. — Знаеш, че бих направила за теб всичко по силите си.

Катрин подсмръкна немошно и затършува из възглавниците за кърпичката си. Изтри очите си и влажния си нос.

— Не мога да спра да плача — каза тя гъгниво. — Плача по цял ден и дори по цяла нощ. Алис, плача дори в сънищата си.

Алис огледа сключените си ръце на фона на синия цвят на роклята си. Бяха гладки и бели като на дама. Никой, който ги погледнеше сега, не би предположил, че Алис някога е вдигала нещо по-тежко от игла.

— Защо плачеш? — попита Алис, без особен интерес.

Катрин притисна опакото на дланите си към розовите си бузи, за да ги охлади.

— Хюго не желае да ме вижда — каза тя с равен тон. — Не желае да ме вижда и отказва да ме докосва, защото не съм се пречистила в църква. Но отец Стивън не е тук, така че не мога да се пречистя. Хюго знае това. Използва го като оправдание, за да се държи хладно с мен. Знам това. Знам го. — Тя млъкна рязко, гласът ѝ беше станал висок и гневен. Пое си дълбоко въздух. — Дори не зная дали отец Стивън вярва в пречистването в църква — каза тя с негодувание. — Ако го нарече „суеверие“ и откаже да го направи, а Хюго все така отказва да ме докосне, докато то не бъде извършено, какво мога да направя тогава? Това е хитрост. Хюго ме наказва, защото изгубих детето му. Но вината не е моя! Не съм виновна аз!

Гласът ѝ отново стана висок и пронизителен. Тя си пое треперливо дъх, опитвайки да се успокои. Алис почти не я погледна.

— Старият лорд не желае да ме вижда — каза Катрин. — Казва, че ще ме види, когато отново бъда добре и здравето ми позволява да се храня с тях; но зная, че ми е сърдит. — Тя се поколеба, гласът ѝ беше много нисък. — Подозирам го — каза тя меко. — Подозирам го, че се опитва да издейства отстраняването ми.

Алис вдигна бързо поглед към нея, но не каза нищо.

— Ти *трябва* да знаеш — каза Катрин с внезапна енергичност. — Ти пишеш писмата му под негова диктовка, той ти разказва за делата си. Пише ли писма, за да издейства отстраняването ми и анулирането на брака?

— Да — каза Алис без заобикалки. — Ако приятелите му в двора се съгласят да подкрепят молбата му.

Руменината се отдръпна от лицето на Катрин и тя стана восъчнобледа.

— На какво основание? — прошепна тя.

— Твърде близко родство — отвърна Алис.

— Имаше църковно разрешение... — започна Катрин.

— Откупено от папата — отговори Алис. — Сега кралят решава тези въпроси. Не папата.

Катрин се взираше мълчаливо в Алис.

— Какво казва Хюго? — попита тя. — Обича ли ме още? Искате ли да ме задържи? Ще се възпротиви ли на баща си?

— Хюго не знае — отговори Алис. — Но се съмнявам, че ще оспори волята на баща си по този въпрос.

— Не — каза Катрин, като поклати глава. — Не би го сторил. Той се ожени за мен, защото баща му нареди така, и легаше с мен, защото имаха нужда от наследник. Сега, когато не мога да дам наследник, не съм от полза на никого. Така че ще ме изхвърлят.

Алис се взираше в ноктите си. Бяха розови и добре оформени, с чисти бели върхове и малки бели полумесеци в основата. Алис ги огледа одобрително.

— Загубена съм — каза Катрин глухо.

Алис чакаше, безразлична към болката на Катрин.

— Какво ще правят с мен? — попита Катрин.

— Можеш да се омъжиш отново — предложи Алис.

Малко от руменината се върна в бузите на Катрин.

— След Хюго? — запита тя.

Алис кимна, приемайки довода.

— Или можеш да имаш малка собствена къща, със собствени слуги, на земята, която си донесла като зестра. Може би малък чифлик, или ферма.

Закръгленото лице на Катрин се сгърчи от скръб.

— Аз бях господарката на замъка — каза тя. — Съпругата на лорд Хюго. Нима очакват да живея в селска къща и да гледам патици?

Алис се усмихна.

— Би ли опитала да се пребориш с тях?

— Ще загубя — отвърна Катрин начаса. — Катерина Арагонска, принцеса по силата на собственото си рождено право, не можа да ги победи. Сам чичото на онази жена Болейн я намери за виновна и я изпрати на смърт. Няма вероятност да се вслушат в мен! Съветниците на краля не обичат да слушат за мъжка немощ, мъжко безплодие. По-лесно им е да обвинят една съпруга.

Алис хвърли поглед зад гърба си, за да се увери, че вратата е здраво затворена.

— Такива думи се считат за държавна измяна — каза тя категорично.

Катрин я погледна предизвикателно.

— Не ме е грижа — каза тя. — Те ме използваха като играчка, а сега ще ме изхвърлят на бунището. Обесването ми като предателка не би могло да бъде по-страшно за мен от това предателство.

Настъпи кратко мълчание. Алис забеляза, че неспирните сълзи на Катрин бяха засъхнали по бузите ѝ. Розовата закръгленост на лицето на Катрин бе започнала да отстъпва място на старите, сурови бръчки.

— За коя ще го оженят? — попита Катрин. — Писали ли са на някоя?

Алис продължи да говори спокойно, прикривайки радостта и увереността си:

— Лорд Хю не е водил преговори с никого — каза тя. Чакаше Катрин да предположи, че Алис ще бъде новата господарка, чакаше изблика ѝ на гняв, на ревност, който щеше да я накара да напусне замъка в пристъп на наранена гордост, а после да я запрати далеч, без възможност за връщане, в някой малък чифлик, посещавана само от време на време от Дейвид, носещ подаяния от замъка. Затънала в бедност. Сама.

— Предполагам, че ще изчакат процедурата по анулирането да приключи — каза Катрин. Алис се усмихна вътрешно на глупостта на Катрин. — После ще се огледат наоколо за някое момиче, младо момиче, плодовито, здраво и силно. Това им трябва. Някое младо

създание с благороден произход, което ще се влюби страстно в Хюго, както се влюбих навремето аз. А после тя ще похаби живота си от копнеж и ревност — като мен. А после ще чака безкрайно дете от него. Защото *той* е този, чието семе е безплодно. *Той* е увреденият.

Алис не вдигаше лице, за да не може Катрин да види усмивката ѝ. Нямаше никаква млада, знатна годеница. Нямаше списък с кандидатки. Алис беше най-приближеният човек на лорд Хю в замъка. Ако бе имало планове за женитбата на Хюго, то Алис щеше да узнае за тях още преди самия Хюго. Анулирането беше планирано. Един втори брак щеше да зависи от желанието на Хюго, от предпочитанията на лорд Хю. Алис знаеше, че когато Катрин напусне замъка, тя, Алис, ще бъде новата господарка.

Катрин отметна назад завивките на леглото и отиде до прозореца. Отдръпна завесите и разтвори рязко капациите. Светлината на сутрешното слънце нахлу в стаята, прах се надигна от посипаните по пода билки и затанцува на слънчевите лъчи.

— Погледни го — каза тя с дълбоко негодувание — Щастлив и доволен.

Алис застана до нея. Долу, във вътрешния двор, Хюго се опитваше да задържи новата прислужница на Алис, Мери, небрежно положил длан върху ръката ѝ.

— Коя е тази? — попита Катрин, почти шепнешком.

— Ново момиче, моя прислужница. Дейвид я доведе от Касълтън, за да ми прислужва — каза Алис. Чувстваше как дъхът ѝ секва: дълбоко в утробата си почувства как пулсът ѝ се ускорява от ревност.

Високият смях на Хюго отекна във вътрешния двор; те видяха как Мери отмята коса назад и му се усмихва.

От кръглата кула зад тях, тъмничната, един войник излезе от малкия вход и тръгна бавно надолу по външните каменни стълби, като подвикна някаква шега на Хюго. Наблюдаващите жени видяха как Мери свива рамене и се усмихва.

— Значи сега и *ти* знаеш — каза Катрин тържествуващо — Сега знаеш как се чувствах, когато те доведоха в замъка от пустошта, и виждах как Хюго се обръща и те гледа всеки път, когато ти прекосеше някоя стая. Наричаха те моя дама, но знаех, че си тук за *тяхна* наслада — на Хюго и на стария лорд. Страдах дълбоко, когато го виждах как

изгаря по теб. А сега ти можеш да гледаш как Хюго изгаря от страст по твоята камериерка, едно глупаво, невежо момиче. И всеки път, щом тя прекоси стаята, ще го виждаш как извърща поглед от теб и гледа нея.

Алис се облегна на перваза и погледна надолу: каменната стена, на която се подпираше, беше студена и твърда. Хюго беше обвинил ръка около талията на Мери, шепнеше в ухото ѝ. Мери се беше облегнала на ръката му, прелъстително протегнала шия, горната част на гърдите ѝ се показваше над корсета. Докато съпругата и любовницата на Хюго наблюдаваха безмълвно, Хюго сведе тъмнокосата си глава и целуна шията и извивката на гърдите ѝ. Чуха лекия сребрист смях на Мери, после тя го отблъсна. Избяга на няколко стъпки от него, сякаш се съпротивляваше, а после хвърли поглед към него през рамо, подканвайки го да я подгони. Когато той не я последва, тя подпря кошницата си на издадения си напред хълбок и тръгна с полюляваща се походка през вътрешния двор. Хюго се изправи и лениво я загледа как се отдалечава, докато тя се изгуби от поглед.

— Колко време мислиш, че ще успее да го държи далеч от себе си? — попита Катрин. — Месец? Седмица? До довечера? — Тя се изсмя сухо и горчиво, и се облегна на една от колоните на леглото. — Открих, че винаги е по-добре, когато се предават бързо. Тогава той се отегчава. Най-ужасното мъчение за мен беше, когато го обзе страст по теб. Ти протакаше толкова време. За мен беше толкова болезнено — да го чакам безкрайно да ти се насити и да се върне при мен.

Алис поклати глава. Не можеше да сравнява мъчителната страст и осветената от мълните на бурята лудост на миналата нощ с прозаичното флиртуване на Хюго в слънчевия вътрешен двор.

— Любихме се миналата нощ — каза тя непредпазливо. — Как би могъл да желае една пачавра като нея днес? Бяхме заедно, обзети от лудост, миналата нощ. Как може той да се събуди и да желае нея?

— Имаше навика да отива от моето легло в твоето, без да спре дори за миг — отвърна Катрин. — Хюго е бърз в изневерите. Тъкмо ти би трябвало да знаеш това.

Алис кимна.

— Но миналата нощ... — каза тя. Млъкна, без да довърши. Катрин имаше право. От всички жени тъкмо Алис би трябвало най-добре да познава изменчивостта на мъжкото желание. От най-ранно детство беше чувала Морах да предупреждава момичета, които искаха

любовни отвари, че можеш да възбудиш похот, но не и харесване. Можеш да направиш магия на някого, за да изпитва към теб страстно желание, но не и привързаност.

— Обичаш ли го? — попита Катрин любопитно.

— Не — отвърна Алис разсеяно. — Отначало го обичах. Бях болна от любов по него. Заложих всичко — самата си душа — за да го накарам да ме обикне. Но оттогава... — тя въздъхна. — Понякога го желая — каза. — А сега се нуждая от него, за да запазя мястото си тук. Харесва ми да бъда господарката тук, харесва ми да бъда почитана от него и баща му. Но не мога да кажа, че го обичам нежно. Обичала съм нежно само един човек.

Представи си как старата жена излиза, нищо неподозираща, от колибата в пустошта, навън, под слънчевата светлина, дочула тропота на конски копита, а после войниците я хващат грубо и я натоварват на кон зад някой младеж, който щеше да пуска шеги и да я нарича: „Бабо“, а после да я хвърли долу като чувал на пазара в Апълби.

— И мисля, че не съумях да защитя докрай обичта си към този човек — каза Алис неясно.

— За Морах ли говориш? — предположи Катрин.

Алис си помисли за трупа на старицата, блъскан безспир от кипящите води в пещерата.

— Не за Морах — каза тя. — Но е вярно, че измених и на нея.

Катрин плъзна ръка около кръста на Алис.

— Когато си тръгна оттук, ще дойдеш ли с мен? Във фермата на чифлика? Можем да живеем заедно, Алис, можеш да продължиш да работиш като лечителка. Ще ни бъде удобно.

Тя се поколеба, хвърляйки кос поглед към Алис.

— Ще се грижа за теб. Ще те защитавам. Ще ти бъда като съпруг. Желая те, Алис. Пожелах те в нощта, когато Хюго те доведе, а бях изпитвала страст към теб и преди. Идеята той да обладае и двете ни беше моя. Веднъж той ме изкуши да изрека желанията си, и аз му казах, че копнея за теб.

Дори когато беше моя съперница, аз едновременно те мразех и те желаех. Често си представях как Хюго ляга с теб, и копнеех и за двамата ви, завиждах и на двамата ви. На теб — защото имаше Хюго на свое разположение. А на него — защото можеше да лежи върху теб и да те владее. Копнеех да ви видя заедно, твоето тяло и неговото. Но сега,

откакто изгубих бебето, мразя Хюго. Мразя мисълта за него и мръсното му семе. Но все още искам теб, бленувам за теб.

Алис се измъкна от обгърналата я ръка на Катрин. Умът ѝ трескаво прехвърляше различни възможности.

— Не знам — каза тя, в опит да печели време. — Никога не съм мислила за това.

Лицето на Катрин беше възбудено и горящо от желание. Алис почувства как силата потича през нея, когато видя нуждата на Катрин от нея, страстта на Катрин — и се засмя меко, прелъстително.

— Никога не съм знаела, че ме желаш, Катрин — каза тя. — Никога не съм знаела.

Катрин посегна отново към Алис, обви с ръка кръста ѝ.

— Ще те пазя — каза тя настойчиво. — Тук, в замъка, ако омръзнеш на Хюго, си загубена. Когато старият лорд умре, ще обвинят теб за смъртта му, може да повдигнат срещу теб и обвинение в магьосничество. Мислила ли си за това? Но с моите пари, на моя земя, ще можеш да бъдеш в безопасност.

— Тук съм в безопасност — възрази Алис. — Хюго може и да флиртува с някаква слугиня, но не желае никоя така, както желае мен. Ще имам място тук дълго след като Мери вече бъде изхвърлена по улиците на Касълтън, да упражнява своя занаят на блудница. Хюго никога няма да се умори от мен.

Катрин кимна.

— Не и сега — каза тя. — Но по-късно. Когато пристигне новата съпруга, тя може да поиска да те отпратят. Ако е млада, знатна и красива, Хюго ще направи всичко по силите си, за да ѝ угоди. Тя ще се държи студено с теб и ще те оскърбява. Ще доведе своя собствена свита, и ти няма да имаш никаква работа в галерията. Ще те подиграват и тормозят. А когато Хюго дойде да седи при тях, ще се смеят и ще казват, че си непохватна, глупава и старомодна. Роклите ти ще бъдат по старата мода, Алис, а те ще се присмиват на говора ти и дори на лечителските ти умения. Ще те обиждат и унижават, а после ще се присмиват на болката ти. Мога да те спася от това, от унижението, когато пристигне новата съпруга. Бих искала да живея в някой чифлик с теб. Далече от Хюго, далече от баща му. Само ти и аз в една малка ферма, Алис!

Алис чувстваше как уменията ѝ пулсират топло във върховете на пръстите. Почувства силата около себе си като пелерина на кукловод, която той разгръща широко и кара малките си кукли да танцуват на фона ѝ. Плътна ръка около широката талия на Катрин и почувства, че едрата жена гори от желание по нея.

— Ако се съглася да дойда при теб, когато пристигне новата съпруга на Хюго, ще си отидеш ли кротко сега? — попита тя. — Старият лорд каза, че ще бъде щедър, ако приемеш без съпротива приключването на брака. Можеш да получиш толкова пари, от колкото имаме нужда, като му се подчиниш.

Катрин настръхна.

— Да ги улесня! — възкликна тя.

— Да улесниш нас — поправи я Алис. — Вземи парите, а после, когато бъдеш на сигурно място в собствения си малък чифлик — вземи и мен!

Катрин притегли Алис към себе си, накваши врата ѝ с влажни целувки, плътна устни нагоре по лицето на Алис, към устата ѝ.

— Тогава ще мога да те имам, както едно време те имаше Хюго — каза тя. — Мечтаех си за онова, което той правеше с теб, изгарях от ревност и страст, като си го представях с теб. Сега не мога да го имам и той ме мрази, накара ме сама да си опротивея. Но поне мога да му открадна блудницата. Поне мога да взема теб.

Алис се насили да стои неподвижно, с ръце върху пухкавите хълбоци на Катрин, докато хватката на Катрин се затягаше около кръста ѝ, а другата ѝ ръка галеше горната част на гърдите ѝ.

— От страст към мен ли ме желаеш, или за да отмъстиш на Хюго? — попита Алис любопитно.

— И двете — каза Катрин откровено. — Ще го унижа, както той унижи мен. Аз изгубих детето си, но той ще загуби своята блудница. Ще те открадна от него, ще открадна най-хубавото му притежание. Ще те взема, както бих отмъкнала кобилата му. Ще те направя моя и всеки път, когато лягам върху теб, ще изпитвам не само своето удоволствие, а също и неговото. — Тя се обърна към разхвърляното легло, ръката ѝ настойчиво дърпаше Алис. Чаршафите бяха покрити с петна от восък и миришеха на кисело.

Алис замръзна, скривайки отвращението си.

— Не сега — каза тя бързо. — Довечера, Катрин. Ако успея да се измъкна от Хюго, ще дойда при теб довечера.

Катрин се поколеба и се усмихна сияйно:

— *Ние* ще измамим *него*! — каза тя, смеейки се възторжено. — Точно когато той си мисли, че ме е смачкал и победил, че те е спечелил като своя блудница. Ще се измъкнем тайно заедно и ще се присмиваме на гордостта му. И ще открием наслада, за каквато Хюго в своята жестокост никога не е и сънувал.

— Да — каза Алис. — Ще дойда довечера, ако успея да се измъкна тайно от него. И ще дойда в чифлика ти веднага щом се установиш. — Тя държеше очите си сведени, за да скрие тържествуващия им блясък. — Обещавам.

— Заклеваш ли се в Светата Дева? — попита Катрин настойчиво.

Алис се закле с такава лекота, с каквато пеперудата отпива нектар от цвета.

— Кълна се.

Катрин протегна двете си ръце.

— Приемам клетвата ти — каза тя. — Приемам клетвата ти, Алис. Сега ми позволи да те прегърна отново. — Хватката ѝ се затегна. — Нека те прегърна — каза тя.

Алис остана неподвижна в прегръдката на Катрин за един дълъг, тягостен миг; лицето ѝ, скрито от Катрин, сияеше. После внимателно отстъпи назад.

— Добре е да си починеш — каза тя. — Върни се в леглото и обядвай добре. Аз трябва да отида да пиша писмата на лорд Хю. Пратеникът на краля дойде вчера, днес ще им трябва отговорите.

Катрин я пусна неохотно.

— Върни се при мен, когато се освободиш днес следобед — нареди тя. — И ще поговорим за чифлика. Ще кажа на Дейвид да ми донесе сметководните книги и ще можем заедно да си изберем дом.

Алис кимна.

— Ако мога да дойда, ще го направя — каза тя уклончиво, за да спечели време. — Сега си легни.

— Обичам те, Алис — каза Катрин. Приличаше на малко момиче, докато се качваше във високото легло с балдахин. — Знам, че не ме обичаш. Но когато Хюго те наскърби и те прогони оттук, мисля, че ще се обърнеш към мен. Мислиш ли, че би могла да ме обичаш?

Алис изви устни в усмивка.

— Вече те обичам — каза тя. — И очаквам с нетърпение деня, когато ще бъдем заедно в нашия чифлик.

Катрин протегна ръце:

— Прегърни ме пак — каза тя.

Алис пристъпи напред, обви ръце около Катрин и я остави да притисне глава към скованото ѝ от неприязън рамо. После отстъпи и издърпа завивките нагоре, завивайки Катрин.

— Ще кажа на прислужницата да ти смени чаршафите — каза Алис.

Катрин ѝ се усмихна сияйно.

— Как се грижиш за мен, Алис! — възкликна тя признателно. — Колко нежни и любящи ще бъдем една към друга, когато бъдем далеч оттук.

* * *

Алис хвърли поглед навън през тесните прозорци на кулата на път, докато вървеше към покоите на лорд Хю. Високите, пусти хълмове сияеха като покрити с пурпурна мъгла под ярката светлина на слънцето. Въздухът беше ясен и чист, вятрецът повяваше леко, нахлувайки през прозорците, затова Алис, изкачваща се забързано по спираловидните стълби, чувстваше ту острия полъх на пустошта, ту застоялите миризми на замъка, а слънчевата светлина ту озаряваше за кратко лицето ѝ, ту изчезваше и тя потъваше в мрак. По белия път не се виждаха пътници. Тя спря за миг и погледна внимателно. Нищо не раздвижваше прахта. Нямаше нищо.

Тя бавно си пое дъх, застанала до последния прозорец, преди да влезе при стария лорд.

Той беше облечен в леки летни дрехи и седеше на стола си пред малък огън. Стаята беше пълна с хора. Хюго беше там и се смееше на нечия шега; когато Алис отвори вратата, видя отметнатата му назад тъмнокоса глава и развеселеното му лице. Когато я видя, той ѝ намигна бързо и пристъпи към нея, придърпвайки я навътре в стаята. Когато връхчетата на пръстите му докоснаха нейните, и двамата почувстваха тръпка от страстта на миналата нощ.

— Добър ден, моя Алис! — каза Хюго топло. Зад Хюго стоеше свещеникът отец Стивън, все още с пътното си наметало, по-изпит и напрегнат отпреди. До него стоеше Дейвид, който държеше свитъци с писма.

— А, Алис — каза лорд Хю сърдечно. — Влизай, влизай. Тук е нашият добър Стивън с новини за повишението си. Направили са го архидякон! Трябва да го поздравяш.

— Поздравявам го от сърце — каза Алис любезно и подаде ръка на отец Стивън. — Никой не би бил по-подходящ човек от вас за такъв сан — додаде тя.

Стивън леко сведе глава над ръката ѝ. Очите му бързо се преместиха от лицето към корема ѝ. Беше дочул, че Алис носела детето на Хюго, а сега се убеди, че това е вярно.

— Имам много работа — каза старият лорд. — Стивън, нали ще се настаниш в старите си покои? И ще поговорим днес, след обяда?

— Разбира се, милорд — каза Стивън.

— Ела сега на езда с мен — каза Хюго. — Можем да вземем хрътките и да обходим пустошта, да донесем малко месо.

Стивън се усмихна широко.

— Значи още ловуваш, Хюго — каза той. — Вечно преследваш някоя плячка.

Двамата мъже се ухилиха на шегата като ученици.

— Остави поученията сега — каза Хюго. — Не и в първия ден, когато те виждаме отново сред нас!

Стивън се засмя и кимна. Излязоха забързано от стаята с развети наметала, а Дейвид ги последва тихо, затваряйки вратата.

Алис се настани на масата в прозоречната ниша, приглади синята си рокля на коленете, обърна глава и се усмихна.

— Изглеждаш много доволна — каза старият лорд одобрително.

— Говорих с Катрин — каза Алис — Мисля, че ви направих услуга, от която ще бъдете доволен.

Той повдигна вежда към нея и зачака.

— Ако се съгласите да ѝ осигурите прилично голям чифлик и ѝ дадете издръжка, мога да я убедя да приеме без възражения анулирането — каза Алис спокойно. — Тя е готова да си тръгне веднага.

— Бог да ни е на помощ! — възкликна старият лорд. Мъчително се надигна, подпря се на бастуна си и заобиколи стола си. — Защо? — попита. — Защо би се отказала от Хюго, след като се беше вкопчила в него в продължение на всичките тези години?

— Чувства се нечиста — каза Алис. — Помятането я нарани много дълбоко, до днес е плакала непрестанно. Разбира вашия гняв и гнева на Хюго. Не иска да ви дразни повече, затова е съгласна да се махне. Знае, че е безплодна и ще трябва да си отиде.

Старият лорд кимна.

— Но аз винаги съм я мислил за толкова похотлива — каза гой. — Мислех, че ще се наложи да изтръгваме Хюго със сила от ръцете ѝ.

Алис сведе поглед и се усмихна самодоволно.

— Тя е жена с противоестествени желания — каза Алис простичко. — Сега желае мен.

Старият лорд се изсмя рязко.

— Бог да ни е на помощ! — каза той. — Хюго ще бъде съкрушен! Имала е между краката си як петел, а предпочита да я кълве кокошка! Почакай, докато му кажа! Ще умре от срам! Катрин ще се съгласи на разтрогването на брака, при условие че може да получи неговата блудница!

След няколко минути той се опомни и стана сериозен.

— Ами ти? — попита. — Предполагам, че както обикновено играеш и за двете страни, опитвайки се да ги настроиш срещу третата?

Алис вдигна поглед към него.

— Милорд? — попита тя невинно.

— Какви лекомислени обещания си дала? — запита старият лорд. — Хайде, момиче, трябва да узная условията, всички условия, които Катрин поставя.

— Обещах да живея с нея, ако някога си тръгна оттук — каза Алис.

Старият лорд кимна.

— И тя се задоволи с това? Звучи ми много неубедително.

— Тя мисли, че ще доведете отнякъде нова съпруга за Хюго — каза Алис — Не знае, че нося детето на Хюго в утробата си. Тя е глупачка. Собствените ѝ тревоги и собствените ѝ страхове я заслепават. Дори нейните дами не са се осмелили да ѝ кажат, че нося детето на Хюго. Тя е толкова себична, толкова погълната от

собствените си желания, че дори не ме вижда. Не разбира нищо. Мисли, че съм мимолетно увлечение, не е достатъчно наясно, за да ме види като съпруга на Хюго.

Старият лорд се беше извърнал. Алис не можеше да види лицето му. Но неподвижно застиналият му гръб я предупреди да бъде нащрек.

— Мислеше си, че ти ще бъдеш новата съпруга, така ли? — попита той.

Алис откри, че дишането ѝ се ускорява. Страхът и гневът, присвили едновременно корема ѝ, докато гледаше как Хюго флиртува във вътрешния двор, се надигнаха отново. Почувства как лицето ѝ се вледени, а после порумения и пламна.

— Да — каза тя дръзко. — Може и да не съм от благороден произход и да не нося зестра. Но аз съм единствената жена, заченала и износила дете от него. Когато моят син се роди, той ще бъде единственият наследник, с който ще разполагате. Знаете така добре, както и аз, че Катрин не е безплодна — карали сте безброй лекари един след друг да я преглеждат. Знаете, че семето на Хюго е слабо. Ако доведете нова съпруга, ще последва само още един безплоден брак. *Единствено аз мога да зачена от Хюго. Единствено аз мога да износя дете от него докрай.* През пролетта ще родя син, а вие няма да се осмелите да не ни венчаετε дотогава, защото ще искате да узаконите детето!

Старият лорд, все още с гръб към нея, отметна глава назад и се изсмя гръмко, с жесток, безрадостен смях. Алис се усмихна нервно, надявайки се да има защо да сподели веселието му.

— Няма да се осмеля ли? — попита той, като се обърна да я погледне в лицето. — Ти ми казваш, че няма да се осмеля? О, моя хубава развратнице, осмелявал съм се да сторя далеч по-сериозни неща! — Той пристъпи през стаята, тикна костеливата си ръка пред лицето ѝ и започна да изброява на пръсти: — Първо, Хюго няма да се ожени за жена с долен произход, дошла Бог знае откъде, от Бог знае какво семейство, с неизвестни родители. Второ: Няма да рискувам с привидности. — Той я потупа леко по корема с опакото на ръката си. — Може да носиш там вътре някой сакат изрод, както Катрин. Може да родиш момиче. — Ако се съдеше по тона му, и сакатият изрод, и момичето бяха еднакво отблъскващи. — Може бебето да се роди мъртво или да е момче, но малоумно.

Алис инстинктивно положи ръце върху корема си, сякаш за да възпре думите. Той отблъсна ръцете ѝ.

— А може дори да не излезе нищо от това. Може да не успееш да го износиш докрай — каза той жестоко. — Може да пометнеш като Катрин. Все още ти остава доста време, моя малка блуднице, няма вероятност да платя цената, без да видя какво получавам, нали?

Алис безмълвно се взираше в него, с ръце в скута, с обърнати нагоре длани.

— И трето — каза той високо. — Ако е син, и е здрав, и силен, Хюго пак няма да се ожени за теб, малка глупачка такава. Ще узаконим детето! Ще го осиновя и ще го приема за свой наследник. Искаме детето, не искаме теб! Никога не сме те искали, освен за да ми вършиш работа като писар и за удоволствие на Хюго!

Алис беше побеляла, ръцете ѝ се тресяха.

— Какво те накара да си помислиш, че можеш да ме впримчиш, малка развратнице? Нима си забравила кой съм? Изглежда си забравила собствената си долна и недостойна кръв в мига, щом ти позволих да облечеш цветни дрехи. Но аз? Нима си забравила кой съм аз? Аз съм господарят на цялата земя на стотици мили наоколо! Сам норманският крал Уилям е настанил семейството ми тук, аз съм се борил и кроил заговори за всеки акър под краката си. Ти може и да си забравила коя си — Бог е свидетел, че явно не си от паметливите! Но мен? Нима забрави моя род? Нима забрави моята власт? Нима забрави моята гордост? Нима забрави кой съм?

Алис се изправи несигурно на крака.

— Не съм добре — каза тя. Чувстваше как по лицето ѝ преминават тръпки. Беше ѝ трудно да говори. — Ще ви оставя, милорд — каза тя.

— Седни, седни — каза лорд Хю нетърпеливо: гневът му се изпари в миг. Бутна я в стола, отиде с резки крачки до масата и ѝ наля чаша вино. Алис я взе и отпи. Той загледа как руменината бавно се връща отново в бузите ѝ.

— Предупредих те — каза той внимателно. — Предупредих те да не се опитваш да надскочиш границите, поставените от самия Бог граници, между благородниците и останалите хора.

Виното даваше увереност на Алис.

— Хюго ме обича — настоя тя меко.

Старият лорд поклати глава:

— Алис, не говори като глупачка! — изрече умолително той. — Ти доставяш наслада на Хюго. Ти си хубава жена, съблазнителна и страстна. Всеки мъж би те пожелал. Ако не бях безсилен и стар, сам щях да те имам. Но недей да мислиш, че тези неща се решават по силата на моментна прищявка, заради насладата, изписана на едно лице, или похотта от една нощ. Дори самият крал не се ръководи от апетитите си в това отношение. Такива решения са въпрос на политика, винаги е така. Търсене на наследници, търсене на нови съюзи. Създаване на власт, утвърждаване на властта. Жените са просто пионки в тази игра. Хюго знае така добре, както и аз, че следващият брак трябва да бъде сключен изгодно, в наша полза. Нуждаем се от връзка с някое издигащо се семейство от югоизтока — с хора, близки на краля. Хюго е прав — кралят все повече и повече се превръща в извор на влияние, на богатство. Нужно ни е да се свържем със семейство, което се ползва с благоволение в двора.

Алис остави чашата.

— А имате ли някое предвид? — попита тя с горчивина.

— Даже три! — възкликна тържествуващо старият лорд. — Семейство Де Берси — те имат момиче на дванайсет години, което са готови да ни дадат, семейство Боуз — те имат момиче, което е прекалено малко, само на девет години — но ако е по-едро и добре развито за възрастта си, може да свърши работа. И семейство Мъмсет — те имат момиче, което сега е бреме за тях: брачният ѝ договор се провали. Тя е на двайсет. Подходяща възраст за Хюго. Трябва да разбере защо се е провалил годежът, но тя може да свърши работа.

Виното се разливаше из тялото на Алис като отчаяние.

— Не знаех — каза тя вцепенено. — Никога не сте ми говорили за тях. Никога не сте им писали. Никога не сте получавали писма от тях. Не знаех. Как сте направили тези уговорки? Никога не съм им писала под ваша диктовка.

Лорд Хю се изкиска.

— Нима мислеше, че виждаш всичките ми писма? — попита той. — Не ти ли мина през ум, че и Дейвид пише под моя диктовка, на латински, да, а също и на английски, и на италиански или френски? Не се ли досети, че понякога и Хюго пише под моя диктовка? Не можа ли да предположиш, че когато става дума за много голяма тайна, пиша

сам и изпращам писмото по птица, като пускам птицата със собствените си ръце, така че за това не знае никой, освен мен и една умна птица?

Алис поклати глава.

— Мислех, че се доверявате единствено на мен — каза тя. — Мислех, че съм близка на сърцето ви.

Старият лорд я погледна със съчувствие.

— А те наричат „мъдра жена“ — нали така казват на знахарките? — възкликна той с лека подигравателна нотка в гласа. — Ти си глупачка, Алис.

Тя наведе глава и попита.

— Какво ще стане с мен? — попита.

— Ще те задържа да ми пишеш писмата — предложи старият лорд. — За теб винаги ще има място в имението ми. Ще се грижиш за детето си през първите две години. Няма да ти го отнема преди това. След като то направи първите си стъпки, ще го взема при себе си, а ти ще можеш да правиш каквото ти е угодно.

— Мога ли да остана тук? — попита Алис.

— Само като негова дойка, и то ако си мериш приказките. Стига новата съпруга на Хюго да не възрази. Тя ще се занимава с отглеждането на сина ти. Той ще бъде отгледан като нейно дете.

— Тя ще получи Хюго, и замъка, и моя син — каза Алис вцепенено. — Това момиче, което дори не познавате. Ще получи Хюго, и замъка, и сина ми, а аз няма да получа нищо.

Лорд Хю кимна.

— Мога да те изпратя в някой манастир във Франция, след като ти вземем бебето — предложи той. — Ще ти дам зестра и името на някой покойник, когото ще представим като твой съпруг. Ще можеш да постъпиш отново в манастир като вдовица. Ще направя това за теб.

— Изгубих вярата си — каза Алис с уморено достойнство.

— Стъпка по стъпка, в този замък, изпадах в грях и изгубих и малкото вяра, която съм имала. Животът, който водих тук, би отнел вярата дори на светец.

Старият лорд се изсмя кратко.

— Прости ми — каза той. — Аз съм просто мирянин, не мога да споря за тези неща. Но със сигурност животът, който водеше тук, би могъл да послужи като изпитание за нечия святост. Би трябвало да е бил добра проверка за една малка новоизлюпена светица.

Алис сведе глава пред подигравката му.

— Е, добре, значи ще получиш своето убежище — каза той: в гласа му звънна смях.

Алис го погледна неразбиращо.

— Катрин и чифлика! — каза той, и смехът му избликна. — Като си представя само нощите ти — с тлъстото тяло на Катрин, която се тресе нагоре-надолу върху теб и пъха пръстите си там, където си свикнала да усещаш нещо друго!

Той избухна в смях — неудържим, искрен смях — без да обръща внимание на Алис, която седеше като вкаменена. После млъкна рязко и избърса очи.

— Какво убежище, малка моя! — възкликна той. — Но можеше да се справиш и по-зле. В края на краищата, родена си да живееш сред по-нископоставени хора. Посвоему и това е истински триумф за теб. Ще ти дам малко земя, както обещах, а Катрин ще има достатъчно хубав чифлик. По-добре е от нищо, Алис, а ти си родена в нищета.

Алис седеше мълчаливо, приковала очи в масата, с изстинали ръце, склучени на корема.

— Сега — на работа — каза лорд Хю рязко. — Днес следобед в голямата зала ще заседава шерифският съд. Искам да видя делата, които ще ми бъдат представени. А тези писма дойдоха от Кралския съвет. Цял наръч нови указания преследване на еретици, вещици и паписти. Какво да се прави с просяците, за поддържането на пътищата и мостовете. Какъв е броят на едрите коне, които всеки арендатор трябва да държи, броят на овцете по пасищата. За обучаването на млади мъже за стрелба с лък и забраняването на арбалетите. За контрола над обсебването на общински земи. Бог знае какво още. — Той стовари наръч книжа на масата пред Алис. — Разпредели ги в две купчини — каза. — Онези, които изискват незабавен отговор, с които трябва да се занимаем днес. И другите, които могат да почакаат. Ще прочета делата, които ще трябва да разгледам този следобед.

Алис сведе глава над книжата: изглаждаше гънките им и ги подреждаше в едната или другата купчина. Не кроеше интриги, нито

пък замисляше как да обърне плановете за женитбата в своя полза. Имаше чувството, че е изгубила способността да обърне каквото и да било в своя полза. Беше изправена срещу влиянието и властта на мъжете. Не можеше да я очаква нещо друго, освен поражение.

ГЛАВА 30

Алис работи до обяд. Лорд Хю ѝ възложи да напише отговорите му на някои писма, а после да му ги прочете отново, преди той да надраска отдолу нечетливия си подпис и да сложи печата си. Но той запази и някои неща в тайна. Имаше писма от Лондон, които пристигнаха в пакет, здраво защит в парче лен и запечатан. Той разреза плата, отвори го, седнал в стола си край огнището, и изгори тайните послания до последната страница, след като ги прочете.

По пладне Дейвид дойде до стаята.

— Обядът е готов, милорд — каза той.

Лорд Хю се сепна, изтръгна се от мислите си и протегна ръка към Алис.

— Да вървим, Алис — каза той любезно. — Слез на обяд с мен. Тази работа е изтощителна за теб, сигурна ли си, че не си прекалено уморена?

Алис се надигна от масата и излезе след него от стаята. Видя как Дейвид спря острия си поглед върху нея, когато забеляза колко бяло беше лицето ѝ и колко отпуснати — раменете ѝ.

— Весело ли ти е, Алис? — попита той. — Надявам се да си много весела.

Тя го погледна, без да си прави труд да крие неприязънта си, и отвърна:

— Благодаря за пожеланията. Надявам се онова, което пожелавах на мен, да ти се върне трикратно.

Дребосъкът се навъси. Стисна ръката си в юмрук с палеца между показалеца и средния пръст — старият жест за предпазване от магьосничество — прекръсти се с юмрук и целуна палеца си.

Алис се засмя на гневното му лице.

— Гледай да не те види отец Стивън — каза тя. — Току-виж те обвинил, че си папист!

Джуджето промърмори нещо зад гърба ѝ, докато Алис, с високо вдигната глава, последва стария лорд надолу по стълбите и двамата

влязоха в голямата зала.

Хюго и Стивън бяха настанени от двете страни на лорд Хю: Стивън — от дясната му страна, в чест на завръщането си в замъка, и в знак за благоволението на стария лорд към него. „И като признание към властта на новата църква“, помисли си кисело Алис. Тя беше настанена от другата страна на Стивън.

Не каза нищо, докато слугите донесоха сребърните кани и легени и лорд Хю, а после и всички останали измиха ръцете си и ги изсушиха с кърпи. Дейвид надзираваше наливането на виното, а после поднесе основното блюдо.

— Добре ни сте, мистрес Алис? — попита я Стивън вежливо.

— Благодаря, да — отвърна Алис. — Малко уморена. Негова светлост ме накара да работя усърдно тази сутрин. Трябваше да отговори на писмата от краля, а този следобед тук ще заседава и шерифският съд.

— С Хюго намерихме допълнителна работа на съда — каза Стивън. — Днес заловихме една вещица.

Хората, насядали най-близо до господарската маса, притихнаха, всички наостриха уши. Повечето от присъстващите се прекръстиха. Алис почувства как гърлото ѝ се стяга.

— Милорд! — възкликна тя. Хвърли поглед към Хюго — Бог да опази и двама ви здрави и читави!

— За това се моля и аз — каза Стивън. — Но освен това е мой дълг да опазя себе си и земите, подчинени на нашия епископ, от тези зли създания. — Той хвърли поглед наоколо и повиши глас, за да могат всички да го чуят. — Няма друга защита срещу магьосничеството, освен поста, покаянието и молитвата — каза той. — Не можеш да разчиташ на друга магьосница да те предпази. Така се оставяш все повече в ръцете на онзи, който е техен повелител, който броди по тази земя в търсене на души. Истинската Англиканска църква ще те предпази, като издирва вещиците и ги унищожава из корен, чак до последната, най-тъничка клонка.

Възцари се мълчание. Думите на Стивън бяха впечатлили всички.

— Да — каза Алис. — Всички трябва да се радваме на вашата бдителност.

Той обърна глава към нея.

— Не съм забравил, че беше несправедливо подложена на изпитание — каза той тихо, за да не може да го чуе никой друг. — Нося спомена в сърцето си, за да ми напомня да избягвам такива папистки обичаи, и да се ръководя от собствената си съвест по тези въпроси. Вече не използвам изпитанието в работата си. Разпитвам — водя разпити, заплашвайки грешниците с дибата, а после прибягвам до изтезания, само когато е необходимо — но вече никога не подлагам никоя вещица на изпитание. Допуснах грешка в онзи ден, като отстъпих пред лорд Хю и лейди Катрин. Никога повече не съм допускал тази грешка.

— Но ги измъчвате? — попита Алис. Гласът ѝ потрепери леко. Тя отпи от виното си.

— Само когато го изисква законът, за онези, заподозрени в углавни престъпления — отвърна предпазливо Стивън. — В това отношение законът е строг. Първо се провежда разпит, после показват дибата на затворника, следва нов разпит, и тогава, и едва тогава, се позволява разпит, придружен с изтезания. Когато знам, че върша Божието дело в този безбожен свят и се подчинявам на закона в този изпълнен с беззаконие свят, мога да изпълнявам дълга си без гняв или злоба; или без страх, че постъпвам грешно поради собствената си слепота.

Алис отново протегна ръка към виното си. Видя, че ръката ѝ трепери. Скри и двете си ръце в скута, под брокатената покривка, за да не се виждат.

— И коя е вещицата, която заловихте днес? — попита тя.

— Старата жена, която ти обвини — каза Стивън. — Старицата, която живее край реката в пустошта. Минахме оттам, когато излязохме на лов, и срещнахме войниците, които я отвеждаха през границата в Уестморланд — както пожела ти.

— Трябва да има някаква грешка — каза Алис задъхано. — Никога не съм я обвинявала, че е вещица. Тя ме изплаши. Срещна ме, когато бях сама в гората. Нарече ме с чуждо име. Но тя е безобидна старица. Не е вещица. — Пулсът туптеше така силно в главата ѝ, че Алис едва можеше да говори. Стигаше ѝ дъх само за кратки изречения.

Стивън поклати глава.

— Когато спряхме, за да се уверим, че ще се отнесат внимателно с нея — знаеш, войниците обичат да се забавляват — тя попита кои

сме, и когато ѝ казахме името на Хюго, тя го прокле.

— Не може да бъде! — възкликна Алис.

Стивън кимна.

— Нарече го разрушител на абатството, обвини го, че е поругал свети места. Каза му, че ще умре без наследник, защото е извършил богохулство и светотатство, и че нейният Бог ще му отмъсти. Призова го да се покае, преди още жени да изхвърлят от утробата си дяволската слуг, която е единственото нещо, на което той може да стане баща. И го помоли да освободи някоя си Ан. Това беше последното, което каза — „пуснете я да си върви!“

— Това е ужасно — каза Алис. — Но това са само бълнувания на една луда жена.

Стивън поклати глава.

— Моят епископ ми възложи да търся тези вещици — каза той. — Има по една във всяко село, има дузини във всеки град. Трябва да изкореним това зло. Хората са податливи на изкушения, във времена на беди тичат при магьосници, вместо да постят и да се молят. Дяволът е навсякъде, а времената са смутни. Трябва да се борим срещу дявола, трябва да се борим срещу вещиците.

Алис се разсмя с лек, треперлив смях.

— Плашите ме! — възропта тя.

Стивън млъкна рязко.

— Простете ми — каза той. — Не исках. Посветил съм се на преследването на злото, забравих състоянието ви и деликатността на вашия пол.

Настъпи кратка пауза.

— А тази луда старица — каза Алис небрежно. — Няма ли да я пуснете да си върви? Ще съжалявам, ако моето оплакване срещу нея ѝ е навлякло това обвинение.

Стивън поклати глава.

— Не разбирате ясно колко сериозно е престъплението ѝ — каза той. — Когато говори за своя бог, е ясно, че говори за дявола, защото знаем, че Бог не проклина хората. Той изпраща нещастията, за да ги изпита, от любов към тях. Когато тя нарича Хюго рушител на неистинната, папистка църква, сякаш сам дяволът крещи срещу нашия славен кръстоносен поход. Всеки ден изтръгваме души от лапите дявола. Той се наслаждаваше на лесни победи с преданите на Рим

паписти, които омайваха хората с лъжи и страхове, със суеверия и всевъзможни магии. Сега ние разнасяме Божията светлина из страната и запращаме дявола — и неговите последователи, подобни на тази старица — в огнена пещ.

Яркийт блясък на слънчевата светлина, която нахлуваше през високите, гледащи на изток прозорци заслепяваше Алис, залата се въртеше около нея, докато Стивън говореше.

— О, недейте! — възкликна тя във внезапен пристъп на мъка. — Стивън, спомнете си какво беше преживяването за мен, когато ме подложихте на изпитание. Спомнете си ужаса ми! Пощадете тази бедна старица и я отпратете, изпратете я в Шотландия! Изпратете я във Франция! Пощадете заблудената старица. Тя не знаеше какво говори, тя е луда. Видях това, когато я срещнах. Тя е луда.

— Откъде тогава знаеше за болестта на Катрин, ако не чрез магьосничество? — попита Стивън. — Това се пазеше в най-голяма тайна. Само ти, дамите на Катрин, и Хюго знаехте за това. Дори негова светлост лорд Хю не знаеше, че от нея изтича бяла слуз.

— За тези неща се говори — каза Алис бързо. — Носят се слухове. Тя вероятно е една от онези ужасни старици, които се навъртат край огнищата и бърлят по цял ден. Изпратих ѝ рокля и малко храна, вероятно е клюкарствала с пратеника. Не я изгаряйте заради това, че е една глупава, грозна старица, Стивън!

— Няма да я изгорим — каза Стивън.

Алис вдигна очи и се вгледа в бледото му, решително лице.

— Няма ли? — попита тя. — Стори ми се, казахте, че ще я хвърлите в огъня.

— Имах предвид, че когато умре, тя трябва да се изправи пред пламъците на пъкъла, огъня на отвъдния живот — каза Стивън.

— О — каза Алис — Разбрала съм ви погрешно. — Тихият ѝ смях беше подобен на въздишка. — Толкова съм облекчена — каза тя. Допря ръка до гърлото си и почувства как пулсът, който блъскаше като чук, утихва под докосването ѝ. — Няма да я изгорите — повтори тя. — Няма да я изгорите. — Тя се засмя смутено и допълни: — А аз треперех от страх, че съм отвела една стара жена до кладата! Боях се за нея. Но вие няма да я изгорите, дори ако бъде обвинена. Дори ако бъде намерена за виновна. Няма да наредите да я изгорят.

— Не — отвърна Стивън. — Ние бесим вещиците.

Когато дойде на себе си, Алис лежеше в леглото си: видя над себе си тъмнзеления балдахин, който толкова обичаше, завесите бяха спуснати, за да предпазят лицето ѝ от ярката слънчева светлина, която нахлуваше през тесния прозорец. За миг не можеше да си спомни нито кое време е, нито какъв ден е. Усмихна се като дете при вида на скъпата тъкан, която я заобикаляше, и се протегна. После чу тихото прашене на огън в решетката на огнището, и усети топлината на залязващото слънце по белосаните стени на стаята. Тогава си спомни с безмълвен ужас думите на Стивън, спомни си, че майка Хилдебранд щеше да бъде обвинена в магьосничество днес следобед, извика и седна в леглото.

Мери беше до нея.

— Милейди — каза тя тревожно. — Милейди.

— Кое време е? — попита Алис настойчиво.

— Не знам — каза Мери, изненадана. — Почти пет часът, предполагам. Хората, които присъстваха на заседанието на съда, вече се разотиват. Още не е време за вечеря.

— Съдът е приключил работата си? — попита Алис.

Мери кимна.

— Да, милейди. — Тя погледна тревожно Алис. — Ще ми кажете ли какво мога да ви донеса? — попита тя. — Не трябва ли да вземете нещо от сандъка с билките си? Много сте бледа, милейди. Припаднахте на обяд и ви качиха тук, бяхте като мъртва. През цялото време лежахте неподвижно. Лично старият лорд се качи да ви види. Нищо ли не мога да ви донеса?

— Какво стана на процесите? — попита Алис.

Мери се намръщи.

— Трябваше да седя тук, горе, с вас — каза тя, малко нацупено. — Затова не можах нито да видя, нито да чуя нещо. Но мистрес Херинг ми каза, че жигосали един мъж заради кражба, а фермерът Стилтър бил предупреден, задето преместил стълбовете, които бележат границите на имота му. Синът на Питър Моруик бил призван да...

— Остави тях — прекъсна я Алис. — Какво стана със старицата, обвинена в магьосничество?

— Не я изправиха на съд — каза Мери. — Подложиха я на разпит чрез изтезания, и се оказа, че не е вещица. Снеха от нея обвинението в магьосничество.

Алис почувства как по цялото ѝ тяло се разлива облекчение — от болезнено стиснатата челюст, през стиснатите юмруци, до петите. Кожата ѝ засия, сякаш току-що беше излязла, искрящо чиста, от банята. Почувства как кръвта се надига във вените ѝ и стопля хладната ѝ, лепкава кожа.

— Освободили са я — каза тя, усетила вкуса на надеждата, по-сладка от новородено желание.

— Промениха обвинението — каза Мери. — Ще трябва да отговаря по обвинение в ерес. Ще я съдят утре, съдът ще заседава втори ден.

Алис почувства как стаята се надига и се люшва, като плаващ кораб, излязъл от контрол. Вкопчи се във фините ленени чаршафи, сякаш бяха спасителни въжета в разлюляно от буря море.

— Не мога да чувам ясно — каза тя жално. — Не те чух, Мери. Кажи го отново.

— Казах, че тя ще бъде съдена утре по обвинение в ерес — каза Мери високо, с мекия си провинциален акцент, сякаш говореше на глуха старица. — Казват, че не била вещица, а еретичка. Папистка. Ще я съдят утре след обяда.

Алис се облегна на възглавниците със затворени очи. Детето в корема ѝ се раздвижи и ритна нагоре, към блъскащото сърце на Алис. Алис почувства как греховете ѝ се събират и се обръщат срещу нея. Стомахът ѝ се разбунтува от ужас, сърцето ѝ заби ускорено.

— Донеси ми някое ведро — каза тя с усилие на Мери. — Ще повърна.

Мери държеше ведрото, докато Алис повърна поток от несмляно месо със зеленчуци от обяда, после — закуската си от хляб, месо и ейл, а после — жълта жлъчка, докато накрая продължи да се напъва, макар стомахът ѝ да бе вече празен, изкарвайки само бистра слюнка.

Мери забързано изнесе легена от стаята и се върна с кана и кърпа, навлажнена със студена вода. Избърса лицето и врата на Алис — горещи и изпотени под тежката коса. Поднесе чаша вода към устните ѝ.

— Да не е потната болест? — запита тя тревожно Алис. — Или детето притиска корема ви твърде силно? Старият лорд не бива да ви кара да работите така! Мога ли да ви донеса нещо за ядене?

Алис се наведе напред.

— Помогни ми да стана — каза тя.

Мери възрази, но Алис отметна завивките и протегна ръце.

— Помогни ми — заповяда тя.

Бяха я положили на леглото ѝ в синята ѝ рокля и я бяха завили. Роклята беше затоплена и измачкана.

— Свали това — каза Алис.

Мери развърза роклята и я изтръска, прибирайки я в раклата.

— Ще си облека зелената рокля — каза Алис.

Мери нахлузи роклята през главата ѝ. Алис застана неподвижно, като някой от старите езически побити камъни в пустошта, и се остави да я обличат.

Краката ѝ трепереха, трябваше Мери да ѝ помогне да прекоси галерията и да слезе по стълбите до голямата зала. Слугите връщаха масите и пейките на местата им след процеса, който бе смутил обичайния ред. Тя позволи на Мери да ѝ помогне да стигне до градинската врата, а после я отпрати с махване на ръка. Излезе от сянката на залата в настлания с калдъръм двор, и отиде в градината. Търсеше стария лорд. Той седеше в беседката, наслаждавайки се на вечерното слънце. Илайза Херинг и Марджъри седяха до него. Илайза свиреше на лютнята си.

Алис се поколеба за миг, загледана в тях. Бялата коса на стария лорд блестеше на слънцето, роклите на Илайза и Марджъри бяха ярки — в жълто и синьо: летни цветове. По клоните на една праскова зад главата на лорд Хю се виждаха едри, налети плодове. Пред тях имаше половин дузина симетрични цветни лехи с виещи се чакълени пътечки около тях, в рамки от чимшир. А отляво, в далечния ъгъл край стената на замъка, се намираше кулата, чието стълбище водеше направо към втория етаж, врата имаше също само на втория етаж. Долният етаж нямаше нито прозорци, нито врата. Масивната постройка беше като сляпа — там беше тъмницата, и единственият начин да се влезе в нея беше през капак в пода на помещението за стражите, по грубо изсечените стъпала надолу. А да се излезе оттам можеше само в ковчег — така се шегуваха обитателите на замъка.

Алис тръгна през градината. Зелената ѝ рокля шумолеше леко около глезените ѝ, докато тя вървеше през лабиринта от пътеки, подплашвайки две кокошки и един петел. Изправи се пред лорд Хю.

— Алис — каза той със задоволство. — По-добре ли си вече? Уплаши ни. Никога не съм виждал толкова дълбок припадък. Сядай! Сядай!

Той избута Илайза и Марджъри от пейката и ги отпрати с махване на ръка. Те направиха реверанс и се отдалечиха бавно, свели глави една към друга. Алис седна на затоплената от слънцето пейка до лорд Хю.

— Колко сладко ухае въздухът — каза тя напосоки. — И колко добре се развива градината.

— Не е достатъчно голяма — каза лорд Хю. — Съпругата ми винаги е искала да направя истинска градина за удоволствия. Но така и нямах време, нито желание да прахосвам пари за някакви си цветя. — Той махна раздразнено с ръка към кокошките, които кълвяха из цветните лехи. — Ще ги изкълват всичките — каза той. — Къде е прислужникът от готварницата? На тези кокошки не им е тук мястото!

Алис се усмихна и попита:

— Каква беше тя, съпругата ви?

Лорд Хю се замисли.

— О, добра жена — отвърна той уклончиво. — От добро семейство, религиозна. Скучна. — Той си блъскаше ума да се сети още нещо. — Четеше много — каза после. — Житията на светците, църковни книги, такива неща. Имаше много черна коса — това беше най-хубавото у нея. Дълга, гъста, черна коса. Хюго има нейната коса.

— Млада ли почина? — попита Алис.

Старият лорд поклати глава.

— На средна възраст — каза той. — Беше на четирийсет или там някъде — прилично дълъг живот за една жена. Боледуваше след всичките си раждания. И след помятанията. Господи! Сигурно е имала поне дузина. И всичко, което остана като резултат, бяха две безполезни дъщери и Хюго.

Между тях се възцари приятно мълчание: лорд Хю се усмихваше на някакъв стар спомен, Алис седеше до него, напълно спокойна.

— Онази старица — каза тя небрежно. — Какво стана с нея?

— Онази, за която подозираха, че е вещица? — Лорд Хю се оживи. — О, оказа се, че не е вещица. Подложиха я на разпит чрез изтезания, и тя не каза нищо, което може да определи като „магьосничество“. Дори Стивън се съгласи с това, а на него му се привиждат магьосници навсякъде.

Алис се изкиска: напрегнат, неубедителен звук.

— Много е въодушевен — каза тя.

Лорд Хю повдигна вежда към нея.

— Има какво да спечели — каза той. — Сега църквата се управлява от краля. Напреднеш ли там, можеш да стигнеш и до кралския двор, а отвъд него — до Божия рай. Доста изкусителна възможност, бих казал.

Алис се усмихна и кимна.

— Не знам как ще свърши всичко това — каза той. — Няма да видя края му, това е сигурно. Едно време си мислех, че ще се върнат към старите порядки, но вече не виждам как би станало това. Манастирите са полуразрушени, всички свещеници са положили клетва да почитат краля като глава на църквата. Така или иначе, наследникът е Хюго. А той е изцяло за новите порядки. Ще трябва да намери своя път, съобразявайки се с тях. Не се съмнявам, че има нужните умения. Докато Стивън се издига, ще се издига и Хюго. Те са обвързали съдбите си един с друг.

Алис кимна отново.

— Старицата... — поде тя.

— Папистка — каза старият лорд. — Обвинена е в ерес и държавна измяна. Когато я свалиха от дибата и я наквасиха със студена вода, когато успя отново да проговори, тя обвини всички и каза, че е готова да умре за вярата. Ще я съдим утре. Съмнявам се, че ще се отрече от вярата си. Тя е силна жена.

— Не може ли да бъде освободена? — попита Алис. — Заточена някъде? Тя е толкова стара, така или иначе ще умре скоро. Не представлява опасност за никого.

Лорд Хю поклати глава.

— Не и сега, когато вече е арестувана — каза той педантично. — Вече е записана в архивите на съда, Стивън знае за нея. Неговият доклад отива при неговия епископ, моят — в съвета. Тя не може

просто да изчезне. Трябва да бъде съдена и обявена за виновна или невинна.

— Но на основание на разказаното от вас тя непременно ще бъде призната за виновна! — възкликна Алис. — Освен ако не се покае, непременно ще бъде намерена за виновна.

Старият лорд сви рамене.

— Да — каза той протичко. Облегна глава назад на затоплените от слънцето камъни. — Направо хляб може да се пече на тази стена — каза. — Задържа топлината като пещ.

— Няма да постигнете нищо добро, ако я екзекутирате — настоя Алис. — Тя е толкова стара и немошна, че хората ще намразят вас и Хюго, задето сте сторили зло на една старица. Могат да се обърнат срещу вас. Едва ли си струва риска.

Старият лорд обърна глава към Алис.

— Това е извън моя контрол — каза той тихо. — Тя е обвинена пред съда и аз ще я съдя утре. Стивън ще се опитва да я вразуми и ще я разпитва. Тя не пожела никой да я защитава. Ако не се покае, не положи клетвата, с която признава върховенството на краля, и не признае краля за глава на Църквата, трябва да умре. Това не е прищявка, Алис. Такъв е законът.

— Не бихте ли могли... — започна Алис.

Лорд Хю обърна глава към Алис и погледът му беше остър.

— Познаваш ли я? — попита той рязко. — От стария ти орден ли беше? Застъпваш ли се за нея?

Алис срещна дръзко погледа му.

— Не — каза тя. — Не съм я виждала никога преди в живота си. Тя не означава за мен нищо, нищичко. Просто ми е жал за нея. Такава глупава старица да умре заради заблудите си. Чувствам се разстроена, че моето оплакване я доведе дотук, нищо повече.

Хю се надвеси напред и плесна с ръце към кокошките. Те се пръснаха надалече. Петелът изпляска с криле и скочи тромаво върху малкия чимширен жив плет, изпружи шия и изкукурига.

Алис гледаше наситения смарагдов блясък на шията му.

Лорд Хю поклати глава.

— Не си виновна ти — каза. — Тя щеше да проповядва или да поучава, щеше да събира хората около себе си. Щеше да привлече вниманието ни по един или друг начин. И тогава пак щяхме да бъдем

принудени да я заловим. Тя е стара глупачка, която иска да стане светица. Никога не би поела по лесния път, никога не би променила вярата и обетите си, за да подходат на времената. Тя е глупава стара мъченица. Не е мъдра жена като теб, Алис.

Алис влезе бавно в замъка през входа на голямата зала. След златната слънчева светлина на градината задименият мрак на голямата зала я накара да изпита облекчение. Тя вървеше без цел, без посока. Хюго може да бе потеглил на кон към новата си къща, или се упражняваше в стрелба с лък, сражаваше се с чучелото за упражнения в двора, или се отдаваше на други дребни забавления. Хюго беше без значение. Алис спря в горния край на залата и се облегна на масата, където се хранеха висшите военни. Хюго беше като дете. Дългият живот и властта на баща му бяха позволили на Хюго да си остане едно весело дете — доволен, когато нещата вървяха добре, намусен и негодуващ, когато нещо не станеше по волята му. Не би спасил майка Хилдебранд, ако Алис го помолеше. Нямаше да си даде труд. Не и заради нея — една бедна старица, която трябваше да загине още миналата година. Не и заради Алис.

В сенките на залата имаше мъже, които спяха, с глави, натежали от изпития на обяд ейл, по пейките, под масите. Алис ги подмина тихо, качи се на подиума и отметна назад завесата над вратата на лорда. Един от мъжете, обръщайки се в съня си, я зърна и се прекръсти. Алис видя жеста му. Около нея още витаеше суеверие. Трябваше да помни, че самата тя не е в безопасност. Допря ръка до корема си. Единственото, което ѝ осигуряваше безопасност, беше бебето в корема ѝ: синът на Хюго. Тя започна да се изкачва уморено по стълбите към женската галерия.

Може и да носеше сина на Хюго, но старият лорд през цялото време беше имал намерение да ѝ вземе детето и да го осинови. Алис не се беше сетила за това. Не беше подозирала, че може да се правят такива неща. Беше смятала, че невръстното момченце ще бъде нейният начин да влезе в семейството. Спря на стълбите и зачака дишането ѝ да се успокои и танцуващите черни петна да изчезнат пред очите ѝ.

— Болна съм — изрече тя на глас.

Ако беше болна, тогава Катрин нямаше да настоява да делят едно легло, лорд Хю нямаше да я заплашва. Ако беше болна и спеше в собственото си легло, тогава никой не би могъл да я обвини, когато

майка Хилдебранд се втурнеше към мъченическа смърт, без Алис да каже дори една дума, за да я спаси. Никой не можеше да вини Алис за жаждата на майка Хилдебранд за свято мъченичество, особено ако Алис беше болна.

— Болна съм — изрече тя отново, по-убедително. — Много болна.

Тръгна бавно нагоре по стълбите към галерията за жените и отвори вратата.

Галерията беше празна и тиха. Мери седеше до огнището и шиеше някакво обикновено ръкоделие. Когато Алис влезе, Мери остави работата си, стана и ѝ направи реверанс.

— Лейди Катрин питаше за вас, милейди Алис — каза тя мило. — Да ѝ съобщя ли, че сте тук? Или искате да си полегнете?

Алис я погледна с неприязън.

— Ще се видя с лейди Катрин — каза тя. — Тя се разстрои, когато погледна от прозореца си и те видя да флиртуваш със съпруга ѝ във вътрешния двор.

Мери леко ахна от изненада.

— Младият лорд Хюго ще си доставя удоволствия, където пожелае — каза Алис студено. — Но недей да се перчиш, Мери. Ако разстроиш лейди Катрин, тя ще те прогони от замъка.

Бузите на Мери пламтяха.

— Съжалявам, милейди — каза тя. — Просто си разменихме няколко думи и се посмяхме.

Изражението на Алис беше толкова кисело, сякаш никога не беше чувала думи или смях, нито пък беше виждала похотливата весела усмивка на Хюго.

— Ако си обзета от похот, по-добре да избягваш младия лорд — каза тя студено. — Нещата ще се развият наистина много зле за теб, ако оскърбиш съпругата му. Ти сама ми каза, че баща ти е беден и без работа. Предполагам, че за всичките ти близки у дома ще е трудно, ако се върнеш без надниците си и без надежда за нова работа или служба.

Мери наведе глава.

— Моля да ме извините, милейди — каза тя смирено. — Няма да се повтори.

Алис кимна и влезе в стаята на Катрин: усещаше в устата си вкуса на злобата — силен и сладък.

Катрин беше облечена. Седеше в един стол до прозореца и се бе загледала към вътрешния двор и градината, към залятата от слънцето стена на вътрешния двор и короните на ябълковите дървета край външната стена. Гладката, кръгла тъмнична кула се издигаше като тъмна сянка зад малката пекарница. Когато погледна навън през прозореца зад Катрин, Алис не видя нищо друго, освен кулата.

— Колко добре изглеждаш, Катрин! — каза Алис. Гласът ѝ беше висок и остър, думите звучаха като безсмислен брътвеж. — По-добре ли се чувстваш?

Когато Катрин се обърна към Алис, лицето ѝ беше вцепенено от тъга. Старите сурови бръчки се бяха върнали, измествайки розовата закръгленост на бременността.

— Току-що те видях в градината — каза тя. — Говореше със стария лорд.

Алис кимна, с напрегнато изражение.

— Бях глупачка — каза Катрин внезапно. — Повиках твоята прислужница да дойде тук и я попитах дали очакваш дете, а тя ми направи реверанс и каза: „Да, милейди“, сякаш това беше известен факт, сякаш всички знаят!

Алис придърпа един стол и седна.

— От Хюго ли е? — попита Катрин ожесточено. — Детето от Хюго ли е? Трябва да съм била сляпа, за да не го видя преди. Когато вървеше през градината, виждах как излъчваше корема си напред. Очакваш ли дете, Алис? Дете от Хюго?

Алис кимна.

— Да — каза тя тихо.

Катрин отвори широко уста и заплака беззвучно. Едри сълзи се затъркаляха по бледото ѝ като восък лице. Тя плачеше без свян, като оскърбено дете, с широко зяпнала уста. Алис виждаше белия, нездрав налеп по обложения ѝ език и един почернял, развален зъб.

Катрин си пое дъх с усилие и преглътна скръбта си.

— Откога? — попита тя.

— Юни — каза категорично Алис. — Ще родя през април. Сега съм бременна в третия месец.

Катрин кимна, и продължи да кима, като малка механична кукла.

— Значи всичко е било само лъжа — каза тя. Извади парче лен от ръкава си и попи мокрото си лице, като все още кимаше. — Няма да

дойдеш с мен във фермата, всичко това са били лъжи. Ще останеш тук, ще родиш детето на Хюго и ще се надяваш да се сдобиеш с все по-голямо и по-голямо благоволение от страна на него и на стария лорд.

Алис не каза нищо.

Катрин преглътна, за да задържи напиралите ридания, и заприлича на шаран в рибарник.

— И докато аз си мислех, че ще ме обикнеш и че си обещава да живееш с мен, ти си крояла планове да уредиш да ме отпратят, за да можете двамата с Хюго открито да бъдете заедно — каза Катрин, кимайки като обезумяла. — Ти ме опозори, Алис. Ти ме опозори пред целия замък, пред целия град, пред околността. Мислех, че си моя приятелка, че ще избереш мен вместо Хюго. Но през цялата тази сутрин, когато говорех с теб и кроях планове за живота ни заедно, ти си си играела с мен. Замисляла си как да ме отпратиш.

Алис седеше неподвижна като скала. Почувства как приливът на гнева и скръбта на Катрин се плиска около нея, но не може да я докосне.

— Ти ме предаде — каза Катрин. — Ти си лъжовна приятелка. Ти си невярна. — Тя се задави от ново, силно ридание. — Държиш се като блудница с Хюго и си нежна като дъщеря със стария лорд — каза тя. — Преструваш се на моя приятелка, а се държиш като кралица сред жените от свитата ми. У теб няма нищо истинско, Алис. Никъде у теб няма и трошица почтеност или истина. Ти си жена без значение, Алис, жена без значение!

Алис, приковала очи върху кръглата кула без прозорци, наклони глава. Това, което Катрин казваше, вероятно бе вярно „Без значение“. Какво ли правеха сега с майка Хилдебранд там вътре? Алис се изправи на крака.

— Не съм добре — каза тя. — Отивам в стаята си, за да си почина преди вечеря.

Катрин вдигна към нея жален поглед, бледото ѝ лице беше мокро от сълзи.

— Нищо ли няма да ми кажеш? — попита тя. — Ще ме оставиш тук така, опечалена и гневна? Няма да се защитиш, няма дори да опиташ да обясниш измяната си? Неверността си? Безчестието си?

Алис хвърли поглед още веднъж към кръглата кула, докато се обръщаше към вратата.

— Невярност? — повтори тя — Безчестие? — Изсмя се рязко. — Това е нищо, Катрин! Нищо!

— Но ти ме излъга в лицето — обвини я Катрин. — Обеща да ми бъдеш приятелка, обеща да ми бъдеш любовница. Разбрах, че ме лъжеш.

Алис сви рамене.

— Не съм добре — каза тя безцеремонно. — Твърде болна съм. Ще трябва да понесеш болката си, Катрин. Не мога да нося отговорност и за това. Твърде много е за мен.

Лицето на Катрин пребледня.

— Болна ли си, както бях аз? — попита настойчиво тя. — Детето му гние ли в теб, както изгни моето? Това ли е всичко, което Хюго може да създаде? Буца восък?

Сънят на Алис за гъмжащия от ларви път, и за това как после малките кукли вървяха забързано към Касълтън, търсейки майка си, възкръсна много ярко в ума ѝ. Примигна силно и тръсна глава, за да се отърве от образа на вървящите кукли.

— Не — каза тя. Сложи ръце на корема си, сякаш за да задържи бебето на сигурно място. — Моето бебе е живо и здраво — каза тя. — Не като твоето.

Този жест — простикият жест на бременна жена — прекърши гнева на Катрин и го превърна в скръб.

— Алис! Прощавам ти! Прощавам ти всичко! Измамата и лъжите, позора, който ми навлече. Изневярата ти с моя съпруг! Прощавам ти всичко, ако се согласиш да дойдеш с мен. Ще ми наредят да напусна замъка, ще трябва да си отида. Ела с мен, Алис! Ще се грижим за сина ти заедно. Той ще бъде както твое, така и мое дете. Ще го направя мой наследник! Мой наследник, Алис. Наследник на чифлика, който ще ми дадат, и на зестрата, която ще ми върнат. С мен ще бъдеш богата. С мен ще си в безопасност, а също и синът ти!

За миг Алис се поколеба, претегляйки възможностите, разглеждайки шансовете си. После поклати глава.

— Не, Катрин — каза тя студено. — С теб е свършено. Тук, в замъка, приключиха с теб и ще се отърват от теб. Хюго няма да те докосне никога повече. Старият лорд не желае да те вижда. Играех си с желанията ти, за да те накарам да си тръгнеш, без да вдигнеш скандал, и за да направя услуга на стария лорд, помагайки за постигането на

целите му. Никога не съм смятала да тръгна с теб. Никога не съм искала любовта ти.

Катрин бе притиснала устата си с ръце. Широко отворените очи се взираха в Алис над разперените пръсти.

— Ти си жестока! — възкликна тя слисано. — Жестока! Дойде в леглото ми с Хюго, държа ме в обятията си същата тази сутрин! Нали се грижеше за мен по време на болестта ми, нали опази тайната ми!

Алис сви рамене и отвори вратата.

— Това не означава нищо за мен — каза тя студено. — *Ти* не означаваш нищо. Трябваше да се удавиш в реката онзи път, Катрин. Предопределената участ рано или късно застига този, комуто е отредена, както един пощенски гълъб, носещ лоши вести, рано или късно се завръща у дома. Тя ще изгори, а ти ще се удавиш. Няма начин да избегнеш съдбата си, Катрин. Няма начин тя да избегне своята.

Катрин се огледа като обезумяла.

— Какво искаш да кажеш, Алис? Каква съдба? И кой ще изгори?

Лицето на Алис беше кисело и изнурено.

— Просто си върви, Катрин — каза тя. — Твоето време тук свърши. Просто си върви.

Тя затвори вратата, заглушавайки жалния протестен вопъл на Катрин, и прекоси женската галерия. Останалите жени се бяха прибрали от градината, сваляха шапчиците и разресваха косите си, оплаквайки се от горещината. Алис премина край всички тях като студена сянка.

— Какво става с милейди? — попита Рут, когато чуха виковете на Катрин и видяха негодуващото изражение на Алис. — Да отида ли при нея?

Алис сви рамене.

— Трябва да напусне замъка — каза тя кратко. — Негова светлост нареди така. Тя ще бъде отпратена, а бракът — анулиран.

За миг настъпи тишина, а после избухна оживено бърбене. Алис рязко вдигна ръце, за да възпре истеричните въпроси.

— Питайте я сами! Питайте я сами! — възкликна тя. — Но когато я обслужвате, не забравяйте, че скоро тя ще обитава някой малък затънт чифлик. Тя вече не е лейди Катрин.

Алис се усмихна на внезапната тишина в стаята. Всяка от жените мълчеше, обзета от опасения за собственото си бъдеще. Бавно, една

след друга, те я погледнаха.

— Ще се измия преди вечеря — каза Алис спокойно. — Илайза, поръчай да ми приготвят вана. Марджъри, нареди да запалят огън в спалнята ми. Рут, моля те, поправи синята ми рокля. Онзи ден настъпих подгъва и го скъсах, когато се качвах горе. Мери — тя се огледа наоколо. Момичето стоеше до вратата на стаята, със сведени очи, истинско олицетворение на съвършената камериерка. — Извади ми бельото, ще си сложа чиста долна риза.

Алис ги проследи как тръгват да изпълнят заръките ѝ. Нейните жени.

* * *

Зад вратата си Катрин плака, докато стаята ѝ притъмня. Когато дойде време за вечеря, никой не я повика, никой не ѝ донесе храна. Тя лежеше на леглото си, хълцайки във възглавницата, и слушаше смеховете на хората, които ядяха и пиеха в залата долу. Стана потъмно: никой не дойде да ѝ запали огъня, нито да ѝ донесе свещи. Оставиха я на тъмно, в хладния мрак на вечерта.

Чу жените да се качват горе от залата, чу и приглушеното им бърбрене. Чу смеха на Алис, остър и пронизителен. Но никой не дойде до нейната врата. Никой не дойде да попита дали има нужда от нещо.

Тишината откъм стаята на Катрин потисна настроението на жените в галерията. Още не беше взето решение, но по някакъв начин новите позиции се изясняваха. Хюго не питаше за Катрин, старият лорд не беше говорил за нея от помятането насам. А сега жените на самата Катрин, които ѝ служеха още от моминските ѝ години, извърщаха поглед от затворената ѝ врата и не ѝ предлагаха услугите си. Сякаш вече беше заминала да живее далеч отвъд пустошта, помисли си Алис, или се беше удавила и бе погребана: и тя се засмя отново.

— Днес чух една странна история — каза Илайза, като наливаше на всички вечерната чаша ейл.

Рут хвърли поглед към вратата на лейди Катрин, сякаш все още се боеше от нея.

— Разкажи я! — каза Марджъри. — Но да не е твърде страшна, искам да се наспя нощес.

— Тази сутрин отидох на пазара в Касълтън и срещнах една позната жена, която продаваше яйца — каза Илайза. — Тази сутрин беше минала през тресавищата, по пътя от Боус.

Алис вдигна поглед от чашата си и загледа Илайза.

— Пред себе си, в прахта на пътя, видяла нещо невероятно — продължи Илайза.

Рут потръпна и се прекръсти.

— Не искам да слушам приказки за дявола — предупреди тя — Няма да ги слушам.

— Тихо — казаха останалите. — Върви си в стаята, Рут, ако нямаш смелост да чуеш историята. Какво е видяла тя в прахта, Илайза? Продължавай!

— Видяла малки следи — каза Илайза загадъчно.

Алис почувства как изстива.

— Следи ли? — попита тя.

Илайза кимна.

— Следи от стъпки. Следи от токове на ботуши за езда, и от чифт женски обувки. Сякаш жена и двама мъже са вървели по пътя.

Марджъри сви рамене.

— Е, и? — попита тя.

— Били съвсем мънички — каза Илайза. — Миниатюрни отпечатыци от стъпки, жената казваше, че били колкото от миши крачета. Така каза, „съвсем мънички“.

Мистрес Алингам възкликна.

— Феи! — Тя плесна с ръце. — Пожелала ли си е нещо? Намислила ли си е желание, като е видяла следите на малките хора?

— Тръгнала по следите! — каза Илайза. — Два чифта следи от ботуши и един чифт — от обувки, сякаш от двама мъже и една жена.

Жените поклатиха удивено глави. Алис отпи от ейла си, без да каже нищо. Той се стече в гърлото ѝ като лед.

— А следите от стъпките на малката жена били мръсни — каза Илайза. — Изцапани със слюз, като от охлюв. Слюз от охлюв.

Рут се прекръсти рязко и се надигна.

— Не искам да чувам нищо повече — каза тя. — Глупости, с които плашат децата!

Останалите жени бяха увлечени от разказа.

— И? — попитаха те. — После какво?

— Навела се и побутнала следата с пръчка — каза Илайза. — Не искала да я докосва.

Те кимнаха. Докосването на слуз, оставена от същество от народа на феите, можеше да крие всевъзможни опасности.

— Каза, че било... — прошепна Илайза. Всички се наведоха по-близо. — Каза, че приличало на восък! — заяви Илайза тържествуващо. Облегна се назад на столчето си и огледа лицата им. — Странна история, нали?

Алис пресуши чашата си. Забеляза, че ръцете ѝ бяха спокойни.

— Къде са били тези миниатюрни следи? — попита тя безгрижно. — На пътя, казваш: на кой път? Къде точно?

Илайза подаде чашата си на Марджъри, която прибра чашите в бюфета заедно с празната кана от ейл.

— Точно на една миля над моста — каза тя. — По пътя от Боус, малко преди Касълтън. И идвали насам. Ужасна история, нали? Но тя се закле, че е вярна.

Алис поклати глава.

— Миниатюрни следи! — възкликна тя насмешливо. — Восък! Мислех си, че ще ни уплашиш с някой призрак, висок шест фута!

Илайза вирна глава.

— Но е вярно...

— Изтощена съм — прекъсна я Алис. — Илайза, прати ми Мери, ще си легна.

Илайза хвърли поглед към затворената врата на Катрин.

— Да проверя ли дали е добре? — попита тя Алис. Останалите жени чакаха решението на Алис. Алис, мислейки си за малките кукли, които бяха само на миля от вратата тази нощ, се усмихна мрачно.

— Няма значение — каза тя. Разсмя се с висок, остър смях, а жените се спогледаха изненадано. — В крайна сметка нищо няма да има значение! — каза тя. — След всички тези беди. Абсолютно нищо няма значение!

ГЛАВА 31

Хюго нахълта в стаята ѝ малко след като тя бе заспала. Алис трепна и се събуди уплашено.

— Пожар ли има? — запита тя, изплувайки от съня.

Хюго се изсмя гласно. Беше пил до късно в залата; беше буен и възбуден. Смъкна завивките от Алис и я плесна игриво по задника.

— Чу ли новината? — запита той. — Бракът ми ще бъде анулиран. Ще ме венчаят за момиче, едва-що излязло от детската стая! А Стивън не може да изкопчи нищо смислено от старицата от Боус!

Алис сграбчи отново завивките и ги придърпа над раменете си.

— Знам всички новини — каза тя кисело. — Освен за старицата. Какво прави той с нея? Измъчва ли я?

— О, не — каза Хюго. — Той не е варварин. Тя е стара жена. Разпитва я и спори с нея по теологични въпроси. Но по всичко личи, че тя не отстъпва. Той беше в ужасно настроение след обяда. Разказа ми всичко на кана сладко вино. Спорели за трансубстант-трансубстант-транс... — Хюго се изкиска и се отказа от опитите си. — Дали нафората е хляб или месо — каза той вулгарно.

— Ще я пусне ли да си върви? — попита Алис. Седна в леглото. Хюго беше порумениял и весел. Той разкопча скъпия си жакет и го хвърли към стола. Дрехата падна на пода, а той разкопча колана, развърза тесните си панталони, смъкна ги и запрати всичко към купчината с дрехи. Тръгна към леглото ѝ, с развяваща се риза.

— Помести се, момиче — каза доволно. — Тази нощ ще спя тук.

— Ще я пусне ли да си върви? — попито отново Алис. Хюго я хвана здраво през кръста и зарови глава в корема ѝ.

— Коя, старицата ли? — попита той, като застана на колене, с разрошена коса. — О, не ме питай, Алис, знаеш какъв е Стивън. Искан да постъпи правилно в името на своя Бог, иска да направи това, което е правилно според неговия епископ, и иска да постъпи правилно спрямо всяка проста душа, иска да постъпи правилно и спрямо себе си. Ако открие, че тя е една невинна заблудена старица, ще я убеди да положи

клетвата, ще я пусне да си отиде, а аз ще я изпратя през границата в Апълби, за да си спокойна, и с това ще се свърши.

Алис се отпусна назад и затвори очи.

— Ще се свърши — изрече тя меко.

— Защо не? — запита Хюго. — И какво значение има дали ще има една старица в повече, или не? До месец ние със Стивън ще отидем в Лондон да видим малката годеница. Баща ми сигурно вече оглупява от старост. Намерил ми е деветгодишно дете, ще бъдем сгодени само по име. — Хюго се засмя. — Не ме е грижа! — каза. Потупа я леко по корема. — Катрин е напусната, а ти — бременна с моето дете. Една нова съпруга може да дойде тук или да почака. Няма голямо значение. Стига да ме дариш със син, когото мога да направя свой наследник, а после — още един, докато замъкът се напълни с тях. Имам много време да се сдобия с деца, Алис. Има много време. Много време. Ще има изобилие от всичко — богатство, земя, и охолство за всички ни.

Алис го остави да я полюшва в такт с думите си и плъзна ръце около гърба му. Откри, че се усмихва.

— Няма да повярваш какви неприятности имах днес — каза тя. — Катрин беше в истерия, баща ти заплаши да ме изхвърли от замъка заради една необмислено изречена дума, поболях се от тревога за старата жена, а после Илайза ме изплаши до припадък с някаква ужасна история за призраци.

Хюго се изкиска и посегна под завивките, за да вдигне долната риза на Алис.

— Моя бедна любима — каза той. — Трябваше да излезеш с мен. Предполагаше се, че трябва да отида до имението Кодърстън, но по пътя видях такъв млад елен, че спрях и го подгоних. Той ни разиграва с часове, и ще повярваш ли, че не успях да го улуча с арбалета? Бях близо, но в очите ми се стичаше пот и не можех да виждам. Пропуснах го! Можех да го улуча право в сърцето, а виждах само размазано петно. Накрая Уилям го уби вместо мен. Бях бесен! Ще го имаш за обяд другата седмица.

Той проникна в нея с лек тласък и издаде стон на удоволствие.

— Радвай се! — възкликна, като се движеше внимателно вътре в нея. — Ще се отървем от Катрин и тя може да прави каквото ѝ е угодно. Баща ми си е наумил да ме жени отново, не може да мисли за

нищо друго. Твоята старица не отстъпва пред Стивън и няма нужда нито от твоята помощ, нито от моята, а тези призрази могат да вдъхват ужас само на малки момичета, Алис, не и на жена, не и на мъдра жена като теб.

Той въздъхна, и Алис почувства как ръката му настоятелно милва гърдите ѝ. Разтвори по-широко крака.

— Доволна ли си, малка Алис? — прошепна той. Започна да се движи по-настойчиво, мислейки само за собственото си удоволствие.

— Добре съм — каза Алис. Умът ѝ се луташе между страховете и победите от изминалия ден, докато тялото ѝ се движеше покорно под Хюго. Тя се усмихна и го остави да прави каквото пожелае.

— О, да — каза Хюго.

А после и двамата притихнаха.

* * *

— Алис — каза Хюго настойчиво. — Алис!

Тя се събуди веднага. Лунната светлина струеше през тесния прозорец и очертаваше сребриста лента върху жълто-зелената покривка на леглото.

— Какво? — запита тя: собственият ѝ ужас се надигна, когато долови страха в гласа му.

Лицето на Хюго беше бяло.

— Майко Божия — каза той. — Сън! Сънувах такъв сън! Кажете ми, че съм буден и това са били глупости!

Чаршафите бяха мокри от потта му. На лунната светлина Алис видя косата му, полепнала на влажни кичури по лъсналото му лице. Очите му бяха широко отворени, като на човек в треска.

— Кукли ли сънува? — извика Алис непредпазливо. — Малки кукли, идващи към замъка?

— Не! — каза Хюго. Протегна ръце. Те се тресяха. — Майко Божия! Сънувах, че пръстите ми са се вдървили. Сънувах, че ноктите ми ги няма. Сънувах, че върховете на пръстите ми са изчезнали. Пръстите ми бяха окапали, сякаш имах проказа. Имах само някакви ужасяващи чукачета!

Алис побеля като платно.

— Какъв сън! — възкликна тя неспокойно. — Но сега си буден, Хюго. Не се страхувай.

Той обви ръце около нея и зарови лице в топлата кожа на шията ѝ.

— Боже мили, страхувах се! — каза. — Върховете на пръстите ми, Алис, се бяха стопили. Разтопени като восък!

Алис лежеше съвсем неподвижно, обвила ръце около него, и го чувстваше как трепери.

— Тихо — каза тя, сякаш говореше на малко дете — Шшт, Хюго, любов моя, скъпи мой. Тихо, сега си в безопасност.

След малко той спря да трепери и остана да лежи тихо в прегръдките ѝ.

— Господи! Какви ужаси! — възкликна. Изсмия се леко, за да демонстрира смелост. — Като че ли съм някакво пеленаче! — допълни смутено.

Алис, която лежеше като повалена статуя на лунната светлина, и чувстваше корема си леденостуден, поклати глава.

— Не — каза тя. — Аз също имам своите кошмари. Заспивай сега, Хюго.

Той се нагласи като дете, с глава на рамото ѝ, прострял едната си ръка напъряко на тялото ѝ, и каза тихо:

— Ужасен сън!

Алис вдигна ръка и започна да го гали по главата, по влажните, сплъстени къдрици.

— Пицях като бебе — каза той с тих кикот.

Алис го привлече още по-плътнo до себе си. Скоро той дишаше равномерно, страховете го бяха напуснали. Алис легна до него и се замисли отново за всички ужаси, които летяха към замъка като завръщащи се гълъби, насочили към тях мънистените си, будни очи.

Ръката на Хюго, праметната през корема ѝ, беше твърде тежка. Тя повдигна дланта му, за да се освободи от тежестта, а после спря. В тъмнината не можеше да вижда добре, но погали връхчетата на пръстите му със своите. Ноктите бяха къси, със сигурност бяха покъси от преди. Тя притегли ръката му в лунната светлина, за да вижда по-добре. Със сигурност върховете на пръстите му бяха по-тъпи, а ноктите бяха по-къси и по-квадратни отгоре, сякаш бяха изтрити.

Алис изстена леко от ужас, измъкна се от леглото и отиде с тихи стъпки до огъня, пхна една борина в червената жарава и запали свещ. Върна се до леглото: потрепващият пламък хвърляше огромни сенки навсякъде около нея. Вървеше бавно: не искаше да узнае истината. Помисли си за малката кукла с изображението на Хюго, която беше оформила толкова решително и гневно преди толкова много месеци, когато не беше искала нищо друго, освен той да я остави на мира. Беше загладила устата му и му бе наредила да не я зове. Беше изтрила върховете на пръстите му и му беше повелила да не я усеща. Беше изстъргала ушите му и му бе заповядала да не я чува. Беше издраскала очните му ябълки и му бе наредила да бъде сляп за нея. А сега Хюго беше сънувал, че пръстите на ръцете му се топят, и вече беше пропуснал целта с изстрела си.

Тя седна на леглото и остави поставката със свещта на масата наблизо. Не си направи труд да прикрие светлината. Изпитваше увереност, дълбока и студена като смъртта, че светлината нямаше да го събуди; той нямаше да може да види блясъка ѝ през затворените си клепачи. Тя взе ръката му и я приближи до свещта, за да може да види ясно онова, което се боеше да види.

Върховете на пръстите му бяха тъпи, сякаш скъсени. Дългите, силни ръце на Хюго сега бяха по-къси, последната става на всеки пръст беше неестествено закърняла. Ноктите му свършваха рязко, квадратни, сякаш грубо изпилени; отрязани по-ниско от краищата на пръстите му. Алис потръпна. Ръката на Хюго изглеждаше така, сякаш някой бе подрязал с градинарска ножица връхчето на всеки пръст, окастрийки ноктите, подрязвайки грубо закръглените възглавнички.

Преобърна ръката му и я погледна, сякаш искаше да гадае по дланта му. Връхчетата на пръстите му бяха гладки като кожата на усмихнатото му, спящо лице. По тях нямаше линии. Бяха изтрити. На връхчето на всеки пръст нямаше нищо, никакъв белег, само гладка, розова кожа, пръстите бяха квадратни като на зле моделирана статуя. Алис издаде лека въздишка, подобна на стон, и остана да седи за миг с обезобразената му ръка в скута си.

Надвеси се напред и вдигна свещта високо, за да погледне ушите му. Вече бяха мънички, като ушите на дете. Само дългата къдрава коса на Хюго и шапките, които той винаги носеше, ѝ бяха попречили да види това преди. Погледна устните му. Резките очертания на горната

му устна сега бяха размазани. Привлекателната ѝ, създадена за целувки извивка и издадената напред, нацупена долна устна се бяха стопили. Само тъмната сянка на наболата брада по челюстта му бележеше къде би трябвало да започват устните му. Светлината потрепна, когато свещта се разтrese в ръцете на Алис. Тя импулсивно се наведе над него и леко го разтърси.

— Отвори си очите, Хюго! — изрече тя меко. — Отвори очи за миг!

Той се изтърколи, за да се освободи от докосването ѝ, промърморвайки нещо насън, но когато тя го разтърси отново, клепачите му потрепнаха и се отвориха, макар че той още сънуваше. В мига, преди да ги затвори пак и да потъне отново в сън, Алис надникна внимателно в тях. Напряко на всяка от тъмните зеници имаше мъничка облачно сива следа, сякаш някой беше прокарал нокът по очните му ябълки.

Алис го остави да спи и внимателно сложи поставката със свещта на масата до леглото. Плъзна се в леглото до него, подпря възглавниците на тежката, резбована горна табла на леглото и седна с изправен гръб, в очакване на зората. Беше ѝ студено, но не понечи да притегли завивките около раменете си или да се сгуши до успокояващата топлина на спящия Хюго. Седеше изправена в пищното си легло, с младия лорд до нея, праметнал любящо ръка през тялото ѝ, и чакаше зората на новия ден, а лицето ѝ бе така мрачно и тревожно, както бе изглеждало лицето на майката, която бе предала, на Морах, през всичките години на детството на Алис, когато магията не можеше да гарантира безопасността им.

* * *

На сутринта Хюго бързаше да потегли на лов. Стивън му беше довел нов кон и той искаше да го изпробва. Денят беше слънчев и по-късно щеше да е твърде горещо за усилна езда. Освен това, трябваше да се прибере рано за заседанието на съда следобед. Почти не забеляза колко бледа бе Алис, когато се събуди.

— Добре ли си? — попита той, спирайки за миг на вратата само по риза. — Добре ли си, Алис?

Тя примигна към него: сините ѝ очи бяха напрегнати и зачервени от дългата безсънна нощ.

— Сънувах — каза тя. — Лоши сънища.

— Бога ми, аз също! — каза Хюго, припомняйки си. — Сънувах, че пръстите ми ги няма. Че са окапали като на прокажен. Господи! Какъв ужас!

Алис се опита да наподоби облекчената му усмивка, но не можа.

— Покажи ми пръстите си — каза тя. — Покажи ми ги.

Хюго се засмя.

— Беше само сън, скъпа. Виж!

Той влезе обратно в стаята и протегна дясната си ръка към Алис, за да я огледа. На ярката утринна светлина тя погледна опакото на дланта му. Ноктите бяха съвършени, гладки и здрави. Пръстите му бяха дълги и съразмерни.

Алис издаде лек, потиснат стон на облекчение и обърна ръката му. На всеки пръст имаше съвършено извити линии; ноктите му бяха здрави.

— И двамата сме такива деца! — възкликна Хюго. Наведе се и я целуна бързо по бузата. — Пусни ме, Алис! Отивам на лов!

— Ушите ти добре ли са? — запита настоятелно тя, когато той се отпрати към вратата.

Той се обърна и ѝ се ухили, безпомощен като дете.

— Да! Да! Всяка част от тялото ми е добре, а някои са дори във великолепно състояние! Сега може ли да си вървя?

Алис се засмя неволно, стана ѝ по-леко на сърцето въпреки страха.

— Върви тогава! — каза тя.

Вратата се затръшна и той си отиде. Алис дръпна нагоре завивките и се плъзна на топлото място, където беше лежало тялото му. Сви рамене, за да пропъди нощните си страхове.

— Няма да мисля за това — каза си тя, докато очите ѝ се затваряха. — Няма да мисля за това.

* * *

Вратата на Катрин беше отворена, когато жените влязоха в галерията тази сутрин. Тя се беше проснала направо на леглото, разтворила вратата широко, и ги чакаше.

— Ще закусвам тук! — изкрещя тя. — Ти, Рут, ми донеси хляб и ейл. Ще хапна печено говеждо, или еленово месо, и козе сирене. Снощи не ядох и сега съм гладна. Донеси ми закуската веднага.

Илайза стрелна Алис с бърза, непочтителна усмивка.

— Пияна е! — прошепна тя. — Мили боже, ами сега!

Алис се приближи до вратата. До леглото на Катрин беше каната, която държаха в шкафа в галерията: тя се беше търкулнала на една страна, оставяйки следа от червени капки по дъските на пода.

— Откъде взе вино, Катрин? — попита Алис.

Лицето на Катрин беше пламнало и зачервено, косата — разчорлена, очите й блестяха възбудено.

— Слязох в залата призори! — каза тя тържествуващо. — Мога да се обслужвам, когато трябва, знаеш ли. Не съм някое бледо и хилаво дете, което могат да измъчват. С години бях господарката тук, лейди Катрин. Сритах един паж да се събуди, и той ми донесе храна и вино. Оттогава пия.

Жените се суетяха стреснато зад Алис.

— На долния етаж по нощна риза — изрече меко Рут. — О, Божичко!

Алис прикри една усмивка.

— Пияна си — каза тя рязко на Катрин. — По-добре да хапнеш малко хляб, а после да поспиш. По-късно ще ти е доста зле.

Катрин поклати глава и посочи властно към прозореца си.

— Аз давам заповедите тук, Алис. Все още не съм почнала да отглеждам прасета и крави край тресавището. Все още не съм напусната и опозорена заради теб и онова, което носиш в корема си — каквото и да е то! Върви и ми донеси още вино. Искам кларет — това е добро вино през деня. А със закуската ще пия ейл! А после поръчай да ми донесат вана. Ще се изкъпя и ще си облека роклята в розово и кремаво. Освен това днес ще се храня в залата.

Алис чу кикота, който Илайза заглуши, прикривайки устата си с длан. Обърна се.

— Невъзможна е — каза на жените. — Една от вас да седне при нея. Ще трябва да направим каквото иска. Много скоро ще изпадне в

несвяст от пиенето.

— Не може да слезе така на обяд — каза Рут, шокирана.

Алис поклати глава.

— Ще започне да повръща много преди обяд, ако е пила цяла нощ.

— Закуската ми! — кресна заповеднически Катрин, с властния тон на много пиян човек. — Веднага, момиче!

Никой не беше наричал Алис „момиче“ от много месеци. Алис се усмихна иронично и кимна към Катрин.

— Веднага — каза с престорено покорство. Затвори тежката резбована врата и посочи Рут, а после — Мери.

— Донеси й закуската, каквото поиска. Няма значение, след няколко минути ще го повърне. А ти, Мери, иди в кухнята, кажи да сложат да се топли вода, и нареди да й приготвят вана.

Двете кимнаха. Алис отведе останалите долу да закусят, и зачака в преддверието старият лорд и Дейвид да слязат по стълбите от кръглата кула.

— Добро утро, Алис — каза старият лорд.

Алис пристъпи напред и му целуна ръка.

Дейвид отвори вратата пред двамата и те влязоха в залата заедно.

В замъка закуската минаваше без особена церемониалност. В ранните часове на деня имаше прекалено много работа, за да се бавят много. От кухнята изпращаха непрекъснат поток от храна — блюда с хляб, сирене и студен бекон за по четирима души. Из залата обикаляха прислужнички и прислужници, които поднасяха ейл и гореща вода. Хората влизаха и излизаха, с бърз поклон към високата маса, когато някой от лордовете беше седнал там и се хранеше.

Хюго отдавна беше тръгнал — бе излязъл на лов със Стивън. Повечето войници вече се бяха нахранили и бяха заели постове си още на развиделяване. Алис седеше до лорда и заедно с него ядеше от най-хубавия хляб и отпиваше от малка чаша гореща вода с поръсена в нея лайка.

— Каква е отварата? — попита старият лорд.

— Лайка — каза Алис. — За спокойствие.

Лордът изсумтя развеселено.

— Спокойствието е за гроба — каза той. — Бих предпочел паника всеки ден. Това ми подсказва, че съм още жив.

— Тогава е трябвало да се родите жена — каза Алис.

Той се изкикоти.

— Боже опази! — възкликна. — Какво те мъчи, малка Алис?

— Катрин — каза Алис. — Добрала се е до някакво вино през нощта и тази сутрин още буйства. Смята да дойде на обяд, издокарана в най-хубавите си дрехи, и да спечели отново привързаността ви.

Старият лорд плесна с длан по масата и се разсмя гръмогласно. Мъжете, които закусваха на близките маси, усмихнато вдигнаха погледи, а един извика:

— Споделете шегата, милорд!

Лорд Хю поклати глава, с просълзени от смях очи.

— Женски неприятности! Женски неприятности! — провикна се в отговор. Всички мъже се усмихнаха и кимнаха.

— И така! — каза той, когато успя да си поеме дъх. — Кога мога да очаквам това прелъстяване?

Алис прехапа устни от вътрешната страна, за да сдържи раздразнението си, и отпи от отварата.

— Тя ще слезе на обяд, освен ако някой не ѝ попречи, ще направи сцена и ще посрами себе си и вас — каза тя. — Предполагам, че ако избълва повръщано по вас и по младия лорд, няма да е особено весело. Ние в галерията не можем да я спрем. Не можем да заповядаме на слугите да не ѝ дават вино. Тя ще постигне своето, освен ако вие не дадете заповед.

Лорд Хю още се кискаше.

— О, за Бога, Алис, не ме занимавай с тези глупави женски проблеми — каза той добросърдечно — Дай ѝ вино и капни в чашата отвара от някоя от твоите сънотворни билки. Приспи я за няколко часа, а когато се събуди трезва и отпаднала, ще си е научила урока. След няколко дни ще приготвя книжата, тя ще може да ги подпише и да напусне замъка завинаги.

— След няколко дни? — поиска да се увери Алис.

Лорд Хю кимна.

— Да. Така че можеш да пиеш за закуска ейл, а не отвара от никакви треви, скъпа. — Той се изкиска отново. — Спокойствие. О, господи!

Алис се усмихна слабо и начупи малко хляб върху сребърното си блюдо.

— Хюго ми каза, че сте избрали младото момиче, което ще му бъде съпруга — каза тя. — Малкото деветгодишно момиче, така ли?

Лорд Хю кимна.

— Това е най-добрият избор — каза той. — Колебаех се. Искаше ми се да видя бърза сватба, да споделят легло, и да чакам скорошно раждане, но близките на това момиче са точно хората, с които имаме нужда да се сродим. А самата тя е от плодовит род. Майка ѝ е родила четиринайсет деца, десет от тях — синове, преди да умре. И е родила всичките, преди да навърши двацет и пет години!

— Жена с късмет, наистина — каза Алис саркастично.

Лорд Хю не чу.

— Момичето ще дойде да живее тук, и можем да го възпитаваме както пожелаем — каза той. — Ако се съ согласиш да бъдеш мила с нея, Алис, можеш да останеш до нея и да ѝ служиш. Тя не е глупачка. От седемгодишна е на служба във фамилията Хауард и в двора. Мисля, че на дванайсет вече ще става за леглото. Може и да дочакам да видя сина ѝ.

— А моят син? — настоя Алис.

— Ще го взема веднага щом се роди — каза старият лорд. — Не се тревожи, Алис. Ако е силно и здраво дете, той ще бъде мой наследник, а ти можеш да останеш докато тя позволи и докато желаем ние. Всъщност, това е добър изход за теб. Късметът те следва като сянка, нали?

— Като сянка — съгласи се Алис. Гласът ѝ беше нисък и тих. Лорд Хю едва я чуваше. — Късметът ми ме следва като сянка — каза тя.

Той побутна встрани чинията си, един паж дойде със сребърен леген и кана и му поля да си измие ръцете. Друг се приближи с бродирана ленена кърпа и той подсуши ръцете си.

— Ще обядваме рано — напомни той на Алис. — Днес следобед съдът пак ще заседава. Тази сутрин ще си почина. Изтощават ме с всички тези откраднати прасета и изчезнали кошери. А освен това, законът се променя с всеки новопристигнал пратеник. По-добре беше едно време, когато правех, каквото си пожелаех.

— А старицата? — попита Алис.

Лорд Хю се обърна, преди да излезе.

— Не знам — каза той. — Отец Стивън отново разговаряше с нея снощи след вечеря. А тази сутрин излезе на езда с Хюго. Може и да не я съдят, Алис. Отец Стивън ще реши дали тя трябва да отговаря по някакво обвинение. — Той се ухили. — Ако се съди по онова, което разказа снощи на вечеря, доста го е разигравала. Начетена е колкото него, и когато я обвинил на латински, тя се защитила на гръцки, та му било трудно да следва мисълта ѝ. Току-виж се наложило да водя процеса срещу нея на староеврейски, та да няма недоразумения!

— Дали ще я освободи? — попита Алис.

Старият лорд сви рамене.

— Може би — каза той. Дяволито пламъче блесна в очите му. — Искаш ли да се явиш пред съда като нейна защитница? — попита той. — Нейната начетеност и твоят бърз ум могат да свършат добра работа, Алис. Да кажа ли на Стивън, че ще говориш от нейно име? Желает ли да застанеш пред всички ни, за да защитаваш една папистка и изменница, без значение какво ще ти струва това?

Тъмните му очи обхождаха лицето ѝ, усмивката му беше жестока.

Алис наведе глава.

— Не, не — каза тя припряно. — Не, тя не означава нищо за мен. Отец Стивън ще я съди. Не мога да се замесвам в това. Имам твърде много работа, а трябва да щадя и здравето си. Не мога да се обременявам и с това.

Лорд Хю ѝ хвърли злобна усмивка.

— Разбира се, Алис — каза той. — Остави това на нас, мъжете. Ще ти съобща, ако ни потрѣбва отвара от лайка.

Той излезе бързо през вратата: широката му дреха се развяваше. Алис го чу да се смее, докато се качваше по стълбите към кръглата кула. Тя допи мълчаливо отварата, а после поведе жените обратно към галерията.

Катрин пееше с пълно гърло. Чуха я още от стълбите. Илайза избухна в смях, когато отвориха вратата и видяха Катрин, седнала в стария си стол пред огъня в галерията, с кана ейл в едната ръка и чаша в другата.

Тя засия, когато ги видя.

— Моите помощнички! — възкликна тя. — Моите компаньонки!

— Трябва да си лягаш — каза Алис, като пристъпи напред. —
Ще ти прилошее от всичкото това пиене, Катрин.
Катрин размаха каната.

*— И тръгна Робин да се весели —
в гората, сред зелените листа;
със своята прекрасна Мариан...*

— Това е нетърпимо — каза Алис през зъби.

— Искам си ваната сега — нареди рязко Катрин.

Алис погледна към Мери.

— Носят я — каза тя, като направи реверанс. — Но тя искаше да
сипете вътре от вашите билки и масла, милейди.

— Като миналия път — каза Катрин с пиянско въодушевление.
— Когато ме окъпа в благоуханни цветя и ме натри с масла, а Хюго
дойде и облада и двете ни. — Всички жени ахнаха. — Когато беше
толкова хубаво, Алис. Когато легеше върху мен и ближеше гърдите
ми, и пъхаше пръсти в мен. Ето така.

Алис стрелна жените с бърз, предупредителен поглед. Лицето на
Илайза беше поаленяло от потиснат смях. Рут беше побеляла от потрес
и се кръстеше.

— Донесете ваната — каза Алис на Мери. — Ще ѝ сложим
билки вътре.

Жените стояха мълчаливо, на устните им напиреха неизречени
клюки, докато слугите внесоха тежката дървена вана, застлаха я с
ленени чаршафи, а после започнаха да изливат вътре ведро след ведро
с гореща вода. Алис донесе ментово масло от раклата си, като се
надяваше, че то ще изпоти Катрин и заедно с потта ще изкара и
виното, просмукало се в кръвта ѝ. Катрин зяпаше безизразно огъня и
не забелязваше любопитните погледи на слугите, докато те влизаха и
излизаха с горещата вода.

— Той ще се върне при мен — каза Катрин внезапно. — Може да
ме има, може да има и Алис. Кой мъж би могъл да устои? Имам земите
от зестрата си, а Алис очаква дете. Ще приема детето. Кой мъж би
могъл да иска повече?

Алис сграбчи Катрин под лакътя и кимна на Марджъри да я подкрепи от другата страна.

— Тихо, Катрин — каза тя предупредително, докато се клатушкаха към стаята, в която ваната вдигаше пара и ухаеше пред пламтящия огън. — Тихо. Ще се посрамиш с тези приказки.

— Ще те приема — каза Катрин, като гледаше Алис. — Ще те обичам като сестра и всички можем да живеем тук заедно. Защо не? Ние сме господарите. Можем да живеем, както ни е угодно. А Хюго ще бъде щастлив с нас двете.

— Тихо — повтори Алис. Мозъкът ѝ работеше бързо. Хюго можеше наистина да приеме живот, в който средствата да идват от зестрата на Катрин, а да бъдат наследени от децата на Алис. Династическите амбиции, свързани с новата млада съпруга, бяха на баща му — баща му беше онзи, който вечно се занимаваше с интриги и кроежи. Хюго искаше място в кралския двор, искаше пари за пътуванията и начинанията си, искаше да изследва минни галерии и да добива варовик в каменни кариери, но ако Катрин и Алис можеха да сключат примирие и Алис му родеше син, той можеше да се откаже от търсенето на нова съпруга.

— Вече е късно — каза Алис замислено. — Старият лорд е твърдо решен.

Катрин още беше мъртво пияна. Залитна, докато Мери развързваше долната ѝ дреха и я изхлузваше през главата ѝ. Бяха нужни усилията и на трите, за да я вкарат благополучно във ваната. Тя седна на ниското столче във ваната и облегна глава на покритата с лен стена.

— Ти можеш да го накараш да размисли — каза тя. Заваляше думите, а клепачите ѝ се затваряха. — Можеш да го убедиш. Налице са моята зестра и твоето дете. Той иска тези неща.

Алис запретна ръкави нагоре и грубо започна да търка раменете и мърлявия врат на Катрин. Гънките тлъстина висяха отпуснато около тялото ѝ сега, когато бебето вече го нямаше.

— Или ако старият лорд умре... — предположи Катрин. Гласът ѝ беше прекалено висок, за да е безопасно. Марджъри, застанала на прозореца, я чу. Илайза, която чакаше до вратата, я чу. Мери, която проветряваше долната ѝ дреха пред огъня, се обърна бързо и се втренчи в Катрин, която се изтягаше във ваната, ленива, покварена.

— Не говори такива неща! — възкликна рязко Алис. — Негова светлост е добре и ще живее още много години, дай боже.

Катрин отвори пиянски блуждаещите си очи и се усмихна на Алис.

— Въпреки това е вярно — каза тя. — Хюго никога не би имал воля да ме напусне. Хюго обича да получава насладите си веднага. Никога не би чакал една деветгодишна съпруга. Това не са негови планове и кроежи. Ако старият лорд вече го няма, бихме могли да живеем добре, ние тримата.

— Тихо — каза отново Алис. Вярно беше. Ако старият лорд умреше и Хюго станеше наследник, то Катрин щеше да остане господарка на замъка само на думи, а положението на Алис щеше да бъде утвърдено. Хюго не притежаваше нито нужната енергия, нито уменията, за да се освободи от Катрин и да уговори нов брак. Освен това, той обичаше удобствата и лесния, охолен живот. Катрин като господарка на замъка и Алис като негова любовница — това беше идеалното съчетание за Хюго, което му осигуряваше едновременно богатство и чувствена наслада.

— Още гореща вода — каза Катрин. — Ще лежа във ваната и ще пия още вино.

Щом чу това, Илайза се изкикоти презрително, но един остър поглед от страна на Алис я накара да излезе от стаята.

— Донеси ѝ още гореща вода и чаша разрежено вино — нареди Алис. — Отивам си в стаята. Тук е прекалено горещо за мен. — Тя се обърна към Катрин: — След банята трябва да легнеш и да се наспиш — каза тя твърдо. — Можеш да си облечеш розовата рокля, след като си починеш. Ще се погрижа да те събудят навреме за обяд, но сега трябва да поспиш.

Катрин вече се унасяше в дрямка. Едрите ѝ черти, размазани и неясни в благоуханната пара, бяха омекнали от сънливост.

— Добре, Алис — каза тя сговорчиво. — Но ще дойдеш ли да ме галиш? Ще дойде ли Хюго да те възседне, докато гледам? Както правехме преди?

В стаята се възцари пълно мълчание.

— Сънуваш — каза Алис грубо. — Непристойни сънища, Катрин. Телесните ти течности са твърде разгорещени. Банята те е разгорещила прекалено много. Трябва да си починеш.

Тя се обърна и излезе бързо от стаята, преди останалите да успеят да видят виновното ѝ лице. Докато затваряше вратата на стаята си, чу тих възмутен писък и нестройния шепот на гласове до големия еркереен прозорец в галерията. Жените излизаха тичешком от стаята на Катрин, за да започнат да повтарят думите ѝ.

Алис отиде до тесния прозорец и погледна навън. Отвъд моста белият път се лъкатушеше около хълма, а после се насочваше право като римско копие през пустошта. Нивите край реката имаха пращен жълто-зелен цвят. Сеното беше окосено, царевицата беше порасла. Мятаха сеното на дълги откоси, за да се изсуши, щяха да съберат и сламата този месец. В по-високо разположените поля отвъд реката имаше крави, които пощипваха ниските стръкчета трева, останали след косенето. Зад тях се ширеше сиво-зелената пустош с пръснати из нея малобройни овце. Пиренът цъфтеше и някой пътник, прекосяващ пустите земи, щеше да е принуден да гази през високи до бедрата туфи от пурпурни цветчета, да върви цял ден сред облак от сладък цветен пращец. Речните бродове щяха да са сухи: когато вървеше на север, човек можеше да преминава едно дърво след друго — коритата на Грета, Лун, Кодърстън — без нито веднъж да си намокри краката и без да намери капчица чиста вода за пиене.

Алис погледна тънката следа на белия път и се запита къде ли бяха нейните малки кукли сега, дали все още вървяха уморено към замъка, дали все още оставяха тънка диря от восъчна слуз зад себе си, навсякъде, където минеяха малките им крачета. Сигурно напредваха бавно по прашния път, отскачайки настрана в тревата край пътя, страхувайки се от колелата на каруци, от тежки крака и опасния тропот на конски копита. Куклата, която изобразяваше стария лорд, сигурно се олюляваше, куклата, представляваща пометналата жена, щеше да оставя след себе си диря от слуз, а куклата на Хюго щеше да залива сляпо, протягайки пред тялото си безчувствени ръце с притъпени пръсти.

В топлия ветрец, появяващ през прозореца, Алис потръпна: беше ѝ толкова студено, сякаш беше затворена във влажна пещера, в която се надигаше прииждаща вода.

Ято гълъби кръжаха и се обръщаха на слънчевата светлина, с ярко проблясващи, позлатени пера, движейки се ведно. Литнаха като сноп стрели право към застаналата на прозореца Алис, а после, в

последния миг, се обърнаха кръгом и кацнаха далече от погледа ѝ, върху кръглата кула, където техният гледач щеше да ги настани в кафезите им и да свали писмата от черешовочервените им крака. Алис потръпна и се отдръпна от прозореца, легна на леглото си и се взря нагоре, към пищната златистозелена бродерия на балдахина над главата си.

Сигурно беше задрямала. Събуди я блъскане по вратата ѝ и висок, уплашен писък, шум от тичащи крака, някой я викаше по име с глас, изострен от ужас. Алис скочи от леглото и разтвори рязко вратата си, още преди да се разсъни.

— Пожар ли има? — запита тя тревожно. После се олюля и се облегна на вратата. — Какво става?

— Лейди Катрин! — каза Илайза. Хвана Алис за раменете и я разтърси, за да я събуди. — Лейди Катрин. Удавила се е! Удавила се е! Ела веднага!

Алис се препъна, но Илайза я повлече напред, през галерията, до стаята на Катрин. Алис, все още замаяна, плъзна поглед по лицата около себе си, очаквайки да види Морах, с подгизнали дрехи, с буйна бяла коса, мокра от речната вода, да казва, сияеща от гордост: „Аз я спасих!“

— Събуди се! — каза Илайза. Грубо побутна Алис към вратата на Катрин. В галерията се бяха стълпили много хора — войници и слуги: всички се щураха безпомощно и подвикваха един през друг:

— Стоплете я!

— Доведете отец Стивън!

— Сложете я в леглото!

— Дайте ѝ уиски!

— Изгорете конски косъм!

Алис, побутвана от Илайза, си проправи със сила път в стаята на Катрин, и отстъпи назад, когато видя ваната.

Катрин беше синя. Изцъкленото ѝ, безизразно лице и отпуснатото ѝ тяло бяха целите покрити с петна, сини като вените ѝ. Сини нокти на ръцете, сини стъпала, сини устни, синьо-бяло лице.

Някой я беше повдигнал от водата във ваната, а после я беше оставил да се хлъзне отново вътре, така че главата ѝ се беше килнала назад върху ръба на ваната, отпусната безжизнено като на кукла. Приличаше на ужасяваща пародия на онази изпълнена с чувственост

Катрин, която беше крещяла за вино и още вода. Жена, която се беше отдала на егоистични удоволствия, а сега беше застигната от смъртта.

— Как се случи това? — попита Алис. Гласът ѝ беше още дрезгав от съня. Тя се прокашля, за да го проясни.

— Оставихме я сама — каза Илайза. Алис долови скръбта и вината в резкия ѝ тон. — Тя искаше да бъде сама, и ние затворихме вратата и я оставихме. Бог знае какво съм си мислила. Знаех, че е пияна. Но тя се беше разтъжила от пиенето, отпрати ни и ние излязохме. Оставихме я.

— Падна ли? — попита Алис.

— Щях да чуя, ако беше паднала — каза Рут остро. Лицето ѝ беше почти толкова бледо, колкото на безжизнената Катрин. — Ослушвах се да чуя, ако ни повика. Не съм клюкарствала за грехове и похот. Ако беше паднала, щях да чуя. Не чух нищо. Нищо. — Млъкна рязко, извърна лице, допряла кърпичка до очите си, и изхълца. — Нищо — повтори тя.

— Беше пияна — каза мистрес Алингам. — Мисля, че просто се е хлъзнала под водата и не е могла да се измъкне.

— Нищо ли не можеш да направиш? — запитва Илайза. — Да отвориш някоя вена, да ѝ пуснеш кръв? Каквото и да било!

Алис поклати глава.

— Нищо — каза тя бавно. — В тялото на Катрин вече не пулсира кръв. Мъртва е.

Тя се дръпна назад.

— Затворете вратата. Изведете тези хора оттук — каза тя. — Повикайте някой да покрие голотата ѝ и я извадете от ваната. Ще трябва да съобщим на стария лорд и на Хюго. Те не бива да я виждат така.

Сред тълпата в галерията настъпи раздвижване, докато хората тръгнаха, за да изпълнят нарежданията на Алис.

— Аз ще кажа на стария лорд — изрече сковано Алис.

Рут нададе висок, тънък писък и хукна към стаята си. Илайза се обърна да я последва.

— Странно — каза тя. Спря за миг и погледна Алис. — Да се спаси от удавяне в зимната река, из която се поклащаха плаващи ледове пълна с коварни камъни, а после да потъне във ваната си.

Алис поклати глава и притвори очи.

— Това е кошмар — каза тя искрено. — Кошмар.

ГЛАВА 32

Облякоха студеното, подгизнало тяло на Катрин и я положиха в малкия параклис, който се намиреше до къщичката на вратаря във външната стена, с по един свещник до главата и в краката ѝ. Отец Стивън, принуден набързо да слезе от коня си след лова и да облече черните си одежди, нареди да четат молитви за душата ѝ, но нямаше монахини и монаси, които да останат на бдение за лейди Катрин. Всичко това си беше отишло и вече никой не знаеше как да скърби за господарката на замъка.

Отец Стивън каза на четирима войници молитвите, които трябваше да се прочетат, и те поеха бдението, сякаш стояха на пост. Но то не бе извършено правилно. Всички знаеха, че това не е истинско бдение — сега, когато нямаше нито монаси, нито монахини, които да се молят за душата на една жена, удавила се, докато е била дълбоко затънала в грях. Рут стоеше до набързо скования ковчег, поставила ръка върху страната му, свела глава, прехвърляше зърната на броеницата си и изричаше молитвите, които бе научила като дете. Отказваше да помръдне оттам.

Другите жени се опитаха да я издърпат в галерията, а Илайза застана пред нея опитвайки се да я скрие, когато отец Стивън влезе в параклиса. Той повдигна вежди при звука на изричаните шепнешком молитви на латински и потракването на зърната на броеницата, понечи да прекъсне Рут, но един бърз поглед към измъченото ѝ бледо лице го възпря.

— Какво е това? — запита той Алис с резкия си, обвинителен глас. — Тази жена папистка ли е? Знаех, че е много набожна, но никога не съм знаел, че използва броеница и се моли със старите молитви. Положила е Клетвата, нали? Знае, че кралят е глава на Англиканската Църква?

Алис кимна.

— От шока е. Тя обичаше лейди Катрин. Когато се съвземе от шока, ще се държи както подобава.

— А другите жени? — запита настоятелно той. Алис долови, че вълнението му се усилва. — И другите жени ли са затънали в римска ерес? Не разбират ли естеството на истинската Църква?

— Не, не — каза Алис бързо. — Сега всички сме добри християни. Рут се е объркала от шока.

— Вземете ѝ броеницата — каза отец Стивън.

— Това грях ли е? — попита Алис смутено. — Мислех, че е позволено.

— Някои казват, че не вреди, но аз вярвам, а и моят епископ също вярва, че това е кумир, толкова лош, колкото и всяко друго лъжовно божество — каза Стивън разпалено. — Това е врата към греха, дори самото то да не е грях. Вземете я.

Алис се поколеба.

— Нейна е — каза тя. — Използва я само за да отброява молитвите си.

— Вземете я — заяви твърдо Стивън. — Не мога да го позволя — дори не и в знак на траур за лейди Катрин. Това е врата към греха и заблудите.

Алис го изчака да си тръгне от параклиса, а после потупа Рут по рамото.

— Дай ми я — каза тя рязко, като посочи към мънистата на броеницата. — Заради теб отец Стивън ще подложи всички ни на разпит за вярата ни. Глупачка си, щом правиш това така открито. Дай ми броеницата или я скрий някъде, където не могат да я намерят.

Бялото лице на Рут бе сгърчено от скръб.

— Това е всичко, което мога да направя за нея сега! — каза тя разпалено. — Всичко, което ми остава да направя. Тя ме отвращаваше с приказките си и аз я оставих да се удави. Тя умря в грях, трябва да се моля за душата ѝ. Трябва да запаля свещи за душата ѝ, да поръчам литургия за нея. Тя умря, затънала дълбоко в грях, трябва да спася душата ѝ, ако мога.

— Вече *никой* не вярва в тези неща — каза Алис с мъка. В протегнатата ръка на Рут върху ковчега, стиснала толкова здраво броеницата, имаше нещо непреодолимо затрогващо. — Отец Стивън казва, че нищо от тях не е вярно. — Алис си спомни сумрака в параклиса и дългите нощи на бдение, които следваха смъртта на някоя монахиня. Протяжните, сладкозвучни тонове на заупокойната литургия

и пленителната святост на благоуханния тамян. Светлината на свещите и лицето на майка Хилдебранд, усмихнато и спокойно, уверено в съществуването на вечния живот.

Алис посегна към броеницата и я издърпа от ръката на Рут.

— Вече никой не вярва в това — каза тя грубо. — Моли се мълчаливо, или ще изложиш на опасност всички ни!

Рут дръпна броеницата обратно.

— Ще се моля за милейди Катрин, както е редно! Ще ѝ остана вярна! Ще ѝ отдам дължимото! — изплака тя.

Алис дръпна, връвта се впи в дланта ѝ. После, с рязък звук, броеницата се скъса и мънистата се разпиляха по настлания с каменни плочи под на параклиса, заподскачаха и затанцуваха във всички посоки, разпръснаха се и се изтърколиха, изгубвайки се от поглед, под скамейките, в решетките — внезапно връхлетяло унищожение. Останалите жени ахнаха, а Рут нададе висок писък, свлече се на ръце и колене и затършува трескаво, опитвайки се да събере зърната на броеницата, докато те се търкаляха далече от нея.

— О, господи! — възкликна отчаяно Алис.

Тя излезе с бързи крачки от параклиса, стиснала връвта, останалите мъниста и поклащания се кръст, преди Рут да успее да възрази. Стъпките ѝ отекваха по пътеката между скамейките, а роклята ѝ се поклащаше с тихо шумолене, докато тя се отдалечаваше с решителни крачки. Алис вървеше с вдигната глава, пръстите ѝ стискаха скъсаната броеница толкова здраво, че връвта беше оставила около пръстите ѝ червен белег. В преддверието на параклиса спря и погледна малкия дървен кръст. Струваше ѝ се, че бе минал цял един живот, откакто бе прехвърляла мънистата през пръстите си, отброявайки ги, беше изричала молитвите си и беше целувала разпятието. Сега изтръгна броеницата от една молеща се жена, за да я предаде на човек, който беше враг на вярата от детството ѝ и инквизитор на майка ѝ. Лицето на Алис беше мрачно, когато подаде броеницата на един от войниците пред портата.

— Занеси това на отец Стивън — каза тя. — Кажу му, че тук няма ерес! Отнех броеницата от жената, която се молеше.

Той кимна и се извърна.

— Той сигурно е при стария лорд — каза Алис.

Човекът поклати глава.

— Отиде в тъмничната кула — каза той. — Каза ми, че мога да го намеря там. Днес следобед ще изправят на съд една старица и той отиде да я разпита и да я убеди да се покае за заблудата си.

Алис стана още по-бяла и се олюля леко на мястото си.

— Да — каза тя. — В този шок от смъртта на милейди бях забравила. Все още ли смятат да съдят старицата? Няма ли да отложат заседанията на съда в знак на траур за лейди Катрин?

Човекът поклати глава.

— Твърде много хора са пристигнали в града за процесите, за да ги отлагаме — каза той. — Старият лорд каза, че съдът ще заседава. Отец Стивън смята, че може да убеди старицата да се покае, дай боже.

Алис кимна и се извърна.

— Дай боже — повтори под нос. Думите бяха безсмислени. Тя ги бе лишавала от смисъл всеки ден след нощта, когато я беше събудила потрепващата светлина на горящото абатство. — Дай боже — каза Алис, знаейки, че вече няма бог, на когото да се уповава. Знаейки, че боговете, на които служеше сега, даваха ужасяващо бързи и сигурни отговори — но че нищо не можеше да ги удовлетвори.

В галерията за дамите се наложи да си поделят дрехите, за да намерят достатъчно тъмни рокли с тъмни ръкави, тъмни фусти и тъмни шапчици. Алис беше изпратила тъмносинята си рокля на майка Хилдебранд във вързопа по момчето от готварницата: струваше ѝ се, че това е било преди години. Тя отиде при раклата с дрехите на Катрин и намери рокля в наситения цвят на тъмнозелен бор, толкова тъмна, че беше почти черна. Облече я с черна долна фуста и висока, старомодна триъгълна шапчица. Докато затваряше раклата, видя розово-кремавата рокля на Катрин, с която Катрин мислеше, че ще си върне изменчивата страст на Хюго; роклята, за която самата тя си беше мечтала, че ще носи в някоя градина, докато се разхожда, облегната на ръката на младия лорд. Алис пусна с трясък капака на раклата.

Отец Стивън прочете молитва за душата на Катрин, преди да произнесе благодарствената молитва на обяд. Говореше на английски. Алис слушаше странния, фамилиарен разговор между отец Стивън и неговия Бог. Нямахте свято звучене. Не ѝ се струваше възможно тази молитва да спаси душата на Катрин от ада. Алис държеше главата си сведена, и изричаше „Амин“ заедно с останалите.

За обяд беше предпочела да седне на масата за жените, зад лордовете. Не искаше да седи на господарската трапеза, между стария лорд и отец Стивън, не искаше да заема мястото на Катрин на масата, докато Катрин лежеше, посиняла и студена като лед, в малкия параклис, неподобаващо наглеждана в неловко мълчание от четирима войници и Рут. Не искаше да гледа стария лорд и да вижда прикритата му усмивка, докато той преценяваше как да извлече полза от този нов обрат на събитията. Не искаше да вижда безгрижната радост на Хюго от това, че бе получил свободата си.

По време на обяда жените мълчаха. Поднесоха им бульон, половин дузина месни блюда, и салати. Никоя от тях не се хранеше с апетит. Докато гледаше тила и раменете на Хюго от старото си място, Алис забеляза, че той си хапна добре след сутрешната си езда. Не беше видял Катрин, наполовина във ваната, наполовина извън нея, с разтворени под водата посинели устни. Още не беше отишъл в параклиса да се помоли за душата ѝ. Дори не се бе преоблякъл, така че все още носеше червен жакет, с прорези на ръкавите, през които се подаваше бяла риза, тежка червена пелерина на раменете, и червен панталон с черни кожени ботуши за езда. Когато един от слугите, които поднасяха храната, изпусна едно блюдо в средата на залата, Хюго се разсмя, без изобщо да се повлияе от мрачната атмосфера в залата.

Старият лорд, седнал на стола си, се усмихваше скрито. Хюго беше вдовец, земите от зестрата на Катрин му принадлежаха безспорно. Чифликът с фермата, който се канеше да даде на Катрин, си оставаше негов. Бракът с деветгодишното момиче беше почти уреден, но с богатството на Катрин и подобреното положение на Хюго като вдовец несъмнено можеха да бъдат уговорени по-добри условия.

Пажовете сложиха на масите сладко вино, плодове и тънки бисквити. Алис взе малка чаша със сладко вино и почувства как от него из цялото ѝ тяло се разлива топлина.

— Не ми се струва правилно да ям и да пия, когато нейна светлост току-що е умряла — каза Илайза.

Алис сви рамене.

— Можеш да се присъединиш към Рут в нейното бдение, ако желаеш — каза тя. — Но нещата в замъка ще вървят така, както

нарежда негова светлост. На него му се струва правилно — няма да споря.

Илайза кимна.

— Както кажеш — отговори тя, свеждайки очи, за да не гледа студеното лице на Алис.

Лорд Хю погледна зад гърба си.

— Алис? — каза той заповеднически.

Алис се надигна от масата и застана зад стола му, привеждайки се напред.

— Отец Стивън е зает с приготовленията за погребението на Катрин и разпита на старицата, затова ще ми помогнеш в подготовката на съдебното заседание. Ела в стаята ми след около час и можем да подготвим книжата. Съдебните процеси започват тук в два.

— Няма да знам какво да пиша — каза Алис неуслужливо. — Не може ли Дейвид да ви свърши по-добра работа? Или дори негова светлост лорд Хюго?

— Ще ти казвам какво да пишеш — каза твърдо лорд Хю. — Всичко се прави по предварително определен начин. Имаме книга, в която да вписваме обвинението и присъдата. Всеки глупак може да го направи. Ела в стаята ми преди два и ще видиш.

— Да, милорд — каза Алис без особено въодушевление.

— Сега можеш да си вървиш — каза той. Стрелна с бърз поглед бледото ѝ лице. — Да не ти е зле? — попита. — Нали бебето е добре? Нали смъртта на Катрин не те е стреснала прекомерно, не е навредила на детето?

— Не — каза Алис студено. Чудеше се дали да заяви, че е болна и да избегне процесите, но знаеше, че няма да има сили да чака отново в стаята си, без да знае нищо. Разказът на Мери за процеса срещу майка Хилдебранд по обвинение в магьосничество беше толкова оскъден, че беше по-зле, отколкото да не е чула нищо. Алис си каза, че ще седи на масата за жените в задния край на подиума, със сведена глава, записвайки каквото ѝ наредеше лорд Хю, и тогава поне щеше да чуе всичко.

— Достатъчно добре съм, за да присъствам — каза Алис. — Искане ми се да ви бъда от полза.

Лорд Хю кимна, забелязвайки колко бяло беше лицето на Алис, напрежението, което личеше по тъмните сенки около очите ѝ и твърдо

стиснатите ѝ устни.

— След това си почини — каза троснато. — Изглеждаш ужасно.

— Благодаря, милорд — каза Алис. — Ще го направя.

* * *

Голямата зала беше натъпкана до пръсване с хора. Те чакаха пред портите на замъка от пладне, чакаха господарите да довършат обяда си и изпият виното си. Масите бяха издърпани и опрени в стената веднага щом обядът приключи, огънят, който гореше непрестанно в огнището, откакто Алис беше дошла за пръв път в замъка, беше изгасен, а пепелта — изметена, за да могат хората да насядат един до друг из цялата централна част на помещението. Пейките и столовете бяха подредени в концентрични кръгове около подиума с господарската маса и претъпкани с хора, седнали плътно един до друг. Зад тях имаше гъмжило от хора, напирашо непрекъснато напред; някои от тях бяха слуги в замъка, мнозина други бяха дошли от Касълтън. В задната част на залата имаше още пейки и хора, застанали върху тях в нестабилни редици, надвесвайки се напред, за да гледат отвисоко, над останалите.

Алис седна при жените, зад господарската маса в задния край на подиума, като се отдръпна до стената. Времето вече не беше хубаво като вчера и тази сутрин слънцето беше посивяло, забулено в мъгли. Залата беше тъмна, макар да беше само два часа следобед. Алис се облегна назад в сенките. Пред нея на масата бяха сложени книгата, в която се записваха присъдите, издавани от лорд Хю всяко тримесечие, две пера и мастилница. Другите жени седнаха с лице към господарската маса, за да оставят на Алис място за писане.

Вратата зад гоблена се отвори и вестителят на лорд Хю, застанал високо в галерията за музикантите от татък, в далечния край на залата, изсвири един равен тон с рога си. Всички в залата се изправиха на крака, една пейка се прекатури и падна с трясък назад върху нечий пръсти, човекът извика и изруга. Лорд Хю влезе в залата, облечен в най-хубавата си мантия с украсената с кожа яка, и зае мястото си. Хюго го последва и седна от дясната му страна, на обичайното си място, където сядаше да се храни.

— Въведете обвиняемия — каза лорд Хю тихо.

Човекът вече чакаше. Пристъпи напред.

— Джон Тимс, Ваша Светлост — изрече той почтително.

Лорд Хю се озърна.

— Алис! — каза той раздразнено. — Не мога да те виждам там отзад в сенките. Донеси книгата си тук, горе, за да мога да виждам вписванията.

Алис се поколеба.

— Предпочитам... — поде тя.

— Хайде — каза рязко лорд Хю. — Нямаме цял ден. Колкото по-скоро свършим с това, толкова по-скоро ще можем да изхвърлим тази сган от замъка и да им наредим да се залавят отново за работа.

Алис взе книгата си и отиде да заеме мястото на Катрин, от лявата страна на стария лорд. Илайза я последва с мастилницата и перата. Алис се настани и сведе глава ниско над страницата. Помисли си, че в тъмната си рокля и с голямата черна триъгълна шапчица може да остане незабелязана, сливайки се с фона — незначителна, нископоставена помощница.

— Запиши там: Джон Тимс — каза лорд Хю, като посочи с пръст една колонка.

Алис покорно започна да пише. Имаше дълга колона от имена, после — занятието и възрастта, после — обвинението, след това — решението, и после — присъдата. Повечето решения гласяха „виновен“. Лорд Хю не беше човек, който би оправдал някого поради липса на доказателства.

— Неявяване на обучението в стрелба с лък — прочете лорд Хю от измачкан лист хартия пред себе си.

Джон Тимс кимна.

— Виновен съм — каза той. — Съжалявам. Работата вървеше зле, няхах време, а синът ми и чираците също няхаха.

Лорд Хю го изгледа гневно.

— А ако аз нямам време да поддържам войници, и шотландците ни нападнат, или французите ни обявят война, или проклетите испанци решат да ни отправят предизвикателство — тогава какво? — запита той. — Три шилинга глоба. И не пренебрегвайте отново задълженията си.

Алис пишеше бързо.

Следващият случай беше с откраднатото прасе, както беше предвидил старият лорд. Обвиняемата, Елизабет Шор, твърдеше, че прасето се вмъквало в двора ѝ и изядло храната на кокошките, и следователно тя го била хранила безплатно цяло лято. Нейният обвинител твърдеше, че била подмамила животното. Лорд Хю ги остави да се дърлят няколко минути, после плесна с длан по масата и им нареди заедно да угоят прасето, да го убият и да си го поделят: три четвърти от прасето — на собственика и един бут и малко черва — за обвиняемата.

Следващият беше човек, обвинен, че е занемарил поддръжката на пътищата, после — мъж, обвинен в кражба, жена, обвинена в клевета, търговец, обвинен, че продава некачествени стоки, мъж, обвинен в някакво нападение. Алис записваше имената и обвиненията, а хората идваха и си отиваха, отпращани бързо и понякога — със справедлива присъда — от лорд Хю.

— Това ли е всичко? — попита той, когато след време настъпи затишие.

Един служител пристъпи до масата.

— Това са всички обичайни случаи, милорд — каза той. — Не разбрах дали отец Стивън желае да повдигне обвинение срещу старицата от тресавищата край Боус.

Алис вдигна поглед от страницата.

— Пратете да го намерят и го попитайте — каза лорд Хю раздразнено. — Ако не е сигурен, старицата може да бъде освободена. Не искам да бъде преследвана заради някакви дребнави подробности.

Алис отново сведе глава към листа. Хартията ѝ се струваше много бяла, буквите върху страницата — много черни и заострени. Тя преглътна, потискайки надеждата си, и стисна устни, за да не се движат в безмълвна молитва към всички богове, които можеше да я чуят.

Хилдебранд можеше да бъде освободена. Ако я прогонеха от замъка и я пратеха в Касълтън, щеше да е лесно да ѝ изпрати пари и дрехи и да я отпрати нанякъде. На юг може би, или дори на изток, към крайбрежието и към Франция. Сега щеше да е разбрала какви опасности си навличаше с планове си да работи и да се моли по правилата на Ордена. Алис си помисли, че сигурно я бяха заплашвали, може и да се бяха държали малко грубо с нея. Това сигурно ѝ бе

послужило като предупреждение, че светът се бе променил, че сега нямаше място за прекомерна набожност и отдаденост на старата религия. Алис подръпна крайчеца на перото. Хилдебранд сигурно беше разбрала, че старите порядки наистина си бяха отишли. Сега може би щеше да е готова да изживее дните си кротко и спокойно в някоя малка ферма. Алис можеше да намери хора, които да я приютят и да се държат добре с нея. Може би тя щеше да приеме да живее като стара дама, да се припича на слънце край вратата. Сега може би бе помъдряла и се бе научила да поема по лесния път.

Алис вдигна глава: чу как стражите се провикват пред двойните врати на голямата зала. Отец Стивън влезе. Вървеше бавно, с мрачно изражение, пхнал под мишница книга с кожена подвързия.

Алис почувства как сърцето ѝ започва да бие по-бързо. Огледа лицето на Стивън. Сигурно вървеше така бавно и умислено, защото трябваше да съобщи, че няма повод за повдигане на обвинения. Не беше успял да уличи майка Хилдебранд в престъпление. Нейната начетеност и някогашното ѝ остроумие се бяха оказали твърде много за него. Може би тя дори беше разколебала ревностната му отдаденост на реформираната религия. Алис прикри една лека усмивка.

— Моля, повикайте старицата да отговаря за делата си — каза Стивън. Плъзна книгата с кожена подвързия през масата към Алис и ѝ направи знак да я отвори. — Ето обвинението.

Алис отвори с изстинали пръсти книгата на мястото, отбелязано с червена панделка. Старият лорд се приведе напред, за да види по-добре. Отец Стивън заобиколи до задната страна на подиума, изкачи се по стъпалата и седна на едно столче до Алис в долния край на масата.

Алис погледна записките от Епископския съд в тежката черна книга. Имаше колонки за датата, за името и за занятието. Имаше място за обвинението. Имаше място за решението. Имаше място за наказанието. Алис плъзна поглед по страницата. Имаше безкрайни редици от имена с обвинения във всевъзможни престъпления — от прелюбодеяние до ерес. Навсякъде, където обвинението беше „Ерес“, по протежение на реда се четеше „Виновен“, а по-нататък пишеше: „Изгаряне на клада“.

— Изгаряне на клада — прошепна невярващо Алис.

— Нали виждаш как трябва да го напишеш? — прошепна Стивън окуражително. — А този друг документ, свитъкът, е протокол

за всичко, което ще се говори тук този следобед. Ще ти кимам, когато трябва да въведеш бележка, или нещо от този род. Можеш да пишеш на английски, можем по-късно да го препишем на чисто, на латински.

— Направете път за старицата — каза лорд Хю нетърпеливо. Той махна на хората в центъра на залата. — Пуснете я да мине, за Бога! — каза раздразнено. — Нямаме цял ден, за да се занимаваме с това.

Алис се наведе към лорд Хю.

— Не искам да правя това — каза тя настойчиво. — Трябва да помоля да ме извините.

Той погледна надолу към бялото ѝ лице.

— Не сега, не сега — каза. — Да приключваме с това. Това са неприятни дела. Не ми харесват.

— *Моля ви* — изсъска Алис.

Лорд Хю поклати глава: не слушаше.

— Върши си работата, Алис — каза грубо. — Това е последният случай. Самият аз съм изтощен.

Алис сведе глава над тефтера, изписвайки особено грижливо датата. Усещаше оживлението в залата, чуваше шума, докато войниците влизаха бавно, нестройно, не стегнато, както обикновено, а забавени от нечии накуцващи стъпки.

— Дайте ѝ стол — каза нетърпеливо лорд Хю. — Сложете я да седне, старицата не може да стои. И ѝ дайте малко вино.

Алис не вдигаше глава. Хрумна ѝ безумна мисъл, че ако никога не погледнеше нагоре, ако никога не вдигнеше очи, то никога нямаше да види и майка Хилдебранд, седнала на ниско столче в центъра на голямата зала, заобиколена от зяпаци хора. Ако останеше със сведена глава и не погледнеше нито за миг, тогава това нямаше да бъде майка Хилдебранд. Щеше да бъде някой съвсем друг човек. По различно обвинение. Съвсем различно обвинение. Друг човек.

— Името ви? — Стивън се изправи. Алис не вдигна поглед.

— Хилдебранд от абатството Егълстоун. — Гласът беше различен, стържещ, сякаш гърлото на онази, която говореше, беше разранено. Беше по-плътен, по-дрезгав. И говорът беше различен. Тази старица не можеше да говори ясно, не можеше да оформя думите, фъфлеше на звука „с“ и изричаше останалите думи неясно, гърлено, сякаш правеше гаргара. Алис написа „Хилдебранд“ на отделеното в тефтера място за името на обвиняемия, и си каза, че тъй като това не

беше ясният глас на майка Хилдебранд, нито чистият ѝ говор, това не можеше да е тя.

— Не паписткото ви, измислено име, а истинското ви име — каза Стивън. „Като че ли е ядосан“, помисли си Алис, все така свела глава над тефтера. Той не биваше да се гневи на тази старица с възпалено гърло, каквото и да бе сторила.

— Истинското ми име е Хилдебранд — изрече дрезгавият глас и спря, за да си поеме дъх. — От абатството Егълстоун.

— Запиши: „Отказва да съобщи истинското си име“ — вметна Стивън към Алис. Тя с усилие отвори скоба под името, което вече беше написала, после записа — „Отказва да съобщи истинското си име“. Кимна със задоволство. Това не беше гласът на майка ѝ, името ѝ не беше Хилдебранд. Беше съвсем друга жена. Някъде пред нея въпросите продължаваха.

— Била сте монахиня в абатството? — попита Стивън.

— Бях.

— Бяхте ли там в нощта, когато абатството беше разследвано за ерес, папистки ритуали, богопротивни, непристойни дела и богохулство, и затворено?

Из публиката се понесе шепот. Алис не можеше да прецени дали бе породен от възмущение спрямо монахините, или от негодувание към Стивън. Не вдигна очи, за да разбере.

Дълги минути нямаше отговор.

— Бях там, когато абатството беше изгорено — каза уморено гласът. — Нямаше разследване, нямаше никаква непристойност. Беше палеж. Беше престъпно нападение.

Из тълпата премина вълна от трескав шепот и възклицания. Старият лорд стовари дръжката на абаносовия си бастун върху масата пред себе си и извика:

— Тишина!

— Това е лъжа — каза Стивън. — Беше законно разследване на едно опасно гнездо на поквара, безчестие и заблуда. Бяхте прогонени с дим, като влечуги, каквито наистина бяхте.

Възцари се мълчание.

— А къде отидохте, когато побягнахте от правосъдието и милостта? — запита Стивън — Къде бяхте през тези единайсет месеца?

— Няма да отговоря на този въпрос — овладяно изрече дрезгавият глас.

— Беше ви зададен преди, с изтезания — каза Стивън предупредително. — Може отново да ви подложат на разпит.

Алис не вдигаше поглед. В залата беше много тихо.

— Зная — каза гласът с едва доловима въздишка. — Готова съм да умра там, долу.

От тълпата се чу ниско гневно мърморене Алис, скрита зад ръката си, докато се навеждаше над тефтера, вдигна очи за миг. Виждаше първите два реда мъже. Те бяха войниците на самия Хюго, но пристъпваха неспокойно на местата си.

— Запиши: „Прикрива съзаклятници“ — каза Стивън на Алис. Алис записа думите в свитъка.

Стивън смени посоката на разпита.

— Имаше ли други, които също избягаха от правосъдието онази нощ? — попита той. — Други, които се укриват, както се укривахте вие? Които може би са кроили заговор да се срещнат с вас? Които са искали да се съберете?

Настъпи мълчание.

— Коя е „Ан“? — попита Стивън меко.

Потресена, Алис вдигна рязко глава, преди да успее да се спре — и тогава я видя.

Хилдебранд седеше прегърбена на столчето си. Пръстите ѝ бяха разперени върху коленете, сякаш тя се опитваше да задържи сухожилията и костите си заедно, за да не се разпаднат. Старата синя рокля, която Алис ѝ беше дала, беше покрита с петна и пръски от кръв. На подгъва имаше голямо тъмно петно — беше се изпуснала в мъките си. Раменете ѝ бяха странно прегърбени, едната страна на тялото ѝ беше изкривена, там, където рамото беше изкълчено, а после не беше наместено обратно. Краката ѝ бяха боси. По бледата старческа кожа на ходилата ѝ имаше тъмнопурпурни и червени петна, отпечатьци на възлите, с които я бяха пристягали към дибата. Китките ѝ бяха посинели до черно, там, където въжето бе държало ръцете ѝ вързани над главата. По тънките пръсти на краката ѝ имаше петна от кръв. Бяха ѝ изтръгнали ноктите. Ноктите на ръцете също ги нямаше. Окървавените ѝ пръсти бяха разперени като нокти на стар хищник,

вкопчени в собственото ѝ тяло, сякаш за да го задържат да не се разпадне, така, както тя се бе вкопчила във вратата си.

При внезапното движение на Алис, Хилдебранд погледна към нея.

Очите им се срещнаха.

Тя разпозна веднага Алис. Окървавената ѝ уста се разтвори в ужасна усмивка. Алис видя наситените, тъмни синини по бузите от металния инструмент, с който бяха държали устата ѝ разтворена, а после, когато ужасната ѝ усмивка стана по-широка, видя, че зъбите ѝ бяха изтръгнати от венците, някои — счупени и оставени като чукачетата, на местата на други имаше тъмни, пълни с кръв дупки. Алис видя усмивката и разбра, че Хилдебранд лесно бе намерила начин да си отмъсти. Хилдебранд нямаше да страда сама. Нямаше да изгори сама.

Алис безмълвно я наблюдаваше. Не каза нищо. Не я умоляваше с очи, не събра една до друга меките си ръце в тайна молба за прошка. Чакаше ужасния миг, в който Хилдебранд щеше да я назове като своя съучастница и избягала монахиня. Доказателството беше налице. Тя носеше роклята на Алис, в колибата имаше храна от замъка. Алис чакаше да бъде назована и Хилдебранд да ѝ отмъсти за болката от разочарованието, за болката от изтезанията.

Бледосините очи на Хилдебранд в насинените си напрегнати орбити дори не трепнаха.

— Никой не е заговорничил заедно с мен — каза тя, с по-ясен глас. — Бях сама. Винаги. Съвсем сама.

— Коя е Ан? — повтори Стивън.

Майка Хилдебранд се усмихна, гледайки право в Алис: старческото ѝ лице представляваше ужасяваща, беззъба маска.

— Света Ан — излъга тя без колебание. — Зовях света Ан.

Алис бе свела глава и пишеше сляпо дума след дума.

Старият лорд се наведе напред и подръпна расото на Стивън.

— Свършвай с това — каза той. — Не ми се нрави тази тълпа.

Стивън кимна, изправи гръб и извиси глас, така че почти викаше.

— Настоявам пред този съд да се отречете от заблудената си вярогност към папата и да потвърдите верността си към краля, негово величество Хенри VIII, и вярата си в неговата света англиканска църква.

— Не мога да сторя това — отвърна изнуреният глас.

— Предупреждавам ви, че ако не се покаете сега, ще бъдете призната за виновна в ерес спрямо светата англиканска църква и ще бъдете изгорена на клада заради греховете си, а след това ще горите във вечните мъки, в ада — изрече Стивън, сипейки думите буйно като градушка.

— Запазвам вярата си — каза Хилдебранд тихо. — Очаквам своя кръст.

Отец Стивън погледна несигурно към лорд Хю.

— Да се преборя ли с нея за душата ѝ? — попита той.

— По всичко личи, че тя се е борила достатъчно — каза старият лорд язвително. — Аз ще произнеса присъдата ѝ, нали?

Отец Стивън кимна и седна.

Лорд Хю стовари бастуна си върху масата.

— Този съд отсъжда, че сте виновна в държавна измяна към негово величество Хенри VIII, и сте виновна в ерес спрямо светата англиканска църква — каза той бързо. — Утре сутринта на зазоряване ще бъдете отведена оттук до мястото за екзекуция, където ще бъдете изгорена на клада за престъпленията си.

Алис пишеше сляпо, без да вижда нищо, без да чува нищо, наблюдавайки как перото се движи по хартията. Чувстваше очите на Хилдебранд върху себе си, чувстваше как старата жена я призовава със силата на волята си да вдигне очи, да си размени един поглед с нея. Чувстваше как я притиска нуждата на Хилдебранд двете да се погледнат в лицата още веднъж, без измама, без преструвки, всяка съзнавайки ясно каква е наистина другата — така ясно и открито, както когато Алис беше малкото дете в градината, в което Хилдебранд бе видяла дъщерята, която никога нямаше да има.

Алис знаеше, че Хилдебранд чака един поглед от нея. Един открит поглед на разкаяние, на прошка, на освобождение.

На сбогуване.

Алис остана със сведена глава, докато чу как извеждат старицата. Не пожела да я погледне. Така и не каза „сбогом“.

* * *

В съня си долових тежката, лъхаща на сяра, миризма на минаваща вещица, издърпах гладките бродирани чаршафи над главата си, и прошепнах: „Света Дево, Богородице, моли се за нас“, за да ме защити тя от изпълнения ми с ужас кошмар. После чух викове и ужасяващия пукот на алчни пламъци, събудих се с глухо блъскащо в гърдите ми сърце, седнах в леглото и уплашено огледах белосаните стени на стаята си.

Стените бяха оранжеево алени от потрепващата светлина на отразени пламъци, дочух глухото, възбудено жужене на чакащата тълпа. В скръбта и объркването си бях спала твърде дълго — бях спала твърде дълго и те бяха натрупали подпалките около стъпалата ѝ, и вече ги бяха запалили. Сграбчих наметката си и изтичах боса през отворената врата на стаята си, навън, в галерията за жените, където светлината блестеше ярко през цветното стъкло на еркерния прозорец, а през отворения прозорец, край който се бяха събрали жените, нахлуваше дим. Илайза Херинг се обърна към мен — едната страна на лицето ѝ беше озарена от ярко горящия огън навън — и каза: „Викахме ви, но бяхте дълбоко заспала. Елате бързо, лейди Алис, пламъците я подхванаха“.

Не казах нищо, а хукнах към вратата, надолу по витите стълби, и навън — във вътрешния двор.

Бяха издигнали клада за нея в квадратната, пълна с камъни яма пред тъмничната кула, и бяха натрупали в основата на купчината сухи подпалки, а отгоре — наръчи дърва, за да горят ярко и силно.

Пред огъня стояха войниците, слугите, лорд Хю, свещеникът Стивън и моят Хюго. Но не бяха позволили на хората от града да се приближат, боейки се от гнева им. Хюго се обърна и ме видя на прага: косата ми се вееше, свободно пусната, очите ми бяха изцъклени от страх. Той протегна ръка да ме повика, понечи да тръгне към мен, но аз бях твърде бърза за него.

Затичах през вътрешния двор към огъня, към пламъците, и през трептящия от горещина въздух видях бялото, измъчено лице на Хилдебранд. Вятърът духаше от запад — чист вятър, който носеше мирис на дъжд — и не позволяваше на пламъците да стигнат до мен. Започнах да лазя тромаво, като дете, което се катери по скала, по широко разстланите подпалки, а после — нагоре по сноповете дърва и пръчки, до централния стълб, после сграбчих слабото ѝ, измъчено

тяло през коленете, успях да стъпя здраво на крака, изтеглих се нагоре и я прегърнах през кръста.

Ръцете бяха вързани зад гърба, тя не можеше да ме прегърне. Но обърна лице към мен и насинените и очи бяха пълни с любов. Не казваше нищо, мълчеше, сякаш я бе обзел покой, като в безмълвното око на бурята, докато пламъците се прокрадваха по-близо, навсякъде около нас, като езици на гладни змии, а аз се задушавях от виещия се дим и губех свят от горещината и от ужаса.

Дълбоко в корема ми бебето се бунтуваше и се бореше, сякаш също можеше да почувства горещината, сякаш също искаше, повече от всичко на света, да живее. Погледнах през трептящия въздух и дима, и видях бялото, ужасено лице на Хюго да се обръща към мен, и се опитах да накарам устните си да изрекат: „Сбогом“, но знаех, че той не може да ме види както трябва. Зрението му бе твърде замъглено, изневеряваше му бързо. Не можеше да ме види, когато му казах „Сбогом“.

Прегърнах я здраво през кръста, опитах се да стоя неподвижно като жена, чиято вяра ѝ дава кураж. Нямаше полза. Вързопите сухи дърва под краката ми се разместваха, пламъците тръгваха отдолу и езиците им се издигаха нагоре. Пристъпвах от крак на крак в глупашки танц, напразно опитвайки се да спася босите си крака от болката на изгарянето.

— Алис! Скачай! — изкреця Хюго. Удряше пламъците с наметалото си. Стивън беше зад него и крещеше да донесат вода, за да потушат огъня. — Отскочи! — изкреця пронизително Хюго.

Старият лорд стоеше плътно зад него, протегнал ръце към мен.

— Слез, Алис! — извика ми той. — Махни се!

После Хюго се хвърли покрай баща си към пламъците, но Стивън и още няколко мъже го дръпнаха обратно. Видях ги как се борят с него, докато изплашено пристъпвах от един крак на друг, а горещината се стелеше около мен като драконов дъх. През маранията виждах как лицето на Хюго ме гледа, как устата му зове името ми, видях в очите му ужаса, че ще ме изгуби, и тогава разбрах — може би за пръв път — че той ме беше обичал. И че за малко — Бог е свидетел, само за съвсем, съвсем малко — и аз го бях обичала.

Извърнах лице от него, от замъка, от всички тях. Облегнах глава на слабото рамо и обвих по-здраво ръце около кръста ѝ. Пламъците се бяха издигнали с потрепване до задния край на кладата и опърленото въже, което пристягаше китките зад гърба, изведнъж се разпадна. Осакатената ѝ, измъчена ръка замилва косата ми, отпусна се на главата ми в благословия. И въпреки парещата болка в краката и горещия дим в гърлото ми, въпреки непрестанното, безсмислено пулсиране на страха из цялото ми тяло, аз се почувствах спокойна — най-сетне намерила покой. Защото най-сетне знаех къде ми е мястото, и защото най-накрая бях открила обич, която нямаше да предам.

Последното, което почувствах, по-силно дори от стария си, постоянен ужас от огъня, бяха ръцете ѝ, които ме обгръщаха, и гласът ѝ. Тя изрече:

— Дъще.

Издание:

Автор: Филипа Грегъри

Заглавие: Вещицата

Преводач: Деница Райкова

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: „Еднорог“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Боряна Джанабетска

Художник: Христо Хаджитанев

ISBN: 978-954-365-109-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1799>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.